

ΤΡΙΩΔΙΟΝ
ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

Κυριακή

ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Κυριακή

ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Σάββατο Κυριακή

ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο Κυριακή

Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο Κυριακή

Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο Κυριακή

Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο Κυριακή

Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο Κυριακή

Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο Κυριακή

ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο Κυριακή

ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΥΜΝΟΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΙ - ΦΩΤΑΓΩΓΙΚΑ

ΣΤΙΧΗΡΑ ΚΑΙ ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ

Ήχος α' Ήχος β' Ήχος γ' Ήχος δ' Ήχος πλ. α' Ήχος πλ. β' Ήχος
βαρύς Ήχος πλ. δ'

τ01top

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, στιχολογούμεν τό α' Κάθισμα
τού Ψαλτηρίου Μακάριος ανήρ, εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν
Στίχ. ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου ζ', καί τά

παρόντα Ιδιόμελα τού Τριφδίου β' δευτερούντες τό α'.

Ήχος α'

Μή προσευξώμεθα φαρισαϊκώς, ἀδελφοί, ο γάρ υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται, ταπεινωθώμεν ἐναντίον τού Θεού, τελωνικώς διά νηστείας κρίζοντες. Ιλάσθητι ἡμίν ο Θεός, τοίς αμαρτωλοίς. (Δίς)

Φαρισαῖος κενοδοξία νικώμενος, καί Τελώνης τή μετανοία κλινόμενος, προσήλθόν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότῃ, ἀλλ' ο μὲν καυχησάμενος, ἐστερήθη τῶν ἀγαθῶν, ο δέ μὴ φθελγόμενος, ἡξιώθη τῶν ὠρεῶν, Ἐν τούτοις τοίς στεναγμοίς, στήριξόν με Χριστέ ο Θεός ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Παντοκράτορ Κύριε, οἶδα, πόσα δύνανται τά δάκρυα, Ἐζεκίαν γάρ ἐκ τῶν πυλῶν τού θανάτου ἀνήγαγον, τήν αμαρτωλὸν ἐκ τῶν χρονίων πταισμάτων ἐρρύσαντο, τὸν δέ Τελώνην, ὑπὲρ τὸν Φαρισαῖον ἐδικαίωσαν, καί δέομαι, σὺν αὐτοῖς ἀριθμήσας, ἐλέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκ. τό α' τού ἐνδιατάκτου Ήχου, Εἰσοδος, καί τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Ο Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Εἰς τὴν Λιτὴν Στιχηρά τού ἁγίου τῆς Μονῆς. Ἀπόστιχα τῆς Οκτωήχου τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Βεβαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐκ τῶν ἀνομιῶν μου, οὐ δύναμαι ἀτενίσαι, καί ἰδεῖν τὸν αἰθέρα τού οὐρανοῦ, ἀλλὰ δέξαι με ὡς τὸν Τελώνην, μετανοοῦντα Σωτὴρ, καί ἐλέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος ο αὐτός

Ναός καί πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καί θρόνος τού Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ο λυτρωτὴς μου Χριστὸς ο Κύριος τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὐς ἐπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χεῖρ' τῇ εαυτοῦ, Διό Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν, πρὸς αὐτόν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τό, Θεοτόκε Παρθένε, ἐκ γ'.

Μετά δέ τήν ευλόγησιν τών Ἄρτων καί τήν διάδοσιν, γίνεται
Ανάγνωσις μεγάλη.

Ιστέον ότι τήν Ακολουθίαν τού εν τή παρούση Κυριακή
επιλαχόντος Αγίου ψάλλομεν τή παρελθούση Παρασκευή εις τό
Απόδειπνον, ει μήπου τύχη μεγάλου Αγίου μνήμη.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, τό, Θεός Κύριος, η συνήθης στιχολογία,
τά Καθίσματα καί οι Αναβαθμοί τής Οκτωήχου, τό Προκείμενον τό,
Πάσα πνοή, καί τό ενδιάτακτον Εωθινόν Ευαγγέλιον.

Είτα τό, Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι καί τόν Ν' Ψαλμόν. Καί
μετά ταύτα, ψάλλομεν τά παρόντα Ιδιόμελα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετανοίας άνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ορθρίζει γάρ τό πνεύμά
μου, πρός ναόν τόν άγιόν σου, ναόν φέρον τού σώματος, όλον
εσπιλωμένον, αλλ' ως οικτίρμων κάθαρων, ευσπλαγχνω σου ελέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος ο αυτός

Τῆς σωτηρίας εύθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε, αισχραίς γάρ
κατερρύπωσα, τήν ψυχήν αμαρτίαις, ως ραθύμως τόν βίον μου, όλον
εκδαπανήσας, ταίς σαίς πρεσβείαις ρύσαί με, πάσης ακαθαρσίας.

Είτα, Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά τό μέγα ελεός σου καί κατά τό
πλήθος τών οικτιρμών σου, εξάλειψον τό ανόμημα μου.

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τών πεπραγμένων μοι δεινών, εννοών ο τάλας, τρέμω τήν
φοβεράν ημέραν τής κρίσεως, αλλά θαρρών εις τό έλεος τής
ευσπλαγχνίας σου, ως ο Δαυίδ βοώ σοι. Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό
μέγα σου έλεος.

Οι Κανόνες, ο Αναστάσιμος εις δ' ο Σταυροαναστάσιμος εις β'
τῆς Θεοτόκου εις β', καί τού Τριωδίου εις στ'. Ποίημα Γεωργίου.

Κανών Τριωδίου

Ου η ακροστιχ, εν τοίς Θεοτοκίοις. Γεωργίου.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'
Ὡς εν ηπειρώ πεζεύσας

Παραβολαίς εμβιβάζων πάντας Χριστός, πρὸς βίου διόρθωσιν, τὸν Τελώνην ανυψοί, ἐκ τῆς ταπεινώσεως δεικνύς, Φαρισαίον τῇ ἐπάρσει ταπεινούμενον.

Ἐκ ταπεινώσεως γέρας υψοποιόν, ἐκ δὲ τῆς ἐπάρσεως, πτώμα βλέπων χαλεπόν, τοῦ Τελώνου ζηλοῦν τὰ καλὰ, καὶ τὴν φαρισαϊκὴν, κακίαν μίσησον.

Ἐξ ἀπονοίας κενούται πᾶν ἀγαθόν, ἐκ δὲ ταπεινώσεως, καθαιρεῖται πᾶν κακόν, ἦν περ ἀσπασώμεθα πιστοί, βδελυττόμενοι σαφώς, τρόπον κενόδοξον.

Τὸ ταπεινόφρονας εἶναι τοὺς εαυτοῦ Μαθητάς βουλόμενος, ὁ τῶν πάντων Βασιλεύς, παραινὼν ἐδίδασκε ζηλοῦν, τὸν Τελώνου στεναγμόν, καὶ τὴν ταπείνωσιν.

Ὡς Τελώνης στενάζω, καὶ ὀδυρμοῖς ἀσιγήτοις Κύριε, νῦν προσέρχομαι τῇ σῇ ευσπλαγχνίᾳ, οἴκτειρον καμέ, ταπεινώσει τὴν ζωὴν, νῦν διεξάγοντα.

Θεοτοκίον

Γνώμην, βουλήν, προσδοκίαν, σῶμα, ψυχὴν, καὶ τὸ πνεῦμα Δέσποινα, ἀνατίθιμι πρὸς σέ, δυσχερῶν ἐχθρῶν καὶ πειρασμῶν, καὶ μελλούσης ἀπειλῆς, ρύσαι καὶ σῶσόν με.

Καταβασία

Ωδή γ'
Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ

Ἀπὸ κοπρίας καὶ παθῶν, ταπεινὸς ανυψοῦται, ἀρετῶν ἀπὸ ὕψους, καταπίπτει δὲ δεινώς, υψηλοκάρδιος πᾶς, οὐ τὸν τρόπον, τῆς κακίας φύγωμεν.

Κενοδοξία ἐκκενοί πλούτον δικαιοσύνης, τῶν παθῶν δὲ σκορπίζει, ἡ ταπείνωσις πληθύν, ἦν μιμουμένους ἡμᾶς, τῆς μερίδος, δείξον τοῦ

Τελώνου Σωτήρ.

Ὡς ο Τελώνης καί ημεῖς, τύπτοντες εἰς τό στήθος, κατανύξει βοῶμεν, Ἰλάσθητι ο Θεός, ἡμῖν τοῖς αμαρτωλοῖς, ὅπως τούτου λάβωμεν τήν ἄφεσιν.

Πρός ζήλον ἔλθωμεν πιστοί, κατορθοῦντες τό πρά ον, ταπεινώσει συζώντες, ἐκ καρδίας στεναγμῷ, κλαυθμῷ τε καί προσευχή, ὅπως σχώμεν ἐκ Θεοῦ συγχώρησιν.

Αποβαλλώμεθα πιστοί, τόν υπέρογκον κόμπον, ἀπόνοιαν δεινήν τε, καί τύπον τόν βδελυκτόν, καί τήν κακίστην Θεῷ Φαρισαίου, ἀπρεπή ὠμότητα.

Θεοτοκίον

Εν σοί τή μόνη προσφυγή, πεποιθώς μή εκπέσω, τῆς καλῆς προσδοκίας, ἀλλά τύχοιμι τῆς σῆς, ἐπικουρίας Ἀγνή, πάσης βλάβης δυσχερῶν ρυόμενος.

Καταβασία

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ταπείνωσις ὑψωσε, κατησχυμένον κακοῖς, Τελώνην στυγνάσαντα, καί τό, Ἰλάσθητι, τῷ Κτίστη βοήσαντα, ἔπαρσις δέ καθείλεν, ἀπό δικαιοσύνης, δείλαιον Φαρισαῖον, μεγαλορρημονοῦντα, ζηλώσωμεν διό τά καλά, κακῶν ἀπεχόμενοι.

Δόξα... Ὅμοιον

Ταπείνωσις ὑψωσε, πάλαι Τελώνην κλαυθμῷ βοήσαντα, Ἰλάσθητι, καί ἐδικαίωσεν, Αὐτόν μιμησώμεθα, ἅπαντες οἱ εἰς βάθος, τῶν κακῶν ἐμπεσόντες, κράξωμεν τῷ Σωτήρι, ἀπό βάθους καρδίας, Ἠμάρτομεν, Ἰλάσθητι, μόνη φιλάνθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καί ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, Κυρία Πανάμωμε, λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, σύντριψον μηχανίας, καί κατάβαλε θράσος, τῶν οπλιζομένων ἀθέων, κατὰ τῶν δούλων σου,

Ὡδή δ' Χριστός μου δύναμις

Αρίστην ἔδειξεν, ὁδόν ὑψώσεως τήν ταπείνωσιν Λόγος, ταπεινωθεῖς, μέχρι καί μορφῆς δουλικῆς, ἦν ἐκμιμούμενος ἅπας, ἀνυψοῦται

ταπεινούμενος.

Υψώθη δίκαιος, καί καταπέπτωκε, Φαρισαίος, εν πλήθει δέ τών κακών, βρίθων τεταπείνωται, αλλ' ανυψώθη Τελώνης, παρ' ελπίδα δικαιούμενος.

Πενίας πρόξενος, εκ πλούτου τών αρετών, η απόνοια ώφθη, καί πορισμός, αύθις η ταπείνωσις, δικαιοσύνης εξ άκρας απορίας ήν κτησώμεθα.

Προέφης Δέσποτα, τοίς μεγαλόφροσιν, αντιτάσσεσθαι πάντως, καί ταπεινοίς, χάριν σήν παρέχων Σωτήρ, ταπεινωθείσι νύν ημίν, τήν σήν χάριν εξαπόστειλον.

Πρός θείαν ύψωσιν, αεί ανάγων ημάς, ο Σωτήρ καί Δεσπότης υψοποιόν, έδειξε ταπείνωσιν, τούς πόδας γάρ τών Μαθητών αυτοχείρως εναπένιψεν.

Θεοτοκίον

Ως φώς απρόσιτον, Παρθένε τέξασα, τής ψυχής μου τό σκότος φωτιστική, αίγλη διασκέδασον, καί σωτηρίας πρόσ τρίβους, τήν ζωήν μου χειραγωγήσον.

Καταβασία

Ωδή ε'

Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ

Τού Φαρισαίου τάς αρετάς, σπεύσωμεν μιμείσθαι καί ζηλούν, τήν τού Τελώνου ταπείνωσιν τό εν εκατέροις μισούντες άτοπον, απόνοιαν καί λύμην τών παραπτώσεων.

Δικαιοσύνης δρόμος κενός ήλεγκται συζεύξας εν αυτώ, ο Φαρισαίος τήν οίησιν, αύθις δέ Τελώνης, υψοποιώ αρετή, κτησάμενος συνέμπορον τήν ταπείνωσιν.

Αρματηλάτης εν αρεταίς, ώετο δραμείν Φαρισαίος, αλλά πεζός παρακλύδιον, άρμα διαθέων, καλώς προέλαβε, συζεύξας ο Τελώνης οίκτω ταπείνωσιν.

Τήν του Τελώνου παραβολήν, πάντες αναπτύξαντες τώ νώ, δεύτε ζηλώσωμεν δάκρυσιν, πνεύμα συντετριμμένον Θεώ προσάγοντες τήν τών αμαρτημάτων ζητούντες άφεσιν.

Τόν υψαυχή τε καί μοχθηρόν, αλαζονικόν τε καί θρασύν, πόρρω
απώσωμεν έμφρονα, Φαρισαίου τρόπον, δεινόν μεγάλαυχον, όπως
μή γυμνωθώμεν, τής θείας χάριτος.

Θεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως, Αγαθή, πάσιν εξαπόστειλον ημίν, τοίς επί σοί
καταφεύγουσι, κατακυριεύειν εν μέσω πάντων εχθρών, παρέχουσα,
καί εκ πάσης βλάβης εξαίρουσα.

Καταβασία

Ωδή στ'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Τού βίου τό στάδιον, ο Τελώνης εν ταυτώ, καί Φαρισαίος έδραμον,
αλλ' ο μεν απονοία κατενεχθείς, αισχρώς εναυάγησεν, ο δέ τη
ταπεινώσει διεσώζετο.

Τού βίου τό δίκαιον, διαμείβοντες ημείς, δρόμον εκμιμησώμεθα, τού
Τελώνου μέν φρόνημα ζηλωτόν, φύγωμεν δέ φύσημα βδελυκτόν
Φαρισαίου καί ζησώμεθα.

Τούς τρόπους ζηλώσωμεν, τού Σωτήρος' Ιησού καί τήν αυτού
ταπείνωσιν, οί ποθούντες τήν άληκτον τής χαράς, τυχείν
κατασκήνωσιν, εν τή χώρα τών ζώντων αυλιζόμενοι.

Υπέδειξας Δέσποτα, τοίς οικείοις Μαθηταίς υποποιόν ταπείνωσιν, τώ
λεντίω ζωννύμενος τήν οσφύν, τούς πόδας απέπλυνας, καί τόν
τρόπον μιμείσθαι παρεσκεύασας.

Τόν βίον διείλοντο, Φαρισαίος αρεταίς, καί ο Τελώνης πταίσμασιν,
αλλ' ο μέν τήν εξ όγκου φρενοβλαβή, υπέστη ταπείνωσιν, ο δέ
ανυψούται ταπεινόφρων φανείς.

Θεοτοκίον

Γυμνόν τή απλότητι, τή ατέχνω τε ζωή, πλασθέντα παραβάσεως
διπλόη περιέβαλέ με εχθρός, σαρκός τε παχύτητι, νύν δέ σή μεσιτεία,
Κόρη, σώζομαι.

Καταβασία

Κοντάκιον 'Ηχος δ'

Επεφάνης σήμεραν

Φαρισαίου φύγωμεν υψηγορίαν, καί Τελώνου μάθωμεν, τό ταπεινόν

εν στεναγμοίς, πρὸς τὸν Σωτῆρα κραυγάζοντες, ἴλαθι μόνε ἡμῖν
ευδιάλλακτε.

Ἐτερον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Στεναγμούς προσοίσωμεν, τελωνικούς τῷ Κυρίῳ, καὶ αὐτῷ
προσπέσωμεν, αμαρτωλοί ὡς Δεσπότη, θέλει γάρ τὴν σωτηρίαν
πάντων ἀνθρώπων, ἀφ᾽ ἑσιν παρέχει πάσι μετανοοῦσι, δι' ἡμᾶς γάρ
ἐσαρκώθη Θεὸς ὑπάρχων Πατρί συνάναρχος.

Ὁ Οἶκος

Ἐαυτοὺς ἀδελφοί ἀπαντες ταπεινώσωμεν, στεναγμοῖς καὶ οδυρμοῖς
τύψωμεν τὴν συνείδησιν, ἵνα ἐν τῇ κρίσει τότε τῇ αἰωνία, ἐκεῖ
οφθῶμεν πιστοὶ ἀνεύθυνοι, τυχόντες ἀφέσεως, ἐκεῖ γάρ ἐστιν ὄντως ἡ
ἀνεσις, ἣν ἰδεῖν ἡμᾶς νῦν ἱκετεύσωμεν, ἐκεῖ οἰκτὴρ ἀπέδρα λύπη καὶ οἱ
ἐκ βάθους στεναγμοί, ἐν τῇ Εἰσόδῳ τῇ θαυμαστῇ, ἥς ὁ Χριστὸς
δημιουργός, Θεὸς ὑπάρχων Πατρί συνάναρχος.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου ἐκ τοῦ Ἱεροῦ
Εὐαγγελίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκά ιη' 10 - 14 παραβολῆς μνησθῆναι
ποιούμεθα.

Στίχοι

- Φαρισαίων, Ἱεροῦ μακρὰν γίνου,
- Χριστὸς γὰρ ἔνδον, ὧς ταπεινοὺς δεκτέον.

Ἐτεροι εἰς τὸ τριώδιον

- Ὁ δημιουργὸς τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω,
- Τρισάγιον μὲν ὕμνον ἐκ τῶν Ἀγγέλων,
- Τριώδιον δὲ καὶ παρ' ἀνθρώπων δέχου.

Ταῖς τῶν Ἁγίων πάντων, μεγαλουργῶν σου πρεσβείαις, Χριστέ,
ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον

Δικαιώσεως τοῖς ἔργοις ἐπαιρόμενος, βρόχοις κενοδοξίας δεινῶς,
περιεπάρη Φαρισαῖος ἀμετρα αὐχῶν, Τελώνης δὲ κούφῳ τῷ πτερῷ,
τῆς ταπεινώσεως ἀρθεὶς, Θεῷ προσήγγισε.

Ταπεινώσεως ὡς κλίμακι χρησάμενος, τρόπῳ Τελώνης πρὸς
οὐρανῶν, ὕψος ἐπήρθη, τῆς ἀλαζονείας δὲ ἀρθεὶς, κουφότητι

δείλαιος σαθρά, ο Φαρισαίος καταντά, πρὸς Ἄδου πέταυρον.

Τοὺς δικαίους ἐνεδρεύων μὲν ὁ δόλιος, τρόποις κενοδοξίας συλά,
αμαρτωλοὺς δέ, βρόχοις ἀπογνώσεως δεσμεί, Ἀλλ' οὖν ἐκατέρων
τῶν κακῶν, οἱ τοῦ Τελώνου ζηλωταί, ρυσθῆναι σπεύσωμεν.

Εν προσευχῇ ἡμῶν Θεῷ προσπέσωμεν, δάκρυσι καὶ θερμοῖς
στεναγμοῖς, ἐκμιμούμενοι, τοῦ Τελώνου τὴν ὑποποιὸν ταπείνωσιν,
μέλποντες πιστοὶ Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰσηγούμενος τοῖς Μαθηταῖς προέλεγες, Δέσποτα, μὴ φρονεῖν
υψηλά, συναπάγεσθαι ταπεινοῖς διδάσκων δέ Σωτήρ, διό σοι
κραυγάζομεν πιστοί. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἰακώβ σε καλλονὴν καὶ θείαν κλίμακα, κάτωθεν, ἦν ἐώρακε πρὶν,
ἐκτεταμένην, πρὸς ὕψος γινώσκομεν, Σεμνή, κατάγουσαν ἀνωθεν
Θεὸν σεσαρκωμένον, καὶ βροτούς, αὐθις ἀνάγουσαν.

Καταβασία

Ὡδή η'

Εκ φλογός τοῖς Οσίοις

Ταπεινόφρονι γνώμη, ἰλεων Κύριον, ὁ Τελώνης στενάξας, εὔρε καὶ
σέσωσται, τρόπῳ δέ δεινῷ γλώσσης μεγαλορρήμονος, τῆς
δικαιοσύνης ἐκπίπτει Φαρισαῖος.

Φαρισαίου τὸν τύφον, τῆς προαιρέσεως, καὶ τὴν προσηγορίαν, τῆς
καθαρότητος, φύγωμεν πιστοί, ζηλοῦντες τοῦ Τελώνου καλῶς, τὴν
ηλεημένην, ταπείνωσιν καὶ γνώμην.

Τὰς φωνὰς τοῦ Τελώνου, πιστοὶ φθεγξώμεθα, ἱερῷ ἐν ἀγίῳ, Ὁ Θεός
ἴλαθι, ἵνα σὺν αὐτῷ, τύχωμεν συγχωρήσεως, λύμης μεγά ρυσθέντες
Φαρισαίου, λαυχοῦ.

Στεναγμὸν τοῦ Τελώνου πάντες ζηλώσωμεν, καὶ Θεῷ ὁμιλοῦντες
θερμοῖς τοῖς δάκρυσι, κράξωμεν αὐτῷ. Φιλάνθρωπε ἡμάρτομεν,
εὐσπλαγχνε οἰκτίρμον, Ἰάσθητι καὶ σώσον.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Στεναγμῷ τοῦ Τελώνου, Θεός ἐπένευσε, δικαιώσας τε τούτον, πάσιν

υπέδειξε, κάμπτεσθαι αεί, στεναγμοίς τε καί δάκρυσι, τών πλημμελημάτων, αιτούμενοι τήν λύσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ουκ επίσταμαι πλήν σου, άλλην αντίληψιν, Σέ προβάλλομαι πρέσβιν, Αγνή πανάμωμε, σέ πρός τόν εκ σου, Τεχθέντα μεσίτριαν, πάντων τών λυπούντων, ελεύθερόν με δείξον.

Καταβασία

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις ιδείν

Οδόν υψώσεως τήν ταπείνωσιν, παρά Χριστού λαβόντες, σωτηρίας υπόδειγμα, τού Τελώνου τόν τρόπον ζηλώσωμεν, τύφον υπεροψίας, πόρρω βαλλόμενοι, γνώμη ταπεινόφρονι Θεόν εξιλεούμενοι.

Ψυχής απόνοιαν απωσώμεθα, γνώμην ευθή εν ταπεινοφροσύνη κτησώμεθα, εαυτούς δικαιούν μη σπουδάζωμεν, τόν τής κενοδοξίας, τύφον μισήσωμεν, καί σύν τώ Τελώνη, τόν Θεόν ιλεωσώμεθα.

Λιτάς τώ Κτίστη οίκτου προσφέρωμεν, τελωνικάς, τάς φαρισαϊκάς εκτρεπόμενοι, αχαρίστους ευχάς, μεγαλούχους φωνάς, αι κατά τού πλησίον, κρίσιν επάγουσιν, ίνα Θεόν ίλεων, καί φώς επισπασώμεθα,

Πολλώ πταισμάτων εαμώ βαρουμενος, υπερβολή κακίας τόν Τελωνην παρήλασα, καί τού Φαρισαίου τόν μέγλαυχον, τύφον προσεπισπώμαι, πάντοθεν έρημος, πάντων καθιστάμενος καλών. Κύριε φείσαι μου.

Τής σής αξίωσον μακαριότητος, τούς διά σέ τώ πνεύματι πτωχούς ενυπάρξαντας, εισηγήσει γάρ τής σής προστάξεως, πνεύμα συντετριμμένον, σοί προσκομίζομεν. Σώτερ προσδεξάμενος σώζε, τούς σοί λατρεύοντας,

Θεώ Τελώνης ποτέ ευξάμενος, τώ ιερώ πιστως προσανιών, δεδικαίωται, στεναγμοίς γάρ προσελθων καί δάκρυσι, συντριμμώ τε καρδίας, πάντα απέθετο, τών αμαρτημάτων τόν φόρτον εξιλεώσεσι.

Θεοτοκίον

Υμνείν, δοξάζειν καί μακαρίζειν σε, δίδου ημίν αξίως τοίς τιμώσί σε, Πάναγνε, καί τόν τόκον τόν σόν μεγαλύνουσι, μόνη ευλογημένη, σύ γάρ τό καύχημα, τών Χριστιανών καί πρός Θεόν, πρέσβις ευπρόσδεκτος.

Καταβασία

Εξαποστειλάριον, τό Εωθινόν Αναστάσιμον. Εἶτα τά παρόντα
τοῦ Τριωδίου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Υψηγορίαν φύγωμεν, Φαρισαίου κακίστην, ταπείνωσιν δέ μάθωμεν,
τοῦ Τελώνου ἀρίστην, ἵν' υψωθώμεν βοῶντες, τῷ Θεῷ σύν ἐκείνῳ
Ιλάσθητι τοῖς δούλοις σου, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, Χριστέ Σωτήρ,
ἐκουσίως, καὶ Σταυρόν υπομείνας, συνήγειρας τὸν κόσμον σου θεϊκῇ
δυναστείᾳ,

Θεοτοκίον, ὅμοιον

Ὁ ποιητὴς τῆς κτίσεως, καὶ Θεὸς τῶν ἀπάντων, σάρκα βροτείαν
έλαβεν, ἐξ ἀχράντου γαστρός σου, πανύμνητε Θεοτόκε, καὶ
φθαρείσάν μου φύσιν, ὅλην ἀνεκαινούργησε, πάλιν ὡς πρό τοῦ
τόκου, καταλιπὼν μετὰ τόκον, ὅθεν πίστει σέ πάντες, ἀνευφημοῦντες
κράζομεν, Χαίρε, κόαμου ἡ δόξα.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρά Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου δ' καὶ τά
παρόντα τοῦ Τριωδίου δ'.

Ἦχος α'

Μὴ προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς, ἀδελφοί, ὁ γὰρ υψῶν εαυτὸν
ταπεινωθήσεται, ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τελωνικῶς διὰ
νηστείας κράζοντες, Ιλάσθητι ἡμῖν ὁ Θεός, τοῖς αμαρτωλοῖς.

Ὁ αὐτός

Φαρισαῖος κενοδοξία νικῶμενος, καὶ Τελώνης τῇ μετανοίᾳ
κλινόμενος, προσήλθόν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη, ἀλλ' ὁ μὲν
καυχησάμενος, ἐστερήθη τῶν ἀγαθῶν, ὁ δέ μὴ φθελγιάμενος, ἡξιώθη
τῶν δωρεῶν. Ἐν τούτοις τοῖς στεναγμοῖς, στήριζόν με Χριστέ ὁ Θεός,
ὡς φιλόανθρωπος.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, διηγῆσομαι
πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Ἦχος γ'

Τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου τό διάφορον, ἐπιγνούσα, ψυχὴ μου'
τοῦ μὲν, μίμησον τὴν υπερήφανον φωνήν, τοῦ δέ, ζήλωσον τὴν
εὐκατάνυκτον εὐχήν, καὶ βόησον, ὁ Θεός ολάσθητί μοι τῷ αμαρτωλῷ,
καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου, μή επιλάβη τών πενήτων σου εις τέλος.

Ἦχος ο αὐτός

Τού Φαρισαίου τήν μεχάλαυχον φωνήν, πιστοί μισήσαντες, τού δέ Τελώνου τήν ευκατάνυκτον ευχήν ζηλώσαντες, μή τά υψηλά φρονώμεν, αλλ' εαυτούς ταπεινούντες, εν κατανύξει κράζωμεν, ο Θεός ιλάσθητι, ταίς αμαρτίαις ημών.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ταίς εξ έργων καυχήσεσι, Φαρισαίον δικαιούντα εαυτόν κατέκρινας Κύριε, καί Τελώνην μετριοπαθήσαντα, καί στεναγμοίς ιλασμόν αἰτούμενον, εδικαίωσας, ου γάρ προσίεσαι, τούς μεγαλόφρονas λογισμούς, καί τάς συντετριμμένας καρδίας, ουκ εξουθενείς, διό καί ημείς σοί προσπίπτομεν, εν ταπεινώσει, τώ παθόντι δι' ημάς, Παράσχου τήν άφεσιν καί τό μέγα έλεος,

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχημαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα νενέκρωται, η Εύα ηλευθέρωται, ο θάνατος τεθανάτωται, καί ημείς εξωποιοήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν, Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου καί εκ τού Κανόνος τού Τριωδίου η έκτη Ωδή, Ο Απόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Εύξασθε καί απόδοτε Κυρίω τώ Θεώ ημών.

Στίχ. Γνωστός εν τή Ιουδαία ο Θεός,

Πρός Τιμόθεον β' Επιστολής Παύλου, **Κεφ. Γ', 10-15**

Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τή διδασκαλία τή αγωγή, τή προθέσει, τή πίστει, τή μακροθυμία, τή αγάπη, τή υπομονή, τοίς διωγμοίς, τοίς παθήμασιν, οία μοι εγένετο εν Αντιοχεία, εν Ικονίω, εν λύστροις, οίους διωγμούς υπήνεγκα! καί εκ πάντων με ερρύσατο ο Κύριος, Καί πάντες δέ οι θέλοντες ευσεβώς ζήν εν Χριστώ Ιησού, διωχθήσονται, Πονηροί δέ άνθρωποι καί γόητες προκόψουσιν επί τό χείρον, πλανώντες, καί πλανώμενοι, Σύ δέ, μένε, εν οίς έμαθες καί

επιστώθης, είδως παρά τίνος έμαθες, καί ότι από βρέφους τά Οερά
γράμματα οίδας, τά δυνάμενά σε σοφίσαι εις σωτηρίαν, διά πίστεως
τής εν Χριστώ Ιησού, τώ Κυρίω ημών.

Αλληλούϊα 'Ηχος πλ. δ'
Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω,

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Λουκάν. ιη' 10-14
Είπεν ο Κύριος τήν παραβολήν ταύτην. Ανθρωποι δύο ανέβησαν εις
τό Ιερόν...

Κοινωνικόν
Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις.
Αλληλούϊα.

τ11[top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, εις τό Κύριε
εκέκραξα ιστώμεν Στίχ. ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής
Οκτωήχου στ', καί τά παρόντα Ιδιόμελα τού Τριωδίου β' δευτερούντες
αυτά.

'Ηχος α'
Εις αναμάρτητον χώραν, καί ζωηράν, επιστεύθην, γεωσπορήσας τήν
αμαρτίαν, τή δρεπάνη εθέρισα, τούς στάχους τής άμελείας, καί
δραγμάτων εστοίβασα, πράξεών μου τάς θημωνίας, άς καί
κατέστρωσα ουχ άλωνι τής μετανοίας. Αλλ' αιτώ σε, τόν προαιώνιον
γεωργόν ημών Θεόν, τώ ανέμω τής σής φιλευσπλαγχνίας
απολίκμισον τό άχυρον τών έργων μου καί σιτάρχησον τή ψυχή μου
τήν άφεσιν, εις τήν ουράνιόν σου συγκλείων με αποθήκην καί σώσόν
με. (Δίς)

Όμοιον
Επιγνώμεν αδελφοί τού μυστηρίου τήν δύναμιν, τόν γάρ εκ τής
αμαρτίας, πρόσ τήν πατρικήν εστίαν, αναδραμόντα, Άσωτον Υιόν ο
πανάγαθος Πατήρ, προϋπαντήσας ασπάζεται, καί πάλιν τής οικείας
δόξης, χαρίζεται τά γνωρίσματα, καί μυστικήν τοίς άνω

επιτελείευφροσύνην, θύων τόν μόσχον τόν σιτευτόν, ίνα ημείς αξίως πολитеυσώμεθα, τώ τε θύσαντι φιλανθρώπω Πατρί, καί τώ ενδόξω θύματι, τώ Σωτήρι τωνψυχών ημών. (Δίς)

Δόξα... Ήχος β'

Ω πόσων αγαθών, ο άθλιος εμαυτόν εστέρησα! ώ ποίας βασιλείας εξέπεσα ο ταλαίπωρος εγώ! τόν πλούτον ηγάλωσα, όν περ έλαβον. τήν εντολήν παρέβην, Οίμοι τάλαινα ψυχή! τώ πυρί τώ αιωνίω λοιπόν καταδικάζεσαι, διό πρό τέλους βόησον Χριστώ τώ Θεώ. Ως τόν Άσωτον δέξαι με υιόν, ο Θεός, καί ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον τού ενδιατάκτου Ήχου. Είσοδος, τό Φώς ιλαρόν, Προκείμενον, Ο Κύριος εβασίλευσεν κ. λπ. Εις τήν Λιτήν, τό Στιχηρόν τού Αγίου τής Μονής. Απόστιχα τής Οκτωήχου τά κατ' Αλφάβητον.

Δόξα... Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Τής πατρικής δωρεάς διασκορπίσας τόν πλούτον, αλόγοις συνεβοσκόμην ό τάλας κτήνεσι, καί τής αυτών ορεγόμενος τροφής ελίμωπτον μή χορταζόμενος, αλλ' υποστρέψας πρός τόν εύσπλαγχνον Πατέρα, κραυγάζω σύν δάκρυσι. Δέξαι με ως μίσθιον, προσπίπτοντα τή φιλανθρωπία σου, καί σώσόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος ο αυτός

Οποιοτήs καί λυτρωτής μου Πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώην κατάρας, τόν Αδάμ ηλευθέρωσε, διό σοι Πάναγνε, ώς τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν ασιγήτως, τό Χαίρε του Αγγέλου, χαίρε Δέσποινα, προστασία, καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον, Θεοτόκε Παρθένε εκ γ'

Καί η λοιπή, Ακολουθία τής Αγρυπνίας

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον τό, Θεός Κύριος τό Απολυτίκιον Αναστάσιμον δίς, καί τό Θεοτοκίον. Είτα η συνήθης Στιχολογία, τά Αναστάσιμα Ευλογητάρια τά Καθήσματα, καί οι Αναβαθμοί τής Οκτωήχου τό, Πάσα πνοή, καί τό Εωθινόν ενδιατάκτον Ευαγγέλιον. Ειθ' ούτω τό, Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι καί μετά τόν Ν'

ψάλλομεν τά Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετανοίας ἀνοιζόν μοι πύλας Ζωοδότα, ὀρθρίζει γάρ τό πνεύμά μου, πρὸς ναόν τόν ἅγιόν σου, ναόν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον, ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρν, εὐσπλαγχνῶ σου ἐλέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος ο αὐτός

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε, αἰσχυραῖς γάρ κατερρύπωσα, τήν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ραθύμῳ τόν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρύσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ὁ Θεός κατὰ τό μέγα ἐλεός σου καί κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημα μου.

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τήν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ἀλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ σοι. Ελέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος τῆς Θεοτόκου καί τοῦ Τριωδίου. Τήν δέ Ἀκολουθίαν τοῦ Μηναίου ψάλλομεν τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ ἐσπέρας ἐν τοῖς, Ἀποδείπνοις.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου εἰς στ'. Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος β'

Τήν Μωσισῶς ὠδήν

Ἰησοῦ ὁ Θεός, μετανοοῦντα δέξαι νύν καμέ, ὡς τόν Ἄσωτον Υἱόν, πάντα τόν βίον ἐν ἀμελείᾳ ζήσαντα καί σέ παροργίσαντα.

Ὅν μοι δέδωκας πρίν, κακῶς ἐσκόρπισα θείον πλούτον, ἐμακρύνθην ἀπό σου, ἀσώτῳ ζήσας, εὐσπλαγχνε Πάτερ. Δέξαι οὖν καμέ ἐπιστρέφοντα.

Τάς ἀγκάλας νυνί, τάς πατρικάς προσεφαπλώσας δέξαι, Κύριε, καμέ, ὥσπερ τόν Ἄσωτον, πανοικτίρμον, ὅπως εὐχαρίστῳ δοξάζω σε.

Θεοτοκίον

Ἐν ἐμοί ὁ Θεός, πάσαν δεικνύς ἀγαθωσύνην, πάριδέ μοι τήν

πληθύν, τών εγκλημάτων ως ευεργέτης, θείαις τής Μητρός σου δεήσεσι.

Καταβασίας δε λέγομεν τούς Ειρμούς τού Κανόνος.

«Τήν Μωσέως ωδήν, αναλαβούσα βόησον ψυχή, Βοηθός και σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός καί δοξάσω αυτόν».

Ωδή γ'

Στειρωθέντα μου τόν νούν

Έξω όλος εμαυτού, γεγονώς φρενοβλαβώς προσεκολληθην, τοίς παθών εφευρέταις, αλλά δέξαι με Χριστέ, ώσπερ τόν Άσωτον.

Τού Ασώτου τήν φωνήν, εκμιμούμενος βοώ Ήμαρτον Πάτερ, ως εκείνον ούν καμέ, εναγκάλισαι νυνί, καί μή απώση με.

Τάς αγκάλας σου Χριστέ, υφαπλώσας συμπαθώς υπόδειξαί με, από χώρας μακράς, αμαρτίας καί παθών επαναστρέφοντα.

Θεοτοκίον

Η καλή εν γυναιξί, καταπλούτισον καμέ, καλών ιδέαις, αμαρτίαις πολλαίς, τόν πτωχεύσαντα, Αγνή, όπως δοξάζω σε.

Ο Ειρμός

«Στειρωθέντα μου τόν νούν, καρποφόρον ο Θεός ανάδειξόν με, γεωργέ τών καλών, φυτουργέ τών αγαθών, τή ευσπλαγχνία σου».

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αγκάλας πατρικάς, διανοίξαί μοι σπεύσον, ασώτως τόν εμόν, κατηνάλωσα βίον, εις πλούτον αδαπάνητον, αφορών τού ελέους Σου. Νύν πτωχεύουσαν, μή υπερίδης καρδίαν, σοί γάρ Κύριε, εν κατανύξει κραυγάζω. Ήμαρτον, σώσόν με.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον, Όμοιον

Ανύμφευτε αγνή, Θεοτόκε Παρθένε, η μόνη τών πιστών, προστασία καί σκέπη, κινδύνων καί θλίψεων, καί δεινών περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι, τούς επί σοί τας ελπίδας, Κόρη, έχοντας, καί τας ψυχάς ημών σώσον ταίς θείαις πρεσβείαις σου.

Ωδή δ'

Τήν εκ Παρθένου σου γέννησιν

Πλούτον καλών όν μοι δέδωκας, επουράνιε Πάτερ, διεσκόρπισα κακώς, ξένοις πολίταις δουλούμενος, διό βοώ σοι. Ημαρτόν σοι δέξαι με, ως τόν Άσωτον πάλαι, υφαπλώσας, τάς αγκάλας μοι τάς σάς.

Πάση κακία δεδούλωμαι, υποκύψας αθλίως τοίς παθών δημιουργοίς καί εμαυτού έξω γέγονα, απροσεξία, οικτειρόν με Σώτερ, επουράνιε Πάτερ, προσφυγόντα, τοίς πολλοίς σου οικτιρμοίς.

Πάσης αισχύνης πεπλήρωμαι, μη τολμών ατενίσαι εις τό ύψος του ουρανού, καί γάρ αλόγως υπέκυψα τή αμαρτία, νύν δέ επιστρέφων, εκβοώ κατανύξει. Ημαρτόν σοι, δέξαι με, Παμβασιλεύ.

Θεοτοκίον

Η τών ανθρώπων βοήθεια, η ελπίς η βεβαία, πάντων τών Χριστιανών, τό καταφύγιον, άχραντε, τών σωζομένων, σώσόν με, Παρθένε, μητρικαίς σου πρεσβείαις, καί μελλούσης, καταξίωσον ζωής.

Ο Ειρμός

«Τήν εκ Παρθένου σου γέννησιν, ο Προφήτης προβλέπων, ανεκήρυττε βοών. Τήν ακοήν σου ακήκοα καί εφοβήθην, ότι από θαιμάν, καί εξ όρους αγίου κατασκίου, επεδήμησας, Χριστέ».

Ωδή ε'

Τής νυκτός διελθούσης

Εδουλώθην πολίταις, ξένοις καί εις χώραν φθοροποιόν απεδήμησα, καί επλήσθην αισχύνης, νύν δέ επιστρέφων, κράζω σοι, Οικτίρμον τό, Ημαρτον.

Τά πατρώά σου σπλάγχνα, νύν υπάνοιξόν μοι, από τών κακών επιστρέφοντα, επουράνιε Πάτερ, καί μή με απώση, έχων υπερβάλλον τό έλεος.

Ου τολμώ ατενίσαι, άνω εις τό ύψος, άμετρα Χριστέ παροργίσας σε' αλλ' ειδώς σου Οικτίρμον τό εύσπλαγχνον κράζω Ημαρτον, ιλάσθητι, σώσόν με.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, κεχαριτωμένη, η τόν ιλασμόν πάντων τέξασα, τών εμών εγκλημάτων, τό βαρύ φορτίον, σου ταίς ικεσίαις ελάφρυνον.

Ο Ειρμός

«Τῆς νυκτός διελθούσης, ἡγγικεν ἡ ἡμέρα, καί τό φῶς τῷ κόσμῳ ἐπέλαμψε, διά τούτο ὑμνεῖ σε τάγματα Ἀγγέλων καί δοξολογεῖ σε Χριστέ ὁ Θεός».

Ωδή στ'

Βυθῷ αμαρτημάτων

Βυθός αμαρτημάτων, συνέχει με αεί, καί τρικυμία πταισμάτων, βυθίζει με κυβέρνησον, πρὸς λιμένα με ζωῆς Χριστέ ὁ Θεός, καί σώσον με Βασιλεῦ τῆς δόξης.

Τόν πλούτον τόν πατρώον, ἐσκόρπισα δεινῶς, καί πενητεύσας, αἰσχύνῃς πεπλήρωμαι, δουλούμενος τοῖς ἀκάρποις λογισμοῖς, διό σοι βοῶ φιλάνθρωπε Οἰκτιρόν με σώσον.

Λιμῷ καταφθαρέντα, παντοίων ἀγαθῶν καί ξενωθέντα ἐκ σοῦ Ὑπεράγαθε, οἰκτείρησον, ἐπιστρέφοντά με νύν, καί σώσον Χριστέ, ὑμνοῦντά σου τήν φιλάνθρωπίαν.

Θεοτοκίον

Σωτήρα καί Δεσπότην κυήσασα Χριστόν, τῆς σωτηρίας με Κόρη ἀξίωσον, πτωχεύσαντα, ἐκ παντοίων ἀγαθῶν, Παρθένε ἀγνή, ἵνα ὑμνῶ τά σά μεγαλεῖα.

Ο Ειρμός

«Βυθῷ αμαρτημάτων, συνέχομαι Σωτήρ, καί ἐν πελάγει τοῦ βίου βυθίζομαι ἀλλ' ὥσπερ τόν Ἰωάνν ἐκ τοῦ θηρός, καμέ τῶν παθῶν ἀνάγαγε, καί διάσωσόν με».

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Τῆς πατρώας, δόξης σου, ἀποσκιρτήσας ἀφρόνως, ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα, ὃν μοι παρέδωκας πλούτον, ὅθεν σοι τήν τοῦ Ἀσώτου, φωνήν κραυγάζω. Ἦμαρτον ἐνώπιόν σου Πάτερ οἰκτίρμον, δέξαι με μετανοοῦντα, καί ποιήσόν με, ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου.

Ο Οἶκος

Τοῦ Σωτήρος ἡμῶν καθ' ἐκάστην διδάσκοντος δι' οἰκείας φωνῆς, τῶν Γραφῶν ακουσώμεθα, περὶ τοῦ Ἀσώτου καί σώφρονος πάλιν, καί τούτου πίστει ἐκμιμησώμεθα τήν καλήν μετάνοιαν, τῷ κατιδόντι πάντα τά κρύφια μετὰ ταπεινῆς καρδίας κράζωμεν. Ἠμάρτομέν σοι Πάτερ οἰκτίρμον, καί οὐκ ἐσμέν ἀξιοί ποτέ, κληθῆναι τέκνα ὡς πρὶν, Ἀλλ' ὡς φύσει ὑπάρχων φιλάνθρωπος, σύ προσδέχου, καί ποιήσόν με, ὡς

ένα τών μισθίων σου.

Συναξάριον τού Μηναιού, είτα τό παρόν.

Τή αυτή ημέρα τής τού Ασώτου Υιού παραβολής εκ τού ιερού Ευαγγελίου μνείαν ποιούμεθα, ήν οι θειότατοι Πατέρες ημών δευτέραν εν τώ Τριωδίω ενέταξαν.

Στίχοι

- Άσωτος εί τις, ως εγώ, θαρρών ίθι.
- Θείου γάρ οίκτου πάσα ήνοικται θύρα.

Τή αφάτω φιλανθρωπία σου, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Τά Χερουβίμ μιμούμενοι

Ταίς ηδοναίς τού σώματος, υπέκυψα παναθλίως, καί εδουλώθην όλως, τοίς τών παθών εφευρεταίς, καί ξένος εγενόμην, από σου φιλάνθρωπε, νύν δέ κράζω, τήν τού, Ασώτου φωνήν Ημάρτηκα Χριστέ, μή με υπερίδης, ως μόνος ελεήμων.

Αναβοώ τό Ήμαρτον, μηδόλως ενατενίσαι, αποτολμών εις ύψος τού ουρανού Παμβασιλεύ, ότι εν αφροσύνη, μόνος σε παρώργισα, αθετήσας τά σά προστάγματα, διό ως μόνος αγαθός, μή με απορρίψης από τού σου προσώπου.

Τών Αποστόλων Κύριε, καί Προφητών καί Οσίων, καί τών σεπτών Μαρτύρων καί τών Δικαίων προσευχαίς συγχώρησόν μοι πάντα, άπερ επλημμέλησα, παροργίσας Χριστέ, τήν αγαθότητά σου, όπως υμνολογώ σε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ φανείσα, καί Σεραφίμ Θεοτόκε, καί πάσης λαμπροτέρα, επουρανίου στρατιάς, σύν τούτοις εκδυσώπει, όν περ εσωμάτωσας Θεόν Λόγον πανάμωμε, ανάρχου Πατρός, όπως τών αγαθών τών αιωνιζόντων, πάντες αξιωθώμεν.

Ο Ειρμός

«Τά Χερουβίμ μιμούμενοι, Παίδες, εν τή καμίνω εχόρευον βοώντες. Ευλογητός εί ο Θεός, ότι εν αληθεία καί κρίσει, επήγαγες ταύτα πάντα διά τας αμαρτίας ημών, ο υπερύμνητος καί δεδοξασμένος εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή η'
Τόν εν τή βάτω

Ο καταβάς επί γῆς εἰς τό σῶσαι τόν κόσμον, εκουσίῳ πτωχεία διά ἔλεος πολύ, πτωχεύσαντά με πάσης νύν αγαθοεργίας, ως ελεήμων σῶσον.

Από τών σών εντολών μακρυνθεῖς ἐδουλώθην, παναθλίως τώ πλάνω, επιστρέφοντα δέ νύν, τόν Ἄσωτον ως πάλαι, προσπίπτοντά σοι δέξαι, ἐπουράνιε Πάτερ.

Φθοροποιοῖς λογισμοῖς, υπαχθεῖς ἡμαυρώθην, καί εκ σοῦ ἐμακρύνθην, ὅλως ἔξω ἐμαυτοῦ, γενόμενος Οἰκτίρμον, διό εν μετανοία, προσπίπτοντά σοι σῶσον.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Ἀγνή η τών κατερραγμένων, ἐπανόρθωσις μόνη, ἐπανόρθωσον καμέ, παντοίαις αμαρτίαις, συντετριμμένον ὅλον, καί τεταπεινωμένον.

Ο Ειρμός

«Τόν εν τή βάτω Μωσή, τῆς Παρθένου τό θαύμα, ἐν Σιναίῳ τώ ὀρει προτυπώσαντά ποτέ, υμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Ωδή θ' ἥς η ἀκροστιχίς, Ἰωσήφ.
Τών γηγενών τίς ἤκουσε

Ἴδε Χριστέ, τήν θλίψιν τῆς καρδίας, ἴδε μου τήν ἐπιστροφήν, ἴδε τά δάκρυα Σῶτερ, καί μή παρίδης με, ἀλλ' ἐναγκάλισαι πάλιν δι' εὐσπλαγχνίαν, πληθύϊ σωζομένων συναριθμῶν ὅπως υμνῶ εὐχαρίστως τά ἐλέη σου.

Ὡς ο ληστής βοῶ τό Μνήσθητί μου. ὡς ο Τελώνης κατηφῆς τύπτω τό στήθος καί κράζω, νύν τό, ἰλάσθητι ὥσπερ τόν Ἄσωτον ρύσαί με πανοικτίρμον, εκ πάντων τών κακῶν μου Παμβασιλεύ, ὅπως υμνῶ σου τήν ἄκραν συγκατάβασιν.

Στέναξον νύν, ψυχή μου, παναθλία, καί ἀναβόησον Χριστῷ. Ο δι' ἐμέ εκουσίως πτωχεύσας Κύριε, πτωχεύσαντά με εκ πάσης αγαθοεργίας, καλῶν περιουσία, ὡς ἀγαθός καί πολύελεος, ὁ μόνος καταπλούτισον.

Ἦν περ ποτέ, εἰργάσω εὐφροσύνην, τή τοῦ, Ἀσώτου ἀγαθέ, ἐπιστροφή εκουσίῳ ταύτην νύν ποιήσον καί ἐπ' ἐμοί τώ ἀθλίῳ

προσεφαπλών μοι, τάς σάς σεπτας αγκάλας ἵνα σωθεῖς υμνολογῶ
σου τήν ἄκραν συγκατάβασιν.

Θεοτοκίον

Φωτιστικάις, πρεσβείαις σου Παρθένε, τοὺς νοερούς μου οφθαλμούς,
εσκοτισμένους κακία, φώτισον δέομαι, καί πρὸς οδοὺς μετανοίας
εισάγαγέ με, ὅπως χρεωστικῶς σε υμνολογῶ, τήν υπέρ λόγον τόν
λόγον σωματώσασαν.

Ο Ειρμός

«Τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε τοιούτον, ἢ τίς εώρακε ποτέ; ὅτι παρθένος
ευρέθη ἐν γαστρί έχουσα, καί ἀνωδίνως τό βρέφος ἀποτεκούσα
τοιούτόν σου τό θαῦμα καί σέ ἀγνή Θεοκυήτορ Μαρία μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον τό Εὐθινόν Ἀναστάσιμον.

Εἶτα τά παρόντα τοῦ Τριωδίου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τόν πλούτον, ὃν μοι δέδωκας τῆς χάριτος ὁ ἀθλιός, ἀποδημήσας
ἀχρείως, κακῶς ἠγάλωσα Σῶτερ, ἀσώτως ζήσας δαίμοσι, δολίως
διεσκόρπισα, διό με ἐπιστρέφοντα, ὥς περ τόν Ἄσωτον δέξαι, Πάτερ
οικτίρμον, καί σῶσον.

Ἔτερον, Ὅμοιον

Εσκόρπισα τόν πλούτόν σου, ἐκδαπανήσας Κύριε, καί πονηροῖς
δαιμονίοις, καθυπετάγην ὁ τάλας, ἀλλά Σωτήρ πανεύσπλαγχνε τόν
Ἄσωτον οἰκτείρησον, καί ρυπωθέντα κάθαρον, τήν πρώτην
ἀποδιδούς μοι, στολήν τῆς σῆς βασιλείας.

Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Αἴγια Μητροπάρθενε, τό μέγα περιήχημα τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων,
καί Προφητῶν καί Οσίων, τόν σόν Υἱόν καί Κύριον, ἰλέωσαι τοῖς
δούλοις σου, ἡμῖν Θεογεννήτρια, ὅταν καθίσῃ τοῦ κρίναι, τά κατ' ἀξίαν
ἐκάστου.

Εἰς τοὺς Αἶνους Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωήχου δ' καί
Ἀνατολικόν ἐν, καί τοῦ Τριωδίου γ' τά παρόντα Στιχ. Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'

Τήν τοῦ Ἀσώτου φωνήν προσφέρω σοι κυριε, Ἠμαρτον ἐνώπιον τῶν
οφθαλμῶν σου ἀγαθέ, ἐσκόρπισα τόν πλούτον τῶν χαρισμάτων σου,
ἀλλά δέξαι με μετανοοῦντα, Σωτήρ καί σῶσόν με.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι Κύριε.

Ἦχος δ'

Ὡς ὁ Ἄσωτος Υἱὸς ἦλθον καγὼ οἰκτίρμων, ὁ τὸν βίον ὅλον δαπανήσας
ἐν τῇ ἀποδημίᾳ, ἐσκόρπισα τὸν πλούτον, ὃν δέδωκάς μοι Πάτερ,
δέξαι με μετανοοῦντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου.

Ἦχος πλ. δ'

Δαπανήσας ἀσώτως, τῆς πατρικῆς οὐσίας τὸν πλούτον, καὶ
καταναλῶσας, ἔρημος γέγονα, ἐν τῇ χώρᾳ οἰκήσας, τῶν πονηρῶν
πολιτῶν, καὶ μηκέτι φέρων τό μετὰ τούτων συνοικέοιον, ἐπιστρέψας
βοῶ σοι τῷ οἰκτίρμονι Πατρί, Ἠμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν
σου, καὶ Οὐκ εἰμί ἀξιος κληθῆναι υἱός σου, ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν
μισθίων σου, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Πάτερ ἀγαθέ, ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ μὴ ἐγκαταλίπης με, μηδὲ ἀχρεῖον
δείξης τῆς βασιλείας σου, ὁ ἐχθρὸς ὁ παμπόνηρος ἐγύμνωσέ με, καὶ
ἤρέ μου τὸν πλούτον, τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα ἀσώτως διεσκόρπισα,
ἀναστάς οὖν, ἐπιστρέψας πρὸς σέ ἐκβοῶ. Ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν
μισθίων σου, ὁ δι' ἐμέ ἐν Σταυρῷ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας
ἀπλώσας, ἵνα τοῦ δεινοῦ θηρός ἀφαρπάξης με, καὶ τὴν πρώτην
καταστολὴν ἐπενδύσης με, ὡς μόνος πολυέλεος.

Καὶ νύν... Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις

**Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις. Καὶ ἡ συνήθης Λιτὴ ἐν ἡ
ψάλλομεν τό Εὐθινόν Ἰδιόμελον, καὶ ἀναγινώσκονται αἱ Κατηχήσεις.**

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

**Τὰ τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Οὐκωήχου, καὶ ἀπὸ τοῦ
Κανόνος ἡ στ' Ὠδὴ. Απόστολος.**

Προκείμενον Ἦχος α'

Γένοιτο, Κύριε, τό ἐλέός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ,

Πρὸς Κορινθίους α' Ἐπιστολὴ Παύλου

Κεφ. στ' 12 - 20

Ἀδελφοί, πάντα μοι ἐξεστίν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει, πάντα μοι
ἐξεστίν ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος, τὰ βρώματα τῇ
κοιλίᾳ, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν, ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην, καὶ ταῦτα

καταργήσει, τό δέ σώμα ου τή πορνεία αλλά τώ Κυρίω, καί ο Κύριος τώ σώματι. Ο δέ Θεός και τόν Κύριον ήγειρε, καί ημάς εξεγερεί διά τής δυνάμεως αυτού, Ουκ οίδατε, ότι τά σώματα υμών, μέλη Χριστού εστιν; Άρας ούν τά μέλη τού Χριστού, ποιήσω πόρνης μέλη; Μή γένοιτο. Ή ουκ οίδατε, ότι ο κολλώμενος τή πόρνη έν σώμά εστιν. Έσονται, γάρ, φησίν, οι δύο εις σάρκα μίαν, ο δέ κολλώμενος τώ Κυρίω, έν πνεύμά εστι, Φεύγετε την πορνείαν, παν αμάρτημα, ό εάν ποιήση άνθρωπος, εκτός τού σώματός εστιν, ο δέ πορνεύων, εις τό ίδιον σώμα αμαρτάνει, Ή ουκ οίδατε, ότι τά σώματα υμών ναός τού εν υμίν αγίου Πνεύματός εστιν, ού έχετε από Θεού, καί ουκ εστέ εαυτών, Ήγοράσθητε γάρ τιμής, δοξάσατε δη τόν Θεόν εν τώ σώματι υμών καί εν τώ πνεύματι υμών, άτινά εστι τού Θεού.

Αλληλούϊα 'Ηχος α'

Ο Θεός ο διδούς εκδικήσεις εμοί.

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Λουκάν, Είπεν ο Κύριος τήν παραβολήν ταύτην. Ανθρωπός τις είχε δύο υιούς. (Λουκ. ιε' 11-33)

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

τ17 [top](#)

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά

'Ηχος πλ. δ'

Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Τών απ' αιώνος σήμερον νεκρών, απάντων κατ' όνομα, μετά πίστεως ζησάντων ευσεβώς, μνήμην τελούντες οι πιστοί, τόν Σωτήρα καί Κύριον, ανυμνήσωμεν, αιτούντες εκτενώς, τούτους εν ώρα τής κρίσεως, απολογίαν αγαθήν, δούναι αυτώ τώ Θεώ ημών, τώ πάσαν κρίνοντι τήν γήν, τής δεξιάς αυτού παραστάσεως τυχόντας εν χαρά, εν μερίδι Δικαίων, καί εν Αγίων κλήρω φωτεινώ, καί αξίους γενέσθαι, τής ουρανίου βασιλείας αυτού.

Ο τώ οικείω αίματι Σωτήρ, βροτούς εκπριάμενος, καί θανάτω σου,

θανάτου τού πικρού, εκλυτρωσάμενος ημάς, καί ζωήν τήν αιώνιον, παρασχών τή αναστάσει σου ημίν, πάντας ανάπαυσον Κύριε, τούς κοιμηθέντας ευσεβώς, ή εν ερήμοις, ή πόλεσιν, ή εν θαλάσση, ή εν γή, ή εν παντί τόπω, βασιλείς τε, ιερείς, αρχιερείς, μοναστάς καί μιγάδας, εν ηλικία πάση παγγενεή, καί αξίωσον αυτούς, τής ουρανίου βασιλείας σου.

Τή εκ νεκρών εγέρσει σου Χριστέ, ουκέτι ο θάνατος, κυριεύει τών θανόντων ευσεβώς, διό αιτούμεν εκτενώς, τούς σούς δούλους ανάπαυσον, εν αυλαίς σου, καί εν κόλποις Αβραάμ, τούς εξ, Αδάμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρώς, πατέρας καί αδελφούς ημών, φίλους ομού καί συγγενείς, άπαντα άνθρωπον, τά τού βίου λειτουργήσαντα πιστώς, καί πρός σέ μεταστάντα, πολυειδώς, καί πολυτρόπως ο Θεός, καί αξίωσον τούτους, τής ουρανίου βασιλείας σου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Θρηνώ καί οδύρομαι, όταν εννοήσω τόν θάνατον, καί ίδω εν τοίς τάφοις κειμένην τήν κατ' εικόνα Θεού, πλασθείσαν ημίν ωραιότητα, άμορφον, άδοξον, μή έχουσαν είδος, Ώ τού θαύματος! τί τό περί ημάς, τούτο γέγονε μυστήπως παρεδόθημεν τή φθορά; πώς συνεξεύριον, χθημεν τώ θανάτῳ; Όντως Θεού προστάξει, ως γέγραπται, τού παρέχοντος τοίς μεταστάσι τήν ανάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον
τό τού Ήχου

Ήχον πλ δ'

Αλληλούϊα γ'

Στίχ. Μακάριοι ούς εξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Αλληλούϊα γ'

Στίχ. Καί τό μνημόσουνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Αλληλούϊα γ'

Τά Απόστιχα

Τά δ' Μαρτυρικά τά τού Ήχου, καί τά β' Νεκρώσιμα, Ιωάννου

τού Δαμασκηνού

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Αρχή μοι καί υπόστασις, τό πλαστοουργόν σου γέγονε πρόσταγμα,
βουληθεῖς γάρ ἐξ αοράτου τε καί ὁρατῆς με ζῶον συμπήξαι φύσεως,
γήθέν μοι τό σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θεΐᾳ σου
καί ζωοποιῶ ἐμπνεύσει, διό Σωτὴρ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρα
ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πρεσβεΐαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ καί τῶν Μαρτύρων σου,
Αποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Οσίων, καί Δικαίων, καί πάντων
τῶν Ἀγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Απολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ'

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομῶν, καί τό συμφέρον
πάσιν ἀπονέμων μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν
δούλων σου, ἐν σοί γάρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστῃ
καί Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα...

Εν σοί γάρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστῃ καί Θεῷ
ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ καί τείχος, καί λιμένα ἔχομεν, καί πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν
έτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦχον πλ. δ'

Αλληλούϊα γ'

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Αλληλούϊα γ'

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Αλληλούϊα γ'

Απολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ'

Ο βάθει σοφίας φιланθρώπως πάντα οικονομῶν, καί τό συμφέρον πάσιν απονέμων μόνη Δημιουργέ, ανάπαυσον Κύριε τάς ψυχάς τῶν δούλων σου, ἐν σοί γάρ τήν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστῃ καί Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα...

Εν σοί γάρ τήν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστῃ καί Θεῷ ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ καί τείχος, καί λιμένα ἔχομεν, καί πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Κάθισμα

Ἦχος πλ. α'

Ανάπαυσον Σωτήρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καί τούτους κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθός, τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια, καί τὰ ἀκούσια, καί πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καί γνῶσει φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον

Ο ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ κόσμῳ, Χριστέ ὁ Θεός, υἱὸς φωτὸς δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

Ἄσμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ τῷ ἡμῶν, ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας, ὠδὴν ἐπινίκιον ἄδοντες καί βοῶντες, Ἀσωμέν σοι, τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Πάντες δυσωπήσωμεν Χριστόν, τελούντες μνήμην σήμερον, τῶν ἀπ' αἰῶνος νεκρῶν, ἵνα τοῦ αἰωνίου πυρός αὐτοὺς ρύσῃται, πίστει κεκοιμημένους, καί ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου.

Βάθει τῶν κριμάτων σου Χριστέ, πανσόφως σύ προώρισας, ἐκάστου τέλος ζωῆς, τὸν ὅρον καί τὸν τρόπον, διό οὐς ἐκάλυψε τάφος, ἐν πάσῃ χώρα, ἐν τῇ κρίσει, σῶσον Πανοικτίρμον.

Ὅρους τῆς ζωῆς ἡμῶν ὁ δούς, διό τοὺς ἀφυπνώσαντας ἐκ τῆς τοῦ βίου νυκτός, ἡμέρας ἀνεσπέρου, υἱὸς δείξον, Κύριε, ἱερεῖς ὀρθοδόξους, Βασιλεῖς τε, καί πάντα λαόν σου.

Οὐς περ κατεκάλυψεν υγρὰ, καὶ πόλεμος ἐθέρισε, σεισμος δὲ οὐς συνέσχε, καὶ ἐκτεῖναν φονῶντες, καὶ πύρ οὐς ἐτέφρωσε, τῶν πιστῶν Ἐλεήμον, ἐν μερίδι, τάξον τῶν Δικαίων.

Πάντα παρορών τά τῆς σαρκός, οφλήματα Σωτήρ ἡμῶν ἐν πάσῃ ἡλικίᾳ, παντός γένους ἀνθρώπων, πρό τοῦ κριτηρίου σου, στήσον ἀκατακρίτους, σοί τῷ Κτίστη, ἀπολογουμένους.

Δόξα...

Τρία μίας φύσεως ὑμνώ, πρόσωπα αὐθυπόστατα, ἀγέννητον Πατέρα, Υἱόν τόν γεννηθέντα, καὶ Πνεῦμα τό ἅγιον, ἀναρχον βασιλείαν, ἐξουσίαν, θεότητα μίαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὦντως σύ ἐφάνης ουρανός, ἐπὶ τῆς γῆς μειζότερος, τοῦ ἀνωτάτου πόλου, ἀνύμφευτε, τῷ Παρθένε, ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν, Ἥλιος ἐν κόσμῳ, ὁ δεσπότης, τῆς δικαιοσύνης.

Καταβασία

Ἄσμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ τῷ ἡμῶν, ἀπαλλάξαντι τόν Ἰσραήλ ἐκ δουλείας, ὡδήν ἐπινίκιον ἄδοντες καὶ βοῶντες, Ἀσωμέν σοι, τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Ὡδή β' Ὁ Εἰρμός

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός ὑμῶν, ὁ πρό τῶν αἰῶνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, πλήν ἀνδρὸς κυηθεὶς, καὶ λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ, ὡς φιλάνθρωπος. **(Δίς)**

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός ὑμῶν, ὁ δικαία κρίσει, πῆξας ὅρους τῆς ζωῆς, ὁ εἰς ἀφθαρσίαν, ἐκ φθοράς προσλαβόμενος, πάντας τοὺς κοιμηθέντας, ἐπ' ἐλπίδι αἰωνίου ἀναστάσεως.

Ὁ ἐκ τῶν τεσσάρων, περάτων Κύριε, προσλαβόμενος, τοὺς πιστῶς θανέντας, ἐν θαλάσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν ποταμοῖς, πηγαῖς, ἢ λίμναις, ἢ φρέασι, βορά, θηρσί γενομένους, πετεινοῖς καὶ ἐρπετοῖς, πάντας ἀνάπαυσον.

Σοὺ ἐν τῇ παλάμῃ, τά πάντα Κύριε προδιέκρινας, τοὺς διαλυθέντας, εἰς στοιχείων τετρακτύν, ἐν τῇ παρουσίᾳ σου, συμπῆξας ἀνάστησον, πάντα τά ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνῶσει, συγχωρῶν αυτοῖς οφλήματα.

Ὡ τῆς φοβερᾶς σου, δευτέρας Κύριε επελεύσεως! ὅτι ὡς ἐν εἶδει
αστραπῆς, ἐπὶ τῆς γῆς ἤκων ἀναστήσεις, πᾶν τό πλάσμα σου
κρίνεσθαι, τοὺς πίστει σοι, τότε βιώσαντας, υπαντώντάς σοι, συνέιναι
καταξίωσον.

Δόξα...

Υπερτελεστάτη μονάς, υπέρθεε, Τρισυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, καί
Υιέ μονογενές, Πατρος ἐκπορευθέν, δι' Υιού δέ φανέν, Πνεῦμα ἐκ
ουσίας μία καί φύσις, κυριότης βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἄρρητον τό θαῦμα, τῆς σῆς κυήσεως Μητροπάρθενε, πῶς γάρ καί
λοχεύεις, καί ἀγνεύεις ἐν ταυτῷ; πῶς παιδοτοκεῖς, καί ἀγνοεῖς πείραν
ὅλως ἀνδρός; ὡς οἶδεν ὁ υπέρ φύσιν ἐκ σοῦ καὶ νοπρεπῶς, Λόγος
Θεοῦ γεννηθεῖς.

Καταβασία

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός υμῶν, ὁ πρό τῶν αἰώνων γεννηθεῖς
ἐκ τοῦ Πατρός, καί ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, πλήν ἀνδρός
κυηθεῖς, καί λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ, ὡς
φιλάνθρωπος.

Ὡδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

Ὁ στερεώσας ἐν τῇ χειρὶ σου, Λόγε Θεοῦ τοὺς οὐρανοὺς ἐν τῷ
φωτισμῷ, τῆς σῆς ἀληθοῦς ἐπιγνώσεως, στερέωσον καί ἡμῶν, τῶν
ἐπὶ σοὶ πεποιθότων τὰς καρδίας.

Τοὺς διανύσαντας τὸν τοῦ βίου, δρόμον ἐν δόξῃ εὐσεβεί, τῆς
δικαιοσύνης ἀναδύσασθαι στέφανον, ἀξίωσον ὁ Θεός, τῶν αἰωνίων
ἀγαθῶν ἀπολαύσαι.

Τοὺς αἰφνιδίως ἀναρπασθέντας, καταφλεχθέντας ἀστραπαῖς, καί
ἐναποψύξαντας ἐκ κρύους, καί πάσης πληγῆς, ἀνάπαυσον ὁ Θεός,
ὅτε τὰ πάντα ἐν πυρὶ δοκιμάσης.

Τὴν αἰπάραχον τοὺς τοῦ βίου, θάλασσαν πλεύσαντας Χριστέ, ἐν τῷ
τῆς ἀφθάρτου σου, ζωῆς καταξίωσον, λιμένι καταδραμεῖν, τοὺς
ορθοδόξῳ ζωῇ κυβερνηθέντας.

Οὐς πᾶσα φύσις τῶν ἐναλίων, καί πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, ἔλαβε
κατάβρωμα Χριστέ, τοῖς σοῖς κρίμασιν, ἀνάστησον ὁ Θεός, ἐν τῇ
ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ μετὰ δόξης.

Δόξα...

Νοητικώς τήν θείαν Μονάδα, ως τρία Πρόσωπα απλώς, άμα τώ
τεμείν επισυνάπτω τά άτομα, ως τάχος γάρ αστραπής
τρισσολαμβάνουσα, οράται εις Ενάδα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ακατανόητόν σου τό θαύμα, πλήν γάρ ανδρός κυοφορείς, καί τήν
παρθενίαν σου Αγνή φρουρείς τίκτουσα, διό Αγγέλων πληθύς, καί
βροτών γένος, υμνεί σε εις αιώνας.

Καταβασία

Ο στερεώσας εν τή χειρί σου, Λόγε Θεού τους ουρανοίς εν τω
φωτισμώ, τής σής αληθούς επιγνώσεως, στερέωσον καί ημών, τών
επί σοί πεποιηθόντων τās καρδιάς.

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ο δι' ημάς υπομείνας Σταυρόν καί θάνατον, καί νεκρώσας τόν Ἄδην,
καί συνεγείρας νεκρούς, τούς μεταστάντας έξ ημών, Σώτερ
ανάπαυσον, ως φιλόανθρωπος Θεός, καί τή φρικτή καί φοβερά,
ελεύσει σου Ζωοδότα, ως έχων πλήθος ελέους, τής βασιλείας σου
αξιώσον. (Δίς)

Θεοτοκίον

Τήν ταχεϊάν σου σκέπην, καί τήν βοήθειαν, καί τό έλεος δείξον, επί
τούς δούλους σου, καί τά κύματα αγνή καταπράϋνον, τών ματαίων
λογισμών, καί τήν πεσούσάν μου ψυχήν, ανάστησον Θεοτόκε, οίδα
γάρ οίδα Παρθένε, ότι ισχύεις όσα καί βούλεσαι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Εξ όρους κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου,
μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόει, καί τώ φόβω, εδοξολόγει
σου τήν δύναμιν. (Δίς)

Πατέρων προπατόρων, πάππων καί προπάππων, εκ τών απ' αρχής,
καί μέχρι τών εσχάτων, εν ευνομία θανέντων, καί ευπιστία, πάντων
μνημόνευσον Σωτήρ ημών.

Εν όρει, έν οδώ, έν τάφοις, έν ερήμοις, τόν βίον καταλύσαι,
φθάσαντας εν πίστει, μοναδικούς τε, μιγάδας, νέους, πρεσβύτας,
μετά αγίων Χριστέ σκήνωσον.

Εκ λύπης καί χαράς, ελθούσης παρ' ελπίδα, τούς πίστει παρευθύς,
αλλάξαντας τόν βίον, ευημερία παθόντας, ή δυσπραγία, πάντας

ανάπαυσον Σωτήρ ημών.

Οὐς ανείλε ψύξ, καί ίππος συναρπάσας, χάλαζα, χιών, καί όμβρος
πλεονάσας, οὐς δέ απέπνιξε πλίνθος, ή χούς συνέσχε, Χριστέ Σωτήρ
ημών ανάπαυσον.

Δόξα...

Ξένον ότι έν καί τρία η θεότης, όλη καθ' ενός, προσώπου αμερίστως,
Πατήρ γάρ Υιός, καί άγιον Πνεύμα εστί, τά προσκυνούμενα, ως είς δέ
Θεός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ίθουνον ημάς, ευχαίς σου κυβερνώσα, κλυδωνιζομένους, σάλω
αμαρτίας, εις σωτηρίους λιμένας Κυριοτόκε, εκλυτρουμένη εκ
παντοίων δεινών.

Καταβασία

Εξ όρους κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου,
μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόει, καί τώ φόβω, εδοξολόγει
σου τήν δύναμιν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Ορθρίζει τό πνεύμά μου, πρός σέ ό Θεός, διότι φώς τά προστάγματα,
τής παρουσίας σου, εν αυτοίς ούν καταύγασον, τόν νούν ημών
Δέσποτα, καί οδήγησον, έν τρίβω ζωής. (Δίς)

Εκάστου μνημόσυνα, τών θανόντων ευσεβώς, εκ τού αιώνος Κύριε,
ποιούμενοι σήμερον, εκτενώς σοι βοώμεν, Πάντας ανάπαυσον, μετά
τών αγίων σου.

Εκ πάσης οὐς έλαβες, γενεάς καί γενεάς, έν βασιλεύσιν, εν άρχουσιν,
ή έν μονάζουσιν, ορθοδόξως Οικτίρμον, τής αιωνίου λύτρωσαι
κολάσεως.

Απάντων ών έπλασας, τά συμφέροντα ειδώς, οὐς παρεχώρησας
Κύριε, αθρόοις συμπτώμασι, παρ' ελπίδα τεθνάναι, ρύσαι κολάσεως
πάσης ο Θεός ημών.

Πυρός αεί φλέγοντος, καί εκ σκότους αφεγγούς, βρυγμού οδόντων,
καί σκώληκος, αλήκτως κολάζοντος, καί πάσης τιμωρίας, ρύσαι
Σωτήρ ημών, πάντας τούς θανέντας πιστώς.

Δόξα...

Ομόθρονε, άναρχε, τρισυπόστατε μονάς, η διαιρέσει τήν ένωσιν, καί

έμπαλιν έχουσα, τοίς προσώποις τήν φύσιν, εις έν ημάς σύναψον,
θέλημα τών σών εντολών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπέρ τά πυρίμορφα, Σεραφίμ ώφθης, Αγνή τιμιωτέρα κυήσασα, τόν
τούτοις απρόσιτον, Ιησούν τόν Σωτήρα, σαρκώσει Θεώσαντα, τών
γηγενών τό φύραμα.

Καταβασία

Ορθρίζει τό πνεύμά μου, πρός σέ ό Θεός, διότι φώς τά προστάγματα,
τής παρουσίας σου, εν αυτοίς ούν καταύγασον, τόν νούν ημών
Δέσποτα, καί οδήγησον, έν τρίβω ζωής.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Συνεχόμενον δέξαι με φιλάνθρωπε, εκ πταισμάτων πολλών,
προσπίπτοντα τοίς οικτιρμοίς σου, ως τόν Προφήτην Κύριε, καί
σώσόν με.

Τού θανάτου ο λύσας, τάς οδύνας παθών, αρχηγέ τής ζωής, ο Θεός
ημών, τούς εξ αιώνος κεκοιμημένους, δούλους σου ανάπαυσον.

Τοίς αρρήτοις κρίμασιν, ούς έκτειναν, φαρμακοποσίαι, δηλητήρια,
οστώδεις πνίξεις, μετά Αγίων, Κύριε ανάπαυσον.

Όταν κρίνης τά σύμπαντα, εστώτα γυμνά, τετραχηλισμένα πρό
προσώπου σου, τότε Οικτίρμον, φείσαι τών λατρευσάντων σοι
πιστώς ο Θεός.

Τή εσχάτη ούν σάλπιγγι, σαλπίζοντος, τού σου Αρχαγγέλου, εις
ανάστασιν ζωής απάντων, τότε Χριστε τούς δούλους σου
ανάπαυσον.

Εξ αιώνος ούς έλαβες, πιστούς ο Θεός, γένος άπαν, βροτών
καταξίωσον, εις τούς αιώνας, μετά τών θεραπόντων σου δοξάζειν σε.

Δόξα...

Θεαρχία τρισάγιε, ομόθρονε, ο Πατήρ ο Υιός, σύν τώ πνεύματι, σύ εί
Θεός μου, ο παντοκρατορία σου συνέχων τό πάν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ τής ρίζης άνέτειλε, σου άνθος ζωής Ιεσσαί προπάτορ,
ανασκίρτησον, ο σώζων κόσμον εκ τής αγνής Νεάνιδος, Χριστός ο
Θεός.

Καταβασία

Συνεχόμενον δέξαι με φιλάνθρωπε, εκ πταισμάτων πολλών,
προσπίπτοντα τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, ως τόν Προφήτην Κύριε, καί
σώσόν με.

Κοντάκιον
Ἦχος πλ. δ'

Μετά τῶν Ἀγίων ανάπαυσον Χριστέ, τάς ψυχάς τῶν δούλων σου,
ένθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλά ζωή ατελεύτητος.

Ο Οἶκος

Αὐτός μόνος υπάρχεις ἀθάνατος, ο ποιήσας καί πλάσας τόν
άνθρωπον, οἱ βροτοί οὖν εκ γῆς διεπλάσθημεν, καί εις γήν τήν αὐτήν
πορευσόμεθα, καθώς ἐκέλευσας ο πλάσας με, καί ειπών μοι, Ὅτι γή
εἴ, καί εις γήν ἀπελεύση, ὅπου πάντες βροτοί πορευσόμεθα,
ἐπιτάφιον θρήνον ποιούντες ὡδήν τό, Ἀλληλουῖα.

Συναξάριον

Τή αὐτή ἡμέρα, μνείαν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κοιμηθέντων
εὐσεβῶς, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου, οἱ θειότατοι Πατέρες
ἐθέσπισαν.

Στίχοι

- Ἀμνημόνησον πταισμάτων νεκροῖς, Λόγε,
- Τά χρηστά νεκρά σπλάγχνα σου μή δεικνύων.

Τάς τῶν προαναπαυσαμένων ψυχάς καταταξον, Δέσποτα
Χριστέ, ἐν ταῖς τῶν Δικαίων σου σκηναῖς, καί ἐλέησον ἡμάς, ως μόνος
ἀθάνατος, Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ο Εἰρμός

Ο ἐν ἀρχῇ, τήν γήν θεμελιώσας, καί οὐρανοὺς τῷ λόγῳ, στερεώσας,
εὐλογητός εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ο Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν εὐσεβῶς, ἐξ αἰῶνος θανέντων, μνημόσυνα ἐκτελοῦντες βοώμεν,
Εὐλογητός εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ο Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν εὐσεβῶς, ἐξαπίνης θανέντων, καί ἐκβολῆς παντοδαπῆς
ριφείσης, σιδήρου, ξύλου, παντοίου λίθου, ανάπαυσον ο Θεός,
κεκοιμημένους πιστούς.

Εν τῇ φρικτῇ, ἐλεύσει σου Οικτίρμον, εκ δεξιῶν τῶν προβάτων σου
στήσον, τοὺς ὀρθοδόξως σοι ἐν βίῳ λειτουργήσαντας Χριστέ, καί

μεταστάντας πρός σέ.

Εν τῷ χορῷ, Χριστέ τῶν ἐκλεκτῶν σου, κατάταξον τοὺς σοὺς δούλους βοάν σοι, Εὐλογητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἀπὸ γῆς, τὸν χοὺν δημιουργήσας, τό τῆς σαρκός, καὶ Πνεύματι ζωώσας, Σωτὴρ οἰκτίρμων, οὐς προσελάβου ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ἐν τῇ ἀγῆρῳ ζωῇ.

Δόξα...

Οἶα τρισίν, ἡλίοις ἡ θεότης, μιά φωτός συγκράσει ἀνυμνεῖσθω, Πατὴρ Υἱός τε, καὶ θεῖον Πνεῦμα, ἐν τῇ φύσει, ἀλλὰ τρία υποστάσει.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Δαυϊτικόν, μελωδούμεν σοι ἄσμα, ὅρος Θεοῦ, σέ καλοῦντες Παρθένε, ἐν ᾧ οἰκήσας σαρκί ὁ Λόγος, ἐθεούργησεν ἡμᾶς, πνευματικῶς ἐν αὐτῷ.

Καταβασία

Ὁ ἐν ἀρχῇ, τὴν γῆν θεμελιώσας, καὶ οὐρανοὺς τῷ λόγῳ, στερεώσας, εὐλογητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ ἡ' Ὁ Εἰρμός

Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ, πυρί τό τῆς Αἰιπαρθένου, τῷ Μωϋσῇ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **(Δίς)**

Ὁ ἐκτρίψας, πρώην σκιάν θανάτου, ἀνα τείλας, ὡς ἥλιος ἐκ τάφου, υἱούς τῆς ἀναστάσεώς σου ποιήσον, Κύριε τῆς δόξης, πάντας τοὺς θανέντας, ἐν πίστει εἰς αἰῶνας.

Τῶν ἀδῆλων, καὶ κρυφίων ὁ γνώστης, ὅταν μέλλης, ἐκκαλύπτειν τοῦ σκότους, τὰ ἔργα, καὶ βουλὰς τῶν καρδιῶν ἡμῶν, τότε μὴ συνάρης, λόγον μετὰ πάντων, τῶν πίστει κοιμηθέντων.

Ὅταν μέλλης, καθίσαι ἐπὶ θρόνου, καὶ κελεύσης, εἰς κρίσιν παραστήναι, τοὺς ἐξ ἐσχάτων γῆς διὰ τῆς σάλπιγγος, συναθροιζομένους, τότε φείσαι πάντων, Χριστέ ὡς ἐλεήμων.

Τοὺς θανέντας, ἀφνω ἐκ συμπτωμάτων, ἐκ βοῆς τε σφοδράς καὶ τάχους δρόμου, ραπίσματος, πυγμῆς τε καὶ λακτίσεως, Κύριε τῆς δόξης, πίστει κοιμηθέντας, ἄνες εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί Άγιον Πνεύμα.

Ως Μονάδα, τή ουσία υμνώ σε, ως Τριάδα, τοίς προσώποις σε, σέβω, Πάτερ Υιέ καί Πνεύμα τό πανάγιον, άναρχον τό κράτος, τής σής βασιλείας, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ρείθρου ζώντος, πηγή εσφραγισμένη, ανεδείχθης, Θεοτόκε Παρθένε, ανάνδρωσ, γάρ τόν Κύριον γεννήσασα, τής αθανασίας, τούς πιστούς ποτίζεις, τό νάμα εις αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν καί προσκυνούμεν...

Καταβασία

Τόν εν όρει, αγίω δοξασθέντα, καί εν βάτω, πυρί τό τής Αειπαρθένου, τώ Μωϋσή μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Τόν προδηλωθέντα εν όρει τώ Νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Ένθα ευφραινομένων εστί η κατοικία, τών Αγίων σου Κύριε, πάντας τούς απ' αιώνος, κεκοιμημένους εν πίστει τε καί ελπίδι, αγαλλιασθήναι καταξίωσον.

Τούς θεομηνία, θανατικών εκτριβέντας, κεραυνών παντοίων, εξ ουρανού ενεχθέντων, γής σχισθείσης, επικλυσάσης θαλάσσης πάντας τούς πιστούς, Χριστέ ανάπαυσον.

Πάσαν ηλικίαν, πρεσβύτας καί νεανίσκους, νέους καί εφήβους, παίδας, καί τά άωρα βρέφη, αρρενικήν φύσιν τε καί θηλείαν, ανάπαυσον ο Θεός, ούς προσελάβου πιστούς.

Τούς εξ ιοβόλων δηγμάτων κεκοιμημένους, καταπόσεως όφεων, συμπατήσεως ίππων καί εκ πνιγμού, καί αγχόνης τού πέλας, πίστει σοι λατρεύσαντας ανάπαυσον.

Έκαστον κατ' όνομα, τών εν πίστει θανέντων, από τού αιώνος, καί

γενεών καί γενεάς, ακατακρί τως παρασταθήναί σοι τότε, εν τή παρουσία σου αξίωσον.

Δόξα...

Ο εἰς εν Τριάδι Θεός, δόξα σοι απαύστως, ει γάρ καί Θεός ἕκαστον, αλλ' εἰς τή φύσει πέλει, ο Πατήρ ο Υἱός και τό Πνεῦμα, τοῖς τρισοφαέσιν ιδιώμασι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπέρ νούν ο τόκος σου, γεννάς γάρ τόν προόντα, καί γαλουχείς αφράστως, τόν τροφοδότην τού κόσμου, ανακλίνεις τόν τού παντός συνοχέα, Χριστόν μόνον λυτρωτήν ημών Πανάμωμε.

Καταβασία

Τόν προδηλωθέντα εν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ, εν πυρί καί βάτῳ, τόκον τόν τῆς Αειπαρθένου, εις ημών τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοῖς ἀστροῖς

Ο καί νεκρῶν καί ζώντων, εξουσιάζων ως Θεός, ανάπαυσον τοὺς σοὺς δούλους, εν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν, ει γάρ καί ἡμαρτον Σῶτερ, αλλ' οὐκ ἀπέστησαν εκ σοῦ.

Ἐτερον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ανάπαυσον τοὺς δούλους σου, εν χώρα ζώντων Κύριε, ἐνθα ἀπέδρα οδύνη, λύπη ομοῦ καί στεναγμός, ἴλαθι ως φιλόανθρωπος, ἅπερ εν βίῳ ἡμαρτον, μόνος γάρ ἀναμάρτητος, ὑπάρχεις καί ἐλεήμων, νεκρῶν καί ζώντων Δεσπότης.

Θεοτοκίον Ὅμοιον

Μαρία θεονύμφευτε, Χριστόν ἀπαύστως πρέσβευε, ὑπερ ημών τῶν σῶν δούλων, σὺν θεηγόροις Προφήταις, καί τῶν Μαρτύρων δήμοις τε, Ἱεραρχῶν Οσίων τε, καί πάντων τε τῶν Δικαίων, συγκληρονόμους γενέσθαι, τῆς ουρανῶν βασιλείας.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. δ'

Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Δεῦτε πρό τέλους πάντες Ἀδελφοί, τόν χούν ημών βλέποντες, καί τῆς φύσεως ημών τό ἀσθενές, καί τήν εὐτέλειαν ημών, καί τό τέλος οψώμεθα, καί τά ὄργανα τού σκεύους τῆς σαρκός, καί ὅτι κόνις ο

άνθρωπος, βρώμα σκωλήκων καί φθορά, ότι ξηρά τά οστά ημών, όλως μή έχοντα πνοήν, τούς τάφους κατίδωμεν, πού η δόξα; πού τό κάλλος τής μορφής; πού η εύλαλος γλώσσα; πού η οφρύς; ή πού ο οφθαλμός; πάντα κόνις καί σκιά, διό φείσαι Σωτήρ πάντων ημών.

Τί απατάται άνθρωπος αυχών, τί μάτην ταραττεται, ο πηλός, καί μετ' ολίγον ο αυτός; τί ου λογίζεται ο χούς, ότι κόνις τό φύραμα, καί σαπρίας καί φθοράς αποβολή; Ει ούν πηλός εσμέν άνθρωποι, τί προστεθήκαμεν τή γή; καί ει Χριστού εσμέν σύμφυτοι, τί ου προστρέχομεν αυτώ, καί όλην αφέμενοι τήν επίκληρον καί ρέουσιν ζωήν, τή ζωή τή αφθάρτω, ακολουθούντες; ήτις εστί ο Χριστός, ο φωτισμός τών ψυχών ημών.

Ο τή χειρί σου πλάσας τόν Αδάμ, καί στήσας μεθόριον, αφθαρσίας, καί θνητότητος Σωτήρ, καί τής εν χάριτι ζωής, τής φθοράς απαλλάξας τε, πρός τήν πρώτην μεταθέμενος ζωήν, αυτός τούς δούλους σου Δέσποτα, ούς προσελάβου εξ ημών, μετά Δικαίων ανάπαυσον, καί εν χορώ τών εκλεκτών, καί τούτων τά ονόματα, μεταγράψας εν βίβλω τής ζωής, εν φωνή Αρχαγγέλου, εξαναστήσας σάλπιγγος ηχοί, καταξίωσον αυτούς, τής ουρανίου βασιλείας σου.

Χριστός ανέστη λύσας τών δεσμών, Αδάμ τόν πρωτόπλαστον, καί τού Άδου καταλύσας τήν ισχύν, θαρσείτε πάντες οι νεκροί, ενεκρώθη ο θάνατος, εσκυλεύθη καί ο Άδης σύν αυτώ, καί ο Χριστός εβασίλευσεν, ο σταυρωθείς καί αναστάς, αυτός ημίν εχαρίσατο, τήν αφθαρσίαν τής σαρκός, αυτός ανιστά ημάς, καί δωρεΐται τήν ανάστασιν ημίν, καί τής δόξης εκείνης, μετ' ευφροσύνης πάντας αξιοί, τούς εν πίστει ακλινεί, πεπιστευκότας θερμώς επ' αυτώ.

Δόξα... Νεκρώσιμον Ήχος β'

Ως άνθος μαραίνεται, καί ως όναρ παρέρχεται, καί διαλύεται πάς άνθρωπος, πάλιν δέ ηχούσης τής σάλπιγγος, νεκροί ως εν συσσεισμώ πάντες αναστήσονται, πρός τήν σήν υπάντησιν Χριστέ ο Θεός, Τότε Δέσποτα, ούς μετέστησας εξ ημών, έν ταίς τών Αγίων σου κατάταξον σκηναίς, τά πνεύματα Δέσποτα τών σών δούλων αεί.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε Μαρία Θεοτόκε, ο ναός ο ακατάλυτος, μάλλον δέ ο άγιος, καθώς βοά ο Προφήτης, Άγιος ο ναός σου, θαυμαστός εν δικαιοσύνη.

Απόστιχα

Τά κατά τόν τυχόντα Ἦχον Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Θεοφάνους

Δόξα... Νεκρώσιμον Τοῦ Δαμασκηνοῦ Ἦχος πλ. β'

Ἄλγος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις, πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφις ἰόν ἐξηρεύξατο, δι' αὐτοῦ γάρ εἰσήλθεν ὁ θάνατος, παγγενή κατεσθίων τόν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθείλε τόν δράκοντα, καί ἀνάπαυσιν ἡμῖν ἐδωρήσατο, Πρὸς αὐτόν οὖν βοήσωμεν, Φείσαι Σωτήρ, καί οὖς προσελάβου, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου ἀνάπαυσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ εἰ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ ἐν σοφία τά πάντα δημιουργῶν, καί πληρῶν, Προφήτας ἐξαπέστειλας Χριστέ, προφητεύσαι σου τήν παρουσίαν, καί Ἀποστόλους, κηρύξαί σου τά μεγαλεία, καί οἱ μὲν προεφήτευσαν τήν ἐλευσίαν σου, οἱ δέ τῷ Βαπτίσματι ἐφώτισαν τά ἔθνη, Μάρτυρες δέ παθόντες, ἐτυχον ὧν περ ἐπόθουν, καί πρεσβεύει σοι ὁ χορός τῶν ἀμφοτέρων, σύν τῇ Τεκούσῃ σε, Ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ψυχάς ἅς προσελάβου, καί ἡμᾶς καταξίωσον τῆς βασιλείας σου, ὁ Σταυρόν υπομείνας, δι' ἐμέ τόν κατάκριτον, ὁ λυτρωτής μου, καί Θεός.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ὁ βάθει σοφίας φιланθρώπως πάντα οικονομῶν, καί τό συμφέρον πάσιν ἀπονέμων μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐν σοί γάρ τήν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστῃ καί Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα...

Ἐν σοί γάρ τήν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστῃ καί Θεῷ ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ καί τείχος, καί λιμένα ἔχομεν, καί πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά, καί ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου, Ωδὴ γ' καί ς'.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρός σε Κύριε κεκράξομαι, ο Θεός μου.

**Πρός Κορινθίους Α' Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ Ι' 23-28)**

Αδελφοί, πάντα μοι έξεστιν, αλλ' ου πάντα συμφέρει, Πάντα μοι έξεστιν, αλλ' ου πάντα οικοδομεί, Μηδείς τό εαυτού ζητείτω, αλλά τό τού ετέρου έκαστος, Πάν τό εν μακέλλω πωλούμενον εσθίετε, μηδέν ανακρίνοντας διά τήν συνείδησιν, τού γάρ Κυρίου η γή, καί τό πλήρωμα αυτής, Ει δέ τις καλεί υμάς τών απίστων, καί θέλετε πορεύεσθαι, πάν τό παρατιθέμενον υμίν εσθίετε, μηδέν ανακρίνοντας διά τήν συνείδησιν, Εάν δέ τις υμίν είπη, Τούτο ειδωλόθυτόν εστι, μή εσθίετε, δι' εκείνον τόν μηνύσαντα, καί τήν συνείδησιν αυτού, τού γάρ Κυρίου η, γή, καί τό πλήρωμα αυτής.

Έτερος εις Κοιμηθέντας

**Πρός Θεσσαλονικείς Α' Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ Δ' 13-17)**

Αδελφοί, ου θέλω υμάς αγνοείν περί τών κεκοιμημένων, ίνα μή λυπήσθε, καθώς καί οι λοιποί οι μή έχοντες ελπίδα, Ει γάρ πιστεύομεν ότι Ιησούς απέθανε καί ανέστη, ούτω καί ο Θεός τούς κοιμηθέντας διά τού Ιησού άξει σύν αυτώ, Τούτο γάρ υμίν λέγομεν εν λόγω Κυρίου, ότι ημείς οι ζώντες οι περιλειπόμενοι, εις τήν παρουσίαν τού Κυρίου, ου μή φθάσωμεν τούς κοιμηθέντας, ότι αυτός ο Κύριος εν κελεύσματι, εν φωνή Αρχαγγέλου, καί εν σάλπιγγι Θεού, καταβήσεται απ' ουρανού, καί οι νεκροί εν Χριστώ αναστήσονται πρώτον, έπειτα ημείς οι ζώντες οι περιλειπόμενοι, άμα σύν αυτοίς αρπαγησόμεθα εν νεφέλαις, εις απάντησιν τού Κυρίου εις άέρα, καί ούτω πάντοτε σύν Κυρίω εσόμεθα.

Αλληλούϊα Έχος πλ. β'

Μακάριοι, ούς εξελέξω, καί προσελάβου.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Ευαγγέλιον Εκ τού κατά Λουκάν

Είπεν ο Κύριος, Βλέπετε μή πλανηθήτε...

Έτερον εις Κοιμηθέντας

Κατά Ιωάννην

Είπεν ο Κύριος πρός τούς εληλυθότας πρός αυτόν Ιουδαίους, Αμήν, αμήν λέγω υμίν...

Κοινωνικόν

Μακάριοι οὓς εξελέξω, καί προσελάβου Κύριε, καί τό μνημόσυνον
αυτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν, Ἀλληλούϊα.

τ21 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, ἡ Συνήθης Στιχολογία, εἰς δέ
τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωήχου στ' καί τά εφεξῆς Προσόμοια τοῦ
Τριωδίου δ'.

Ἦχος πλ. β' Ὅλην αποθέμενοι

Ὅταν μέλλης ἔρχεσθαι, κρίσιν δικαίαν ποιήσαι, Κριτά δικαιοῦτε, ἐπὶ
θρόνου δόξης σου καθεζόμενος ποταμός πύρινος, πρό τοῦ σοῦ
Βήματος καταπλήττων ἔλκει ἅπαντας, παρισταμένων σοι, τῶν
ἐπουρανίων Δυνάμεων, ἀνθρώπων κρινομένων τε, φόβῳ καθ' ἃ
ἕκαστος ἔπραξε, τότε ἡμῶν φείσαι, καί μοίρας καταξίωσον Χριστέ,
τῶν σωζομένων ὡς εὐσπλαγχνος, πίστει δυσωπούμέν σε.

Βίβλοι ἀνοιγῇσονται, φανερωθήσονται πράξεις, ἀνθρώπων
ἐπίπροσθεν, τοῦ ἀστέκτου Βήματος, διηχήσει δέ, ἡ κοιλὰς ἅπασα,
φοβερῶ βρύγματι, τοῦ κλαυθμώνος, πάντας βλέπουσα τοὺς
ἀμαρτήσαντας, ταῖς αἰωνιζούσαις κολάσεσι, τῇ κρίσει τῇ δικαίᾳ σου,
παραπεμπομένους, καί ἄπρακτα, κλαίοντας Οἰκτίρμον, διό σε
δυσωπούμεν ἀγαθέ, Φείσαι ἡμῶν τῶν υμνούντων σε, μόνε Πολυέλεε.

Ἠχήσουσι σάλπιγγες, καί κενωθήσονται τάφοι, καί ἐξαναστήσεται,
τῶν ἀνθρώπων τρέμουσα, φύσις ἅπασα, οἱ καλὰ πράξαντες ἐν χαρᾷ
χαίρουσι, προσδοκῶντες μισθόν λήψεσθαι, οἱ ἀμαρτήσαντες,
τρέμουσι δεινῶς ολολύζοντες, εἰς κόλασιν πεμπόμενοι, καί τῶν
ἐκλεκτῶν χωριζόμενοι, Κύριε τῆς δόξης, οἰκτείρησον ἡμᾶς ὡς ἀγαθός,
καί τῆς μερίδος ἀξίωσον, τῶν ἡγαπηκότων σε.

Κλαίω καί οδύρομαι, ὅταν εἰς αἴσθησιν ἔλθω, τό πῦρ τό αἰώνιον,
σκότος τό ἐξώτερον, καί τόν τάρταρον, τόν δεινόν σκώληκα, τόν
βρυγμόν αὐθις τε, τῶν οδόντων, καί τήν ἀπαυστον, οδύνην
μέλλουσιν, ἔσεσθαι τοῖς ἀμετρα πταίσασιν, καί σέ τόν Ὑπεράγαθον,

γνώμη πονηρά παροργίσασιν ὧν εἰς τε καὶ πρῶτος, ὑπάρχω ο
ταλαίπωρος ἐγώ, ἀλλὰ Κριτὰ τῷ ἐλέει σου, σῶσόν με ὡς
εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ὅταν τίθωνται θρόνοι, καὶ ἀνοίγωνται βίβλοι, καὶ Θεὸς εἰς κρίσιν
καθέζεται, ὦ ποῖος φόβος τότε!. Ἀγγέλων παρισταμένων ἐν φόβῳ,
καὶ ποταμοῦ πυρὸς ἔλκοντος, τί ποιήσομεν τότε οἱ ἐν πολλαῖς
αμαρτίαις υπεύθυνοι ἄνθρωποι; Ὅταν δὲ ἀκούσωμεν καλούντος
αυτοῦ, τοὺς εὐλογημένους τοῦ Πατρὸς εἰς βασιλείαν, αμαρτωλοὺς δὲ
ἀποπέμποντος εἰς κόλασιν, τίς υποστήσεται τὴν φοβερὰν ἐκείνην
ἀπόφασιν, Ἀλλὰ μόνε φιλάνθρωπε Σωτὴρ, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων,
πρὶν τὸ τέλος φθάσῃ, διὰ τῆς μετανοίας ἐπιστρέψας ἐλέησόν με.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον, τὸ τῆς Οκτωήχου

**Εἰσοδος, Φῶς Ἰλαρόν, καὶ τὸ Προκείμεν. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν·
καὶ τὰ λοιπὰ.**

Εἰς τὴν Λιτὴν

Δόξα... Ἰδιόμελον Ἦχος βαρύς

Τὰς τοῦ Κυρίου γνόντες ἐντολὰς οὕτω πολιτευώμεν. πεινῶντας
διαθρέψωμεν, διψῶντας ποτίσωμεν, γυμνοὺς περιβαλώμεθα ξένους,
συνεισαγάγωμεν, ἀσθενούντας, καὶ τοὺς ἐν φυλακῇ, ἐπισκεψώμεθα,
ἵνα εἴπῃ καὶ πρὸς ἡμᾶς, ὁ μέλλων κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν, Δεῦτε οἱ
εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε, τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν
βασιλείαν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Υπὸ τὴν σὴν Δέσποινα σκέπην, πάντες οἱ γηγενεῖς, προσπεφευγότες
βοώμεν σοι, Θεοτόκε ἡ ἐλπίς ἡμῶν, ρύσαι ἡμᾶς, ἐξ ἀμέτρων
πταισμάτων, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα τῆς Οκτωήχου τὰ κατ' Ἀλφάβητον

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Οἱμοὶ μέλαινα ψυχὴ! ἕως πότε τῶν κακῶν οὐκ ἐκκόπτεις; ἕως πότε τῇ
ραθυμίᾳ κατάκεισαι; τί οὐκ ἐνθυμῇ τὴν φοβερὰν ὥραν τοῦ θανάτου; τί
οὐ τρέμεις ὅλη τὸ φρικτὸν Βῆμα τοῦ Σωτῆρος; ἀρα τί ἀπολογήσῃ, ἢ τί
ἀποκριθῇ; τὰ ἔργα σου παρίστανται πρὸς ἐλεγχόν σου, αἱ πράξεις
σου ἐλέγχουσι κατηγοροῦσαι, λοιπὸν ὦ ψυχὴ, ὁ χρόνος ἐφέστηκε,

δράμε, πρόφθασον, πίστει βόησον. Ἡμαρτον Κύριε, ἡμαρτόν σοι, αλλ' οἶδα φιλάνθρωπε τό εὐσπλαγχνόν σου, ο ποιμήν ο καλός, μή χωρίσης με, τῆς εκ δεξιῶν σου παραστάσεως, διά τό μέγα σου ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Παρθένε, η τόν Θεόν αφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεού τού Υψίστου, σών οικετών παρακλήσεις, δέχου Πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα, καθαρισμόν τών πταισμάτων, νύν τάς ημών ικεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθήναι πάντας ημάς.

Απολυτίκιον Θεοτόκε Παρθένε, καί η λοιπή Ακολουθία τῆς Αγρυπνίας. Γίνεται δέ καί Ανάγνωσις εις τόν Πραξαπόστολον.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον εις τό, Θεός Κύριος, τό Απολυτίκιον Αναστάσιμον καί τῆς Θεοτόκου. Εἴτα η συνήθης Στιχολογία καί μετ αυτήν αναγινώσκομεν τόν Περί Φιλοπτωχείας λόγον τού θεολόγου εις δόσεις γ', ου η αρχή.

Ἄνδρες ἀδελφοί καί συμπένητες

Αναβαθμοί τού Ἦχου, καί τό Εωθινόν ἐνδιάτακτον Ευαγγέλιον.

Μετά δέ τόν Ν'

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετανοίας ἀνοιζόν μοι πύλας Ζωοδότα, ὀρθρίζει γάρ τό πνεύμά μου, πρὸς ναόν τόν ἅγιόν σου, ναόν φέρον τού σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον, αλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον, εὐσπλάγχνω σου ἐλέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος ο αὐτός

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε, αἰσχροῖς γάρ κατερρύπωσα, τήν ψυχὴν αμαρτίαις, ὡς ραθύμως τόν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρύσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά τό μέγα ἐλεός σου καί κατά τό πλήθος τών οἰκτιρμών σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημα μου.

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τών πεπραγμένων μοι δεινών, εννοών ο τάλας, τρέμω τήν φοβεράν ημέραν τής κρίσεως, αλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τής ευσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ σοι. Ελέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες ὁ Αναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος, τής Θεοτόκου καί τοῦ Τριωδίου. Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου εἰς ἡ'. Ποῖημα Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'
Βοηθός καί σκεπαστής

Τήν ημέραν τήν φρικτήν, τής παναρρήτου σου παρουσίας φρίττω εννοών, δεδοικῶς προορῶ, ἐν ἡ προκαθίσεις κρίναι ζώντας καί νεκρούς, Θεέ μου Παντοδύναμε.

Ὅτε ἤξεις ὁ Θεός ἐν μυριάσι καί χιλιάσι, τών Ἀγγελικῶν, ουρανίων αρχῶν, κα μέ ἐν νεφέλαις, υπαντήσαι σοι Χριστέ, τόν ἀθλιον ἀξίωσον.

Δεύρο λάβε μοι ψυχή, αὐτήν τήν ὥραν καί τήν ημέραν, ὅταν ὁ Θεός εμφανῶς ἐπιστή καί θρήνησον, κλαύσον, ευρεθῆναι καθαρὰ, ἐν ὥρα τής ἐτάσεως.

Εξιστά με καί φοβεῖ, τό πύρ τό ἀσβεστον τῆς γεέννης, σκώληξ ὁ πικρός, τών οδόντων βρυγμός, ἀλλ' ἄνες μοι ἄφες, καί τή στάσει με Χριστέ, τών ἐκλεκτῶν σου σύνταξον.

Τῆς ευκταίας σου φωνῆς, τής τούς Ἁγίους σου προσκαλοῦσης, ἐπὶ τήν χαράν, ἥς ἀκούσω καγῶ, ὁ τάλας καί εύρω, βασιλείας ουρανῶν, τήν ἀρρητον ἀπόλαυσιν.

Μή εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μοι τά πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν, καί ευθύνων Ὁρμάς, ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν μοι τά δεινά, σώσόν με Παντοδύναμε.

Δόξα...

Τρισυπόστατε Μονάς, αρχικωτάτη Κυρία παντων, τελεταρχική υπεράρχιε, αὐτή ἡμᾶς σώσον, ὁ Πατήρ καί ὁ Υἱός, καί Πνεῦμα τό πανάγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς ἐγέννησεν υἱόν, τόν μή σπαρέντα πατρώω νόμῳ; τούτον οὖν γεννά, ὁ Πατήρ πλήν Μητρός, παράδοξον τέρας! σή γάρ ἔτεκες Ἀγνή,

Θεόν Ομού καί άνθρωπον,

Καταβασία

«Βοηθός καί σκεπαστής εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, καί δοξάσω αυτόν, Θεός τού Πατρός μου καί υψώσω αυτόν. ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Ωδή γ' Στερέωσον Κύριε

Ο Κύριος έρχεται, καί τίς υποίσει αυτού τόν φόβον· τώ προσώπω τίς οφθή αυτού· αλλ' ετοίμη γενού, ώ ψυχή πρός υπάντησιν.

Προφθάσωμεν, κλαύσωμεν, καταλλαγώμεν Θεώ πρό τέλους, φοβερόν γάρ τό κριτήριο, εν ώ πάντες, τετραχηλισμένοι στησόμεθα.

Ελέησον Κύριε ελέησόν με αναβοώ σοι, ότε ήξεις μετ' Αγγέλων σου, αποδούναι, πάσι κατ' αξίαν τών πράξεων.

Τήν άστεκτον Κύριε, οργήν πώς οίσω τής κρίσεώς σου, παρακούσας σου τό πρόσταγμα; αλλά φείσαι, φείσαί μου, εν ώρα τής κρίσεως.

Επίστρεψον, στέναξον, ψυχή αθλία, πρίν ή τού βίου, πέρας λάβη η πανήγυρις, πρίν τήν θύραν κλείση, τού νυμφώνος ο Κύριος.

Ημάρτηκα Κύριε, καθάπερ άλλος ουδείς ανθρώπων, πλημμελήσας υπέρ άνθρωπον, πρό τής δίκης, ίλεως γενού μοι φιλόανθρωπε.

Δόξα...

Τριάς απλή, άκτιστε, άναρχε φύσις, η εν Τριάδι, υμνουμένη υποστάσεων, ημάς σώσον, πίστει, προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εβλάστησας Άχραντε, ασπόρω τόκω τόν ζώντα λόγον, σαρκωθέντα εν τή μήτρα σου, ου τραπέντα· Δόξα Θεομήτορ τώ τόκω σου.

Καταβασία

«Στερέωσον, Κύριε, επί τήν πέτραν τών εντολών σου, σαλευθείσαν τήν καρδίαν μου, ότι μόνος Άγιος υπάρχεις καί Κύριος».

Κάθισμα 'Ηχος α'

Τόν Τάφον σου, Σωτήρ

Τό Βήμά σου φρικτόν, καί η κρίσις δικαία, τά έργα μου δεινά, αλλ' αυτός, Ελεήμον, προφθάσας με διάσωσον, καί κολάσεως λύτρωσαι, ρύσαι, Δέσποτα, τής τών ερίφων μερίδος, καί αξίωσον, εκ δεξιών σου μέ στήναι, Κριτά δικαιότατε.

Θεοτοκίον, Όμοιον

Τόν πάντων ποιητήν, καί Θεόν σου καί κτίστην, πανάμωμε Ἀγνή, διά Πνεύματος θείου, εν μήτρα σου εχώρησας, καί φθοράς δίχα τέτοκας, όν δοξάζοντες, σέ ανύμνούμεν Παρθένε, τό παλάτιον τού Βασιλέως τής δόξης, καί κόσμου αντίλυτρον.

έτερον, Κάθισμα Ἦχος πλ. β'

Εννοώ τήν ημέραν τήν φοβεράν, καί θρηνώ μου τάς πράξεις τάς πονηράς, πώς απολογήσομαι τώ αθανάτω Βασιλεί; ποία δέ παρρησία ατενίσω τω Κριτή, ο άσωτος εγώ; Εύσπλαγχνε Πάτερ, Υιέ μονογενές, τό Πνεύμα τό Ἅγιον ελέησόν με.

Δόξα... Ἦχος ο αυτός

Εις τήν κοιλάδα τού κλαυθμώνος, εις τόν τόπον όν διέθου, όταν καθίσης Ελεήμον ποιήσαι δικαίαν κρίσιν, μή δημοσιεύσης μου τά κεκρυμμένα, μηδέ καταισχύνης με ενώπιον τών Αγγέλων' αλλά φείσai μου ο Θεός, καί ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Όμοιον

Ελπίς τού κόσμου αγαθή, Θεοτόκε Παρθένε. τήν σήν καί μόνην φοβεράν, προστασίαν αιτούμαι, σπλαγχνίσθητι εις ευπερίστατον λαόν, δυσώπησον τόν ελεήμονα Θεόν, ρυσθήναι τάς ψυχάς ημών, εκ πάσης απειλής, μόνη ευλογημένη.

Ωδή δ' Ακήκοεν ο Προφήτης

Εφέστηκεν η ημέρα, ήδη πρό θύραις η κρίσις, ψυχή γρηγόρει, όπου βασιλείς ομού καί άρχοντες, πλούσιοι καί πένητες αθροίζονται, καί λήψεται τά κατ αξίαν, τών πεπραγμένων, ο τών αωθρώπων έκαστος.

Εν τάγματι τώ οικείω, μονάζων καί Ιεράρχης, πρέσβυς καί νέος, δούλος καί δεσπότης ετασθήσονται, χήρα καί παρθένος ευθυνθήσεται, καί άπασιν δεινά τά τότε, τοίς μή τόν βίον, έχουσιν ανεύθυνον γέγραπται.

Αδέκαστός σου η κρίσις, αλάθητόν σου τό Βήμα τεχνολογίας, ου ρητόρων πιθανότης κλέπτουσα, ου μαρτύρων σκήψις παρακρούουσα τό δίκαιον, εν σοι γάρ πάντων τά κεκρυμμένα, τώ Θεώ παρίστανται.

Μή έλθω εις γήν κλαυθμώνος, μή ίδω τόπον τού σκότους, Χριστέ μου λόγε. μή δεθώ χείρας καί πόδας μου, έξω τού νυμφώνός σου ριπτόμενος, τό ένδυμα τής αφθαρσίας ρερυπωμένον, έχων ο πανάθλιος.

Η νίκα αποχωρίσης αμαρτωλούς, εκ δικαίων, κρίνων τόν κόσμον, ένα τών προβάτων σου με σύνταξον, από τών ερίφων διακρίνων με Φιλάνθρωπε, εις τό ακούσαι φωνής εκείνης, τής ευλογημένης σου.

Ετάσεως γινομένης, καί βιβλίων ανεωγμένων, τών πεπραγμένων, τί ποιήσεις, ώ ψυχή ταλαίπωρε; τί απολογήση επί Βήματος, μή έχουσα δικαιοσύνης καρπούς προσάξει, τώ Χριστώ καί πλάστη σου;

Ακούων τής τού πλουσίου, εν τή φλογί τής βασάνου θρηνολογίας, κλαίω καί οδύρομαι ο άθλιος, τής αυτής υπάρχων κατακρίσεως, καί δέομαι, Ελέησόν με, Σωτήρ τού κόσμου, εν καιρώ τής κρίσεως.

Δόξα...

Υιόν εκ Πατρός καί Πνεύμα, δοξάζω ως εξ ηλίου φώς καί ακτίνα τό μέν γεννητώ, ότι καί Γέννημα, τό δέ προβλητώ, ότι καί Πρόβλημα, συνάναρχον θείαν Τριάδα προσκυνουμένην, υπό πάσης κτίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος βρέφος τεκούσα, καί τήν αγνείαν τηρούσα, σεμνή, σύ ώφθης, τόν Θεόν γεννήσασα καί άνθρωπον, ένα τόν αυτόν εν ε κατέρα μορφή· τό θαύμά σου Παρθενομήτορ, εκπλήττει πάσαν, ακοήν καί έννοιαν.

Καταβασία

«Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ότι μέλλεις εκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ανθρώποις δείκνυσθαι, καί έλεγεν· Ακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθην. δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ωδή ε' Εκ νυκτός Ορθρίζοντα

Τρόμος αδιήγητος καί φόβος εκεί, ήξει γάρ Κύριος, καί τό έργον μετ' αυτού, εκάστου τών ανθρώπων, καί τίς εντεύθεν λοιπόν εαυτόν μή πενθήσει;

Ποταμός ο πύρινος τaráττει με, τήκει με, ξέει με, τών οδόντων ο βρυγμός, τό σκότος τής αβύσσου. καί πώς; ή τί πεπραχώς, Θεόν εξιλεώσω;

Φείσαι, φείσαι Κύριε, τού δούλου σου· μήποτε δώης με, τοίς πικροίς βασανισταίς, Αγγέλων αποτόμων, εν οίς ουκ έστιν εκεί, ανάπαυσιν ευρέσθαι.

Άρχων καί ηγούμενος, εκεί εν ταυτώ, πλούσιος άδοξος, μέγας άμα καί μικρός ευθύνεται επίσης. ουαί εκάστω λοιπόν τό μη ητοιμασμένω!

Άνες άφες Κύριε, καί σύγγνωθι, όσοι ήμαρτον, καί μή δείξης με εκεί, ενώπιον, Αγγέλων, εν κατακρίσει πυρός αισχύνης απεράντου.

Φείσαι, φείσαι Κύριε, τού πλάσματος σου· ήμαρτον άνες μοι, ότι φύσει καθαρός, αυτός υπάρχεις μόνος, καί άλλος πλήν σου ουδείς, υπάρχει έξω ρύπου.

Δόξα...

Μονάδα τή φύσει σε, Τριάς ανυμνώ, άναρχον άληπτον, αρχικήν, βασιλικήν, υπερτελή Ενάδα, Θεόν καί φώς καί ζωήν, δημιουργόν τού κόσμου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή υπέρ φύσιν σου, κυήσει, Σεμνή, νόμοι σοι φύσεως, καταλύονται σαφώς, καί γάρ ασπύρως τίκτεις, τόν πρό αιώνων Θεόν, Πατρός γεννηθέντα.

Καταβασία

«Εκ νυκτός Ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί Οδήγησον καμέ, εν τοίς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με ποιείν, αεί τό θέλημά σου».

Ωδή ς' Εβόησα εν όλη καρδιά μου

Εν τή φρικτή, Χριστέ, παρουσία σου, όταν φανής εξ ουρανού, καί τεθώσι θρόνοι, καί βίβλοι ανοιγώσι, φείσαι, φείσαι τότε, Σωτήρ τού πλάσματος σου.

Εκεί ουδέν βοηθήσαι δύναται, Θεού υπάρχοντος κριτού, ου σπουδή, ου τέχνη, ου δόξα, ου φιλία, εί μή η εξ έργων, ισχύς σου ώ ψυχή μου.

Εκεί ομού άρχων καί ηγούμενος, πένης καί πλούσιος ψυχή, ου πατήρ ισχύει, ου μήτηρ βοηθούσα, ου λυτρούμενος αδελφός τής καταδίκης.

Τό φοβερόν ψυχή λογοθέσιον, εννοουμένη τού Κριτού, φρίζον απ' εντεύθεν, ετοίμασον τόν λόγον, μή κατακριθήση, δεσμοίς τοίς αιωνίοις.

Άρον τό σόν, μή ακούσω Κύριε, αποπεμπόμενος εκ σου, μηδέ τό, Πορεύου, εις πύρ κατη ραμένον, αλλά τής ευκαΐας φωνής τής τών Δικαίων.

Άδου πυλών λύτρωσαί με, Κύριε, χάους καί ζόφου αφεγγούς, εκ

καταχθονίων, καί πυρός τού ασβέστου, εξ απάσης άλλης, ποινής τής αιωνίου.

Δόξα...

Τριαδικής μονάδος θεότητα, υμνώ Πατέρα καί Υιόν, καί τό θείον Πνεύμα, Μιάς Αρχής τό κράτος, συνδιηρημένης, Τρισί τοίς Χαρακτήρσι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πύλη σύ, ήν μόνος διώδευσεν, ο εισελθών καί εξελθών, καί τάς κλείς μή λύσας, Αγνή, τής παρθενίας, Ιησούς ο πλάσας, Αδάμ, καί ο Υιός σου.

Καταβασία

«Εβόησα, εν όλη καρδιά μου, πρός τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου, εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν, εκ φθορας τήν ζωήν μου».

Κοντάκιον 'Ηχος α'

Όταν έλθης ο Θεός, επί γής μετά δόξης, καί τρέμωσι τά σύμπαντα, ποταμός δέ τού πυρός πρό τού Βήματος έλκη, καί βίβλοι ανοίγωνται, καί τά κρυπτά δημοσιεύωνται· τότε ρύσαί με, εκ τού πυρός τού ασβέστου, καί αξίωσον, εκ δεξιών σου με στήναι, Κριτά δικαιοτάτε.

Ο Οίκος

Τό φοβερόν σου κριτήριο ενθυμούμενος, υπεράγαθε Κύριε, καί τήν ημέραν τής κρίσεως, φρίττω καί πτοούμαι υπό τής συνειδήσεως τής εμής ελεγχόμενος, όταν μέλλης καθέζεσθαι επί τού θρόνου σου, καί ποιείν τήν εξέτασιν, τότε αρνείσθαι τάς αμαρτίας ουδείς εξισχύσει, αληθείας ελεγχούσης, καί δειλίας κατεχούσης, μέγα μέν ηχήσει τότε, πύρ τό τής γεέννης, αμαρτωλοί δέ βρύξουσι· Διό με ελέησον πρό τέλους, καί φείσαι μου, Κριτά δικαιοτάτε.

Συναξάριον τού Μηναίου, είτα τό παρόν

Τή αυτή ημέρα, τής δευτέρας καί αδεκάστου Παρουσίας τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μνηίαν ποιούμεθα.

Στίχοι

- Ότε κρίνων γήν, ο Κριτής πάντων κάθη.
- Τής, Δεύτε, φωνής άξιον κα μέ κρίνεις.

Τή αφάτω φιλανθρωπία σου, Χριστέ ο Θεός, τής ευκατίας σου φωνής η μάς καταξίσον, καί τοίς εκ δεξιών σου συναρίθμησον, καί ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν

Προσπέσωμεν καί προκλαύσωμεν πρό τῆς κρίσεως πιστοί εκείνης, ὅτε οἱ ουρανοί απολούνται, ἀστρα πίπτουσι, καί πάσα κλονεῖται ἡ γῆ, ἵνα ἰλεων εὐρωμεν εἰς τέλος, τόν τῶν Πατέρων Θεόν.

Αδέ καστος ἡ ἐξέτασις, φοβερά ἐστίν ἐκεῖ ἡ κρίσις, ὅπου Κριτῆς ἀλάθητός ἐστιν, ὅπου πρόσωπον, οὐκ ἐστίν ἐν δώροις λαβεῖν, ἀλλά φείσασθαι μου Δέσποτα καί λύτρωσαι, πάσης ὀργῆς σου φρικτῆς.

Ὁ Κύριος κρίναι ἐρχεται, τίς ἐνέγκει ὀπτασίαν αὐτοῦ· φρίξον, ψυχὴ ἀθλία μου, φρίξον, καί ἐτοίμασον ἐξόδου τὰ ἔργα σου, ἵνα ἰλεων καί εὐσπλαγχνον ευρήσης αὐτόν, τόν τῶν Πατέρων Θεόν.

Τό ἀσβεστον πῦρ τaráττει με, ὁ πικρότατος βρυγμός σκωλήκων, Ἄδης ὁ ψυχοφθόρος φοβεῖ με, ευκατάνυκτος οὐδόλως δέ γίνομαι. ἀλλά, Κύριε Κύριε πρό τέλους με, στήριξον φόβῳ τῷ σῷ.

Προσπίπτω σοι, καί προσάγω σοι, ὥσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου, Ἕμартον, ὡς οὐχ ἤμαρτε Πόρνη, καί ἡνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς, ἀλλ' οἰκτείρησον, Δέσποτα, τό ποίημά σου, καί ἀνακάλεσάί με.

Ἐπίστρεψον μετανόησον, ἀνακάλυψον τὰ κεκρυμμένα, λέγε Θεῷ τῷ τὰ πάντα εἰδότι, Σύ γινώσκεις μου τὰ κρύφια, μόνε Σωτήρ, ἀλλ' αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυῖδ, κατὰ τό ἐλεός σου.

Δόξα...

Τα Τρία. Ἐν, Οὐσιότητι, καί τό Ἐν, Προσώποις τρία ὑμνῶ, ταῦτα Πατήρ, Υἱός, καί ἅγιον Πνεῦμα, μία δύναμις βουλή καί ἐνέργεια εἰς Θεός ὁ τρισάγιος, βασίλειον ἐν μοναρχικώτατον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Προέρχεται ωραιότατος, ἐκ θαλάμου τῆς γαστρὸς σου Θεός, ὥσπερ ἀνάκτωρ ἡμφιεσμένος, θεοῦφαντον αλουργίδα βαφῆς μουσικῆς, τῶν πανάγων αἱμάτων σου, Ἀνύμφευτε, καί βασιλεύει τῆς γῆς.

Καταβασία

«Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ἡδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδέ συνετηρήσαμεν, οὐδέ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἀλλά μή παραδῶ ἡς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός».

Ωδή η' Ὁν στρατιαί ουρανῶν

Τῆς φοβεράς δευτέρας σου, Κύριε, Παρουσίας ἐννοῶν τήν

υπαπαντήν, τρέμω τήν απειλήν σου φοβούμαι τήν οργήν σου. Ταύτης με, τής ώρας, κραυγάζω, σώσον εις αιώνας.

Σού τού Θεού κρίνοντος τά σύμπαντα τίς ενέγκη γηγενών, ών περιπαθής; άσβεστον πύρ γάρ τότε, καί σκώληξ βρύχων μέγα, τούς κατακριθέντας, συλλήψεται εις τούς αιώνας.

Πάσαν πνοήν ηνίκα προσκέκλησαι, τού διακρίναι Χριστέ, επί τό αυτό, μέγας ο φόβος τότε, μεγάλη η ανάγκη, μόνων βοηθούντων, τών έργων εις αιώνας.

Πάντων Κριτά Θεέ μου καί Κύριε, ακούσομαί σου φωνής, τότε ευκτικής, ίδω σου φώς τό μέγα, αθρήσω τās σκηνάς σου, βλέψω σου τών δόξαν, γηθόμενος εις τούς αιώνας.

Δικαιοκρίτα Σωτώρ, ελέησον, καί ρύσαί με τού πυρός, καί τής απειλής, ής μέλλω εν τή κρίσει, δικαίως υποστήναι, άνες μοι πρό τέλους, δι' αρετής καί μετανοίας.

Όταν καθίσης Κριτής, ώς εύσπλαγχνος, καί δείξης τών φοβεράν δόξαν σου Χριστέ, ώ ποίος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τό άστεκτον τού Βήματός σου.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν καί άγιον Πνεύμα

Ένα Θεόν κατ' ουσίαν σέβομαι, Τρεις Υποστάσεις υμνώ, διοριστικώς άλλας, αλλ' ουκ αλλοίας, επεί θεότης μία, εν Τρισί Προσώποις, Πατήρ Υιός καί θεϊον Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ φωτεινής προελθών νηδύος σου, ως νυμφίος εκ παστού, έλαμψε Χριστός, φώς τοίς εν σκότει μέγα, καί γάρ δικαιοσύνης, Ήλιος αστράψας, εφώτισεν Αγνή τόν κόσμον, Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν.

Καταβασία

«Ο Στρατιαί Ουρανών δοξάζουσι καί φρίπτει τά Χερουβίμ καί τά Σεραφίμ, πάσα πνωώ καί κτίσις υμνείτε, ευλογείτε, καί. υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Ασπόρου συλλήψεως

Ως Κύριος έρχεται αμαρτωλούς κολάσασθαι, δικαίους σώσαι, φρίξωμεν θρηνήσωμεν, καί λάβωμεν αίσθησιν, εκείνης τής ημέρας, εν ή τά άδηλα καί κρυπτά, εκκαλύψας τών ανθρώπων, αποδίδωσιν

επάξια.

Ἐμφοβος καί έντρομος, Μωσής ιδών σε γέγονεν, εκ τών οπίσω, πώς δέ υποστήσομαι, σου βλέπων τό πρόσωπον, τότε εγω ο τάλας, ηνίκα έλθης εξ ουρανού; αλλά φείσαι μου Οικτίρμον, εν ιλέω σου προσβλέμματι.

Δανιήλ πεφόβηται, τών ώραν τής ετάσεως, εγώ τί πάθω, επ' αυτής ερχόμενος, ο δύστηνος, Κύριε, τής φοβεράς ημέρας; αλλά μοι δίδου πρό τελευτής, ευαρέστως σοι λατρεύσαι καί τυχείν τής βασιλείας σου.

Τό πύρ ετοιμάζεται, ο σκώληξ ευτρεπίζεται, τής ευφροσύνης η δόξα, η άνεσις, τό φώς τό ανέσπερον, η χαρά τών δικαίων, καί τίς μακάριος εκφυγείν, τιμωρίας τών προτέρων, κληρωσάμενος τά δεύτερα;

Μή με τού προσώπου σου, αποστρεψάτω, Κύριε, θυμός οργής σου, μηδέ εισακούσομαι, φωνής αραμένης σου, εις πύρ αποπεμπούσης, αλλ' εισελεύσομαι εις χαράν, τού αφθάρτου σου νυμφώνος, καγώ τότε σύν Αγίοις σου.

Ο νούς τετραυμάτισται, τό σώμα μεμαλάκισται, νοσεί τό πνεύμα, ο λόγος ησθένησεν, ο βίος νενέκρωται, τό τέλος επί θύραις, διό μοι, τάλαινα ψυχή, τί ποιήσεις, όταν έλθη ο Κριτής ανερευνήσαι τά σά;

Δόξα...

Μόνε μονογεννήτορ, μονογενούς Υιού, Πατήρ, καί Μόνου Λόγε, Φώς, τού Νού Απαύγασμα, καί μόνον μόνως μόνου, Πατρός Πρόβλημα, Πνεύμα, Κυρίου Κύριον όντως όν. Ω Τριάς μονάς αγία, σώσόν με θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Το θαύμα τού τόκου σου, εκπλήττει με, Πανάμωμε, πώς συλλαμβάνεις, ασπόρως τόν άληπτον, ειπέ πώς παρθενεύεις, γεννήσασα ως Μήτηρ, τό υπέρ φύσιν πίστει λαβων τό τικτόμενον προσκύνει, όσα θέλει γάρ καί δύναται.

Καταβασία

«Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άσπορος η κύησις. Θεού γάρ η γέννησις καινοποιεί τάς φύσεις, διό σε πάσαι αί γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον, τό Εωθινόν, Αναστάσιμον, Είτα τά παρόντα τού Τριωδίου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Τὴν φοβερὰν τῆς κρίσεως, καὶ ἀρρήτου σου δόξης, ἡμέραν ἐνθυμουμένος, φρίττω, Κύριε ὅλως, καὶ τρέμων φόβῳ κραυγάζω, ἐπὶ γῆς ὅταν ἔλθῃς, κρίναι, Χριστέ, τὰ σύμπαντα, ὁ Θεὸς μετὰ δόξης, τότε οἰκτρὸν, ἀπὸ πάσης ρύσαι με τιμωρίας, ἐκ δεξιῶν σου, Δέσποτα, ἀξιῶσας με στήναι.

Ἅτερον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἰδοὺ ἡμέρα ἐρχεται, Κυρίου παντοκράτορος, καὶ τίς ὑποίσει τὸν φόβον, τῆς Παρουσίας ἐκείνου, ἡμέρα γὰρ θυμοῦ ἐστὶ, καὶ κλίβανος καιόμενος, ἐν ἡ Κριτῆς καθέζεται, καὶ κατ' ἀξίαν ἐκάστω τῶν πράξεων ἀπονέμων.

Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Τὴν ὥραν τῆς ἐτάσεως, καὶ τῆς φρικτῆς ἐλεύσεως, τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη, κατανοῶν ὅλως τρέμω, καὶ σκυθρωπάζων κράζω σοι. Κριτὰ μου δικαιοτάτε, καὶ μόνε πολυέλεε, μετανοοῦντά με δέξαι, τῆς Θεοτόκου πρεσβεΐαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώνμεν, Στίχους ἡ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωήχου ε' καὶ τοῦ Τριωδίου τὰ παρόντα Ἰδιόμελα γ'.

Ἦχος πλ. β'

Ὡς τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν, ὅταν μέλλωμεν πάντες, γυμνοὶ καὶ ὡς κατάκριτοι, τῷ ἀδεκάστῳ Κριτῇ παρίστασθαι, τότε σάλπιγξ ἠχήσει μέγα, καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς σεισθήσονται, καὶ οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν μνημάτων ἐξαναστήσονται, καὶ ἡλικία μία πάντες γενήσονται, καὶ πάντων τὰ κρυπτὰ φανερά παρίστανται ἐνώπιόν σου, καὶ κόψονται, καὶ κλαύσονται, καὶ εἰς τό πύρ τό ἐξώτερον ἀπελεύσονται, οἱ μηδέποτε μετανοήσαντες, καὶ ἐν χαρὰ καὶ ἀγαλλιάσει, ὁ τῶν Δικαίων κλήρος, εἰσελεύσεται εἰς παστάδα οὐράνιον.

Ὁ αὐτός

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Ὡ ποία ὥρα τότε, καὶ ἡμέρα φοβερά, ὅταν καθίσῃ ὁ Κριτῆς ἐπὶ θρόνου φοβεροῦ! βίβλοι ἀνοίγονται, καὶ πράξεις ἐλέγχονται, καὶ τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους δημοσιεύονται, Ἄγγελοι περιτρέχουσιν, ἐπισυνάγοντες πάντα τὰ ἔθνη, Δεῦτε ἀκούσατε βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες,

δούλοι καί ελεύθεροι, αμαρτωλοί καί δίκαιοι, πλούσιοι καί πένητες, ότι έρχεται Κριτής, ο μέλλων κρίναι πάσαν τήν οικουμένην, καί τίς υποστήσεται από προσώπου αυτού, όταν Άγγελοι παρίστανται, ελέγχοντες τάς πράξεις, τάς διανοίας, τάς ενθυμήσεις, τά εν νυκτί καί εν ημέρα; ώ ποία ώρα τότε! Άλλά πρό τού φθάσαι τό τέλος, σπούδασον κράζουσα, ψυχή, ο Θεός, επίστρεψον, σώσόν με, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Ήχος πλ. δ'

Στίχ. Ανάστηθι, Κύριε, ο Θεός μου, υψωθήτω η χεір σου, μή επιλάθη τών πενήτων σου εις τέλος.

Δανιήλ ο Προφήτης, ανήρ επιθυμιών γενόμενος, τό εξουσιαστικόν Θεού θεωρήσας, ούτως εβόα, Κριτήριον εκάθισε, καί βίβλοι ηνεώχθησαν. Βλέπε, ψυχή μου, νηστεύεις; τόν πλησίον σου μή αθέτει. βρωμάτων απέχη; τόν αδελφόν σου μη κατακρίνης, μήτώ πυρί παραπεμπομένη, κατακαής ώσει κηρός, αλλ' ανεμποδίστως εισάξη σε Χριστός, εις τήν βασιλείαν αυτού.

Δόξα... Ήχος α'

Προκαθάρωμεν εαυτούς, αδελφοί, τή βασιλίδι τών αρετών, ιδού γάρ παραγένονε, πλούτον ημίν αγαθών κομίζουσα, τών παθών κατευνάζει τά οιδήματα, καί τώ Δεσπότη καταλλάττει τούς πταίσαντας, διό μετ' ευφροσύνης ταύτην υποδεξώμεθα, βοώντες Χριστώ τώ Θεώ, ο αναστάς εκ τών νεκρών, ακατακρίτους ημάς διαφύλαξον, δοξολογούντάς σε τόν μόνον αναμάρτητον.

Καί νύν... Υπερευλογημένη υπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις. Είτα η συνήθης Λιτή εν τώ Νάρθηκι ψαλλομένου τού Εωθινού Ιδιομέλου, Συνάπτομεν δέ καί τήν α' Ώραν, εν ή αναγινώσκεται η Κατήχησις τού οσίου Θεοδώρου τού Στουδίτου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά τυπικά, οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου καί εκ τού Κανόνος τού Τριωδίου η στ' Ωδή.

Ο Απόστολος Προκείμενον Ήχος γ'

Μέγας ο Κύριος ημών, καί μεγάλη η ισχύς.

Στίχ. Αινείτε τόν Κύριον ότι αγαθός.

Πρός Κορινθίους α' Επιστολής Παύλου
(Κεφ. η', 8-13 καί θ', 1-2)

Αδελφοί, βρώμα ημάς ου παρίστησι τώ Θεώ ούτε γάρ εάν φάγωμεν περισσεύομεν, ούτε εάν μή φάγωμεν, υστερούμεθα, Βλέπετε δέ μήπως η εξουσία ημών αύτη πρόσκομμα γένηται τοίς ασθενούσιν, Εάν γάρ τις ίδη σε, τόν έχοντα γνώσιν, εν ειδωλείω κατακείμενον, ουχί η συνείδησις αυτού, ασθενούς όντος, οικοδομηθήσεται, εις τό τά ειδωλόθута εσθίειν, καί απολείται ο ασθενών αδελφός επί τή σή γνώσει, δι' όν Χριστός απέθανεν. Ούτω δέ αμαρτάνοντες εις τούς αδελφούς, καί τύπτοντες αυτών τήν συνείδησιν ασθενούσαν, εις Χριστόν αμαρτάνετε, Διό περ, εί βρώμα σκανδαλίζει τόν αδελφόν μου, ου μή φάγω κρέα εις τόν αιώνα, ίνα μή τόν αδελφόν μου σκανδαλίσω. Ουκ ειμί απόστολος; ουκ ειμί ελεύθερος; Ουχί Ιησούν Χριστόν τόν Κύριον ημών εώρακα; Ου τό έργον μου υμείς εστέ εν Κυρίω; Εί άλλοις ουκ ειμί Απόστολος, αλλά γε υμίν ειμί η γάρ σφραγίς τής εμήs αποστολής, υμείς εστε εν Κυρίω.

Αλληλούϊα 'Ηχος πλ. δ'

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω,

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Ματθαίον
ΚΑ' 31-46

Είπεν ο Κύριος, Όταν έλθη ο Υιός...

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις.
Αλληλούϊα.

τ22[top](#)

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Α π ό σ τ ι χ α

'Ηχος πλ. δ'

Λιχνευσάμενοι, τήν πρώτην υπέστημεν γύμνωσιν, ηττηθέντες τής πικράs γεύσεως, καί τού Θεού εξόριστοι γεγόναμεν, αλλ' επανάγωμεν πρόs μετάνοιαν, καί τās αισθήσεις εκκαθάρωμεν πρόs άs ο πόλεμος, επεισόδιον τήν νηστείαν ποιούμενοι, ελπίδι χάριτος, τās καρδίας βεβαιούμενοι, ου βρώμασιν, εν οίς ουκ ωφελήθησαν οι περιπατήσαντες, καί βρωθήσεται ημίν ο Αμνός τού Θεού, εν τή ιερά

καί φωτοφόρω νυκτί τῆς ἐγέρσεως, τό υπέρ ἡμῶν ἀχθέν σφάγιον, τό τοῖς Μαθηταῖς κοινωνήσαν, ἐν ἐσπέρα τοῦ μυστηρίου, καί σκότος λύον τῆς ἀγνοσίας, ἐν τῷ φωτί τῆς αὐτοῦ Ἀναστάσεως. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καί πάσαν νόσον θεραπεύετε, καί νῦν πρεσβεύσατε, ρυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τά οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καί ἡμεῖς δοξολογούμεν, τήν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΠΡΩΪ ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ἡνέγκται τῆς θείας, μετανοίας τὰ πρόθυρα, προσέλθωμεν προθύμως, ἀγνισθέντες τὰ σώματα, βρωμάτων, καί παθῶν τήν ἀποχήν, ποιοῦντες ὡς ὑπήκοοι Χριστοῦ, τοῦ καλέσαντος τόν κόσμον, εἰς βασιλείαν τήν ἐπουράνιον, δεκάτας τοῦ παντός ἐνιαυτοῦ, προσφέροντες τῷ πάντων Βασιλεῖ, ὅπως καί τήν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, πόθῳ κατίδωμεν. (Δίς)

Θεοτοκίον Ὅμοιον

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἰς τόν κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία σαρκωθέντα θεότητι, προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καί παθῶν καί κινδύνων, τοὺς ευφημοῦντάς σε πόθῳ, καί βοῶντάς σοι, Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Ὡδή α' Ἦχος α' Ὡδήν ἐπινίκιον ἄσωμεν

Φαιδρά προεόρτια, τῆς ἐγκρατείας, λαμπρά τα προοίμια τῆς νηστείας σήμερον, διό συνδράμωμεν, ἐν πεπιοιθήσει ἀδελφοί, καί προθυμία πολλή.

Ἀδάμ τόν προπάτορα, τή παραβάσει, ζηλώσας ἐκβέβλημαι, τῆς

τρυφής ο άθλιος, διό προσπίπτω σοι, εν μετανοία καί κλαυθμώ, Κύριε
σώσόν με.

Αρχή κατανύξεως, καί μετανοίας, κακών αλλοτρίωσις, καί παθών
εγκράτεια, διό σπουδάσωμεν, αποκοπήν τών πονηρών, έργων
ποιήσασθαι.

Θεοτοκίον

Νυκτί παραπτώσεων, ημαυρωμένος, πρὸς σέ τήν κυήσασαν, τοίς εν
σκότει Ἡλίον, δικαιοσύνης Χριστόν, νύν καταφεύγω εκτενώς,
Δέσποινα σώσόν με.

Ἐτερον Τριώδιον

Ειρμός ο αυτός

Ἰδού προηνέω κται, τῆς μετανοίας, η θύρα φιλόθεοι, δεύτε ούν
σπουδάσωμεν, τού εισελθεῖν δι' αυτής, πρίν κλείση ταύτην ο Χριστός,
ως αναξίοις ημίν.

Τό έαρ μηνύουσα, ήγγικεν αύτη, η νύν προκαθάρσιος, Εβδομάς η
πάνσεπτος, τών ιερών Νηστειών, τά σώματα καί τās ψυχάς, πάντων
φωτίζουσα.

Δόξα...

Ασύγχυτε, άκτιστε, Τριάς αγία, μονάς υπεράγαθε, ο Πατήρ, καί ο
Υιός, καί Πνεύμα τό συγγενές, τούς προσκυνούντάς σε πιστώς, αεί
περίσωζε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Νενίκηνται πάναγνε, εν σοί οι όροι, Παρθένε τῆς φύσεως, μένεις γάρ
τέξασα, άνευ ανδρός τόν Θεόν, ως πρό τού τόκου σεμνή, πάλιν
απήμαντος.

Ο Ειρμός

Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά
τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σωσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται.

Ωδή η'

Ον φρίπτουσιν Άγγελοι

Τόν βίον μου άπαντα, ασώτως δαπανών, πολίταις εδούλευσα,
πικροίς καί πονηροίς, αλλά με ποθούντα, πρὸς τούς σούς οικτιρμούς,
νύν επαναστρέψαι, Χριστέ μή υπερίδης.

Ο τρόπος τού βίου μου, αισχρός καί χαλεπός, τό έλεος άμετρον,
φιλάνθρωπε Σωτήρ, τῆς σῆς ευσπλαγχνίας, μετανοίας καιρόν, δίδου
μοι αιτούντι, καί πόθω σε υμνούντι.

Τού Κάϊν τήν δύστηνον, επόθησα ζωήν, τού νού τό αξίωμα,
νεκρώσας αληθώς, καί τρέμω τήν κρίσιν, ευεργέτα τήν σήν, μή με
κατακρίνης, σύν τούτω εις αιώνας.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε, η μόνη, πρός Θεόν, πιστών ενυπάρχουσα,
βοήθεια στερρά, τού σκότους με ρύσαι, καί κολάσεως, τής
αποκειμένης, τοίς πονηρώς βιούσιν.

Ειρμός άλλος

Ύμνον σοι προσφέρομεν

Ούτος ο καιρός εστι, τής μετανοίας, διό ευφρόνως εναρξώμεθα,
αδελφοί εκβοώντες, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σήμερον τοίς βρώμασιν, αποταχθέντες, σπευσωμεν έργω, καί τών
πταισμάτων, τοίς επαξίως μετανοοούσιν.

**Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον, Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν,
καί άγιον Πνεύμα.**

Δόξα σοι άόρατε Τριάς αγία, η εν Μονάδι προσκυνουμένη, ήν πιστώς
δοξάζομεν, σώζε τούς δούλους σου, εκ πάσης βλάβης.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις παμμακάριστε, αγνή Παρθένε, χαίρε Κυρίου δούλη, καί
Μήτηρ, χαίρε σκέπη τού κόσμου, Θεοτόκε ευλογημένη, Μαρία
ολόφωτε.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Ύμνον σοι προσφέρομεν τών Ασωμάτων, ώσπερ οι Παίδες εν τή
καμίνω, καί υμνούντες λέγομεν, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ'

Τήν φωτοφόρον νεφέλην

Ειρηνική καταστάσει, ειλικρινεί διαθέσει, τόν ιερώτατον καιρόν, τής
αγίας Νηστείας, υποδεξώμεθα πιστοί, αιτούντες τήν άφεσιν, ών
έκαστος επλημμέλησεν, όπως τής εκείθεν, επι τύχωμεν χαράς.

Ιδού καιρός μετανοίας, η προεόρτιος αύτη, τών Νηστειών εισαγωγή,
Διανάστα ψυχή μου, τώ ευεργέτη καί Θεώ, θερμώς διαλλάγηθι, τής
κρίσεως, όπως φύγης εκείνης τής δικαίας, καί φρικτής ως αληθώς.

Τῶν Νηστειῶν τάς εισόδους, καί τὰ προπύλαια πάντες, μή
καθαρίσωμεν κακῶς, ακρασία, καί μέθη, ἀλλ' ἐν ἀγνείᾳ λογισμῶν,
προθύμως εἰσέλθωμεν, ληψόμενοι ἀφθαρσίας στεφάνους, καί τῶν
πόνων, ἐπαξίως τοὺς καρπούς.

Θεοτοκίον

Υπέρ ἡμῶν δυσωπούσα, τόν ἀγαθόν μή ἐλλείπης, τόν τήν ἀσθένειαν
ἡμῶν, ἐπιστάμενον μόνον, λοιμοῦ λιμοῦ τε, καί σεισμοῦ, καί πάσης
κακώσεως, λυτρώσασθαι, τήν τιμώσάν σε πόλιν Θεοτόκε, ἡ ἐλπίς
τῶν γηγενῶν.

Εἰρμός ἄλλος Σέ τήν οραθείσαν

Εἰσῆκται καιρός ψυχῇ μου, ὁ τῆς μετανοίας, μή ἀμέλει, πεινώσι δίδου
ἄρτον, προσεύχου τῷ Κυρίῳ, καθ' ἡμέραν καί νύκτα, καί ὥραν ἵνα
σώσῃ σε.

Κρεῶν καί λοιπῶν βρωμάτων, ὥσπερ ἀποχήν ἐποιησάμεθα, οὕτω
καί πάσαν ἐχθραν, πρὸς τοὺς πλησίον ἅμα, πορνείαν τε καί ψεύδος,
καί πᾶν κακόν ἐκφύγωμεν.

Δόξα...

Μίαν προσκυνῶ τῇ φύσει, ἀναρχον θεότητα, τρισί δέ προσώποις,
δοξάζω τόν Πατέρα, τόν Υἱόν καί τό Πνεῦμα, ἐν Τριάδι μονάδα,
ἀμέριστον καί σύνθρονον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ εἰ τῶν πιστῶν Παρθένε, καύχημα ἐλπίς καί προστασία, σέ ὠδαίς
ασμάτων, δοξάζομεν ἀπαύστως, Θεοτόκε Μαρία, διάσωσον τοὺς
δούλους σου.

Ο Εἰρμός

Σέ τήν Οραθείσαν πύλην, ὑπὸ Ἰεζεκιήλ τοῦ Προφήτου, ἐν ἡ οὐδεὶς
διήλθεν, εἰμή ὁ Θεός μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ὕμνοις
μεγαλύνομεν.

Εἰς τὰ Ἀ π ό σ τ ι χ α τῶν Αἰνῶν.

Ἰδιόμελον Ἦχος γ'

Πάντα τόν χρόνον, ἡ νηστεία ὠφέλιμός ἐστι, τοῖς αἰρουμένοις καί
ποιούσιν αὐτήν, οὔτε γάρ ἐπήρεια δαιμόνων, κατατολμά τοῦ
νηστεύοντος, ἀλλά καί οἱ φύλακες τῆς ζωῆς ἡμῶν Ἄγγελοι,
φιλοπονώτερον παραμένουσι, τοῖς διὰ νηστείας ἡμῖν κεκαθαρμένοις.

Μαρτυρικόν

Τῶν Ἁγίων Ἀθλοφόρων τήν μνήμην, δεύτε λαοί ἅπαντες τιμήσωμεν, ὅτι θέατρον γενομενοί, Ἀγγέλοις καί ἀνθρώποις, τόν τῆς νίκης στέφανον, παρά Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀσπόρως συνέλαβες, ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καί δοξολογούντες ἀνυμνοῦμέν σε, Χαίρε Παναγία Παρθένε.

τ23[top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Ἀπόστικα

Ἦχος πλ. δ'

Διά νηστείας καθαρθῆναι σπεύσωμεν, τοῦ ρύπου τῶν πταισμάτων ἡμῶν, καί δι' ἐλέους καί φιλανθρωπίας, τῆς πρὸς τοὺς πένητας, εἰσελθεῖν εἰς τόν νυμφῶνα τοῦ νυμφίου Χριστοῦ, τοῦ παρέχοντος ἡμῖν τό μέγα ἔλεος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, ἱκετεύσατε τόν Θεόν ἡμῶν, καί αἰτήσατε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος οἰκτιρμῶν, καί τόν ἱλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ἐνδοξον καί ἀχραντον Θεοτόκον ἀληθῆ, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνήσωμεν εὐσεβῶς, χαιρετίζοντες αὐτήν ὡς ὁ Ἄγγελος, Χαίρε Μήτηρ ἁγία, τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, χαίρε ἐνδιαίτημα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡ πρεσβεύουσα αἰεὶ υπέρ ἡμῶν, εἰς τό σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Υπεράγαθε Λόγε σύν τῷ Πατρί, καί τῷ Πνεύματι κτίσας τὰ ὁρατά, ὁμοῦ καί ἀόρατα, ἐν ἀρρήτῳ, σοφία σου, τῆς φαιδράς Νηστείας, καιρόν διανύσασθαι, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα, εὐδόκησον εὐσπλαγχνε, λύων τήν ἀπάτην, τῆς πικρᾶς ἀμαρτίας, παρέχων κατάνυξιν, καί ἰάσεων δάκρυα, καί πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα ἀδιστάκτῳ ψυχῇ, ἐν

προθύμω τώ πνεύματι νηστεύοντες, σύν αγγέλοις υμνούμεν τό κράτος σου. (Δίς)

Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφράστως Μήτηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον κατέχοντα, καί εν αγκάλαις, έσχες τόν πάντα συνέχοντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί πλάστην καί Κύριον, όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, καί πίστει δοξάζω σε, τού ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι, όσα θέλεις Πανάμωμε.

Ωδή β' Ήχος γ' Ως όμβρος επ' άγρωστιν

Ως όρθρος εξέλαμψεν, ημίν τής μετανοίας, ακτίνας τά προπύλαια, λαμπρώς τής εγκρατείας.

Τού σκότους με λύτρωσαι, Χριστέ τού εξωτέρου τώ πλήθει τού ελέους σου, ως μόνος ελεήμων.

Πυρός με εξάρπασον, καί σκώληκος Σωτήρ, τού ακοιμήτου, μετανοίας εμμελεία καθαρθέντα.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε, οδός ημίν γενού, τής μετανοίας, σωτηρίας, οδηγούσα πρός τάς πύλας.

Ειρμός άλλος Ήχος β' Προσέχετε λαός μου τώ νόμω μου

Καιρός μετανοίας εφέστηκε, σπεύσωμεν φιλόχριστοι, καθαρθήναι πάντων τών πταισμάτων, καί οφθήναι τώ Δεσπότη μακάριοι.

Νηστείαν καθάραν αναμάρτητον, σπεύσωμεν τελέσωμεν, νύν αδιαλείπτως, ίνα εύρωμεν πταισμάτων άφεσιν.

Υπάρχεις γάρ Χριστέ πολυέλεος, πάντας αγαθέ, αεί προσδεχόμενος, εν μετανοία, διό πάντες σε αεί δοξάζομεν.

Δόξα...

Τριάδα εν μονάδι δοξάσωμεν, άτμητον ασύγχυτον, αδιαίρετον, τή υποστάσει, διαιρετήν δέ τοίς προσώποις Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγνή Παρθενομήτορ δυσώπησον, όν περ εσωμάτωσας, ως βροτόν Παρθένε καί Λόγον, ίνα σώση κινδύνων τούς δούλους σου.

Ο Ειρμός

Προσέχετε λαός μου τώ νόμω μου, κλίνετε τό ούς υμών, εις τά
ρήματα τού στόματός μου, ότι τό όνομά σου Κύριε εκάλεσα.

Ωδή η'

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός

Μεταμελείας ο καιρός, μετανοίας επιδείξασθαι, καρπούς αξίους, τώ
Θεώ ψυχή μου, σπεύσον διανάστηθι, καί βόησον εκτενώς, εν
νηστείαις καί ευχαίς, Υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας
τούς αιώνας.

Προκαθαρθώμεν αδελφοί, τής ψυχής τά αισθητήρια, καί τώ Κυρίω
νύν προσκολληθώμεν, τρόποις κατανύξεως, βοώντες ειλικρινώς,
μετανοία καθαρά, Υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας
τούς αιώνας.

Τόν ενεδρεύοντα εχθρόν, λιχνοτέραις ενθυμήσεσι, καί ακρασία
ηδονής βραχείας, θέλγοντα τήν αίσθησιν, νεκρώσαι σπουδάσωμεν
επιμόνω προσευχή, υμνούντες ευλογούντες, καί υπερυψούντες,
Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ηουρανώσασα ημών, τό γεώδες Κόρη φύραμα, τήν γεωθείσαν καί
καταφθαρείσαν, τής ψυχής μου αύλακα, τώ όμβρω σών οικτιρμών,
καρποφόρον αρεταίς, ανάδειξον βοώσαν, καί υπερυψούσαν, Χριστόν
εις τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

Τόν εν τή βάτῳ Μωσεί

Προκαθαρθώμεν νυνί, μή τοίς βρώμασι μόνον, αλλά καί ταίς πράξεσι,
καί αρξώμεθα πιστοί θερμή τή διανοία, ίνα τώ κτίστη φαιδροί,
οφθώμεν εις αιώνας.

Ούτως ημάς νηστεύειν δεί, μή εν έχθρα καί μάχη, μή εν φθόνω καί
έριδι, μή εν κενοδοξία, καί δόλω κεκρυμμένω, αλλά καθώς ο Χριστός,
εν ταπεινοφροσύνη.

Οι ελεούντες φησί, τούς πτωχούς τώ Σωτήρι, δανειούσιν εμφρόνως,
ώ χαράς ανεικάστου! παρέχει γάρ πλουσίως, τάς αμοιβάς τών
καλών, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν καί άγιον Πνεύμα.

Δόξα Πατρί, καί Υιῷ, καί τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς Θεός γάρ τὰ τρία, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως, βροτοὶ ἀνευφημοῦμεν, σέ παναγία Τριάς, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε Παρθένε ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἱλαστήριον κόσμου, ὀρθοδόξων τό κέρας, ἰκέτευε ρυσθῆναι, ἐκ τοῦ ἀσβέστου πυρός, τοὺς σέ δοξολογούντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν, καί προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Τόν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τό θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Σέ τήν ἀκατάφλεκτον βάτον

Ἀνοιξον ἡμῖν τοῦ ἐλέους σου, τὰ ἀχραντά σπλάγχνα, ὁ μετένοιαν βροτοῖς εἰς σωτηρίαν, δωρησάμενος, μόνε Σωτήρ πολυέλεε.

Οἱμοι! τί φρικώδες ἐκεῖνο, τό ἀδέκαστον Βῆμα, ἐν ᾧ μέλλομεν γυμνοί, ποιεῖσθαι λόγον, ὧν ἐν τῷ βίῳ κακῶν διεπράξαμεν!

Ὁμβρησον ἡμῖν εὐσπλαγχνίας, Εὐεργέτα ρανίδα, κατακλύζουσαν ἡμῶν, τόν ρύπον πάντα, ἀφορμάς μετανοίας ἡμῖν παρεχόμενος.

Πάντες ἐν προθύμῳ καρδία, τῆς ἁγίας Νηστείας, τὰ προπύλαια λαμπρῶς συνεισελθόντες, εὐχαρίστους δέ ὡδάς, τῷ Χριστῷ προσενέγκωμεν, Θεοτοκίον, ἐπὶ τήν κραταίαν προστασίαν, καί βεβαίαν ἐλπίδα, ἀνυμνοῦντες εὐσεβῶς, ἐκδυσωπούμεν, Τόν Υἱόν σου δυσώπει, Παρθένε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰρμός ἄλλος

Τήν παρθενίαν σου Θεοτόκε

Νύν προκαθαιρώμεθα, ἐν νηστεία, καί δάκρυσι, καί μεγίστοις κατορθώμασιν, ἵνα εὐρωμεν μέγα ἔλεος,

Νύν μιμησώμεθα, τὰς φρονίμους Παρθένους φιλόχριστοι, καί σπεύσωμεν Χριστῷ ὑπαντῆσαι, μετὰ λαμπάδων φαιδρῶν.

Νύν μιμησώμεθα, τόν Ἡλίαν νηστεύοντα, καί φεύγοντα τήν ἱεζάβελ,

τήν πονηράν, ἵνα οὕτως αναληφθώμεν ἐκ γῆς.

Δόξα...

Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, τρισάγιε, Πάτερ παντοκράτορ, καί Υἱέ ομοούσιε, σὺν τῷ Πνεύματι, μία θεότης.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εἰς σέ καυχώμεθα, καί εἰς σέ καταφεύγομεν, ἀγνή Αἰσιπάρθενε, σεμνή, τῆς κολάσεως, ρύσαι πάντας ἡμᾶς.

Ο Εἰρμός

Τὴν παρθενίαν σου, Θεοτόκε ἀμίαντε, ἣν οὐ κατέφλεξε, τό πῦρ τῆς θεότητος, ταύτην αἰεὶ μεγαλύνομεν.

Ἀ π ό σ τ ι χ α τ ῶ ν Αἰνῶν

Ἰδιομελον Ἦχος γ'

Ἀσμένως λαοί, τὴν Νηστείαν ἀσπασώμεθα, ἐφθασε γάρ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἡ ἀρχή, ἀφήσωμεν τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, αὐξήσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα, συγκακοπαθήσωμεν ὡς δούλοι Χριστοῦ, ἵνα καί συνδοξασθώμεν ὡς τέκνα Θεοῦ, καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἐν ἡμῖν οικήσαν, φωτίσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Βασιλέων καί τυράννων, τόν φόβον ἀπώσαντο οἱ Χριστοῦ Στρατιῶται, καί εὐθαρσῶς καί ἀνδρείως αὐτόν ἀμολόγησαν, τόν ἀπάντων Κύριον, Θεόν καί Βασιλέα ἡμῶν, καί πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σέ θαρρούμεν, εἰς σέ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πάσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ, πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

τ24[top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος α'

Περιχαρῶς δεξώμεθα πιστοί, τό θεόπνευστον διάγγελμα τῆς Νηστείας, ὡς πρώην οἱ Νινευῖται, καί αὐθις πόρναι καί τελῶναι, τό τῆς μετανοίας κήρυγμα, παρὰ τοῦ Ἰωάννου, δι' ἐγκρατείας ἐτοιμασθώμεν πρὸς μετουσίαν, τῆς ἐν τῇ Σιών δεσποτικῆς ἱερουργίας, διὰ δακρύων προκαθαρθώμεν τοῦ ἐν αὐτῇ θείου Νιπτήρος, προσευζώμεθα ἰδεῖν τὴν τοῦ τυπικοῦ ἐνταύθα, Πάσχα τελείωσιν, καί τοῦ ἀληθινοῦ ἀνάδειξιν, παρασκευασθώμεν εἰς προσκύνησιν τοῦ Σταυροῦ, καί τῆς

Εγέρσεως Χριστού τού Θεού, βώντας προς αυτόν, Μή καταισχύνης
ημάς, από τής προσδοκίας ημών φιλάνθρωπε! (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ὡ τής καλής υμών πραγματείας Αγιοι! ότι αίματα εδώκατε, καί
ουρανοὺς εκληρονομήσατε, καί προσκαίρως πειρασθέντες, αιωνίως
αγάλλεσθε, όντως καλόν υμών τό εμπόρευμα! φθαρτά γάρ
καταλιπόντες, τά άφθαρτα απελάβετε, καί σύν Αγγέλοις χορεύοντες,
υμνείτε απαύστως Τριάδα ομοούσιον.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Παρθένος η άσπιλος ποτέ, επί ξύλου βλέπουσα, όν εξ ασπόρου γάρ
έτεκε, γαστρός μή φέρουσα, τήν τών σπλάγχχνων τρώσιν, τρυχομένη
έλεγεν, ο νεύματι κρατών κτίσιν άπασαν, πώς ως κατάκριτος, εν
Σταυρώ εναπηώρησαι; πάντως θέλων, σώσαι τό ανθρώπινον.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ
ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β'

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα

Μετ' ειρήνης διελθείν ημάς τούς ταπεινούς, τήν προκαθάρσιμον
ευδόκησον τών Νηστειών, τή αφάτω φιλανθρωπία σου Χριστέ ο
Θεός, κατάβαλε τού εχθρού τά πανουργεύματα, καί τώ Σταυρώ σου
πάντας διάσωσον, ο μόνος γινώσκων τά εγκάρδια.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον, Όμοιον

Παρεστώσα τώ Σταυρώ σου, η ασπόρως τεκούσά σε, καί μή
φέρουσα οράν αδίκως πάσχοντα, ωλοφύρετο κλαυθμώ καί ανεβόα
σοι, Πώς πάσχεις ο τή φύσει απαθής, γλυκύτατε Υιέ; Υμνώ σου τήν
άκραν αγαθότητα.

Ωδή α' Ἦχος δ'

Ο Ειρμός

Ασομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ότι εξήγαγες λαόν δουλείας Αιγύπτου,
εκάλυψας δέ άρματα, Φαραώ καί τήν δύναμιν.

Νηστεύων ο Κύριος ανθρωπίνως, πρὸς υποτύπωσιν ἡμῶν, νικά τὸν πειράζοντα, δεικνύς τό ἡμέτερον, καὶ ὅρους υπογράφων ἡμίν.

Μωσῆς ο θεϊότατος ἐν Σιναίῳ, δι' ἐγκρατείας τῷ Θεῷ, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, λαλεῖν κατηξίωται, Αὐτόν πιστοὶ ζηλώσωμεν.

Ιλάσθητι Κύριε τῷ λαῷ σου, καὶ ἐπιβλέψας ὡς Θεός, ἰλέω σου ὁμματι, ἐπίσκεψαι ἅπαντας, τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου.

Θεοτοκίον

Σοὶ πάντες προστρέχομεν Θεοτόκε, ὡς υπερμάχῳ ασφαεῖ, εἰς πρεσβείαν κινούντές σε, λυτρώσασθαι τὴν ποίμνην σου ἐκ πάσης περιστάσεως.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

Ἐν Κυρίῳ Θεῷ μου, ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου, διό οἱ ἀσθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν.

Ὁ θαυμάσιος Ἐνῶχ, δι' ἐγκρατείας μετετέθη ἐκ γῆς, αὐτὸν ζηλοτυπούντες, μετατεθώμεν ἐκ φθοράς πρὸς ζωὴν.

Προσευχαίς καὶ νηστεύαις, τὸν Λυτρωτὴν ἡλεωσώμεθα, συγχαίρει γάρ ὁ Κτίστης, τῇ μετανοίᾳ τῶν κτισμάτων αὐτοῦ.

Ἐτοιμάζου ὦ ψυχὴ, καὶ προκαθαίρου, πρὸ τοῦ πάθους Χριστοῦ, ἵνα τῇ ἀναστάσει, πνευματικῶς συνεορτάσῃς αὐτῷ.

Θεοτοκίον

Ὡς τεκούσα Θεόν, υπέρ ἡμῶν ἀπαύστως πρέσβευε, πρὸς σέ γάρ Θεοτόκε, ἀμαρτωλοὶ καταφεύγομεν.

Ὡδή γ' Ἦχος β'

Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως

Ἐξέτει νας παλάμας ἐν τῷ Σταυρῷ σου, ἐνέκρωσας νεκρώσει σου τὴν κατάραν, ἐζώωσας τῷ πάθει σου τοὺς ἀνθρώπους, διό ὑμνούμεν σου, τὴν θείαν Σταύρωσιν, Ἰησοῦ φιλάνθρωπε ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τῇ βρώσει τῇ τοῦ ξύλου θανατωθέντες, τῷ ξύλῳ ἐζωώθημεν τοῦ Σταυροῦ σου, Αὐτόν οὖν σοι προσάγομεν εἰς πρεσβείαν, χάριν καὶ ἔλεος, ἡμῖν κατάπεμψον, εὐεργέτα Δέσποτα πολυέλεε.

Τά πρόθυρα ηνέωκται τῆς νηστείας, τό στάδιον ἐγγίζει τῆς ἐγκρατείας, ζεοῦσὴ προθυμία διανιστῶμεν, υποδεξόμενοι, δῶρον θεόσδοτον, ἀναστέλλον καύσωνα παραπτώσεων.

Ο χρόνος ο μακάριος τῆς νηστείας, ἀκτῖνας ἀποστίλβων τῆς μετανοίας, ἀνέτειλε, προσέλθωμεν φιλοτίμως, ἐκτιναξάμενοι, σκότος βαθύτατον, ραθυμίας ἅπαντες ἀγαλλόμενοι.

Νηστείαν ἀγιάσωμεν φιλοφρόνως, κηρύξωμεν ἐγκράτειαν παθημάτων, βοήσωμεν ἐν δάκρυσιν, τῷ Δεσπότη, Δός ἡμῖν Κύριε, χάριν συμπράττουσαν, εἰς τὰ σὰ θελήματα πολυέλεε.

Δεξάμενοι τό δῶρημα τῆς νηστείας, δοξάσωμεν τόν δόντα εἰς σωτηρίαν, καί τοῦτο ἐργασώμεθα ἐπιπόνως, ἵνα τήν ἀφесιν, τῶν ἐπταί σμένων ἡμῖν, ἐκ χειρός δεξώμεθα τοῦ ποιησαντος

Θεοτοκίον

Κατεύνασον τόν τάραχον τῶν παθῶν μου, θεραπεύσον τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, ἐξέγειρον ἐξ ὕπνου με ραθυμίας, τή μεσιτεία σου, τή προστασία σου, Παναγία Δέσποινα Μητροπάρθενε.

Εἰρμός ἄλλος

Στεῖρωθέντα μου τόν νοῦν

Υψωθέντος σου Σωτήρ, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, ἡ κτίσις πάσα, ἐδονήθη τῆς γῆς, καί ἐρράγη τοῦ Ναοῦ τό καταπέτασμα.

Εμαστίχθης ἐν Σταυρῷ ὦ, Ἰησοῦ μου δι' ἐμέ, καί ἐκεντήθης, τήν πλευράν ἀγαθέ, ὅθεν πίστει προσκυνῶ, τό θεῖον κράτος σου.

Δόξα...

Κλίνας γόνυ ἐν τῇ γῇ, τόν Πατέρα προσκυνῶ, Υἱόν δοξάζω, καί τό πνεῦμα ἀνυμνῶ, τήν μονόθελον ἀρχήν, καί τρισυπόστατον.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ακατάληπτόν ἐστι τό μυστήριον σεμνή, τῆς σῆς λοχείας, τίκεις γάρ Μαριάμ, ἀπειράνδρως τόν Θεόν, καί μένεις ἀφθορος.

Δόξα σοι, ο Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῆς νηστείας τόν καιρόν, τή δυνάμει σου Χριστέ, καθαγιάσας, σώσον πάντας ἡμᾶς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τοὺς προσκυνούντάς σε.

Ο Εἰρμός

Στεῖρωθέντα μου τόν νοῦν, καρποφόρον ἀρετῶν, ἀνάδειξόν με, γεωργέ τῶν καλῶν, φυτουργέ τῶν ἀγαθῶν, τή εὐσπλαγχνία σου.

Ωδή δ'
Εισακήκοα τήν ακοήν σου

Ο Αβραάμ δι' αρετής καί φιλοξενίας, τήν Τριάδα υπεδέξατο,
αγγελικώς ενδημήσασαν.

Πλούτος άσυλος τής εγκρατείας εστί, τό δώρον, καί ο τούτω
πλουτιζόμενος, καταπλουτήσει θεότητα.

Δεύτε κλαύσωμεν άμα τώ λόγω, πίστει βοώντες, ο Θεός ημίν
Ιλάσθητι, τοίς πολλά πλημμελήσασι.

Θεοτοκίον

Μήτηρ άχραντε ευλογημένη, αγνή Παρθένε, τόν Υιόν σου καί Θεόν
ημών, υπέρ τού κόσμου ικέτευε.

Ωδή ε'
Ο ανατείλας τό φώς

Νηστεύσας πάλαι Μωσής, εν Σιναίω τώ όρει, θεόπτης ανεδείχθη, καί
Ηλίας έμπυρος, αρματηλάτης ανεφέρετο.

Διά νηστείας ποτέ, ο σοφός Ησαΐας τού άνθρακος εκείνου, τή λαβίδι
γεύεται, ότε χειλέων αυτού καθήψατο.

Νηστεύσας πρίν ο Δανιήλ, καί οι τρεις Παίδες άμα, τās μύλας τών
λεόντων θάσαντες, καιομένης φλογός κατεπάτησαν.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Αγνή, Θεόν εν γαστρί σου, βαστάσασα αφθόρως,
φύλαττε τήν ποιμήν σου, καί διατήρησον άτρωτον.

Ωδή ς'
Ως Ιωνάν τόν Προφήτην

Τόν Ιωνάν εν τώ κήτει, η σεμνή διασώζει νηστεία ποτέ, Νηστεύσωμεν
ούν εκ καρδίας, καί φύγωμεν εκείνην, τήν εν γεέννη φθοράν.

Οι Νινευίται δέ πάλιν, τήν οργήν τού Θεού μετεποίησαν, θερμή
μετανοία καί πόθω, αυτούς νύν εκ πόθου, πάντες ζηλώσωμεν.

Η ενεστώσα νηστεία, συγκαλείται ημάς εις μετάνοιαν,
προσδράμωμεν, ούν εκ πόθου, καί γνώμεν, τί τό δώρον τής
εγκρατείας εστί.

Θεοτοκίον

Η αφράστως τεκούσα, τόν Σωτήρα τού κόσμου, Χριστόν τόν Θεόν
ημών, αυτόν δυσωπούσα μή παύση, τό γένος άπαν σώσαι τών
ανυμνούντων σε.

Ο Ειρμός

Ως Ιωνάν τόν Προφήτην, ελυτρώσω τού κήτους, Χριστέ ο Θεός, καμέ
τού βυθού τών πταισμάτων ανάγαγε, καί σώσόν με, μόνε
φιλάνθρωπε.

Ωδή ζ'

Ο τών Πατέρων Θεός

Γενώμεθα καί ημείς, ως ο Δανιήλ εκείνος, ο τούς λέοντας ποτέ, διά
νηστείας εν λάκκω, εξημερώσας βρύχοντας.

Τούς νεανίας τούς τρεις, ζηλώσωμεν εν φόβω, ίνα φύγωμεν, καί τό
πύρ τής γεέννης, ως ούτοι τήν Βαβυλώνος κάμινον.

Νηστεύσωμεν καί ημείς, εν καθαρά τή καρδιά, καί αγνίσωμεν σώμα,
καί όλον όλως τό πνεύμα, Θεώ καθιερώσωμεν.

Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ Αγνή, τόν εκ σου σαρκωθέντα, προαιώνιον Λόγον,
εκδυσωπούσα μή παύση, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Τόν Βασιλέα Χριστόν, ωμολόγησαν οι αιχμάλωτοι Παίδες, εν τή
καμίνω, λέγοντες μεγάλη τή φωνή, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Νηστεύσας πρίν Ιωσήφ, μίξιν έφυγε παρανόμου γυναιίου, καί
βασιλείας έτυχε, διό καί ημείς σβέσωμεν, διά νηστείας τά
πεπυρωμένα βέλη, τού εχθρού Βελίαρ.

Διά νηστείας Δαυϊδ, νίκην εστήσατο κατά τού αλλοφύλου, καί
βασιλείαν εύρατο, διό καί ημείς λάβωμεν, δι' εγκρατείας νίκην κατ'
εχθρών καί εν Κυρίω στεφανωθώμεν.

Φυλάξωμεν καί ημείς, τάς αρετάς αυτών, τού ιώβ τήν ανδρείαν, τού
Ιακώβ τό άπλαστον, τήν πίστιν Αβραάμ, τήν σωφροσύνην τήν τού
Ιωσήφ, καί τού Δαυϊδ τάς αριστείας.

Θεοτοκίον

Τόν Βασιλέα Χριστόν, όν ημίν έτεκεν η Παρθένος Μαρία καί μετά

τόκον ἔμει νε παρθένος αγνή, πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Σταυροφανώς ο Μωϋσής, τās παλάμας ανυψών επί τού όρους, τούς εχθρούς ετροπούτο, σύ δέ Σωτήρ εν Σταυρώ, τās χείρας εκτείνας ενέκρωσας, τήν ολεθροτόκον, τού Άδου τυραννίδα.

Ήλοις παγείς επί Σταυρού, καί πλευράν διανυγείς, Χριστέ Σωτήρ μου, τής κατάρας ερρύσω τούς γηγενείς, καί χαράς αλήκτου, μετόχους ανέδειξας, όθεν ευλογούμεν, τήν σήν φιλανθρωπίαν.

Τής εγκρατείας ο καιρός, ανατείλας νοητώς καταφωτίζει, τής ψυχής τās αισθήσεις, καί παθών τήν αχλύν ελαύνει, διό ασπασώμεθα, τούτον εκ καρδίας, Χριστόν υπερυψούντες.

Πάθη ολέθρια ψυχής, ηδονάς θανατηφόρους νηστεία θανατοί, καί τώ όντι εν καταστάσει ποιεί, καρδίας ορμάς καί κινήματα, ταύτην ούν εν πίστει, δεξώμεθα προθύμως.

Ουχί νηστείας απαρχήν, τήν παρούσαν ιεράν πιστοί ημέραν, επιστάμενοι, ταύτην ειλικρινεί λογισμώ, τιμώμεν, αλλ' είσοδον λέγοντες, καί τών τής νηστείας, παρείσβασιν προθύρων.

Προδεξιούται δεξιώς, τήν φιλόθεον ψυχήν τοίς προοιμίοις, η καλλίστη νηστεία, προκαθαρσίων γερών, οία βαθμίσι καί κλίμακι, ταύτη προστεθείσα τήν σήμερον ημέραν.

Θεοτοκίον

Άνοιξον κρούουσιν ημίν, καί τό έλεος, τό σόν προσκαλουμένοις, ταχινή τών ανθρώπων καταφυγή καί στερρά, εν πάσι Παρθένε βοήθεια, καί τών εν ανάγκαις βεβαία προστασία.

Άλλος

Τόν εν τή βάτῳ Μωσει

Αναρτηθείς εν Σταυρώ, ο τών όλων Δεσπότης, τόν Αδάμ σύν τή Εύα, πάλιν ανεκαλέσω, καί εν τώ Παραδείσω Χριστέ Σωτήρ εισήξας, σέ ανυμνολογούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Σού υψωθέντος Χριστέ, εν Σταυρώ εκουσίως, αι αυγαί τού ηλίου, συνεστάλησαν φόβω, καί έδυ η ημέρα, όθεν ο Ληστής σέ Θεόν καθωμολόγει, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Ίσον Πατρί τόν Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα, πεπιστεύκαμεν είναι, τήν αγίαν Τριάδα, εν θεότητι μιά, ήν πίστει προσκυνούμεν, τό τού Αρείου δόγμα, αεί καταπατούντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς σε υμνήσω ως δει, Θεοτόκε Παρθένε, δυσωδών αμαρτιών εγώ νύν ο σκοτεινός; αλλ' ούν Υπεραγία, σύγγνωθί μοι τή τόλμη, τού πενιχρού μου έπους.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Σταυρέ πιστών η ελπίς, Βασιλέων τό όπλον, Ιερέων η δόξα, Μοναζόντων τό σθένος, τή σή δυνάμει πάντας, τούς σέ δοξολογούντας, σώζε εις αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν εν τή βάτω Μωσει, τής Παρθένου τό θαύμα, εν Σιναίω τώ όρει προτυπώσαντα ποτέ, υμνείτε ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Μεγαλύνομεν πάντες, τήν φιλανθρωπίαν σου Χριστέ Σωτήρ ημών, η δόξα τών δούλων σου, καί στέφανος τών πιστών, ο μεγαλύνας τήν μνήμην τής τεκούσης σε.

Μωϋσής εν Αιγύπτω, θάλασσαν διέρρηξε, καί λαόν διήγαγε, καί τούτον έθρεψεν, εν ερήμω αβάτω, διά νηστείας εκτελών τεράστια.

Ιησούς ο τού Ναυή, διά τής εγκρατείας λαόν καθηγίασε, καί εκληροδότησεν, εις γήν επαγγελίας, τόν Ιορδάνην διαβιβάσας τό πρότερον.

Ο Γεδεών εκείνος, μόνοις τριακοσίοις, ανδράσι τοίς λάμψασι, νικά τόν αλλόφυλον, εγκρατεία καί ευχή, αυτόν ζηλούντες, καί ημείς μιμησώμεθα.

Θεοτοκίον

Χαίρε πάνσεμνε Αγνή, παρθενίας τό καύχημα, Αγγέλων τό στήριγμα,

ανθρώπων βοήθεια, κόσμου η χαρά, Μαρία, καί Μήτηρ, καί δούλη
τού Θεού ημών.

Είτα τό τριώδιον
Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Σταυρώ τάς θείας παλάμας εξαπλώσας, συνήψας, τά πρώην
διεστώτα Λυτρωτά, καί τώ Πατρί τήν κατάκριτον, μεσιτεύσας ως
δώρον, προσήγαγες ουσίαν τών βροτών, διά τούτο υμνούμεν, τήν
άχραντόν σου Σταύρωσιν.

Η τής αγίας Νηστείας, επιλάμπασα χάρις, ακτίνας επαφήσιν ημίν,
προκαθαιρούσας παλίρροιαν λογισμών, καί τού κόρου, τό σκότος
ελαυνούσας, οι πιστοί, διά τούτο προθύμως, ταύτην υποδεξώμεθα.

Η φωτοφόρος Νηστεία, χαρισμάτων ενθέων, κρατήρα συγκεράσασα
ημίν, σήμερον πάσι προδείκνυσιν, ως βουλόμενοι τούτων μεθέξειν,
εις ωφέλειαν ψυχής, τώ Δεσπότη τών όλων, συμπράξαι
δυσωπήσωμεν.

Ήλοις τών θείων χειρών σου, προσηλώσας Οικτίρμον, ημών τάς
αμαρτίας εν Σταυρώ, Λόγχη πλευράς σου διέρρηξας, πονηρά
γραμματεία, σφαλμάτων καί πταισμάτων χαλεπών, διά τούτο
υμνούμεν, τήν άχραντόν σου Σταύρωσιν.

Τών αρετών ή καλλίστη, εξανοίγεται τρίβος, τό στάδιον τών θείων
Νηστειών, πάσιν ιδού ευτρεπίζεται, οι αθλήσαι νομίμως, βουλόμενοι
αιτήσατε Χριστόν, ειρηναίον εξ ύψους, καιρόν ημίν δωρήσασθαι.

Θεοτοκίον

Τή οξυτάτη πρεσβεία, τή αγρύπνω σου σκέπη, τή κραταιά σου
Δέσποι να άγνη, νύν βοηθεία συντήρησον, τούς πιστούς σου οικέτας,
εκ πάσης εναντίας προσβολής, καί παθών καί πταισμάτων, καί
πειρασμών διάσωσον.

Άλλος
Τήν υπερφυώς σαρκί

Εν τώ ξύλω τού Σταυρού, εκουσίως προσπαγείς, πάντας ημάς
ερρύσω, τής κατάρας τού νόμου, διό σε κατά χρέος μεγαλύνομεν
Χριστέ.

Πάντες προσκυνούμεν σου, τά παθήματα Σωτήρ, άπερ εκών εδέξω,
ίνα ελευθερώσης, τό γένος τών ανθρώπων, τής δουλείας τού εχθρού.

Δόξα...

Αἰδίως ο Πατήρ, καί αρρεύστως τόν Υἱόν, ἐγέννησε, καί Πνεῦμα ἐκτεπόρευκεν, ὅθεν, ἀμέριστος πέλει, καί ομότιμος Τριάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Νέμειν τήν συγχώρησιν, τών πταισμάτων Μαρία, υπερευλογημένη, τόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἰκέτευε Σωτήρα, ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς.

Δόξα σοι, ο Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Τούς ἀσπαζομένους σε, τῇ δυνάμει σου Σταυρέ, τόν τῆς νηστείας χρόνον, διελθεῖν ἐν εἰρήνῃ, ἀξίωσον καί ρύσαι, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.

Ο Ειρμός

Τήν υπερφυῶς σαρκί, συλλαβούσαν ἐν γαστρί, τόν ἐκ Πατρός ἀχρόνως, προεκλάμπαντα Λόγον, τήν μόνον Θεοτόκον, μεγαλύνομεν πιστοί.

Απόστιχα τών Αἰνῶν

Ιδιόμελον

Ἦχος α'

Βρωμάτων νηστεύουσα ψυχὴ μου, καί παθῶν μὴ καθαρεύουσα, μάτην ἐπαγάλλῃ τῇ ἀτροφίᾳ, εἰ μὴ γάρ ἀφορμὴ σοι γένηται πρὸς διόρθωσιν, ὡς ψευδὴς μισεῖσαι παρά Θεοῦ, καί τοῖς κακίστοις δαίμοσιν ὁμοιοῦσαι, τοῖς μηδέποτε σιτουμένοις, μὴ οὖν ἀμαρτάνουσα, τήν νηστείαν ἀχρειώσης, ἀλλ' ἀκίνητος, πρὸς ὁρμὰς ἀτόπους μένε, δοκούσα παρεστάναι ἐσταυρωμένῳ τῷ Σωτήρι, μάλλον δέ συσταυρούσθαι, τῷ διὰ σέ σταυρωθέντι, ἐκβοῶσα πρὸς αὐτόν, Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Υμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐ διωγμός, οὐδὲ κίνδυνος, οὐ θυμός θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πύρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηνται, πόθῳ δέ μάλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις αγωνισάμενοι σώμασι, τήν φύσιν ἐλάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες, ὅθεν καί ἐπαξίως, τών πόνων ὑμῶν μισθὸν ἐκομίσασθε, οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τών ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Αναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τόν Ἀμνόν, ἡ ἄμωμος Παρθένος, θρηνωδούσα ἐβόα, Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τό καινόν, καί

παράδοξον θέαμα; πώς ο κατέχων τά πάντα εν τή δρακί, επί ξύλου προσηλώθης σαρκί; Είτα, Αγαθόν τό εξομολογείσθαι τώ Κυρίω, καί ψάλλειν τώ ονόματί σου, Ὑψιστε, Τού αναγγέλλειν τό πρωϊ τό έλεός σου, καί τήν αλήθειαν σου καθ' εκάστην.

ΕΙΣ ΔΕ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας Ἦχος γ'

Βασιλεύ άγιε παντοδύναμε, όν φρίσσει καί τρέμει τά σύμπαντα, σώσον ημάς, δύνασαι γάρ συγχωρείν αμαρτίας, ως εύσπλαγχνος.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου.

Στίχ. Πρός σέ Κύριε, κεκράξομαι ο Θεός μου.

Προφητείας Ιωήλ τό Ανάγνωσμα (Κεφ Β' 1-26)

Τάδε λέγει Κύριος, Επιστράφητε πρός με εξ όλης τής καρδιάς υμών, εν νηστεία, καί εν κλαυθμώ, καί εν κοπετώ, καί διαρρήξατε τάς καρδιάς υμών, καί μή τά ιμάτια υμών, καί επιστράφητε πρός Κύριον τόν Θεόν υμών, ότι ελεήμων καί οϊκτίρμων εστί, μακρόθυμος καί πολυέλεος, καί μετανοών επί ταίς κακίαις, Τίς οίδεν, εί επιστρέψει καί μετανοήσει, καί υπολείψεται οπίσω αυτού ευλογίαν, καί θυσίαν καί σπονδήν Κυρίω τώ Θεώ υμών, Σαλπίσατε σάλπιγγι εν Σιών, αγιάσατε νηστείαν, κηρύξατε θεραπείαν, συναγάγετε λαόν, αγιάσατε εκκλησίαν, εκλέξασθε πρεσβυτέρους, συναγάγετε νήπια θηλάζοντα μαστούς, εξελθέτω νυμφίος εκ τού κοιτώνος αυτού, καί νύμφη εκ τού παστού αυτής, Ανά μέσον τής κρηπίδος τού θυσιαστηρίου κλαύσονται οι Ιερείς, οι λειτουργούντες τώ Κυρίω, καί ερούσι, Φείσαι, Κύριε, τού λαού σου, καί μή δώς τήν κληρονομίαν σου εις όνειδος, τού κατάρξαι αυτών έθνη, όπως μή είπωσιν εν τοίς έθνεσι, Πού εστιν ο Θεός αυτών; Καί εξήλωσε Κύριος τήν γήν αυτού, καί εφείσατο τού λαού αυτού, Καί απεκρίθη Κύριος, καί είπε τώ λαώ αυτού, Ιδού, εγώ εξαποστελώ υμίν τόν σίτον, καί τόν οίνον, καί τό έλαιον, καί εμπλησθήσεσθε αυτών, καί ου δώσω υμάς ουκέτι εις ονειδισμόν εν τοίς έθνεσι, Καί τόν από Βορρά εκδιώξω αφ' υμών, καί εξώσω αυτόν εις γήν άνυδρον, καί αφανιώ τό πρόσωπον αυτού εις τήν θάλασσαν

τήν πρώτην, καί τά οπίσω αὐτοῦ εἰς τήν θάλασσαν τήν ἐσχάτην, καί ἀναβήσεται ἡ σαπρία αὐτοῦ, καί ἀναβήσεται ὁ βρώμος αὐτοῦ, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τά ἔργα αὐτοῦ, θάρσει ἡ γῆ, χαίρε καί εὐφραίνου, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι, θαρσεῖτε, κτήνη τοῦ πεδίου, ὅτι βεβλάσθηκε τά πεδία τῆς ἐρήμου, ὅτι ξύλον ἤνεγκε τόν καρπόν αὐτοῦ, συκὴ καί ἄμπελος ἔδωκεν τήν ἰσχύν αὐτῶν. Καί τά τέκνα Σιών χαίρετε, καί εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν βρώματα εἰς δικαιοσύνην, καί βρέξει ὑμῖν υετόν πρῶτον καί ὄψιμον, καθὼς ἐμπροσθεν, καί πλησθήσονται αἱ ἄλωνες σίτου, καί ὑπερεκχυθήσονται οἱ ληνοὶ οἴνου καί ἐλαίου. Καί ἀνταποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρίς, καί ὁ βρούχος, καί ἡ ἐρυσίβη, καί ἡ κάμπη, ἡ δύναμίς μου ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέστειλα εἰς ὑμᾶς. Καί φάγεσθε ἐσθίοντες, καί ἐμπλησθήσεσθε, καί αινέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ὅς ἐποίησε μεθ' ὑμῶν θαυμάσια, καί οὐ μὴ κατασχυνηθῇ ὁ λαός μου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Κύριος ἰσχύν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεοῦ.

τ25 [τορ](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Προκείμενον Ἦχος πλ. α'

Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με, καί ἐν τῇ δυνάμει σου κρινεῖς με.

Στίχ. Ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Προφητείας Ἰωήλ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ Δ' 12-21)

Τάδε λέγει Κύριος, Ἐξεγείρεσθω, καί ἀναβαινέτω πάντα τὰ ἔθνη εἰς τήν κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφάτ, ὅτι ἐκεῖ καθιώ τοῦ διακρίναι πάντα τὰ ἔθνη κυκλόθεν, Ἐξαποστείλατε δρέπανα, ὅτι παρέστηκεν ὁ τρυγητός, εἰσπορεύεσθε, πατεῖτε, διότι πλήρης ὁ ληνός, ὑπερεκχεῖται τὰ υπολήνια, ὅτι ἐπληθύνθη τὰ κακά αὐτῶν, Ἦχοι ἐξήχησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης, ὅτι ἐγγύς ἡμέρα Κυρίου ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης, ὁ ἥλιος, καί ἡ σελήνη συσκοτάσουσι, καί οἱ ἀστέρες δύσουσι τὸ φέγγος αὐτῶν, ὁ δὲ Κύριος ἐκ Σιών ἀνακράξεται, καί ἐξ Ἱερουσαλὴμ δώσει φωνήν αὐτοῦ, καί σεισθήσεται ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, ὁ δὲ Κύριος φείσεται τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καί ἐνισχύσει τοὺς υἱούς Ἰσραὴλ. Καί

επιγνώσεσθε, ότι εγώ Κύριος ο Θεός υμών, ο κατασκηνών εν Σιών
όρει αγίω μου. Καί έσται Ιερουσαλήμ αγία, καί αλλογενείς ου
διελεύσονται δι' αυτής ουκέτι. Καί έσται εν τή ημέρα εκείνη,
αποσταλάξει τά όρη γλυκασμόν, καί οι βουνοί ρυήσονται γάλα, καί
πάσαι αί αφέσεις Ιούδα ρυήσονται ύδατα, καί πηγή εξ οίκου Κυρίου
εξελεύσεται, καί ποτιεί τόν χειμάρρουν τών σχοίνων, Αίγυπτος εις
αφανισμόν έσται, καί η Ιδουμαία εις πεδίον αφανισμού έσται, εξ
αδικιών υιών Ιούδα, ανθ' ών εξέχεον αίμα δίκαιον εν τή γή αυτών. Η
δέ Ιουδαία εις τόν αιώνα κατοικηθήσεται, καί Ιερουσαλήμ εις γενεάς
γενεών. Καί εκζητήσω τό αίμα αυτών, καί ου μή αθώσω, καί Κύριος
κατασκηνώσει εν Σιών.

Προκείμενον 'Ηχος πλ. β'

Ελπισάτω Ισραήλ επί τόν Κύριον.

Στίχ. Κύριε ουχ υψώθη η καρδιά μου.

Απόστιχα

Ιδιόμελον 'Ηχος γ'

Ανέτειλε τό έαρ τής νηστείας, καί τό άνθος τής μετανοίας, αγνίσωμεν
ούν εαυτούς αδελφοί, από παντός μολυσμού, τώ φωτοδότῃ
ψάλλοντες, είπωμεν, Δόξα σοι, μόνε φιλόανθρωπε. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ελπίδι βεβαιωθέντες, τή
αγάπη τού Σταυρού σου ψυχικώς ενωθέντες, τού εχθρού τήν
τυραννίδα έλυσαν, καί τυχόντες τών στεφάνων, μετά τών Ασωμάτων
πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγιόπρωτε σεμνή, εγκώμιον ούσα τών ουρανίων Ταγμάτων,
Αποστόλων υμνωδία, Προφητών περιοχή, Δέσποινα πρόσδεξαι καί
ημών τάς δεήσεις.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΠΡΩΪ ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα 'Ηχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τήν τεσσαρακονθήμερον, καί προκαθάρσιμον, οι Απόστολοι πάντες,

σήμερον στέφουσι, καί τῆς νηστείας τόν καιρόν αγιάζουσι, παρά Χριστοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ, καί τήν Ανάστασιν αὐτοῦ προκαταγγέλλουσι πάσι, καί πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ελεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον Ὅμοιον

Τῶν ἐν σοί τὰς ἐλπίδας, Παρθένε ἀχραντε, ἀνενδότης ἐχόντων σκέπη υπάρχουσα, ἐκ ποικίλων πειρασμῶν, καί περιστάσεων, καί κινδύνων χαλεπῶν, ἐλευθέρωσον αὐτούς, πρεσβεύουσα τῷ Υἱῷ σου, σὺν τοῖς αὐτοῦ Ἀποστόλοις, καί σῶσον πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

**Ὡδή δ' Ἦχος δ'
Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης**

Εξέλαμψαν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀκτῖνα θεογνωσίας, οἱ Μαθηταί σου, καί τήν πλάνην ἀπημαύρωσαν, τῆς ἀπάτης λύσαντες τήν ζόφωσιν, αὐτῶν προσευχαίς, σῶσον τοὺς υμνοῦντάς σε.

Τὰ πρόθυρα τῆς νηστείας, ἀγώνων στεφανωθέντα, ταῖς ευκαρπίαις, δεξιούνται τοὺς προσωδαῖς μυστικαῖς, τρέχοντας, νηφαλέως ὕμνοις καὶ σπουδαίως πιστοί, ἅπαντες συνδράμωμεν.

Νεκρώσεως τοὺς χιτώνας, δεξάμενος προπετεία τῆς ἀκρασίας, ἐνεδύθη ὁ ταλαίπωρος, ἀλλὰ σύ με ἐνδυσον Υἱέ τοῦ Θεοῦ, στολήν φωτεινήν, τῆς ἀναγεννήσεως.

Ὁ βίος μου πονηρία, καί πάση ἀκαθαρσία συνετελέσθη, ἀλλὰ σοί τῷ πανοικτίρμονι, καταφεύγω, πρόφθασον οὖν σῶσόν με, Χριστέ ὁ Θεός, τῇ σῇ ἀγαθότητι.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες ὑπὲρ λόγον, καί ἔτεκες ὑπὲρ φύσιν, Θεογεννήτορ, τόν δεσπότην τῆς κτίσεως, ὃν ἀπαύστως πρέσβευε, ρυσθῆναι ἡμᾶς, ἐκ πάσης ὀργῆς, τοὺς σέ μακαρίζοντας.

Ὁ Εἰρμός

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τήν ἐλευσίν σου Κύριε καί ἐφοβήθη, κατενόησε τὰ ἔργα σου, καί ἐξέστη, Δόξα τῇ δυνάμει σου, δόξα Χριστέ, τῇ συγκαταβάσει σου.

**Ἄλλος Ἦχος β'
Ελήλυθας ἐκ Παρθένου**

Σκεδάσαντες, ἀκρασίας τόν ζόφον Ἀπόστολοι, ταῖς τῶν διδασκῶν

υμών μαρμαρυγαίς εκλαμπρύνετε, εγκρατεία άπαντας, αμαρτωλούς
καί δικαίους ως πανεύφημοι.

Ως διαυγείς, μαργαρίται τού Λόγου Απόστολοι, πάντα εκοσμήσατε, δι'
εγκρατείας τά πέρατα, καί καλλιεργήσαντες, τήν τών ψυχών ημών,
όντως νύν ευγένειαν.

Τήν κάμινον, διά δροσου νηστείας Απόστολοι, τών παθών
μαράναντες, πάσι βροτοίς εδιδάξατε, πόλιν ταύτην άσυλον, καί
οικητήριον, έχειν αγιάσματος.

Ημάρτηκα, υπέρ πάντας ανθρώπους ο άθλιος, καί αμετανόητα, ως
Μανασσής επλημμέλησα, τρόπους μετανοίας μοι, ποιήσον Κύριε,
πρίν με λύση θάνατος.

Θεοτοκίον

Σέ λιμένα, σωτηρίας καί τείχος ακραδάντον, Θεοτόκε Δέσποινα,
πάντες πιστοί επιστάμεθα, Σύ γάρ ταίς πρεσβείαις σου, εκ τών
κινδύνων λυτρούσαι, τάς ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

Ελήλυθας εκ Παρθένου, ου πρέσβυς ουκ Αγγελος, αλλ' αυτός ο
Κύριος σεσαρκωμένος, καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό
κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή η'

Τά σύμπαντα Δέσποτα

Γή σύμπασα Κύριε, τής σής αιnéσεως επλήσθη, πάσαν γάρ διέδραμε,
τών θείων Μαθητών σου, ο φθόγγος ο ένθεος, εκ βυθού αγνωσίας
μεταστρέφων πρός γνώσιν, αναμέλπουσαν, Ευλογείτε τά έργα,
Κυρίου τόν Κύριον.

Η χάρις η ένθεος, τής μετανοίας επεφάνη, σωτηρίαν φέρουσα, τοίς
ταύτης εντρυφώσι, τά άθλα καί σκάμματα, τών ιδρώτων καί κόπων,
διό τρέχε ψυχή μου τώ Δεσπότη σου, τών πολλών σου πταισμάτων
ζητούσα, λαβείν τήν συγχώρησιν.

Τό στάδιον ήνοικται, τής θεοσδότου εγκρατείας, φαιδρώς
υπαντήσωμεν, οι χρήζοντες ελέους, διψά γάρ ο εύσπλαγχνος, τήν
ημών σωτηρίαν, καί τού δούναι συγγνώμην, επεκτείνεται, τοίς αυτόν
εκζητούσι προθύμως, καί πόθω δουλεύουσι.

Νηστεία στομώθητι, ειρηνευούση διανοία, θρέψον δὴ τὸν Κύριον,
ψυχὴ τῇ ευπραξίᾳ, ἀρετῆς ἐδέσματα, ὡς εὐώδεις θυσίας,
προσκομίζουσα τούτῳ, καὶ κραυγάζουσα, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα,
απαύστως τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ἡ πάντων δεσπόζουσα, τὰς ἱκεσίας δεχομένη, Δέσποινα τῶν δούλων
σου, ἀγία Θεοτόκε, τοῦ σκότους με λύτρωσαι, καὶ πυρὸς τοῦ
ασβέστου, τῶν κακῶν μου τὰ πλήθη εξαλείψασα, ἐν τῇ σὴ μεσιτείᾳ,
καὶ μόνη τῇ θεῷ σου πρεσβεία.

Ἄλλος

Ἐφριξε Παίδων ευαγών

Υμᾶς φῶς ὥσπερ ὁ Χριστός, εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης πάσης,
Ἀπόστολοι διδούς, ἀπελθόντες ἔφη διδάξατε, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἵν' ἐν
σαρκὶ με ὄντα, εἰδῆτε ἐγκρατεία διαιτώμενον, καὶ τοῦ ἐχθροῦ ὅλον τό
σθένος πατούντα, καὶ ὁδὸν ἀνθρώποις, δεικνύοντα ευθείαν.

Ἐδειξας βαίνουσιν Χριστέ, τὴν ἐγκράτειαν εἰς ἱλασμόν τῶν βροτῶν,
παθὼν τε χωρισμόν, δι' αὐτῆς γάρ σου οἱ Ἀπόστολοι εὐηρέστησαν,
καὶ φαεινοὶ φωστήρες, ἐπὶ τῆς γῆς ἐδείχθησαν, κηρύττοντες τὸν
Κύριον τρισὶ προσώποις, μιά δὲ ἐν οὐσίᾳ πᾶσι τοῖς αὐτὸν ἀνυμνοῦσι.

Τῶν ἐθνῶν κήρυκες ὑμεῖς, ἀπεστάλητε ὑπὸ τοῦ Διδασκάλου Χριστοῦ,
ὦ Μαθηταί, διδασχαῖς ἐνθέοις, φωτίζειν αὐτῶν τὰ νοήματα, παθὼν τε
καὶ βρωμάτων ἀπέχεσθαι, παθὼν δὲ τὴν ἐγκράτειαν, καὶ Κύριον
γινώσκειν τούτον καὶ κτίστην, καὶ δημιουργόν τοῦ παντός καὶ
εὐεργέτην.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ὡς ποτὲ Κάϊν ὁ φονεὺς, οὐ προσήγαγον τό τῆς ψυχῆς μου θύμα,
ἀμώμητον Χριστέ, ἀκαθάρτῳ γνῶμῃ κρατούμενος, μή βδελύξη με,
προσερχόμενον οὖν σοι, διὰ νηστείας Σῶτερ υπεράγαθε, ἀλλ' ἐπίδε
ἐπὶ τοῖς δώροις, οἷς πόθῳ ἄγω σοι Θεέ μου, ἐν καιρῷ τῆς νηστείας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὁλβιος γέγονε γαστήρ, Θεομήτορος ὡς δεξαμένη Λόγον, παχύτητι
σαρκός, ἐξ αὐτῆς μιγέντα βροτεῖα μορφή καθ' ὑπόστασιν, καὶ ὠώφθη
πόλις Θεοῦ, ἐν ἣ οἰκεῖν ὁ Ὑψιστος εὐδόκησε, καὶ Κύριος Θεός,
βοῶμεν τό Χαίρε κεχαριτωμένη, ἀγνή σοι Θεοτόκε.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καὶ προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Έφριξε Παίδων ευαγών, τό ομόστολον ψυχής άσπιλον σώμα, καί είξε τό τραφέν, εν απείρω ύλη, ακάματον πύρ, αειζώου δέ εκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ύμνοις ανεμέλπετο, Τόν Κύριον πάντα τά έργα υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Ότι εποίησέ μοι μεγαλεία ο Δυνατός, καί άγιον τό Όνομα αυτού, καί τό έλεος αυτού εις γενεάν καί γενεάν, τοίς φοβουμένοις αυτόν.

Ότι πυρσοί τώ κόσμω, απεστάλητε, απλανείς, λυτρούμενοι βυθού αμαρτιών, ανυμνούμεν εν χαρά, τόν ενισχύσαντα υμάς, ως Αποστόλους αυτού.

Ότι υμάς τώ κόσμω, μωρανθέντι πάλαι Χριστός, ως άλας εξαπέστειλε σοφοί, συνετίζοντας αυτόν, προς τήν επίγνωσιν αυτού, ανευφημούμεν πιστώς.

Ότι πληθύς πταισμάτων, περιέχει με χαλεπών, εν δάκρυσιν προσπίπτω σοι Χριστέ, συγχωρήσεως αιτών, τάς αφορμάς μοι παρασχείν, εν τώ τής νηστείας καιρώ.

Ότι σειραίς αλύτοις, πεπεδημένος μου τών παθών, στενάζω καί κραυγάζω σοι Σωτήρ, Ελευθέρωσον καμέ, όπως υμνώ περιχαρώς τήν ευσπλαγχνίαν σου.

Θεοτοκίον

Ότι ανέδειξέ σε ο Θεός, Παρθένε αγνή, βοήθειαν τού γένους τών βροτών, μή ελλίπης εκτενώς, καθικετεύουσα αυτόν, υπέρ ημών τών πιστών.

Άλλος

Η τόν αχώρητον Θεόν

Τών, Αποστολων τόν χορόν, η νηστεία έδειξεν, οικουμένη πάση εκλάμποντα, αίγλη θεία, καί φωτίζοντα κόσμον.

Τών Μαθητών σου ο χορός, Ιησού φιλάνθρωπε, τών εθνών τά γένη εδίδαξεν, εγκρατείας, θησαυρίζειν τόν πλούτον.

Η δωδεκάχορδος φθογγή, Μαθητών σου σύστημα, εγκρατείας πλούτον χαρίζεται, τοίς ανθρώποις, καί πηγήν σωτηρίας.

Τὴν τοῦ Ἀσώτου σοι φωνήν, ἀνακράζω Κύριε, Πάτερ ἡμάρτον,
σώσον οἰκτεῖρον, μή με δόξης, τῆς σῆς ἀποχωρίσης.

Θεοτοκίον

Ἡ ἐν γαστρί σου τόν Θεόν, ὡς βροτόν βαστάσασα, καί ζωὴν τῷ
κόσμῳ πηγάσασα, σέ υμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε.

Ὁ Εἰρμός

Ἡ τόν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρί χωρήσασα, καί χαράν τῷ Κόσμῳ
κυήσασα, σέ υμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος γ'

Ἐλαμψε τῆς ἐγκρατείας ἡ εὐπρέπεια, τῶν δαιμόνων τὴν ἀχλὺν
φυγαδεύουσα, ἐπεδήμησε τῆς νηστείας ἡ σεμνότης, τῶν ψυχικῶν
παθῶν, τὴν ἰατρίαν φέρουσα, ταύτῃ ποτὲ Δανιήλ, καί οἱ ἐν Βαβυλῶνι
Παῖδες φραζάμενοι, ὁ μὲν, στόμα λεόντων ἐχαλίνωσεν, οἱ δέ, τὴν
φλόγα τῆς καμίνου ἐσβέσαν, μεθ' ὧν καί ἡμᾶς δι' αὐτῆς σώσον,
Χριστέ ὁ Θεός, ὡς φιλόανθρωπος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ὡς φωστήρες ἐν κόσμῳ λάμπετε, καί μετὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες,
τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἀγωνισάμενοι, ἔχοντες παρρησίαν, Χριστόν
ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ἐν γυναιξὶν ἁγία Θεοτόκε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, πρέσβευε ὅν ἔτεκες,
Βασιλέα καί Θεόν, ἵνα σώσῃ ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

τ26 [top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος β'

Ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, τοῖς ἀκλινῶς αὐτόν προσκυνούσι, πάσης
ἡδονῆς χαλινός ἐστι, καί νόμος ἐγκρατείας, οἱ γάρ ἀπαύστως
ἀφορώντες, εἰς τόν ἐν αὐτῷ παγέντα, σταυροῦσι τὴν σάρκα, σὺν τοῖς
παθήμασι, καί ταῖς ἐπιθυμίαις, ἐξ ὧν καί ἡμεῖς, γενέσθαι σπεύδοντες
διὰ νηστείας καθαρὰς, οἰκειωθώμεν, τῷ φιλανθρώπως ἡμᾶς
οἰκειωσαμένῳ τῷ πάθει, καί τῆς οἰκείας ἀπαθείας τὴν φύσιν
μεταδόντι, τῷ ἔχοντι τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων

αγαθών ηξιώθησαν, καί Αγγέλων συμπολίται γεγονάσι, Κύριε
πρεσβείαις αυτών, ελέησον καί σώσον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε εκ τού ξύλου σε

Βότρυν, τόν παμπέπειρον Αγνή, όν αγεωργήτως εν μήτρα,
εκυοφόρησας, ξύλω ως εώρακας, τούτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα
ηλάλαζες, καί έκραζες, Τέκνον, γλεύκος εναπόσταξον, δι' ού η μέθη
αρθή, πάσα τών παθών Ευεργέτα, δι' εμού τής σέ τετοκυίας, θείαις
παρακλήσεσιν, ως εύσπλαγχνος.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ
ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος βαρύς

Ὡς έχουσα τό συμπαθές

Ανύψωσον Εκκλησιών, τό κέρας τίμιε Σταυρέ, κατάβαλε αιρετικών, τή
σή δυνάμει τήν οφρύν, καί εύφρανον τών Ορθοδόξων τάς χορείας,
αξίωσον προφθάσαι σου πάντας ημάς τήν προπομπήν, καί
καταπροσκυνήσαί σε τό υποπόδιον Χριστού, εν σοί γάρ
εγκαυχώμεθα, Ξύλον ευλογημένον.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ὡς έχουσα τό συμπαθές, εις τήν ταπείνωσιν ημών, καί βλέπουσα
τούς επί γής, εις ευπερίστατον λαόν, σπλαγχνίσθητι, ευλογημένη
Θεοτόκε, επίμεινον πρεσβεύουσα, μή απολλώμεθα δεινώς, ικέτευε
ως άχραντος, τόν ευδιάλλακτον Θεόν, σωθήναι τάς ψυχάς ημών,
Παναγία Παρθένε.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Υγράν διοδεύσας

Ο τής εγκρατείας θείος καιρός, επέλαμψε πάσι, μετανοίας τόν
φωτισμόν, τό σκότος εξαίρων τών πταισμάτων, τούτον προθύμω
καρδία δεξώμεθα.

Ιδού μετανοίας η καλλονή, ψυχάς μεταπλάττει, τής νηστείας
προσαγωγή, ταύτη νηφαλέως εισελθόντες, καί τών πταισμάτων

πιστοί λύσιν λάβωμεν.

Αρχαί Εξουσίαι καί Χερουβίμ, καί πάσαι δυνάμεις, δυσωπήσατε τόν καιρόν, ημάς τής νηστείας εκτελέσαι, εν μετανοία καί πάση σεμνότητι.

Θεοτοκίον

Αγία Παρθένε η τών πιστών, αντίληψις μόνη τήν πρεσβείαν σου συνεργόν, καιρώ τής νηστείας πάσι δίδου, τοίς Θεοτόκον αγνήν σε γινώσκουσι.

Ωδή γ'

Ουρανίας αψίδος

Τά ολέθρια πάθη, τά τής ψυχής φύγωμεν, τή υποδοχή τής νηστείας καί κατανύξεως, επιδειξώμεθα, καρπούς οι πρίν αμαρτίαις, τόν Θεόν τόν εύσπλαγχνον παραπικράναντες.

Τάς λαμπάδας ελαίω, τών αγαθών πράξεων, πάντες νύν εφάψαι σπουδαίως προθυμηθείμεν, όπως εισέλθωμεν, σύν ταίς φρονίμοις Παρθένοις, εις τόν φωτεινότατον νυμφώνα χαίροντες.

Θεηγόροι Προφήται, θεοειδείς Μάρτυρες, θείοι Μαθηταί του Σωτήρος, τούτον αιτήσασθε, καλώς απάρξασθαι, και ευαρέστως τελέσαι, τό νηστείας στάδιον πάντας δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Ως αιτίαν σε πάντων, τών αγαθών Δέσποινα, πάντες εκτενώς δυσωπούμεν, συνεισελθείν ημάς, τή μεσιτεία σου, τώ τής νηστείας αγώνι, καί πέρας δωρήσασθαι, τούτου σωτήριον.

Ο Ειρμός

Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Εισακήκοα Κύριε, τής οίκονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα.

Όσπερ όρθρος προκύψασα, νύν η τής νηστείας χάρις προβάλλεται, μετανοίας τόν καιρόν ημίν, οφλημάτων σκότος διαλύοντα.

Διαθρέψωμεν πένητας, έλεον ελέω αντιλαμβάνοντες, καί νηστείας θείω ύδατι, ψυχικάς κηλίδας αποπλύνωμεν.

Επουράνιοι Ἄγγελοι, τὸν αγαθοδότην εκδυσωπήσατε, τὴν οἰκτρὰν
ἡμῶν μετάνοιαν, οἰκτιρμοῖς ἀμέτροις υποδέξασθαι.

Θεοτοκίον

Καθαρόν ἱλαστήριον, τῶν ἀμαρτανόντων ἀγία Δέσποινα, μεσιτεία σου
διάρρηξον, τῶν ἀμαρτιῶν μου τὸ χειρόγραφον.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καί
ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με,
καί πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς οδοὺς μου κατεύθυνον
δέομαι.

Τὴν παρούσαν ἡμέραν, ἀπαρχὴν ποιούμενοι βίου σεμνότητος
ἐαυτοὺς προθύμως, πρὸς ἀγῶνας πιστοὶ εὐτρεπίσωμεν, τῆς σαρκὸς
τούς πόνους, καί τῆς ψυχῆς τὴν ευκαρπίαν, τῷ τῶν ὅλων Δεσπότη
προσάγοντες.

Μωϋσὴν ἡ νηστεία, θείας θεοπτίας ἀνέδειξε μέτοχον, τούτον οὖν
ψυχὴ μου, μιμουμένη νηστεία ἀνάλαβε, θείας ἀναβάσεις, ἐν σεαυτῇ
διαθεμένη, ὅπως ἴδης Θεοῦ τὴν λαμπρότητα.

Ἱερῶν Ἀποστόλων, καὶ ἱερωνύμων Μαρτύρων δεήσεσι, τῆς νηστείας
χρόνον, διανύσαι ἡμᾶς καταξίωσον, Ἰησοῦ οἰκτίρμον, ἐν μετανοία καὶ
παντοία, ἀποχὴ ἀμαρτίας δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Τῆς νηστείας τὴν πύλην, μέλλοντες εἰσέρχεσθαι εκδυσωπούμέν σε,
τοῦ Θεοῦ τὴν πύλην, συνελθεῖν τοῖς οἰκέταις σου Δέσποινα, καί
πλατύναι πάντως, τοὺς λογισμοὺς καὶ διανοίας, τὰ σωτήρια πράττειν
θελήματα.

Ὡδή ε' Ἦχος πλ. β'

Τῷ θείῳ φέγγει σου

Σταυρῷ τὰς χεῖρας προσηλωθεὶς, λόγῃ τὴν πλευράν διανυγεῖς, τὸ
γραμματεῖον φιλάνθρωπε, τοῦ παραπεσόντος Ἀδὰμ διέρρηξας, διό
σε Ζωοδότα ὕμνοις δοξάζομεν.

Δολίως ὄφεις ὁ πονηρός, πάθη ἐπιθεῖς μοι ψυχικά, τοῦ Παραδείσου
ἐξώρισε, σὺ δε τὰς παλάμας, ἐν τῷ Σταυρῷ προσπαγεῖς, πρὸς ὕψος
ἀφθαρσίας Σῶτερ ἀνείλκυσας.

Ο τῆς νηστείας θεῖος καιρός, πάθη εκκαθαίρων ψυχικά, καί ψυχικούς πλύνων μώλωπας, ἦλθε νύν επέστη, πιστοί συνδράμωμεν, καί τούτον φιλοφρόνως υποδεξώμεθα.

Καιρός επέφανεν αγαθός, θείαν ευφροσύνην τῆς ψυχῆς, ἅπαν ενδύων τό πρόσωπον, δεύτε γηθοσύνως τούτον δεξώμεθα, νηστεία καί δεήσει προκαθαιρόμενοι.

Νηστείαν, δάκρυα, προσευχήν, ἦθος ταπεινόν τῷ δι' ἡμᾶς, ταπεινωθέντι προσάξωμεν, ὅπως εν ἡμέρα τῆς εγκρατείας, συγχώρησιν βραβεύσῃ τῶν επταισμένων ἡμῖν.

Θεοτοκίον

Ταῖς φωτοβόλοις σου αστραπαῖς, Δέσποινα τοῦ κόσμου αγαθή, τό τῆς ψυχῆς μου απέλασον σκότος, καί τήν νύκτα τῆς αμαρτίας μου, προθύμως ἵνα ψάλλω, καί μακαρίζω σε,.

Ἐτερον Ἦχος πλ. δ'

Ἴνα τί με απώσω

Τόν Σταυρόν προσκυνῶ σου, Κύριε φιλόανθρωπε, δι' οὐ με έσωσας, καί υμνῶ τά πάθη, τά σωτήρια καί θεία Δέσποτα, δι' ὧν τῶν παθῶν μου, τῶν αλγεινῶν ερρύσθην Λόγε, εἰς ζωήν μετελθῶν τήν απήμονα.

Τῷ Σταυρῷ πεποιθότες, τήν τῶν εναντίων απάτην τρεπόμεθα, εν αὐτῷ παγέντες, οἱ πιστοί γνωρισθέντες εγνώσθημεν, τῷ Θεῷ ως ἄρνες, νεογενεῖς εκλελεγμένοι, καί τό ἄδολον γάλα πεπώκαμεν.

Δόξα...

Τόν Πατέρα και Λόγον, πάντες καί τό ἅγιον Πνεῦμα δοξάζομεν, εν μιά τῇ φύσει, γνωρισμόν, τηλαυγή εκτιθέμενοι, προσκυνούντες ἄμφω, καί διαιρούντες τοῖς προσώποις, ασυγχύτως ατρέπτως λατρεύοντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η ελπίς τῶν περάτων, η χαρά τῶν δούλων σου, σύ εἰ Παρθένε αγνή, τοῦς τιμώντας πόθω, τήν Εἰκόνα σου φύλαττε Πάναγνε, καί ταῖς σαῖς πρεσβείαις, πάντας ἡμᾶς τοῦ αλλοτρίου, ελευθέρωσον ως συμπαθέστατος.

Δόξα σοι, ο Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Τήν ευθείαν οδόν σου, Κύριε κατεύθυνον, πᾶσι τοῖς δούλοις σου, τοῖς τιμῶσι πόθω, τῆς νηστείας τό στάδιον στήριξον, καί ταῖς εἰς τό κρεῖττον, επαγωγαῖς τῆς σῆς αγίας, Βασιλείας ἡμᾶς καταξίωσον.

Ο Ειρμός

Ἴνα τί με απώσω, ἀπό τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καί
ἐκάλυψέ με, τό ἀλλότριον σκότος τόν δαίλαιον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με,
καί πρὸς τό φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τάς ὁδοὺς μου κατεύθυνον
δέομαι.

Ὡδή ς'

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Νηστεύσας ὁ Λυτρωτής, τόν ἐνεστώτα καιρόν ἡμῖν, ὠρίσατο
ψυχικῶν, κηλίδων καθάρσιον, ζεοῦση προσέλθωμεν, οἱ πιστοί
καρδία, ὅπως λάβωμεν συγχώρησιν.

Ὁ τοῦ Τελώνου Χριστέ, τόν στεναγμόν προσδεξάμενος, καί Πόρνης
τόν ἐκ ψυχῆς, κλαυθμόν προσαγόμενος, δέξαι ὡς φιλόανθρωπος, τάς
ἡμῶν δεήσεις, ἱλασμόν ἡμῖν δωρούμενος.

Κηρύκων καί Προφητῶν, Μαρτύρων καί Ἀποστόλων σου, Οσίων
Ἱεραρχῶν, καί Χριστέ παρακλήσεσιν, πάντων Δικαίων σου, ἱλασμόν
πταισμάτων, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάπεμψον.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη τό ἀσθενές, τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως, τῷ θεῷ σου τοκετώ,
Ἀγνή ἐπιρρώσασα, συνεργός μοι φάνηθι, πρὸς τό τῆς νηστείας,
εἰσιόντι θεῖον στάδιον.

Ο Ειρμός

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν
κακῶν ἀνάγαγε δέομαι, πρό σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ὁ
Θεός τῆς σωτηρίας μου.

Ὡδή ζ'

Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ

Πάλαι ἐν ἄρματι πυρίνῳ, ἀνεφέρετο Ἡλίας τῇ νηστείᾳ, λαμπρυνθεῖς,
ὡ ψυχῇ, τούτον ἐκμιμουμένη, τάς τῆς σαρκὸς θανάτωσον, ἀκрасίας
ἐγκρατεία.

Ἴδε καιρός τῆς ἐγκρατείας, ὑπεμφαίνων σοι τό φῶς τῆς σωτηρίας, μή
ἀμέλει ψυχῇ, Θεοῦ μακροθυμοῦντος, ἀλλά προθύμως βόησον, Ἀγαθὴ
οἰκτείρησόν με.

Παῖδας στομώσασα νηστεία, διετήρησε τό πῦρ ἀκαταφλέκτους, Ἰησοῦ
ταῖς αὐτῶν δεήσεσι πυρός με, τοῦ αἰωνίου λύτρωσαι, τῇ πολλῇ σου

ευσπλαγχνία.

Θεοτοκίον

Μόνη βοήθεια ανθρώπων, βοηθός ημίν καιρώ τής εγκρατείας, τοίς σοίς δούλοις γενοῦ, ὅπως εν μετανοία, ευαρεστούντες λάβωμεν, ουρανών τήν βασιλείαν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο Τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παῖδες ευλογεῖτε, Ιερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰῶνας.

Τής μετανοίας κάμινον, προθυμία εκκαύσωμεν, καί τάς ηδονάς, εν αυτή καταφλέξωμεν, απάσας τού σώματος, καί τού πυρός τού μέλλοντος, πείραν μή λαβεῖν, τόν πλούσιον εν ελέει, αιτήσωμεν βοῶντες, Ιερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰῶνας.

Ο εισιῶν καιρός ημίν, τής νηστείας γενήσεται, πάσης αμαρτίας, αποχής παραίτιος, μή ούν κάτω κλίνωμεν, μηδέ ραθύμως δράμωμεν, ὅπως εν βραχείαις, καί ολίγαις ημέραις, ετών πολλών κηλίδας, κατανύξει καρδίας, εκπλύνωμεν τόν μόνον, Θεόν ημών υμνούντες.

Τά τών Αγγέλων τάγματα, τών Μαρτύρων ο σύλλογος, θείων Αποστόλων ο χορός ο ἅγιος, Οσίων ομήγουρις, Ιεραρχών τε καί Προφητών, σέ εκδυσωπούσιν, Αγαθέ πανοικτίρμον, μετάνοιαν γνησίαν, τοίς σοίς δούλοις παράσχου, καιρώ τής εγκρατείας, τής νύν εισαγομένης.

Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ πάναγνε, επί σέ καταφεύγομεν, οίκτειρον ημάς, τή αγαθή πρεσβεία σου, καί δίδου ευῖλατον, τόν σόν Υἱόν καί Κύριον, ἅπασιν ημίν εν τώ καιρώ τής νηστείας, τής νύν, εισαγομένης, εις πιστών σωτηρίαν, τών σέ υμνολογούντων, εις πάντας τούς αἰῶνας.

Τό Τριώδιον

Ωδή η'

Νόμων πατρῶων

Κλήρον πατρώ ον μή φυλάξαντες, τής αμαρτίας νόμῳ κατεδουλώθημεν, ἀλλ' εκτεῖνας τάς παλάμας σου, εν τώ Σταυρώ τώ θείῳ, ελευθερίαν πάσιν, ἐδωρήσω δι' αὐτοῦ, ὃν σοι πίστει προσάγομεν, εν ημέραις αγίαις, Ελέησον ημάς Ελεήμον, σέ υπερυψοῦντας, εις πάντας τούς αἰῶνας.

Ο τώ Σταυρώ σου τήν διάστασιν, καί τού φραγμού εξάρας τε τό μεσότοιχον, ειρήνην εν τοίς πέρασιν, εγκαινίσας πλουσίαν, ειρηνευούση δίδου, διελθείν ημάς Χριστέ, καταστάσει τήν μέλλουσαν νηστείαν, σέ Κύριον υμνούντας απαύστως, καί υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Η τής νηστείας χάρις σήμερον, ηλιακάς ακτίνας, πάσι προβάλλεται, προκαθαίρουσα τήν ζόφωσιν, τήν εκ τής αμαρτίας, οι συσχεθέντες πάθεσι, ποικίλοις εν χαρά, προσελθόντες δεξώμεθα τό δώρον φιλοφρόνως, Τόν Κύριον υμνείτε βοώντες, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πικρώς τρυγήσας ο Πρωτόπλαστος, εν Παραδείσω πάλαι, βρώσιν παράλογον, απερρίφη καί κατάκριτος, τής τρυφής εξεβλήθη, αλλ' επί ξύλου, ήλοις προσπαγείς, τό πονηρόν γραμματείον, προσήλωσας τής αυτού αμαρτίας, διό σου τήν πολλήν ευσπλαγχνίαν, ανυμνολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας,

Νόμον νηστείας απωσάμενοι, τής αμαρτίας, βόθρω, κατωλισθήσαμεν, καί νηστείας εδεήθημεν, τής νύν εισαγομένης, ήν περ Οικτίρμον, χάριν διανύουσιν ημίν, ουρανόθεν κατάπεμψον, καί ειρήνην πλουσίαν, Τόν Κύριον υμνείτε βοώσι, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Καταπιπτόντων επανόρθωσις, αμαρτωλών μεσίτις, ξένων ανάψυξις, λυπουμένων η παράκλησις, Παναγία Παρθένε, τήν τής ψυχής μου λύπην διασκέδασον αγνή, καί παράκλησιν άνωθεν, εκ Θεού μοι δοθήναι, δυσώπει μελωδούντι προθύμως, σέ υπερυψούντι, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος

Άγγελοι καί ουρανοί

Καθηλούμενον σαρκί, εν τώ Σταυρώ Οικτίρμον, κατιδούσά σε, η τών κτισμάτων φύσις, διεστρέφετο, φώς ημέρας εις σκότος, εσαλεύετο η γή, καί πάντα εκλονείτο.

Εν τώ ύψει τού Σταυρού, τήν τών ανθρώπων φύσιν, συνανύψωσας, καί εκ πλευράς σου θείας, πλούτον έβλυσας σωτηρίας, τοίς πίστει προσκυνούσι Σωτήρ, τό άχραντόν σου Πάθος.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Είς Θεός ούν η Τριάς, ου τού Πατρός εκστάντος εις υιότητα, ουδέ Υιού τραπέντος εις εκπόρευσιν, αλλ' ίδια καί άμφω, φώς Θεόν τά τρία, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς εγέννησας, ειπέ, τόν εκ Πατρός αχρόνως προεκλάψαντα, καί σύν αγίω Πνεύματι ανυμνούμενον, ή ως οίδεν ο μόνος, ευδοκήσας τεχθήναι, εκ σου εις τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Τήν μετάνοιαν ημών, ως αγαθός τή φύσει προσδεξάμενος, τών του εχθρού παγίδων ρύσαι Κύριε, ίνα πίστει καί πόθω, σήν νύν ανυμνώνμεν, αγίαν δεσποτείαν.

Αινούμεν, ευλογούμεν καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Άγγελοι καί ουρανοί, τόν επί θρόνου δόξης εποχούμενον, καί ως Θεόν απαύστως δοξαζόμενον, ευλογείτε, υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Είρμός

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ιδού ο φωτοφόρος ήλθε καιρός, η αγία ημέρα, επέλαμψε, τά σκοτεινά, πάθη σου απόφευγε, ώ ψυχή, καί τας αυγάς υπόδεξαι, τας καθοδηγούσας σε προς τό φώς, κατάνυξιν ως οίνον, πίνουσα επευφραίνου, καί ηδονών τήν μέθην μίσησον.

Ως όντως αγαθώτατος ο καιρός, τής νηστείας Χριστέ, όν περ δέδωκας, πάσι πιστοίς, εις αμαρτημάτων αποτροπάς, καί ιλασμόν σωτήριον, καί τών χαρισμάτων υποδοχήν, εν ώ σε δυσωπούμεν, μετόχους Σωτήρ πάντας, τών αγαθών σου ημάς ποιήσον.

Συνήθως τά ελέη σου εφ' ημάς, επιρραίνων Οικτίρμον τά πλούσια, δίδου ημίν, δάκρυα καθαίροντα μολυσμούς, καί λογισμούς ποθούντάς

σε, πίστιν καί αγάπην ειλικρινή, μετάνοιαν πλουσίαν, οικείωσιν τελείαν, πρὸς σέ τόν μόνον Πολυέλεον.

Ἡ πάντων τῶν Ἀγγέλων θεία πληθὺς, καί Ἀγίων χοροί αξιάγαστοι, τόν αγαθόν, νύν εκδυσωπήσατε εκτενῶς, ὅπως τό θεῖον στάδιον, τοῦτο τῆς νηστείας τό ενεστῶς, δραμεῖν ανεμποδίστως, ἡμᾶς ενδυναμώση, καί νικηφόρους απεργάσῃται.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε τόν αγαθόν, ἡ τεκούσα Σωτήρα αγάθουνον, πάντας ἡμᾶς, πάθεσιν αμέτροις καί λογισμοῖς, κεκακωμένους Δέσποινα, καί βεβαρημένους αμαρτιῶν, φορτίοις δυσβαστάκτοις, ἵνα σε κατά χρέος, ὡς Θεοτόκον μεγαλύνωμεν.

Ἄλλος

Απορεῖ πάσα γλῶσσα

Ατονεῖ πάσα φύσις, καί βροτῶν καί Ἀγγέλων, τήν ευσπλαγχνίαν σου, ευχαριστεῖν Ευεργέτα, ὅτι σάρκα θέλων, δι' ἡμᾶς επτώχευσας, καί ἐπὶ ξύλου υπέρ ἡμῶν ἐτάθης, κατὰ γεγονῶς, ἵνα τήν πρὶν κατάραν ἀνέλης, τῆς ἀνθρωπότητος.

Φαιδρά ἡμέρα, ἡ τῆς εγκρατείας ἐπέστη, φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, δεύτε υπαντήσωμεν, ψυχὴ μου τῷ Δεσπότη, χάριν εκπεμφθῆναι ἀνωθεν, ἡμῖν αἰτούντες, καί τῶν πολλῶν σφαλμάτων διόρθωσιν ευρεῖν, ὅπως φρικωδεστάτης γεέννης, μή πειραθῶμεν ἐκεῖ.

Τοῖς ἐν τῷ σκότει, τῶν αμαρτιῶν συσχεθείσι, τῆς μετανοίας νύν τά ἱερά εισόδια ἐπέστη, πάντων τὰς ψυχὰς φωτίζοντα, διό ψυχὴ μου, τόν σκοτασμόν ἐκκλινον, τοῦ κόρου τῶν παθῶν, σπεύσον ἵνα τρυφῇς αἰωνίου, επαπολαύσης ἐκεῖ.

Επὶ τοῦ ξύλου χεῖρας, εκουσίως απλώσας, τά διεστώτα πάντα συνηγάγω Ζωοδότα, τῇ δέ λόγχῃ, σὴν διανυγείς μακρόθυμε πλευράν, τήν ἦτταν τήν ἐκ πλευράς φυεῖσαν, ἠνώρθωσας ἡμῶν, ὅθεν ευχαριστοῦντες, υμνοῦμεν τήν ευσπλαγχνίαν σου.

Ἡ φωτοφόρος, νύν επιδημούσα νηστεία, προσδεξιούται τράπεζαν αγώνων, προτιθείσα, διὰ τοῦτο, ταύτης νηφαλέως ἀπαντες, σεπτόν κρατήρα καθαρικῶν δακρύων ληψώμεθα πιστοί, ἵνα τῶν ἀνηκέστων δακρύων, μή πειραθῶμεν ἐκεῖ.

Θεοτοκίον

Ἡ προστασία, πάντων τῶν εἰς σέ πεπιοθῶτων, ἡ ἐν ἀνάγκαις,

άγρυπνος υπάρχουσα προστάτις Θεοτόκε, τῆς αιωνιζούσης
λύτρωσαι, υμάς γεέννης, καί τών αποκειμένων, κολάσεων πικρών,
ὅπως χρεωστικῶς υμνῶμεν, τά μεγαλείά σου.

Ο Ειρμός

Απορεί πάσα γλῶσσα, ευφημεῖν πρός ἀξίαν, ἱλιγγιά, δέ νοῦς καί
υπερκόσμιος, υμνεῖν σε Θεοτόκε, ὅμως ἀγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν
δέχου, καί γάρ τόν πόθον οἶδας τόν ἐνθεον ἡμῶν, σύ γάρ Χριστιανῶν
εἰ προστάτις, σέ μεγαλύνομεν.

Απόστικα

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Πρό τού σωτηρίου Σταυροῦ, τῆς ἀμαρτίας βασιλευούσης, τῆς
ἀσεβείας ἐπικρατούσης, τῶν ἀνθρώπων εμακαρίζετο, τρυφή
σωματική καί σαρκικῶν ορέξεων, ολίγοι κατεφρόνουν, ἀφ' οὐ δέ, τό
τού Σταυροῦ μυστήριον πέπρακται, καί δαιμόνων εσβέσθη τυραννίς
τῇ θεογνωσίᾳ, ἡ τῶν ουρανῶν ἐπὶ γῆς ἀρετή πολιτεύεται, διό νηστεία
τιμάται, ἐγκράτεια λάμπει, προσευχή κατορθοῦται, καί μάρτυς καιρός,
ο παρῶν δεδομένος ἡμῖν, ὑπὸ τού σταυρωθέντος Χριστοῦ τού Θεοῦ,
εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων σου, πάσα ἡ κτίσις εορτάζει, οὐρανοί
ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καί ἡ γῆ ευφραίνεται σὺν τοῖς
ἀνθρώποις, αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ἡ πάναγνος ὡς εἶδε σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδούσα,
ἀνεβόα μητρικῶς, Υἱέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς
φέρεις πάθος ἐπονείδιστον,

ΕΝ ΔΕ ΤΑΙΣ ΩΡΑΙΣ

Μετά τήν Τ ρ ι θ έ κ τ η ν, ψάλλομεν τό παρόν Τροπάριον τῆς
Προφητείας.

Ἦχος πλ. β'

Δός ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως Κύριε, καί σῶσον ἡμᾶς, ο τεχθεῖς ἐκ
Παρθένου, φιλόανθρωπε. (Δίς)

Προκείμενον Ἦχος α'

Γένοιτο Κύριε τό ἐλεός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στίχ. Αγαλλιάσθε δίκαιοι εν Κυρίω.

**Προφητείας Ζαχαρίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ Η' 7-17)**

Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Ιδοὺ, ἐγὼ σῶζω τὸν λαόν μου ἀπὸ γῆς ανατολῶν, καὶ ἀπὸ γῆς δυσμῶν, καὶ εἰσάξω αὐτὸν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, καὶ κατασκηνώσω ἐν μέσῳ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔσονται μοι εἰς λαόν, καὶ ἐγὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, ἐν ἀληθείᾳ, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ, Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Κατισχυέτωσαν αἱ χεῖρες ὑμῶν τῶν ἀκουόντων ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τοὺς λόγους τούτους, ἐκ στόματος τῶν Προφητῶν, ἀφ' ἧς ἡμέρας τεθεμελίωται ὁ οἶκος Κυρίου Παντοκράτορος, καὶ ὁ Ναός, ἀφ' οὗ οὐ ῥυτίζεται, Διότι πρὸ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ὁ μισθὸς τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἔσται εἰς ὄνησιν, καὶ ὁ μισθὸς τῶν κτηνῶν οὐχ ὑπάρξει, καὶ τῷ ἐκπορευομένῳ, καὶ τῷ εἰσπορευομένῳ, οὐκ ἔσται εἰρήνη ἀπὸ τῆς θλίψεως, καὶ ἐξαποστελῶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἕκαστον ἐπὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ. Καὶ νῦν, οὐ κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς ἐμπροσθεν ἐγὼ ποιῶ τοῖς καταλοιποῖς τοῦ λαοῦ τούτου, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, ἀλλ' ἢ δεῖξω εἰρηνὴν, ἡ ἀμπελος δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς, καὶ ἡ γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς, καὶ ὁ οὐρανὸς δώσει τὴν δρόσον αὐτοῦ, καὶ κατακληρονομήσω τοῖς καταλοιποῖς τοῦ λαοῦ μου ταῦτα πάντα. Καὶ ἔσται, ὅν τρόπον ἢ ἐν κατάρα ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὁ οἶκος Ἰούδα, καὶ ὁ οἶκος Ἰσραὴλ, οὕτω διασώσω ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθε ἐν εὐλογίᾳ, θαρσεῖτε, καὶ κατισχύετε ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν, διότι τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Ὅν τρόπον διενοήθην τοῦ κακῶσαι ὑμᾶς, ἐν τῷ παροργίσαι με τοὺς πατέρας ὑμῶν, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, καὶ οὐ μετενόησα, οὕτω παρατέταγμα καὶ διανενόημα, ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, τοῦ καλῶς ποιῆσαι τῇ Ἱερουσαλήμ, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰούδα, θαρσεῖτε. Οὗτοι οἱ λόγοι, οὓς ποιήσετε, λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, ἀλήθειαν καὶ κρίμα εἰρηνικὸν κρίνετε ἐν ταῖς πύλαις ὑμῶν, καὶ ἕκαστος τὴν κακίαν τοῦ πλησίον αὐτοῦ μὴ λογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, καὶ ὅρκον ψευδῆ μὴ ἀγαπάτε, διότι ταῦτα πάντα ἐμίσησα, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμενον Ἦχος γ'

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

τ27 [top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά

Ἦχος πλ. δ'

Δεύτε άπάντες πιστοί

Δεύτε άπάντες πιστοί, τάς τών οσίων Πατέρων, χορείας υμνήσωμεν, Αντώνιον τόν Κορυφαίον, τόν φαεινόν Ευθύμιον, καί έκαστον, καί πάντας ομού, καί τούτων ώσπερ Παράδεισον, άλλον τρυφής, τάς πολιτείας νοητώς διεξερχόμενοι, τερπνώς ανακράξωμεν. Ταύτα τά ξύλα, ά εφύτευσεν ο Θεός ημών, τά αυτά, τούς αφάρτους καρπούς τής ζωής εξανθήσαντα, προσήγαγον τώ Χριστώ, εκτρέφοντα ημών τάς ψυχάς, πρός ούς βοήσωμεν, θεοφόροι μακάριοι, πρεσβεύσατε, τού σωθήναι ημάς. (Δίς)

Χαίρε Αίγυπτε πιστή, χαίρε Λιβύη οσία, χαίρε θηβαΐς εκλεκτή, χαίρε πάς τόπος, καί πόλις καί χώρα, η τούς πολίτας θρέψασα, τής Βασιλείας τών ουρανών, καί τούτους εν εγκρατεία, καί πόνοις αυξήσασα, καί τών επιθυμιών, τελείους άνδρας τώ Θεώ, αναδείξασα, ούτοι, φωστήρες τών ψυχών ημών ανεφάνησαν, οι αυτοί τών θαυμάτων τή αίγλη, καί τών έργων τοίς τέρασιν, εξέλαμψαν νοητώς, εις τά πέρατα άπαντα, Αυτοίς βοήσωμεν, Πατέρες παμμακάριστοι, πρεσβεύσατε, τού σωθήναι ημάς. (Δίς)

Τίς εξείποι γηγενών, τούς θαυμαστούς υμών βίους, Πατέρες παγκόσμιοι; ποία δέ γλώσσα λαλήσει, τούς ιερούς εν Πνεύματι αγώνας, καί ιδρώτας υμών, τά άθλα τών αρετών, τήν τήξιν τού σώματος, τάς παλαίστρας τών παθών, εν άγρυπνίαις καί ευχαίς, καί τοίς δάκρυσιν, υμείς εν κόσμω, ώσπερ Άγγελοι όντως ώφθητε, οι αυτοί, τάς δαιμόνων δυνάμεις, τελείως καθείλετε, τελέσαντες θαυμαστά, καί εξαΐσια τέρατα, Δió πρεσβεύσατε, σύ ημίν παμμακάριστοι, τυχείν ημάς τής αλήκτου χαράς. (Δίς)

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τό κατ' εικόνα, τηρήσαντες αλώβητον, νούν ηγεμόνα, κατά παθών ολεθρίων, ασκητικώς ενστησάμενοι, εις τό καθ' ομοίωσιν ως δυνατόν ανεληλύθατε, ανδρικώς γάρ τήν φύσιν εκβιασάμενοι, εσπεύσατε τό χείρον καθυποτάξαι τώ κρείττονι, καί τήν σάρκα δουλώσαι τώ Πνεύματι, όθεν μοναζόντων, ανεδείχθητε ακρότης, πολισταί τής ερήμου, ευδρομούντων αλείπται, κανόνες αρετής ακριβέστατοι. Καί νύν εν ουρανοίς, τών εσόπτρων λυθέντων Πανόσιοι, καθαρώς εποπτεύετε, τήν αγίαν Τριάδα, εντυγχάνοντες αμέσως, υπέρ τών πίστει καί πόθω τιμώντων ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τό α τό κατά τόν τυχόντα Ἦχον

Προκείμενον Ἦχος βαρύς
Ο Θεός αντιλήπτωρ μου εἰ, τό ἐλέός σου προφθάσει με.
Στίχ. Εξελού με, ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ο Θεός.

Προφητείας Ζαχαρίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ Η' 19-23)

Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Νηστεία ἡ τετάρτη, καί νηστεία ἡ πέμπτη, καί νηστεία ἡ ἐβδόμη, καί νηστεία ἡ δεκάτη, ἔσονται τῷ οἴκῳ Ιουδα καί τῷ οἴκῳ Ισραήλ, εἰς χαράν καί εὐφροσύνην, καί εἰς εορτάς ἀγαθάς, καί εὐφρανθήσεσθε, καί τήν ἀλήθειαν, καί τήν εἰρήνην ἀγαπήσατε. Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Ἐτι ἤξουσι λαοί πολλοί, καί κατοικούντες πόλεις πολλές, καί συνελεύσονται κατοικούντες πέντε πόλεις εἰς μίαν πόλιν, λέγοντες, Πορευθώμεν δεηθῆναι τοῦ προσώπου Κυρίου, καί ἐκζητήσαι τό πρόσωπον Κυρίου Παντοκράτορος ἐν Ἱερουσαλήμ. Καί ἤξουσι λαοί πολλοί, καί ἔθνη πολλά, ἐκζητήσαι τό πρόσωπον Κυρίου Παντοκράτορος ἐν Ἱερουσαλήμ, καί ἐξιλάσασθαι τό πρόσωπον Κυρίου. Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐπιλήψονται δέκα ἄνδρες ἐκ πασῶν τῶν γλωσσῶν τῶν ἐθνῶν, καί ἐπιλήψονται τοῦ κρασπέδου ἀνδρός Ιουδαίου, λέγοντες, Πορευσώμεθα μετὰ σοῦ, διότι ἀκηκόαμεν, ὅτι ο Θεός μεθ' ὑμῶν ἐστίν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'
Ελπισάτω Ισραήλ ἐπὶ τόν Κύριον, ἀπό τοῦ νύν, καί ἕως τοῦ αἰῶνος.
Στίχ. Κύριε οὐχ ὑψώθη ἡ καρδία μου.

Απόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος β'
Καθαρίσωμεν εαυτούς ἀδελφοί, ἀπό παντός μολυσμοῦ, σαρκὸς καί πνεύματος, τὰς λαμπάδας τῶν ψυχῶν ἡμῶν φαιδρύνωμεν, διὰ φιλοπτωχείας, μή κατεσθίοντες ἀλλήλους τῇ συκοφαντίᾳ, ἐφθασε γάρ ο καιρός, ὅταν ο Νυμφίος ἐλεύσεται, πᾶσιν ἀποδοῦναι κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, Συνεισέλθωμεν Χριστῷ μετὰ τῶν φρονίμων Παρθένων, τήν φωνήν ἐκείνην τοῦ Ληστοῦ, πρὸς αὐτόν ἀνακράζοντες, Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων υπέρ ἡμῶν, καί τόν Χριστόν υμνούντων, πάσα πλάνη πέπταται, καί τῶν ἀνθρώπων τό γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν Μοναστῶν τά πλήθη, τοὺς καθηγητάς νύν τιμῶμεν, Πατέρες ὅσοι, δι' ὑμῶν γάρ τρίβον, τήν ὄντως ευθείαν πορεύεσθαι ἐγνώμεν, μακάριοι ἐστέ τῷ Χριστῷ δουλεύσαντες, καί ἐχθροῦ θριαμβεύσαντες τήν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλοι, Δικαίων ομόσκηνοι, καί Ἀγίων, μεθ' ὧν πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Χαίρε ἀγνείας κειμήλιον, χαίρε αὔλου φωτός, καθαρὸν ἐνδιαίτημα, χαίρε τό κεφάλαιον, τῆς ἡμῶν σωτηρίας τε, τῶν Ἀποστόλων, χαίρε τό κήρυγμα, καί τῶν, Μαρτύρων, χαίρε τό καύχημα, χαίρε τό πλήρωμα, Προφητῶν Πανάμωμε, καί Ἀσκητῶν, Μοναστῶν ἀγλαΐσμα, καί σωτηρία πιστῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ο Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν, ο ποιῶν αἰεί μεθ' ἡμῶν κατὰ τήν σὴν ἐπιείκειαν, μή ἀποστήσης τό ἐλέός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλά ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τήν ζωὴν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καί Ἀγγέλοις ἀγνωστον Μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν ἐκουσίως υπέρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὐ ἀναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ
ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικῶς**

Ταῖς τῶν πατέρων ἀστραπαῖς καταυγασθέντες, ὡς εἰς Παράδεισον τερπνόν νύν εἰσιόντες, τῆς τρυφῆς τοῦ χειμάρρου καταπολαύσωμεν, καί τούτων τὰς ἀριστείας θαμβητικῶς, σκοποῦντες ἀμιλληθῶμεν ταῖς ἀρεταῖς, τῷ Σωτήρι κραυγάζοντες, Εὐχαῖς αὐτῶν ο Θεός, μετοχους ἡμὰς ποιήσον, οὐρανῶν Βασιλείας σου.

Δόξα... Όμοιον

Τόν αρχηγόν τών Μοναστῶν Παύλον συμφώνως, σύν Αντωνίῳ τῷ σοφῷ καί Ευθυμίῳ, ανυμνήσωμεν πάντες, σύν τοῖς λοιποῖς Πατράσι, καί τούτους καθικετεύσωμεν, ὅπως Χριστόν, απαύστως εκδυσωπώσιν υπέρ ημῶν, τῶν τήν θείαν καί πάμφωτον, επιτελούντων μνήμην αὐτῶν, ἐν ἁσμασι δοξάζοντες, τόν Σωτήρα καί Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον Όμοιον

Ευχαριστούμέν σοι αεί Θεοτόκε, καί μεγαλύνομεν ἀγνή, καί προσκυνούμεν, ανυμνούντες τόν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοῶντες ἀκαταπαύστως, Σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντελεῆμον ὡς ἀγαθή, καί δαιμόνων ἐξάρπασον, λογοθεσίῳ φοβερού, καί ὥρα τῆς ἐτάσεως, μή αἰσχυνθῶμεν οἱ δούλοί σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'

Ανέστης ἐκ νεκρῶν

Αντώνιον ομού, καί Ευθύμιον πάντες, σύν πάσι τοῖς λοιποῖς, θεοφόροις Πατράσιν, ευφημήσωμεν ὕμνοις, αὐτῶν τήν μνήμην πανηγυρίζοντες, οὔτοι γάρ τῷ Κυρίῳ, υπέρ τοῦ κόσμου παντός πρεσβεύουσιν, ἵνα ρυσθῶμεν τῆς ἀρχαίας ἀράς, λυτρωθέντες κολάσεως.

Δόξα...

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Ὡς εἰς λειμῶνα ἀρετῶν ἀνηφοροῦντα, τῶν θεοφόρων Ἀσκητῶν περιπατοῦντες, τῆς οσμῆς πληρούμεθα τῆς ἡδυπνόου, τοῖς ἄθλοις γάρ στομωθέντες τῶν πειρασμῶν, τό σῶμα τή ἐγκρατεία δουλοπρεπῶς, καθυπέταξαν πνεύματι, ἀγγελικὴν ἐπὶ γῆς, πολιτείαν βιώσαντες, δόξης οὖν ἠξιώθησαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον Όμοιον

Τῶν Ἀσωμάτων σου Χριστέ, καί τοῦ Προδρόμου, τῶν Μαθητῶν, τῶν Προφητῶν, καί τῶν Μαρτύρων, τῶν Ἀγίων ἀπάντων τε, καί τῶν Οσίων, πρεσβείαις τῆς ἀπειράνδρου καί ἀγαθῆς, Μητρός σου, εκδυσωπούμενος, δός ἡμῖν, τῷ φωτί σου πορεύεσθαι, καί καταξίωσον ἡμᾶς, τυχεῖν τῆς Βασιλείας σου, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ἄσμα ἀναπέμψωμεν

Πάντες εν ωδαίς πνευματικαίς, τούς εν ασκήσει λάμπαντας, Θείου Πατέρας ημών, υμνήσωμεν συμφώνως, ούς ήνεγκεν Αίγυπτος, Θηβαίς καί Λιβύη, άπας τόπος, καί πόλις, καί χώρα.

Χαίροις Μοναστών ο αρχηγός, Αντώνιε πανένδοξε, Αμμούν ο Θεοφόρος, τό τής νηστείας κλέος, Αρσένιε Αγγελε, κράτος τής ησυχίας, καί Αμμωνάς ο πνευματοφόρος.

Τέρπου σκεύος όντως τού Θεού, Αγάθων ιερόψυχε, Αχιλλά καί Αμώη, τά άνθη τής ερήμου, Ανούβ, καί Αλώνιε, Αμοναθά, καί Άνθιμε, τών αρετών φαιδροί μαργαρίται.

Λύχνοι διακρίσεως ημίν, υμνείσθω Άρης σήμερον, καί Απολλώς ο μέγας, υπακοής δέ φώτα, Αθρέ καί Ακάκιος, τούτοις καί Αββακύρης, συνεκλάμπει, ως τις εωσφόρος.

Όρος πολιτείας υψηλής, ανέφανεν Αυξέντιος, αθλητής δέ αγνείας, Αβράμιος, ο μέγας, μεθ' ών Αφροδίσιος, στύλος τής εγκρατείας ανεδείχθη, σύν Αθηνοδώρω.

Λάμπει ως αστήρ εν ουρανώ, εν ασκηταίς Αμμώνιος καί ο θείος Ανίνας, αυγάξει δέ σύν τούτοις, καί ο μέγας Αντίοχος, Αγαπητός ο πάνυ, εις τις άλλος, σύν τούτοις αυγάξει.

Ύμνοις ευφημούμεν ιεροίς, τόν μέγαν Αθανάσιον, τόν εν τώ όρει λαμπρώς, ασκήσαντα τού 'Αθω, φωστήρα τόν μέγιστον πάσης τής οικουμένης, ού πρεσβείαις σωζόμεθα πάντες.

Βίοις θεοπνεύστοις αληθώς, Παράδεισος εδείχθητε, τής Εκκλησίας σοφοί μακάριοι Πατέρες, οί πάντες κατ' όνομα, υπέρ ημών πρεσβείαν, τώ Κυρίω ποιείτε απαύστως.

Μαρτυρικόν

Δεύτε φιλομάρτυρες πιστοί, τιμήσωμεν τούς Μάρτυρας, εν ετησίοις ωδαίς, καί άσμασιν εν πίστει, Χριστώ τώ Θεώ ημών, άδοντες καί βοώντες, Άσωμέν σοι τώ μόνω Δεσπότη.

Δόξα...

Τρία μιάς φύσεως υμνώ, πρόσωπα αυθυπόστατα, αγέννητον Πατέρα, Υιόν τόν γεννηθέντα, καί Πνεύμα τό άγιον, άναρχον βασιλείαν, εξουσίαν, θεότητα μίαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις, ο πανάγιος Ναός, ο πόκος ο θεόδροσος, εσφραγισμένη
πηγή, τού αθανάτου ρείθρου, τήν πόλιν σου Δέσποινα, φύλαττε εκ
παντοίων, πολεμίων απολιορκήτως.

Ο Ειρμός

Άσμα αναπέμψωμεν λαοί, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών, τώ απαλλάξαντι
τόν Ισραήλ εκ δουλείας, ωδήν επινίκιον άδοντα καί βοώντα, Άσωμέν
σοι τώ μόνω Δεσπότη.

Ωδή β'

Ο Ειρμός

Ίδετε, ίδετε, ότι εγώ ειμι ο Θεός υμών, ο πρό τών αιώνων γεννηθείς
εκ τού Πατρός, καί εκ τής Παρθένου επ' εσχάτων, πλήν ανδρός
κυηθείς, καί λύσας τήν αμαρτίαν, τού προπάτορος Αδάμ, ως
φιλάνθρωπος.

Οσμήs νύν πληρούμεθα, ως εις Παράδεισον άλλον θέοντες, τών
θεοφυτεύτων αρετών τών Ασκητών, άs εν εγκρατεία, καί δάκρυσιν
ήνθησαν, ποικίλως καρποφορούντες, πολιτείας τώ Θεώ οι οσιώτατοι.

Μέγας Βησσαρίων, πτηνών τόν βίον ζών, άλλος Άγγελος, νέος Ιώβ
πάλιν, ο στερρός Βενιαμίν, αλλά καί Βιτάλιος λαμπτήρ, πόρνας
σώζων Θεώ, Βυτίμιος δέ ο θείος, καί ο κλεινός Βαβύλας, σύν τούτοις
υμνείσθωσαν.

Ύψει πολιτείας, ουράνιος γέγονας ώ Βενέδικτε, οίκος δέ σοφίας, ο
ποιμήν Βασιανός, αλλά καί Βασίλειός τις, ήρε στέφανον υπακοής, τώ
τάφω γάρ ζών οικήσας, διαδείκνυσιν ημίν υπακοής τό λαμπρόν.

Ύμνος Γελασίω, ούτος αοίδιμος βασιλεύς παθών, αίнос Γερασίμω, ώ
δεδούλευκεν ο θήρ, είκε γάρ αυτώ, δι' αρετής τελειότητα, δόξα καί
Γερμανώ, τώ πατρί, σύν Γαΐω τώ σοφώ θεραπευτή τού Χριστού.

Δαυϊδ Θεσσαλονίκης, γέρας καί καύχημα, ο θεόληπτος Δανιήλ,
αινείσθω ο εν θαύμασι πολύς, έργω δέ καί λόγω Δανιήλ ο τής
Σκήτεως Δίός τε καί Δάλματος, αρχηγοί τών μοναστών, έρεισμα
πίστεως.

Αστέρων διαυγείας, υποταγή πολλώ κρείττους έδειξεν, ως δύο
φωστήρας καταλάμποντας ημάς, Δομετιανόν τε καί Δομέτιον τούς
θεόφρονας, σύν τούτοις καί οι ανώνυμοι, ενδόξως ανυμνείσθωσαν.

Μαρτυρικόν

Ὁλβος ἀκένωτος, πιστῶν τήν λάρνακα προκατέλαβε, τῶν υπέρ Κυρίου ἀθλησάντων εὐσεβῶς, δεῦτε οἱ πιστοί μαρτυρικῶς τούτοις ἄσωμεν, καρπούμενοι τὰς ἰάσεις τῶν ψυχῶν, καί σωμάτων διά πίστεως.

Δόξα...

Υπερτελεστάτη, Μονάς, υπέρθεε τρισυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, καί Υιέ μονογενές, Πνεῦμα ἐκ Πατρός ἐκπορευθέν, δι' Υιού δέ φανέν, οὐσία μία καί φύσις, κυριότης βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη εισηγάγες, τή ἀνθρωπότητι ξένην γέννησιν, μόνη οὐχ υπέστης, τήν ἐκ φύσεως φθοράν, ἀσπορον ἀφθόρως, τοκετόν υπομείνασα, διό σε ὡς Θεοτόκον, κατὰ χρέος οἱ πιστοί, Ἀγνή δοξάζομεν.

Καταβασία

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός υμῶν, ὁ πρό τῶν αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρός, καί ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, πλήν ἀνδρός κυηθεὶς, καί λύσας τήν ἀμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ, ὡς φιλάνθρωπος.

Ὡδή γ'

Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος

Εἰς ἄλλον Παράδεισον, εἰσιόντες ἀρετῶν, τῶν θεσπεσίων Πατέρων, τοῖς τούτου γευσώμεθα, αἰζωοπαρόχου, ἐμψύχου τρυφήσεως, πιστῶς ἀνευφημοῦντες αὐτούς.

Τιμάσθω Εὐθύμιος, ὁ φανώτατος ἀστήρ, ὁ ἐωσφόρος Ἑλλάδιος, Εφραίμ ὁ θεόπνευστος, συν Εὐλογίῳ τῷ πάνυ, οἱ ἔργοις καί θαύμασιν, ἀστράψαντες τοῖς πέρασιν.

Ὑμνεῖσθω ἐν ἄσμασι, Ζωσιμάς ὁ θαυμαστός, καί Ζαχαρίας ὁ πάντιμος, καί Ζήνων, καί Ζώϊλος, Ἡσαΐας ὁ μέγας, Ἡλίας ὁ ἐνδοξος, σὺν τούτοις γεραιρέσθωσαν.

Τῆς Θέρμης Θεόδωρον, τόν πανάγαστον ὑμνῶ, καί τοῦ Ἐννάτου τόν πάνυμνον, μεθ' ὧν καί Θεόδουλον, σὺν Θεωνά ἀναμέλπω, τιμῶ τόν θεσπέσιον, καί μέγαν Θεοδόσιον.

Αἰνεῖσθω Θεόκτιστος, ὁ πανάριστος ποιμήν, καί ὁ υψίνους Θαλάσσιος, ὁ μέγας Θεόδωρος, ὁ κληθεὶς Συκεώτης, σημείοις καί τέρασι, φανείς ἐπὶ τῆς γῆς υψηλός.

Αστέρες ανίσχουσιν, άλλοι πάλοι παμφαείς, ο κολοβός Ιωάννης, σύν τοίς εν τή κλίμακι, τρισί φαεσφόροις, σύν πλείοσιν άλλοις τε, ενδόξως καταλάμποντες.

Μαρτυρικόν

Τιμήσωμεν άσμασι, καί ωδαίς πνευματικάς, οι συνελθόντες φιλέορτοι, Μαρτύρων τήν πάνσεπτον, καί ετήσιον μνήμην, αεί γάρ πρεσβεύουσι Χριστώ, υπέρ τού γένους ημών.

Δόξα...

Τριάς ομοούσιε, καί υπέρθεε Μονάς, η διαιρέσει τήν ένωσιν καί έμπαλιν έχουσα, τοίς προσώποις τήν φύσιν, εις έν ημάς σύναψον θέλημα τών σών εντολών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σκηνήν σε θεότευκτον, προδιέγραψε Μωσής, τοίς Σεραφίμ συγκαλύπτουσαν, Αγίων τά Άγια, προτυπών σου Παρθένε, τόν τόκον τόν άχραντον, Χριστόν σαρκί τραφήσεσθαι.

Ο Ειρμός

Ουκ έστιν άγιος, ως ο Κύριος, καί ουκ έστι δίκαιος, ως ο Θεός ημών, όν υμνεί πάσα κτίσις, καί ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ' Τήν σοφίαν καί Λόγον

Αντωνίου τό πράον καί καθαρόν, Ευθυμίου τό μέγα καί θαυμαστόν, Παύλου Αρσενίου τε, τό αμιγές καί ησύχιον, Θεοκτίστου τό κλέος, καί τών λοιπών Οσίων, απάντων τά τάγματα, οι πιστοί δοξάσωμεν, καί συνευφημήσωμεν, εν ωδαίς σύν τούτοις, Ευπραξίαν τήν παρθένον, σύν πάσαις υμνήσωμεν, γυναικών ταίς θεόφροσι, καί συμφώνως βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Όμοιον

Τούς δεσμούς διαρρήξαντες τών παθών, εκολλήθητε πόθω τών αγαθών, δόξαν υπερκόσμιον, εν Χριστώ ενεδύσασθε, εξ οικείων κόπων, ευρόντες ανάπαυσιν, εγκρατείας πόνοις, τυχόντες τής άνω ζωής, όθεν επαξίως συνευφραίνεσθε άμα, ταίς άνω Δυνάμεσι, γηθοσύνως εν ά σμασι, τώ Θεώ παριστάμενοι, Θεοφόροι Πατέρες ημών, τών πταισμάτων άφεσιν αιτήσασθε, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Καί νύν... Θεοτοκίον Όμοιον

Εις ιλύν ενεπάγην αμαρτιών, καί ουκ έστιν υπόστασις εν εμοί, δεινώς

κατεπόντισε, καταιγίς τών πταισμάτων μου, αλλ' ως τεκούσα Λόγον, τόν μόνον φιλόανθρωπον, επ' εμέ τόν δούλόν σου, επίβλεπον δέομαι, ρύσαι αμαρτίας, καί παθών ψυχοφθόρων, καί πάσης κακώσεως, τού αλάστορος Δέσποινα, ίνα ψάλλω γηθόμενος, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα ο δούλός σου.

Ωδή δ'

Εξ όρους κατασκήνιου

Λαμπτήρ κοσμοφανής, ο θείος Ιλαρίων, όρος γνωστικών, ο μέγας Ιουστίνος, μεθ' ών Ιέραξ τιμάσθω, καί Ιβηστίων, οι αριστόκλειοι, σύν τώ Ιωσήφ.

Καί Ιερεμίας, ήστραψε τώ βίω, ώφθη δέ καί σθένος μέγα ισχυρίων, μεθ' ών πυρσεύει Καρίων, Κόπρης καί Κάστωρ, Κασσιανός δέ δι' αμφοίν παγκαλλής.

Άγαμαι Καλλίστου, τάς χρηστολογίας, αινώ τάς Λαυρεντίου αγαθοεργίας, τήν ευπραξίαν Λογγίνου διαφημίζω, καταγεραίρω τάς τού Λώτ αρετάς.

Λεόντιον υμνώ, βυθόν θεολογίας, Μάξιμον δέ μέλπω, πέλαγος δογμάτων, Μαρκιανόν εγκαλλώπισμά τε, καί Μάρκον, τόν ευπειθή καί, τόν θεάκουστον.

Γέρας αρετών, Μακάριος ο μέγας, ο Πολιτικός δέ χρήμα ευσεβείας, ανακηρύττεται τούτοις Μάρκος ο πάνυ, σύν Δαλματώη, ο αιθίοψ Μωσής.

Μαρτινιανού, καί Μάλχου μεγαλύνω τούς υπέρ αγνείας δρόμους τε καί άθλους, τό ευπραγές δέ Μαρκέλλου τού ποιμενάρχου, τιμώ καί Μίλλην τόν νεκρέγετον.

Μαρτυρικών

Μάρτυρες Χριστού, απαύστους ικεσίας, τώ Δημιουργώ, προσάγετε καί κτίστου, υπέρ ειρήνης τού κόσμου, καί τών τιμώντων, υμών τήν μνήμην εν τοίς άσμασι.

Δόξα...

Ξένον ότι έν, καί τρία η θεότης, όλη εν τρισί, προσώποις αμερίστως, Πατήρ, Υιός γάρ καί Πνεύμα άγιόν εστι, τά προσκυνούμενα εν φύσει μιά.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε τού Θεού, ευρύχωρον χωρίον, χαίρε κιβωτέ, τής νέας Διαθήκης, χαίρε η στάμνος, το μάννα εξ ής εδόθη, πάσι βροτοίς τό επουράνιον.

Ο Ειρμός

Εξ όρους κατασκίου Λόγε, ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόησε, καί εν τρόμω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν.

Ωδή ε'

Τής τών παθών με αχλύος

Τού εν Εδέμ Παραδείσου, δεύτε ίδωμεν άνθη αείζωα, τά θεοβλαστούργητα, Πατέρων σπουδάσματα, ών υπάρχει μόνος γεωργός ο Κύριος.

Νείλου τοίς ρείθροις τών λόγων, καταρδεύεται πάσα, νοερά ψυχή, Ναυκρατίου Νίκωνος, τοίς βίοις λαμπρύνεται, σύν Ναθαναήλ δέ, καί Νισθένωρ τέρπει αυτήν.

Ο Ξενοφών σύν υιέσιν, αρεταίς απαστράπτων, φωτίζει ημάς, μέγας δέ Ορσήσιος, υπέρ δέ Ονούφριος, τόν Ποιμένα δέ, τίς αξιολογήσει βροτών.

Παμβώ καί πράξει καί λόγω, μακαριζέσθω αξίως, ως υψηλός, είργων δέ τούς δαίμονας Πούπλιος ο ένδοξος, δοξαζέσθω ίσα, ο λαμπρός Πιννούφριος.

Αξιοχρέως τιμάσθω, ο περίδοξος όντως Παφνούτιος, Πίωρ, Πατερμούθιος Παύλος ο απλούστατος, Πιτυρούν ο μέγας καί Πατέρων έξοχος.

Λαμπρώς εγκωμιαζέσθω, ο φωστήρων φωστήρ, ο Παχώμιος, Παλάμων ο σύναθλος, ο θείος Πετρώνιος, Πασσαρίων σύν τούτοις, θείαις εξυμνείσθω ωδαίς.

Μαρτυρικόν

Αθλητικώς εν σταδίω, τόν Χριστόν Θεόν ανακηρύξαντες, αήττητοι Μάρτυρες, στεφάνους ελάβετε, καί χορεύετε σύν τοίς Ασωμάτοις χοροίς.

Δόξα...

Ταίς υποστάσεσι τρία, ει καί φύσει τό έν, θεότης εστίν, εις ά

βεβαπτίσμεθα, καί οἱς περ πιστεύομεν, ο Πατήρ, ο Λόγος, καί τό Πνεῦμα τό συμφυές,

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ διά λόγου τόν Λόγον, υπέρ λόγον τεκούσα Πανάχραντε, αὐτήν ικετεύουσα, μή παύσῃ δεόμεθα, ἐκ κινδύνων αεί ρύσασθαι τήν ποίμνην σου.

Ο Ειρμός

Τῆς τῶν παθῶν με ἀχλύος, ὡς ἐκ νυκτός βαθυτάτης λυτρούμενος, ὀρθρίζειν ἀξίωσον, τό πνεῦμά μου δέομαι, ἐν φωτί ἡμέρας, τῶν σῶν προσταγμάτων Χριστέ.

Ωδή ς'

Συνεχόμενον δέξαι με

Θαυμαστοί οἱ πανσέβαστοι, Πατέρες ἡμῶν, ὧν οἱ θεῖοι ἄθλοι, ὧν τά παλαισμάτα, ὧν αἱ ἰάσεις, τίς γάρ πλήν τούτων, ἔδειξε τεράτων ἰσχύν.

Ραβουλὰς ὁ θαυμάσιος, καί Ρούφος ομοῦ, καί Σισώης ἅμα ὁ ἰσάγγελος ἀνευφημείσθω, μεθ' ὧν ὁ θεῖος Σέριδος, καί Σιλουανός.

Ουρανός τετραφώστηρος, ἐφάνη ἐν γῇ, ἡ δὲ δύο αὕτη, Συμεώνιος ὁμωνυμία, οἱ ἐν τοῖς στύλοις τρεῖς εἰσι, καί εἰς ὁ Σαλός.

Μέσον ἀστρων ὡς ἥλιος, ὧν ἦν ἀρχηγός, ὁ ἡγιασμένος Σάββας ἤστραψε, μεθ' ὃν αὐγάζει καί Σεραπίων, πράξεις, σὺν τῷ Σιλβανῷ.

Σαρματὰς καί Τιμόθεος, Τιθόης ομοῦ, σὺν Ὑπερεχίῳ, καί Φαρμούθιῳ, Φωκάς, Χαρίτων, Χαιρήμων, Ψόης ὑμνείσθω, καί Ὡρ ὁ σοφός.

Ἡ ἀγία καί ἐνδοξος, Πατέρων πληθὺς, ἡ μνημονευθεῖσα, καί ἀνώνυμος, ρύσαι κινδύνων, τοὺς πόθῳ τά μνημόσυνα τελούντας ὑμῶν.

Μαρτυρικόν

Θαυμαστός εἰ φιλόανθρωπε, ἐν σοῖς Ἀθληταῖς, ὧν οἱ θεῖοι ἄθλοι, ὧν τά θαύματα, ὧν αἱ ἰάσεις, ὧν ταῖς πρεσβείαις, σῶσον ἡμὰς Κύριε.

Δόξα...

Σέ τριάς υπεράρχιε, καί θεῖα μονάς, φῶς καί φῶτα μέλπῳ, ζωὴν καί ζωάς, Νούν Λόγον, Πνεῦμα ἅγιόν τε, καί ἅγια, τόν ἕνα Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ τῆς ρίζης ἀνέτειλε, σοῦ ἄνθος ζωῆς, Ἰεσσαὶ προπάτορ,

ανασκίρτησον, ο σώζων κόσμον, εκ τής αγνής Νεάνιδος, Χριστός ο Θεός.

Ο Ειρμός

Συνεχόμενον δέξαι με, φιλάνθρωπε, εκ πταισμάτων πολλών, καί προσπίπτοντα, τοίς οικτιρμοίς σου, ως τόν Προφήτην, Κύριε, σώσόν με.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ' Ὡς ἀπαρχάς

Ὡς εὐσεβείας κήρυκας, καί ἀσεβείας φίμωτρα, τῶν θεοφόρων τόν δῆμον ἐφαῖδρυνας, Κύριε, τήν υψήλιον λάμποντα, Ἐν εἰρήνῃ τελείᾳ, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, τοὺς σέ δοξάζοντας καί μεγαλύνοντας, διαφύλαξον, ψάλλειν καί ἀδῆν σοι, Ἀλληλούϊα.

Ο Οίκος

Τοίς τού βίου τερπνοῖς ἐνητένισα, λογισμοῖς θεωρῶν τά γινόμενα, καί μετρήσας αὐτῶν τά ἐπώδυνα, τήν ζωήν τῶν βροτῶν ἐταλάνισα, ὑμᾶς δέ μόνους ἐμακάρισα, τοὺς μερίδα καλήν ἐπιλεξαμένους, τό παθεῖν τῷ Χριστῷ, καί μένειν σὺν αὐτῷ, καί συμψάλλειν αἰὶ τῷ Προφήτῃ Δαυῖδ, Ἀλληλούϊα.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνείαν ἐπιτελούμεν πάντων τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων ἁγίων Ἀνδρῶν τε καί Γυναικῶν.

Στιχοι

- Ψυχαῖς Δικαίων, ὧν αἰὶ μνήμη μένει,
- Χοάς μενούσας, προσκομίζω τοὺς λόγους.

Ταῖς τῶν Οσίων σου πάντων πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ' Ὁ τοὺς Παῖδας ὁροσίσας

Δεῦτε προσοίσωμεν ὕμνους κατὰ χρέος, γυναιξὶ ταῖς οσίως βιωσάσαις, καί ἰσαγγέλως, Ὡν ἱκεσίαις, κρᾶζομεν, Ὁ Θεός σώσον πάντας ἡμᾶς.

Ἡ χρηστοφόρος Βρυαῖνη, σὺν τῇ θείᾳ Φεβρωνίᾳ τιμάσθω, καί Ὡμαῖδι, καί Ἱερείᾳ, καί Πλατωνίς δέ ἀδεῖται, σὺν αὐταῖς καί Μελανθία πιστῶς.

Ταῖς ἀγγελόφροσιν αἶνος Εὐπραξίαις, σὺν δυσὶ θεοδώραις,
Ἀναστασίαις ταῖς πανολβίαις, ὕμνος καὶ δόξα ἀπαυστος, θαυμαστῶς
λατρευσάσαις Θεῷ.

Ἡ Αἰγυπτία Μαρία, φῶς ἐν κόσμῳ, καὶ ἡ Μαρίνος κληθείσα, ἄστρον
ὠφθη τῇ οἰκουμένη, ἡ Εὐφροσύνη ἥλιος, ἀρεταῖς ἀπαστράπτουσα.

Πυρσοφαῆς Θεοδούλῃ καὶ ἐν ἀσκήσει, σὺν ταύτῃ αὐγάζει, Θεοδότῃ
καὶ Ιουλίττῃ, καὶ συνεκλάμπει πράξεσιν, Ἰσιδώρα ἡ πανόλβιος.

Ἡ οὐρανόφρων Μαρίνη νῦν τιμάσθω, σὺν τῇ μεγάλῃ Ματρώνῃ,
Συγκλητικῇ δέ καὶ ἡ Σάρρα, σὺν τῇ Ιούστῃ ἄσμασιν, ὡς σοφαὶ
ἀνυμνεῖσθωσαν.

Πελαγία ὁ Ἀγγελος Κυρίου, Ταῖσία, ὁ λύχνος τῆς μετανοίας,
συναδέσθω, καὶ εἴτις ἄλλῃ, ἔλαμψε Γυναικῶν ἐν ἀσκήσει.

Μαρτυρικόν

Τῶν Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες, δυσωπούμεν τὸν μόνον
Ζωοδότῃν, τοῦ καταπέμψαι τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἔλεος, καὶ πταισμάτων
συγχώρησιν.

Δόξα...

Σὺν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα προσκυνούμεν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα
ομοφρόνως, δοξολογούντες πιστῶς βώμεν, Δόξα σοι Τριάς μονάς, ὁ
Θεός ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε ἡ τεκούσα, τὸν τοῦ κόσμου Σωτήρα καὶ Δεσπότην,
εὐλογημένη, αὐτὸν δυσώπει πάντοτε, οἰκτειρῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός

Ὁ τοὺς Παῖδας ὁροσίσας ἐν καμίνῳ, καὶ παρθένον φυλάξας τὴν
Τεκούσάν σε μετὰ τόκον, εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Ὡδή η'

Τὸν ἐν Ὁρει, ἀγίῳ δοξασθέντα

Τοὺς ποιμένας, καὶ σοφοὺς Διδασκάλους, ἱεράρχας, Χριστοῦ τῆς
Εκκλησίας, σὺν τοῖς Οσίοις, πάντες ἀνυμνήσωμεν, Κύριον υμνούντες,
καὶ ὑπερυψούντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κατὰ χρέος, Βασίλειος ὁ μέγας, καὶ σὺν τούτῳ, ὁ πολὺάθλος ὄντως,
ὑμνεῖσθω Ἀθανάσιος ἐν ἁσμασι, μετὰ Γρηγορίου, τοῦ θεολογίου,

εξάρχοντος απάντων.

Ιωάννην, τό χρυσορρήμον στόμα, σύν Κυρίλλοις, τοῖς θεοσόφοις
στύλοις, δοξάσωμεν ωσαύτως καί Ησύχιον, ἄλλον θεολόγον, σύν τῷ
θεηγόρῳ, καί θείῳ Μελετίῳ.

Γρηγορίῳ, δόξα τῶν Νυσσαέων, σύν τοῖς δύω, θαυματουργοῖς
Πατράσι, καί ὁ σοφός τὰ θεία Επιφάνιος, σύν Αμφιλοχίῳ, τῷ λαμπρῷ
φωστήρι, υμνεῖσθω εἰς αἰῶνας.

Μητροφάνην, τῶν ἱερέων κλέος, σύν Νεκταρίῳ Ἀττικῷ Γενναδίῳ, μεθ'
ῶν καί Ανατόλιον υμνήσωμεν, τοὺς ζωολαμπτήρας, ἅμα Ευσεβείῳ
καί Πρόκλῳ τοῖς πανσόφοις.

Νικολάῳ, τῷ ἱεροκηρύκῳ, Σωφρονίῳ, τῷ ὄντως μελιγλώττῳ, σύν
Ευλαλίῳ ἄδῳ καί Διάδοχον, ἅμα Ευσταθίῳ, Ιουβεναλίῳ, τοῖς
πατροκορυφαίοις.

Μαρτυρικόν

Τὰς ἰάσεις, ψυχῶν τε καί σωμάτων, ὡς ἐκ κρήνης, τῆς λάρνακος
βρουύσης, τῶν Ἀθλοφόρων πίστει αρουσώμεθα, Κύριον υμνοῦντες,
καί υπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα.

Ὡς Μονάδα, τῇ οὐσίᾳ υμνῶ σε, ὡς Τριάδα, τοῖς προσώποις σε σέβω,
πάτερ, Υἱέ, καί Πνεῦμα τό πανάγιον, ἀναρχον τό κράτος, τῆς σῆς
Βασιλείας, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ τό Ὅρος, τοῦ Θεοῦ ἀνεδείχθης, Θεοτόκε, ἐν ᾧ Χριστός οικήσας,
θείους ναοὺς εἰργάσατο τοὺς ψάλλοντας, Κύριον υμνεῖτε, καί
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Τόν ἐν Ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καί ἐν βάτῳ, πυρί τό τῆς
Αειπαρθένου, τῷ Μωϋσῇ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνεῖτε, καί
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Τόν προδηλωθέντα ἐν Ὄρει

Τίς τήν παρρησίαν, ερεύξεται Αμβροσίου; τού Ιεροθέου δέ, πώς τήν σοφίαν εξείποι; καί Αλεξάνδρων τών θεοσόφων Πατέρων, τήν υπέρ τῆς πίστεως στερρότητα;

Φαίδιμος ο θεῖος, Σπυρίδων ο θεοφόρος, σύν τῷ Αντιπάτρῳ, Παμβῷ, Παλλαδίῳ, καί Νόννῳ, Ιερωνύμῳ, καί Γερμανῷ τῷ παντίμῳ, ὡς θεοφωστήρες ανυμνείσθωσαν.

Ο πολὺς τὰ θεῖα, Διονύσιος τιμάσθῳ, ὡς τῶν ουρανίων μύστης, ο πολὺαθλος Κλήμης, Φλαβιανός τε, καί Παῦλος ο μέγας, τῆς ομολογίας οἱ προκήρυκες.

Μιχαήλ Συνάδων, υμνείσθῳ συν Ταρασίῳ, Νικηφόρος αὐθις, σύν Θεοδώρῳ τῷ πάνῳ, καί Θεοφάνη, ο Ιερώνυμος ὄντως, οἱ υπασπισταί τῶν χαρακτήρων Χριστοῦ.

Πέτρος καί Ἰγνάτιος, οἱ ὄντως θεοφόροι, ὡς Χριστοῦ ἀπόστολοι, καί ιερόαθλοι ὄντες, ανυμνείσθωσαν ἅμα σύν Πολυκάρπῳ, καί Κυπριανῷ τῷ χριστομάρτυρι.

Ὅσοι Πατέρες, καί Ιεράρχαι Κυρίου, σύν Ιερομάρτυσι, καί Γυναιξίν αγίαις, ονομαστοί καί ἀνώνυμοι πάντες, εὐξασθε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν

Ἐν ταῖς ουρανίαις, μοναῖς τῆς δόξης Κυρίου, σύν χοροῖς τῶν Μαρτύρων, καί Ἀποστόλων τρυφώντας, υπέρ ἡμῶν τῶν ἐν γῇ τὰς αἰτήσεις, Μάρτυρες τῷ κτίστῃ προσαγάγετε.

Δόξα...

Ὁ εἷς ἐν Τριάδι Θεός, δόξα σοι ἀπαύστως, εἰ γάρ καί Θεός ἕκαστον, ἀλλ' εἷς τῇ φύσει πέλεις, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καί τό πνεῦμα, τοῖς Τρισσοφαέσιν ιδιώμασι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Βάτον καιομένην πυρί, καί μή φλεγομένην, προεώρα πάλαι Μωσής, ἐν Σιναίῳ τῷ, ὀρει, σὴν θεόδεκτόν σου γαστέρα Παρθένε, υποδεχομένην τό ἀκήρατον πῦρ.

Ὁ Εἰρμός

Τόν προδηλωθέντα, ἐν Ὄρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρί καί βάτῳ, τόκον τόν τῆς, Αἰιπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε

Οι κόσμον αρνησάμενοι, καί τόν Σταυρόν αράμενοι, πληθύς οσίων Πατέρων, σύν τοῖς χοροῖς τῶν Μαρτύρων, Ιεραρχῶν ομήγουρις, καί Γυναικῶν τό σύνταγμα, ἡμᾶς καταφαιδρύνετε, τοῦ ανυμνήσαι ἀξίως, ὑμῶν τήν πάμφωτον μνήμην.

Ἔτερον
Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Τοῦς ἐν ἀσκήσει λάμπαντας, Θεοφόρους Πατέρας, καί Ιεράρχας ἅμα τε, Γυναικῶν τάς οσίας, καί τῶν Ιερομαρτύρων, τάς χορείας ἐν ὕμνοις, φαιδρῶς ανευφημήσωμεν, ὅπως αγιασθῶμεν, καί ταῖς εὐχαῖς τούτων, καί πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τόν δρόμον διανύσωμεν, ευμαρῶς τῆς νηστείας.

Εἰς τοὺς Αἶνους
Ἰστώμεν Στιχηρά

Ἦχος πλ. δ'
Ὁ ἐν Εδέμ Παράδεισος

Τήν τῶν Πατέρων ἅπαντες πληθύν, οσίως ἀσκήσασαν, ἐν ὠδαῖς ἐγκωμιάσωμεν πιστοί, τοὺς Ιεράρχας δέ Χριστοῦ, ευφημήσωμεν ἅμασι, θεοφρόνως ὁμοψύχως ἀδελφοί, ἐν ἐγκρατεία γάρ ἐζήσαν, καί ἐν νηστεία καθάρᾳ, καί τοῦ Χριστοῦ κατετράνωσαν, τό Ευαγγέλιον ἡμῖν, μεθ' ὧν ανυμνήσωμεν, Γυναικῶν τάς θεοφόρους καί λαμπράς, τήν αὐτῶν πολιτείαν, θεοπρεπῶς ζηλοῦντες ἐν ψυχῇ, ἵνα εὐρώμεν ἐκεῖ, πλημμελημάτων τήν συγχώρησιν.

Τοῦς ἐν ἀσκήσει λάμπαντας φαιδρῶς, οσίως τε ζήσαντας, ευφημήσωμεν ἐνδόξως ἀδελφοί, ὡς βιοτεύσαντας καλῶς, πρὸς ζωὴν τήν αἰώνιον, ευσεβῶς μετοικισθέντας ἐν χαρᾷ, πρὸς λήξιν τε τήν ἀνώλεθρον, καί μακαρίαν τήν ἐκεῖ, δι' ἀρετῆς καί σεμνότητος, ευθυδρομήσαντας ἰδοῦ, ἀξίως τιμήσωμεν, ὅπως τύχωμεν ἐλέους ἐκ Θεοῦ, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, καί αἰωνίου δόξης καί χαράς, καί ρυσθῶμεν τῶν ἐκεῖ, ἀπαραιτήτων κολάσεων.

Ιεραρχῶν ἀπάντων ὁ χορός, Δικαίων ομήγουρις, Ασκητῶν τε καί οσίων Γυναικῶν, τῶν βιωσάντων ευσεβῶς, δυσωπηθέντες χάριτι, Ἰκετεύσατε τόν μόνον ἀγαθόν, καί πανοικτίρμονα Κύριον, τοῦ οἰκτειρήσαι καί ἡμᾶς, καί τῆς ἐκεῖ κατακρίσεως, ρυσθείημεν διαπαντός, ταῖς προσευχαῖς ὑμῶν σοφοί, καί μελλούσης

απολαύσεως, τρυφάν διηνεκώς, εις αιώνας αιώνων, αγαλλιώμενοί τε καί ημείς, αίνον ύμνοις απαύστως, τώ Ζωοδότῃ ανακράζοντες.

Θεοπρεπή πανήγυριν πιστοί, κροτήσωμεν σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων δαψιλῶς Ἱεραρχῶν, καί Ἀσκητῶν, καί Ἱερομαρτύρων, καί οσίων Γυναικῶν, καί ευσεβῶν, τῶν γάρ φθαρτῶν κατεφρόνησαν, καί τῶν προσκαίρων ἀληθῶς, καί ὡς ἀράχνην ηγήσαντο, καί ὥσπερ σκύβαλα αὐτά, ἵνα κερδήσωσι, τόν Χριστόν καί τὰ βασιλεία αὐ, τοῦ, καί τὰ θεία ἐκεῖνα, ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδεν, οὐς οὐδέ ἤκουσε ποτέ, ὧν πρεσβείαις ὁ Θεός, ρύσαι φθοράς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα...

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Ὅσιοι Πατέρες, εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος, τῶν κατορθωμάτων ὑμῶν, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὔρετε μισθόν τῶν καμάτων ὑμῶν, τῶν δαιμόνων ὠλέσατε τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθάσατε τὰ τάγματα, ὧν τόν βίον ἀμέμπτως ἐζηλώσατε, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς Κύριον, εἰρήνην αἰτήσασθε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε σύ εἰ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς, Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τῶν σῶν Οσίων, καί πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά καί ἀπό τοῦ Κανόνος, Ωδή γ' καί ς'.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Καυχῆσονται Ὅσιοι ἐν δόξῃ.

Στίχ. Αἱ ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ ΙΔ' 19-26)

Ἀδελφοί, τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν, καί τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους, Μή ἐνεκεν βρώματος, κατάλυε τό ἔργον τοῦ Θεοῦ, πάντα μέν καθαρὰ, ἀλλά κακόν τῷ ἀνθρώπῳ, τῷ διά προσκόμματος ἐσθίοντι, Καλόν τό μή φαγεῖν κρέα, μηδὲ πιεῖν οἶνον, μηδὲ ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει, ἢ σκανδαλίζεται, ἢ ἀσθενεῖ, Σύ πίστιν ἔχεις; κατὰ σεαυτόν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, Μακάριος ὁ μή κρίνων εαυτόν, ἐν ᾧ δοκιμάζει. Ὁ δὲ διακρινόμενος, εἰάν φάγῃ, κατακέκριται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως, πάν δὲ ὁ οὐκ ἐκ πίστεως, ἀμαρτία ἐστί. Τῷ δὲ

δυναμένω υμᾶς στηρίξαι κατὰ τό ευαγγέλιόν μου καί τό κήρυγμα
Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις
σεσιγημένου, φανερωθέντος δέ νῦν διὰ τε γραφῶν προφητικῶν, κατ'
ἐπιταγήν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, εἰς υπακοήν πίστεως, εἰς πάντα τά ἔθνη
γνωρισθέντος, μόνῃ σοφῷ Θεῷ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ἡ δόξα εἰς
τούς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἄλλος τῶν Οσίων
Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολὴς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ Ε' 22 - ΣΤ' 2)

Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος, Ἀδελφοί, ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη,
μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια,
κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα
ἐσταύρωσαν, σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν
πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχώμεν, Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους
προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες, Ἀδελφοί, ἐάν καὶ προληφθῇ
ἄνθρωπος ἐν τινὶ παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν
τοιούτον ἐν πνεύματι πραότητος, σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σύ
πειρασθῇς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε
τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλληλούϊα Ἦχος β'
Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.
Στίχ. Αγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Ευαγγέλιον Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον
Εἶπεν ὁ Κύριος, Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν...
Καὶ τῶν Οσίων
Εἶπεν ὁ Κύριος, Πάντα μοι παρεδόθη...

Κοινωνικόν
Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούϊα.
τ31[top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετά τὸν προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ, τὸ
Κάθισμα ὅλον.

Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ι' καὶ ψάλλομεν
Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωήχου ς' καὶ τοῦ Τριωδίου δ'.

Στιχηρά προσόμοια τοῦ Τριωδίου
Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι

Οπλάστης μου Κύριος, χοὺν ἐκ τῆς γῆς προσλαβὼν με, ζωηρῶ
φυσήματι, ψυχώσας ἐζώωσε καὶ ἐτίμησεν, ἐπὶ γῆς ἀρχοντα, ορατῶν
ἀπάντων, καὶ Ἀγγέλοις ὁμοδίαιτον. Σατάν δ' ὁ δόλιος, ὁργάνῳ τῷ ὀφει
χρησάμενος, ἐν βρώσει ἐδελέασε, καὶ Θεοῦ τῆς δόξης ἐχώρισε, καὶ
τῷ κατωτάτῳ, θανάτῳ παραδέδωκεν εἰς γῆν. Ἀλλ' ὡς Δεσπότης καὶ
εὐσπλαγχνος, πάλιν ἀνακάλεσαι.

Στολὴν θεοῦφαντον, ἀπεξεδύθην ὁ τάλας, σοῦ τό θείον πρόσταγμα,
παρακούσας Κύριε, συμβουλία ἐχθροῦ, καὶ συκῆς φύλλα δέ, καὶ τοὺς
δερματίνους, νῦν χιτῶνας περιβέβλημαι. ἰδρώτι κέκριμαι, ἄρτον
μοχθηρόν κατεσθίειν γάρ, ἀκάνθας καὶ τριβόλους δέ, φέρειν μοι ἡ γῆ
κεκατήραται. Ἀλλ' ὁ ἐν υστέροις, τοῖς χρόνοις ἐκ Παρθένου
σαρκωθεὶς, ἀνακαλέσας εἰσάγαγε, πάλιν εἰς Παράδεισον.

Παράδειςσε πάντιμε, τό ωραιότατον κάλλος, θεόκτιστον σκῆνωμα,
ευφροσύνη ἀληκτε, καὶ ἀπόλαυσις, δόξα τῶν Δικαίων, Προφητῶν
τερπνότης, καὶ Ἀγίων οικητήριον, ἡχῶ τῶν φύλλων σου, Πλάστην τόν
τῶν ὅλων ἰκέτευε, τὰς πύλας υπανοίξαι μοι, ἅς τῇ παραβάσει
ἀπέκλεισα. καὶ ἀξιωθῆναι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς μεταλαβεῖν, καὶ τῆς
χαράς, ἥς τό πρότερον, ἐν σοὶ κατετρύφησα.

Ἀδὰμ ἐξωστράκισται, παρακοή Παραδείσου, καὶ τρυφῆς ἐκβέβληται,
γυναικὸς τοῖς ῥήμασιν ἀπατῶμενος, καὶ γυμνὸς κάθηται, τοῦ χωρίου
οἴμοι! ἐναντίον ὀδυρόμενος. Διὸ σπουδάσωμεν, πάντες τὸν καιρὸν
υποδέξασθαι, νηστείας υπακούοντες, ευαγγελικῶν παραδόσεων, ἵνα
διὰ τούτων, εὐάρεστοι γενόμενοι Χριστῷ, τοῦ Παραδείσου τὴν
οἶκισιν, πάλιν ἀπολάβωμεν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἐκάθισεν Ἀδὰμ, ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου, καὶ τὴν ἰδίαν γύμνωσιν
θρηνῶν ὠδύρετο. Οἴμοι, τὸν ἀπάτη πονηρὰ πεισθέντα καὶ κλαπέντα,
καὶ δόξης μακρυνθέντα! οἴμοι, τὸν ἀπλότητι γυμνόν, νῦν δέ
ἠπορημένον! Ἀλλ' ὦ Παράδειςσε, τρυφῆς ἀπολαύσω, οὐκέτι ὀψομαι
οὐκέτι σου τῆς τόν Κύριον καὶ Θεόν μου καὶ Πλάστην, εἰς γῆν γάρ
ἀπελεύσομαι, ἐξ ἧς καὶ προσελήφθην. Ἐλεήμον Οικτίρμον βοῶ σοι.
Ἐλέησόν με τόν παραπесόντα.

Καί νύν... Θεοτοκίον,
τό τῆς Οκτωήχου

Εἰς τήν Λιτήν

Τό Ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἥλιος ακτίνας ἐκρυσπεν, ἡ σελήνη σύν τοῖς ἀστροῖς εἰς αἶμα μετετράπη, ὀρη ἐφριξαν, βουνοί ἐτρόμαξαν, ὅτε Παράδεισος ἐκλείσθη. Ἐκβαίνων ὁ Ἀδάμ, χερσὶ τύπτων τὰς ὄψεις, ἔλεγεν. Ἐλεήμον, ἐλέησόν με τόν παραπτεσόντα.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Μυστικῶς ανυμνούμέν σε, Θεοτόκε Μαρία, ἀνεδείχθης γάρ θρόνος τοῦ μεγάλου Βασιλέως, σκηνή παναγία, τῶν ουρανῶν πλατυτέρα, Χερουβὶμ ἄρμα, ἀνωτέρα δὲ τῶν Σεραφίμ, νυμφῶν δόξης, ἐκ σοῦ γάρ προήλθε, σαρκωθεὶς ὁ πάντων Θεός. Αὐτόν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα τῆς Οκτωήχου τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἐξεβλήθη Ἀδάμ τοῦ Παραδείσου, διὰ τῆς βρώσεως, διό καὶ καθεζόμενος ἀπέναντι τούτου, ὠδύρετο, ὀλολύζων, ἐλεεινὴ τὴ φωνή, καὶ ἔλεγεν. Οἶμοι, τί πέπονθα ὁ τάλας ἐγώ! μίαν ἐντολήν παρέβην τὴν τοῦ Δεσπότου, καὶ τῶν ἀγαθῶν παντοίων ἐστέρημαι. Παράδεισε ἀγιώτατε, ὁ δι' ἐμέ πεφυτευμένος, καὶ διὰ τὴν Εὐὰν κεκλεισμένος, ἰκέτευε τῷ σέ ποιήσαντι, καμὲ πλάσαντι, ὅπως τῶν σῶν ἀνθέων πλησθήσωμαι. Διὸ καὶ πρὸς αὐτόν ὁ Σωτὴρ. Τό ἐμόν πλάσμα οὐ θέλω ἀπολέσθαι, ἀλλὰ βούλομαι τούτο σῶζεσθαι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ὅτι τόν ἐρχόμενον πρὸς με, οὐ μὴ ἐκβάλλω ἔξω.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος ο αὐτός

Οποιοτῆς καὶ λυτρωτῆς μου Πάναγνε, Χριστός ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμέ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώτης κατάρτας τόν Ἀδάμ ἠλευθέρωσε. Διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένω ἀληθῶς, βῶμεν ἀσιγήτως, τό Χαίρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαίρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τό, Νύν ἀπολύεις. Τό Τρισάγιον

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ο Κύριος μετά σου, ευλουημένη σύ εν γυναιξί, καί ευλοημένος ο καρπός τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτήρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. **εκ γ'**

καί η λοιπή Ακολουθία τῆς Αγρυπνίας

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, εις τό, Θεός Κύριος, τό Απολυτίκιον Αναστάσιμον, δῖς, καί τό Θεοτοκίον. Εἶτα η συνήθης Στιχολογία. Αρχόμεθα δέ αναγινώσκειν τό βιβλίον τῆς Εξαήμερου τοῦ Χρυσοστόμου.

Μετά δέ τήν Στιχολογίαν, τά Ευλογητάρια, οι Αναβαθμοί τοῦ Ἦχου, τό, Πάσα πνοή, τό ἐνδιάτακτον Εωθινόν Ευαγγέλιον, καί τό Ανάστασιν Χριστοῦ, καί μετά τόν Ν'.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετανοίας ἀνοιζόν μοι πύλας Ζωοδότα, ὀρθρίζει γάρ τό πνεύμά μου πρός ναόν τόν ἅγιόν σου, ναόν φέρον τοῦ σώματος ὅλον ἐσπιλωμένον, ἀλλ' ὡς Οικτίρμων κάθαρον, εὐσπλαγχνῶ σου ἐλέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αἰσχροῖς γάρ κατερρύπωσα, τήν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ραθύμως τόν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρύσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.
Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα ἐλέος σου, καί κατά τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν τάλας, τρέμω τήν φοβερὰν ἡμέραν ο τῆς κρίσεως, ἀλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ο Δαυῖδ βοῶ σοι. Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα σου ἔλεος.

Οι Κανόνες. Τῆς Οκτωήχου, ο Αναστάσιμος, ο Σταυροαναστάσιμος, καί τῆς Θεοτόκου, εἰς η' καί τοῦ Τριωδίου, εἰς ζ'.

Κανών του Τριωδίου

Ποίημα Χριστοφόρου του Πρωτασηκρίτου

Ωδή α' Ἦχος πλ. β' Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας

Δεύρο ψυχὴ μου αθλία, κλαύσον τὰ σοί, πεπραγμένα σήμερον,
μνημονεύουσα τῆς πρίν, ἐν Εδέμ γυμνώσεως, δι' ἧς, ἐξεβλήθης τῆς
τρυφῆς, καὶ τῆς ἀλήκτου χαράς.

Υπὸ πολλῆς ευσπλαγχνίας, καὶ οἰκτιρμῶν, Πλαστουργέ τῆς κτίσεως,
καὶ τῶν ὅλων Ποιητά, ἐκ χοός ζωώσας με τό πρίν, ἐνετείλω σε ὑμνεῖν,
σύν τοῖς Ἀγγέλοις σου.

Διὰ χρηστότητος πλούτον, σύ φυτουργεῖς, Πλαστουργέ καὶ Κύριε,
Παραδείσου τὴν τρυφήν, ἐν Εδέμ κελεύων με τρυφάν, τῶν ωραίων
καὶ τερπνῶν, καὶ μὴ ρεόντων καρπῶν.

Οἶμοι ψυχὴ μου αθλία! τῶν ἐν Εδέμ, ἀπολαύειν εἴληφας, ἐξουσίαν ἐκ
Θεοῦ, μὴ φαγεῖν δὲ γνώσεως καρπὸν, προσετάγης, ἵνα τί, παρέβης
νόμον Θεοῦ;

Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Παρθένε, ὡς τοῦ Ἀδάμ, κατὰ γένος θύγατερ, κατὰ χάριν
δὲ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ γεννήτρια ἐμέ, τὸν ἐξόριστον Εδέμ, νῦν
ανακάλεσαι.

Καταβασία

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην
Φαραῶ, καθορῶν ποντοῦμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδήν, ἐβόα,
ἄσωμεν».

Ωδή γ' Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ

Ὅφιν ὁ δόλιος ποτέ, τὴν τιμὴν μου φθονήσας, ἐπιθύρισε δόλον, τῆς
Εύας ἐν τοῖς ὡσίν, ἐξ ἧς ἐγώ, πλανηθεὶς ἐξωρίσθην, οἶμοι! τοῦ χοροῦ
τῆς ζωῆς.

Τὴν χεῖρα τείνας προπετώς, ἐγευσάμην τοῦ ξύλου, τοῦ τῆς γνώσεως,
οὔπερ, προσέταξέ μοι Θεός, μηδόλως μεταλαβεῖν, καὶ τῆς θείας,
δόξης ἀπερρίφθην πικρώς.

Οἶμοι αθλία μου ψυχὴ! πῶς οὐκ ἔγνωσ τὸν δόλον; πῶς οὐκ ἤσθου

τῆς πλάνης, καί τοῦ φθόνου τοῦ ἐχθροῦ; ἀλλ' ἐσκοτίσθης, τόν νούν,
καί παρέβης, ἐντολήν τοῦ Κτίστου σου;

Θεοτοκίον

Ελπίς καί σκέπη μου σεμνή, ἡ τήν γύμνωσιν πάλαι, περιστείλασα
μόνη, τήν τοῦ πεσόντος Ἀδάμ, τῷ τοκετώ σου Ἀγνή, ἀφθαρσίαν αὐθίς
με ἀμφίασον.

Καταβασία

«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν
πιστῶν σου Ἀγαθέ, καί στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς
ομολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Εξεβλήθη ὁ Ἀδάμ, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, διά βρώσεως πικράς,
ἐν ἀκρασίᾳ ἐντολήν, μή φυλάξας τήν τοῦ Δεσπότη, καί κατεκρίθη,
ἐργάζεσθαι τήν γήν, ἐξ ἧς ἐλήφθη αὐτός, ἰδρώτι δέ πολλῷ, ἐσθίειν
ἄρτον αὐτοῦ. Διό ἡμεῖς ποθήσωμεν ἐγκράτειαν, ἵνα μή ἔξω
θρηνήσωμεν, τοῦ Παραδείσου, ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀλλ' εἰς αὐτόν
ἐλευσώμεθα.

Ἔτερον Ἦχος δ'

Ὁ υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Νύν ὁ καιρός τῶν ἀρετῶν ἐπεφάνη, καί ἐπὶ θύραις ὁ Κριτής, μή
στυγνάσωμεν, ἀλλά δεύτε νηστεύοντες προσάξωμεν, δάκρυα
κατάνυξιν καί ἐλεημοσύνην, κράζοντες. Ἡμάρτομεν, ὑπὲρ ψάμμον
θαλάσσης. Ἀλλ' ἄνες πάσι πάντων Λυτρωτά, ἵνα καί σχῶμεν τόν
ἀφθαρτον στέφανον.

Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι,
εἰ μή γάρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ
τοσούτων κινδύνων, τίς δέ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ
ἀποστώμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ, σοῦς γάρ δούλους σώζεις αεὶ, ἐκ
παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ἀνάγνωσις τοῦ Λόγου, εἰς τήν πληγὴν τῆς χαλάζης, οὐ ἡ
αρχή. Τί λύετε τάξιν ἐπαινουμένη; Ποιούμεν δέ αὐτόν εἰς δόσεις δύο.

Ὡδή δ' Χριστός μου δύναμις

Τιμῆς ἠξίωμαι, ἐγὼ ὁ ἄθλιος, παρὰ σοῦ τοῦ Δεσπότη ἐν τῇ Εἰδή,
οἶμοι πῶς πεπλάνημαι, καί διαβόλω, φθονηθεῖς, ἀπερρίφην τοῦ
προσώπου σου!

Εμέ θρηνήσατε, Αγγέλων τάγματα, Παραδείσου τά κάλλη καί τών φυτών, τών εκεί ευ πρέπεια, τόν πλανηθέντα δυστυχώς καί Θεού αποσκιρτήσαντα.

Λειμών μακάριε, φυτα θεόφυτα, Παραδείσου τερπνότης νύν επ' εμέ, δάκρυα σταλάξατε, εκ φύλλων ώσπερ όφθαλμών, τόν γυμνόν, καί ξένον δόξης Θεού.

Ουκέτι βλέπω σε, ουκ απολαύω σου, τής ηδίστης καί θείας μαρμαρυγής, πάντιμε Παράδεισε. γυμνός γάρ έρριμαι εις γήν, παροργίσας τόν Ποιήσαντα.

Θεοτοκίον

Αγία Δέσποινα, η διανοίξασα, Παραδείσου τας πύλας πάσι πιστοίς, άς Αδάμ απέκλεισε διά παράβασιν ποτέ, πύλας ελέους μοι διάνοιζον.

Καταβασία

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ωδή ε' Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ

Φθονήσας πάλαι μοι ο εχθρός, τής εν Παραδείσω ευτυχούς, αναστροφής ο μισάνθρωπος, όφεως εν είδει με υπεσκέλισε, καί δόξης αϊδίου ξένον με έδειξε.

Θρηνώ καί κόπτομαι τήν ψυχήν, καί τοίς οφθαλμοίς επιζητώ, πλήθη δακρύων προστίθεσθαι, όταν αποβλέψω, καί καταμάθω μου, τήν γύμνωσιν ήν έσχον, εκ παραβάσεως.

Εκ γής επλάσθην χειρί Θεού, αύθις δ' επιστρέφειν πρός τήν γήν, εγώ ο άθλιος ήκουσα. Τίς εμέ μή κλαύση, τόν απωσθέντα Θεού, καί τής Εδέμ τόν Άδην ανταλλαζάμενον.

Θεοτοκίον

Νυμφώνα δόξης σε μυστικόν, πάντες καταγγέλλομεν πιστοί, Θεοκυήτορ, πανάμωμε, όθεν δυσωπώ σε Αγνή πεσόντα με, νυμφώνος Παραδείσου, οικείον ποίησον.

Καταβασία

«Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ, τας τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύгаυσον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ

ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Ωδή ς' Τού βίου τήν θάλασσαν

Στολήν με ενέδυσας, θεοῦφαντον Σωτήρ, εν τή Εδέμ ὡς
εὐσπλαγχνος, ἐγὼ δέ σου παρείδον τήν ἐντολήν, πεισθεῖς τῷ
αλάστορι, καί γυμνός καθωράθην ο ταλαίπωρος.

Ψυχὴ παναθλία μου, ἐμακρύνθης ἐκ Θεοῦ, διὰ ἀπροσεξίας σου,
Παραδείσου ἐστέρησαι τῆς τρυφῆς, Ἀγγέλων κεχώρισαι, εἰς φθοράν
κατηνέχθης, ὦ τοῦ πτώματος!

Ελέησον οἰκτερον, Παντοκράτορ ὁ Θεός, τών σών χειρῶν τό ποίημα,
μή παρίδης με δέομαι Ἀγαθέ, τόν ἀποχωρίσαντα, ἐμαυτὸν τῆς
χορείας τών Ἀγγέλων σου.

Θεοτοκίον

Μαρία Θεόκλητε, ἡ Κυρία τοῦ παντός, ὡς τετοκυία Κύριον, Βασιλέα
τῶν ὅλων καί Λυτρωτὴν, αἰχμάλωτον ὄντα με, Παραδείσου τῆς δόξης
ανακάλεσαι.

Καταβασία

«Τοῦ βίου τήν θάλασσαν, υφουμένην καθορών, τών πειρασμῶν τῷ
κλύδωνι, ἐν ευδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι, Ἀνάγαγε ἐκ
φθοράς τήν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον

Αὐτόμελον Ἦχος πλ. β'

Τῆς σοφίας οδηγέ, φρονήσεως χορηγέ, τών ἀφρόνων παιδευτά, καί
πτωχῶν υπερασπι, στήριξον, συνέτισον τήν καρδίαν μου Δέσποτα.
Σύ δίδου μοι λόγον, ὁ τοῦ Πατρός Λόγος, ἰδοὺ γάρ τά χεῖλη μου, οὐ
μή κωλύσω ἐν τῷ κράζειν σοι. Ελεήμον, ἐλέησόν με τόν
παραπεσόντα.

Ο Οἶκος

Εκάθισεν Ἀδὰμ τότε, καί ἐκλαυσεν ἀπέναντι τῆς τρυφῆς τοῦ
Παραδείσου, χερσὶ τύπτων τὰς ὀψεις, καί ἔλεγεν. Ελεήμον, ἐλέησόν
με τόν παραπεσόντα.

- Ἰδὼν Ἀδὰμ τόν Ἄγγελον, ὠθήσαντα, καί κλείσαντα τήν τοῦ θείου
κήπου θύραν, ἀνεστέναξε μέγα, καί ἔλεγεν. Ελεήμον, ἐλέησόν με
τόν παραπεσόντα.
- Συνάληγσον Παράδεισε, τῷ κτήτορι πτωχεύσαντι, καί τῷ ἡχῶ σου
τῶν φύλλων, ἰκέτευσον τόν Πλάστην, μή κλείσῃ σε. Ελεήμον,
ἐλέησόν με τόν παραπεσόντα.

- Παράδεισε πανάρετε, πανάγιε, πανόλβιε, ο Εύαν κεκλειδι Αδάμ πεφυτευμένος, καί διά την σμένος, ικέτευσον Θεόν διά τόν παραπесόντα. Ελεήμον, ελέησόν με τόν παραπесόντα.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, ανάμνησιν ποιούμεθα τής από τού Παραδείσου τής τρυφής εξορίας τού Πρωτοπλάστου Αδάμ.

Στίχοι

- Κόσμος γενάρχαις πικρά συνθρηνησάτω.
- Βρώσει γλυκεία, συμπεσών πεπτωκόσι.

Τή αφάτω σου ευσπλαγχνία, Χριστέ ο Θεός ημών, τής τρυφής τού Παραδείσου ημάς καταξίωσον, καί ελέησον, ως μόνος φιλόανθρωπος. Αμήν.

Ωδή ζ' Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Ο δεσπόζων τών αιώνων πάντων Κύριος, ο πλάσας με βουλήματι σώ, φθονηθέντα με, τώ δολίω δράκοντι ποτέ, καί σέ παροργίσαντα Σωτήρ, μή υπερίδης ο Θεός, αλλ' ανακάλεσαί με.

Τά τού αίσχους περικείμενος ενδύματα, οίμοι! αντί στολής φωταυγούς, αποκλαίομαι τήν εμήν απώλειαν Σωτήρ, καί πίστει βοώ σοι Αγαθέ. Μή υπερίδης, ο Θεός, αλλ' ανακάλεσαί με.

Ετραυμάτισεν ο όφης ο παμπόνηρος, όλην μου τήν ψυχήν φθονερώς, Παραδείσου δέ τής τρυφής, εξόριστον ποιεί, αλλ' ώ ευσυμπάθητε Σωτήρ, μή υπερίδης ως Θεός, αλλ' ανακάλεσαί με.

Θεοτοκίον

Τήν ικέσιόν μου δέησιν Πανάμωμε πρόσδεξαι συμπαθεία τή σή, καί συγχώρησιν τών πταισμάτων, δίδου μοι Αγνή, εν θρήνοις βοώντι εκτενώς. Μή υπερίδης Αγαθή, αλλ' ανακάλεσαί με.

Καταβασία

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν Τύραννον έπεισε βοάν. Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Ωδή η' Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Δωρεαίς πολυτρόποις πάλαι τετίμηκας, τών χειρών σου τό έργον, μόνε φιλόανθρωπε. δράκων δέ δεινός συριγμώ εδελέασεν, οίμοι! τών προσόντων, καλών απογυμνώσας.

Ἴνα τί συμβουλίας πικράς ακήκοας, καί τῆς θείας ἐγένου ψήφου παρήκοος; οἱμοι ταπεινή ψυχή, Θεόν λυπήσασα, ὄν αἰεὶ δοξάζειν, ἐτάχθης συν Ἀγγέλοις.

Ερπετῶν καί θηρίων δεσπότης γέγονας, ἐρπετώ ψυχοφθόρω, πῶς προσωμίλησας, σύμβουλον λαβών, ὥς ευθὴ τὸν ἀλάστορα; ὦ τῆς σῆς ἀπάτης, ψυχὴ μου παναθλία!

Θεοτοκίον

Φωτοφόρον σκηνὴν σε Θεοῦ σαρκώσεως, ἀνυμνοῦμεν Μαρία Θεοχαρίτῳτε, ὅθεν με δεινῶς σκοτισθέντα τοῖς πάθεσι, λάμψον φῶς ἐλέους, ἐλπίς ἀπηλπισμένων.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καί προσκυνούμεν τὸν Κύριον.

Καταβασία

«Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις, ὁρόσον ἐπήγασας, καί δικαίου θυσίαν, ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γάρ ὁράς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδὴ θ' Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν

Γλυκύς εἰς γεύσιν καρπὸς τῆς γνώσεως, ἐν τῇ Εδέμ ἐφάνη μοι, πλησθέντι τῆς βρώσεως, εἰς χολὴν δὲ γέγονε τό τέλος αὐτῆς, οἱμοι ψυχὴ ἀθλία! πῶς ἀκρασία σε, τῆς τοῦ Παραδείσου ἐστίας, ξένην πεποίηκε;

Θεέ τῶν ὅλων, ἐλέους Κύριε, εἰς τὴν ἐμήν ταπείνωσιν, εὐσπλαγχνῶς ἐπίβλεψον, καί μή πόρρω πέμψης με τῆς θείας Εδέμ, ὅπως βλέπων τὰ κάλλη, ὅθεν ἐκπέπτωκα, σπεύσω πάλιν θρήνοις, προσλαβεῖν ἅπερ ἀπώλεσα.

Θρηνῶ, στενάζω, καί αποδύρομαι, τὰ Χερουβὶμ φλογίνῃ τῇ ρομφαίᾳ θεώμενος, τῆς εἰσοδὸν φυλάττειν ταχθέν, πᾶσι τοῖς Εδέμ τὴν παραβάταις, οἱμοι! ἀπρόσιτον, εἰμὴ σύ ἀκώλυτον Σωτήρ, ταύτην ποιήσεις μοι.

Θαρρῶ τῷ πλήθει, τῷ τοῦ ἐλέους σου, Χριστέ Σωτήρ, καί θείας ἐκ πλευράς σου τῷ Αἵματι. δι' οὐ κατηγίασας τὴν φύσιν βροτῶν, ἥνοιξας δὲ τὰς πύλας, τοῖς σοῖ λατρεύουσι, τὰς τοῦ Παραδείσου Ἀγαθέ, τὰς πρὶν κλεισθείσας Ἀδάμ.

Θεοτοκίον

Ζωῆς ἡ πύλη ἡ ἀδιόδευτος, ἡ νοητὴ Παρθένε Θεοτόκε ἀνύμφευτε,

Παραδείσου πύλας μοι κλεισθείσας τό πρίν, άνοιξον σαίς πρεσβείαις, όπως δοξάζω σε, τήν μετά Θεόν μου βοηθόν, καί κραταιάν προσφυγήν.

Καταβασία

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις Στρατιαίς, σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον Αναστάσιμον

Είτα τό παρόν

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τής εντολής σου Κύριε, παρήκουσα ο άθλιος, καί γυμνωθείς τής σής δόξης, αισχύνης πέπλησμαι, οίμοι! καί τής τρυφής εκβέβλημαι, τού Παραδείσου εύσπλαγχνε. Ελεήμον ελέησον, τόν στερηθέντα δικαίως, τής αγαθότητος τής σής.

Έτερον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Αποικισθέντες Κύριε, Παραδείσου τό πρώτον, διά τής ξύλου βρώσεως, αντεισήγαγες πάλιν, διά Σταυρού καί τού Πάθους, σου Σωτήρ καί Θεέ μου, δι' ου ημάς οχύρωσον, τήν Νηστείαν πληρώσαι, αγνοπρε πώς, καί τήν θείαν Έγερσιν προσκυνήσαι, τό Πάσχα τό σωτήριον, σέ Τεκούσης πρεσβείαις.

Εις τούς Αίνους, ιστώνμεν Στίχους η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα δ', καί Ανατολικόν έν, καί τού Τριωδίου γ'.

Στιχηρά Ιδιόμελα τού Τριωδίου

Ήχος πλ. α'

Οίμοι! ο Αδάμ, εν θρήνω κέκραγεν, ότι όφισ καί γυνή, θεϊκής παρρησίας με έξωσαν, καί Παραδείσου τής τρυφής ξύλου βρώσις ηλλοτρίωσεν. Οίμοι! ου φέρω λοιπόν τό όνειδος, ο ποτέ βασιλεύς τών επι γείων πάντων κτισμάτων Θεού, νύν αιχμάλωτος ώφθην, υπό μιάς αθέσμου συμβουλής, καί ο ποτέ δόξαν αθανασίας ημφιεσμένος, τής νεκρώσεως τήν δοράν, ως θνητός ελεεινώς περιφέρω. Οίμοι! τίνα τών θρήνων συνεργάτην ποιήσομαι; Αλλά σύ Φιλάνθρωπε, ο εκ γής δημιουργήσας με, ευσπλαγχνίαν φορέσας, τής δουλείας τού εχθρού, ανακάλεσαι καί σώσόν με.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, διηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

Ο αυτός

Τό στάδιον τών αρετών ηνέωκται, οι βουλόμενοι αθλήσαι εισέλθετε, αναζωσάμενοι τόν καλόν τής Νηστείας αγώνα, οι γάρ νομίμως αθλούντες, δικαίως στεφανούνται, καί αναλαμβάνοντες τήν πανοπλίαν τού Σταυρού, τώ εχθρώ αντιμαχησώμεθα, ως τείχος άρρηκτον κατέχοντες τήν Πίστιν, καί ως θώρακα τήν προσευχήν, καί περικεφαλαίαν τήν ελεημοσύνην, αντί μαχαίρας τήν νηστείαν, ήτις εκτέμνει από καρδίας πάσαν κακίαν. Ο ποιών ταύτα, τόν αληθινόν κομίζεται στέφανον, παρά τού Παμβασιλέως Χριστού, εν τή ημέρα τής Κρίσεως.

Στίχ. Ανάστηθι, Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου. μή επιλάβη τών πενήτων σου εις τέλος.

Ήχος πλ. β'

Αδάμ τού Παραδείσου διώκεται, τροφής μεταλαβών ως παρήκοος, Μωσής θεόπτης εχρημάτισε, νηστεία τά όμματα, τής ψυχής καθηράμενος, Διό τού Παραδείσου οικήτορες γενέσθαι επιποθούντες, απαλλαγώμεν τής αλυσιτελούς τροφής, καί Θεόν καθοράν εφιέμενοι, Μωσαϊκώς τήν τετράδα, τής δεκάδος νηστεύσωμεν, προσευχή καί τή δεήσει, ειλικρινώς προσκαρτερούντες, κατευνάσωμεν τής ψυχής τά παθήματα, αποσοβήσωμεν τής σαρκός τά οιδήματα, κούφοι πρός τήν άνω πορείαν μετίωμεν, όπου αι τών Αγγέλων χορείαι, ασιγήτοις φωναίς, τήν αδιαίρετον ανυμνούσι Τριάδα, καθοράν τό αμήχανον κάλλος, καί δεσποτικόν. Εκεί αξίωσον ημάς, Υιέ Θεού ζωοδότα, τούς επί σοί πεποιθότας, συγχορεύσαι ταίς τών Αγγέλων στρατιαίς, ταίς τής τε Αποκούσης σε Μητρός Χριστέ πρεσβείαις, και στόλων, καί τών Μαρτύρων, καί πάντων τών Αγίων.

Δόξα... Ήχος ο αυτός

Έφθασε καιρός, η τών πνευματικών αγώνων αρχή, η κατά τών δαιμόνων νίκη, η πάνοπλος εγκράτεια, η τών Αγγέλων ευπρέπεια, η πρός Θεόν παρρησία, δι' αυτής γάρ Μωϋσής, γέγονε τώ Κτίστη συνόμιλος, καί φωνήν αοράτως, εν ταίς ακοαίς υπεδέξατο, Κύριε, δι' αυτής αξίωσον καί ημάς, προσκυνήσαί σου τά Πάθη καί τήν αγίαν Ανάστασιν, ως φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχηλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα εξωποiehθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καί η συνήθης Λιτή εν τώ Νάρθηκι, εν ή ψάλλομεν καί τό Εωθινόν Ιδιόμελον. Συνάπτομεν δέ καί τήν πρώτην Ώραν, καί αναγινώσκονται αι Κατηχήσεις τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου τού Στουδίτου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου καί εκ τού Κανόνος τού Τριωδίου η ς' Ωδή. Ο Απόστολος.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Εύξασθε, καί απόδοτε, Κυρίω τώ Θεώ ημών.

Στίχ. Γνωστός εν τή Ιουδαία ο Θεός.

Πρός Ρωμαίους Επιστολής Παύλου Τό Ανάγνωσμα.

(Κεφ. ΙΓ', 11 - ΙΔ', 4)

Αδελφοί, νύν εγγύτερον ημών η σωτηρία, ή ότε επιστεύσαμεν. Η νύξ προέκοψεν, η δέ ημέρα ήγγικεν. Αποθώμεθα ούν τά έργα τού σκότους, καί ενδυσώμεθα τά όπλα τού φωτός. ως εν ημέρα ευσχημόνως περιπατήσωμεν, μή κώμοις καί μέθαις, μή κοίταις καί ασελγείαις, μή έριδι καί ζήλω, αλλ' ενδύσασθε τόν Κύριον Ιησούν Χριστόν, καί τής σαρκός πρόνοιαν μή ποιείσθε εις επιθυμίας. Τόν δέ ασθενούντα τή πίστει προσλαμβάνεσθε, μή εις διακρίσεις διαλογισμών. Ός μέν πιστεύει φαγείν πάντα. Ο δέ ασθενών λάχανα εσθίει. Ο εσθίων, τόν μή εσθίοντα μή εξουθενείτω, καί Ο μή εσθίων, τόν εσθίοντα μή κρινέτω, ο Θεός γάρ αυτόν προσελάβετο. Σύ τίς εί ο κρίνων αλλότριον οικέτην. Τώ ιδίω Κυρίω στήκει, ή πίπτει, σταθήσεται δέ, δυνατός γάρ εστιν ο Θεός, στήσαι αυτόν.

Αλληλούϊα Ἦχος δ'

Αγαθόν τό εξομολογείσθαι τώ Κυρίω.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον

Είπεν ο Κύριος, Εάν αφήτε τοίς ανθρώποις...

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, άνευ άλλης Στιχολογίας, ψάλλομεν τό, Κύριε εκέκραξα, Καιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά τανυκτικά, τά κατά τόν τυχόντα Ἦχον, δ' καί του Τριωδίου, τά παρόντα προσόμοια, γ'.

Ποίημα τού κυρίου Ιωσήφ

Ἦχος β'. Ἀγγελος μέν τό Χαίρε

Εγκρατεία τήν σάρκα, ταπεινώσαι πάντες σπουδάσωμεν, τό θεῖον υπερχόμενοι στάδιον, τῆς αμώμου Νηστείας, καί ευχαίς καί δάκρυσι, Κύριον τόν σώζοντα ἡμᾶς εκζητήσωμεν, καί λήθην τῆς κακίας παντελή ποιήσωμεν βοώντες. Ἠμάρτομέν σοι, σώσον, ως πάλαι Νινευϊτας, Χριστέ Βασιλεῦ, καί κοινωνούς ἡμᾶς, ουρανίου Βασιλείας ποιήσον εὐσπλαγχνε.

Εμαυτόν απελπίζω, εννοών τά έργα μου Κύριε, τά πάσης τιμωρίας επάξια, ιδού γάρ παραβλέψας, τά σεπτὰ σου Σώτερ εντάλματα, ασώτως μου τόν βίον ηνάλωσα, διό καθικετεύω, μετανοίας όμβροισ με καθάρας, νηστεία καί δεήσει, ως μόνος Ελεήμων εκλάμπρυνον, καί μή βδελύξη, με Ευεργέτα τών απάντων, καί Υπεράγαθε.

Ἔτερον Τού κυρίου Θεοδώρου

Ἦχος β' Τών υπέρ νούν δωρεών

Τόν τῆς Νηστείας καιρόν, φαιδρώς απαρξώμεθα, πρὸς αγώνας πνευματικούς εαυτούς υποβάλλοντες, αγνίσωμεν τήν ψυχὴν, τήν σάρκα καθάρωμεν, νηστεύσωμεν ὥσπερ εν τοῖς βρώμασιν εκ παντός πάθους, τὰς αρετὰς τρυφώντες τού Πνεύματος, εν αἷς διατελούντες πόθω, αξιωθείημεν πάντες, κατιδεῖν τό πάνσεπτον Πάθος Χριστοῦ τού Θεοῦ, καί τό άγιον Πάσχα, πνευματικῶς εναγαλλιώμενοι.

Καί τού Μηναίου, προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εἰσοδος μετά τού θυμιατοῦ, ήτις γίνεται εν πάσαις ταῖς

Κυριακαίς τῆς αγίας Τεσσαρακοστής εἰς τό Λυχνικόν, διά τά μεγάλα Προκείμενα. Μετά τό, Φῶς ἱλαρόν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου ἀπό τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχύ ἐπάκουσόν μου, πρόσχες τῇ ψυχῇ μου, καί λύτρωσαι αὐτήν.

Στίχ. Ἡ σωτηρία σου ὁ Θεός ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καί ευφρανθήτωσαν.

Καί πάλιν γεγωνυτέρα φωνή

Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου ἀπό τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχύ ἐπάκουσόν μου. πρόσχες τῇ ψυχῇ μου, καί λύτρωσαι αὐτήν.

Ἡ ἐκτενής, τό, Καταξίωσον Κύριε, Μετάνοιαι γ', καί αἱ Αἰτήσεις παρά τοῦ ἱερέως.

Εἰς δέ τά Απόστιχα, τό παρόν Ἰδιόμελον.

Ἦχος δ'

Ἐλαμψεν ἡ χάρις σου Κύριε, ἐλαμψεν ὁ φωτισμός τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἰδοὺ καιρός ευπρόσδεκτος, ἰδοὺ καιρός μετανοίας, ἀποθώμεθα τά ἔργα τοῦ σκότους, καί ἐνδυσώμεθα τά ὅπλα τοῦ φωτός, ὅπως διαπλεύσαντες τό τῆς Νηστείας μέγα πέλαγος, εἰς τήν τριήμερον Ἀνάστασιν καταντιήσωμεν, τοῦ Κυρίου καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ σώζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικούντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἰδοὺ, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεόν ἡμῶν, ἕως οὐ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

Καί πάλιν τό αὐτό Ἰδιόμελον

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλείον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν, τό ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καί ἡ ἐξουδένωσις τοῖς υπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν

Ὁ ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνεῖαις τῶν Ἀγίων σου Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος ο αὐτός
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις σε, Θεομήτορ δοξάζουσι, τὸν Θεὸν γὰρ Πάναγνε απεκύησας, τὸν σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, αἶ
συνυπάρχοντα, καὶ Ἀγγέλων στρατιάς, ἐκ μὴ ὄντος βουλήματι,
υποστήσαντα, ὃν ἰκέτευε σῶσαι καὶ φωτίσαι, τὰς ψυχὰς τῶν
ορθοδόξως, σέ ανυμνούντων Πανάχραντε.

Νῦν ἀπολύεις. Καὶ μετὰ τὸ Τρισάγιον, ψάλλομεν τὰ Τροπάρια
ταῦτα, ποιοῦντες καὶ ἀνά μίαν μετάνοιαν εἰς ἕκαστον αὐτῶν, πλήν τοῦ
τελευταίου, ὅπερ λέγεται ἀνευ μέλους.

Ἦχος πλ. α'

Θεοτόκε Παρθέने, Χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ,
εὐλογημένη, συ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας
σου, ὅτι Σωτήρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, ἵνα ρυσθῶμεν τῶν
ανομιῶν ἡμῶν, σοί γάρ ἐδόθη χάρις πρεσβεῦειν υπέρ ἡμῶν.

Δόξα...

Ἰκετεύσατε υπέρ ἡμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι, καὶ ἅγιοι πάντες, ἵνα
ρυσθῶμεν κινδύνων καὶ θλίψεων, ὑμᾶς γάρ θερμοὺς προστάτας,
πρὸς τὸν Σωτήρα κεκτήμεθα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Υπὸ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, καταφεύγομεν, Θεοτόκε, τὰς ἡμῶν
ἱκεσίας, μὴ παρίδῃς ἐν περιστάσει, ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς,
μόνη Ἀγνή, μόνη εὐλογημένη.

Τό, Κύριε ἐλέησον, μ' πρᾶεῖα φωνή

Ὁ Ἱερεὺς. Ὁ ὢν εὐλογητὸς Χριστὸς Ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Καὶ ἡμεῖς στερεοῦμεν τοὺς Βασιλεῖς, λέγοντες

Ἐπουράνιε Βασιλεῦ, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν στερέωσον, τὴν
Πίστιν στήριξον, τὰ ἔθνη πράϋνον, τὸν κόσμον εἰρήνευσον, τὴν ἁγίαν
Μονὴν ταύτην Καλῶς διαφύλαξον, τοὺς προαπελθόντας πατέρας καὶ
ἀδελφούς ἡμῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξον, καὶ ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ καὶ
εξομολογήσει παράλαβε, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ ποιοῦμεν τὰς τρεῖς μεγάλας μετανοίας, λέγοντες μυστικῶς

εν εκάστη μετανοία ανά ένα Στίχον τῆς επομένης Ευχῆς τοῦ ἁγίου Εφραίμ.

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα αργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καὶ αργολογίας, μή μοι δῶς.

- Πνεῦμα δέ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, υπομονῆς, καὶ αγάπης χάρισαί μοι τῷ σῷ δούλῳ.
- Ναὶ Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ οράν τὰ ἐμὰ πταίσματα, καὶ μή κατακρίνεις τὸν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητός εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα ἀσπαζόμεθα τὰς ἁγίας Εἰκόνας ἐν τοῖς στασιδίῳις ἡμῶν, ὡς συνήθως, καὶ λέγει ὁ Προεστῶς, τό, Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι... Ἡ Ευχή ὑπὸ τοῦ ἱερέως, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος β'
Εὐσπλαγχνίας υπάρχουσα

Τῆς Νηστείας τῇ θεῖα ἀπαρχῇ, κατάνυξιν κτησώμεθα ψυχῆς, ἐκβοῶντες, Δέσποτα Χριστέ, τήν προσευχήν ἡμῶν δέξαι, ἐκλεκτόν ὥσπερ θυμίαμα, καὶ ρύσαι δεόμεθα δυσώδους φθοράς ἡμᾶς, καὶ κολάσεως φρικτῆς, ὁ μόνος ὑπάρχων εὐδιάλλακτος.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Εὐσπλαγχνίας υπάρχουσα πηγῇ, συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς, Θεοτόκε, βλέπον εἰς λαόν τόν ἀμαρτήσαντα, δείξον ὡς αἰεί τήν δυναστείαν σου, εἰς σέ γάρ ἐλπίζοντες, τό Χαίρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτέ ὁ Γαβριήλ, ὁ τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγος.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος β'
Τήν ἀχραντον Εἰκόνα σου

Τήν πάνσεπτον ἐγκράτειαν, ἐναρξώμεθα φαιδρώς, ἀκτίνας

απολάμποντες, τών αγίων εντολών, Χριστού τού Θεού ημών, αγάπης τήν λαμπρότητα, προσευχής τήν αστραπήν, αγνείας καθαρότητα, ευανδρείας τήν ισχύν, όπως λαμπροφόροι προφθάσωμεν, εις τήν αγίαν καί τριήμερον Ανάστασιν, τήν καταλάμπουσαν αφθαρσίαν τώ κόσμῳ.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν άμαχον πρεσβείαν σου, κεκτημένος εν δεινοίς, λυτρούμαι τών θλιβόντων με, παρ' ελπίδα θαυμαστώς, ώ Μήτερ Θεού ημών, προφθάνεις γάρ σύ πάντοτε, τοίς αιτούσί σε πιστώς, τόν ζόφον εκδιώκουσα, τών πολλών αμαρτιών. Όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι. Δέξαι Δέσποινα, βραχεία χαριστήρια, ανθ' ών υπάρχεις μοι εν πάσι βοήθεια.

**Ωδή α' Ήχος β'
Δεύτε λαοί**

Πώς τήν εμήν, νύν αποκλαύσομαι έκπτωσιν, ποίαν αρχήν ποι ήσομαι, τής σωτηρίας μου, ο ασώτως βιώσας; Οικτίρμον οίς περ οίδας, κρίμασι, σώσόν με.

Ίδε καιρός, ίδε ημέρα σωτήριος, η τής Νηστείας είσοδος, ψυχή γρηγόρησον, καί παθών τάς εισόδους, απόκλεισον Κυρίω, ενατενίζουσα.

Αμαρτιών, η τρικυμία χειμάζουσα, επί βυθόν καθέλκει με τής απογνώσεως, αλλά σού τώ πελάγει, προστρέχω τού ελέους. Σώσόν με Κύριε.

Μόνος εγώ, τή αμαρτία δεδούλωμαι, μόνος εγώ τοίς πάθεσι, θύραν ηνέωξα, ευδιάλλακτε Λόγε, επίστρεψόν με, σώσον, τή ευσπλαγχνία σου.

Θεοτοκίον

Η τήν πηγήν, τής απαθείας κυήσασα, τραυματισθέντα πάθεσι, Κόρη θεράπευσον, καί πυρός αιωνίου, εξάρπασόν με μόνη, θεοχαρίτῳτε.

**Έτερος
Ειρμός ο αυτός**

Δεύτε λαοί, σήμερον υποδεξώμεθα, τών Νηστειών τό χάρισμα, ως θεοδώρητον, καιρόν τής μετανοίας, εν ταύτη τόν Σωτήρα,

ιλεωσόμεθα.

Ἐφθασε νύν, εἰσῆκται ὁ τῶν ἀγώνων καιρός, τό τῆς Νηστείας στάδιον, προθύμως ἀπαντες, ἀπαρξώμεθα ταύτης, τάς ἀρετάς Κυρίῳ, ὡς δῶρα φέροντες.

Δόξα...

Μονάς ἀπλή, τρίφωτε ἀρχικωτάτῃ Ἐνάς, πανσθενεστάτῃ πάνζῳ, Θεέ καί Κύριε, Πατήρ ὁ παντοκράτωρ, ὁ Υἱός καί τό Πνεῦμα, σῶζε τοὺς σέβοντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό τοῦ Θεοῦ, ἅγιον ὅρος ὑμνήσωμεν, Μαρίαν τήν ἀμίαντον, ἐξ ἧς ἀνέτειλεν, ὁ τῆς δικαιοσύνης, Ἥλιος τοῖς ἐν σκότει, Χριστός ἡ πάντων ζωή.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ἄρμα πυρός, ἔλαβεν Ἥλιον τόν θαυμαστόν νηστεία ὀπλισάμενον. Μωσὴν ἀνέδειξε θεατὴν τῶν ἀρρήτων, καί ἡμεῖς ταύτην ἐλόντες, ὀψόμεθα τόν Χριστόν.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Βρώσιν Ἀδάμ, ἔφαγε, καί Παραδείσου αὐτόν, ἡ ἀκρασία ἐξώσεν, ἡμᾶς δέ Κύριε, ἡ Νηστεία λαβούσα, ἀξίους μετανοίας, δείξει φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἰρμός

Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καί ὁδηγήσαντι, τόν λαόν ὃν ἀνήκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδή η'

Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός

Πυρποληθέντα ἡδοναῖς, καί ψυχῆς τό ὀπτικόν αμαυρωθέντα, τῷ πυρὶ τοῦ σου φόβου, ἀνακαινίσας Χριστέ, φωτὶ με σωτηρίας αὐγάσον, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κόρον μισήσασα παθῶν, ἐστήθητι καλῶν τῇ καρυκείᾳ, καί ἡδύνθητι μάλλον, τῇ ἐκ νηστείας τρυφῇ, πικρίας ἡδονῶν ἐκκλίνουσα, ταπεινὴ ψυχὴ μου, καί ζήθι εἰς αἰῶνας.

Πεπωρωμένος τὴν ψυχὴν, καί τῇ μέθῃ τῶν παθῶν ἐσκοτισμένος, οὐδαμῶς ἀτενίζω, πρὸς σέ τόν μόνον Θεόν, διό με οἰκτερον καί φώτισον, καί τῆς μετανοίας υπάνοιξόν μοι πύλας.

Θεοτοκίον

Ἡ οὐρανῶσασα ἡμῶν, τὴν γεώδη καί φθαρτὴν Ἀγνὴ οὐσίαν, τῇ θερμῇ

σου πρεσβεία, κατευθυνθήναι ημών, εντεύξεις καί δεήσεις ποιήσον, πρὸς τὸν σὸν καὶ πάντων, Θεὸν καὶ Βασιλέα.

Εἰρμός ἄλλος

Τὸν πάλαι δροσίσαντα

Φαιδρῶς εἰσδεξώμεθα, τῆς Νηστείας τὴν εἴσοδον πιστοί, καὶ μὴ σκυθρωπάσωμεν, ἀλλὰ νίψωμεν τὰ πρόσωπα ημῶν, ἀπαθείας τῷ ὕδατι, εὐλογούντες, καὶ υπερυψούντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ελαίῳ αλείψαντες, συμπαθείας ψυχῆς τὴν κεφαλὴν, μὴ βαπτολογήσωμεν, τῷ Πατρὶ ημῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, προσευχὰς ἀναπέμποντες, εὐλογούντες, καὶ υπερυψούντες, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Αἰδῖον ἀναρχον, τὸν Πατέρα ὑμνήσωμεν πιστοί, Υἱὸν δὲ συνἀναρχον, καὶ Πνεῦμα συνεκλάμψαν ἐκ Πατρὸς, Ὁμοούσια Πρόσωπα, μίας ὄντα, τῆς παντοδυνάμου, ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Μαρία θεόκλητε, ἱλαστήριον ὄντως τῶν πιστῶν, ἐκ σοῦ γάρ ἡ ἄφεσις, παροχεύεται τοῖς πάσι δαψιλῶς, τὸν Υἱὸν σου καὶ Κύριον, μὴ ἐλλίπης, ευμενιζομένη, ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνοῦντων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ημῶν, δόξα σοι

Νηστεύσας ὁ Κύριος, τεσσαράκοντα μέτρον ἡμερῶν, τὰς νῦν ἀφιέρωσε, καὶ ἡγίασεν ἡμέρας ἀδελφοί, ἐν αἷς φθάσαντες κράζομεν. Εὐλογεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καὶ προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Τὸν πάλαι δροσίσαντα, τῶν Εβραίων τοὺς Παῖδας ἐν φλογί, καὶ φλέξαντα Κύριον, τοὺς Χαλδαίους παραδόξως ἐν αὐτῇ, ἀνυμνήσωμεν λέγοντες. Εὐλογεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'

Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον

Ἡ τῆς Νηστείας ἡμέρα, ἀποχή ἀμαρτίας, γενέσθω σοι ψυχὴ, καὶ πρὸς Θεὸν νεύσις ομοῦ καὶ οικειώσεις, ὅπως φύγῃς κακίας τὰ βάραθρα, καὶ μόνας τὰς οδοὺς, τὰς φερούσας ποθέσης, πρὸς τὴν ἐκεῖ κατάπαυσιν.

Καὶ λογισμοῖς ολισθήσας, καὶ σαρκὶ πλημμελήσας, οδύρομαι καὶ στένω καὶ βοῶ. Σώσόν με Κύριε, σώσόν με, ἀνεξίκακε μόνε, καὶ μὴ καταδικάσης με εἰς πῦρ, τῆς γεέννης ἐκείνης, τὸν καταδίκης ἄξιον.

Τόν φωτεινόν τῆς Νηστείας, ενδυθέντες χιτώνα, κραιπάλης σκοτεινόν
καί δυσαχθές, αποδυσώμεθα ένδυμα, καί φαιδροί γεγονότες, ταίς
θείαις αρεταίς τά φωταυγή, τού Σωτήρος εν πίστει, οψόμεθα
παθήματα.

Θεοτοκίον

Εξασθενήσασαν πάσαις, προσβολαίς τών κακίστων, δαιμόνων τήν
αθλίαν μου ψυχήν, ίασαι άχραντε Δέσποινα, ιατρόν τετοκυία, Χριστόν
τήν απολύτρωσιν ημών, τών ειδότην σε Κόρην, Παρθένον
αδιάφθορον.

Ειρμός άλλος

Τήν υπερφυώς σαρκί

Νύν επέστη ο καιρός, τών αγίων Νηστειών, εναρξώμεθα ταύτης, εν
καλαίς αναστροφαίς, εις κρίσεις γάρ καί μάχας, μή νηστεύετε φησίν.

Εν τώ όρει τώ Χωρήβ, τή νηστεία καθαρθείς, είδε Θεόν Ηλίας,
καθαρθώμεν καί ημείς, νηστεία τήν καρδίαν, καί οψόμεθα Χριστόν.

Δόξα...

Μίαν φύσιν προσκυνώ, τρία Πρόσωπα υμνώ, ένα Θεόν τών όλων,
τόν Πατέρα καί Υιόν καί τό άγιον Πνεύμα, τήν αιδιον αρχήν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Αγνή παιδοποιείς, η Παρθένος γαλουχείς, πώς εν ταυτώ τά δύω,
παρθενεύεις τίκτουςα; Θεός εστιν ο δράσας, μή εκζήτει μοι τό πώς.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ημέρα μία μέν φησί, βίος όλος γηγενών, τοίς κάμνουσιν εκ πόθου,
τεσσαράκοντα εισίν, ημέραι τῆς Νηστείας, άς τελέσωμεν φαιδρώς.

Ο Ειρμός

Τήν υπερφυώς σαρκί, συλλαβούσαν εν γαστρί, τόν εκ Πατρός
αχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, εν ύμνοις ασιγήτοις, μεγαλύνομεν
πιστοί.

Απόστικα

Έχος πλ. α'

Ελήλυθεν η Νηστεία, η μήτηρ τῆς σωφροσύνης, η κατήγορος τῆς
αμαρτίας, καί συνήγορος τῆς μετανοίας, η πολιτεία τών Αγγέλων, καί
σωτηρία τών ανθρώπων, οι πιστοί ανακράξωμεν, ο Θεός ελέησον
ημάς. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ευλογημένος ο στρατός, τού Βασιλέως τών ουρανών, ει γάρ καί
γγεγενείς υπήρχον οι Αθλοφόροι, αλλά αγγελικήν αξίαν έσπευδον
φθάσαι, τών σωμάτων καταφρονήσαντες, καί διά τών παθημάτων,

τῆς τῶν Ἀσωμάτων αξιωθέντες τιμῆς. Ευχαίς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν τοῦ Θεοῦ Μητέρα καί Παρθένον αγνήν, καί τῶν Χερουβὶμ
αγιωτέραν, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι ψυχὴ καί σῶματι,
Θεοτόκον ὁμολογοῦμεν, ὡς κυρίως γεννήσασαν, Θεόν
σεσαρκωμένον, πρέσβευε Πάναγνε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Τροπάριον τῆς Προφητείας
Ἦχος πλ. α'**

Κύριε, Κύριε, ὃν πάντα φρίσσει καί τρέμει, ἀπὸ προσώπου τῆς
δυνάμεώς σου, σοί προσπίπτομεν Ἀθάνατε, σοῦ δεόμεθα Ἁγιε.
Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, πρεσβεΐαις τῶν Ἀγίων σου.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός α'

Γινώσκει Κύριος ὁδὸν δικαίων, καί ὁδὸς ἀσεβῶν ἀπολείται.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὅς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλή ἀσεβῶν.

**Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α', 1-20)**

Ὅρασις, ἦν εἶδεν Ησαΐας, υἱὸς Ἀμῶς, ἦν εἶδε κατὰ τῆς Ἰουδαίας, καί
κατὰ Ἱερουσαλήμ, ἐν βασιλείᾳ Οἰζίου, καί Ἰωάθαμ, καί Ἀχαζ, καί
Εζεκίου, οἱ ἐβασίλευσαν τῆς Ἰουδαίας. Ἄκουε οὐρανέ, καί ἐνωτίζου γῆ,
ὅτι Κύριος ἐλάλησεν, Υἱοὺς ἐγέννησα καί ὑψωσα, αὐτοὶ δέ με
ἠθέτησαν. Ἐγὼ βούς τὸν κτησάμενον, καί ὄνος τὴν φάτνην τοῦ
κυρίου αὐτοῦ. Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνω, καί ὁ λαὸς μου οὐ συνήκεν,
οὐαί, ἔθνος ἀμαρτωλόν, λαὸς πλήρης ἀμαρτιῶν, σπέρμα πονηρόν,
υἱοὶ ἄνομοι! ἐγκατελίπατε τὸν Κύριον, καί παρωργίσατε τὸν Ἅγιον τοῦ
Ἰσραὴλ. Τί ἐτι πληγεῖτε, προστιθέντες ἀνομίαν, πᾶσα κεφαλὴ εἰς
πόνον, καί πᾶσα καρδίᾳ εἰς λύπην, ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς, οὐκ
ἐστὶν ἐν αὐτῷ ὀλοκληρία, οὔτε τραύμα, οὔτε μῶλωψ, οὔτε πληγὴ
φλεγμαίνουσα, οὐκ ἐστὶ μάλαγμα ἐπιθεῖναι, οὔτε ἔλαιον, οὔτε
καταδέσμους. Ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος, αἱ πόλεις ὑμῶν πυρίκαυστοι, τὴν
χώραν ὑμῶν, ἐνώπιον ὑμῶν ἀλλότριοι κατεσθίουσιν αὐτήν, καί
ἠρήμωται, κατεστραμμένη ὑπὸ λαῶν ἀλλοτρίων. Εἰς καταλείψεται
ἡ θυγάτηρ Σιών, ὡς σκηνὴ ἐν ἀμπελῶνι, καί ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν
σικυηράτῳ, ὡς πόλις πολιορκουμένη. Καί εἰ μὴ Κύριος Σαβαώθ
ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγεννήθημεν, καί ὡς
Γόμορρα ἂν ὠμοιώθημεν. Ακούσατε λόγον Κυρίου, ἄρχοντες

Σοδόμων, προσέχετε νόμον Θεού, λαός Γομόρρας. Τί μοι πλήθος τών θυσιών υμών, λέγει Κύριος, πλήρης ειμί ολοκαυτωμάτων κριών, καί στέαρ αρνών, καί αίμα ταύρων, καί τράγων ου βούλομαι, ουδ' άν έρχησθε οφθηνάί μοι, τίς γάρ εξεζήτησε ταύτα εκ τών χειρών υμών, πατείν τήν αυλήν μου, ου προσθήσεσθε, εάν φέρητέ μοι σεμίδαλιν, μάταιον, θυμίαμα, βδέλυγμά μοι εστί. Τάς νουμηνίας υμών, καί τά σάββατα, καί ημέραν μεγάλην, ουκ ανέχομαι, νηστείαν καί αργίαν, καί τάς εορτάς υμών μισεί η ψυχή μου, εγεννήθητέ μοι εις πλησμονήν, ουκέτι ανοίσω τάς αμαρτίας υμών. Όταν εκτείνητε τάς χείρας υμών πρός με, αποστρέψω τούς οφθαλμούς μου αφ' υμών, καί εάν πληθύνητε τήν δέησιν, ουκ εισακούσομαι υμών, αι γάρ χείρες υμών, αίματος πλήρεις. Λούσασθε, καί καθαροί γίνεσθε, αφέλετε τάς πονηρίας από τών ψυχών υμών, απέναντι τών οφθαλμών μου, παύσασθε από τών πονηριών υμών, μάθετε καλόν ποιείν, εκζητήσατε κρίσιν, ρύσασθε αδικούμενον, κρίνατε ορφανώ, καί δικαιώσατε χήραν. Καί δεύτε, καί διαλεχθώμεν, λέγει Κύριος, εάν ώσιν αι αμαρτίαι ημών ως φοινικούν, ως χιόνα λευκανώ, εάν δέ ώσιν ως κόκκινον, ως έριον λευκανώ. Καί εάν θέλητε, καί εισακούσητέ μου, τά αγαθά τής γής φάγεσθε, εάν δέ μή θέλητε, μηδέ εισακούσητέ μου, μάχαιρα υμάς κατέδεται, τό γάρ στόμα Κυρίου ελάλησε ταύτα.

Προκείμενον Ήχος βαρύς Ψαλμός β'

Δουλεύσατε τώ Κυρίω εν φόβω, καί αγαλλιάσθε αυτώ εν τρόμω.

Στίχ. Ίνα τί εφρύαξαν έθνη, καί λαοί εμελέτησαν κενά;

τ33[top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος β' Πάντας υπερέβην

Πάσαν αμαρτίαν διεπραξάμην, πάντας υπερέβην τή ασωτία, εάν θελήσω μετανοήσαι, ουκ έχω δακρύων οχετούς, εάν ραθύμως καί νύν βιώσω, κολάσει υπόδικός ειμι. Αλλά δός μοι διόρθωσιν μόνε αγαθέ, ο Θεός, καί ελέησόν με.

Όμβρους μοι παράσχου Χριστέ δακρύων, εν τή τής Νηστείας τερπνή ημέρα, όπως πενθήσω καί αποπλύνω, τόν ρύπον τόν εκ τών ηδονών, καί εποφθώ σοι κεκαθαρμένος, ηνίκα Κριτής εξ ουρανού, μέλλης έρχεσθαι Κύριε, κρίναι τούς βροτούς, ως κριτής, καί δίκαιος μόνος.

Έτερον τού κυρίου Θεοδώρου

Ήχος πλ. α' Όσιε Πάτερ

Δεύτε προθύμως, τό στερρόν όπλον τής Νηστείας, έχοντες ως θυρεόν, πάσαν μεθοδείαν πλάνης τού εχθρού, αποστρέψωμεν πιστοί, μή θελχθώμεν ταίς ηδοναίς τών παθών, μή τό πύρ τών πειρασμών δειλιάσωμεν, δι' ών Χριστός ο φιλόανθρωπος, βραβείοις τής υπομονής στεφανώσει ημάς, όθεν παρρησία προσευχόμενοι, προσπίπτομεν κραυγάζοντες, αιτούμενοι ειρήνην, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός γ'

Τού Κυρίου η σωτηρία, καί επί τόν λαόν σου η ευλογία σου.

Στίχ. Κύριε τί επληθύνθησαν οι θλίβοντές με;

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α', 1-13)

Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τόν ουρανόν καί τήν γήν. Η δέ γή ήν αόρατος, καί ακατασκεύαστος, καί σκότος επάνω τής αβύσσου, καί πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω τού ύδατος. Καί είπεν ο Θεός. Γενηθήτω φώς, καί εγένετο φώς. Καί είδεν ο Θεός τό φώς, ότι καλόν, καί διεχώρισεν ο Θεός ανά μέσον τού φωτός, καί ανά μέσον τού σκότους. Καί εκάλεσεν ο Θεός τό φώς, Ημέραν, καί τό σκότος εκάλεσε, Νύκτα, καί εγένετο εσπέρα, καί εγένετο πρωϊ, ημέρα μία. Καί είπεν ο Θεός. Γενηθήτω στερέωμα εν μέσω τού ύδατος, καί έστω διαχωρίζον ανά μέσον ύδατος, καί ύδατος, καί εγένετο ούτω. Καί εποίησεν ο Θεός, τό στερέωμα, καί διεχώρισεν ο Θεός ανά μέσον τού ύδατος τού επάνω τού στερεώματος, καί ανά μέσον τού ύδατος τού υποκάτω τού στερεώματος. Καί εκάλεσεν ο Θεός τό στερέωμα, ουρανόν, καί είδεν ο Θεός, ότι καλόν, καί εγένετο εσπέρα, καί εγένετο πρωϊ, ημέρα δευτέρα. Καί είπεν ο Θεός. Συναχθήτω τό ύδωρ τό υποκάτω τού ουρανού εις συναγωγήν μίαν, καί οφθήτω η ξηρά, καί εγένετο ούτω. Καί συνήχθη τό ύδωρ τό υποκάτω τού ουρανού εις τάς συναγωγάς αυτών, καί ώφθη η ξηρά. Καί εκάλεσεν ο Θεός τήν ξηράν, Γήν, καί τά συστήματα τών υδάτων εκάλεσε, θαλάσσας. Καί είδεν ο Θεός, ότι καλόν. Καί είπεν ο Θεός. Βλαστησάτω η γή βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατά γένος καί καθ' ομοιότητα, καί ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ού τό σπέρμα αυτού εν αυτώ, κατά γένος επί τής γής, καί εγένετο ούτω. Καί εξήνεγκεν η γή βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατά γένος καί καθ' ομοιότητα, καί ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ού τό σπέρμα αυτού εν αυτώ κατά γένος επί τής γής, καί

είδεν ο Θεός, ότι καλόν. Καί εγένετο εσπέρα, καί εγένετο πρωΐ ημέρα τρίτη.

Προκείμενον Ἦχος πλ. α' Ψαλμός δ'

Κύριος εισακούσεταιί μου, εν τώ κεκραγένοι με πρὸς αὐτόν.

Στίχ. Εν τώ επικαλεῖσθαί με, εισηκούσάς μου, ο Θεός τῆς δικαιοσύνης μου.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Α', 1-20)

Παροιμίας Σολομώντος υιού Δαυῖδ, ὅς εβασίλευσεν εν Ισραήλ, γνῶναι σοφίαν καί παιδεῖαν, καί νοήσαι λόγον φρονήσεως, δέξασθαί τε στροφάς λόγων, νοήσαι τε δικαιοσύνην αληθῆ, καί κρίμα κατευθύνειν, ἵνα δώ ἀκάκοις πανουργίαν, Παιδί δέ νέω, αἰσθησίν τε καί ἔννοιαν. Τῶν τε γάρ ἀκούσας σοφός, σοφώτερος ἔσται, ο δέ νοήμων κυβέρνησιν κτήσεται, νοήσει τε παραβολήν, καί σκοτεινόν λόγον, ρήσεις τε σοφῶν καί αινίγματα. Αρχή σοφίας, φόβος Κυρίου, σύνεσις δέ ἀγαθή πάσι τοῖς ποιούσιν αὐτήν, ευσέβεια εἰς Θεόν, ἀρχή αἰσθήσεως, σοφίαν δέ καί παιδεῖαν, ἀσεβεῖς ἐξουθενήσουσιν. Ἄκουε, Υἱέ, νόμους πατρός σου, καί μή ἀπώση θεσμούς μητρός σου. Στέφανον γάρ χαρίτων δέξῃ σὴ κορυφή, καί κλοιόν χρύσειον περὶ σὺ τραχήλῳ. Υἱέ, μή σε πλανήσωσιν ἀσεβεῖς ἄνδρες, μηδὲ βουλευθῇς, εἰάν παρακαλέσωσί σε, λέγοντες, ἐλθέ μεθ' ἡμῶν, κοινώνησον αἵματος, κρύψωμεν δέ εἰς γῆν ἄνδρα δίκαιον ἀδίκως, καταπίωμεν δέ αὐτόν, ὥσπερ Ἄδης ζῶντα, καί ἄρωμεν τό μνημόσυνον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς γῆς, τὴν κτήσιν αὐτοῦ τὴν πολυτελή καταλαβώμεθα, πλήσωμεν δέ οἴκους ἡμετέρους σκύλων, τὸν δέ κλήρόν σου βάλε εν μέσῳ ἡμῶν, κοινόν δέ βαλλάντιον κτησώμεθα πάντες, καί μαρσίππιον ἐν γεννηθῆτω ἡμῖν, Υἱέ μου, μή πορευθῇς εν οδῷ μετ' αὐτῶν, ἐκκλινον δέ τὸν πόδα σου ἐκ τῶν τρίβων αὐτῶν, οἱ γάρ πόδες αὐτῶν εἰς κακίαν τρέχουσι, καί ταχινοὶ εἰσι τοῦ ἐκχέαι αἷμα. Οὐ γάρ ἀδίκως ἐκτείνεται δίκτυα πτερωτοῖς. Αὐτοὶ γάρ οἱ φόνου μετέχοντες, θησαυρίζουσιν εαυτοῖς κακά, ἡ δέ καταστροφή ἀνδρῶν παρανόμων, κακὴ, Αὗται αἱ οδοὶ εἰσι πάντων τῶν συντελούντων τὰ ἄνομα, τῇ γάρ ἀσεβείᾳ τὴν εαυτῶν ψυχὴν ἀφαιροῦνται. Σοφία εν ἐξόδοις ὑμνεῖται, εν δέ πλατεῖαις παρρησίαν ἔχει.

Ἀπόστιχα Ἰδιόμελον Ἦχος γ'

Νηστεύσωμεν νηστεῖαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, ἀληθῆς νηστεία, ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιάς, ψεύδους, καί ἐπιπορκίας, ἡ

τούτων ένδεια, νηστεία εστίν, αληθής καί ευπρόσδεκτος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μεγάλη τών Μαρτύρων σου Χριστέ η δύναμις! εν μνήμασι γάρ κείνται, καί πνεύματα διώκουσι, καί κατήργησαν εχθρού τήν εξουσίαν, τή πίστει τής Τριάδος, αγωνισάμενοι υπέρ τής ευσεβείας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η προστασία πάντων τών δεομένων, εις σέ θαρρούμεν, εις σέ καυχώμεθα, εν σοί πάσα η ελπίς ημών εστι, πρέσβευε τώ εκ σου τεχθέντι, υπέρ αχρείων δούλων σου.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ελέησόν με ο Θεός, ελέησόν με

Ο Κανών, Ποίημα Ανδρέου Κρήτης

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ο Ειρμός

Βοηθός καί σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, καί δοξάσω αυτόν, Θεός τού Πατρός μου, καί υψώσω αυτόν, ενδόξως γάρ δεδόξασται. (Δίς)

Πόθεν άρξομαι θρηνείν, τάς τού αθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν απαρχήν, επιθήσω Χριστέ, τή νύν θρηνωδία; αλλ' ως εύσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων άφεσιν.

Δεύρο τάλαινα ψυχή, σύν τή σαρκί σου τώ πάντων Κτίστη, εξομολογού καί απόσχου λοιπόν, τής πρίν αλογίας, καί προσάγαγε Θεόν, εν μετανοία δάκρυα.

Τόν πρωτόπλαστον Αδάμ, τή παραβάσει παραζηλώσας, έγνων εμαυτόν, γυμνωθέντα Θεού, καί τής αϊδίου, βασιλείας καί τρυφής, διά τάς αμαρτίας μου.

Οίμοι τάλαινα ψυχή! τί ωμοιώθης τή πρώτη Εύα; είδες γάρ κακώς, καί ετρώθης πικρώς, καί ήψω τού ξύλου, καί εγεύσω προπετώς, τής παραλόγου βρώσεως.

Αντί Εύας αισθητής, η νοητή μοι κατέστη Εύα, ο εν τή σαρκί, εμπαθής λογισμός, δεικνύς τά ηδέα, καί γευόμενος αεί, τής πικράς

καταπόσεως.

Επαξίως τῆς Εδέμ, προεξερρίφη ως μή φυλάξας, μίαν σου Σωτήρ,
εντολήν ο Αδάμ, ἐγὼ δέ τί πάθω, αθετών διαπαντός τά ζωηρά σου
λόγια;

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τόν κλοιόν, ἀπ'
ἐμοῦ τόν βαρύν, τόν τῆς αμαρτίας, καί ως εὐσπλαγχνός μοι δός,
δάκρυα κατανύξεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καί προστασία τῶν σε υμνούντων, ἄρον τόν κλοιόν,
ἀπ' ἐμοῦ τόν βαρύν, τόν τῆς αμαρτίας, καί ως Δέσποινα ἀγνή,
μετανοοῦντα δέξαι με.

Ωδή β'
Ο Ειρμός

Πρόσεχε, ουρανέ καί λαλήσω, καί ἀνυμνήσω Χριστόν, τόν ἐκ
Παρθένου σαρκί, ἐπιδημησαντα. (Δίς)

Πρόσεχε, ουρανέ, καί λαλήσω, γῇ ἐνωτίζου φωνῆς, μετανοούσης
Θεῷ, καί ἀνυμνούσης αὐτόν.

Πρόσχε μοι, ὁ Θεός ὁ Σωτήρ μου, ἰλέω ὀμματί σου, καί δέξαι μου,
τήν θερμήν ἐξομολόγησιν.

Ἠμάρτηκα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μόνος ἡμάρτηκά σοι, ἀλλ'
οἴκτειρον ὡς Θεός, Σώτερ τό ποίημά σου.

Μορφώσας μου, τήν τῶν παθῶν ἀμορφίαν, ταῖς φιληδόνις ὁρμαῖς,
ἐλυμηνάμην τοῦ νοῦ τήν ωραιότητα.

Ζάλη με, τῶν κακῶν περιέχει, εὐσπλαγχνε Κύριε, ἀλλ' ὡς τῷ Πέτρῳ
καμοί, τήν χεῖρα ἐκτεῖνον.

Εσπίλωσα, τόν τῆς σαρκός μου χιτῶνα, καί κατερρύπωσα, τό κατ'
εἰκόνα Σωτήρ, καί καθ' ὁμοίωσιν.

Ἠμαύρωσα, τῆς ψυχῆς τό ωραῖον, ταῖς τῶν παθῶν ἡδοναῖς, καί ὅλως
ὅλον τόν νοῦν, χοῦν ἀπετέλεσα.

Διέρρηξα, νύν τήν στολήν μου τήν πρώτην, ἤν εξυφάνατό μοι, ο Πλαστουργός ἐξ ἀρχῆς, καί ἐνθεν κείμει γυμνός.

Ενδέδυμαι, διερρηγμένον χιτῶνα, ὄν εξυφάνατό μοι, ο ὄφεις τή συμβουλή, καί καταισχύνομαι.

Τά δάκρυα, τά τῆς πόρνης οἰκτίρμον, καγῶ προβάλλομαι. Ἰάσθητί μοι Σωτήρ, τή ευσπλαγχνία σου.

Προσέβλεψα, τοῦ φυτοῦ τό ωραῖον, καί ἠπατήθην τόν νούν, καί ἄρτι κείμει γυμνός, καί καταισχύνομαι.

Ετέκταινον, ἐπὶ τόν νώτόν μου πάντες, οἱ ἀρχηγοί τῶν κακῶν, μακρύνοντες κατ' ἐμοῦ τήν ἀνομίαν αὐτῶν.

Δόξα...

Ἐνα σε ἐν τρισί τοῖς προσώποις, Θεόν ἀπάντων υμνῶ, τόν Πατέρα, καί τόν Υἱόν, καί Πνεῦμα τό ἅγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενώς, εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Ωδή γ'
Ο Εἰρμός

Επὶ τήν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τήν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον.

Πῦρ παρά Κυρίου ποτέ, Κύριος ἐπιβρέξας, τήν γήν Σοδόμων πρίν κατέφλεξεν.

Εἰς τό ὅρος σώζου ψυχή, ὥσπερ ο Λῶτ ἐκεῖνος, καί εἰς Σηγῶρ προανασώθητι.

Φεύγε ἐμπρησμόν ὦ ψυχή, φεύγε Σοδόμων καύσιν, φεύγε φθοράν θείας φλογώσεως.

Ἡμαρτόν σοι ὁ μόνος ἐγώ, ἡμαρτον υπέρ πάντας, Χριστέ Σωτήρ μή υπερίδης με.

Σύ εἰ ο Ποιμήν ο καλός, ζήτησόν με τόν ἀρνα, καί πλανηθέντα μή παρίδης με.

Σύ εἰ ὁ γλυκύς Ἰησοῦς, σύ εἰ ὁ Πλαστοργός μου, ἐν σοί Σωτήρ
δικαιωθήσομαι.

Εξομολογούμαί σοι Σωτήρ. Ἡμαρτόν σοι ἀμέτρως, ἀλλ' ἄνες ἄφες
μοι, ὡς εὐσπλαγχνός.

Δόξα...

Ὡ Τριάς Μονάς ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλάνης, καί πειρασμῶν καί
περιστάσεων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε θεοδόχε Γαστήρ, χαίρε θρόνε Κυρίου, χαίρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς
ἡμῶν.

Ὡδή δ'
Ὁ Εἰρμός

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἐλευσίν σου Κύριε, καί ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις
ἐκ Παρθένου τίκεσθαι, καί ἀνθρώποις δείκνυσθαι καί ἐλεγεν. Ἀκήκοα
τὴν ἀκοήν σου καί ἐφοβήθην, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. (Δίς)

Τά ἔργα σου μή παρίδῃς, τό πλάσμα σου μή παρόψῃ Δικαιοκρίτα, εἰ
καί μόνος ἡμάρτον ὡς ἄνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον
Φιλάνθρωπε, ἀλλ' ἔχεις ὡς Κύριος πάντων τὴν ἐξουσίαν, ἀφιέναι
ἀμαρτήματα.

Εγγίζει ψυχὴ τό τέλος, ἐγγίζει καί οὐ φροντίζεις, οὐχ ετοιμάζῃ. Ὁ
καιρός συντέμνει, διανάστηθι, ἐγγύς ἐπὶ θύραις ὁ Κριτής ἐστίν, ὡς
ὄναρ, ὡς ἄνθος ὁ χρόνος τοῦ βίου τρέχει, τί μάτην ταραττόμεθα;

Ἀνάνηψον ὦ ψυχὴ μου, τὰς πράξεις σου ἄς εἰργάσω ἀναλογίζου, καί
ταύταις ἐπ' ὅψεσι προσάγαγε, καί σταγόνας στάλαξον δακρύων σου,
εἰπέ παρρησία τὰς πράξεις, τὰς ἐνθυμήσεις, Χριστῷ, καί δικαιώθητι.

Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ, ἀμάρτημα οὐδέ πράξις, οὐδέ κακία, ἦν ἐγώ
Σωτήρ οὐκ ἐπλημμέλησα, κατὰ νοῦν καί λόγον, καί προαίρεσιν, καί
θέσει, καί γνώμῃ, καί πράξει ἐξαμαρτήσας, ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε.

Εντεύθεν καί κατεκρίθην, ἐντεύθεν κατεδικάσθην ἐγώ ὁ τάλας, ὑπὸ
τῆς οἰκείας συνειδήσεως, ἥς οὐδέν ἐν κόσμῳ βιαιότερον. Κριτὰ
λυτρωτά μου καί γνώστα, φείσαι καί ρύσαι, καί σῶσόν με τὸν
δείλαιον.

Η κλίμαξ ἦν εἶδε πάλαι, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, δείγμα ψυχῇ μου, πρακτικῆς υπάρχει ἐπιβάσεως, γνωστικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως, εἰ θέλεις οὖν πράξει, καὶ γνώσει καὶ θεωρία, βιούν ἀνακαὶ νίσθητι.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, υπέμεινε δι' ἑνδεῖαν ὁ Πατριάρχης καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἤνεγκε, καθ' ἡμέραν κλέμματα ποιούμενος, ποιμαίνων, πυκτεύων, δουλεύων, ἵνα τὰς δύο, γυναῖκας εἰσαγάγηται.

Γυναϊκάς μοι δύο νόει, τὴν πράξιν τε καὶ τὴν γνώσιν ἐν θεωρία, τὴν μὲν Λείαν, πράξιν ὡς πολύτεκνον, τὴν Ραχήλ δέ, γνώσιν ὡς πολύπονον, καὶ γὰρ ἄνευ πόνων, οὐ πράξις, οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθήσεται.

Δόξα...

Ἀμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον, καὶ σύνθρονον, βοῶ σοι τό Ἄσμα, τό μέγα, τό ἐν υψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Καὶ τίκεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένης. ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δέ κύει μὴ λοχεύουσα, Θεὸς ὅπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις, ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ὡδὴ ε'

Ὁ Εἰρμός

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὀδηγήσον καμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τό θέλημά σου. (Δίς)

Ἐν νυκτὶ τὸν βίον μου διήλθον αἰί, σκότος γὰρ γέγονε, καὶ βαθείᾳ μοι ἀχλὺς, ἡ νύξ τῆς αμαρτίας, ἀλλ' ὡς ἡμέρας υἱόν, Σωτήρ ἀνάδειξόν με.

Τὸν Ρουβὶμ μιμούμενος ὁ τάλας ἐγώ, ἐπραξα ἄθεσμον, καὶ παράνομον βουλήν, κατὰ Θεοῦ Υψίστου, μίανας κοίτην ἐμήν, ὡς τοῦ πατρός ἐκεῖνος.

Ἐξομολογούμαί σοι Χριστέ Βασιλεῦ. Ἥμαρτον ἥμαρτον, ὡς οἱ πρὶν τῷ Ἰωσήφ, ἀδελφοὶ πεπρακότες, τὸν τῆς ἀγνείας καρπόν, καὶ τὸν τῆς σωφροσύνης.

Υπὸ τῶν συγγόνων ἡ δικαία ψυχὴ, δέδοτο πέπρατο, εἰς δουλείαν ὁ

γλυκύς, εις τύπον τού Κυρίου, αυτή δέ όλη ψυχή, επράθης τοίς κακοίς σου.

Ιωσήφ τόν δίκαιον, καί σώφρονα νούν, μίμησαι τάλαινα, καί αδόκιμε ψυχή, καί μή ακολουσθαί νου, ταίς παραλόγοις ορμαίς, αεί παρανομούσα.

Ει καί λάκκω ώ κησε ποτέ Ιωσήφ, Δέσποτα Κύριε, αλλ' εις τύπον τής Ταφής, καί τής Εγέρσεώς σου, εγώ δέ τί σοι ποτέ, τοιούτο προσενέγκω;

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τόν ένα Θεόν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Πατήρ, ο Υιός καί τό Πνεύμα, απλή ουσία Μονάς, αεί προσκυνουμένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ σου ημφιάσατο τό φύραμά μου, άφθορε, άνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ο κτίσας τούς αιώνας, καί ήνωσεν εαυτώ, τήν τών ανθρώπων φύσιν.

Ωδή ς'
Ο Ειρμός

Εβόησα εν όλη καρδιά μου, πρός τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν εκ φθοράς τήν ζωήν μου. (Δίς)

Τά δάκρυα Σωτήρ τών ομμάτων μου, καί τούς εκ βάθους στεναγμούς, καθαρώς προσφέρω, βοώσης τής καρδιάς, ο Θεός ημάρτηκά σοι, ιλάσθητί μοι.

Εξένευσας ψυχή τού Κυρίου σου, ώσπερ Δαθάν καί Αβειρών, αλλά φείσαι κράξον, εξ Άδου κατωτάτου, ίνα μή τό χάσμα, τής γής σε συγκαλύψη.

Ως δάμαλις ψυχή παροιστρήσασα, εξωμοιώθης τώ Εφραίμ, ως δορκάς εκ βρόχων, ανάσωσον τόν βίον, πτερωθείσα πράξει, καί νώ καί θεωρία.

Η χείρ ημάς Μωσέως πιστώσεται, ψυχή πώς δύναται Θεός, λεπτρωθέντα βίον, λευκάναι καί καθάραι, καί μή απογνώς σεαυτήν, κάν ελεπρώθης.

Δόξα...

Τριάς ειμι απλή αδιαίρετος, διαιρετή προσωπικώς, καί Μονάς

υπάρχω, τή φύσει ηνωμένη, ο Πατήρ φησι καί Υιός, καί θεϊον Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η μήτρα σου Θεόν ημίν έτεκε, μεμορφωμένον καθ' ημάς, αλλ' ως Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ίνα ταίς πρεσβείαις ταίς σαίς δικαιωθώμεν.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. β'

Ψυχή μου, ψυχή μου, ανάστα, τί καθεύδεις; Τό τέλος εγγίζει, καί μέλλεις θορυβείσθαι. Ανάνηψον ούν, ίνα φείσηταί σου Χριστός ο Θεός, ο πανταχού παρών, καί τα πάντα πληρών.

Ωδή ζ'

Ο Ειρμός

Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν ενώπιόν σου, ουδέ συνετηρήσαμεν, ουδέ εποιήσαμεν, καθώς ενετείλω ημίν. Αλλά μή παραδώης ημάς εις τέλος, ο τών Πατέρων Θεός. **(Δίς)**

Ημάρτηκα, επλημμέλησα, καί ηθέτησα τήν εντολήν σου, ότι εν αμαρτίαις προήχθην, καί προσέθηκα τοίς μώλωψι τραύμα εμοί, αλλ' αυτός με ελέησον ως εύσπλαγχνος, ο τών Πατέρων Θεός.

Τά κρύφια τής καρδίας μου, εξηγόρευσά σοι τώ Κριτή μου, ίδε μου τήν ταπείνωσιν, ίδε καί τήν θλίψίν μου, καί πρόσχες τή κρίσει μου νύν, καί αυτός με ελέησον ως εύσπλαγχνος ο τών Πατέρων Θεός.

Σαούλ ποτέ, ως απώλεσε, τού πατρός αυτού ψυχή τās όνους, πάρεργον τό βασίλειον εύρε, πρόσ ανάρρησιν. Αλλ' όρα μή λάθης σαυτήν, τās κτηνώδεις ορέξεις σου, προκρίνουσα τής βασιλείας Χριστού.

Δαυϊδ ποτέ, ο πατρόθεος, ει καί ήμαρτε διπτώς ψυχή μου, βέλει μέν τοξευθείς τής μοιχείας, τώ δέ δόρατι αλούς τής τού φόνου ποινής. αλλ' αυτή τά βαρύτερα τών έργων νοσείς, ταίς κατά γνώμην ορμαίς.

Συνήψε μέν, ο Δαυϊδ ποτέ, ανομήματι τήν ανομίαν, φόνω γάρ τήν μοιχείαν εκίρνα, τήν μετάνοιαν ευθύς παραδείξας διπλήν. αλλ' αυτή πονηρότερα ειργάσω, ψυχή, μή μεταγνούσα Θεώ.

Δαυϊδ ποτέ ανεστήλωσε, συγγραψάμενος ως εν εικόνι, ύμνον, δι' ού τήν πράξιν ελέγχει, ήν ειργάσατο κραυγάζων. Ελέησόν με, σοί γάρ μόνω εξήμαρτον, τώ πάντων Θεώ, αυτός καθάρισόν με.

Δόξα...

Τριάς απλή αδιαίρετε, Ομοούσιε Μονάς αγία, φώτα καί φώς, καί άγια τρία, καί έν άγιον υμνείται Θεός η Τριάς. αλλ' ανύμνησον, δόξασον, ζωήν καί ζωάς, ψυχή τόν πάντων Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε ευλογούμεν σε, προσκυνούμεν σε Θεογεννήτορ, ότι τής αχωρίστου Τριάδος, απεκύησας τόν ένα Υιόν καί Θεόν, καί αυτή προηνώξας ημίν, τοίς εν γή τά επουράνια.

Ωδή η'
Ο Ειρμός

Όν Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίττει τά Χερουβίμ, καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτίσις υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας. (Δίς)

Ημαρτηκότα, Σωτήρ ελέησον, διέγειρόν μου τόν νούν, πρός επιστροφήν, δέξαι μετανοούντα, οικτείρησον βοώντα. Ημαρτόν σοι, σώσον, ηνόμησα, ελέησόν με.

Ο διφρηλάτης, Ηλίας, άρματι, ταίς αρεταίς επιβάς, ως εις ουρανόν, ήγετο υπεράνω, ποτέ τών επιγείων, τούτου ούν ψυχή μου, τήν άνοδον αναλογίζου.

Ο Ελισσαίος, ποτέ δεξάμενος, τήν μηλωτήν Ηλιού, έλαβε διπλήν, χάριν παρά Κυρίου, αυτή δε ώ ψυχή μου, ταύτης ου μετέσχες, τής χάριτος δι' ακρασίαν.

Τού Ιορδάνου, τό ρείθρον πρότερον, τή μηλωτή Ηλιού, δι' Ελισσαιέ, έστη ένθα καί ένθα, αυτή δε ώ ψυχή μου, ταύτης ου μετέσχες, τής χάριτος δι' ακρασίαν.

Η Σωμανίτις, ποτέ τόν δίκαιον, εξένισεν ώ ψυχή, γνώμη αγαθή, σύ δε ουκ εισωκίσω, ου ξένον, ουχ οδίτην, όθεν τού νυμφώνος, ριφήση έξω θρηνωδούσα.

Τού Γιεζή, εμιμήσω τάλαινα, τήν γνώμην τήν ρυπαράν, πάντοτε ψυχή, ού τήν φιλαργυρίαν, απώθου κάν εν γήρει, φεύγε τής γεέννης, τό πύρ εκστάσα τών κακών σου.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Αναρχε Πάτερ, Υιέ συνάναρχε, Παράκλητε αγαθέ, Πνεύμα τό ευθές,

Λόγου Θεού Γεννήτορ, Πατρός ανάρχου Λόγε, Πνεύμα ζών και κτίζον. Τριάς Μονάς ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως εκ βαφής, αλουργίδος Άχραντε, η νοητή πορφυρίς, τού Εμμανουήλ, ένδον εν τή γαστρί σου, η σάρξ συνεξυφάνθη, όθεν Θεοτόκον, εν αληθεία σέ τιμώμεν.

Ωδή θ'
Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις. Διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

(Δίς)

Ο νούς τετραυμάτισται, τό σώμα μεμαλάκισται, νοσεί τό πνεύμα, ο λόγος ησθένησεν, ο βίος νενέκρωται, τό τέλος επί θύραις, διό μοι τάλαινα ψυχή, τί ποιήσεις όταν έλθη, ο Κριτής ανερευνήσαι τά σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχή την κοσμογένεσιν, και εξ εκεί νου, πάσαν ενδιάθετον, γραφήν ιστορούσάν σοι, δικαίους και αδίκους, ών τούς δευτέρους ώ ψυχή, εμιμήσω, ου τούς πρώτους, εις Θεόν εξαμαρτήσασα.

Ο Νόμος ησθένησεν, αργεί το Ευαγγέλιον, Γραφή δέ πάσα, εν σοί παρημέληται, Προφήται ητόνησαν, και πάς δικαίου λόγος, αι τραυματίαι σου ώ ψυχή, επληθύνθησαν, ουκ όντος, ιατρού τού υγιούντός σε.

Τής νέας παράγω σοι, Γραφής τά υποδείγματα, ενάγοντά σε, ψυχή πρός κατάνυξιν, δικαίους ούν ζήλωσον, αμαρτωλούς εκτρέπου, και εξιλέωσαι Χριστόν, προσευχαίς τε και νηστείαις, και αγνεΐα και σεμνότητι.

Χριστός εννηθρώπησε, καλέσας εις μετάνοιαν, ληστας και πόρνas, ψυχή μετανόησον, η θύρα ηνέωκται, τής Βασιλείας ήδη, και προαρπάζουσιν αυτήν, Φαρισαίοι και Τελώναι, και μοιχοί μεταποιούμενοι.

Χριστός εννηθρώπησε, σαρκί προσομιλήσας μοι, και πάντα όσα, υπάρχει τής φύσεως, βουλήσει επλήρωσε, τής αμαρτίας δίχα,

υπογραμμόν σοι ὦ ψυχή, καί εἰκόνα προδεικνύων, τῆς αὐτοῦ
συγκαταβάσεως.

Χριστός Μάγους ἔσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δήμους,
ἀπέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτην ἐδόξασε, καί γηραλέαν Χήραν, ὧν
οὐκ ἐζήλωσας ψυχή, οὐ τὰς πράξεις, οὐ τόν βίον, ἀλλ' οὐαὶ σοι ἐν τῷ
κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ὁ Κύριος, ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὕστερον
ἐπείνασε, δεικνύς τό ἀνθρώπινον. Ψυχὴ μή ἀθυμήσης, ἂν σοι
προσβάλλῃ ὁ ἐχθρός, προσευχή τε καί νηστεία, ἐκ ποδῶν
ἀποκρουσθήτω σοι.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν, τό θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς
προσκυνήσωμεν Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς φῶς καί
φῶτα καί ζωὴν, καί ζωᾶς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσαν τὰ πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ Πάναγνε, ἐν σοί γάρ αὕτη,
πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοί καί κρατύνεται, καί διὰ σοῦ νικῶσα,
τροποῦται πάντα πειρασμόν, καί σκυλεύει πολεμίους, καί διέτπει τό
υπήκοον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ἡμῶν

Ἀνδρέα σεβάσμιε, καί Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμήν τῆς Κρήτης, μή
παύσῃ δεόμενος, υπέρ τῶν σέ ὑμνούντων, ἵνα ρυσθῶμεν πάσης
οργῆς, καί θλίψεως, καί φθοράς, καί πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ
τιμώντές σου τήν μνήμην αἰί.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εἰς τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β'

Υπερευλογημένη ἡ χάρις, τῆς πανσέπτου Νηστείας, Μωϋσῆς γάρ δι'
αυτῆς ἐδοξάσθη, καί Νόμον τόν ἐν γράμματι, ἐν πλαξίν ὑπεδέξατο,
τοῦ πυρός δυνατώτεροι, Παῖδες νέοι ἀνεδείχθησαν. Ἐν αὐτῇ οὖν
κατασβέσωμεν, τῆς σαρκὸς πάθη φλογίζοντα, Χριστῷ τῷ Σωτήρι
βοῶντες. Ἐπιστροφὴν ἡμῖν πάσι δώρησαι, καί ρύσαι τῆς γεέννης.

Δόξα...

Ἄλλον Εὐσπλαγχνίας

Μετανοίας εφέστηκε καιρός, εγκρατείας επίδειξαι καρπούς ώ ψυχή μου, βλέψον πρὸς τοὺς πρὶν μετανοήσαντας, κράξον τῷ Χριστῷ. Ἥμαρτον σῶσόν με, ὡς ἔσωσας Δέσποτα, Τελώνην στενάξαντα, ἐκ καρδίας Ἀγαθέ, ὁ μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Προστασία θερμή Χριστιανῶν, τόν Υἱόν σου ἰκέτευε αἰεὶ Θεοτόκε, πάσης κακουργίας καὶ δεινότητος, ρύσασθαι ἡμᾶς τοῦ πολεμήτορος, καὶ δούναί συγχώρησιν ἡμῖν, ὧν ἡμάρτομεν, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις Μητροπάρθενε.

Εἰς τὴν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α'

Κύριε, τὴν σωτήριον εγκράτειαν δισημερεύοντες, βοώμέν σοι. Κατάνυξον ἡμῶν τὰς καρδίας τῶν δούλων σου, καὶ πρόσδεξαι τὰς ἐν φόβῳ εὐχὰς ἡμῶν, παρέχων ἡμῖν εὐδρομον τὸ τῆς Νηστείας στάδιον, ἱλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... τὸ αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ἡ τὸ Ἄνθος τὸ θεῖον, ρίζα βλαστήσασα, κιβωτὲ καὶ λυχνία, καὶ στάμνε πάγχρυσε, ἀγία τράπεζα ζωῆς, τόν ἄρτον φέρουσα, ὡς Υἱόν σου καὶ Θεόν ἐκδυσώπησον αὐτόν, σὺν τῷ ἀγίῳ Προδρόμῳ, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι, τοὺς Θεοτόκον ὁμολογούντάς σε.

Ὡδή β' Ἦχος β'

Ὁ Εἰρμός

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, ὁ ἐν θαλάσῃ σῶσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ κορέσας, Ἰσραηλίτην λαόν, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας πηγάσας τοῖς βροτοῖς, ἵνα τόν πάλαι τῇ φθορᾷ, πεπτωκότα φορέσας, ἐλκύσω πρὸς ἐμαυτόν, δι' ἄφατον ἔλεος.

Νήψον γρηγόρησον, στέναξον δάκρυσον, διὰ νηστείας, ὅλον τῆς αμαρτίας τόν φόρτον ψυχὴ ἀπόρριψον, τῇ θερμῇ μετανοίᾳ, ἀπόφυγε τὸ πύρ, καὶ διὰ πένθους τῶν παθῶν, τόν πενθήρη χιτῶνα διάρρηξον, τὴν στολὴν τὴν θεῖαν λαμβάνουσα.

Ὅρει προσέλθωμεν, ἀρίστων πράξεων, διὰ νηστείας πάντες, τὰς

χαμαιζήλους λιπόντες, τών ηδονών προσβολάς, καί εις γνόφον εισδύντες, σεπτών θεωριών, μόνον οψώμεθα Χριστού, τό εράσιμον κάλλος, Θεούμενοι μυστικώς, θείαις αναβάσεσιν.

Οίμοι! τί γένωμαι; τί διαπράξωμαι; τήν αμαρτίαν πράπτων, καί τόν Δεσπότην ου φρίπτων, ο ασυνείδητος; διά τούτο πρό δίκης κατάδικός ειμι. Δικαιοκρίτα Αγαθέ, επιστρέψας με σώσον, τόν υπέρ πάντας βροτούς, σέ παραπικράναντα.

Θεοτοκίον

Ηαγεώργητος, γή η βλαστήσασα, τόν τού παντός τροφέα, τόν υπανοίγοντα χείρα, καί ευδοκία τή αυτού, εμπιπλώντα πάν ζών, ισχύϊ θεϊκή, στήριξον άρτω ζωτικώ, παρειμένας καρδιάς, τώ κόρω τών δυσχερών, ημών παραπτώσεων.

Ειρμός άλλος

Ήχος πλ. α' Ίδετε, ίδετε...

Δεύτε συνέλθωμεν, εν τώ ταμείω τής ψυχής, Κυρίω τās ευχάς αποδιδόντες, καί βοώντες, Πάτερ ο εν ουρανοίς, τά οφειλήματα ημών, άνες καί άφες, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Τό τής ψυχής ημών, εν τή νηστεία ιλαρόν, δεικνύντες μή στυγνάσωμεν, τήν τών πεποθημένων ημερών εναλλαγήν, ως εκλάμπουσαν ημίν, τής ευσεβείας τά κατορθώματα.

Δόξα...

Άναρχε άκτιστε, η τρισυπόστατος Μονάς, Κυρία Βασιλεία τών αιώνων, σέ δοξάζει τόν Πατέρα, καί Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα, πληθύς Αγγέλων, καί πάσα φύσις βροτών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τό πανάρετον κλέος, τού γένους ημών υμνούμεν, διά σου γάρ εθεώθημεν Παρθένε, καί γάρ έτεκες ημίν τόν Σωτήρα καί Θεόν, Χριστόν τόν λύσαντα, τής κατάρας ημάς.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τίς πύρ απέσβεσε; τίς φράττει στόματα θηρών. Νηστεία η τούς Παίδας, εκ καμίνου ρυσαμένη, καί Προφήτην Δανιήλ, εκ λεόντων τής βοράς, ήν ασπασώμεθα, καί ημείς αδελφοί.

Ο Ειρμός

Ίδετε, ίδετε ότι εγώ ειμι Θεός, ο σάρκα ενδυσάμενος, βουλήσει εκουσία, ίνα σώσω τόν Αδάμ, τόν εκ πλάνης πεσόντα, τή παραβάσει διά τού όφεως.

Ωδή η'

Τόν εν τή βάτω Μωσεί

Ὑπνον απώθου ψυχή, τῆς δεινῆς ραθυμίας, καί προθύμως γρηγόρει, πρὸς τὰς θείας εντολάς, ἐγγίζει ὁ Νυμφίος, λαμπαδηφόρος σπεύσον, αὐτῷ προσυπαντήσαι.

Τραυματισθέντα δεινῶς, ἡδονῶν τῇ ρομφαίᾳ, τῇ μ' οτῶσει οἰκτίρμον, τῆς εὐσπλαγχνου σου ροπῆς, ἰάτρευσόν με Λόγε, ὅπως σε εὐχαρίστως, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Απὸ παθῶν βλαβερῶν, ἀπὸ φθόνου καί μίσους, ἀπὸ πάσης κακίας, ἐγκρατεύθητι ψυχή, σιτίοις τρεφομένη, τοῖς τὴν τρυφήν τὴν ἄνω, αὐλῶς προξενούσι.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Ἀγνή, τῆς ψυχῆς μου τὰ ἔλκη, καί καρδίας τὰ πάθη, καί νοός τὰς ἐκτροπὰς, θεράπευσον ὡς μόνη, ἀμαρτωλῶν βοηθός, καί πορθουμένων τείχος.

Εἰρμός ἄλλος

Τόν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως

Εν ἐγκρατεία ἅπαντες, τὰς ψυχὰς πετρώσαντες, ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὐχὰς εὐπροσδέκτους, προσάξωμεν Κυρίῳ.

Πνεῦμα τῆς κατανύξεως, λαβόντες δακρύσωμεν, πρὸς λύτρον ψυχῶν ἀνυμνολογούντες, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Τριάς ἡ ὁμοούσιος, καί Μονάς ἡ ἀκτιστος, καί πάντων Θεός, σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἰκετηρίαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν υμνούντων σε Πανάχραντε, ρυσθῆναι παντοίων, πειρασμῶν καί κινδύνων.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Τρυφήν πλουσίου πτύσαντες, δεῦτε τῷ Λαζάρῳ συννηστεύσωμεν, ἵνα ἡμὰς θάλψῃ, τοῦ Ἀβραάμ ὁ κόλπος.

Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν καί προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Τόν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως, ὃν φρίπτουσιν Ἄγγελοι, ὑμνεῖτε λαοί, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Τῶν γηγενῶν, τίς ἤκουσε

Τῶν γηγενῶν, τίς οὕτως ολισθήσας, Θεὸν παρώργισε ποτέ; τίς ταῖς

ορμαίς τῆς κακίας εξηκολούθησε, καί καταγώγιον ὤφθη τῆς αμαρτίας, ὥσπερ ἐγώ ο ἅλας; Ἀλλ' ο Θεός, ο θελητῆς τοῦ ἐλέους, σύ με οἴκτειρον.

Θεοειδών, Ἀγγέλων αἱ Δυνάμεις, τόν ευδιάλλακτον Θεόν, ἐκδυσωπήσατε, σῶσαι ψυχὴν, εἰς πέλαγος, βιωτικῶν τε ἡδονῶν, καί τρικυμίαις παθῶν χειμαζομένην, καί προσβολαῖς τῶν ἐναντίων, πνευμάτων κινδυνεύουσιν.

Δεύρο ψυχὴ πτεροῖς κουφιζομένη, διὰ νηστείας ἀρετῶν, τῆς χαμαιζήλου κακίας υπεξανάστηθι, καί θεωρίαις ἐντρύφα, ταῖς φανωτάταις τρυφῇ ταῖς προξενούσαις τῶν ἀρετῶν, θεοειδῆς γενομένη, διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον

Τίς ἀκουστάς ποιήσει τὰς αἰνέσεις, σοῦ τῆς τεκούσης ὑπὲρ νοῦν, τόν αἰνετόν καί Δεσπότην Ἀγνή καί Κύριον, ὃν υπεραῖνούνσιν, Ἀγγέλων Ταξιαρχαί. Αὐτόν οὖν ἐκδυσώπει, ὑπὲρ λαοῦ ἡμαρτηκότος, Παρθένε ἀπειρόγαμε.

Εἰρμός ἄλλος Ἡσαΐα χόρευε

Ο καιρὸς ευπρόσδεκτος, ἡ ἡμέρα, τῶν σωτηριῶν, προσάξωμεν τῷ Θεῷ, δῶρα ἀρετῶν, ἐν ᾧ ἀποθέμενοι, τὰ τοῦ σκότους, ἔργα ἀδελφοί, ἐπενδυσώμεθα, ὅπλα φωτός, καθὼς Παῦλος βοᾷ.

Δεῦτε ὡς ο Κύριος, ἐν νηστεία, εἴλε τόν ἐχθρόν, ἐν τούτῳ καί ἡμεῖς, θραύσωμεν αὐτοῦ, τὰ βέλη καί ἐνεδρα. Ὀπίσω μου ὑπάγε Σατάν, ἕκαστος λέγοντες, ἐν τῷ μέλλειν ἐκπειράζειν ἡμᾶς.

Δόξα...

Ὁμοουσιότητι, ἀνυμνῶ σε, ἀναρχε Τριάς, σεπτὴ ζωαρχικὴ, ἀτμητὲ Μονάς. Πατήρ ο ἀγέννητος, καί γεννητέ, Λόγε καί Υἱέ, Πνεῦμα τό ἅγιον, ἡμᾶς σῶσον τοὺς ὑμνούντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὑπὲρ νοῦν ο Τόκος σου, Θεομήτορ, ἀνευ γάρ ἀνδρός, ἡ σύλληψις ἐν σοί, καί παρθενικῶς, ἡ κύησις γέγονε, καί γάρ Θεός ἐστὶν ο τεχθεὶς, ὃν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Νηστεία προβάλλοντες, τῷ τῶν ευχῶν, ὅρει καί ἡμεῖς, καρδία καθαρὰ, ἰδῶμεν Θεόν, τὰς πλάκας δεχόμενοι, τῶν ἐντολῶν, ἐνδὼν ὡς Μωσῆς, δόξῃ ἀστράπτοντες, τῷ προσώπῳ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ.

Ο Εἰρμός

Ησαΐα χόρευε, η Παρθένος, έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν Υιόν, τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον. Ανατολή, όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

**Απόστιχα τών Αίνων
Ιδιόμελον 'Ηχος γ'**

Αρξώμεθα λαοί, τής αμώμου Νηστείας, ήτις εστί τών ψυχών σωτηρία, δουλεύσωμεν τώ Κυρίω εν φόβω, ελαίω ευποιΐας, τάς κεφαλάς αλείψωμεν, καί ύδατι αγνείας τά πρόσωπα νιψώμεθα, μή βαπτολογήσωμεν, εν ταίς προσευχαίς, αλλ' ως εδιδάχθημεν, ούτω βοήσωμεν, Πάτερ ημών ο εν τοίς ουρανοίς, άφες ημίν τά παραπτώματα ημών, ως φιλόανθρωπος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Βασιλέων καί τυράννων, τόν φόβον απώσαντο οι Χριστού Στρατιώται, καί ευθαρσώς καί ανδρείως, αυτόν ωμολόγησαν, τόν απάντων Κύριον, Θεόν καί Βασιλέα, καί πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η προστασία πάντων τών δεομένων, εις σέ θαρρούμεν, εις σέ καυχώμεθα, εν σοί πάσα η ελπίς ημών εστί. Πρέσβευε τώ εκ σου τεχθέντι, υπέρ αχρείων δούλων σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας 'Ηχος α'

Ότι πάροικοι εσμέν εν τή γή, καθώς πάντες οι πατέρες ημών, τό βραχύ τής ζωής ημών, αναμάρτητον φύλαξον Σωτήρ ημών καί ελέησον ημάς ως φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον 'Ηχος δ' Ψαλμός ε'

Πρόσχες τή φωνή τής δεήσεώς μου.

Στίχ. Τά ρήματά μου ενώτισαι Κύριε.

**Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α', 19-31 Β', 13)**

Τάδε λέγει Κύριος. Εάν θέλητε καί εισακούσητέ μου, τά αγαθά τής γής φάγεσθε, εάν δέ μή θέλητε, μηδέ εισακούσητέ μου, μάχαιρα υμάς κατέδεταί, τό γάρ στόμα Κυρίου ελάλησε ταύτα. Πώς εγένετο πόρνη πόλις πιστή Σιών, πλήρης κρίσεως; εν ή δικαιοσύνη εκοιμήθη εν

αυτή, νύν δέ φονευταί. Τό αργύριον υμών αδόκιμον, οι κάπηλοί σου σμίγουσι τόν οίνον ύδατι, οι άρχοντές σου απειθούσι, κοινωνοί κλεπτών, αγαπώντες δώρα, διώκοντες ανταπόδομα, ορφανούς ου κρίνοντες, καί κρίσει χηρών ου προσέχοντες. Διά τούτο, τάδε λέγει Κύριος, ο Δεσπότης Σαβαώθ, ο Δυνάστης τού Ισραήλ, ουαί τοίς ισχύουσιν εν Ιερουσαλήμ! ου παύσεται γάρ μου ο θυμός εν τοίς υπεναντίοις, καί κρίσιν εκ τών εχθρών μου ποιήσω, καί επάξω τήν χείρά μου επί σέ, καί πυρώσω σε εις καθάρόν, τούς δέ απειθούντας απολέσω, καί αφελώ πάντας ανόμους από σου, καί πάντας υπερηφάνους ταπεινώσω. Καί επιστήσω τούς κριτάς σου, ως τό πρότερον, καί συμβούλους σου, ως τό απ' αρχής, καί μετά τούς ταύτα κληθήση πόλις δικαιοσύνης, μητρόπολις πιστή Σιών, μετά γάρ κρίματος σωθήσεται η αιχμαλωσία αυτής, καί μετά ελεημοσύνης. Καί συντριβήσονται οι άνομοι καί οι αμαρτωλοί άμα, καί οι εγκαταλιπόντες τόν Κύριον συντελεσθήσονται. Διότι νύν αισχυνθήσονται εν τοίς ειδώλοις αυτών, ά αυτοί ηβούλοντο, καί αίσχυνθήσονται εν τοίς γλυπτοίς αυτών, εφ' οίς αυτοί επεποιήσαν, καί αισχυνθήσονται εν τοίς έργοις τών χειρών αυτών, εφ' οίς αυτοί εβουλεύσαντο. Έσται γάρ, ως τερέβινθος, αποβεβληκυία τά φύλλα αυτής, καί ως παράδεισος, ύδωρ μή έχων. Καί έσται η ισχύς αυτών, ως καλάμη στυππείου, καί η εργασία αυτών, σπινθήρες πυρός, καί κατακαυθήσονται οι άνομοι καί οι αμαρτωλοί άμα, καί ουκ έσται ο σβέσων, ο λόγος ο γενόμενος πρός Ησαϊαν υιον Αμώς, περί Ιουδαίας, καί περί Ιερουσαλήμ. Ότι έσται εν ταίς εσχάταις ημέραις εμφανές τό όρος Κυρίου, καί ο οίκος τού Θεού επ' άκρων τών ορέων, καί υψωθήσεται υπεράνω τών βουνών, καί ήξουσιν επ' αυτώ πάντα τά έθνη. Καί πορεύσονται λαοί πολλοί, καί ερούσι. Δεύτε, αναβώμεν εις τό όρος Κυρίου, καί εις τόν οίκον τού Θεού Ιακώβ, καί αναγγελεί ημίν τήν οδόν αυτού, καί πορευώμεθα εν αυτή.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ς'

Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με.

Στίχ. Ελέησον με Κύριε, ότι ασθενής ειμι.

τ34[top](#)

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ**

Στιχηρά

Ήχος β' Ως ωράθης Χριστέ

Βρώσει πάλαι πικρά, εξοικισθέντες Παραδείσου, εγκρατεία τών παθών, επισπεύσωμεν εισοικισθῆναι, ανακράζοντες, τώ Θεώ ημών, ο

Σταυρώ τανύσας παλάμας σου, όξος πιών, χολής τε γευσάμενος, καί οδύνας καρτερήσας, τάς εκ τών ήλων, τάς πικροτάτας ηδονάς, πάσας εκ τών ψυχών ημών εξηλώσας, διά σπλάγχνα οικτιρμών, σώσον τούς δούλους σου.

Ξύλου βρώσει ποτέ, αποικισθέντες Παραδείσου, τώ Σταυρώ σου πρός αυτόν εισωκίσθημεν, όν εις πρεσβείαν σοι προσάγομεν, Πολυέλεε, καί πιστώς σου πάντες δεόμεθα. Πηγάς δακρύων, υμίν νύν κατάπεμψον, εν καιρώ τής εγκρατείας, τόν ρύπον πάντα, εκκαθαιρούσας τών παθών, καί τών πταισμάτων ημών, ίνα πάντες σοι βοώμεν εκτενώς. Κύριε δόξα σοι.

Τών πεπραγμένων μοι

Τής εγκρατείας τήν τρυφήν, καμοί Λόγε χαρισαι, ως τώ Αδάμ, τόν Παράδεισον ποτέ, εκ πάσης σου γεύεσθαι, εντολής ο Θεός ημών, καί απέχεσθαι αεί καρπού, ής απέφηνας αμαρτίας, ίνα τό ζωηφόρον Πάθος σου τού Σταυρού, εν χαρά προφθάσω.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον 'Ηχος πλ. α' Ψαλμός ζ'

Κύριε ο Θεός μου, επί σοί ήλπισα.

Στίχ. Σώσόν με εκ πάντων τών διωκόντων με.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Α', 14-23)

Είπεν ο Θεός, Γενηθήτωσαν φωστήρες εν τώ στερεώματι τού ουρανού, εις φαύσιν επί τής γής, τού διαχωρίζειν ανά μέσον τής ημέρας, καί ανά μέσον τής νυκτός, καί έστωσαν εις σημεία, καί εις καιρούς, καί εις ημέρας, καί εις ενιαυτούς, καί έστωσαν εις φαύσιν εν τώ στερεώματι τού ουρανού, ώστε φαίνειν επί τής γής, καί εγένετο ούτω. Καί εποίησεν ο Θεός τούς δύο φωστήρας τούς μεγάλους, τόν φωστήρα τόν μέγαν, εις αρχάς τής ημέρας, καί τόν φωστήρα τόν ελάσσω, εις αρχάς τής νυκτός, καί τούς αστέρας. Καί έθετο αυτούς ο Θεός εν τώ στερεώματι τού ουρανού, ώστε φαίνειν επί τής γής, καί άρχειν τής ημέρας και τής νυκτός, καί διαχωρίζειν ανά μέσον τού φωτός, καί ανά μέσον τού σκότους, καί είδεν ο Θεός, ότι καλόν. Καί εγένετο εσπέρα, καί εγένετο πρωϊ, ημέρα τετάρτη. Καί είπεν ο Θεός. Εξαγαγέτω τά ύδατα, ερπετά ψυχών ζωσών, καί πετεινά πετώμενα επί τής γής, κατά τό στερέωμα τού ουρανού, καί εγένετο ούτω. Καί

εποίησεν ο Θεός τά κήτη τά μεγάλα, καί πάσαν ψυχὴν ζώων
ερπετῶν, ἃ ἐξήγαγε τά ὕδατα κατὰ γένος αὐτῶν, καί πᾶν πετεινόν
πτερωτόν κατὰ γένος. Καί εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλὰ, καί εὐλόγησεν αὐτά
ὁ Θεός λέγων. Αὐξάνεσθε, καί πληθύνεσθε, καί πληρώσατε τά ὕδατα
ἐν ταῖς θαλάσσαις, καί τά πετεινὰ πληθυνέσθωσαν ἐπὶ τῆς γῆς. Καί
ἐγένετο εὐσπέρα, καί ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα πέμπτη.

Προκείμενον Ἦχος πλ. α' Ψαλμός η'

Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν τό ὀνομά σου!

Στίχ. Ὅτι ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπειά σου ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

**Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ Α', 20-33)**

Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖται, ἐν δέ πλατεῖαις παρρησίαν ἀγεί. Ἐπ' ἀκρῶν
τειχέων κηρύσσεται, ἐπὶ δέ πύλαις δυναστῶν παρεδρεύει, ἐπὶ δέ
πύλαις πόλεως θαρροῦσι λέγει. Ὅσον ἂν χρόνον ἀκακοὶ ἔχωνται τῆς
δικαιοσύνης οὐ καταισχυνθήσονται, οἱ δέ ἀφρονες, τῆς ὕβρεως ὄντες
ἐπιθυμηταί, ἀσεβεῖς γενόμενοι, ἐμίσησαν αἴσθησιν, καί υπεύθυνοι
ἐγένοντο ἐλέγχοις. Ἰδοὺ, προήσομαι ὑμῖν ἐμῆς βουλῆς ῥήσιν, διδάξω
δέ τόν ἐμόν λόγον ὑμᾶς. Ἐπειδὴ ἐκάλουν, καί οὐχ υπηκούσατε, καί
ἐξέτει νὰ λόγους, καί οὐ προσείχετε, ἀλλὰ ἀκύρους ἐποιεῖτε ἐμὰς
βουλάς, τοῖς δέ ἐμοῖς ἐλέγχοις οὐ προσείχετε, τοιγαροῦν καγὼ τῇ
ἡμετέρα ἀπωλείᾳ ἐπὶ γελάσομαι, ἐπὶ χαρούμαι δέ, ἡνίκα ἂν ἔρχηται
ὑμῖν ὄλεθρος. Καί ὡς ἂν ἀφίκηται ὑμῖν θόρυβος ἀφνω, ἡ δέ
καταστροφή ὁμοίως καταιγίδι παρή, ἡ ὅταν ἔρχηται ἡμῖν θλίψις καί
πολιορκία, ἔσται γάρ, ὅταν επικαλέσησθέ με, ἐγὼ δέ οὐκ
εἰσακούσομαι ὑμῶν, ζητήσουσί με κακοί, καί οὐχ ευρήσουσι.
Εμίσησαν γάρ σοφίαν, τόν δέ φόβον Κυρίου οὐ προείλοντο, οὐδέ
ἠθελον προσέχειν βουλαῖς, ἐμυκτήριζον δέ ἐμούς ἐλέγχους.
Τοιγαροῦν ἔδονται τῆς ἐαυτῶν οδοῦ τούς καρπούς, καί τῆς αὐτῶν
ατιμίας πλησθήσονται, καί τῆς ἐπιθυμίας. Ἀνθ' ὧν γάρ ἠδίκουν
νηπίους, φονευθήσονται, καί ἐξετασμός ολέσει ἀσεβεῖς. Ὁ δέ ἐμοῦ
ακούων, κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι, καί ἡσυχάσει ἀφόβως ἀπὸ παντός
κακοῦ.

**Ἀπόστιχα
Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'**

Νηστεῖαν, οὐκ ἀποχὴν βρωμάτων μόνον τελέσωμεν, ἀλλὰ παντός
υλικοῦ πάθους αλλοτρίωσιν, ἵνα τὴν καθ' ἡμῶν τυραννοῦσαν, σάρκα
δουλώσαντες, ἄξιοι γενώμεθα τῆς τοῦ Ἀμνού μεταλήψεως, τοῦ ὑπὲρ
τοῦ κόσμου σφαγέντος ἐκουσίως Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καί πνευματικῶς
εορτάσωμεν, τὴν ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, εἰς ὕψος

αρθέντες, αρετών εν φαιδρότητι, καί τή τρυφή τών αρίστων έργων,
ευφραίνοντες τόν Φιλάνθρωπον. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, επιλαθόμενοι τών εν τώ βίω,
καταφρονήσαντες καί τών βασάνων, διά τήν μέλλουσαν ζωήν, ταύτης
κληρονόμοι ανεδείχθησαν, όθεν καί Αγγέλοις συναγάλλονται. Αυτών
ταίς ικεσίαις, δώρησαι τώ λαώ σου τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου καινού! ώ φρικτής
εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ σε ως έβλεπεν, εν μέσω
δύω ληστών κρεμάμενον, όν ανωδύνως, φρικτώς εκύησεν, έκλαιε
λέγουσα. Οίμοι τέκνον φίλτατον! πώς ο δεινός, δήμος καί αχάριστος,
Σταυρώ προσήλωσε;

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ελέησόν με, ο Θεός, ελέησόν με

Ωδή α' Ήχος πλ. β' Ο Ειρμός

Βοηθός καί σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός,
καί δοξάσω αυτόν, Θεός τού Πατρός μου, καί υψώσω αυτόν, ενδόξως
γάρ δεδόξασται. (Δίς)

Τήν τού Κάϊν υπελθών, μαιφονίαν τή προαιρέσει, γέγονα φονεύς,
συνειδότι ψυχής, ζωώσας τήν σάρκα, καί στρατεύσας κατ' αυτής, ταίς
πονηραίς μου πράξεσι.

Τή τού Άβελ Ιησού, ουχ ωμοιώθην δικαιοσύνη, δώρα σοι δεκτά, ου
προσήξα ποτέ, ου πράξεις ενθέους, ου θυσίαν καθάραν, ου βίον
ανεπίληπτον.

Ως ο Κάϊν καί ημείς, ψυχή αθλία τώ πάντων Κτίστη, πράξεις
ρυπαράς, καί θυσίαν ψεκτήν, καί άχρηστον βίον, προσηγάγομεν
ομού, διό καί κατεκρίθημεν.

Τόν πηλόν ο κεραμεύς, ζωοπλαστήσας ενέθηκάς μοι, σάρκα καί
οστά, καί πνοήν καί ζωήν. Αλλ' ώ Ποιητά μου, Λυτρωτά μου καί Κριτά
μετανοούντα δέξαι με.

Εξαγγέλλω σοι Σωτήρ, τὰς αμαρτίας ἄς εἰργασάμην, καὶ τὰς τῆς
ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματός μου πληγὰς, ἄς μοι ἔνδον, μαιφόνοι
λογισμοί, ληστρικῶς ἐναπέθηκαν.

Εἰ καὶ ἤμαρτον Σωτήρ, ἀλλ' οἶδα ὅτι φιλόανθρωπος εἶ, πλήττεις
συμπαθῶς, καὶ σπλαγχνίζῃ θερμῶς, δακρὺ ὄντα βλέπεις, καὶ
προστρέχεις ὡς Πατήρ, ἀνακαλῶν τὸν Ἄσωτον.

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ'
ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς αμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνὸς μοι δὸς,
δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σέ ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιὸν
ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς αμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή,
μετανοοῦντα δέξαι με.

Ωδὴ β'
Ὁ Εἰρμός

Πρόσεχε, οὐρανέ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστόν, τὸν ἐκ
Παρθένου σαρκί, ἐπιδημήσαντα. (Δίς)

Κατέρραψε, τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ἡ αμαρτία καμοί, γυμνώσασά
με τῆς πρίν, θεοῦφάντου στολῆς.

Περίκειμαι, τὸν στολισμὸν τῆς αἰσχύνῃς, καθάπερ φύλλα συκῆς, εἰς
ἐλεγχὸν τῶν ἐμῶν, αὐτεξουσίῳ παθῶν.

Εστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτῶνα, καὶ ἡμαγμένον αἰσchrῶς, τῇ ρύσει
τῆς ἐμπαθοῦς, καὶ φιληδόνου ζωῆς.

Υπέπεσα, τῇ τῶν παθῶν αλγηδόνι, καὶ τῇ ἐνύλῳ φθορᾷ, καὶ ἔνθεν
νῦν ὁ ἐχθρὸς, καταπιέζει με.

Φιλόῦλον, καὶ φιλοκτῆμονα βίον, τῆς ἀκτησίας Σωτήρ, προκρίνας νῦν
τὸν βαρύν, κλοιὸν περίκειμαι.

Εκόσμησα, τὸν τῆς σαρκὸς ἀνδριάντα, τῇ τῶν αἰσchrῶν λογισμῶν,
ποικίλῃ περιβολῇ, καὶ κατακρίνομαι.

Τῆς ἐξωθεν, επιμελῶς ευκοσμίας, μόνης εφρόντισα, τῆς ἐνδον
υπεριδῶν, Θεοτυπώτου σκηνῆς.

Κατέχρωσα, τῆς πρὶν εἰκόνας τό κάλλος, Σώτερ τοῖς πάθεσιν, ἀλλ' ὡς
ποτέ τὴν δραχμὴν, ἀναζητήσας ευρέ.

Ἠμάρτηκα, ὥσπερ ἡ Πόρνη βοῶ σοι, μόνος ἡμάρτηκά σοι, ὡς μύρον
δέχου Σωτὴρ καμοῦ τὰ δάκρυα.

Ἰλάσθητι, ὡς ὁ Τελώνης βοῶ σοι, Σώτερ ἰλάσθητί μοι, οὐδεὶς γάρ τῶν
ἐξ Ἀδάμ, ὡς ἐγὼ ἡμαρτέ σοι.

Δόξα...

Ἐνα σε, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Θεὸν ἀπάντων υμνῶ, τὸν Πατέρα
καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀχραντε, Θεοτόκε Παρθέने, μόνη πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τὸ
σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὡδὴ γ'
Ὁ Εἰρμός

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθείσαν τὴν
καρδίαν μου, ὅτι μόνος ἅγιος υπάρχεις καὶ Κύριος. (Δίς)

Πηγὴν ζωῆς κέκτημαι, σέ τοῦ θανάτου τὸν καθαιρέτην, καὶ βοῶ σοι ἐκ
καρδίας μου, πρὸ τοῦ τέλους. Ἥμαρτον ἰλάσθητι σῶσόν με.

Ἠμάρτηκα Κύριε, ἡμάρτηκά σοι ἰλάσθητί μοι, οὐ γάρ ἐστιν ὅς τις
ἡμαρτεν, ἐν ἀνθρώποις, ὃν οὐχ υπερέβην τοῖς πταίσμασι.

Τοὺς ἐπὶ Νῶε Σωτὴρ, ἡσεληγότας ἐμιμησάμην, τὴν ἐκείνων
κληρωσάμενος, καταδίκην, ἐν κατακλυσμῷ καταδύσεως.

Τὸν Χάμ ἐκείνον ψυχὴ, τὸν πατραλοῖαν μιμησαμένη, τὴν αἰσχύνην
οὐκ ἐκάλυψας, τοῦ πλησίον, οπισθοφανῶς ἀνακάμψασα.

Τὸν ἐμπρησμόν, ὥσπερ Λῶτ, φεύγε ψυχὴ μου τῆς ἀμαρτίας, φεύγε
Σόδομα καὶ Γόμορρα.
φεύγε φλόγα, πάσης παραλόγου ορέξεως.

Ελέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι, ὅτε ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου,

αποδούναι, πάσι κατ' αξίαν τών πράξεων.

Δόξα...

Μονάς απλή άκτιστε, άναρχε φύσις ή εν Τριάδι, υμνουμένη
υποστάσεων, ημάς σώσον, πίστει προσκυνώντας τό κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν εκ Πατρός άχρονον, Υιόν εν χρόνω Θεογεννήτορ, απειράνδρως
απεκύησας, ξένον θαύμα! μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

Ωδή δ'

Ο Ειρμός

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ότι μέλλεις
εκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ανθρώποις δείκνυσθαι, καί έλεγεν.

Ακήκοα τήν ακοήν σου, καί εφοβήτην, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

(Δίς)

Γρηγόρησον ώ ψυχή μου, αρίστευσον ως ο μέγας εν Πατριάρχαις, ίνα
κτήση πράξιν μετά γνώσεως, ίνα χρηματίσης νούς ορών τόν Θεόν,
καί φθάσης τόν άδυτον γνώφον εν θεωρία, καί γένη μεγαλέμπορος.

Τούς δώδεκα Πατριάρχας, ο μέγας εν Πατριάρχαις παιδοποιήσας,
μυστικώς εστήριξέ σοι κλίμακα, πρακτικής ψυχη μου αναβάσεως,
τούς παίδας, ως βάθρα, τάς βάσεις, ως αναβάσεις, πανσόφως
υποθέμενος.

Ησαύ τόν μεμισημενον, ζηλούσα ψυχή, απέδου τώ πτερνιστή σου, τά
τού πρώτου κάλλους πρωτοτόκια, καί τής πατρικής ευχής εξέπεσας,
καί δίς επτερνίσθης αθλία, πράξει καί, γνώσει, διό νύν μετανόησον.

Εδώμ ο Ησαύ εκλήθη, δι' άκραν θηλυμανίας επιμιξίαν, ακρασία γάρ
αεί πυρούμενος, καί ταίς ηδοναίς κατασπιλούμενος. Εδώμ
ωνομάσθη, ό λέγεται θερμασία, ψυχής φιλαμαρτήμονος.

Ιώβ τόν επί κοπρίας, ακούσασα ώ ψυχή μου δικαιωθέντα, τήν αυτού
ανδρείαν ουκ εξήλωσας, τό στερρόν ουκ έσχες τής προθέσεως, εν
πάσιν οίς έγνως, οίς οίδας, οίς επειράσθης, αλλ' ώφθης ακαρτέρητος.

Ο πρότερον επί θρόνου, γυμνός νύν επί κοπρίας καθηλκωμένος, ο
πολύς εν τέκνοις καί περίβλεπτος, άπαις αφαιρέοικος αιφνίδιον,
παλάτιον γάρ τήν κοπρίαν, καί μαργαρίτας, τά έλκη ελογίζετο.

Δόξα...

Αμέριστον τή ουσία, ασύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τήν Τριαδικήν μίαν θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον καί σύνθρονον, βοῶ μέγα, τό ἐν υψίστοις, τρισσῶς σοι τό Ἄσμα, το ὑμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί τίκεις καί παρθενεύεις, καί μένεις δι' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένος. ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δέ κύει μή λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις, ποιεῖ γάρ ὅσα βούλεται.

**Ωδὴ ε'
Ὁ Εἰρμός**

Ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι καί ὀδήγησον καμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τό θέλημά σου. **(Δίς)**

Τοῦ Μωσέως ἤκουσας τήν θήβην ψυχὴ, ὕδασι, κύμασι φερομένην ποταμοῦ, ὡς ἐν θαλάμῳ πάλαι, φυγούσαν δρᾶμα πικρόν, βουλῆς Φαραωνίτου.

Εἰ τὰς μαίας ἤκουσας κτεῖ νούσας ποτέ, ἀνὴρ βον τάλαινα, τήν ἀρρενωπὸν ψυχὴ, τῆς σωφροσύνης πράξιν, νύν ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, τιθηνοῦ τήν σοφίαν.

Ὡς Μωσῆς ὁ μέγας τὸν Αἰγύπτιον νοῦν, πλήξασα τάλαινα, οὐκ ἀπέκτεινας ψυχὴ, καί πῶς οἰκήσεις λέγε, τήν ἔρημον τῶν παθῶν, διὰ τῆς μετανοίας;

Τὰς ἐρήμους ὠκησεν ὁ μέγας Μωσῆς, δεῦρο ἵνα καί τῆς δέ μίμησαι, τήν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἐν βάτῳ, θεοφανείας ψυχὴ, ἐν θεωρίᾳ γένῃ.

Τήν Μωσέως ράβδον εἰκονίζου ψυχὴ, πλήττουσαν θάλασσαν, καί πηγνύουσιν βυθόν, τύπῳ Σταυροῦ τοῦ Θεοῦ, δι' οὐ δυνήσῃ καί σύ, μεγάλα ἐκτελέσαι.

Ααρὼν προσέφερε τό πῦρ τῷ Θεῷ, ἄμωμον ἄδολον, ἀλλ' ὀφνεῖ, καί Φινεὺς, ὡς σύ ψυχὴ προσήγον, ἀλλότριον τῷ Θεῷ, ρερυπῳμένον βίον.

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καί τό Πνεῦμα, ἀπλή οὐσία Μονάς, αἰεὶ προσκυνουμένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ σοῦ ημφιάσατο τό φύραμά μου, ἀφθορε ἀνανδρε, Μητροπάρθενε
Θεός, ο κτίσας τοὺς αἰῶνας, καί ἤνωσεν εαυτῷ, τήν τῶν ἀνθρώπων
φύσιν.

Ωδή ς'
Ο Ειρμός

Εβόησα, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τόν οἰκτίρμονα Θεόν, καί ἐπήκουσέ
μου, ἐξ Ἀδου κατωτάτου, καί ἀνήγαγεν, ἐκ φθοράς τήν ζωὴν μου.

(Δίς)

Τά κύματα, Σωτήρ τῶν πταισμάτων μου, ὡς ἐν θαλάσῃ Ερυθρά,
ἐπαναστραφέντα, ἐκάλυψέ με ἀφνω, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, ποτέ καί
τοὺς τριστάτας.

Αγνώμονα, ψυχὴ τήν προαίρεσιν, ἔσχες ὡς πρὶν ὁ Ἰσραήλ, τοῦ γάρ
θεοῦ μάννα, προέκρινας ἀλόγως, τήν φιλήδονον, τῶν παθῶν
αδηφαγίαν.

Τά φρέατα, ψυχὴ προετίμησας, τῶν Χαναναίων ἐννοιῶν, τῆς φλεβός
τήν πέτραν, ἐξ ἧς ὁ τῆς σοφίας, ὡς κρατῆρ προχέει, κρουνοὺς
θεολογίας.

Τά ὕεια, κρέα καί τοὺς λέβητας, καί τήν Αἰγύπτιον τροφήν, τῆς
ἐπουρανίου, προέκρινας ψυχὴ μου ὡς ὁ πρὶν ἀγνώμων, λαός ἐν τῇ
ερήμῳ.

Ὡς ἐπληξε, Μωσῆς ὁ θεράπων σου, ράβδῳ τήν πέτραν τυπικῶς, τήν
ζωοποιόν σου, Πλευράν προδιετύπου, ἐξ ἧς πάντες πόμα, ζωῆς
Σωτήρ ἀντλούμεν.

Ερεύνησον, ψυχὴ κατασκόπευσον, ὡς Ἰησοὺς ὁ τοῦ Ναυῆ, τῆς
κληροδοσίας, τήν γῆν ὅποια ἐστί, καί κατοίκησον, ἐν αὐτῇ δι'
εὐνομίας.

Δόξα...

Τριάς εἰμι, ἀπλή ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς καί Μονάς
υπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη, ὁ Πατὴρ φησι, καί Υἱός καί θεῖον Πνεῦμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ μήτρα σου, Θεόν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς
κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς
δικαιωθώμεν.

Κοντάκιον
Ἦχος πλ. β'

Ψυχή μου ψυχή μου, ανάστα, τί καθεύδεις; τό τέλος εγγίζει, καί μέλλεις θορυβεῖσθαι, ανάνηψον ούν, ἵνα φείσηταί σου Χριστός ο Θεός, ο πανταχοῦ παρών, καί τά πάντα πληρών.

Ωδή ζ'
Ο Ειρμός

Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν ενώπιόν σου, ουδέ συνετηρήσαμεν, ουδέ εποιήσαμεν, καθώς ενετείλω ἡμῖν, Ἀλλά μή παραδῶ ἡς ἡμᾶς εἰς τέλος, ο τῶν Πατέρων Θεός. (Δίς)

Ἡ Κιβωτός, ὡς εφέρετο, ἐπιδίφριος ο Ζάν ἐκεῖνος, ὅτε ανατραπέντος τοῦ μόσχου, μόνον ἤψατο, Θεοῦ ἐπειράθη οργῆς, ἀλλ' αὐτοῦ τήν αὐθάδειαν, φυγούσα ψυχή, σέβου τά θεία καλῶς.

Ἀκήκοας, τοῦ Ἀβεσσαλώμ, πῶς τῆς φύσεως ἀντεξανέστη, ἔγνωσ τάς ἐναγείς αὐτοῦ πράξεις, αἷς ἐξύβρισε, τήν κοίτην Δαυῖδ τοῦ πατρός, ἀλλ' αὕτη ἐμιμήσω, τάς αὐτοῦ ἐμπαθείς, καί φιληδόνους ορμάς.

Υπέταξας, τό αδοῦλωτον, σοῦ ἀξίωμα τῷ σώματί σου, ἄλλον γάρ, Ἀχιτόφελ ευρούσα τόν ἐχθρόν σύ ψυχή, συνήλθες ταῖς τούτου βουλαῖς. Ἀλλ' αὐτάς διεσκέδασεν, αὐτός ο Χριστός, ἵνα σύ πάντων σωθῆς.

Ο Σολομών, ο θαυμάσιος, ο καί χάριτος σοφίας πλήρης, οὔτος τό πονηρόν ἐναντίον, τοῦ Θεοῦ ποτέ, ποιήσας ἀπέστη αὐτοῦ, ὡ αὕτη τόν ἐπάρατόν σου βίον, ψυχή προσαφωμοίωσας.

Ταῖς ἡδοναῖς, ἐξελκόμενος, τῶν παθῶν αὐτοῦ κατερρυπούτο, οἶμοι! ο ἐραστής τῆς σοφίας, ἐραστής πορνῶν γυναικῶν, καί ξένος Θεοῦ, ὃν αὕτη ἐμιμήσω, κατά νούν ὡ ψυχή, ἡδυπαθείαις αἰσχροῖς.

Τόν Ροβοάμ, παρεζήλωσας, αλογήσαντα βουλήν πατρῶαν, ἅμα δέ καί τόν κάκιστον δούλον, Ἱεροβοάμ, τόν πρὶν ἀποστάτην ψυχή. Ἀλλά φεύγε τήν μίμησιν, καί κράζε Θεῷ. Ἡμαρτον οἰκτειρόν με.

Δόξα...

Τριάς ἀπλή, ἀδιαίρετε, ὁμοούσιε Μονάς ἁγία, φῶτα καί φῶς, καί ἁγία

τρία, καί ἐν ἅγιον, υμνεῖται Θεός ἡ Τριάς. Ἀλλ' ἀνύμνησον δόξασον,
ζωήν καί ζωάς, ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε, εὐλογούμεν σε, προσκυνούμεν σε Θεογεννήτορ, ὅτι τῆς
αχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καί Θεόν, καί αὐτὴ
προηνώξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῇ τὰ ἐπουράνια.

**Ὡδὴ ἡ'
Ὁ Εἰρμός**

Ὅν Στρατιαί, ουρανῶν δοξάζουσι, καί φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καί τὰ
Σεραφίμ, πάσα πνοὴ καί κτίσις, υμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **(Δίς)**

Σὺ τὸν Οὐζιαν, ψυχὴ ζηλώσασα, τὴν τούτου λέπραν ἐν σοί, ἐσχες ἐν
διπλῷ, ἄτοπα γὰρ λογίζῃ, παράνομα δὲ πράττεις, ἄφες ἅ κατέχεις,
καί πρόσδραμε τῇ μετανοίᾳ.

Τοὺς Νινευῖτας, ψυχὴ ἀκήκοας, μετανοοῦντας Θεῷ, σάκκῳ καί
σποδῷ, τούτους οὐκ ἐμιμήσω, ἀλλ' ὥφθης σκαιότερα, πάντων τῶν
πρὸ νόμου, καί μετὰ νόμον ἐπταικότων.

Τὸν ἐν τῷ λάκκῳ, βορβόρου ἤκουσας, ἱερεμίαν ψυχὴ, πόλιν τὴν
Σιών, θρήνοις καταβούντα, καί δάκρυα ζητούντα, μίμησαι τὸν τούτου,
θρηνῶδῃ βίον καί σωθήσῃ.

Ὁ Ἰωνάς, εἰς θαρσεῖς ἀπέδραμε, προγνοὺς τὴν ἐπιστροφὴν, τῶν
Νινευιτῶν, ἐγὼ γὰρ ὡς προφήτης, Θεοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν, ὅθεν
παρεζήλου, τὴν προφητείαν μὴ ψευσθῆναι.

Τὸν Δανιήλ, ἐν τῷ λάκκῳ ἤκουσας, πῶς ἐφράξεν ὦ ψυχὴ, στόματα
θηρῶν, ἐγνώκας πῶς οἱ Παῖδες, οἱ περὶ Ἀζαρίαν, ἐσβέσαν τὴν πίστει,
καμίνου φλόγα καιομένην.

Τῆς παλαιάς, Διαθήκης ἅπαντας, παρήγαγόν σοι ψυχὴ, πρὸς
υπογραμμόν, μίμησαι τῶν δικαίων, τὰς φιλοθέους πράξεις, ἐκφυγε δὲ
πάλιν, τῶν πονηρῶν τὰς αμαρτίας.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Ἄναρχε Πάτερ, Υἱε συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμά τό εὐθές,
Λόγου Θεοῦ Γεννήτορ, Πατρός ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καί
κτίζον. Τριάς Μονάς ἐλέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως εκ βαφής, αλουργίδος Άχραντε, η νοητή πορφυρίς, τού
Εμμανουήλ, ένδον εν τή γαστρί σου, η σάρξ συνεξυφάνθη, όθεν
Θεοτόκον, εν αληθεία σε τιμώμεν.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου,
άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τās φύσεις, διό
σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.
(Δίς)

Χριστός επειράζετο, Διάβολος επείραζε, δεικνύς τούς λίθους, ίνα
άρτοι γένωνται, εις όρος ανήγαγεν, ιδείν τās βασιλείας, τού Κόσμου
πάσας εν ριπή, Φοβού ώ ψυχή τό δράμα, νήφε, εύχου, πάσαν ώραν
Θεώ.

Τρυγών η φιλέρημος, φωνή βοώντος ήχησε, Χριστού ο λύχνος,
κηρύττων μετάνοιαν, Ηρώδης ηνόμησε, σύν τή Ηρωδιάδι. Βλέπε
ψυχή μου μή παγής, τών ανόμων ταίς παγίσιν, αλλ' ασπάζου τήν
μετάνοιαν.

Τήν έρημον ώκησε, τής χάριτος ο Πρόδρομος, καί Ιουδαία, πάσα καί
Σαμάρεια, ακούοντες έτρεχον, καί εξωμολογούντο, τās αμαρτίας
εαυτών, βαπτιζόμενοι προθύμως, ούς αυτή ουκ εμιμήσω ψυχή.

Ο γάμος μέν τίμιος, η κοίτη δέ αμίαντος, αμφότερα γάρ, Χριστός
προευλόγησε, σαρκί εσθιόμενος, καί εν Κανά δέ γάμω, τό ύδωρ οίνον
εκτελών, καί δεικνύων πρώτον θαύμα, ίνα σύ μετατεθής ώ ψυχή.

Παράλυτον έσφιγξε, Χριστός τήν κλίνην άραντα, καί νεανίσκον,
θανέντα εξήγειρε, τής χήρας τό κύημα, καί τού Εκατοντάρχου, καί
Σαμαρείτιδι φανείς, τήν εν πνεύματι λατρείαν, σοί ψυχή
προεζωγράφησεν.

Αιμόρρουν ίασατο, αφή κρασπέδου Κύριος, λεπρούς καθήρε,
τυφλούς καί χωλεύοντας, φωτίσας ηνώρθωσε, κωφούς τε καί
αλάλους, καί τήν συγκύπτουσαν χαμαί, εθεράπευσε τώ λόγω, ίνα σύ
σωθής αθλία ψυχή.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν υπερυψώσωμεν, τό θείον Πνεύμα, πιστώς προσκυνήσωμεν, Τριάδα αχώριστον, Μονάδα κατ' ουσίαν, ως φώς καί φώτα, καί ζωήν, καί ζωάς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσαν τά πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνε, εν σοί γάρ αύτη, πιστώς βασιλεύουσα, εν σοί καί κρατύνεται καί διά σου νικώσα, τροπούται πάντα πειρασμόν, καί σκυλεύει πολεμίους, καί διέπει τό υπήκοον.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ανδρέα σεβάσμιε, καί Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμήν τής Κρήτης, μή παύση δεόμενος, υπέρ τών σέ υμνούντων, ίνα ρυσθώμεν πάσης, οργής καί θλίψεως καί φθοράς, καί πταισμάτων λυτρωθώμεν, οι τιμώντές σου τήν μνήμην αιεί.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ήχος β'
Ο ευσχήμων Ιωσήφ**

Ο τοίς πάθεσι τοίς σοίς, πάσιν απάθειαν διδούς, Φιλάνθρωπε τά πάθη, τής σαρκός μου νεκρώσας τώ σώ Σταυρώ, τό θείον καταξίωσον Πάθος ιδείν, διά νηστείας ευαρεστούντα τή δόξη σου, ίνα λάβω πλουσίως τό μέγα έλεος.

Δόξα... τό αυτό

**Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον
Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα**

Η Παρθένος καί Μήτηρ σου Χριστέ, επί ξύλου ορώσά σε, νεκρόν ηπλωμένον, κλαίουσα πικρώς, Υιέ μου έλεγε, τί τό φοβερόν τούτο, ο πάσι δωρούμενος ζωήν τήν αιώνιον μυστήριον, εκουσίως εν Σταυρώ πώς θνήσκεις, θάνατον επονείδιστον.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ήχος β'
Τόν ζωοποιόν Σταυρόν**

Τόν φωτοποιόν καιρόν, όν νύν αφιέρωσας, καί εδωρήσω ημίν, τής εγκρατείας Κύριε, σύ αξίωσον ημάς, εν κατανύξει πάντας, ειλικρινώς περαιώσασθαι, ειρηνεύοντας τού Σταυρού τή Ισχύϊ, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον
Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα

Τώ τιμίω Σταυρώ τού Υιού σου, φυλαττόμενοι Δέσποι να αγνή Θεοτόκε, πάσαν προσβολήν τού πολεμήτορος, άπαντες ραδίως εκτρεπόμεθα, διό σε κατά χρέος μακαρίζομεν, ως Μητέρα τού φωτός, καί μόνην ελπίδα τών ψυχών ημών.

Ωδή γ' Ἦχος β'
Εξήνθησεν η έρημος

Σταυρώσωμεν τά μέλη δι' εγκρατείας, νήψωμεν εις προσευχάς ως γέγραπται, καί κατ' ίχνος πολιτευσώμεθα, τού παθόντος, καί πάθη εκθανατώσαντος.

Εμέσαντες τήν έμπικρον, αμαρτίαν σπεύσωμεν, τώ τήν χολήν θελήματι, γευσαμένω ευαρεστήσαι Χριστώ, τώ Σταυρώ καθελόντι τόν αρχέκακον.

Συνήθειαν λαβούσα, η αμαρτία έλκει με, εις παντελή απώλειαν, αλλά σύ με εκ ταύτης λύτρωσαι, τώ Σταυρώ σου οικτίρμον πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Δεσπόζουσα απάντων, τών ποι ημάτων Δέσποινα, ως τόν Δεσπότην τέξασα, τής δουλείας με ελευθέρωσον, τού δολίου καί μόνου πολεμήτορος.

Ειρμός άλλος
Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε

Τό ξύλον τού Σταυρού την εγκράτειαν, τώ Κόσμω εξήνθησεν, ήν εκ πόθου, ασπασάμενοι τρυφήσωμεν, παγκαρπίαν τών θείων εντολών τού Χριστού.

Εγκράτειαν παθών καί νύν φέροντες, τήν σάρκα στα υρώσωμεν τώ Κυρίω, καί νεκρόν, αυτής τό φρονημα, αποδείξωμεν πάντες τή ενθέω ζωή.

Δόξα...

Τά τρία τῆς μίας μορφῆς πρόσωπα, δοξάζω Πατέρα Υιόν καί Πνεύμα,
ἐν τό κράτος τῆς θεότητος, βασιλείαν ἀπάντων, καί λαμπρότητα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο Τόκος σου Ἀγνή φρικτός πέφυκε, Θεός γάρ ὑπάρχει
ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρός γεννηθεῖς, καί ἐκ σοῦ ἐπ
ἐσχάτων πλήν ἀνδρός κυηθεῖς.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Τήν Σταύρωσιν ὑμνῶ καί τήν λόγχευσιν, τῆς θείας Πλευράς σου, ἐξ
ἧς τό πόμα, τό ἀθάνατον ἀρύομαι, καθ ἐκάστην Χριστέ, καί ἀγιάζομαι.

Ο Εἰρμός

Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοί Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τήν ἀμαρτίαν, καί
τόν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τās καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Ωδή η'

Κάμινος ποτέ, πυρός

Κάμινος παθῶν, φλογίζει τήν ψυχὴν μου, ἀλλά τῇ δρόσῳ τοῦ ἐλέους
σου, ταύτην καταμάρανον, ὁ πηγᾶσας ἀπαθείας κρουνοῦς, Πλευράς
ἐξ ἀκηράτου σου, σταυρούμενος Εὐεργέτα, διά πολλήν
συγκατάβασιν.

Ὑψώσας ἡμᾶς, πεσόντας εἰς κακίαν, τῇ ἐν Σταυρῷ σου ἀνυψώσει
Χριστέ, ὅθεν ὀλισθήσαντα, ἀμαρτίας εἰς τὰ βάραθρα, ἀνάγαγε καί
στήριξον, πέτρα με σωτηρίας, ὅπως δοξάζω τό κράτος σου.

Λόγχη σου Χριστέ, παθῶν τήν σηπεδόνα, ἀποκαθάρας τῆς καρδίας
μου, ὅλον με υγιέωσον, ὃν ὁ ὀφίς ἐτραυμάτισεν, οδοῦσιν ἰοβόλοις τε,
καί δίδου μοι ἀκλονήτως, θείας πρὸς τρίβους πορεύεσθαι.

Θεοτοκίον

Σέ τήν φαεινήν, λαμπράδα καί λυχνίαν, ἐν ἡ τό πύρ τῆς θεότητος,
οικήσαν ἐφώτισε, τοὺς νυκτώδει συσχεθέντας φθορά, Ἀμίαντε
γεραίρομεν, ἅπαντες, εὐλογούντες, Εὐλογημένη τόν Τόκον σου.

Εἰρμός ἄλλος

Τόν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ

Τόν μεταξύ τῶν ληστῶν, σταυρωθέντα ἐν ξύλῳ, καί τῇ λόγχη νυγέντα,
τήν ζωήρρυτον πλευράν, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο κρίνων πάσαν τήν γήν, κριτηρίῳ παρέστης, ἐρραπίσθης ἐπαίχθης,
ἐν Σταυρῷ ἀνηρτήθης, φθοράς με ἀπαλλάττων, τῆς πάλαι ἀμαρτίας,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Θεότης μία Τριάς, η αμέριστος φύσις, μεριστή δέ προσώποις, τό ανώλεθρον κράτος, Πάτερ Υιέ καί Πνεύμα, σέ ανυμνολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Αγνή, η ουράνιος πύλη, η σωτήριος θύρα, πάντων τών Χριστιανών, τήν δέησιν προσδέχου, τών σέ μακαριζόντων, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σταυρέ Χριστού ο Ληστήν, οδηγήσας πρός πίστιν, καί εμέ πρός τόν δρόμον, ευτόνως τών Νηστειών, αξίωσον προφθάσαι, εις τήν προσκύνησίν σου, καί ζωοποιηθήναι.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν εν τή βάτω Μωσεί, τής Παρθένου τό θαύμα, εν Σιναίω τώ όρει προτυπώσαντα ποτέ, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Ανάρχου Γεννήτορος

Ηλίου φαιδρότερον, Νηστεία αναλάμπασσα, η πολύφωτος χάρις ευαγγελίζεται, πάσι τού Σταυρού τās ακτίνας, καί τās αυγάς, τού τιμίου Πάθους, καί τής Αναστάσεως, τήν ημέραν τήν σωτήριον.

Αγνείαν ποθήσωμεν; πορνείαν αποφύγωμεν, τήν οσφύν σωφροσύνη περιζωσώμεθα, όπως καθαροί εποφθώμεν, τώ καθαρώ, καί μόνω εκ πάντων, ζητούντι τήν κάθαρσιν, τώ Σωτήρι τών ψυχών ημών.

Χριστέ εκ τού φόβου σου, καθήλωσον τās σάρκας μου. ο Σταυρώ προσηλώσας, τήν αμαρτίαν Αδάμ, λύσον τών κακών μου τήν δέησιν, τού πονηρού σύντριψον τά βέλη, τή λόγχη σου Δέσποτα, καί τής τούτου βλάβης ρύσαι με.

Θεοτοκίον

Κριτήν δικαιοτάτον, καί μόνον ευδιάλλακτον, η τεκούσα Παρθένε, Χριστόν τόν Κύριον, ρύσαι με τής κρίσεως Κόρη, καί τού πυρός, καί τής τιμωρίας, ήν μοι προεξένησεν, αμαρτίας η απόλαυσις.

Άλλος

Τήν αγνήν καί άχραντον

Ω τής ευσπλαγχνίας σου! ότι Σταυρόν ηνέσχου, ήλους καί λόγχην Κύριε, δι' εμέ τόν κατάκριτον φθορά, διό ύμνώ σε Χριστέ.

Τόν Σταυρόν, τόν κάλαμον, τούς ἡλούς καί τήν λόγχην, τά ζωηρά σου Πάθη, πάς ο λαός προσκυνούντες, ἐν ὧδαίς Χριστέ υμνούμέν σε.

Δόξα...

Μονάς τρισυποστατε, Τριάς ἐνικωτάτη, Κυριαρχία φύσις, ἰσοκλεής, Πάτερ Υἱέ, καί θεῖον Πνεῦμα, σῶσον πάντας ἡμάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαιροῖς ἱλαστήριον, τοῦ Κόσμου Θεοτόκε, ἐν ᾧ προσφεύγοντες πάντες αμαρτωλοί, πρὸς Θεόν καταλλαγάς αἰεὶ εὐρίσκομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Τῷ Σταυρῷ σου Κύριε, καμέ ἐνδυναμώσας, τῶν Νηστειῶν μοι δώρησαι Ἀγαθέ, εὐσθενῶς ἀποπληρώσαι τήν περίοδον.

Ὁ Εἰρμός

Τήν ἀγνήν καί ἀχραντον, Μητέρα καί Παρθένον, ὧδαίς ἀσμάτων ἅπαντες οἱ πιστοί, εὐσεβῶς ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἦχος πλ. δ'

Νηστεία, τῶν λογισμῶν τά πάθη, δεῦτε δουλώσωμεν, πνευματικαῖς εαυτοὺς πτέρυξι περιστείλαντες, ἵνα τήν τοῦ ἐχθροῦ, κινουμένην ζάλην, κούφοι περάσαντες, ἄξιοι γενώμεθα, τῆς τοῦ Σταυροῦ προσκυνήσεως, τοῦ ὑπὲρ τοῦ Κόσμου σφαγέντος ἐκουσίως, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καί πνευματικῶς εορτάσωμεν, τήν ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτήρος Ἀνάστασιν, ἐπ' ὅρους ἀρθέντες, Μαθηταῖς συνδοξάσωμεν, τόν ἐξουσίαν λαβόντα πάσαν, Υἱόν ἐκ Πατρός τόν φιλόανθρωπον. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τήν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τήν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς, τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις αἰκιζόμενοι εὐφραίνεσθε, καί νύν τά αἵματα ὑμῶν γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Τί τό ορώμενον θέαμα, ὁ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθοράται, ὧ Δέσποτα; ὁ συνέχων ἅπασαν, Κτίσιν ξύλῳ ἀνήρηται, καί θανατούσαι, ὁ πᾶσιν νέμων ζωὴν, ἡ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ ἡ πάναγνος, τόν ἐξ αὐτῆς, ἀρρήτως ἐκλάμψαντα, Θεόν καί ἄνθρωπον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας
Ἦχος δ'

Οἶδας τό πλάσμα ημῶν, οἶδας τήν ασθένειαν ημῶν Φιλάνθρωπε,
ημάρτομεν, ἀλλ' οὐκ ἀπέστημέν σου ο Θεός, οὐδέ διεπετάσαμεν
χεῖρας ημῶν, πρὸς Θεόν ἀλλότριον. Φείσαι ημῶν τῇ σὴ ἀγαθότητι,
Εὐσπλαγχνε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός θ'

Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Στίχ. Εὐφρανθήσομαι, καί ἀγαλλιάσομαι ἐν σοί.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ Β', 3-11)

Τάδε λέγει Κύριος. Ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος, καί λόγος Κυρίου ἐξ
Ιερουσαλήμ. Καί κρινεῖ ἀνά μέσον τῶν ἐθνῶν, καί ἐλέγξει λαόν πολύν,
καί συγκόψουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἄροτρα, καί τὰς ζιβήνας
αὐτῶν εἰς ὀρέπανα, καί οὐ λήψεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος μάχαιραν, καί οὐ
μάθωσιν ἐτι πολεμεῖν. Καί νύν σύ, οἶκος τοῦ Ιακώβ, δεῦτε, καί
πορευθῶμεν ἐν τῷ φωτὶ Κυρίου, ἀνήκε γάρ τὸν λαόν αὐτοῦ, τὸν οἶκον
τοῦ Ιακώβ, ὅτι ἐνεπλήσθη ἡ χώρα αὐτῶν, ὡς τό ἀπαρχῆς,
κλυδωνισμῶν, ὡς ἡ τῶν αλλοφύλων, καί τέκνα πολλά ἀλλόφυλα
ἐγεννήθη αὐτοῖς. Ἐνεπλήσθη γάρ ἡ χώρα αὐτῶν ἀργυρίου καί
χρυσίου, καί οὐκ ἦν ἀριθμός τῶν θησαυρῶν αὐτῶν, καί ἐνεπλήσθη ἡ
γῆ ἵππων, καί οὐκ ἦν ἀριθμός τῶν ἀρμάτων αὐτῶν, καί ἐνεπλήσθη ἡ
γῆ βδελυγμάτων τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, καί προσεκύνησαν,
οἷς ἐποίησαν οἱ δάκτυλοι αὐτῶν. Καί ἐκυψεν ἄνθρωπος, καί
εταπεινώθη ἀνὴρ, καί οὐ μὴ ἀνοίσω αὐτούς. Καί νύν εἰσέλθετε εἰς τὰς
πέτρας, καί κρύπτεσθε εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου
Κυρίου, καί ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστή θραύσαι
τὴν γῆν. Οἱ γάρ οφθαλμοὶ Κυρίου, ὑψηλοί, ὁ δὲ ἄνθρωπος ταπεινός,
καί ταπεινωθήσεται τό ὕψος τῶν ἀνθρώπων, καί ὑψωθήσεται Κύριος
μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ι'

Δίκαιος Κύριος, καί δικαιοσύνας ἡγάπησεν.

Στίχ. Ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα, πῶς ἐρείτε τῇ ψυχῇ μου;

τ35 [top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν
Ἦχος πλ. δ'

Νηστεύοντες ἀδελφοί σωματικῶς, νηστεύσωμεν καί πνευματικῶς,
λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διαρρήξωμεν στραγγαλίας,
βιαίων συναλλαγμάτων, πάσαν συγγραφὴν ἀδικον διασπάσωμεν,
δώσωμεν πεινώσιν ἄρτον, καί πτωχοὺς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς
οἴκους, ἵνα λάβωμεν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Εἴ τις ἀρετή, καί εἴ τις ἐπαινος, πρέπει τοῖς Ἁγίοις, ξίφεσι γάρ ἐκλιναν
τούς αὐχένας, διὰ σέ τόν κλίναντα οὐρανοῦς, καί καταβάντα, ἐξέχεαν
τό αἷμα αὐτῶν, διὰ σέ τόν κενώσαντα σαυτόν, καί μορφὴν δούλου
λαβόντα, ἐταπεινώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτωχείαν σου μιμούμενοι
ὧν ταῖς ευχαῖς, κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ὁ Θεός, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Εἶτα, προσόμοια τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ
Ἦχος β' Ως ωράθης Χριστέ

Φεγγοβόλους ὑμᾶς, ὡς ἀστράπας εἰς πάντα Κόσμον, Ἰησοῦς ὁ
νοητός ὄντως ἥλιος εξαποστείλας, ἀπεμείωσε ταῖς λαμπρότησι, τοῦ
υμῶν ἐνθέου κη ρύγματος, πλάνης τό σκότος, θεόπται Ἀπόστολοι,
καί ἐφώτισε τούς ἐν ζόφῳ, τῆς ἀγνωσίας κεκρατημένους πονηρῶς,
ὄνπερ ἐκδυσωπήσατε, καταπέμψαι καί ἡμῖν τόν φωτισμόν, καί τό
μέγα ἔλεος.

Ἀρετῶν Ἡλιοῦ, προσεπιβάς ἄρματι θείῳ, τῇ νηστεία λαμπρυνθεῖς
ανεφέρετο, ἐπὶ τό ὕψος τό οὐράνιον, Τοῦτον ζήλωσον, ταπεινὴ ψυχὴ
μου καί νήστευσον, πάσης κακίας, καί φθόνου καί ἐριδος, καί τρυφῆς
ἀπορρεούσης, καί ἐνηδόνου, ὅπως οδύνην χαλεπὴν ἐκφύγῃς,
διαίωνίζουσαν, τῆς γεέννης ἐκβοῶσα τῷ Χριστῷ. Κύριε δόξα σοι.

Ἔτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου
Ἦχος πλ. α' Ὅσιε Πάτερ

Ἀπόστολοι θεῖοι, τοῦ Κόσμου θερμότατοι πρεσβευταί, καί τῶν
ορθοδόξων προασπισταί, ἔχοντες παρρησίας τό κράτος, πρὸς
Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰτήσασθε, δεόμεθα
πανσεβάσμιοι, ἵνα τῶν Νηστειῶν, τόν ἀγαθόν καιρόν, ευμαρῶς
ποιησώμεθα, καί τῆς ὁμοουσίᾳς Τριάδος, τὴν χάριν δεξώμεθα.
Μεγαλοκήρυκες ἐνδοξοὶ, εὐχεσθε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ'
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος πλ. α' Ψαλμός ια'

Σύ, Κύριε, φυλάξαις ημάς, καί διατηρήσαις ημάς.

Στίχ. Σώσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὁσῖος.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 24 - Β', 3)

Εἶπεν ὁ Θεός. Εξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζώσαν κατὰ γένος, τετράποδα, καί ἐρπετά, καί θηρία τῆς γῆς, κατὰ γένος, καί ἐγένετο οὕτω. Καί ἐποίησεν ὁ Θεός τὰ θηρία τῆς γῆς, κατὰ γένος αὐτῶν, καί τὰ κτήνη, κατὰ γένος αὐτῶν, καί πάντα τὰ ἐρπετά τῆς γῆς, κατὰ γένος αὐτῶν. Καί εἶδεν ὁ Θεός ὅτι καλὰ. Καί εἶπεν ὁ Θεός. Ποιήσωμεν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καί καθ' ὁμοίωσιν, καί ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καί τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καί τῶν κτηνῶν, καί πάσης τῆς γῆς, καί πάντων τῶν ἐρπετῶν, τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καί ἐποίησεν ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καί θήλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καί εὐλόγησεν αὐτούς ὁ Θεός, λέγων. Αὐξάνεσθε, καί πληθύνεσθε, καί πληρώσατε τὴν γῆν, καί κατακυριεύσατε αὐτῆς, καί ἀρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καί τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καί πάντων τῶν κτηνῶν, καί πάσης τῆς γῆς, καί πάντων τῶν ἐρπετῶν, τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καί εἶπεν ὁ Θεός, ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν πάντα χόρτον σπόριμον σπείρον σπέρμα, ὃ ἐστὶν ἐπάνω πάσης τῆς γῆς, καί πᾶν ξύλον, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ καρπὸν σπέρματος σπορίμου, ὑμῖν ἔσται εἰς βρώσιν, καί πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καί πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, καί παντὶ ἐρπετῷ ἐρποντι ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ πνοὴν ζωῆς, καί πάντα χόρτον χλωρὸν εἰς βρώσιν. Καί ἐγένετο οὕτω. Καί εἶδεν ὁ Θεός τὰ πάντα, ὅσα ἐποίησε. καί ἰδοὺ, καλὰ λίαν. Καί ἐγένετο εσπέρα, καί ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα ἕκτη. Καί συνετελέσθησαν ὁ οὐρανὸς καί ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ κόσμος αὐτῶν. Καί συνετέλεσεν ὁ Θεός ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἃ ἐποίησε, καί κατέπαυσεν ὁ Θεός ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἐποίησε. Καί εὐλόγησεν ὁ Θεός τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην, καί ἡγίασεν αὐτήν, ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἤρξατο ὁ Θεός ποιῆσαι.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ιβ'

Επίβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ἔως πότε, Κύριε, ἐπιλήση μου εἰς τέλος;

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β', 1-22)

Υιέ, εἰς δὲ δεξιὰς σου ἐντολὴς, κρύψης παρὰ σεαυτῷ, ἐπακούσεται σοφίας τὸ σύννεσιν, οὐς σου, καί παραβαλεῖς καρδίαν σου εἰς παραβαλεῖς δὲ αὐτὴν εἰς νοουθήτησιν τῷ υἱῷ σου. Εἰς γὰρ τὴν

σοφίαν επικαλέση, καί τή συνέσει δῶς φωνήν σου, καί εἰάν ζητήσης αὐτήν ὡς ἀργύριον, καί ὡς θησαυρόν ἐξερευνήσης αὐτήν, τότε συνήσεις φόβον Κυρίου, καί ἐπίγνωσιν Θεοῦ εὐρήσεις, ὅτι Κύριος δίδωσι σοφίαν, καί ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ γνώσις καί σύνεσις. Καί θησαυρίζει τοῖς κατορθούσι σωτηρίαν, υπερασπιεῖ δέ τήν πορείαν αὐτῶν, τοῦ φυλάξασθαι οδοὺς δικαιομάτων. καί οδὸν ευλαβουμένων αὐτὸν διαφυλάξει. Τότε συνήσεις δικαιοσύνην καί κρίμα, καί κατορθώσεις πάντας ἀξονας ἀγαθοῦς. Εἰ γὰρ ἔλθῃ ἡ σοφία εἰς σὴν διάνοιαν, ἡ δὲ αἴσθησις τῇ σὴ ψυχῇ καλὴ εἶναι δόξη, βουλή καλὴ φυλάξει σε, ἐννοία δὲ Οσία τηρήσει σε, ἵνα ρύσηταί σε ἀπὸ οδοῦ κακῆς, καί ἀπὸ ἀνδρός λαλούντος μηδὲν πιστόν. Ὡς οἱ ἐγκαταλείποντες οδοὺς ευθείας, τοῦ πορευθῆναι ἐν οδοῖς σκότους! Ὡς οἱ εὐφραινόμενοι ἐπὶ κακοῖς, καί χαίροντες ἐπὶ διαστροφή κακῇ! Ὡς αἱ τρίβου σκολιαί, καί καμπύλαι αἱ τροχιαί αὐτῶν, τοῦ μακρὰν σε ποιήσαι ἀπὸ οδοῦ ευθείας, καί ἀλλότριον τῆς δικαίας γνώμης. Υἱέ, μὴ σε καταλάβῃ βουλή κακῇ, ἡ ἀπολείπουσα διδασκαλίαν νεότητος, καί διαθήκην θεῖαν ἐπιλελησμένην, ἔθετο γὰρ παρά τῷ θανάτῳ τὸν οἶκόν αὐτῆς, καί παρά τῷ Ἄδῃ μετὰ τῶν γηγενῶν τοὺς ἀξονας, ἀνααυτῆς. Πάντες οἱ πορευόμενοι ἐν αὐτῇ οὐκ στρέψουσιν, οὐδέ μὴ καταλάβωσι τρίβους ευθείας, οὐ γὰρ καταλαμβάνονται ὑπὸ ἐνιαυτῶν ζωῆς. Εἰ γὰρ ἐπορεύοντο τρίβους ἀγαθὰς, εὐροσαν ἂν τρίβους τὰς τῶν δικαίων, λείας. Χρηστοὶ ἔσονται οἰκήτορες γῆς, ἀκακοὶ δὲ υπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ, ὅτι ευθεῖς κατασκηνώσουσι γῆν, καί ὅσοι υπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ. Οδοὶ ἀσεβῶν ἐκ γῆς ολοῦνται, οἱ δὲ παράνομοι ἐξολοθρευθήσονται ἀπ' αὐτῆς.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ελέησον με ὁ Θεός, ἐλέησόν με

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'
Ὁ Εἰρμός

Βοηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καί δοξάσω αὐτόν, Θεός τοῦ Πατρός μου, καί ὑψώσω αὐτόν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται. (Δίς)

Ἐκ νεότητος Σωτήρ, τὰς ἐντολάς σου ἐπαρυσάμην, ὅλον ἐμπαθῶς, ἀμελῶν, ραθυμῶν, παρήλθον τὸν βίον, διό κράζω σοι Σωτήρ, κάν ἐν τῷ τέλει. Σώσόν με.

Ερριμμένον με Σωτήρ, πρό τών θυρών σου κάν εν τώ γήρει, μή με απορρίψης εις Άδου κενόν, αλλά πρό τού τέλους, ως φιλόανθρωπος μοι δός, παραπτωμάτων άφεσιν.

Τήν ουσίαν μου Σωτήρ, καταναλώσας εν ασωτία, έρημός ειμι, αρετών ευ σεβών, λιμώττων δέ κράζω. Ο Πατήρ τών οικτιρμών, προφθάσας σύ με οίκτηρον.

Ο λησταίς περιπεσών, εγώ υπάρχων τοίς λογισμοίς μου, όλως υπ' αυτών τετραυμάτισμαι νύν, επλήσθην μωλώπων, αλλ' αυτός μοι επιστάς, Χριστέ Σωτήρ ιάτρευσον.

Ιερεύς με προϊδών, αντιπαρήλθε, καί ο Λευϊτης, βλέπων εν δεινοίς, υπερείδε γυμνόν, αλλ' ο εκ Μαρίας, ανατείλας Ιησούς, σύ επιστάς με οίκτηρον.

Οσία τού Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Σύ μοι δίδου φωταυγή, εκ θείας άνωθεν προμηθείας, χάριν εκφυγείν, τών παθών σκοτασμόν, καί άσαι προθύμως, τού σου βίου τά τερπνά, Μαρία διηγήματα.

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, η εν Μονάδι προσκυνουμένη, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η ελπίς, καί προστασία τών σέ υμνούντων, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, ως Δέσποινα αγνή, μετανοτόν τής αμαρτίας, και ούντα δέξαι με.

Ωδή β' Ο Ειρμός

Πρόσεχε, Ουρανέ καί λαλήσω, καί ανυμνήσω Χριστόν τόν εκ Παρθένου σαρκί, επιδημήσαντα.

Ωλίσθησα, ως ο Δαυϊδ ακολάστως, καί βεβορβόρωμαι, αλλ' αποπλύναις καμέ, Σωτήρ τοίς δάκρυσί μου.

Ου δάκρυα, ουδέ μετάνοιαν έχω, ουδέ κατάνυξιν, αυτός μοι ταύτα Σωτήρ, ως Θεός δώρησαι.

Απώλεσα, τό πρωτόκτιστον κάλλος, καί τήν ευπρέπειάν μου, καί ἄρτι
κείμαι γυμνός, καί καταισχύνομαι.

Τήν θύραν σου, μή αποκλείσης μοι τότε, Κύριε, Κύριε, ἀλλ' ἀνοιξόν
μοι αὐτήν μετανοοῦντί σοι.

Ενώτισαι, τοὺς στεναγμούς τῆς ψυχῆς μου, καί τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν,
προσδέχου τοὺς σταλαγμούς. Κύριε σῶσόν με.

Φιλάνθρωπε, ὁ θέλων πάντας σωθῆναι, σύ ἀνακαλέσαί με, καί δέξαι
ὡς ἀγαθός, μετανοοῦντά με.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε, Θεοτόκε Παρθένε μόνη πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τό
σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰρμός ἄλλος

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καί τό ὕδωρ ἐκ
πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνη δεξιᾷ, καί τῇ
ισχύϊ τῇ ἐμῇ.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεός, ἐνωτίζου ψυχὴ μου, τοῦ Κυρίου
βοῶντος, καί ἀποσπάσθητι τῆς πρώην ἀμαρτίας, καί φοβοῦ ὡς
δικαστήν, καί ὡς κριτὴν καί Θεόν.

Τίني ὠμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχὴ; οἱμοι τῷ πρώτῳ Κάϊν, καί τῷ
Λάμεχ ἐκεῖνω, λιθοκτονήσας τό σῶμα κακουργίαις, καί κτείνας τόν
νόον, ταῖς παραλόγοις ὁρμαῖς.

Πάντας τοὺς πρό νόμου, παραδραμούσα ὡ ψυχὴ, τῷ Σήθ οὐχ
ὠμοιώθης, οὐ τόν Ἐνῶς ἐμιμήσω, οὐ τόν Ἐνῶχ τῇ μεταθέσει, οὐ τόν
Νῶε, ἀλλ' ὠφθῆς πενιχρά, τῆς τῶν δικαίων ζωῆς.

Μόνη ἐξήνοιξας, τοὺς καταρράκτας τῆς ὀργῆς, τοῦ Θεοῦ σου ψυχὴ
μου, καί κατέκλυσας πᾶσαν, ὡς γῆν τὴν σάρκα, καί τὰς πράξεις, καί
τόν βίον, καί ἐμείνας ἐκτός, τῆς σωστικῆς Κιβωτοῦ.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

Ὁλη προθυμία, πόθῳ προσέδραμες Χριστῷ, τὴν πρὶν τῆς ἀμαρτίας,
ὁδὸν ἀποστραφείσα, καί ἐν ἀβάτοις ταῖς ἐρήμοις τρεφομένη, καί
τούτου καθαρῶς, τελούσα θείας ἐντολᾶς.

Δόξα...

Ἀναρχε ἀκτίστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι,

ημαρτηκότα σώσον.

σόν ειμι πλάσμα, μή παρίδης, αλλά φείσαι, καί ρύσαι, τού πυρός τής καταδίκης με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Άχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ η ελπίς, τών εις σέ προστρεχόντων, καί λιμήν τών εν ζάλη, τόν ελεήμονα, καί Κτίστην καί Υιόν σου, ιλέωσαι καμοί, ταίς ικεσίαις ταίς σαίς.

**Ωδή γ'
Ο Ειρμός**

Στερέωσον Κύριε, επί τήν πέτραν τών εντολών σου, σαλευθείσαν τήν καρδίαν μου, ότι μόνος, Άγιος υπάρχεις καί Κύριος. (Δίς)

Τήν ευλογίαν τού Σήμ, ουκ εκκληρώσω ψυχή αθλία, ου πλατείαν τήν κατάσχεσιν, ως Ιάφεθ, έσχες εν τή γή τής αφέσεως.

Εκ γής Χαρράν έξελθε, τής αμαρτίας ψυχή μου, δεύρο εις γήν ρέουσιν αείζων, αφθαρσίαν, ήν ο Αβραάμ εκκληρώσατο.

Τόν Αβραάμ ήκουσας, πάλαι ψυχή μου καταλιπόντα, γήν πατρών, καί γενόμενον, μετανάστην, τούτου τήν προαίρεσιν μίμησαι.

Εν τή δρυϊ τή Μαμβρή, φιλοξενήσας ο Πατριάρχης, τούς Αγγέλους εκκληρώσατο, μετά γήρας, τής επαγγελίας τό θήραμα.

Τόν Ισαάκ τάλαινα, γνούσα ψυχή μου καινήν θυσίαν, μυστικώς ολοκαρπούμενον, τώ Κυρίω, μίμησαι αυτού τήν προαίρεσιν.

Τόν Ισραήλ ήκουσας, νήφε ψυχή μου εκδιωχθέντα, ως παιδίσκης αποκύημα, βλέπε μήπως, όμοιον τι πάθης λαγνεύουσα.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Συνέχομαι κλύδωνι, καί τρικυμία Μήτερ πταισμάτων, αλλ' αυτή με νύν διάσωσον, καί πρός όρμον, θείας μετανοίας εισάγαγε.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ικέσιον δέησιν, καί νύν Οσία προσαγαγούσα, πρός τήν εύσπλαγχνον πρεσβείαις σου, Θεοτόκον, άνοιξον τās θείας εισόδους μου.

Δόξα...

Μονάς απλή άκτιστε, άναρχε φύσις η εν Τριάδι, υμνουμένη υποστάσεων, ημάς σώσον, πίστει προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν εκ Πατρός άχρονον, Υιόν εν χρόνω Θεογεννήτορ, απειράνδρως απεκύησας, ξένον θαύμα! μείνασα παρθένος θηλάζουσα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ότι μέλλεις εκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ανθρώποις δείκνυσθαι καί έλεγεν. Ακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τό σώμα κατερρυπώθην, τό πνεύμα κατεσπιλώθην, όλως ηλκώθην, αλλ' ως ιατρός Χριστέ αμφοτέρα, διά μετανοίας μοι θεράπεις, απόλυσον, κάθαρον, πλύνον, δείξον Σωτήρ μου, χιόνος καθαρώτερον.

Τό Σώμά σου καί τό Αίμα, σταυρούμενος υπέρ παντων, έθηκας Λόγε, τό μεν Σώμα, ίνα αναπλάσης με, τό δε Αίμα, ίνα αποπλύνης με, τό πνεύμα παρέδωκας, ίνα εμέ προσάξης, Χριστέ τώ σώ Γεννήτορι.

Ειργάσω τήν σωτηρίαν, εν μέσω τής γής οικτίρμον, ίνα σωθώμεν, εκουσίως ξύλω ανεσταύρωσαι, η Εδέμ κλεισθείσα ανεώγνυτο, τά άνω, τά κάτω, η κτίσις, τά έθνη πάντα, σωθέντα προσκυνούσί σε.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τό Αίμα τό εκ πλευράς σου, άμα καί πόμα, τό πηγάσαν ύδωρ τής αφέσεως, ίνα εκατέρωθεν καθαίρωμαι, χριόμενος, πίνων, ως χρίσμα καί πόμα Λόγε, τά ζωηρά σου λόγια.

Κρατήρα η Εκκλησία, εκτήσατο τήν Πλευράν σου, τήν ζωηφόρον, εξ ής ο διπλούς ημίν ανέβλυσε, κρουνός τής αφέσεως καί γνώσεως, εις τύπον τής πάλαι, τής νέας, τών δύο άμα, Διαθηκών Σωτήρ ημών.

Γυμνός ειμι τού Νυμφώνος, γυμνός ειμι καί τού γάμου, άμα καί δείπνου, η λαμπάς εσβέσθη ως ανέλαιος, η παστάς εκλείσθη μοι καθεύδοντι, τό δείπνον εβρώθη, εγώ δε χείρας καί πόδας, δεθείς έξω εκβέβλημαι.

Δόξα...

Αμέριστον τή ουσία, ασύγχυτον τοίς προσώποις θεολογώ σε, τήν Τριαδικήν μίαν θεότητα, ως ομοβασίλειον καί σύνθρονον, βοώ σοι τό Ασμα, τό μέγα, τό εν υψίστοις τρισσώς υμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί τίκτεις καί παρθενεύεις, καί μένεις δι' αμφοτέρων, φύσει

Παρθένος, ο τεχθείς καινίζει νόμους φύσεως, η νηδύς δέ κύει μή
λοχεύουσα, Θεός όπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις, ποιεί γάρ όσα
βούλεται.

Ωδή ε'
Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί οδήγησον
καμέ, εν τοίς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτήρ, ποιείν τό
θέλημά σου. (Δίς)

Ως βαρύς τήν γνώμην Φαραώ τώ πικρώ, γέγονα Κύριε, Ιαννής καί
Ιαμβρής τήν ψυχήν καί τό σώμα, καί υποβρύχιος νούς, αλλά
βοήθησόν μοι.

Τώ πηλώ συμπέφυρμαι ο τάλας τόν νούν, πλύνόν με Δέσποτα, τώ
λουτήρι τών εμών, δακρύων δέομαί σου, τήν τής σαρκός μου στολήν,
λευκάνας ως χιόνα.

Εάν ερευνήσω μου τά έργα Σωτήρ, άπαντα άνθρωπον, υπερβάντα
εμαυτόν, ορώ ταίς αμαρτίαις, ότι εν γνώσει φρενών, ήμαρτον, ουκ
αγνοία.

Φείσαι φείσαι Κύριε, τού πλάσματος σου. Ήμαρτον άνες μοι, ο τή
φύσει καθαρός, αυτός υπάρχων μόνος, καί άλλος πλήν σου ουδείς,
υπάρχει έξω ρύπου.

Δι' εμέ Θεός ών εμορφώθης εμέ, έδειξας θαύματα, ιασάμενος
λεπρούς, καί παραλύτους σφίγξας, Αιμόρρου στήσας Σωτήρ, αφή
κρασπέδου ρύσιν.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ρείθρον Ιορδάνειον περάσασα, εύρες ανάπαυσιν, τήν ανώδυνον
σαρκός, ηδονήν εκφυγούσα, ής καί ημάς εξελού, σαίς προσευχαίς
Οσία.

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τόν ένα Θεόν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Πατήρ, ο
Υιός καί τό Πνεύμα, απλή ουσία Μονάς, αεί προσκυνουμένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ σου ημφιάσατο τό φύραμά μου, άφθορε άνανδρε, Μητροπάρθενε
Θεός, ο κτίσας τούς αιώνας, καί ήνωσεν εαυτώ, τήν τών ανθρώπων
φύσιν.

Ωδή ς'
Ο Ειρμός

Εβόησα, εν όλη καρδία μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καί ἐπήκουσέ μου, ἐξ Ἀδου κατωτάτου, καί ἀνήγαγεν ἐκ φθοράς τήν ζωήν μου. (Δίς)

Ἀνάστηθι, καί καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλήκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καί τοὺς Γαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς, αἰὶ νικῶσα.

Διάβηθι, τοῦ χρόνου τήν ρέουσιν, φύσιν ὡς πρὶν ἡ Κιβωτός, καί τῆς γῆς ἐκείνης, γενοῦ ἐν κατασχέςσει, τῆς ἐπαγγελίας ψυχῇ, Θεὸς κελεύει.

Ὡς ἔσωσας, τὸν Πέτρον βοήσαντα, σώσον προφθάσας με Σωτήρ, τοῦ θηρὸς με ρύσαι, ἐκτείνας σου τήν χεῖρα, καί ἀνάγαγε τοῦ βυθοῦ τῆς ἀμαρτίας.

Λιμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδύτων, βυθῶν τῆς ἀμαρτίας, καί τῆς ἀπογνώσεώς με, προφθάσας ρύσαι.

Δόξα...

Τριάς εἰμι, ἀπλή ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καί Μονάς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἡνωμένη, ὁ Πατήρ φησι, καί Υἱός, καί Θεῖον Πνεῦμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ μήτρα σου, Θεόν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς ἵνα δικαιωθῶμεν.

Κοντάκιον
Ἦχος πλ. β'

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τό τέλος ἐγγίζει, καί μέλλεις θορυβεῖσθαι, ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσῃταί σου Χριστός ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καί τὰ πάντα πληρῶν.

Ωδή ζ'
Ο Ειρμός

Ἡμάρτομεν, ἡνομήσαμεν, ἡδίκησαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδέ συνετηρήσαμεν, οὐδέ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλά μή παραδῶῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός. (Δίς)

Τού Μανασσή, επεσώρευσας, τά εγκλήματα τή προαιρέσει, στήσασα
ως βδελύγματα πάθη, καί πληθύνουσα ψυχή, προσωχθίσματα. Αλλ'
αυτού τήν μετάνοιαν, ζηλούσα θερμώς, κτήσαι κατάνυξιν.

Τόν Αχαάβ παρεζήλωσας, τοίς μιάσμασι ψυχή μου, οίμοι! γέγονας
σαρκικών μολυσμάτων, καταγώγιον καί σκεύος αισχρόν τών παθών.
Αλλ' εκ βάθους σου στέναξον, καί λέγε Θεώ, τάς αμαρτίας σου.

Εκλείσθη σοι, ουρανός ψυχή, καί λιμός Θεού κατέλαβέ σε, ότε τοίς
Ηλιού τού θεσβίστου, ως ο Αχαάβ, ηπείθησας λόγοις ποτέ., Αλλά τή
Σαραφθία ομοιώθητι, θρέψον Προφήτου ψυχήν.

Ενέπρησεν, Ηλιού ποτέ, δίς πεντήκοντα τής Ιεζάβελ, ότε τούς τής
αισχύνης πρεσβύτας, κατηνάλωσεν, εις έλεγχον τού Αχαάβ. Αλλά
φεύγε τήν μίμησιν τών δύω, ψυχή, καί κραταιώθητι.

Δόξα...

Τριάς απλή, αδιαίρετε, Ομοούσιε Μονάς αγία φώς, καί άγια τρία, καί
εν άγιον, φώτα και υμνείται Θεός η Τριάς. αλλ' ανύμνησον, δόξασον,
ζωήν καί ζωάς, ψυχή τόν πάντων Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε, ευλογούμέν σε, προσκυνούμέν σε Θεογεννήτορ, ότι τής
αχωρίστου Τριάδος, απεκύησας τόν ένα Υιόν καί Θεόν, καί αυτή
προηγενώξας ημίν, τοίς εν γή τά επουράνια.

Ωδή η'
Ο Ειρμός

Όν Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίπτει τά Χερουβίμ, καί τά
Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτίσις, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε,
εις πάντας τούς αιώνας.

Δικαιοκρίτα, Σωτήρ ελέησον, καί ρύσαί με τού πυρός, καί τής απειλής,
ής μέλλω εν τή κρίσει, δικαίως υποστήναι, άνες μοι πρό τέλους, δι'
αρετής καί μετανοίας.

Ως ο Ληστής εκβοώ σοι Μνήσθητι, ως Πέτρος κλαίω πικρώς. Άνες
μοι Σωτήρ, κράζω ως ο Τελώνης, δακρύω ως η Πόρνη, δέξαι μου τόν
θρήνον, καθώς ποτέ τής Χανααίας.

Τήν σηπεδόνα, Σωτήρ θεράπευσον, τής ταπεινής μου ψυχής, μόνε
ιατρέ, μάλαγμά μοι επίθες, καί έλαιον καί οίνον, έργα μετανοίας,

κατάνυξιν μετά δακρύων.

Τὴν Χαναναίαν, καγὼ μιμούμενος, Ελέησόν με βοῶ, τῷ Υἱῷ Δαυΐδ,
ἀπτομαι τοῦ κρασπέδου, ὡς ἡ Αἱμορροοῦσα, κλαίω ὡς ἡ Μάρθα, καὶ
Μαρία ἐπὶ Λαζάρου.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τό ευθές,
Λόγου Θεοῦ Γεννήτορ, Πατρός ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ
κτίζον, Τριάς Μονάς ἐλέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡς ἐκ βαφῆς, αλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοητὴ πορφυρίς, τοῦ
Εμμανουήλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρί σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη, ὅθεν
Θεοτόκον ἐν ἀληθείᾳ σέ τιμῶμεν.

**Ὡδὴ θ'
Ὁ Εἰρμός**

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρός ἀνάνδρου,
ἀφθορος ἡ κύησις, Θεοῦ γάρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις, διό
σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὰς νόσους ἰώμενος, πτωχοῖς εὐηγγελίζετο, Χριστός ὁ Λόγος,
κυλλοὺς θεράπευσε, τελώναις συνήσθιεν, ἀμαρτωλοῖς ὠμίλει, τῆς
Ιαείρου θυγατρός, τὴν ψυχὴν προμεταστάσαν, ἐπανήγαγεν ἀφ' ἧς
χειρός.

Τελώνης ἐσώζετο, καὶ Πόρνη ἐσωφρόνιζε, καὶ Φαρισαῖος, αὐχῶν
κατεκρίνετο, ὁ μὲν γάρ, Ἰλάσθητι, ἡ δέ, Ελέησόν με, ὁ δέ ἐκόμπαζε,
βοῶν, ὁ Θεός ευχαριστῶ σοι, καὶ ἐξῆς τὰ τῆς ἀνοίας ρητὰ.

Ζακχαῖος Τελώνης ἦν, ἀλλ' ὅμως διεσώζετο, καὶ Φαρισαῖος, ὁ Σίμων
ἐσφάλλετο, καὶ Πόρνη ἐλάβανε, τὰς ἀφεισίμους λύσεις, παρὰ τοῦ
ἔχοντος ἰσχύν, ἀφιέναι ἀμαρτίας, ἦν ψυχὴ σπεύσον μιμήσασθαι.

Τὴν Πόρνην ὡς τάλαινα, ψυχὴ μου οὐκ ἐζήλωσας, ἡτις λαβούσα,
μύρου τό ἀλάβαστρον, σὺν δάκρυσιν ἤλειψε, τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου,
ἐξέμαξε δέ ταις θριξί, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, τό χειρόγραφον
ρηγνύντος αὐτῆς.

Τὰς πόλεις αἷς ἔδωκε, Χριστός τό Εὐαγγέλιον, ψυχὴ μου ἔγνωσ,
ὅπως κατηράθησαν, φοβοῦ τό ὑπόδειγμα, μή γένη ὡς ἐκεῖναι, ταῖς ἐν

Σοδόμοις γάρ autάς, ο Δεσπότης παρεικάσας, έως Άδου κατεδίκασε.

Μή χείρων ώ ψυχή μου, φανής δι' απογνώσεως, τής Χαναναίας, τήν πίστιν ακούσασα, δι' ής τό θυγάτριον, λόγω Θεού ιάθη. Υιέ Δαυϊδ σώσον καμέ, αναβόησον εκ βάθους, τής καρδίας ως εκείνη Χριστώ.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ανδρέα σεβάσμιε, καί Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμήν τής Κρήτης, μή παύση δεόμενος, υπέρ τών σέ υμνούντων, ίνα ρυσθώμεν πάσης, οργής καί θλίψεως καί φθοράς, καί πταισμάτων λυτρωθώμεν, οι τιμώντές σου τήν μνήμην αεί.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν υπερυψώσωμεν τό θείον Πνεύμα, πιστώως προσκυνήσωμεν, Τριάδα αχώριστον, Μονάδα κατ' ουσίαν, ως φώς καί φώτα καί ζωήν, καί ζωάς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσαν τά πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνε, εν σοί γάρ αύτη, πιστώως βασιλεύουσα, εν σοί καί κρατύνεται, καί διά σου νικώσα, τροπούται πάντα πειρασμόν, καί σκυλεύει πολεμίους, καί διέπτει το υπήκοον.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εις τήν β' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ήχος β'
Ο σοφίας υπερ ρήτορας**

Φωστήρας εν τοίς πέρασι τούς Μαθητάς αναδείξας, τώ κηρύγματι Λόγε Θεού, τās καρδίας ημών φωτίσον, φωτί αρετών καί νηστεία κάθαρον, διδούς μετάνοιαν επιστροφής τοίς δούλοις σου, εις τό δοξάζειν σε Σωτήρ, ο μόνος υπάρχων υπεράγαθος.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε μή παρίδης με, δεόμενον αντιλήψεως τής υπό σου, επί σοί γάρ πέπτοιθεν η ψυχή μου. Ελέησόν με.

Εις τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α'
Αγιωτέρα τῶν Χερουβίμ

Τὴν φαιδροτέραν τῶν ἀρετῶν, τὴν συμπολίτιν τῶν ουρανῶν,
ἐγκράτειαν, δυσωπούμεν, σέ τῶν Ἀποστόλων τὴν δωδεκάδα,
πρέσβευε εἰρηνικῶς διανύσαι, καὶ κομίσασθαι τοὺς καρπούς τῆς
σωτηρίας, υμεῖς γάρ ὄντως τῶν γηγενῶν ὑπάρχετε, κραταίωμα, καὶ
καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγιωτέρα τῶν Χερουβίμ, υψηλότερα τῶν ουρανῶν, πανύμνητε
Θεοτόκε, σέ ἐν ἀληθείᾳ ὁμολογούντες, ἔχομεν ἀμαρτωλοὶ σωτηρίαν,
καὶ εὐρίσκομεν ἐν πειρασμοῖς προστασίαν, διό μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν
πρεσβεύουσα, κραταίωμα, καὶ καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ωδὴ δ' Ἦχος β'
Ελήλυθας

Ἐγκρατείας, τάς αὐγὰς δεχομένη ἀστράφθητι, ψυχὴ καὶ ἀπόφυγε, τῆς
ἀμαρτίας τὴν ζόφωσιν, ὅπως ἀνατείλῃ σοι, ἡ τῆς ἀφέσεως αἴγλη θείῳ
Πνεύματι.

Ἀγκίστρω με, ἡδονῆς δελεάσας ὁ δόλιος, αἰχμάλωτον ἥρπασεν, ἀλλ'
οἱ τὸν κόσμον Ἀπόστολοι, λόγῳ σαγηνεύσαντες, ἐκ τῆς αὐτοῦ με
κακίας ἐκλυτρώσατε.

Ἐδείχθητε, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης αὐγάσματα Ἀπόστολοι ἐνδοξοὶ,
πλάνης αὐχμὸν ἀπελαύνοντες, καμὲ οὖν φωτίσατε τὸν ὑπὸ πάσης
κακίας σκοτιζόμενον.

Θεοτοκίον

Κεκράξομαι, ἐν νυκτί καὶ ἡμέρα θλιβόμενος, πρὸς σέ καὶ σωθήσομαι,
καὶ ἡδονῶν ὑπερβήσομαι, τείχος καὶ βοήθεια, τῇ σὴ Παρθένε δυνάμει
τειχιζόμενος.

Εἰρμός ἄλλος Ἦχος πλ. α'
Τὰ ἔργα, τῆς οἰκονομίας

Τοῦ Ἡλίου, τῆς δικαιοσύνης ὑπάρχοντες, Ἀπόστολοι, λαμπηδόνες
παμφαεῖς, φωτίζετε τὸν περίγειον κόσμον, τὸν ζόφον τῆς ἀπάτης
διώκοντες.

Λύρα όντες, τού Σωτήρος πνευματοκίνητος, Απόστολοι,
γνωρισθέντες επί γής, τό εύηχον μελουργείτε υμών έπος, καί Κόσμον
πρός Θεόν επιστρέφετε.

Δόξα...

Τήν Τριάδα, εν μοναδική ουσιότητι, δοξάζοντες ένα Κύριον Θεόν,
υμνήσωμεν τόν αγέννητον Πατέρα, Υιόν τόν γεννητόν, καί τό Πνεύμα
τό ζών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος, εν γαστρί συνέλαβε Κύριε, καί έτεκε, σέ τόν Εμμανουήλ,
εξήλθες γάρ εις σωτηρίαν λαού σου, τού σώσαι τούς χριστούς σου
Φιλάνθρωπε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Αποστόλων, δωδεκάς η θεία καί πάνσεπτος, ικέτευε, τόν Χριστόν
υπέρ ημών, δεόμεθα διελθείν ημάς ευτόνως, τό τεσσαρακονθήμερον
στάδιον.

Ο Ειρμός

Τά έργα, τής οικονομίας σου Κύριε, εξέστησαν, τόν Προφήτην
Αββακούμ, εξήλθες γάρ εις σωτηρίαν λαού σου, τού σώσαι τούς
χριστούς σου ελήλυθας.

Ωδή η'

Τώ δόγματι, τώ τυραννικώ

Νηστεύσωμεν, πάσαν ηδονήν, πιαίνοντες τάς αισθήσεις νηστεία, καί
κατανύξεως πόμα θερμώς, πιώμεθα ψάλλοντες. Ευλογείτε τά έργα,
Κυρίου τόν Κύριον.

Τής στάσεως, τής εκ δεξιών, γενέσθαι με κοινωνόν δυσωπείτε, όταν
καθήσητε κρίναι βροτούς, σύν Χριστώ Απόστολοι, τόν πολλαίς
αμαρτίαις, καί κρίσει υπεύθυνον.

Εν άρματι, θείων αρετών, νηστεία καθαρθέντες επιβώμεν, καί προς
αιθέριον ύψος τόν νούν, πτερώσωμεν ψάλλοντες. Ευλογείτε τά έργα,
Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Διέμεινας, άφλεκτος τό πύρ, τεκούσα τής θεότητος Παρθένε, αλλά
κατάφλεξον πάθη ψυχών, τών πίστει βοώντων σοι, τήν φωνήν τού
Αγγέλου, χαράς μόνη πρόξενε.

Ειρμός άλλος

Οι όσιοί σου

Τού Πνεύματος τάς σάλπιγγας, τού Χριστού τούς Μαθητάς,

ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ως πρεσβευτάς τού Κόσμου, καί πλάνης φυγαδευτάς, τούς Μαθητάς υμνούμεν Χριστού. Ευλογείτε βοώντας, τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Τριάδα παναγίαν, τήν εν Πατρί καί Υιώ, καί Πνεύματι, υμνούντες ψάλλομεν. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν άρρητόν σου Τόκον, πάντες υμνούμεν βροτοί, ευσεβώς εκβοώντας Αγνή. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Απόστολοι πρεσβεύσατε, εν ειρήνη ημάς, τάς ιλαστηρίους ημέρας τελείν. Ευλογείτε βοώντας, τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

Οι όσιοί σου Παίδες, εν τή καμίνω Χριστέ, ανυμνούντες έλεγον. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ'

Η τόν αχώρητον Θεόν

Απερριμμένος ηδονών, αχανες εις πέλαγος, τήν τής σής ευσπλαγχνίας άβυσσον, προσκαλούμαι. Κυβερνήτά με σώσον.

Τής ευσπλαγχνίας η πηγή, δός μοι νύν κατάνυξιν, στεναγμόν, όπως αποκλαύσωμαι, τών κακών μου, τάς απείρους θαλάσσας.

Τών Μαθητών σου Ιησού, ταίς σεπταίς δεήσεσι, τήν σεπτήν δίδου μοι Ανάστασιν, προσκυνήσαι, καί τά θειά σου Πάθη.

Θεοτοκίον

Ηουρανώσασα ημών, τό γεώδες φύραμα, τή εν σοί, τού Θεού Πανάμωμε, ενοικήσει, ρύσαι πάντας κινδύνων.

Ειρμός άλλος

Μεγαλύνομεν Χριστέ

Εκ τών πηγών προφητικώς, τών τού Σωτήρος εξαντλήσαντες, οι Απόστολοι, ύδωρ αθανασίας, τοίς διψώσι δόγματα ζωής, ποτίζουσι πάντοτε.

Τού Βασιλέως ουρανών, φανέντες άρχοντες Απόστολοι, υπετάξατε, πάσαν τήν οικουμένην, τούτον μόνον σέβειν, προσκυνείν, καί δοξολογείν ως Θεόν.

Δόξα...

Τριάς αμέριστε Μονάς, η παντουργός και παντοδύναμος, ο Πατήρ ο Υιός, και τό άγιον Πνεύμα, σύ Θεός μου Κύριος και φώς, και σέ ανυμνών προσκυνώ.

Και νύν... Θεοτοκίον

Σέ Μητροπάρθενε αγνή, μακαριούμεν γενεαί γενεών, ότι γέγονας, ιλαστήριον Κόσμου, τόν Σωτήρα και Δημιουργόν, αρρήτως κυήσασα.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τών Αποστόλων ο χορός, τούς ανυμνούντάς σε περίσω ζε, και αξίωσον, εν κατανύξει καρδιάς, τάς ημέρας πάσας διελθείν, τών φωτοποιών Νηστειών.

Ο Ειρμός

Μεγαλύνομεν Χριστέ, τήν σήν πανάμωμον Μητέρα αγνήν, ότι έτεκέ σε, υπερφυώς κατά σάρκα, πάσης πλάνης και καταφθοράς, ημάς λυτρωσάμενον.

Απόστιχα τών Αίνων

Έχος γ'

Κύριε, εμοί τώ αμαρτωλώ έθου μεάνοιαν, εμέ τόν ανάξιον, σώσαι βουλόμενος, αμετρήτω ελέει σου, σοί προσπίπτω δεόμενος. Εν νηστείαις, τήν ψυχήν μου σύγκαμψον, ότι πρός σέ κατέφυγον, τόν μόνον Πολυέλεον. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ως φωστήρες εν Κόσμω λάμπετε, και μετά θάνατον άγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν καλόν αγωνισάμενοι, έχοντες παρρησίαν, Χριστόν ικετεύσατε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Και νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η προστασία πάντων τών δεομένων, εις σέ θαρρούμεν, εις σέ καυχώμεθα, εν σοί πάσα ελπίς ημών εστι. Πρέσβευε τώ εκ σου Τεχθέντι, υπέρ αχρείων δούλων σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Έχος α'

Ορατών και αοράτων εχθρών, ρύσαι ημάς Κύριε, μή ποτε είπωσι τά έθνη. Πού εστιν ο Θεός αυτών, γνώτωσαν Δέσποτα, ότι παροράς αμαρτίας, λαού σου μετανοούντος.

Δόξα... Και νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ιγ'

Εν τῷ επιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐκ ἔστι Θεός.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β', 11-21)

Υψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἡμέρᾳ γάρ Κυρίου Σαβαώθ ἐπὶ πάντα υβριστὴν καὶ υπερήφανον, καὶ ἐπὶ πάντα υψηλὸν καὶ μετέωρον, καὶ ταπεινωθήσονται. Καὶ ἐπὶ πᾶσαν κέδρον τοῦ Λιβάνου, τὴν υψηλὴν καὶ μετέωρον, καὶ ἐπὶ πᾶν δένδρον βαλάνου Βασάν, καὶ ἐπὶ πᾶν ὄρος υψηλόν, καὶ ἐπὶ πάντα πύργον υψηλόν, καὶ ἐπὶ πᾶν τεῖχος υψηλόν, καὶ ἐπὶ πᾶν, πλοῖον θαλάσσης, καὶ ἐπὶ πᾶσαν θέαν κάλλους πλοίων. Καὶ ταπεινωθήσεται πᾶς ἄνθρωπος, καὶ πεσεῖται τὸ ὕψος τῶν ἀνθρώπων, καὶ υψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Καὶ τὰ χειροποίητα πάντα κατακρύψουσιν, εἰσενέγκαντες εἰς τὰ σπήλαια, καὶ εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν, καὶ εἰς τὰς τρώγλας τῆς γῆς, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστή θραύσαι τὴν γῆν. Τῇ γάρ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐκβαλεῖ ἄνθρωπος τὰ βδελύγματα αὐτοῦ, τὰ ἀργυρά καὶ τὰ χρυσά, ἃ ἐποίησαν ἑαυτοῖς, εἰς τὸ προσκυνεῖν τοῖς ματαίοις, καὶ ταῖς νυκτερίσι, τοῦ ἐλθεῖν εἰς τὰς τρώγλας τῆς στερεᾶς πέτρας, καὶ εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστή θραύσαι τὴν γῆν.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ιδ'

Κύριε, τίς παροικήσει ἐν τῷ σκηνώματί σου;

Στίχ. Πορευόμενος ἄμωμος, καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην.

τ36[τορ](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος β' Τόν φωτισμόν ἡμῶν

Τόν σκοτισθέντα με, ταῖς ἀπάταις τοῦ πολεμήτορος, Χριστέ μου φώτισον, ὁ σκοτίσας Σταυρῷ κρεμáμενος, Ἥλιον ποτέ, καὶ λάμψας τοῖς πιστοῖς φῶς ἀληθινόν, ἀφέσεως σαφῶς, ὅπως πορευόμενος ἐν τῷ φωτί τῶν προσταγμάτων σου, φθάσω καθαρῶς, τῆς Ἀναστάσεως τῆς σῆς, τὴν αὐγὴν τὴν σωτήριον.

Καθάπερ ἄμπελος, ἐπὶ ξύλου Σωτῆρ κρεμáμενος, οἶνον ἐπότησας ἀφθαρσίας, Χριστέ τὰ πέρατα, ὅθεν ἐκβοῶ. Τῇ μέθῃ με δεινῶς τῶν

αμαρτιών, σκοτούμενον αεί, γλεύκος κατανύξεως, αληθινής ποτίσας, νηστεύειν με εξ ηδονών, νύν ενδυνάμωσον Σωτήρ, ως αγαθός καί φιλάνθρωπος.

Ἅτερον προσόμοιον Τού κυρίου Θεοδώρου

Ὡ τοῦ μεγίστου μυστηρίου!

Ὡ τοῦ Σταυροῦ σου τή δυνάμει! οὗτος ἐξήνθησε τή Εκκλησία τήν ἐγκράτειαν, τήν ἐν Εἰσέμ ποτέ Ἀδάμ ἀκρασίαν, πρόρριζον ἐκτίλασαν, θάνατον μέν ἐκείνη, ἐπεισέγαγε τοῖς βροτοῖς, ἀλλ' οὗτος ἀφθάρτως ἐκβλύζει, τήν ἀθανασίαν τῷ Κόσμῳ, ὡς ἐκ πηγῆς ἄλλης τῆς τοῦ Παραδείσου, τή κατακενώσει, τοῦ σοῦ ζωηρῦτου Αἵματος, ομοῦ τε καί ὕδατος, ὅθεν τὰ πάντα ἐζωοποιήθη. Δι' οὐ ἡμῖν νηστείας τήν τρυφήν, γλύκανον ὁ Θεός Ἰσραήλ, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ιε'

Εὐλογῆσω τόν Κύριον, τόν συνετίσαντά με.

Στίχ. Φυλαξόν με Κύριε, ὅτι ἐπὶ σοί ἠλπισα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β', 4-19)

Αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως οὐρανοῦ τε καί γῆς, ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, ἡ ἐποίησεν ὁ Θεός τόν οὐρανόν καί τήν γῆν, καί πᾶν χλωρόν ἀγροῦ, πρό τοῦ γενέσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καί πᾶντα χόρτον ἀγροῦ, πρό τοῦ ἀνατεῖλαι, οὐ γάρ ἔβρεξεν ὁ Θεός ἐπὶ τήν γῆν, καί ἄνθρωπος οὐκ ἦν ἐργάζεσθαι αὐτήν. Πηγὴ δέ ἀνέβαινεν ἐκ τῆς γῆς, καί ἐπότιζε πᾶν τό πρόσωπον τῆς γῆς. Καί ἐπλάσεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς, καί ἐνεφύσησεν εἰς τό πρόσωπον αὐτοῦ πνοήν ζωῆς, καί ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζώσαν. Καί ἐφύτευσεν ὁ Θεός Παράδεισον ἐν Εἰσέμ, κατὰ ἀνατολάς, καί ἔθετο ἐκεῖ τόν ἄνθρωπον ὃν ἐπλάσε. Καί ἐξανέτειλεν ὁ Θεός ἑτὶ ἐκ τῆς γῆς πᾶν ξύλον ὡραῖον εἰς ὅρασιν, καί καλόν εἰς βρώσιν, καί τό ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου, καί τό εἰδέναι γνωστόν καλοῦ καί πονηροῦ, ξύλον τοῦ Ποταμὸς δέ ἐξεπορεύετο ἐξ Εἰσέμ, ποτίζειν τόν Παράδεισον, ἐκεῖθεν ἀφορίζεται εἰς τέσσαρας ἀρχάς, ὄνομα τῷ ἐνί, Φισὼν, οὗτος ὁ κυκλὼν πᾶσαν τήν γῆν Εὐφράτης, ἐκεῖ οὖν ἐστὶ τό χρυσίον. Τό δέ χρυσίον τῆς γῆς ἐκείνης, καλόν, καί ἐκεῖ ἐστὶν ὁ ἄνθραξ, καί ὁ λίθος ὁ πράσινος. Καί ὄνομα τῷ ποταμῷ τῷ δευτέρῳ, Γεὼν, οὗτος ὁ κυκλὼν πᾶσαν τήν γῆν Αἰθιοπίας. Καί ὁ ποταμὸς ὁ τρίτος, Τίγρις, οὗτος ὁ πορευόμενος κατέναντι Ἀσσυρίων, ὁ δέ ποταμὸς ὁ τέταρτος, Εὐφράτης. Καί ἔλαβε Κύριος ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, ὃν ἐπλάσε, καί ἔθετο αὐτόν ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι αὐτόν καί

φυλάσσειν. Καί ενετείλατο Κύριος ο Θεός τῷ Αδάμ, λέγων. Από παντός ξύλου, τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ, βρώσει φαγή, ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ, ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. Καί εἶπε Κύριος ο Θεός, οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον, ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθόν κατ' αὐτόν. Καί ἐπλασεν ο Θεός ἐτι ἐκ τῆς γῆς πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἤγαγεν αὐτὰ πρὸς τὸν Αδάμ, ἰδεῖν τί καλέσει αὐτά. Καί πάν, ὁ ἐὰν ἐκάλεσεν αὐτὸ Αδάμ ψυχὴν ζώσαν, τοῦτο ὄνομα αὐτῶν.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ις'

Φύλαξόν με Κύριε, ὡς κόρην οφθαλμοῦ.

Στίχ. Εισάκουσον, Κύριε, δικαιοσύνης μου.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Γ', 1-19)

Υιέ, ἐμῶν νόμων μὴ ἐπιλανθάνου, τὰ δὲ ῥήματά μου τηρεῖτω σὴ καρδία, μήκος γάρ βίου, καὶ ἔτη ζωῆς, καὶ εἰρήνην προσθήσουσί σοι. Ελεημοσύνη καὶ πίστις μὴ ἐκλειπέτωσάν, σοι, ἀφαψαι δὲ αὐτάς ἐπὶ σὴ τραχήλῳ, γράψον αὐτάς ἐπὶ πλάκός καρδίας σου, καὶ εὐρήσεις χάριν. Προνοοῦ καλὰ ἐνώπιον Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων. Ἴσθι πεποιθὼς ἐπὶ Κύριον ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, ἐπὶ δὲ σὴ σοφία μὴ ἐπαίρου. Ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου γινώριζε αὐτήν, ἵνα ὀρθοτομή τὰς ὁδοὺς σου, ὁ δὲ ποὺς σου μὴ προσκόψη. Μὴ ἴσθι φρόνιμος παρά σεαυτῷ, φοβοῦ δὲ τὸν Κύριον, καὶ ἐκκλινον, ἀπὸ παντός κακοῦ, τότε ἴασις ἔσται τῷ σῶματί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου. Τίμα τὸν Κύριον ἀπὸ σῶν δικαίων πόνων, καὶ ἀπάρχου αὐτῷ ἀπὸ σῶν καρπῶν δικαιοσύνης, ἵνα πιμπλῶνται τὰ ταμεῖά σου πλησμονῆς σίτου, οἶνω δὲ οἱ ληνοὶ σου ἐκβλύζωσιν. Υιέ, μὴ ολιγῶρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος. Ὅν γάρ ἀγαπᾷ Κύριος, παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱόν, ὃν παραδέχεται. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητός ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γάρ αὐτήν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, οὐκ ἀντιπασσεται αὐτὴ οὐδὲν πονηρόν, εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ. Μήκος γάρ βίου, καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα, ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλαιον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς, ὁδοὶ καλαί, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ. Ξύλον ζωῆς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις ἐπ' αὐτήν, ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς.

Απόστιχα
Ἦχος δ'

Οι ποθούντες τοῦ Θεοῦ Πάσχα μετασχεῖν, οὐκ ἀπ' Αἰγύπτου, ἀλλ' ἐκ
Σιών ἀρχομένου, τὴν τῆς ἁμαρτίας ζύμην, ἐξάρωμεν τῇ μετανοίᾳ,
περιζώσωμεν τὰς οσφύας ἡμῶν, τῇ νεκρώσει τῶν ἡδονῶν,
καλλωπίσωμεν τοὺς πόδας, υποδήμασι κωλυτικοῖς, ἐκ πάσης οδοῦ
πονηράς, καὶ στηριχθώμεν, τῇ βακτηρίᾳ τῆς πίστεως, μὴ ζηλώσωμεν
τοὺς ἐχθρούς, τοῦ δεσποτικοῦ Σταυροῦ, θεοποιούντες τὴν γαστέρα,
ἀλλ' ἀκολουθήσωμεν, τῷ διὰ νηστείας ἡμῖν, τὴν κατὰ τοῦ διαβόλου
νίκην υποδείξαντι, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ο ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνεῖαις τῶν Μαρτύρων σου, Χριστέ ο Θεός,
ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἐν Σταυρῷ ὡς εώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ Ἀμνάς καί Μήτηρ
σου, ἐξεπλήττετο.

Καί τί τό ὄραμα ἔλεγεν, Υιέ ποθεινότατε; ταῦτά σοι ο ἀπειθής, δῆμος
ἀνταποδίδωσιν, ο παράνομος, ο πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας!
Ἀλλά δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ελέησόν με ο Θεός, ἐλέησόν με

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'
Ὁ Εἰρμός

Βοηθός καί σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μοι Θεός,
καί δοξάσω αὐτόν, Θεός τοῦ Πατρός μου, καί υψώσω αὐτόν, ἐνδόξως
γάρ δεδόξασται. (Δίς)

Ὁ Ἀμνός ο τοῦ Θεοῦ, ο αἴρων πάντων τὰς ἁμαρτίας, ἄρον τόν κλοιόν
ἀπ' ἐμοῦ τόν βαρύν, τόν τῆς ἁμαρτίας, καί ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός,
δάκρυα κατανύξεως.

Σοί προσπίπτω Ἰησοῦ. Ἠμάρτηκά σοι ἰλάσθητί μοι, ἄρον τόν κλοιόν
ἀπ' ἐμοῦ τόν βαρύν, τόν τῆς ἁμαρτίας, καί ὡς εὐσπλαγχνος Θεός,
μετανοοῦντα δέξαι με.

Μή εισέλθης μετ' εμού, εν κρίσει φέρων μου τά πρακτέα, λόγους εκζητών, καί ευθύνων ορμάς, άλλ εν οικτιρμοίς σου, παρορών μου τά δεινά, σώσόν με Παντοδύναμε.

Μετανοίας ο καιρός, προσέρχομαί σοι τώ Πλαστουργώ μου, Άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Τήν ουσίαν τής ψυχής, καταναλώσας τή αμαρτία, έρημός ειμι αρετών ευσεβών, λιμώττων δέ κράζω. ο ελέους χορηγός, προφθάσας σύ με οίκτηρον.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Αποκύψασα Χριστού, τοίς θείοις νόμοις, τούτω προσήλθες, τάς τών ηδονών ακαθέκτους ορμάς, λιπούσα καί πάσαν, αρετήν πανευλαβώς, ως μίαν εκατώρθωσας.

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, η εν Μονάδι προσκυνουμένη, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η ελπίς, καί προστασία τών σέ υμνούντων, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως Δέσποινα αγνή, μετανοούντα δέξαι με.

**Ωδή β'
Ο Ειρμός**

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο μάννα επομβρήσας, καί τό ύδωρ εκ πέτρας, πηγάσας πάλαι εν ερήμω τώ λαώ μου, τή μόνη δεξιά, καί τή Ισχύϊ τή εμή. **(Δίς)**

Άνδρα απέκτεινα, φησίν, εις μώλωπα εμοί, καί νεανίσκον εις τραύμα, Λάμεχ θρηνών εβόα, σύ δέ ου τρέμεις ώ ψυχή μου, ρυπωθείσα, τήν σάρκα καί τόν νούν, κατασπιλώσασα.

Πύργον εσοφίσω, οικοδομήσαι, ώ ψυχή, καί οχύρωμα πήξαι, ταίς σαίς επιθυμίαις, ειμή συνέχεεν ο κτίστης τάς βουλάς σου, καί κατέαξεν εις γήν, τά μηχανήματά σου.

Ω πώς εξήλωσα, Λάμεχ τόν πρώην φονευτήν, τήν ψυχήν ώσπερ άνδρα, τόν νούν ως νεανίσκον, ως αδελφόν δέ μου τό σώμα

αποκτείνας, ως Κάϊν ο φονεύς, ταίς φιληδόνους ορμαίς!

Ἐβρεξε Κύριος, παρά Κυρίου πύρ ποτέ, ανομίαν οργώσαν,
πυρπολήσας Σοδόμων, σύ δέ τό πύρ εξέκαυσας τό τῆς γεέννης, ἐν ᾧ
μέλλεις ψυχή, συγκατακαίεσθαι πικρώς.

Τέτρωμαι, πέπληγμαι, ἰδοὺ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ καταστίξαντά μου,
τὴν ψυχὴν καὶ τό σῶμα, ἰδοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη, αἱ πηρώσεις,
βοῶσι τὰς πληγὰς, τῶν αυθαιρέτων μου παθῶν.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ἦπλωσας χεῖράς σου, πρὸς τόν οἰκτίρμονα Θεόν, Μαρία ἐν ἀβύσσῳ,
κακῶν βυθιζομένη, καί ὡς τῷ Πέτρῳ φιλανθρώπως χεῖρα βοηθείας,
ἐξέτεινε τὴν σὴν, ἐπιστροφὴν πάντως ζητῶν.

Δόξα...

Ἀναρχε ἀκτίστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι,
ἡμαρτηκότα σῶσον, σὸν εἰμι πλάσμα, μὴ παρίδης, ἀλλὰ φείσαι καὶ
ρύσαι, τοῦ πυρός τῆς καταδίκης με.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἀχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σε προστρεχόντων,
καὶ λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, τόν ἐλεῆμονα καὶ Κτίστην καὶ Υἱόν σου, ἰλέωσαι
καμοί, ταίς ἱκεσίαις ταίς σαίς.

**Ὡδὴ γ'
Ὁ Εἰρμός**

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθείσαν τὴν
καρδίαν μου ὅτι μόνος Ἅγιος, υπάρχεις καὶ Κύριος. **(Δίς)**

Τῇ Ἀγαρ πάλαι ψυχὴ, τῇ Αἰγυπτία παρωμοιώθης, δουλωθείσα τὴν
προαίρεσιν, καὶ τεκούσα, νέον Ἰσμαήλ, τὴν αυθάδειαν.

Τὴν Ἰακώβ κλίμακα, ἐγνώσ ψυχὴ μου δεικνυομένην, ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ
ουράνια, τί μὴ ἔσχες, βάσιν ασφαλή, τὴν ευσέβειαν;

Τόν ἱερέα Θεοῦ, καὶ βασιλέα μεμονωμένον, τοῦ Χριστοῦ τό
αφομοίωμα, τοῦ ἐν κόσμῳ, βίου ἐν ἀνθρώποις μιμήθητι.

Ἐπίστρεψον στέναξον, ψυχὴ ἀθλία πρὶν ἢ τοῦ βίου, πέρας λάβῃ ἡ
πανήγυρις, πρὶν τὴν θύραν κλείσῃ, τοῦ νυμφώνος ὁ Κύριος.

Μὴ γένη στήλη ἀλός, ψυχὴ στραφείσα εἰς τὰ ὀπίσω, τό υπόδειγμα

φοβείτω σε, τών Σοδόμων, άνω εις Σηγώρ διασώθητι.

Τήν δέησιν Δέσποτα, τών σέ υμνούντων μή απορρίψης, αλλ' οικτείρησον φιλάνθρωπε, καί παράσχου, πίστει αιτουμένοις τήν άφεσιν.

Δόξα...

Μονάς απλή άκτιστε, άναρχε φύσις η εν Τριάδι, υμνουμένη υποστάσεων, ημάς σώσον, πίστει προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν εκ Πατρός άχρονον, Υιόν εν χρόνω Θεογεννήτορ, απειράνδρως απεκύησας, ξένον θαύμα! μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

Ωδή δ'

Ο Ειρμός

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ότι μέλλεις εκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ανθρώποις δείκνυσθαι, καί έλεγεν.

Ακήκοα τήν ακοήν σου, καί εφοβήθην, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

(Δίς)

Ο χρόνος ο τής ζωής μου, ολίγος καί πλήρης πόνων καί πονηρίας, αλλ' εν μετανοία με παράλαβε, καί εν επιγνώσει ανακάλεσαι μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα του αλλοτρίου. Σωτήρ αυτός με οίκτειρον.

Βασίλειον τήν αξίαν, διάδημα καί πορφύραν ημφιεσμένος, πολυκτήμων άνθρωπος καί δίκαιος, πλούτω επιβρίθων καί βοσκήμασιν, εξαίφνης τόν πλούτον, τήν δόξαν, τήν βασιλείαν, πτωχεύσας απεκείρατο.

Ει δίκαιος ήν εκείνος, καί άμεμπτος παρά πάντας, καί ουκ απέδρα, τά τού πλάνου ένεδρα καί σκάμματα, σύ φιλαμαρτήμων ούσα τάλαινα, ψυχή τί ποιήσεις, εάν τι τών αδοκήτων, συμβή επενεχθήναί σοι;

Υπήγορος νύν υπάρχω, θρασύς δέ καί τήν καρδίαν, εική καί μάτην, μή τώ Φαρισαίω συγκαταδικάσης με, μάλλον τού Τελώνου τήν ταπείνωσιν, παράσχου μοι μόνε οικτίρμον, δικαιοκρίτα, καί τούτω συναρίθμησον.

Εξήμαρτον ενυβρίσας, τό σκεύος τό τής σαρκός μου, οίδα οικτίρμον, αλλ' εν μετανοία με παράλαβε, καί έν επιγνώσει ανακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τού αλλοτρίου. Σωτήρ αυτός με οίκτειρον.

Αυτείδωλον εγενόμην, τοῖς πάθεσι τήν ψυχὴν μου καταμολύνας, ἀλλ' ἐν μετανοία με παράλαβε, καί ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τοῦ αλλοτρίου. Σωτὴρ αὐτός με οἰκτεῖρον.

Οὐκ ἤκουσα τῆς φωνῆς σου, παρήκουσα τῆς γραφῆς σου τοῦ Νομοθέτου, ἀλλ' ἐν μετανοία με παράλαβε, καί ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τοῦ αλλοτρίου, Σωτὴρ αὐτός με οἰκτεῖρον.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Μεγάλων ἀτοπημάτων, εἰς βάθος κατενεχθεῖσα, οὐ κατεσχέθης, ἀλλ' ἀνέδραμες λογισμῷ κρείττονι, πρὸς τήν ἀκροτάτην διαπράξεως, σαφῶς ἀρετὴν παραδόξως, Ἀγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα.

Δόξα...

Ἀμέριστον τὴ οὐσία, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν θεότητα, ὡς Ομοβασίλειον καί σύνθρονον, βοῶ σοι τό Ἄσμα, τό μέγα, τό ἐν υψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί τίκεις καί παρθενεύεις, καί μένεις δι' ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος, ὁ τεχθεὶς καίνίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δέ κύει μή λοχεύουσα, Θεὸς ὅπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις. ποιεῖ γάρ ὅσα βούλεται.

**Ωδὴ ε'
Ὁ Εἰρμός**

Ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί ὀδήγησον καμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτὴρ, ποιεῖν τό θέλημά σου. **(Δίς)**

Τὴν χαμαὶ συγκύπτουσαν μιμού ὦ ψυχὴ, πρόσελθε, πρόσπεσον, τοῖς ποσὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα σε ἀνορθώσῃ, καί βηματίσεις ὀρθῶς, τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου.

Εἰ καί φρέαρ Δέσποτα υπάρχεις βαθύ, βλύσόν μοι νάματα, ἐξ ἀχράντων σου φλεβῶν, ἵν' ὡς ἡ Σαμαρείτις, μηκέτι πίνων διψῶ, ζωῆς γάρ ρεῖθρα βρῦεις.

Σιλωάμ γενέσθω μοι τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ἵνα νίψωμαι καγῶ, τὰς κόρας τῆς καρδίας, καί ἴδω σε νοερῶς, τό φῶς τό πρὸ αἰώνων.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ασυγκρίτω έρωτι πανόλβιε, ξύλον ποθήσασα, προσκυνήσαι τού Σταυρού, ηξίωσαι τού πόθου, αξίωσον ούν καμέ, τυχείν τής άνω δόξης.

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τόν ενα Θεόν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Πατήρ, ο Υιός, καί τό Πνεύμα, απλή ουσία Μονάς, αεί προσκυνουμένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ σου ημφιάσατο τό φύραμά μου, άφθορε άνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ο κτίσας τούς αιώνας, καί ήνωσεν εαυτώ, τήν τών ανθρώπων φύσιν.

**Ωδή ς'
Ο Ειρμός**

Εβόησα, εν όλη καρδιά μου, πρός τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου, εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν εκ φθοράς τήν ζωήν μου. (Δίς)

Εγώ ειμι, Σωτήρ ήν απώλεσας, πάλαι βασίλειον δραχμήν, αλλ' ανάψας λύχνον, τόν Πρόδρομόν σου Λόγε, αναζήτησον, καί ευρέ τήν σήν εικόνα.

Αντίστηθι, καί καταπολέμησον, ως Ιησούς τόν Αμαλήκ, τής σαρκός τά πάθη, καί τούς Γαβαωνίτας, τούς απατηλούς λογισμούς αεί νικώσα.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ίνα παθών, φλογμόν κατασβέσης, δακρύων έβλυζες αεί, οχετούς Μαρία, ψυχήν πυρπολουμένην, ών τήν χάριν νέμοις, καμοί τώ σώ οικέτη.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Απάθειαν, εκτήσω ουράνιον, δι' ακροτάτης επί γής, πολιτείας, Μήτερ, διό τούς σέ υμνούντας, εκ παθών ρυσθήναι, πρεσβείαις σου δυσώπει.

Δόξα...

Τριάς ειμί, απλή αδιαίρετος, διαιρετή προσωπικώς, καί Μονάς υπάρχω, τή φύσει ηνωμένη. Ο Πατήρ φησι, καί Υιός καί θεϊόν Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η μήτρα σου, Θεόν ημίν έτεκε, μεμορφωμένον καθ' ημάς, αλλ' ως Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ίνα ταίς πρεσβείαις, ταίς σαίς δικαιωθώμεν.

Κοντάκιον Αυτόμελον
Ἦχος πλ. β'

Ψυχή μου ψυχή μου, ανάστα, τί καθεύδεις; τό τέλος ἐγγίζει, καί μέλλεις θορυβεῖσθαι. ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσῃταί σου Χριστός ο Θεός, ο πανταχοῦ παρών, καί τά πάντα πληρών.

Ὡδή ζ'
Ὁ Εἰρμός

Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδέ συνετηρήσαμεν, οὐδέ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλά μή παραδῶς ἡμᾶς εἰς τέλος, ο τῶν Πατέρων Θεός. **(Δίς)**

Εξέλιπον, αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐνύπνιον ἐγειρομένου, ὅθεν ὡς Εζεκίας δακρύω, ἐπὶ κλίνης μου προσθῆναί μοι χρόνους ζωῆς. Ἀλλά τίς Ἡσαΐας, παραστήσεται μοι ψυχή, εἰ μή ο πάντων Θεός;

Προσπίπτω σοι, καί προσάγω σοι, ὥσπερ δάκρυα τά ῥήματά μου, ἡμάρτον, ὡς οὐχ ἡμάρτε Πόρνη, καί ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς. Ἀλλ' οἰκτείρησον Δέσποτα τό ποίημά σου, καί ἀνακάλεσαί με.

Κατέχρωσα, τήν εἰκόνα σου, καί παρέφθαιρα τήν ἐντολήν σου, ὅλον ἀπημαυρώθην τό κάλλος, καί τοῖς πάθεσιν ἐσβέσθην Σωτήρ ἡ λαμπάς. ἀλλ' οἰκτεῖρας ἀπόδος μοι, ὡς ψάλλει Δαυΐδ τήν ἀγαλλίασιν.

Επίστρεψον, μετανόησον, ἀνακάλυψον τά κεκρυμμένα, λέγε Θεῷ τῷ τά πάντα εἰδῶτι.

Σύ γινώσκεις μου τά κρύφια μόνε Σωτήρ, καί αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυΐδ, κατὰ τό ἐλέός σου.

Ὡσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ἡμῶν

Βοήσασα, πρὸς τήν ἀχραντον, Θεομήτορα πρὶν ἀπεκρούσω, λύσσαν παθῶν βιαίων οχλούντων, καί κατήσχυνας, ἐχθρόν τόν πτερνίσαντα. Ἀλλά δός νῦν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καμοὶ τῷ δούλῳ σου.

Ὡσία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε υπέρ ἡμῶν

Ὅν ἐστερξας, ὃν ἐπόθησας, δι' ὃν ἐτήξας σάρκας Ὡσία, αἴτησαι νῦν Χριστόν υπέρ δούλων, ὅπως ἰλεως γενόμενος πάσιν ἡμῖν, εἰρηναίαν κατάστασιν βραβεύσειε, τοῖς σεβομένοις αὐτόν.

Δόξα...

Τριάς ἀπλή, ἀδιαίρετε, Ὁμοούσιε Μονάς ἀγία, φῶτα καί φῶς καί ἀγία τρία, καί ἐν ἁγίον υμνεῖται Θεός ἡ Τριάς, ἀλλ' ἀνύμνησον, δόξασον ζωὴν καί ζωάς, ψυχή τόν πάντων Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε, ευλογούμέν σε, προσκυνούμέν σε Θεογεννήτορ, ότι τῆς
αχωρίστου Τριάδος, απεκύησας τόν ένα Υιόν καί Θεόν, καί αὐτή
προηνώξας ἡμίν, τοῖς ἐν γῇ τά ἐπουράνια.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

Ὁν Στρατιαί, ουρανῶν δοξάζουσι, καί φρίπτει τά Χερουβίμ, καί τά
Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτισίς, ὑμνεῖτε, ευλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς)

Τό τῶν δακρύων, Σωτήρ ἀλάβαστρον, ὡς μύρον κατακενῶν, ἐπὶ
κεφαλῇ, κράζω σοι ὡς ἡ Πόρνη, τόν ἔλεον ζητούσα, δέησιν
προσάγω, καί ἀφεςιν αἰτῶ λαβεῖν με.

Εἰ καί μηδεῖς, ὡς ἐγώ σοι ἡμαρτεν, ἀλλ, ὅμως δέξαι καμέ,
εὐσπλαγχνε Σωτήρ, φόβω μετανοοῦντα, καί πόθῳ κεκραγότα.
Ἥμαρτον σοι μόνῳ, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Φείσαι Σωτήρ, τοῦ ἰδίου πλάσματος, καί ζήτησον ὡς ποιμήν, τό
απολωλός, πρόβατον πλανηθέντα, ἐξάρπασον τοῦ λύκου, ποιήσόν
με θρέμμα, ἐν τῇ νομῇ τῶν σῶν προβάτων.

Ὅταν Κριτής, καθίσῃς ὡς εὐσπλαγχνος, καί δείξῃς τήν φοβεράν,
δόξαν σου Χριστέ, ὦ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων
δειλιῶντων, τό ἀστεκτον τοῦ βήματός σου.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ἡμῶν

Ἡ τοῦ Φωτός, τοῦ αἰδύτου Μήτέρ σε, φωτίσασα σκοτασμοῦ, ἔλυσε
παθῶν, ὅθεν εἰσδεδεγμένη, τοῦ Πνεύματος τήν χάριν, φώτισον
Μαρία, τοὺς σέ πιστῶς ἀνευφημοῦντας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ἡμῶν

Θαύμα καινόν, κατιδὼν ἐξίστατο, ὁ θεῖος ὄντως ἐν σοί, Μήτηρ
Ζωσιμάς, Ἄγγελον γάρ εὔρα, ἐν σώματι καί θάμβους, ὅλος
ἐπληρούτο, Χριστόν ὑμνῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα...

Ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τό εὐθές,
Λόγου Θεοῦ Γεννήτορ, Πατρός ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καί
κτίζον, Τριάς Μονάς ἐλέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡς ἐκ βαφῆς, αλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοητή πορφυρίς, τοῦ

Εμμανουήλ, ένδον εν τή γαστρί σου, η σάρξ συνεξυφάνθη, όθεν Θεοτόκον, εν αληθεία σέ τιμώμεν.

**Ωδή θ'
Ο Ειρμός**

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

(Δίς)

Σπλαγχνίσθητι σώσόν με, Υιέ Δαυϊδ ελεησον, ο δαιμονώντας, λόγω Ιασάμενος, φωνήν δέ τήν εύσπλαγχνον, ως τώ Ληστή μοι φράσον. Αμήν σοι λέγω μετ' εμού, έση εν τώ Παραδείσω, όταν έλθω εν τή δόξη μου.

Ληστής κατηγορεί σοι, Ληστής εθολόγει σοι, αμφότεροι γάρ, σταυρώ συνεκρέμαντο, αλλ' ω Πολυεύσπλαγχνε, ως τώ πιστώ Ληστή σου, τώ επιγνόντι σε Θεόν, καμοί άνοιξον τήν θύραν, τής ενδόξου βασιλείας σου.

Η κτίσις συνείχετο, σταυρούμενόν σε βλέπουσα, όρη καί πέτραι, φόβω διερρήγνυντο, καί γή συνεσειέτο, καί Άδης εγυμνούτο, καί συνεσκότασε τό φώς, εν ημέρα καθορών σε, Ιησού, προσηλωμένον σαρκί.

Αξιους μετανοίας, καρπούς μή απαιτήσης με, η γάρ Ισχύς μου, εν εμοί εξέλιπε, καρδίαν μοι δώρησαι, αεί συντετριμμένην, πτωχείαν δέ πνευματικήν, ίνα ταύτά σοι προσοίσω, ως δεκτήν θυσίαν μόνε Σωτήρ.

Κριτά μου καί γνώστά μου, ο μέλλων πάλιν έρχεσθαι, σύν τοίς Αγγέλοις, κρίναι Κόσμον άπαντα, ιλέω σου όμματι, τότε ιδών με φείσαι, καί οίκτειρόν με Ιησού, τόν υπέρ τήν πάσαν φύσιν, τών ανθρωπων αμαρτήσαντα.

Οσία του Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Απάσας εξέστησας, τή ξένη πολιτεία σου, Αγγέλων τάξεις, βροτών τά συστήματα, αύλως βιώσασα, καί φύσιν υπερβάσα, ανθ' ών ως άύλος τοίς ποσίν, επιβαίνουσα Μαρία, Ιορδάνην διεπέρασας.

Οσία του Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Τόν Κτίστην ιλέωσαι, υπέρ τών ευφημούντων σε, οσία Μήτηρ,

ρυσθήναι κακώσεων, καί θλίψεων τών κύκλω, συνεπιτιθεμένων, ίνα ρυσθέντες τών πειρασμών, μεγαλύνωμεν απαύστως, τόν δοξάσαντά σε Κύριον.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπερ ημών

Ανδρέα σεβάσμιε, καί Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμήν τής Κρήτης, μή παύση δεόμενος, υπέρ τών σέ υμνούντων, ίνα ρυσθώμεν πάσης, οργής καί θλίψεως καί φθοράς, καί πταισμάτων λυτρωθώμεν, οι τιμώντές σου τήν μνήμην αεί.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν υπερυψώσωμεν, τό θείον Πνεύμα, πιστώως προσκυνήσωμεν, Τριάδα αχώριστον, Μονάδα κατ' ουσίαν, ως φώς καί φώτα καί ζωήν, καί ζωάς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσιν τά πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνε, εν σοί γάρ αύτη, πιστώως βασιλεύουσα, εν σοί καί κρατύνεται, καί διά σου νικώσα, τροπούται πάντα πειρασμόν, καί σκυλεύει πολεμίους καί διέπει τό υπήκοον.

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος β'
Ο ευσχήμων Ιωσήφ**

Ο τοίς Πάθεσι τοίς σοίς, πάσιν απάθειαν διδούς, τά πάθη τής σαρκός μου, νεκρώσας τώ Σταυρώ, τώ θείω, καταξίωσον, ιδείν καί τήν σεπτήν, Ανάστασίν σου Κύριε, ίνα λάβωμεν πλουσίως τό μέγα έλεος.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τώ τιμίω Σταυρώ τού Υιού σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα, αγνή Θεοτόκε, πάσαν προσβολήν τού πολεμήτορος, άπαντες ραδίως εκτρεπόμεθα, διό κατά χρέος σέ αεί μακαρίζομεν, ως Μητέρα τού Θεού, καί μόνην ελπίδα τών ψυχών ημών.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος β'
Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα

Τῆς ἀγνεΐας υπάρχων ἡ πηγὴ, τῇ νηστεΐᾳ συντήρησον ἡμᾶς Ελεῆμον,
βλέψον εἰς ἡμᾶς τοὺς σοὶ προσπίπτοντας, πρόσχες τῇ ἐπάρσει τῶν
χειρῶν ἡμῶν, ὁ τείνας τὰς παλάμας σου, ἐν ξύλῳ σταυρούμενος,
ὑπὲρ πάντων γηγενῶν ὁ τῶν Ἀσωμάτων μόνος Κύριος.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὁρώσά σε νεκρόν
ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Υἱέ μου ἔλεγε, τί τό φοβερόν τούτο
μυστήριον, ὁ πᾶσι δωρούμενος, ζώῃν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν
Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον, ἐπονεΐδιστον;

Ωδή ε' Ἦχος β'
Ὁ φωτισμός τῶν ἐν σκότει

Τὴν ἐν ἐμοί, καθορῶν ἀμαρτίαν, ὁ δολιόφρων, σπεύδει καί
συμπράττει τῇ ἀμαρτίᾳ, χαίρει γάρ ὄντως τῇ ἐμῇ ἀπωλείᾳ. Ἀλλὰ σύ
μοι δίδου διόρθωσιν, Σῶτερ εἰς ἐκείνου ἀναίρεσιν δέομαι.

Ὁ τὰς ἀρχάς, θριαμβεύσας τοῦ σκότους ἐν τῷ Σταυρῷ σου, τούτων
ἐξελοῦ με τῆς κακουργίας, τὸν ἐμπεσόντα εἰς βυθὸν ἀμαρτίας, καί εἰς
βόθρον ἀτόπων πράξεων, σοῦ δέ τῷ ἐλέει, σωθῆναι ἐλπίζοντα.

Ὁ νεκρωθεὶς, ἐν Σταυρῷ ἠπλωμένος, τὴν νεκρωθείσαν, ζώωσον
ψυχὴν μου τῇ ἀμαρτίᾳ, καί τὴν σεπτὴν σου Εξανάστασιν φθάσαι, ἐν
εἰρήνῃ Χριστέ ἀξίωσον, πράττοντα τὰ σά, ἐμμελῶς δικαιώματα.

Θεοτοκίον

Ὁ φωτισμός, τῆς ἐμῆς ἀσθενείας, ἡ σωτηρία, τῆς ἀμαυρωθείσης,
Ἀγνή ψυχῆς μου, σῶσόν με σῶσον, ἀπολλύμενον Κόρη, καί χιτῶνα
τῆς ἀφθαρσίας με, ἐνδυσον φθαρέντα, δεινοῖς πλημμελήμασι.

Εἰρμός ἄλλος
Τῆς νυκτός διελθοῦσης

Σύ ἐν τόπῳ Κρανίου, σαρκὶ σταυρωθῆναι, κατεδέξω μόνε Αθάνατε, τό
ἀνθρώπινον γένος, ἀπαθανατίζων, καί ἀναμορφούμενος Κύριε.

Τὴν τοῦ Πάθους σου ὕβριν, ἡ Κτίσις Ὁρώσα, ὅλη μετεβάλλετο, Κύριε,
Ιουδαίων θρηνούσα, τὴν μαιφονίαν, ἀλλ' ἠνέσχου σῶσαι τὰ
σύμπαντα.

Δόξα...

Ω Τριάς παναγία, σύ ημών λατρεία, σύ καί προσφυγή καί κραταίωμα, τοίς εν φύσει μιά σε, ανυμνολογούσιν, ιλασμόν πταισμάτων κατάπεμψον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πολυώννυμε Κόρη, χαίροις Θεοτόκε, κιβωτέ καί στάμνε καί τράπεζα, φωτοφόρε λυχνία, πυρίμορφε βάτε, όρος τού Θεού τό κατάσκιον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Κόσμω καί τοίς εν κόσμω, χαίρειν προσειπόντες, νύν ως τώ Χριστώ, συσταυρούμενοι, υπομείνωμεν ύβριν, χλεύην καί τά άλλα, ίνα σύν αυτώ δοξασθώμεν.

Ο Ειρμός

Τής νυκτός διελθούσης, ήγγικεν η ημέρα, καί τό φώς τώ κόσμω επέλαμψε, διά τούτο ύμνεί σε, τάγματα Αγγέλων, καί δοξολογούσί σε, Κύριε.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Ο ταπεινώσας σεαυτόν, ανυψώθης εν Σταυρώ δι' ευσπλαγχνίαν, ανυψών τόν πεσόντα, βρώσει τού ξύλου ποτέ, διό σε μόνε υπεράγαθε, τόν δεδοξασμένον, υμνούμεν εις αιώνας.

Απροσεξίας νυσταγμώ, αμαρτίας τόν βαρύν υπέστην ύπνον, αλλά σύ ο υπνώσας, επί Σταυρού δι' εμέ, Χριστέ μου, έγειρον πτωθέντα με, μή με καταλάβη, η νύξ η τού θανάτου.

Εκτυφλωθείς ταίς ηδοναίς, περιφέρω τήν ψυχήν εσκοτισμένην, καί γελά καθορών με, ο δολιόφρων εχθρός, διό με φώτισον καί λύτρωσαι, τούτου τής κακίας, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Εν αμελεία τήν ζωήν, δαπανήσας νυσταγμώ τής αμαρτίας, τήν ψυχήν εβαρύνθην, τή ακοιμήτῳ δέ σου πρεσβεία, προστρέχω. Μή δώσης με, εις θάνατον Κόρη, πανάχραντε υπνώσαι.

Άλλος

Τόν εν τή βάτῳ Μωσεί

Ακάνθαις στεφανωθείς, καί στολήν εκ πορφύρας, ενδυσάμενος ώφθης, ωραιότατος Χριστέ, τώ κάλλει υπέρ πάντας, τούς υιούς τών ανθρώπων, τή δόξη απαστράπτων.

Χολήν καί όξος πιών, δύω ρείθρα προχέεις, ζωης καί αφθαρσίας, εκ

τῆς θείας Πλευράς σου, τοῖς πίστει σε ὑμνοῦσι, καί δοξολογοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Θεότης μία Τριάς, ἡ ἀμέριστος φύσις, μεριστή δέ προσώποις, τό ἀνώλεθρον κράτος, Πάτερ Υἱέ καί Πνεῦμα, σέ ανυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Ἀγνή, ἡ ουράνιος πύλη, ἡ σωτηριος θύρα, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τήν δέησιν προσδέχου, τῶν σέ μακαριζόντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Σταυρέ τό σκήπτρον Χριστοῦ, Εκκλησίας τό κέρας, Βασιλέων τό νίκος, φύλαξ τῶν Χριστιανῶν, αὐτός εἰ φωτισμός μου, αὐτός καί καυχημά μου, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, ευλογούμεν, καί Προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Τόν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τό θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε ευλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Ἡ τόν πρό ηλίου

Τήν λελεπτρωμένην, ψυχὴν μου ταῖς ἀτόποις ἐνθυμήσεσι, τῷ ραντισμῷ τοῦ Αἵματός σου κάθαρον, θείε Λόγε, καί κοινωνόν, τῆς δόξης σου μέ ποιήσον, ὁ δι' ἐμέ τήν ἄδοξον, καθυπομείνας Χριστέ Σταύρωσιν.

Ὅλος κατεκάμφθην, τῷ βάρει τῶν ἀτόπων Χριστέ πράξεων, καί σκυθρωπάζων κράζω σοι Φιλάνθρωπε. Τῆς ψυχῆς μου τοὺς ἀνιάτους, μώλωπας θεράπευσον, τῷ σῷ τιμίῳ Αἵματι, ἵνα ὑμνῶ σου τήν θεότητα.

Βρώμα τήν κακίαν, καί πόμα τήν ἀμέλειαν ποιούμενος, ὁ κατὰ πάντα μένων ἀδιόρθωτος, τῶν βρωμάτων τῇ ἀποχῇ, ἀκαίρως ἐπαγάλλομαι, οὐ γάρ τοιαύτην ἔφησε, νηστείαν ἐσεσθαι ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον

Τήν τῆς ἀποτόμου, ἀρχαίας ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καί τῆς Προμήτορος τήν ἐπανόρθωσιν, τήν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεόν, αἰτίαν οικειώσεως, τήν πρὸς τόν Κτίστην γέφυραν, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ειρμός άλλος
Τήν αγνήν καί άχραντον

Ξυλω σταυρωθέντος σου, η Κτίσις εδονείτο, Θεός υπάρχων,
πέπονθας σαρκικώς, διά σπλάγχχνα οικτιρμών, ίνα σώσης ημάς.

Τού Σταυρού σου Κύριε, η δύναμις μεγάλη, καί γάρ τυτούντες τούτον
εν αυτοίς ευθύς δαιμόνων τήν ισχύν, αποκρουόμεθα.

Δόξα...

Μονάς τρισυπόστατε, τριάς ενικωτάτη, κυριαρχία, φύσις ισοκλεής,
Πάτερ Υιέ καί θείον Πνεύμα, σώσον πάντας ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ιλαστήριον, τού κόσμου Θεοτόκε, εν ώ προστρέχοντες,
πάντες αμαρτωλοί, πρός Θεόν καταλλαγάς, αεί ευρίσκομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τού Σταυρού σου Κύριε, τή θεία δυναστεία ενίσχυσόν με, άμωμον καί
αγνόν, τόν καιρόν σοι τής νηστείας, προσενέγκασθαι.

Ο Ειρμός

Τήν αγνήν καί άχραντον, Μητέρα καί Παρθένον, ωδαίς ασμάτων,
άπαντες οι πιστοί, ως Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ήχος πλ. δ'

Τό τής Νηστείας διάγγελμα, περιχαρώς υποδεξώμεθα, ει γάρ ταύτην
ο Προπάτωρ διεφυλάξατο, τήν τής Εδέμ έκπτωσιν ουκ άν υπέστημεν,
ωραίος ήν εις όρασιν, καί καλός εις βρώσιν, ο εμέ θανατώσας
καρπός, μή συναρπασθώμεν τοίς βλεφάροις, μηδέ γλυκανθήτω ημών
ο φάρυγξ, τοίς τιμωμένοις βρώμασι, μετά δέ τήν μετάληψιν
ατιμαζομένοις, φύγωμεν τήν ακρασίαν, καί τοίς μετά κόρον πάθεσιν,
ουχ υποβληθώμεν, ενσημανθώμεν τώ αίματι, τού υπέρ ημών
αχθέντος εις θάνατον εκουσίως, καί ου μή θήγη ημών ο ολοθρευτής,
καί φάγοιμεν Πάσχα, Χριστού τό Ιερώτατον, εις σωτηρίαν τών ψυχών
ημών. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τί υμάς καλέσωμεν Άγιοι; Χερουβίμ; ότι υμίν επανεπαύσατο Χριστός.
Σεραφίμ; ότι απαύστως εδοξάσατε αυτόν. Αγγέλους; τό γάρ σώμα
απεστράφητε. Δυνάμεις; ενεργείτε εν τοίς θαύμασι. Πολλά υμών τά
ονόματα, καί μείζονα τά χαρίσματα, πρεσβεύσατε, τού σωθίναι τάς
ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον
Ω τού παραδόξου θαύματος!

Ὡς ἐβλεψέ σε σταυρούμενον, ἐν τῷ Κρανίῳ Σωτήρ, ἡλλοιοῦτο ἡ σύμπασα, Κτίσις καί συνείχετο, δονουμένη μὴ φέρουσα, ἡ δὲ Παρθένος, ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, οδυρομένη, σοὶ ἀνεβόησεν. Οἶμοι ὦ τέκνον μου, Σωτέρ μου γλυκύτατε! τί τό καινόν, τοῦτο καὶ παράδοξον, καὶ ξένον θέαμα;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τό τροπάριον τῆς Προφητείας Ἦχος πλ. δ'

Τόν πολυαμάρτητον ἡμῶν βίον, καὶ τόν ἀμετανόητον τρόπον, οἰκτιρμοῖς προκατάλαβε Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, ζωῆς καὶ θανάτου δεσπόζοντα, σῶσον ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ιζ'

Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου.

Στίχ. Ὁ Θεός μου, βοηθός μου, καὶ ἐλπιῶ ἐπαυτόν.

Προφητείας Ἡσαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Γ', 1-14)

Ἴδού, ὁ Δεσπότης Κύριος Σαβαώθ ἀφελεῖ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ, ἰσχύοντα καὶ ἰσχύουσιν, ἰσχύν ἄρτου καὶ ἰσχύν ὕδατος, γίγαντα, καὶ ἰσχύοντα, καὶ ἄνθρωπον πολεμιστήν, καὶ δικαστήν, καὶ προφήτην, καὶ στοχαστήν, καὶ πρεσβύτερον, καὶ πεντηκόνταρχον, καὶ θαυμαστόν σύμβουλον, καὶ σοφόν ἀρχιτέκτονα, καὶ συνετόν ἀκροατήν. Καὶ ἐπιστήσω νεανίσκους ἀρχοντας αὐτῶν, καὶ ἐμπαίκεται κυριεύσουσιν αὐτῶν. Καὶ συμπεσεῖται ὁ λαός, ἄνθρωπος πρὸς ἄνθρωπον, καὶ ἄνθρωπος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, προσκώψει τὸ παιδάριον πρὸς τὸν πρεσβύτερον, καὶ ὁ ἀτίμος πρὸς τὸν ἐντίμον. Ὅτι ἐπιλήψεται ἄνθρωπος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἢ τοῦ οἰκείου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, λέγων. Ἰμάτιον ἔχεις, ἀρχηγός ἡμῶν γενοῦ, καὶ τὸ βρῶμα τὸ ἐμὸν ὑπὸ σέ ἐστω. Καὶ ἀποκριθεὶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐρεῖ, οὐκ ἔσομαί σου ἀρχηγός, οὐ γάρ ἐστιν ἐν τῷ οἴκῳ μου ἄρτος, οὐδὲ ἰμάτιον, οὐκ ἔσομαι ἀρχηγός τοῦ λαοῦ τούτου, ὅτι ἀνείται Ἱερουσαλήμ, καὶ Ἰουδαία συμπτέπτωκε, καὶ αἱ γλώσσαι αὐτῶν, μετὰ ἀνομίας, τὰ πρὸς Κύριον ἀπειθούσι, διότι ἐταπεινώθη ἡ δόξα αὐτῶν, καὶ ἡ αἰσχὺνὴ τοῦ προσώπου αὐτῶν ἀντέστη αὐτοῖς, τὴν δὲ ἀμαρτίαν αὐτῶν, ὡς Σοδόμων ἀνήγγειλαν, καὶ ἐνεφάνισαν, οὐαὶ τῇ ψυχῇ αὐτῶν! διότι βεβούλευνται βουλήν πονηράν καθ' ἑαυτῶν, εἰπόντες.

Δήσωμεν τόν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστί, τοίνυν, τά γεννήματα τῶν ἔργων αὐτῶν φάγωνται, οὐαί τῷ ἀνόμῳ! πονηρά κατὰ τά ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ συμβήσεται αὐτῷ. Λαός μου, οἱ πράκτορες ὑμῶν καλαμῶνται ὑμᾶς, καί οἱ απαιτοῦντες κυριεύουσιν ὑμῶν. Λαός μου, οἱ μακαρίζοντες ὑμᾶς, πλανῶσιν ὑμᾶς, καί τήν τρίβον τῶν ποδῶν ὑμῶν τaráσσουσιν. Ἀλλά νῦν καταστήσεται εἰς κρίσιν Κύριος, καί στήσει εἰς κρίσιν τόν λαόν αὐτοῦ, αὐτός γάρ Κύριος εἰς κρίσιν ἤξει μετὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, καί μετὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός 1η'

Κύριε, βοηθέ μου καί λυτρωτά μου.

Στίχ. Οἱ οὐρανοί διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

τ37 [top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Στιχηρά
Ἦχος πλ. α'**

Δεῦτε πιστοί ἐπεργασωμεθα, ἐν φωτί τά ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, πάσαν ἀδίκον συγγραφὴν ἀφ' ἐαυτῶν, τοῦ πλησίον ἀφελώμεθα, μή τιθέντες πρόσκομμα τούτῳ εἰς σκάνδαλον, ἀφήσωμεν τῆς σαρκὸς τήν εὐπάθειαν, αὐξήσωμεν τῆς ψυχῆς τά χαρίσματα, δώσωμεν ἐνδεέσιν ἄρτον, καί προσέλθωμεν Χριστῷ, ἐν μετανοίᾳ βιώντες, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. **(Δίς)**

δ' Μαρτυρικά, τὰ τοῦ Ἦχου τῆς Εβδομάδος

δ' Ἰδιόμελα, τοῦ ἁγίου Θεοδώρου

Ἦχος β'

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, καί πανηγυρίσωμεν, σήμερον γάρ προτίθεται τράπεζαν μυστικὴν, ὁ μάρτυς Θεόδωρος, εὐφραίνουσιν τοὺς φιλεόρτους ἡμᾶς, τοῦ βοήσαι πρὸς αὐτόν. Χαίροις Ἀθλοφόρε ἀήττητε, ὁ τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων, ἐπὶ γῆς καταστρεψάμενος, χαίροις, ὁ τό πῆλινόν σου σῶμα, διὰ Χριστόν τόν Θεόν, ἐκδεδωκώς ταῖς βασάνοις, χαίροις, ὁ ἐν ποικίλοις κινδύνοις, δόκιμος στρατιώτης ἀναδειχθείς, τῆς οὐρανοῦ στρατιάς. Διό δυσωπούμέν σε, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὴν Θεοδώρητον χάριν, τῶν θαυμάτων σου Μάρτυς Θεόδωρε, πάσιν ἐφαπλοῖς, τοῖς πίστει σοὶ προστρέχουσι, δι' ἧς ευφημούμεν σε λέγοντες. Αἰχμαλώτους λυτροῦσαι, θεραπεύεις νοσοῦντας, πενομένους πλουτίζεις, καί διασώζεις πλέοντας, μάταιον δρασμόν

επέχεις οικετών, καί ζημίας φανέρωσιν ποιείς, τοῖς συληθείσιν
Αθλητά, καί στρατιώτας παιδεύεις τῆς αρπαγῆς ἀπέχεσθαι, νηπίοις
χαρίζεις, συμπαθῶς τὰ αἰτήματα, θερμός ευρίσκη προστάτης, τοῖς
επιτελούσί σου τό ιερὸν μνημόσυνον, μεθ' ὧν καί ἡμῖν Αθλητά
ιερῶτατε, τοῖς ανυμνοῦσί σου τό μαρτύριον, αἴτησαι παρὰ Χριστοῦ τό
μέγα ἔλεος.

Δῶρον Θεοῦ υπέρτατον, ἀνεδείχθης Μάρτυς Θεόδωρε, ὅτι καί μετὰ
τέλος, ὡς ζών, τοῖς προστρέχουσι παρέχεις τὰς αἰτήσεις. Ὅθεν υἱὸν
αρπαγέντα γυναιίου ποτέ, δορυάλωτον ἐν αλλοπίστῳ στρατῷ,
ἐπιστάσα ἡ χήρα, τοῖς δάκρυσιν τὸν Ναὸν σου κατέβρεχεν, αὐτὸς δέ
ὡς συμπαθῆς, ἐφ' ἵππῳ λευκῷ ἐπιβάς, ταύτης τὸν παῖδα, ἀοράτως
παρέστησας, καί μετὰ τοῦτο σὺν τούτῳ ἐνεργῶν, τοῖς θαύμασιν οὐκ
ἐλίπες. Ἀλλ' αἴτησαι Χριστὸν τὸν Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Φείων δωρεῶν, ἐπώνυμόν σε γεραίρω, τρισμάκαρ Θεόδωρε, τοῦ
φωτός γάρ τοῦ θείου, ἄδυτος φωστήρ ἀναδειχθεὶς, κατέλαμψας
ἀθλοῖς σου, τὴν σύμπασαν Κτίσιν, καί πυρὸς ἀκμαιότερος φανείς, τὴν
φλόγα κατέσβεσας, καί τοῦ δολίου δράκοντος, τὴν κάραν συνέτριψας,
διό ἐν τοῖς ἀθλοῖς σου, Χριστὸς επικαμφθεὶς ἐστεφάνωσε τὴν θείαν
κάραν σου. Μεγαλομάρτυς Αθλητά, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν
ἐκτενῶς ἰκέτευε, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Οργάνῳ χρησάμενος ὁ δυσμενῆς, τῷ συναποστάτῃ Τυράννῳ, δι'
ἐπινοίας χαλεπῆς, τὸν νηστεία καθαγνιζόμενον λαὸν εὐσεβή, τοῖς ἐκ
μιαρῶν θυσιῶν κεκραμένοις βρώμασιν, ἐπειράτο καταμιαίνειν, ἀλλ'
αὐτὸς τό ἐκείνου μηχανήμα, σοφωτέρα διέλυσας ἐπινοία, ὄναρ
ἐπιστάς, τῷ τότε Ἀρχιερεῖ, καί τό βαθύ τῆς γνώμης ἀνακαλύπτων, καί
τό ἀτοπὸν τοῦ ἐγχειρήματος υποδηλών, καί δὴ σοι χαριστήρια
θύοντες, σωτήρα ἐπιγραφόμεθα, ἐτήσιον ἀνάμνησιν τοῦ γενομένου
ποιούμενοι, καί τό λοιπὸν ἐξαιτούμενοι, τῶν ἐπινοιῶν τοῦ πονηροῦ,
ἀβλαβεῖς περισώζεσθαι, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, μάρτυς
Θεόδωρε.

Καὶ νυν... Θεοτοκίον τό τοῦ Ἦχου

Προκείμενον Ἦχος πλ. α' Ψαλμός 10'

Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως.

Στίχ. Ὑπερασπίσαι σου τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Β', 20 - Γ', 20)

Εκάλεσεν Αδάμ ονόματα πάσι τοῖς κτήνεσι, καί πάσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ ουρανοῦ, καί πάσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, τῷ δέ Αδάμ ουχ ευρέθη βοηθός, ὁμοιος αὐτῷ. Καί επέβαλεν ὁ Θεός ἐκστασιν ἐπὶ τὸν Αδάμ, καί ὑπνῶσε, καί ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ, καί ανεπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐτῆς. Καί ὠκοδόμησε Κύριος ὁ Θεός τὴν πλευράν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Αδάμ, εἰς γυναῖκα, καί ἡγάγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Αδάμ. Καί εἶπεν Αδάμ. Τούτο νῦν οστούν ἐκ τῶν οστέων μου, καί σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου, αὕτη κληθήσεται Γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς ἐλήφθη αὕτη. Ἐνεκεν τούτου, καταλείπει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καί τὴν μητέρα, καί προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καί ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. Καί ἦσαν οἱ δύο γυμνοί, ὁ τε Αδάμ καί ἡ γυνή αὐτοῦ, καί οὐκ ἠσχύνοντο, ὁ δέ ὄφεις ἦν φρονιμώτατος πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν ἐποίησε Κύριος ὁ Θεός. Καί εἶπεν ὁ ὄφεις τῇ γυναικί. Τί ὅτι εἶπεν ὁ Θεός, οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ; Καί εἶπεν ἡ γυνή τῷ ὄφει. Ἀπὸ παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ φαγώμεθα, ἀπὸ δέ τοῦ καρποῦ τοῦ ξύλου, ὁ ἐστὶν ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου, εἶπεν ὁ Θεός, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ, οὐδέ μὴ ἀψησθε αὐτοῦ, ἵνα μὴ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. Καί εἶπεν ὁ ὄφεις τῇ γυναικί, οὐ θανάτῳ, ἀποθανεῖσθε, ἡδεὶ γάρ ὁ Θεός, ὅτι ἡ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοί, καί ἔσεσθε ὡς θεοί, γινώσκοντες καλὸν καί πονηρόν. Καί εἶδεν ἡ γυνή, ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρώσιν, καί ὅτι ἀρεστόν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, καί ὡραῖόν ἐστι τοῦ κατανοῆσαι, καί λαβούσα ἡ γυνή ἀπὸ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ, ἔφαγε, καί ἔδωκε καί τῷ ἀνδρί αὐτῆς μετ' αὐτῆς, καί ἔφαγον. Καί διηνοιχθήσαν οἱ ὀφθαλμοί τῶν δύο, καί ἔγνωσαν ὅτι γυμνοί ἦσαν, καί ἔρραψαν φύλλα συκῆς, καί ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα. Καί ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ, περιπατούντος ἐν τῷ Παραδείσῳ τὸ δειλινόν, καί ἐκρύβησαν, ὁ τε Αδάμ καί ἡ γυνή αὐτοῦ, ἀπὸ προσώπου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου. Καί ἐκάλεσε Κύριος ὁ Θεός τὸν Αδάμ, καί εἶπεν αὐτῷ. Αδάμ, ποῦ εἶ; Καί εἶπεν αὐτῷ. Τῆς φωνῆς σου ἤκουσα, περιπατούντος ἐν τῷ Παραδείσῳ, καί ἐφοβήθην, ὅτι γυμνός εἰμι, καί ἐκρύβην. Καί εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός. Τίς ἀνήγγειλέ σοι ὅτι γυμνός εἶ; Εἰμὴ ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὐ ἐνετείλάμην σοι τούτου μόνον μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες; Καί εἶπεν ὁ Αδάμ. Ἡ γυνή, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καί ἔφαγον. Καί εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῇ γυναικί. Τί τοῦτο ἐποίησας; καί εἶπεν ἡ γυνή, ὁ ὄφεις ἠπάτησέ με, καί ἔφαγον. Καί εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ ὄφει. Ὅτι ἐποίησας τούτο, ἐπικατάρατος εἶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καί ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῆς γῆς, ἐπὶ τῷ στήθει σου καί τῇ κοιλίᾳ πορεύσῃ, καί γῆν φαγὴ πάσας τὰς ἡμέρας

τῆς ζωῆς σου, καί ἐχθραν θήσω ἀνά μέσον σου, καί ἀνά μέσον τῆς γυναικός, καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου, καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς, αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καί σύ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν. Καί τῇ γυναικί εἶπε. Πληθύνων πληθυνώ τάς λύπας σου, καί τόν στεναγμόν σου, ἐν λύπαις τέξη τέκνα, καί πρὸς τόν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καί αὐτός σου κυριεύσει. Τῷ δὲ Ἀδὰμ εἶπεν. Ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικός σου, καί ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὐ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες, ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου, ἐν λύπαις φαγὴ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι, καί φαγὴ τόν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου φαγὴ τόν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης, ὅτι γῆ εἶ, καί εἰς γῆν ἀπελεύση. Καί ἐκάλεσεν Ἀδὰμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός αὐτοῦ, Ζωή, ὅτι αὕτη μήτηρ πάντων τῶν ζώντων.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός κ'

Υψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου.

Στίχ. Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου ευφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς.

**Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Γ', 19-24)**

Ὁ Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν ἡτοίμασε δὲ οὐρανοὺς ἐν φρονήσει. Ἐν αἰσθήσει αὐτοῦ ἄβυσσοι ἐρράγησαν, νέφη δὲ ἐρρύησαν ὁρόσον. Υἱέ, μὴ παραρρυῆς, τήρησον δὲ ἐμὴν βουλήν καὶ ἐννοίαν, ἵνα ζή σὴ ψυχὴ, καὶ χάρις ἢ ἐπὶ σὺ τραχήλῳ, ἔσται δὲ ἰάσις ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου, ἵνα πορεύῃ πεποιοῦς ἐν εἰρήνῃ πάσας τὰς ὁδοὺς σου, ὁ δὲ πούς σου οὐ μὴ προσκόψη, ἐάν γάρ κάθῃ, ἀφοβὸς ἔσῃ, ἐάν δὲ καθεύδῃς, ἡδέως υπνώσεις, καὶ οὐ φοβηθήσῃ πτόησιν ἐπελθούσαν, οὐδὲ ὁρμὰς ἀσεβῶν ἐπερχομένας. Ὁ γάρ Κύριος ἔσται ἐπὶ πασῶν ὁδῶν σου, καὶ ἐρείσει σὸν πόδα, ἵνα μὴ ἀγρευθῇς. Μὴ ἀπόσχου εὐποιεῖν ἐνδεή, ἡνίκα ἂν ἔχῃ ἡ χεὶρ σου βοηθεῖν. Μὴ εἴπῃς. Ἐπανελθὼν ἐπάνηκε, καὶ αὐριον δώσω, δυνατοῦ σου ὄντος εὐποιεῖν, οὐ γάρ οἶδας τί τέξεται ἡ ἐπιούσα. Μὴ τέκταινε ἐπὶ σὸν φίλον κακὰ, παροικούντα καὶ πεποιοῦτά ἐπὶ σοί. Μὴ φιλεχθρήσῃς πρὸς ἄνθρωπον μάτην, ἵνα μὴ τι εἰς σέ ἐργάσῃται κακόν. Μὴ κτήσῃ κακῶν ἀνδρῶν οὐκ εὖ, μηδὲ ζηλώσῃς τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. Ἀκάθαρτος γάρ ἐναντὶ Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δικαίοις οὐ συνεδρεύει. Κατὰ Κυρίου ἐν οἴκοις ἀσεβῶν, ἐπαύλεις δὲ δικαίων εὐλογούνται. Κύριος υπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοὺς δὲ δίδωσι χάριν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Μεγάλα τά τής πίστεως κατορθώματα! εν τή πηγή τής φλογός, ως επί ύδατος αναπαύσεως, ο Άγιος Μάρτυς Θεόδωρος ηγάλλετο, πυρί γάρ ολοκαυτωθείς, ως άρτος ηδύς, τή Τριάδι προσήνεκται. Ταίς αυτού ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα τά σά Θεοτόκε Μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν. Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Κανών τού Αγίου Θεοδώρου

Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Υγράν διοδεύσας

Θεού σε Θεόδωρε εραστήν, ειδώς καί τώ πόθω, τώ αφίκτω σου πεδηθείς, ψυχήν τε καί σώμα καί τούς λόγους, τών εγκωμίων ανατίθιμι.

Εγγράφετο δόγμα θεοστυγές, θυσίαν ειδώλοις, καί ου ζώντι φέρειν Θεώ, αλλ' ήχθης ου θήσων Αθλοφόρε, τώ δέ Θεώ προσαχθησόμενος.

Ο έρωτι θείω καθηλωθείς, Θεού τού Υψίστου, τώ Υιώ τώ Μονογενεί, Θεόδωρε Μάρτυς εστρατεύθης, καί τών βραβείων ου διήμαρτες.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε Αγγέλων καί τών βροτών, ανύμφευτε Μήτηρ, ευφημούσιν ανελλιπώς, τόν Κτίστην γάρ τούτων ώσπερ βρέφος, εν ταίς αγκάλαις σου εβάστασας.

Ωδή γ'

Σύ ει τό στερέωμα

Ύμνον εκ χειλέων μου, καί εξ οδυνηράς δέησιν, φέρω ψυχής, ήν κατοικτειρήσαις, αθλοφόρε Θεόδωρε.

Σάρκα καθυπέταξας, τώ αυτοκράτορι ένδοξε, Μάρτυς νοϊ, καί δι' αμφοτέρων, θεραπεύεις τόν Κτίσαντα.

Ἐστης ἐπὶ βήματος, τυραννικοῦ Χριστόν ἀνακτα, θεολογών, θύειν γάρ
κιβδήλοις, ἀπηρνήσω Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ τείχος αἰί, Χριστιανοί, σέ
δοξολογούμεν, ἀσιγήτως Ἀνύμφευτε.

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Μυστηρίων γευσάμενος, θείων ἐν συνέσει Μάρτυς Θεόδωρε,
ἀνεπαίσχυντον ἀνάρρυσιν, τῆς Θεοῦ γεννήσεως ὡμολόγησας.

Εμπαθὴ τὴν θεότητα, ὦντο τοῖς πάθεσιν οἱ λατρεύοντες, οὓς ἐν
Πνεύματι διήλεγξας, ἀθλητὰ Θεόδωρε φωτιζόμενος.

Λυτρωτὴν δι' ἐντεύξεως, τῶν σέ ἀνυμνούντων μάκαρ Θεόδωρε, ἐκ
ποικίλων περιστάσεων, καὶ παθῶν γενέσθαι ἱκετεύομεν.

Θεοτοκίον

Ἡ τὸν στάχυν βλαστήσασα, τὸν ζωοποιὸν ἀνήρωτος ἀρουρα, τὸν
παρέχοντα τῷ Κόσμῳ ζωὴν, Θεοτόκε σῶζε τοὺς υμνοῦντάς σε.

Ὡδή ε'

Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι

Ποθεῖτε τὸν ποθήσαντα Κύριον, ἐπεφώνεις, ἀθλητὰ Θεόδωρε, τοῖς
συναθλούσί σοι Μάρτυσιν.

Ὡς ζήλω Ἀθλοφόρε πυρούμενος, τὴν καρδίαν, θεὰν τὴν ψευδώνυμον,
σὺν τῷ τεμένει κατέφλεξας.

Δυνάμει ἀηττήτῳ Θεόδωρε, ἀθλοφόρε, βαρβάρων θρασύτητα, καμοῦ
τά πάθη ἀνάλωσον.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετὰ τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τὸν Θεὸν Λόγον,
σαρκί τῷ Κόσμῳ ἐκύησας.

Ὡδή ς'

Ἰλάσθη τί μοι Σωτήρ

Ὡς χαύνον ὡς ἀσθενές, Θεὸν ματαίων τό φρύαγμα, πρὸς ἀμυναν
ἐαυτῶν, ἀνθρώπων ἐδέετο, ἐνστάσει νικώμενον, ἀψευδῶν
Μαρτύρων, κηρυττόντων τὴν ἀλήθειαν. (Δίς)

Ρωσθείς δυνάμει Θεού, Μαρτύρων κλέος Θεόδωρε, τάς στρέβλας τών ασεβών, νηπίων τοξεύματα, εώρας μακάριε, τό διαιωνίζον, τών μελλόντων προορώμενος.

Θεοτοκίον

Ρυσθείημεν τών δεινών, πταισμάτων ταίς ικεσίαις σου, Θεογεννήτορ αγνή, καί τύχοιμεν Πάναγνε, τής θείας ελλάμπεως, τού εκ σου αφράστως, σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Πίστιν Χριστοῦ ωσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβών εν καρδίᾳ σου, τάς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας Πολύαθλε, καί στέφει ουρανίῳ, ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Ωδή ζ'

Οἱ εκ τῆς Ἰουδαίας

Εμαστίχθης τό σῶμα, ὑπέρ τού μαστιχθέντος, Λόγου σαρκί δι' ἡμᾶς, καί τούτῳ ευχαρίστως, γηθόμενος ἐβόας, ἀθλοφόρε, Θεόδωρε, ὁ τών Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡς εν τάφῳ ἐτέθη, καί ἐκῶν ἐσφραγίσθη ὁ Λυτρωτής τού παντός, εἰρκτή ἐσφραγισμένη, παρώκησας κραυγάζων, ἀθλοφόρε Θεόδωρε, ὁ τών Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Νεκρωθεὶς καί τά πάθη, τῆς σαρκός προαιρέσει, ἐκτιναξάμενος, οὐ βρώσει Ἀθλοφόρε, τῷ πόντῳ δέ τῷ θείῳ, ἐμελώδεις τρεφόμενος, ὁ τών Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Εν φρουρά Ἀθλοφόρε, ὥσπερ εν τῇ καμίνῳ, τούς νεανίας ποτέ, ὁ εἰς τῆς ἀκηράτου, Τριάδος σέ θαρρύνει, οραθεὶς ἀναμέλποντα, ὁ τών Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Τήν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σώτερ οικονομήσασθαι, εν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, κατώκησας τῷ Κόσμῳ, ἣν προστάτιν ἀνέδειξας, ὁ τών Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Πεπηρωμένος ἔννοϊαν, τών ἀνόμων ὁ ἐξάρχος τῷ θεοσεβεῖ σοι ασεβῶς ἐπέπληττε. Τί μάτην εἰς ἀνθρώπον, βιοθανή ἀνόητε, ἔθου τάς

ελπίδας; αλλά σύ ανεβόας, οι Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τόν αἰῶνα.

Ὡς νουνεχῆς καί φρόνιμος, οικονόμος τῆς χάριτος, τῇ δωρημένη ἐκ Θεοῦ σοί χάριτι, ἐβόας Θεόδωρε, τῷ ἀσεβῶς προστάσσοντι. Αὕτη μοι αἰσχύνῃ, καί τοῖς μέλπουσιν ἤτω, οι Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανικῶς ἠγώνισαι, ἀποτόμως διήλεγξας. Τί ἀνοηταίνεις, τῷ Τυράννῳ ἐκράζεις, προστάττων τοῖς κτίσμασι, ψευδολατρεῖν τόν Κτίσαντα, ἐγκαταλιπόντες; ἀλλ' ἐγώ ἀναμέλπω. Οι Παῖδες ευλογοῦσιν, ἱερεῖς ανυμνοῦσι, λαοί υπερυψοῦσι, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σωματικαῖς μορφώσεσι, καί ποικίλοις αἰνίγμασι, καί συμβολικαῖς, καί τυπικαῖς ἐμφάσεσι, τήν σὴν προεμήνυον, οι θεηγόροι Γέννησιν, τήν υπερφυά καί θαυμαστήν σου Παρθένε, διό σε γεγηθότες, εὐσεβῶς ανυμνοῦμεν, Χριστόν υπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Σέ τήν ἀπειρόγαμον

Ἦλῃ μαρτυρίου σου, Θεοῦ Θεόδωρε ὁ πόθος, ὅθεν σοί καί γέγονε, τῷ ἐνύλῳ τό σῶμα πυρί, δι' οὐ πρός τό θεῖον χαίρων, πύρ ἐξεδήμησας, ἀθλοφόρε θεραπευτά Θεοῦ Θεόδωρε.

Μάρτυς παναοίδιμε, κατέφλεξας, οὐ κατεφλέχθης, σύ γάρ τήν ἀπάτην ἐφλεξας, τῷ Θεῷ δέ παρίστασαι, ζῶν καί ἐν αὐτῷ μαρτυρικῶς εὐφραινόμενος, ἀθλοφόρε θεραπευτά Θεοῦ Θεόδωρε.

Δόξα...

Ἐνα σε γινώσκομεν, Χριστόν τόν ἕνα τῆς Τριάδος, ἐν δυσὶ τελείαις φύσεσι, τόν λαόν σου διάσωσον, τούτον ὃν ἐκτήσω τῷ τιμίῳ σου Αἵματι, Θεοδώρου τοῦ ἀθλοφόρου ταῖς ἐντεύξεσι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν τόν ἀόρατον, Θεόν βαστάσασαν ἀγκάλαις, τόν ἐν οὐρανοῖς υμνοῦμενον, ὑπὸ πάσης, Δυνάμεως, καί διὰ σοῦ ἡμῖν δωρούμενον, πάντοτε σωτηρίαν, οι ἐν περιστάσει μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός

Σέ τήν ἀπειρόγαμον Θεοῦ Μητέρα καί Παρθένον, σέ τήν ὑπὲρ νοῦν κυήσασαν, διὰ λόγου τόν ὄντως Θεόν, τήν ὑψηλοτέραν, τῶν ἀχράντων Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν.

Απολυτίκιον
Απολυτίκιον Ἦχος β'

Μεγάλα τά τῆς πίστεως κατορθώματα! ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ηγάλλετο, πυρί γάρ ολοκαυτωθεὶς, ὡς ἄρτος ἡδύς, τῇ Τριάδι προσήνεκται. Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Τό Κοντάκιον

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἐνδὸν λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας Πολύαθλε, καὶ στέφει οὐρανίῳ, ἐστέφῃς αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον
Ἦχος πλ. δ'

Ὡς προστασίαν ἅπαντες, καὶ κραταίαν ἀντίληψιν, οἱ ἐπταικότες κεκτήμεθα Πάναγνε, σοῦ τὴν θερμὴν βοήθειαν, Παρθενομήτητορ Μαρία, Χριστιανῶν σωτηρία, διό μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπούσα τὸν Σωτήρα, δωρήσασθαι τὴν συγχώρησιν.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου
Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Ζέων πίστεως ὀρθοδοξία, πλάνην ἐσβέσας κακοδοξίας, καταργήσας τῶν εἰδώλων τὸ ἄθεον, καὶ ολοκαύτωμα θεῖον γενόμενος, θαυματουργίαις δροσίζεις τὰ πέρατα. Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅμοιον

Θεῖον δῶρόν σε πρὸς σωτηρίαν, πάσῃ δέδωκε τῇ οἰκουμένη, ὁ ἐν τοῖς ἀθλοῖς δυναμώσας σε Κύριος, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν νόσους ἰώμενος, καὶ τῶν σωμάτων τὰ πάθη τροπούμενος. Μάρτυς Θεόδωρε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Ὡ τὸν ἀχώρητον, Θεὸν ἐν μήτρᾳ σου, Παρθένε ἀχραντε, κυοφορήσας, τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἀρρεύστως ἀνατείλαντα, Λόγον ἐνυπόστατον, καὶ Υἱὸν ὁμοούσιον, τούτον ἐκδυσώπησον, σὺν Προφῆταις καὶ Μάρτυσιν. Οσίοις, Ἀσκηταῖς, καὶ Δικαίοις, δοῦναι ἡμῖν λύσιν πλημμελημάτων.

Ο Κανών

Ωδή α' Ἦχος δ' Ανοίξω τό στόμα μου

Ο πάντων επέκεινα, σέ τήν αρρήτως γεννήσασαν, απάντων προέθηκε, τών εαυτού εκλεκτών, όθεν σήμερον, τόν τούτου στεφανίτην, υμνούντες Πανύμνητε, σοί προεξάρχομεν.

Τόν μέγαν εν Μάρτυσι, τόν αθλητήν τόν υπέρλαμπρον, τόν ονομαστότατον, καί περιβόητον, τόν εν θαύμασιν, απ άκρων γής εις άκρα, επίσημον άσματι, μέλψω Θεόδωρον.

Ημέρα ευφρόσυνος, εν ταίς πενθίμοις ανέτειλε, καί τήν σκυθρωπότητα, τούτων εφάιδρυνε, προεόρτια, προοίμια μακρόθεν, εκλάμπασα χάριτι, τού θείου Μάρτυρος.

Ραντίζει καθάρσια, τήν Εκκλησίαν τοίς αίμασι, τό άγιον σφάγιον, ό προσελάβετο, ο τεθυμένος, καί θύμα δεδεγμένος, τόν υπεραθλήσαντα, τής θείας δόξης αυτού.

Θεοτοκίον

Ωραίον κάν άωρον, τό εορτάζειν νενόμισται, η γάρ ωραίισασα, τά πάντα Δέσποινα, καί νύν έδειξε, τής μνήμης κοινωνούσα, τώ προκινδυνεύοντι ταύτης δι' αίματος.

Έτερος Κανών Ωδή α' Ἦχος β' Ως εν ηπείρω

Ο θαυμαστός εν Αγίοις όντως Θεός, εν εμοί θαυμάστωσαν, τά ελέη σου Χριστέ, λόγον μοι δωρούμενος, ως άν, τά θαυμάσια τού σου, αινέσω Μάρτυρος.

Τό σταθερόν εν τοίς άθλοις καί καρτερόν, εν τοίς πόνοις έδειξας, Αθλοφόρε τού Χριστού, τό ταχύ δέ πάλιν εφ' ημάς, βοηθείας φανερών, τής σής Θεόδωρε.

Τήν ευσεβή τών Πατέρων πίστιν ψυχής, τής αυτού ο τύραννος, απωσάμενος κακώς, ασεβή ηθέλησε βουλήν, τώ Θεώ προσκεκρουκώς, αεί πορεύεσθαι.

Θεοτοκίον

Θεορρημόνων προρρήσεις πάλαι ανδρών, επί σοί πεπλήρωνται,

Μητροπάρθενε σαφώς, ως Θεόν τεκούσαν αληθή, καί Θεόν αληθινόν, υπερφυώς καί φρικτώς.

Καταβασία

Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ'

Τούς σούς υμνολόγους

Ιδείν τήν ημέραν τού Υιού σου, ποθών ο χριστώνυμος λαός, εις τύπον ταύτης Δέσποινα, τανύν προεορτάζουσι, σέ φέρουσαν υπόθεσιν, καί τόν κλεινόν Αθλοφόρον σου.

Νικά πάσι τρόποις τά βελτίω, ο μέγιστος γάρ εν αθληταίς, εις ευφροσύνην ήμειψε, τήν τού καιρού κατήφειαν, τής ευαγούς τό σύντονον, νηστείας τρέψας εις άνεσιν.

Οικείον καί πρόπον σοι τό δώρον, καί γάρ εξ οικείων Αθλητά, ούς γάρ αυτός κατώκισας, εν ταύτη τή μερίδι σου, περιχαρώς τά δώρα σοι, τά τών επαίνων προσάγομεν.

Καλλίστην κρηπίδα κατεβάλου, ταίς σαίς αριστείαις Αριστεύ, τόν θήρα τόν ολέθριον, τόν πύρ καί φόνον πνέοντα, καταβαλών ως πάρεργον, υπερφυούς γενναιότητος.

Λυπήσας ο νέος αποστάτης, κατ' ίσον δεινώς τώ παλαιώ, καθάρματα τοίς βρώμασιν, ώσπερ ιώ συνέφυρεν, αλλά ψευσθείς ο δείλαιος, κατεσοφίσθη τώ Μάρτυρι.

Θεοτοκίον

Επλήσθην μέν σύμπασα Παρθένε, τού γνώναι τόν Κύριον η γή, εκ σου τώ Κόσμω φάναντα, αλλά τοίς θείοις Μάρτυσι, χάρις πολλή κρατύνασι, δι' εαυτών τήν αλήθειαν.

Ειρμός άλλος

Ουκ έστιν Άγιος

Ο πρίν τής Εύας τοίς ωσί, ψιθυρίσας δολίως, τόν Αδάμ δι' αυτής δέ, απατήσας δολερώς, αυτός καί νύν τόν ιόν, τής κακίας πρός απάτην κέχυκε.

Τόν δόλον είχε κατ' αυτού, έτρεφε τήν μανίαν, κατά τών ευθηνούντων, καιρόν εξήτει ευθή, καθ' όν τό μίσος τελείν, εμελέτα, ο

παρανομώτατος.

Τών ημερών η απαρχή, τών αγίων επέστη Νηστειών, εν αἰς άπας, Χριστιανός εαυτόν, δι' εγκρατείας πολλής, εκκαθαίρει, πάντων απεχόμενος.

Θεοτοκίον

Ελπίς τού Κόσμου κραταιά, σκέπη καί προστασία, Παναγία Παρθένε, μή παρίδης αγαθή τήν δέησιν οικετών, τών εκ πόθου, σέ μακαριζόντων αεί.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν σοφίαν καί Λόγον

Θεϊκήν παντευχίαν αναλαβών, καί ειδώλων τήν πλάνην καταβαλών, Αγγέλους διήγειρας, ευφημείν τούς αγώνάς σου, τώ γάρ θείω πόθω, τόν νούν πυρπολούμενος, τού έν πυρί θανάτου, στερρώς κατεφρόνησας, όθεν φερωνύμως, τοίς αιτούσί σε νέμεις, τά θεία δωρήματα, ιαμάτων χαρίσματα. Αθλοφόρε Θεόδωρε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα...

Μαξιμίνου θωπεΐαις μή εκλυθείς, τού Χριστού δέ τοίς λόγοις ανδρειωθείς, ειδώλων τά τεμένη, εν πυρί απετέφρωσας, αθλητικώς νικήσας, καλώς τόν αντίπαλον, προφητικώς διήλθες, τό πύρ ως εν ύδατι, όθεν επαξίως, αμοιβήν τών αγώνων, πηγάζεις ιάματα, τοίς αιτούσιν εκ πίστεως. Αθλοφόρε Θεόδωρε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως πανάμωμος Νύμφη τού Ποιητού, ως απείρανδρος Μήτηρ τού Λυτρωτού, δοχείον ως υπάρχουσα, τού Υψίστου Πανύμνητε ανομιών με όντα, αισχρόν καταγώγιον καί εν γνώσει γενόμενον, τοίς δαίμοσι παίγνιον, σπεύσον καί τής τούτων, κακουργίας με ρύσαι, λαμπρόν οικητήριον, δι' αρετής απαρτίσασα, φωτοδόχε ακήρατε, δίωξον τό νέφος τών παθών, καί τής άνω λαμπρότητος αξίωσον, καί ακιβδήλου αίγλης, φωτός ανεσπέρου σου.

Ωδή δ'
Ο καθήμενος εν δόξη

Ω καινής καί παραδόξου, μίξεώς τε, καί κράσεως! παρθενία τόκον, ήγνωσε τεχθείς ο θεάνθρωπος, ταίς σκυθρωπαίς δέ ημέραις, τήν ευφρόσυνον, τόν οικείον τιμών, Αθλητήν εγκατέμιξεν.

Ίδε πώς Χριστόν εφίλει, ο Χριστώ στρατευόμενος, τούς εχθρούς γάρ τούτου, ζήλω καί πυρί κατηνάλωσε, καί εαυτόν τελευταίον καλλιέργημα, καί δεκτόν αυτώ θύμα, προθύμως απέδωκε.

Νικηφόρος εκ τών άθλων, ο Γεννάδας ανέλυσε, παρρησία λόγων, καί υπεροψία κολάσεων, τούς θεατάς καταπλήξας, καί γενόμενος, πάση κτίσει καινόν, καί παράδοξον θέατρον.

Οστούν μέν ου συνετρίβη, τού Θεού καί Δεσπότη μου, ώ μακροθυμίας! καί μετά τήν νέκρωσιν πάσχοντος, τόν δέ αυτού Στρατιώτην πύρ δεξάμενον, καί τροχός ηυλαβήθη, θανόντος προσάψασθαι.

Θεοτοκίον

Συνθανόντες τώ Δεσπότη, τής ζωής οι θεράποντες, καί συναναστάντες, ζώσι παρ' αυτώ νύν αιώνια, καί τώ Υιώ τήν Μητέρα συνδοξάζουσιν, ευλογούντες Πατέρα, Υιόν, Πνεύμα άγιον.

Άλλος

Χριστός μου δύναμις

Βουλήν βουλεύεται, ο ασεβέστατος, καί σκοπείται, ως όντως εστί φρικτή, ήγνω γάρ ο δειλαιος, διά βρωμάτων μιρών, τόν λαόν καταμολύνειν Χριστού.

Εις έργον ήνεγκε, βουλήν τήν άθεσμον, συσταλήναι προστάξας τών καθαρών, εδεσμάτων ένθεσιν, καί προτεθήναι ά αυτός, κατεμόλυνε τοίς αίμασι.

Γέγονεν έκπυστον, καί διαβόητον, τό ανόμημα πάσι Χριστιανοίς, όθεν ως επέγνωσε, καί συνδρομή πάντων ομού, εις Ναόν Κυρίου άγιον.

Θεοτοκίον

Τήν σέ Κυήσασαν, τόν προαιώνιον, εκ Πατρός γεννηθέντα νύν οι πιστοί, πρέσβιν προβαλλόμεθα, ταύτης δεήσεσι καμφθείς, ευμενής γενού τοίς δούλοις σου.

Καταβασία

Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, έν νεφέλη κούφη, ήλθεν

Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη, καί διέσωσε, τούς
κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Ωδή ε'
Εξέστη τά σύμπαντα

Ανοίγεται σήμερον, τά πρόθυρα τής χάριτος, καί η καταπαύσιμος νύν
αύτη, προεικονίζει τήν αναστάσιμον, ούτω λαμπροφόρος τήν
λαμπράν, Δέσποιναν γεραίρουσα, καί τόν ένδοξον Μάρτυρα.

Δωρείται φερώνυμον, δώρον Θεός Θεόδωρον τοίς ηγαπηκόσι τού
φανέντος, ηγαπημένου τήν επιφάνειαν, παραδόξων έργων ποιητήν
θείων τε δυνάμεων, αυτοργόν εργασάμενον.

Ουδέν πρός τόν Μάρτυρα, τά τόξα καί τά βέλη σου, εχθρέ τής
ανθρώπων σωτηρίας, καί τεθνηκώς γάρ, ζή καί εγρήγορε, καί τοίς
κακουργήμασι τοίς σοίς, αντικαθιστάμενος, σώζει πάντα ορθόδοξον.

Θεοτοκίον

Ξενίζον ήν πρότερον, τό θαύμα τής θεόπαιδος, ταίς τών Αθλητών δέ
μαρτυρίαις, είληφε πίστιν, τήν αναμφίβολον, καί τό πιστευόμενον αεί,
μένει θαυμιαζόμενον, καί πιστώς προσκυνούμενον.

Άλλος

Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ

Ο τότε τοίνυν Αρχιερεύς όλος θαμβηθείς τού ασεβούς, ως έγνω τό
διαβούλιον, ύμνοις εν παννύχοις Θεόν ικέτευε, μή παριδείν εις τέλος,
λαόν τόν κλήρον αυτού.

Αλλ' ο ταχύς όντως βοηθός, τών εν αληθεία καί θερμή,
προσκαλουμένων δεήσει αυτόν, ου παρείδεν όλως, αλλά ταχίστην
αυτοίς εργάζεται τήν λύσιν τού εγχειρήματος.

Εκ τών υψίστων ο βοηθός, πέμπεται ως τάχιστα πρός γήν, ο
αθλοφόρος Θεόδωρος, καί τώ Αρχιποίμενι εποπτάνεται, τήν λύσιν
εκδιδάσκων, τής παρανόμου βουλής.

Θεοτοκίον

Ουδείς προστρέχων επί τήν σήν, Δέσποινα αντίληψιν θερμώς,
καταισχυνθήσεται πώποτε, αλλ' αιτείται χάριν, καί δώρον δέχεται,
πρός τό συμφέρον θάπτον, τής εξαιτήσεως.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε
Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον

Υιόν, πάσι τοῖς υμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ωδή ς'

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον

Νηστεύειν Σώτερ ου δύνανται, οἱ φίλοι καὶ υἱοὶ τοῦ νυμφώνός σου, σέ τόν Νυμφίον γάρ, σὺν τῇ Μητρί καὶ τῷ φίλῳ σου, ξενίζουσι παρόντα, καὶ θεραπεύουσιν.

Απέστη Θεοῦ τοῦ σώζοντος, ἀπέστη καὶ φρενῶν ὁ δυσώνυμος, καὶ πρὸς ἀπόνοιαν, κατεξανέστη τῆς πίστεως, ἀλλ' ἀντὶ ταύτης εὗρε, τόν μεγαλώνυμον.

Παθὼν κατέστη σοφώτερος, καὶ δράσας ὁ γενναῖος θερμότερος, τὴν πρὸς τυράννους γάρ, πάλην καὶ νίκην καλῶς ἀσκηθεὶς, οὐδέ θανὼν ἀπέστη, τοῦ κατορθώματος.

Θεοτοκίον

Ρυσθέντες σήμερον Δέσποινα, κινδύνου ψυχοφθόρου τῷ θαύματι, τοῦ Αθλοφόρου σου, κατὰ τὴν σὴν θεῖαν πρόνοιαν, τὴν χάριν ἀμφοτέροις, ἀντιτιθέαμεν.

Ἄλλος

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν

Τόν ξένον θαμβούμενος, τῆς ὁράσεως τῆς σῆς, Ἀρχιερεὺς ἀντέφησε. Σὺ τίς εἰ Κύριε, ὁ λαλῶν ἐμοί; γνῶρισον καὶ δίδαξον, πῶς ευρήσωμεν θάπτον τὴν βοήθειαν.

Θεόδωρος ἔφησεν. Εγὼ πέφυκα σαφῶς, ὁ ἀθλητῆς καὶ ἀκουσον. Σίτον ἐψήσας, μέρισον τοῖς λαοῖς, καὶ οὕτω σωθήσεσθε, κεχραμένων βρωμάτων τοῦ ἀλάστορος.

Ὡς μέγα τό θαύμά σου, καὶ παράδοξος ἡ σὴ, ἀντίληψις Θεόδωρε! διό θαρρούντες πάντες εἰλικρινῶς, πρὸς σέ καταφεύγομεν, καὶ δεόμεθα. Σώσον τοὺς οἰκέτας σου.

Θεοτοκίον

Φωτὸς οἰκητήριον, καὶ δοχεῖον καθαρὸν, τοῦ Λόγου ἐχρημάτισας, Πατρός τῇ εὐδοκίᾳ, καὶ τῇ ἐν σοί, ἐπισκέψει Πνεύματος, τοῦ ἁγίου, διό με φωταγωγήσον.

Καταβασία

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες εορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεύτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ἦχος πλ. δ'

Πίστιν Χριστοῦ ωσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας Πολύαθλε, καὶ στέφει ουρανίῳ ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Ο Οἶκος

Τόν ἐν θρόνῳ φωτὸς ἐποχοῦμενον, εὐχαρίστως ἐν πίστει ὑμνούμεν σε, ὅτι δῶρημα θεῖον δεδῶρησαι, τόν γενναῖον τοῖς ἀθλοῖς Θεόδωρον, τόν ἐν τῷ βίῳ τρισμακάριστον, ὡς υπέρμαχον ὄντα τῆς ἀληθείας, εὐσεβεῖ λογισμῷ κεκτημένος Χριστόν, ἀνεδείχθη κραταιὸς νικητὴς κατὰ τοῦ δολεροῦ, ὡς ἀήττητος.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ τῆς πρώτης Εβδομάδος τῶν Νηστειῶν, τό διὰ τῶν Κολλύβων παράδοξον θαῦμα τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος εορτάζομεν.

Στίχοι

- Τροφή κολλύβων, ἐστιὰ Τήρων πόλιν,
- Τροφήν τιθεῖς ἀπρακτον, ἡλιγισμένην.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Νόμον ἔφησας μὴ κείσθαι τοῖς δικαίοις σου, δίκαιε Δέσποτα, ὅθεν ἡ Μήτηρ ἡ σὴ, καὶ ὁ πολυθαύμαστος οὗτος θεράπων σου, τῇ παιδρότῃ, τῆς μνήμης τούτων σήμερον, νόμους λύουσι νηστείας.

Ὡς ἡδίστη καὶ μεγάλη καὶ χαρμόσυνος, ἡ νῦν πανήγυρις, ἦν ὁ Μαρτύρων ἡμῖν, κάλλιστος καὶ μέγιστος, νῦν ἐσχεδίασεν, ἐνί θαύματι, ἐξ ἀκαθάρτων ἀχραντον, τοῦ Χριστοῦ λαὸν τελέσας.

Τόν πρὸς δράκοντας δεινούς ἀντιπαξάμμεινον, καὶ κατισχύσαντα, τόν ψυχοφθόρον τε νῦν, καὶ τόν λυμαινόμενον, ἐμψυχα σώματα, ἀναδήσωμεν, ἐπινικίῳις ἀσμασι, καὶ στεφάνων ἐγκωμίῳις.

Θεοτοκίον

Ὁ Γενάρχης μὲν προγνοὺς τὴν ψυχολέτειραν, βρώσιν οὐκ ἔφυγεν, ὁ σὸς δὲ πιστὸς λαός, παρὰ τοῦ σοῦ μάρτυρος, προδιδασκθεὶς καὶ

φυγών, τήν ολέθριον, τροφήν σύν τούτῳ Δέσποινα, τά σωτήριά σοι
θύει.

Ἄλλος

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Δροσοβόλος αθυμίας καί φλογώσεως, νεφέλη ώφθης Ἐνδοξε, καί
διέσωσας, εκ καμίνου τής τυραννικής, κραυγάζοντας πάντας τούς
πιστούς. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Βασιλεύ παρανομώτατε αισχύνθητι, καί εμφραγεΐη στόμα τό σόν, τό
μελετήσαν, καθ' ημών παράνομον βουλήν, κατέλυσε γάρ σου τήν
ισχύν, ο βασιλεύων Βασιλεύς, καί πάντων Κύριος.

Ιουλιανέ ανόητε, καρδιά σου όλη κακίας πέπλησται, φαρμακούται δέ,
παρά τού σοφού ημών Θεού, σχεθείσα δολίως καθ' ημών, τών
εκβοώντων πρός αυτόν, τήν χάριν νέμει σαφώς.

Θεοτοκίον

Υπέρ λόγον σου η σύλληψις γεγένηται, καί υπέρ νούν ο τόκος σου,
Παναμώμητε. Θεόν γάρ εγέννησας σαρκί, τόν σώσαντα πάντας εκ
φθοράς, ευλογημένη διό νύν, Θεοτόκε σέ δοξάζομεν.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά
πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, έχαιρον ψάλλοντες.
Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός, ευλογητός εί.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Η χαράς τή γεννήσει πληρώσασα, τά ουράνια καί τά επίγεια, τή τού
καιρού στυγνότητι, χάριν εύκαιρον νέμει, τώ στεφανίτη, συγκροτούσα
λαμπρώς τά εόρτια.

Σαββατίσωμεν άνθρωποι σήμερον, εκ τών κόπων τών χθές
καταπαύοντες, διά τόν ευλογήσαντα, τήν παρούσαν ημέραν, τή
καταπαύσει, καί τή νύν πανηγύρει τού Μάρτυρος.

Αληθώς τούτο πρώτον εν Σάββασι, καί Σαββάτων άν λέγοιτο
Σάββατον, μαρτυρικής τε χάριτος, καί δυνάμεως θείας
εμπεπλησμένον, σωτηρίας μεγίστης ανάκλησις.

Βασιλέως Θεού αγνοΐς βρώμασι, βασιλείας αθέσμου μιάσματα, ο
καθαρός κατήργησε, παραδόξω τε τρόπω, θαυματουργίας, τήν αγίαν

εβδόμην ηγίασε.

Θεοτοκίον

Βεβαιοί τό σόν Κόρη μυστήριον, τών Μαρτύρων ο πρόθυμος θάνατος, ως γάρ Θεώ πιστεύσαντες, τώ τεχθέντι, κάν πάθος, εκών υπέστη, εαυτούς οι γενναίοι κατέθυσαν.

Άλλος

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Εκ φλογός ως ερρύσθης Μάρτυς Θεόδωρε, θεϊκή δυναστεία, ούτω καί νύν ημάς έσωσας αυτός, επιστασία θεία σου, τής τού Παρανόμου, βουλής κακομηχάνου.

Τό εσπέρας ηυλίσθη κλαυθμός τοίς δούλοις σου, πονηράς εξ ενέδρας τού αποστάτου ημών, άλλ εις τό πρωϊ αγαλλίασις έλαμψε, Μάρτυς καρτερόφρον, θερμή σου βοηθεία.

Λυτρωτήν σε ευρόντες οι εν κινδύνοις ημείς, εμπεσόντες, καί ρύστην τής τού εχθρού μηχανής, Μάρτυς τού Χριστού, αθλοφόρε Θεόδωρε, σέ δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Απορεί νούς ανθρώπων τής σής λοχείας Αγνή, τό μυστήριον φράσαι, καί διά τούτό σε, πίστει ευσεβώς, ως Θεοτόκον σέβομεν, καί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη

Συντρέχει τά πλήθη πανταχόθεν, επί τήν σκηνήν τού μαρτυρίου, καί τήν ένοικον χάριν, τού προλάμποντος, εν δόξη πάντων Μαρτύρων, σύν τή Δεσποίνη τών απάντων μεγαλύνομεν.

Ανδρίζου Χριστού η Εκκλησία, καί κράτει τών μάτην πολεμούντων, τού Χριστού γάρ οι φίλοι, καί παρόντες σου προκήδονται, καί απόντες, ως ο Γενναίος, ώ τελείς τά χαριστήρια.

Τόν δόξαντα πάλοι τεθνηκέναι, τά πράγματα ζήν καί μετά τέλος, καί τής πίστεως πάλιν, προστατείν μετά τού ίσου, δείκνυσι ζήλου, όν οι

πλουτούντες, ευεργέτην μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Ως θείαν σφραγίδά σε τοῖς ὕμνοις, τήν εσφραγισμένην Θεοῦ βίβλον, επιτίθημι φέρων, καί συνάγω τοὺς επαίνους εἰς σέ Παρθένε, οὕτω δοξάζων, ἐπὶ πλέον τὸν σὸν Μάρτυρα.

Ἄλλος

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον

Καλῶς ἐδείχθης πρόμαχος Ἐνδοξε, καὶ κραταιὰ ἀντίληψις ἡμῖν τοῖς τιμώσί σου, τήν σεπτὴν καὶ αἰδιμον μνήμην νύν, καὶ τῶν σῶν ἀθλημάτων τὰ κατορθώματα, καὶ τήν γενομένην εἰς ἡμᾶς, θείαν ἀντίληψιν.

Τὸ σὸν παμμάκαρ θαῦμα Θεόδωρε, τὸ τελεσθέν ἁγίαις ἐπομβρίαις ἐξάδεται, εἰς τὸν σύμπαντα Κόσμον μακάριε, ὅθεν καὶ ἐτησίως συναθροιζόμενοι, δόξαν ἀναπέμπομεν Χριστῷ, τῷ σέ δοξάσαντι.

Ορῶν τὸν πόθον τῶν ευφημούντων σε, Μάρτυς Χριστοῦ, τήν χάριν ἀντιδώρησαι μείζονα, καὶ τήν πίστιν εἰδῶς ὅση πέφυκεν, ἐνδοξε μὴ ἐλλίπης, πρέσβυς θερμότατος, μάρτυς καὶ μεσίτης, πρὸς Θεὸν ἡμῶν δεικνύμενος.

Θεοτοκίον

Ὑμνεῖν Παρθένε σέ οὐ παυόμεθα, τήν βοηθόν, τήν σκέπην, τήν ταχείαν ἀντίληψιν, τήν προστάτιν ἡμῶν, ἀκαταίσχυντον, τήρησον σοὺς ἱκέτας, πάσης κακώσεως, πάσης μηχανῆς τοῦ πονηροῦ, ἐκλυτρουμένη αἰί.

Καταβασία

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ἱεράν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή αειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς

Στεφανηφόρος Ἄγιε, παρεστῶς σὺν Ἀγγέλοις, τῷ τοῦ Χριστοῦ νύν Βήματι, καὶ φωτὸς τοῦ ἐκείθεν, πληρούμενος Ἀθλοφόρε, τήν εἰρήνην τῷ Κόσμῳ, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν τοῖς ευσεβῶς, τήν φωσφόρον μνήμην σου ἐκτελούσι, Θεόδωρε πανόλβιε, Μάρτυς ἡγλαῖσμένε.

Θεοτοκίον

Εν τῇ γαστρὶ σου Κύριος, ἀπολλύμενον Κόσμον, φθοράς

ανακαλέσασθαι, βουλευθείς ὥσπερ οἶδεν, ἐσκήνωσε Θεοτόκε.
Σωτηρίαν οὖν πάντες, ευρόντες ἐκβοώμέν σοι. Χαίρε τό τοῦ Ἀγγέλου,
πανευκλεές, γυναιξίν ἐν πάσαις εὐλογημένη, καί γάρ χαράν ἐκύησας,
πάση τῇ οἰκουμένη.

Εἰς τοὺς Αἶ ν ο υ ς
Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τόν ἀριστεά τῆς ἄνω, στρατολογίας πιστοί, ὡς καρτερόν οπλίτην, τῆς
ἡμῶν εὐσεβείας, συμφώνως συνελθόντες, ὠδαίς μυστικαίς,
εὐφημήσωμεν λέγοντες. Ἀξιοθαύμαστε Μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, εὐχου
ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Τῇ φερωνύμῳ σου κλήσει, δῶρον Θεοῦ ἀληθῶς, τοῖς θλιβομένοις
πάσι, θυμηδία ἐδόθης, Θεόδωρε τρισμάκαρ, πᾶς γάρ τῷ σῷ,
προσπελάζων Ναὼ ἀληθῶς, μετ' εὐφροσύνης λαμβάνων τὰς
ἀμοιβάς, τῶν θαυμάτων σου γεραίρει Χριστόν.

Τῆς εὐσεβείας τόν πλούτον, καί τὴν λαμπρότητα, ἀθλητικοῖς
καμάτοις, σεαυτῷ θησαυρίσας, πᾶσαν τὴν ἰσχύν σου, δῶρον δεκτόν,
τῷ Θεῷ προσενήνοχας, ἀναπληρῶν ἐν τοῖς ἄθλοις μετὰ σπουδῆς,
Θεοδώρητόν σου πρόσκλησιν.

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει, τοῦ θείου Μάρτυρος, εὐωχηθῶμεν πάντες,
καί πιστῶς εὐφρανθῶμεν, φιλέορτοι τιμώντες, φαιδρὰν εορτήν, τῆς
αυτοῦ τελειώσεως, ἀσματικῶς ἀνυμνοῦντες τόν Ἰησοῦν, τόν
δοξάσαντα τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἀγιωσύνης δωρεά, καί πλούτος θείας ζωῆς, πεφανέρωσαι τῷ Κόσμῳ
Θεόδωρε. Χριστός γάρ σου σοφέ, τὴν μνήμην ἐδόξασεν, ἐν ἣ
συμφώνως οἱ πιστοί, γεγηθότες υμνοῦμεν, τοὺς ἀγῶνας τῶν πόνων
σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς
ζωῆς, σέ ἱκετεύομεν, Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ἀθλοφόρου, καί
πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα
Ἦχος γ'

Χορεύουσι στίφη Μαρτύρων ἁρμονικῶς, νύν ἐν τῷ τεμένει σου,
ἀθλοφόρε Θεόδωρε, καί Ἀγγέλων τὰ τάγματα, τοὺς ἄθλους κροτοῦσι

τής καρτερίας σου. καί αὐτός ο στεφοδότης Χριστός πάρεστι, πλουτοποιά χάρισμα, τοῖς υμνωδοῖς δεξιὰ παρεχόμενος. ὄν ποθήσας ἐζήτεις, καί ευρών ωμίλησας, ὄνπερ ἐπόθησας, Ὅν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ καθαρὰ καί πανάμωμος Νηστεία, ἐπιδημήσασα νῦν πρός ἡμᾶς, μαρτυρικῶν θαυμάτων, τελετὴν συνεισήγαγε, διὰ γάρ νηστείας, τῶν ψυχικῶν μολυσμῶν, καί ρύπων ἐκκαθαίρόμεθα, καί διὰ τῶν μαρτυρικῶν σημείων καί ἁθλῶν, γενναίως κατὰ τῶν παθῶν ἀνδριζόμεθα. Ὅθεν καί τῆς ἱεράς ἐγκρατείας τῇ χάριτι φωτιζόμενοι, καί ταῖς θαυματουργίαις, Θεοδώρου τοῦ Μάρτυρος, τῇ πρός Χριστόν στηριζόμεθα πίστει, αἰτούμενοι αὐτόν, σωτηρίαν βραβεύσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῇ μαρτυρικῇ σου πρός Θεόν παρρησίᾳ Θεόδωρε, τό τοῦ ἀποστάτου, κατὰ τῆς Χριστοῦ πίστεως μηχανήμα, μάταιον ἀπετέλεσας, υπέρμαχος, τῷ εὐσεβοῦντι χρηματίσας λαῷ, δι' ἐπιστάσιος φρικτῆς, τῶν μεμολυσμένων βρωμάτων, θυσίαις εἰδωλικάις, αὐτοῦς λυτρῶσάμενος, ὅθεν σε καί ὡς εἰδώλων καθαιρέτην, καί ὡς τῆς ποίμμνης Χριστοῦ σωτήρα καί φύλακα, καί προστάτην ἡμῶν εὐεπήκοον, τιμώντες, δεόμεθα ἐν ἁσμασιν, ἰλασμόν καί φωτισμόν, διὰ σοῦ δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ἀθλητικὴν ἀνδρείαν, εὐσεβῶς καθοπλισθεὶς Ἀθλοφόρε Χριστοῦ, καί λογικὴν λατρείαν, μυστικῶς υπερμαχῶν τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τῶν εἰδώλων τό ἀσεβές, καί τῶν τυράννων τό ἀπηνές, ἀσθενές ἀπέδειξας, καταφρονῶν τῶν βασάνων, καί τοῦ προσκαίρου πυρός, ἀλλ' ὡς θείων δωρεῶν, καί πράγμα καί ὄνομα, τῇ πρεσβείᾳ σου σῶζε, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Δέσποινι να πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, Ὡδη γ' καὶ ς' ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εισάκουσον, ο Θεός, τής φωνής μου.

**Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α', 1-12)**

Πολυμερώς καί πολυτρόπως πάλαι ο Θεός λαλήσας τοίς, πατράσιν εν τοίς Προφήταις, επ εσχάτων τών ημερών τούτων ελάλησεν ημίν εν Υιώ, όν έθηκε κληρονόμον πάντων, δι' ού καί τούς αιώνας εποίησεν, ος, ών απαύγασμα τής δόξης, καί χαρακτήρ τής υποστάσεως αυτού, φέρων τε τά πάντα τώ ρήματι τής δυνάμεως αυτού, δι' εαυτού καθαρισμόν ποιησάμενος τών αμαρτιών ημών, εκάθισεν εν δεξιά τής μεγαλωσύνης εν υψηλοίς, τοσούτω κρείττων γενόμενος τών Αγγέλων, όσω διαφορώτερον παρ' αυτούς κεκληρονόμηκεν όνομα, Τίνι γάρ είπέ ποτε τών Αγγέλων, Υιός μου εί σύ, εγώ σήμερον γεγέννηκά σε; Καί πάλιν. Εγώ έσομαι αυτώ εις Πατέρα, καί αυτός έσται μοι εις Υιόν; Όταν δέ πάλιν εισαγάγη τόν Πρωτότοκον εις τήν οικουμένην, λέγει. Καί προσκυνησάτωσαν αυτώ πάντες Άγγελοι Θεού. Καί προς μέν τούς Αγγέλους λέγει, ο ποιών τούς Αγγέλους αυτού πνεύματα, καί τούς λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα. Προς δέ τόν Υιόν. Ο θρόνος σου, ο Θεός, εις τόν αιώνα τού αιώνος, ράβδος ευθύτητος η ράβδος τής Βασιλείας σου. Ηγάπησας δικαιοσύνην, καί εμίσησας ανομίαν, διά τούτο έχρισέ σε ο Θεός, ο Θεός σου έλαιον αγαλλιάσεως παρά τούς μετόχους σου. Καί, Σύ καταρχάς, Κύριε, τήν γήν εθεμελίωσας, καί έργα τών χειρών σου εισίν οι ουρανοί, αυτοί απολούνται, σύ δέ διαμένεις, καί πάντες, ως ιμάτιον, παλαιωθήσονται, καί ωσεί περιβόλαιον ελίξεις αυτούς, καί αλλαγήσονται, σύ δέ ο αυτός εί, καί τά έτη σου ουκ εκλείψουσιν.

Έτερος τού Αγίου

**Πρός Τιμόθεον Β' Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Β', 1-10)**

Τέκνον Τιμόθεε, ενδυναμού εν τή χάριτι τή εν Χριστώ Ιησού, καί ά ήκουσας παρ' εμού διά πολλών μαρτύρων, ταύτα παράθου πιστοίς ανθρώποις, οίτινες ικανοί έσονται καί ετέρους διδάξαι. Σύ ούν κακοπάθησον, ως καλός στρατιώτης Ιησού Χριστού. Ουδείς στρατευόμενος εμπλέκεται ταίς τού βίου πραγματείαις, ίνα τώ στρατολογήσαντι αρέση. Εάν δέ καί αθλή τις, ου στεφανούται, εάν μή νομίμως αθλήση. Τόν κοπιώντα γεωργόν δεί πρώτον τών καρπών μεταλαμβάνειν. Νόει ά λέγω, δώ η γάρ σοι ο Κύριος σύνεσιν εν πάσι. Μνημόνευε Ιησούν Χριστόν εγγεγερμένον εκ νεκρών, εκ σπέρματος Δαυίδ, κατά τό ευαγγέλιόν μου, εν ώ κακοπαθώ μέχρι δεσμών, ως κακούργος, αλλ' ο λόγος τού Θεού ου δέδεται. Διά τούτο πάντα υπομένω διά τούς εκλεκτούς, ίνα καί αυτοί σωτηρίας τύχωσι, τής εν

Χριστώ, Ιησού, μετά δόξης αιωνίου.

Αλληλούϊα Ἦχος δ'

Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει καί ωσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ
πληθυνθήσεται.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Αλληλούϊα.

τ41 [top](#)

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, τὰ παρόντα Στιχηρά προσόμοια, εἰς δ'.

Ποίημα Νικολάου

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Νύν ευσεβείας τό σέλας, πάσιν ἐφήπλωται, διασκεδάζον πλάνην,
ασεβείας ὡς νέφος, φωτίζον δέ καρδίας, τῶν ευσεβῶν. Δεῦτε πάντες
προσπέσωμεν, ευσεβοφρόνως Εἰκόνας Χριστοῦ σεπτάς,
προσκυνούντες οἱ Ορθόδοξοι.

Ιεροτύποις Εἰκόσι, νύν ωραῖζεται, ὡς νύμφη κοσμηθεῖσα, ἡ Χριστοῦ
Εκκλησία, καί πάντας συγκαλεῖται πνευματικῶς, εορτάσαι
συνέλθωμεν, ἐν ὁμονοίᾳ καί πίστει χαρμονικῶς, μεγαλύνοντες τόν
Κύριον.

Κόσμος ὁ σύμπας ευφραίνου, ἰδοὺ γάρ Κύριος, καθεῖλεν ἀπὸ ὕψους,
ασεβείας τό κράτος, ἀρρήτῳ προμηθείᾳ, καί ταπεινοί, ἀνυψώθημεν
σήμερον, Ορθοδοξίας πρὸς πίστιν δι' ευσεβούς, Βασιλίδος
οδηγούμενοι.

Πρὸς τό πρωτότυπον φέρει, φησὶ Βασίλειος, τιμὴ ἡ τῆς εἰκόνης, διὰ
τούτο ἐν σχέσει, τιμώντες τὰς Εἰκόνας, Σωτήρος Χριστοῦ, τῶν Ἀγίων
ἀπάντων τε, ἵνα αὐτῶν δεδραγμένοι, μήποτε νύν, δυσσεβεῖα
υπαχθεῖημεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Ὁ τῇ ἀνάρχῳ, καί θεῖᾳ, φύσει ἀόρατος, βροτός ωράθη Κόρη, ἐξ
αγνῶν σου αἱμάτων, δι' ἄκραν ευσπλαγχνίαν, οὐ τῆς σαρκός,

γεγραφότες τήν μιμησιν, τιμητικῶς προσκυνούμεν πάντες πιστοί,
ευσεβῶς καί μεγαλύνομεν.

Απόστιχα Προσόμοια

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ευφραθά

Λύμης φθοροποιού, φυγόντες κακοδόξων, ορθοδοξίας φέγγει,
καρδίας ελλαμφθώμεν, πιστοί Θεόν δοξάζοντες.

Στίχ. Ενέγκατε τῷ Κυρίῳ υιοί Θεοῦ.

Αρείου θολερά, κατήργηται απάτη, Μακεδονίου Πέτρου, Σεβήρου τε
καί Πύρρου, καί λάμπει Φῶς τρισήλιον.

Στίχ. Προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐλῇ ἀγία αὐτοῦ.

Ουκέτι δυσσεβῶν, αὐχεῖ τό νόθον δόγμα, Θεός γάρ Ορθοδόξοις, τή
νεύσει Θεοδώρας, ράβδον ἰσχύος δίδωσι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Ὑψωσας ταπεινῶν, τό κέρας Θεοτόκε, τεκούσα Θεόν Λόγον, ὅθεν
πιστῶς σε πάντες, τιμώντες μεγαλύνομεν.

Απολυτίκιον Ἦχος β'

Τήν ἀχραντον Εἰκόνα σου προσκυνούμεν Ἀγαθέ, αἰτούμενοι
συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ο Θεός, βουλήσει γάρ ἡ
δόκησας σαρκί ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ρύσῃ οὐς ἐπλάσας ἐκ τῆς
δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὅθεν εὐχαρίστως βοώμέν σοι, Χαράς
ἐπλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τό σῶσαι
τόν Κόσμον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ ἔννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τα σά Θεοτόκε μυστήρια, τή
αγνεῖα ἐσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης
ἀψευδῆς, Θεόν τεκούσα ἀληθινόν, αὐτόν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τό α' Κάθισμα Ψαλτηρίου, τό,

Μακάριος ανήρ, εις τό Κύριε του εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί
ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου ς' καί τού Τριωδίου δ'.

Στιχηρά Προσόμοια τού Τριωδίου

Ἦχος πλ. β' Ὅλην αποθέμενοι

Σέ τόν ακατάληπτον, πρό εωσφόρου ανάρχως, ἐξ αὔλου λάμπαντα,
ασωμάτου τε γαστρός τού Γεννήτορος, οἱ Προφῆται Κύριε, οἱ τῷ σῷ
Πνεύματι, ἐμπνευσθέντες προηγόρευσαν, Παιδίον ἐσεσθαι, ἐξ
Ἀπειρογάμου σαρκούμενον, ἀνθρώποις συναπτόμενον, καί τοῖς ἐπὶ
γῆς καθορώμενον, δι' ὧν ὡς Οἰκτίρμων, ἐλλάμψεως ἀξίωσον τῆς
σῆς, τούς ἀνυμνούντας τήν ἀφραστον, σοῦ σεπτήν Ἀνάστασιν.

Λόγω σε κηρύξαντες, οἱ θεηγόροι Προφῆται, καί ἔργοις τιμήσαντες,
ατελεύτητον ζωὴν ἐκαρπώσαντο, τῇ γάρ κτίσει Δέσποτα, παρά σέ τόν
Κτίσαντα μή λατρεύειν καρτερήσαντες, τόν Κόσμον ἅπαντα,
ευαγγελικῶς ἀπεστράφησαν, καί σύμμορφοι γεγόνασιν, οὔπερ
προηγόρευσαν Πάθους σου, ὧν ταῖς ἱκεσίαις, ἀξίωσον ἀμέμπτως
διελθεῖν, τῆς ἐγκρατείας τό στάδιον, μόνε Πολυέλεε.

Φύσει ἀπερίγραπτος, τῇ θεϊκῇ σου υπάρχων, ἐπ' ἐσχάτων Δέσποτα,
σαρκωθεῖς ἠξίωσας περιγράφεσθαι, τῆς σαρκός προσλήψει γάρ, καί
τά ἰδιώματα, ἀνελάβου ταύτης ἅπαντα, διό τό εἶδός σου, τό τῆς
ἐμφερείας, ἐγγράφοντες, σχετικῶς ἀσπαζόμεθα, πρὸς τήν σὴν
αγάπην υψούμενοι, καί τῶν ἱαμάτων, τήν χάριν ἀπαντλούμεν ἐξ
αυτοῦ, τῶν Ἀποστόλων ἐπόμενοι, θεαῖς παραδόσεσιν.

Υπέρτιμον κόσμησιν, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τῶν σεπτῶν ἀπείληφε,
καί ἁγίων Εἰκόνων, τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, καί τῆς Θεομήτορος καί
Ἀγίων πάντων, φαιδροτάτην ἀναστήλωσιν, δι' ἧς φαιδρύνεται, καί
καταγλαΐζεται χάριτι, καί στίφος ἀποβάλλεται, τῶν αἰρετικῶν
ἐκδιώκουσα, καί ἀγαλλομένη, δοξάζει τόν φιλόανθρωπον Θεόν τόν δι'
αυτὴν υπομείναντα, πάθη τά ἐκούσια.

Δόξα... Ἦχος β'

Ἡ χάρις ἐπέλαμψε τῆς ἀληθείας, τά προτυπούμενα πάλαι σκιωδῶς
νῦν ἀναφανδόν ἐκτετέλεσται, ἰδοὺ γάρ ἡ Ἐκκλησία, τήν ἑνσωμον
Εἰκόνα Χριστοῦ, ὡς ὑπερκόσμιον κόσμον ἐπαμφιέννυται, τῆς σκηνῆς
τοῦ μαρτυρίου τόν τύπον προὔπογράφουσα, καί τήν Ὁρθόδοξον
Πίστιν κατέχουσα, ἵνα ὅν σεβόμεθα, τούτου καί τήν Εἰκόνα
διακρατοῦντες μή πλανώμεθα, Ἐνδυσάσθωσαν αἰσχύνῃ, οἱ οὕτω μή

πιστεύοντες, ἡμῖν γάρ δόξα τοῦ Σαρκωθέντος ἡ μορφή, εὐσεβῶς προσκυνουμένη, οὐ θεοποιουμένη, Ταύτην κατασπαζόμενοι, πιστοὶ βοήσωμεν. Ὁ Θεὸς σώσον τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον
Τό α' τοῦ ἐνδιατάκτου Ἰἤχου

Εἰς τὴν Λιτὴν δέ, ὡς συνήθως, τό Ἰδιόμελον τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, καὶ μετὰ τοῦτο, τό παρόν.

Δόξα... Ἰδιόμελον Ἰἤχος β'

Χαίρετε Προφῆται τίμοι, οἱ τὸν νόμον Κυρίου καλῶς διαταξάμενοι, καὶ τῇ πίστει φανέντες, ἀπόρθητοι στύλοι ἀκλινεῖς, ὑμεῖς γάρ καὶ μεσίται ὠφθῆτε τῆς νέας Διαθήκης Χριστοῦ, καὶ μεταστάντες πρὸς Οὐρανόν, αὐτὸν ἱκετεύσατε, εἰρηνεύσαι τὸν Κόσμον, καὶ σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον Ἰἤχος ο αὐτός

Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου, εἰς σέ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἀπόστιχα
Τά κατ' Ἀλφάβητον τῆς Οκτωήχου

Δόξα... Ἰδιόμελον Ἰἤχος β'

Οἱ ἐξ ἀσεβείας, εἰς εὐσέβειαν προβάντες, καὶ τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως ἐλλαμφθέντες, ψαλμικῶς τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, εὐχαριστήριον αἶνον Θεῷ προσάγοντες, καὶ τὰς ἐν τοῖχοις καὶ πίναξι, καὶ ἱεροῖς σκεύεσιν ἐγχαραχθεῖσας ἱεράς Χριστοῦ Εἰκόνας, τῆς Πανάγνου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τιμητικῶς προσκυνήσωμεν, ἀποβαλλόμενοι τὴν δυσσεβὴ τῶν κακοδόξων θρησκείαν, ἡ γάρ τιμὴ τῆς Εἰκόνης, ὡς φησι Βασίλειος, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει, αἰτούμενοι ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀχράντου σου Μητρός, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον Ἰἤχος ο αὐτός

ὦ θαύματος καινού, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! τίς γάρ ἐγὼ Μητέρα ἀνευ ἀνδρός τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν, τὸν ἅπασαν τὴν Κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τό κυηθέν, ὃν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωπούσα ὑπὲρ τῶν σέ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρήσαι, καὶ σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ο Κύριος μετά σου, ευλοημένη σύ εν γυναιξί, καί ευλοημένος ο καρπός τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτήρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (ἐκ γ')

Καί η λοιπή Ακολουθία τῆς Αγρυπνίας.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, τό, Θεός Κύριος, τό Απολυτίκιον Αναστάσιμον.

Δόξα... Ἦχος β'

Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ, αιτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ο Θεός, βουλήσει γάρ ηύδόκησας σαρκί ανελθείν εν τῷ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τῆς δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, Χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ἡμῶν, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν Κόσμον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τα σά Θεοτόκε μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, αυτόν ικέτευε σωθήναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Είτα η συνήθης Στιχολογία, οι Αναβαθμοί τού Ἦχου, τό, πάσα πνοή, καί τό ενδιατάκτον Εωθινόν Ευαγγέλιον.

Καί μετά τό, Ανάστασιν Χριστού, καί τόν Ν' ψάλλομεν τά παρόντα Ιδιόμελα.

Δόξα,.. Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετάνοιας άνοιζόν μοι πύλας Ζωοδότα, ορθρίζει γάρ τό πνεύμά μου, πρός Ναόν τόν άγιόν σου, ναόν φέρον τού σώματος, όλον εσπιλωμένον, Αλλ' ώς Οικτίρμων κάθαρον, ευσπλάγχνω σου ελέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Ο αυτός

Τῆς σωτηρίας ευθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αισχραίς γάρ κατερρύπωσα, τήν ψυχήν αμαρτίαις, ώς ραθύμως τόν βίον μου, όλον

εκδαπανήσας, ταίς σαίς πρεσβείαις ρύσαί με, πάσης ακαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με, ο Θεός...

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τών πεπραγμένων μοι δεινών, εννοών ο τάλας, τρέμω τήν φοβεράν ημέραν τής Κρίσεως, αλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τής ευσπλαγχνίας σου, ὡς Δαυῖδ βοῶ σοι Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα σου ἔλεος.

Οι Κανόνες. Ο Αναστάσιμος, ο Σταυροαναστάσιμος, και τής Θεοτόκου, εἰς η' και τού Τριωδίου, εἰς ς'.

Ο Κανών τού Τριωδίου, ού η ακροστιχίς.

Σήμερον ευσεβίης θεοφεγγέος ἤλυθεν αἴγλη.

Ποίημα τού κυρίου Θεοφάνους,

Ωδή α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον

Σκιρτώντες μετ' ευφροσύνης σήμερον, πιστοί βοήσωμεν, Ὡς θαυμαστά τά ἔργα σου Χριστέ, καί μεγάλη ἡ δύναμις, ο τήν ἡμῶν ομόνοιαν, καί συμφωνίαν ἐργασάμενος!

Ἡμέραν χαρμονικὴν θεόφρονες, δεύτε τελέσωμεν, νύν ουρανός ευφραίνεται καί γῆ, καί Ἀγγέλων τά τάγματα, καί τών βροτῶν συστήματα, διαφερόντως εορτάζοντα.

Μεγίστην ευεργεσίαν βλέποντες, χεῖρας κροτήσωμεν, τά διεστώτα μέλη τού Χριστοῦ, συνηγμένα πρὸς ἑνώσιν, καί τόν Θεόν αἰνέσωμεν, τόν τήν εἰρήνην πρυτανεύσαντα.

Εδόθη τή Εκκλησία σήμερον, τά νικητήρια θεοκινήτω νεύσει και βουλή, Μιχαήλ Θεοδώρας τε, τών ευσεβῶς τής Πίστεως, ἀντεχομένων Βασιλέων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι τών δυσσεβῶν ἐξέλιπον, σαφῶς αἵρέσεων, τόν γάρ Ναόν σου Πάναγνε σεμνή, ἐν Εἰκόσι κοσμούμενον, πανευσεβῶς θεώμενοι, νύν πανιέρως ἀγαλλόμεθα.

Καταβασία

Θαλάσσης τό ερυθραῖον πέλαγος, αβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιός πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Ὡδή γ' Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Ουκέτι τῶν ἀσεβῶν, αἰρετικῶν νύν ἡ οφρὺς αἱρεται, ἡ γάρ Θεοῦ δύναμις, τήν Ὁρθοδοξίαν ἐκράτυνε.

Νεφέλαι προφητικῶς, ζωοποιόν ἐξ οὐρανοῦ σήμερον, δρόσον ἡμῖν ρανάτωσαν, ἐπὶ τῇ ἐγέρσει τῆς Πίστεως.

Ευήχως αἱ μυστικαί, τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ σάλπιγγες, ὑπερφυῶς βοάτωσαν, τῶν σεπτῶν Εἰκόνων ἀνόρθωσιν.

Ὑμνήσωμεν τόν Χριστόν, τόν ἀναδείξαντα ἡμῖν Ἀνασσαν, θεοσεβή φιλόχριστον, σὺν τῷ θεοστέπτῳ βλαστήματι.

Θεοτοκίον

Σκηνήν σου τήν ιεράν, καταλαμβάντες οἱ πιστοὶ Πάναγνε, φωτοειδεὶ χάριτι, νύν καταυγασθῆναι δεόμεθα.

Καταβασία

Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή καὶ στερέωμα.

Κάθισμα Ἦχος α' Χορὸς Ἀγγελικὸς

Τήν θείαν σου μορφήν, ἐν Εἰκόνι τυποῦντες, τήν Γέννησιν Χριστέ, ἀριδῆλως βοῶμεν, τά θαύματα τά ἄρρητα, τήν ἐκούσιον Σταύρωσιν, ὅθεν Δαίμονες, ἀποδιώκονται φόβῳ, καὶ κακόδοχοι, ἐν κατηφείᾳ θρηνούσιν, ὡς τούτων συμμετοχοί.

Δόξα... Ὅμοιον

Μορφάς τῶν Προφητῶν, Ἀποστόλων τά εἶδη, Μαρτύρων ιερῶν, καὶ Ἀγίων ἀπάντων, Εἰκόνας καὶ μορφώματα, ιερῶς ωραῖζεται, τοῦ Νυμφίου δέ, τοῦ νοητοῦ καὶ τῆς Νύμφης, ἀγλαῖζεται, ταῖς νοεραῖς ἀγλαΐαις, ἡ μήτηρ ἡ ἄνω Σιών.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Τοῖς πόθῳ σου Σεμνή, τήν αγίαν Εἰκόνα, τιμῶσι καὶ Θεοῦ, ἀληθῆ σε Μητέρα, συμφώνως καταγγέλλουσι, καὶ πιστῶς προσκυνοῦσί σε, φύλαξ φάνηθι, καὶ κραταιὰ προστασία, ἀποτρέπουσα, πᾶν δυσχερές πόρῳ τούτων, ὡς πάντα ἰσχύουσα.

Ὡδή δ' Ἐπαρθέντα σε ἰδούσα

Επιφοιτήσει τή θεία τού Παρακλήτου, τόν σόν Ναόν αγιάσον, καί τή παρουσία, τούτου τής αιρέσεως, τήν πλάνην απέλασον, Λόγε τού Θεού πολυέλεε.

Βιαιοτάτης ρυσάμενος δυσσεβείας, τόν σόν λαόν ανάδειξον τώ τής ευσεβείας, ζήλω πυρπολούμενον, καί πίστει κραυγάζοντα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε,

Ιεροτύποις μορφώσεσι τών Εικόνων, τών τού Χριστού θεώμενοι, καί τής Θεοτόκου, τύποις καταλάμποντα, τά θεία σκηνώματα, ιεροπρεπώς αγαλλόμεθα.

Η Βασίλισσα στεφάνω κεκοσμημένη, τήν αληθή ποθήσασα, Χριστού βασιλείαν, τούτου ανιστόρησεν Εικόνα τήν άχραντον, καί τά τών Αγίων μορφώματα,

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τεκούσα τόν Θεόν Λόγον, θεοπρεπές αγίασμα, Κεχαριτωμένη, τούτου αναδέδειξαι, διό σου τό τέμενος, τό φωτοειδές εγκαινίζομεν.

Καταβασία

Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε' Σύ Κύριέ μου φώς

Θού Κύριε τή σή, Εκκλησία, κραταίωμα, ακλόνητον διαμένειν, εις αιώνα αιώνος, τώ σάλω τών αιρέσεων.

Εις άπασαν τήν γήν, η φαιδρότης εξέλαμψε, τής άνωθεν δεδομένης, τοίς πιστοίς ευφροσύνης, καί θείας αντιλήψεως.

Ο μόνος αγαθός, καί πηγή αγαθότητος, σύ ύψωσον ορθοδόξων, Βασιλέων τό κέρας, τιμώντων τήν Εικόνα σου.

Φώς άδυτον ημίν, ευσεβείας άνέτειλε, θεσπίσματι θεοπνεύστω, τών πιστών Βασιλέων, καί νεύματι θεόφρονι.

Θεοτοκίον

Εγκαίνισον ημίν, τήν αρχαίαν ευπρέπειαν, πανάχραντε Θεομήτορ, καί τόν Οίκόν σου τούτον, αγιάσον σή χάριτι,

Καταβασία

Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον,
εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως

Γράφεται, καί τιμάται πιστώς προσκυνούμενος, ο χαρακτήρ τού
Δεσπότη, καί λαμβάνει πάλιν η Εκκλησία, παρρησίαν. ευσεβώς τόν
Σωτήρα δοξάζουσα.

Γυμνούνται, κατηφείας καί σκότους αιρέσεως, η τού Χριστού Εκκλησία,
καί φορεί χιτώνα τής ευφροσύνης, καί τή θεία, καί φωσφόρω
πυκάζεται χάριτι.

Ευκλείας, τής αρχαίας ελλάμψεως έτυχε, τών Ορθοδόξων ο δήμος,
Θεοδώρας νεύσει τής Βασιλίδος, καί τού ταύτης, ευσεβούς Μιχαήλ
Αυτοκράτορος,

Θεοτοκίον

Ο πάλαι, μαρτυρίου προστάξας γενέσθαι σκηνήν, ως εν σκηνή λογική
σοι, κατοικείομονος δεδοξασμένος, ο δοξάζων, τόν Ναόν σου
Παρθένε τοίς θαύμασι.

Καταβασία

Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ
δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής Πλευράς σου
ρεύσαντι αίματι.

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ἦχος πλ. δ'

Ο απερίγραπτος Λόγος τού Πατρός, εκ σού Θεοτόκε περιεγράφη
σαρκούμενος, καί τήν ρυπωθείσαν εικόνα εις τό αρχαίον
αναμορφώσας, τώ θείω κάλλει συγκατέμιξεν. Αλλ' Ομολογούντες τήν
σωτηρίαν, έργω καί λόγω ταύτην ανιστορούμεν.

Ο Οίκος

Τούτο τό τής Οικονομίας μυστήριον, πάλαι Προφήται θειωδώς
εμπνευσθέντες, δι' ημάς, τούς εις τά τέλη τών αιώνων καταντήσαντας,
προκατήγγειλαν, τής τούτου τυχόντες ελλάμψεως. Γνώσιν ούν θείαν
δι' αυτού λαβόντες, ένα Κύριον τόν Θεόν γινώσκομεν, εν τρισίν
υποστάσεσι δοξαζόμενον, καί αυτώ μόνω λατρεύοντες, μίαν Πίστιν,
έν Βάπτισμα έχοντες, Χριστόν ενδεδύμεθα, Αλλ' Ομολογούντες τήν
σωτηρίαν, έργω καί λόγω, ταύτην ανιστορούμεν.

Συναξάριον τού Μηναίου εἶτα τό παρόν

Τή αὐτή ημέρα, Κυριακή πρώτη τῶν Νηστειῶν, ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων καί σεπτῶν Εἰκόνων, γενομένης παρά τῶν αἰμνήστων Αυτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως, Μιχαήλ καί τῆς μητρός αὐτοῦ Θεοδώρας, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ ἁγίου καί Ομολογητοῦ Μεθοδίου.

Στίχοι

- Τάς ου πρεπόντως εξορίστους Εἰκόνας,
- Χαίρω, πρεπόντως προσκυνουμένας βλέπων.

Ἡ ἀπαράλλακτος Εἰκὼν τοῦ Πατρός, πρεσβείαις τῶν ἁγίων σου Ομολογητῶν, ἐλέησον ἡμάς, Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ἐν τῇ καμίνῳ

Συγχορευέτω, τῆς Ἐκκλησίας τῇ φαιδρότητι, πόθῳ θεϊκῷ Ἀγγέλων ἡ στρατιά, θεοφρόνως ἀναμέλπουσα, Εὐλογημένος εἰ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἡ Ἐκκλησία, τῶν πρωτοτόκων καί πανήγυρις, χαίρει θεωμένη νῦν τὸν θεῖον λαόν, ὁμοφρόνως ἀναμέλποντα, Εὐλογημένος εἰ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Λελυτρωμένοι, τῆς πρὶν ἀχλύος τῆς αἰρέσεως, νεύσει Θεοδώρας τῆς αξιοπρεπούς, Βασιλίδος ἀναμέλπομεν, Εὐλογημένος εἰ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Υπὲρ τὰς ἄνω, χοροστασίας ἡρθης Πάναγνε, μόνη γενομένη Μήτηρ τοῦ Πανουργοῦ, γεγηθότες οὖν κραυγάζομεν, Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Καταβασία

Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον, Εὐλογημένος εἰ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὡδή η' Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Ἐκκλησίας πατρικούς, διαφυλάττοντες, εἰκόνας γράφομεν, καί ἀσπαζόμεθα στόμασι, καί καρδίᾳ καί θελήματι, τῶν τοῦ Χριστοῦ καί τῶν αὐτοῦ Ἀγίων κράζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Επί τό πρωτότυπον σαφώς, τήν τής Εικόνας τιμήν, καί τήν προσκύνησιν, αναβιβάζοντες σέβομεν, θεηγόρων τοῖς διδάγμασιν ακολουθοῦντες, τῷ Χριστῷ πίστει κραυγάζομεν, Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Νούν καταυγασθεῖσα φωτισμῷ, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, σεπτή Βασίλισσα, καρπούς θεόφρονας ἔχουσα, τήν ευπρέπειαν ηγάπησε, τής Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καί ωραιότητα, ευλογούσα, ἅμα πιστοῖς Ἰησοῦν τόν θεάνθρωπον.

Θεοτοκίον

Ακτίσι φωτός τοῦ νοητοῦ, καταλαμπόμενος θεῖος Οἶκός σου, κατασκιάζει νύν ἅπαντας, τή νεφέλῃ τή τοῦ Πνεύματος, καί αγιάζει τοὺς πιστοὺς, συμφώνως ψάλλοντας, Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Καταβασία

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε. πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβεῖας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ὡδή θ' Λίθος ἀχειρότμητος

Ἱερογραφίαις Εἰκόνων, κεκοσμημένην καθορώντες, πάλιν τήν σεπτὴν Εκκλησίαν, μετ' εὐλαβείας πάντες προσδράμωμεν, καί τῷ Χριστῷ βοήσωμεν. Σέ μεγαλύνομεν Τρισάγιε.

Γέρας καί τιμήν κεκτημένη, ἡ Εκκλησία τόν Σταυρόν σου, καί τὰς σεβασμίους Εἰκόνας, καί τῶν Ἀγίων τὰ εκτυπώματα, μετ' ευφροσύνης Δέσποτα, καί θυμηδίας μεγαλύνει σε.

Λάμπρυνον τή θεία σου δόξῃ, τοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν Οἰκτίρμον, καί παρεμβολαῖς ἀγγελικαῖς, καί πανοπλίαις τούτους περίφραξ ὄν, τήν τῶν ἐθνῶν θρασύτητα. καθυποτάσσων αυτοῖς Δέσποτα,

Θεοτοκίον

Ἦρθη τής προμήτορος Εὐας, ἡ καταδίκη Θεοτόκε, ὅτι σύ τόν πάντων Δεσπότην, ἀνερμηνεύτως Ἀγνή γεγέννηκας, οὐ νύν τήν ἐμφέρειαν, ἐν ταῖς Εἰκόσιν ἀσπαζόμεθα.

Καταβασία

Λίθος ἀχειρότμητος ὁρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας τὰς διεστώτας φύσεις, Διό ἐπαγαλλόμενοι

σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον
Τό Εωθινόν Αναστάσιμον (άπαξ)
Είτα τά παρόντα
Γυναίκες ακουτίσθητε

Σκιρτήσατε κροτήσατε, μετ' ευφροσύνης άσατε, Ως θαυμαστά σου και ξένα, Χριστέ βοώντες τά έργα! και τίς ισχύσει εξειπείν, Σώτερ τάς δυναστείας σου, τού τήν ημών ομόνοϊαν, και συμφωνίαν εις μίαν, ενώσαντος Εκκλησίαν.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι νύν εξέλιπον, τής δυσμενούς αιρέσεως, και τό μνημόσυνον ταύτης, εξηφανίσθη μετ' ήχου, τόν γάρ Ναόν σου Πάναγνε, πανευπρεπώς θεώμενοι, κεκοσμημένον χάρισι, τών σεβασμίων Εικόνων, χαράς πληρούμεθα πάντες.

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Αναστάσιμα, δ' και έν Ανατολικόν, και τού Τριωδίου τά παρόντα Προσόμοια γ'.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Εν σοί νύν αγάλλεται η Εκκλησία φιλάνθρωπε, τώ Νυμφίω και Κτίστη αυτής, τώ ταύτην θελήματι, θεοπρεπεστάτω, εξ ειδώλων πλάνης, λυτρωσαμένω και σαυτώ, αρμοσαμένω τιμίω Αίματι, φαιδρώς απολαμβάνουσα, τήν ιεράν αναστήλωσιν, τών Εικόνων, και χαίρουσα, σέ υμνεί και δοξάζει πιστώς.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, δι' ηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

Σαρκός τό εκτύπωμα, αναστηλούντές σου Κύριε, σχετικώς ασπαζόμεθα, τό μέγα μυστήριον, τής Οικονομίας, τής σής εκδηλούντες, ου γάρ δοκήσει, ως φασίν, οι θεομάχοι παίδες τού Μάνεντος, ημίν ώφθης φιλάνθρωπε, αλλ' αληθεία και φύσει σαρκός, δι' αυτού αναγόμε νοι, πρόσ σόν πόθον και έρωτα.

Στίχ. Ανάστηθι, Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου, μή επιλάθου τών πενήτων σου εις τέλος.

Ημέρα χαρμόσυνος, καί ευφροσύνης ανάπλεως, πεφανέρωται σήμερον, φαιδρότης δογμάτων γάρ, τών αληθεστάτων, αστράπτει καί λάμπει, η Εκκλησία τού Χριστού, κεκοσμημένη αναστηλώσεσιν, Εικόνων τών αγίων νύν, εκτυπωμάτων καί λάμπεσι, καί ομόνοια γίνεται, τών Πιστών θεοβράβευτος.

Δόξα... Ιδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Μωσής τώ καιρώ τής εγκρατείας, Νόμον εδέξατο, καί λαόν επεσπάσατο, Ηλίας νηστεύσας, ουρανοῦς απέκλεισε, τρεῖς δέ Παῖδες Αβραμιαῖοι, τύραννον παρανομούντα, διά νηστείας ἐνίκησαν. Δι' αὐτῆς καί ἡμᾶς Σωτήρ ἀξίωσον, τής Αναστάσεως τυχεῖν, οὕτω βοώντας Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ἰσχυρός, Ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ηχηλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα ἐζωοποιήθημεν, διό ἀνυμνοῦντες βοῶμεν. Εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς δέ τήν Λιτήν, ἐν τῷ Νάρθηκι, ψάλλομεν τό Δοξαστικόν Εὐθινόν Ιδιόμελον.

Η ΛΙΤΑΝΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Προπορευομένων τών Ιεροπαίδων μετά εικόνων καί θυμιατού, ὁ Ἱερεὺς ἐξέρχεται τού Ἱεροῦ μετά τού Τιμίου Σταυροῦ καί γίνεται λιτανεία πέριξ τού ἐσωτερικοῦ τού Ναοῦ εἰς τέσσαρες στάσεις. Εἰς ἐκάστην γίνεται δέησις καί ψάλλεται τό Απολυτίκιον τής Εορτῆς εἰς στάσεις τέσσαρες.

Λαός: Τήν ἀχραντον Εἰκόνα σου προσκυνούμεν Ἀγαθέ αἰτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ἡμῶν Χριστέ ὁ Θεός βουλήσει γάρ ἡυδόκησας σαρκί ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ρύσῃ οὐς ἐπλασας ἐκ τής δουλείας τού ἐχθροῦ, ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι, χαράς ἐπλήρωσας τά πάντα, ὁ Σωτήρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τό σῶσαι τόν κόσμον.

α' Ἐν τῇ βορείᾳ πλευρᾷ τελείται δέησις υπέρ τών ζώντων.

Ιερεύς: Ελέησον ημάς, ο Θεός κατά τό μέγα έλεός σου δεόμεθά σου επάκουσον καί ελέησον.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Έτι δεόμεθα υπέρ τών ευσεβών καί ορθοδόξων Χριστιανών.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Έτι δεόμεθα υπέρ τού Αρχιεπισκόπου ημών (Όνομα) καί πάσης τής εν Χριστώ ημών αδελφότητος.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Ότι ελεήμων καί φιλόανθρωπος Θεός υπάρχεις καί Σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν τώ Πατρί καί τώ Υιώ καί τώ Αγίω Πνεύματι, νύν καί αεί καί εις τούς αιωνας τών αιώνων.

Λαός: Αμήν.

Λαός: Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ αιτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών Χριστέ ο Θεός βουλήσει γάρ ηυδόκησας σαρκί ανελθείν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν κόσμον.

**β' Εν τή δυτική πλευρά, τελείται δέησις υπέρ τών
κεκοιμημένων, ευσεβών Βασιλέων Ορθοδόξων πατριαρχών,
Αρχιερέων κ.τ.λ.**

Ιερεύς: Ελέησον ημάς ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου, δεόμεθά σου, επάκουσον καί ελέησον.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Έτι δεόμεθα υπέρ μακαρίας μνήμης καί αιωνίου αναπαύσεως τών ψυχών τών κεκοιμημένων δούλων σου βασιλέων, πατριαρχών, αρχιερέων, ιερέων ιερομονάχων ιεροδιακόνων μοναχών καί πάντων τών από περάτων έως περάτων τής οικουμένης κεκοιμημένων ευσεβών καί ορθοδόξων χριστιανών πατέρων προπατόρων πάππων

προπάππων γονέων αδελφών καί συγγενών ημών.

Λαός: Αιωνία η μνήμη αυτών (3).

Ιερεύς: Ὅτι σύ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῶν κεκοιμημένων δούλων σου Χριστέ ὁ Θεὸς ημῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός: Ἀμήν.

Λαός: Τὴν ἀχραντον Εἰκόνα σου προσκυνούμεν Ἀγαθέ αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ημῶν Χριστέ ὁ Θεὸς βουλήσει γὰρ ἡυδόκησας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ρύσῃ οὐς ἐπλασας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὅθεν εὐχαρίστως βοώμέν σοι, χαράς ἐπλήρωσας τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ημῶν, παραγενόμενος εἰς τό σῶσαι τόν κόσμον.

γ' Ἐν τῇ νοτίῳ πλευρᾷ τελείται δέησις υπέρ τῶν ζώντων.

Ιερεύς: Ελέησον ημάς, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3).

Ιερεύς: Ἐτι δεόμεθα υπέρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3).

Ιερεύς: Ἐτι δεόμεθα υπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ημῶν (Ὄνομα) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ημῶν ἀδελφότητος.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3).

Ιερεύς: Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς υπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός: Ἀμήν.

Λαός: Τὴν ἀχραντον Εἰκόνα σου προσκυνούμεν Ἀγαθέ αἰτούμενοι

συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών Χριστέ ο Θεός βουλήσει γάρ ηυδόκησας σαρκί ανελθείν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν κόσμον.

δ' Εν δέ τή ανατολική πλευρά τελείται δέησις υπέρ τών ζώντων.

Ιερεύς: Ελέησον ημάς, ο Θεός κατά τό μέγα έλεός σου, δεόμεθά σου επάκουσον καί ελέησον.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Έτι δεόμεθα καί υπέρ τού διαφυλαχθήναι τήν αγίαν Εκκλησίαν καί τήν πόλιν ταύτην, καί πάσαν πόλιν καί χώραν, από οργής, λοιμού, λιμού, σεισμού, καταποντισμού, πυρός, μαχαίρας, επιδρομής αλλοφύλων, εμφυλίου πολέμου καί αιφνιδίου θανάτου. υπέρ τού ίλεων ευμενή καί ευδιάλλακτον γενέσθαι τόν αγαθόν καί Φιλάνθρωπον Θεόν ημών, τού αποστρέψαι καί διασκεδάσαι πάσαν οργήν καί νόσον τήν καθ' ημών κινουμένην, καί ρύσασθαι ημάς έκ τής επικειμένης δικαίας αυτού απειλής, καί ελεήσει ημάς.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Επάκουσον ημών, ο Θεός, ο Σωτήρ ημών , η ελπίς πάντων τών περάτων τής γής καί τών εν θαλάσση μακράν, καί ίλεως, ίλεως γενού ημίν, Δέσποτα, επί ταίς αμαρτίαις ημών, καί ελέησον ημάς.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3),

Ιερεύς: Ότι ελεήμων καί Φιλάνθρωπος Θεός υπάρχεις, καί σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν, τώ Πατρί καί τώ Υιώ καί τώ Αγίω Πνεύματι, νύν καί άει καί εις τούς αιώνας τών αιώνων.

Λαός: Αμήν.

(Ενταύθα αναγινώσκει ο Ιερεύς τάς εξής περικοπάς εκ τού Συνοδικού τής Ζ' Οικουμενικής Συνόδου.)

Ιερεύς: Οι Προφήται ως είδον, οι Απόστολοι ως εδίδαξαν, η Εκκλησία ως παρέλαβεν, οι Διδάσκαλοι ως εδογμάτισαν, η Οικουμένη ως

συμπεφώνηκεν, η χάρις ως έλαμψεν, η αλήθεια ως αποδέδεικται, τό ψεύδος ως απελήλαται, η σοφία ως επαρρησιάσατο, ο Χριστός ως εβράβευσεν, ούτω φρονούμεν, ούτω λαλούμεν, ούτω κηρύσσομεν Χριστόν τόν αληθινόν Θεόν ημών, καί τούς Αυτού Αγίους εν λόγοις τιμώντες, εν συγγραφαίς, εν νοήμασιν, εν θυσίαις, εν Ναοίς, εν Εικονίσμασι, τόν μέν ως Θεόν καί Δεσπότην προσκυνούντες καί σέβοντες, τούς δέ διό τόν κοινόν Δεσπότην ως Αυτού γνησίους θεράποντας τιμώντες καί τήν κατά σχέσιν προσκύνησιν απονέμονες. Αύτη η πίστις τών Αποστόλων, αύτη η πίστις τών Πατέρων, αύτη η πίστις τών Ορθοδόξων, αύτη η πίστις τήν Οικουμένην εστήριξεν. Επί τούτοις τούς τής ευσεβείας Κήρυκας αδελφικώς τε καί πατροποθήτως εις δόξαν καί τιμήν τής ευσεβείας, υπέρ ής αγωνίσαντο, ανευφημούμεν καί λέγομεν. Τών τής Ορθοδοξίας προμάχων ευσεβών Βασιλέων, αγιωτάτων Πατριαρχών, Αρχιερέων, Διδασκάλων, Μαρτύρων, Ομολογητών, Αιωνία η μνήμη.

Λαός: Αιωνία η μνήμη αυτών (3).

Ιερεύς: Τούτων τοίς υπέρ ευσεβείας μέχρι θανάτου άθλοις τε καί αγωνίσμασι καί διδασκαλίαις παιδαγωγείσθαι τε καί κρατύνεσθαι Θεόν έκλιπαρούντες, καί μιμητός τής ενθέου αυτών πολιτείας μέχρι τέλους αναδεικνύσθαι εκδυσωπούντες, αξιωθείημεν τών εξαιτουμένων, οικτιρμοίς καί χάριτι τού Μεγάλου καί Πρώτου Αρχιερέως Χριστού τού αληθινού Θεού ημών, πρεσβείαις τής υπερενδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου καί αειπαρθένου Μαρίας, τών θεοειδών Αγγέλων καί πάντων τών Αγίων.

Λαός: Αμήν.

Λαός: Τίς Θεός μέγας ως ο Θεός ημών. Σύ εί ο Θεός ο ποιών θαυμάσια μόνος (3).

Λαός: Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω γέγονεν, άσωμεν τώ αναστάντι εκ τάφου καί αρχηγώ τής ζωής ημών. καθελών γάρ τώ θανάτῳ τόν θάνατον, τό νίκος έδωκεν ημίν καί μέγα έλεος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τα Τυπικά, οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου, καί εκ τού Κανόνος τού Τριωδίου, η ς' Ωδή.

Ο Απόστολος

Προκείμενον Ἦχος δ' Ὡδή τῶν Πατέρων

Ευλογητός εἰ, Κύριε ο Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.
Στίχ. Ὅτι δίκαιος εἰ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν.

Πρός Εβραίους Επιστολὴς Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΙΑ', 24-26 32-40)

Ἀδελφοί, πίστει Μωσῆς μέγας γενόμενος, ἡρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραῶ. μάλλον ἐλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν αμαρτίας ἀπόλαυσιν, μείζονα πλούτον ἡγησάμενος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θησαυρῶν, τὸν ονειδισμόν τοῦ Χριστοῦ, ἀπέβλεπε γάρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν, Καί τί ἐτι λέγω; ἐπιλείπει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος, περὶ Γεδεών, Βαράκ τε, καὶ Σαμψών, καὶ Ἰεφθάε, Δαυῖδ τε καὶ Σαμουήλ, καὶ τῶν Προφητῶν, Οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἐσβεσαν δύναμιν πυρός, ἐφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἐκλιναν αλλοτρίων, ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τούτων νεκρούς αὐτῶν, ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν, ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἐτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόβῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, (ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος) ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι, καὶ ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες, μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσιν.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. δ'

Μωϋσῆς καὶ Ααρών ἐν τοῖς ἱερέυσιν αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν...

Κοινωνικόν

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς υψίστοις.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ Α' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Δίδου μοι κατάνυξιν, καί τών κακῶν αλλοτρίωσιν, καί τελείαν
διόρθωσιν, εἰς πάθη τοῦ σώματος, νύν βεβυθισμένω, καί
μεμακρυσμένω, ἐκ σοῦ Θεέ Παμβασιλεύ, καί μηδαμόθεν ἐλπίδα
έχοντι, καί σώσόν με τόν άσωτον, διά πολλήν αγαθότητα, Ιησοῦ
παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Μωσής ο θεσπέσιος, διά νηστείας τεθέαται, καθαρθεῖς τόν
ποθούμενον. Τούτον ούν ζηλώσασα, ταπεινή ψυχή μου, σπεύσον ἐν
ημέρα, τῆς εγκρατείας τών κακῶν, ἐκκαθαρθῆναι, όπως τόν Κύριον,
διδόντα σοι τήν άφεσιν, νύν θεωρήσης υπάρχοντα, αγαθόν καί
φιλάνθρωπον, παντοδύναμον Κύριον.

Ἐτερον Ποίημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου

Ήχος πλ. β'

Αρχαγγελικώς ανυμνήσωμεν

Τά τών Νηστειών νύν δισέβδομα φαιδρώς, ἐναρξώμεθα τελούντες,
ημέραν ἐξ ημέρας ἀδελφοί, άρμα πυρός εργασάμενοι ημίν, ως Ηλίας
ο Θεσβίτης, τάς τέσσαρας μεγάλας αρετάς, τόν νούν ανυψώσωμεν
απαθεία, τήν σάρκα οπλίσωμεν τή αγνεία, τρέποντες, καί νικώντες
τόν ἐχθρόν.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος πλ. δ'

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τό Ονομά σου, Κύριε.

Στίχ. Από τών περάτων τῆς γῆς πρός σέ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τών πτερύγων σου.

Καί πάλιν γεγωνωτέρα φωνή

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τό Ονομά σου, Κύριε.

Απόστιχα
Ιδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Δεύτε εκκαθάρωμεν εαυτούς, εν ελεημοσύναις καί οικτιρμοῖς
πενήτων, μή σαλπίζοντες, μή δημοσιεύοντες ημῶν τήν ευποϊάν, μή
επιγνώτω η αριστερά, τῆς δεξιᾶς τό ἔργον, μή σκορπίση η κenoδοξία,
τόν καρπόν τῆς ελεημοσύνης, ἀλλ' εν κρυπτῷ, τῷ τὰ κρυπτὰ εἰδῶτι
κράζωμεν, Πάτερ, ἄφες τὰ παραπτώματα ημῶν, ως φιλόανθρωπος.
(Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, καί πάσαν νόσον
θεραπεύετε, καί νύν πρεσβεύσατε, ρυσθήναι τῶν παγίδων τοῦ
εχθροῦ, τὰς ψυχὰς ημῶν δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά ουράνια υμνεῖ σε κεχαριτωμένη, Μήτηρ ἀνύμφευτε, καί ημεῖς
δοξολογούμεν, τήν ανεξιχνίαστόν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε,
σωθήναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Παραβάσεως καρπῷ, θανατωθέντα τήν ψυχὴν, ζωοποίησον Χριστέ,
διά νηστείας ἀληθοῦς, καί μετανοίας μοι δέομαι ως Οικτίρμων, καί
δίδου εν οδοῖς, ἀεὶ πορεύεσθαι, ευθείαις καί καλαῖς, τῶν σῶν σεπτῶν
ἐντολῶν, ὅπως τῆς θείας δόξης σου, σὺν πάσιν ἐπιτυχῶν τοῖς
ποθοῦσί σε, δοξολογῷ σου, τήν περί πάντας Ἰησοῦ ἀγαθότητα.

Θεοτοκίον

Τρικυμίαις τῶν παθῶν, ο ασυνείδητος ἐγώ, χειμαζόμενος Ἀγνή,
ἐπικαλούμαί σε θερμῶς, Μή με παρίδης τόν δαίμονα ἀπολέσθαι,
ἀβυσσον ἐλέους, η τέξασα, πλήν σου γάρ ἐλπίδα, ου κέκτημαι, μή
οὖν ἐχθροῖς ἐπὶ χαρμα, καί γέλως ο πεπιοθῶς σοι οφθήσομαι, καί γάρ
ισχύεις, ὅσα καί βούλει, ως Μήτηρ οὔσα τοῦ πάντων Θεοῦ.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. β'
Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς

Κύριε κατεύθυνον ημάς, τήν νηστείαν δισσεύοντας, αγιασμόν ημίν λάμψον, καί φωτισμόν τών δικαιωμάτων σου, καί αξίωσον ημάς προσφέρειν σοι, ευπρόσδεκτον ευχήν, τό γόνυ κλίνοντας, σύ γάρ εἰ Πατήρ ημών, καί ημεῖς υιοί σου, καί σέ φόβω υμνούμεν καί τό ὄνομά σου, επικεκλήμεθα.

Θεοτοκίον

Αρχή σωτηρίας, η τοῦ Γαβριήλ προσηγορία, πρὸς τήν Παρθένον ἐγένετο, ἤκουσε γάρ τό Χαίρε, καί οὐκ ἀπέφυγε τόν ασπασμόν, οὐκ ἐδίστασεν, ὡς η Σάρρα ἐν τῇ σκηνῇ, ἀλλ' οὕτως ἔλεγεν, Ἰδοὺ η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τό ρήμά σου.

Ο Κανών

Ωδή α' Ἦχος δ' Τριστάτας κραταιοῦς

Ο μόνος ἀγαθός, η πηγή τοῦ ἐλέους, ο Ἀμνός ο τοῦ Θεοῦ, ο αἴρων ὡς Θεός, τά τοῦ Κόσμου ἐγκλήματα, σώσόν με ἀμαρτημάτων, τρικυμία ποντούμενον, μετανοίας πρὸς ὄρμον ἰθύνων με.

Νηστεία καθάρα, μακρυσμός ἀμαρτίας, αλλοτρίωσις παθών, ἀγάπη πρὸς Θεόν, προσευχῆς ἐπιμέλεια, δάκρυα σύν κατανύξει, καί πενήτων προμήθεια, ὡς ο Χριστός ἐν Γραφαῖς ἐπηγγείλατο.

Πληγέντα τήν ψυχήν, ἀμαρτίας ρομφαία, καί κατάστικτον πολλοῖς, υπάρχοντα κακοῖς, Ἰατρέ τών ψυχών ημών, ἴσαι ὡς εὐεργέτης, ἐπιθεῖς μοι τά φάρμακα, τών σοφῶν ἐντολῶν σου φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Αμόλυντε σκηνή, Παναγία Παρθένε, μολυνθέντα με δεινῶν, παθῶν ἐπαγωγαῖς, τῇ πηγῇ τοῦ ἐλέους σου, κάθαρον, καί δός μοι ὄμβρους, κατανύξεως Δέσποινα, ἀμαρτίας βυθόν ἀφανίζουσα.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου Ἦχος πλ. β'

Βοηθός καί σκεπαστής

Ὡς μεθέορτον χαράν, καί δευτερεύουσιν Εβδομάδα, τῶν φωτοποιῶν, Νηστειῶν ἀδελφοί, δεξάμενοι πόθῳ, ἀνυμνήσωμεν Χριστόν, ἐνθέως εὐφραινόμενοι.

Κατανύξεως καιρόν, τόν τῆς νηστείας νύν εὐρηκότες, κλαύσωμεν σφοδρῶς, καί στενάξωμεν, πετάσωμεν χείρας, πρὸς τόν μόνον Λυτρωτήν, τοῦ σώσαι τὰς ψυχὰς ημών.

Δόξα...

Τρισυπόστατε Μονάς, αρχικωτάτη Κυρία πάντων, τελεταρχική, υπεράρχιε, αυτή ημάς σώσον, ο Πατήρ, καί ο Υιός, καί Πνεύμα τό πανάγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς εγέννησεν υιόν, τόν μή σπαρέντα πατρώω νόμω; τούτον ούν γεννά, ο Πατήρ πλήν μητρός, παράδοξον τέρας! σύ γάρ έτεκες Αγνή, Θεόν ομού καί άνθρωπον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Πώς σου οίσω τήν οργήν, Χριστέ μου όταν εις κρίσιν έλθης; ποίον δέ ευρών, λόγον δώσω εκεί, μή πράξας μή δράσας, τό σόν θέλημα Χριστέ; διό πρό τέλους άνες μοι.

Ο Ειρμός

Βοηθός καί σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, καί δοξάσω αυτόν, Θεός τού Πατρός μου, καί υψώσω αυτόν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Παροδεύων τού βίου τό άστατον, ληστρικοίς λογισμοίς περιέπεσα, καί πληγωθείς προσώζεσα, ιατρέ τών νοσοούντων, δίδου μοι χείρα, τών Αγίων σου πάντων δεήσεσι.

Χαλεπής αμαρτίας κλυδώνιον, τήν εμήν συνταράσσει διάνοιαν, ώσπερ τόν Πέτρον σώσόν με, Ιησού μελωδούντα, Πάντα τά έργα, ευλογείτε, υμνείτε τόν Κύριον.

Εγκρατεία τά πάθη νεκρώσωμεν, τή νηστεία τό πνεύμα πτερώσωμεν, πρός ουρανόν καί κράξωμεν, κατανύξει καρδίας, Ημάρτομέν σοι, ο Θεός, ως οικτίρμων συγχώρησον.

Θεοτοκίον

Εν γαστρί σου σκηνώσας ο Ύψιστος, ουρανών πλατυτέραν σε έδειξε, καί προστασίαν άμαχον, τών βοώντων Παρθένε, Πάντα τά έργα, ευλογείτε, υμνείτε τόν Κύριον.

Άλλος

Όν Στρατιαί, ουρανών

Τής τών παθών τυραννίδος Κύριε, αδούλωτον τήν ψυχήν, δείξον τήν εμήν, ίνα ελευθερίως, ποιών τό θέλημά σου, χαίρω καί δοξάζω, τό κράτος σου εις τούς αιώνας.

Τὴν τοῦ Ἡσαΐ, ἀκραςίαν μίσησον, ψυχὴ μου, καὶ Ἰακώβ, ζήλου τὰ καλὰ, πτέρνισον τὸν Βελίαρ, διὰ τῆς ἐγκρατείας, πλούτισον τὰ θεία, καὶ ὑμνησον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα

Ἐνα Θεόν, κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς υποστάσεις ὑμνῶ, διοριστικῶς, ἄλλας ἀλλ' οὐκ αλλοίας, ἐπεὶ θεότης μία, ἐν τρισὶ τό κράτος, καὶ γὰρ Πατήρ, Υἱός καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ φωτεινῆς, προελθὼν νηδύος σου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, ἔλαμψε Χριστός, φῶς τοῖς ἐν σκότει μέγα, καὶ γὰρ δικαιοσύνης, Ἥλιος ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἀγνὴ τὸν Κόσμον.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Υδροποτῶν, οὐδεὶς ἠφρονεύσατο, ὠφθη δὲ Νῶε γυμνός, οἴνου πειραθείς, σπέρματα δὲ κακίας, ὁ Λῶτ ἐντεύθεν τίκτει, φεύγε ὦ ψυχὴ μου, τὴν μίμησιν, Χριστὸν ὑμνοῦσα.

Αἰνούμεν, ευλογούμεν, καὶ προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Ὅν Στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίπτει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πάσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, ευλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'

Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Νηστεύσωμεν μῆνιδος παθῶν, τρυφήσωμεν τὴν ἀγάπην τὴν ἀνόθευτον, θρέψωμεν πένητας τῷ ἄρτῳ, τῇ θεῇ σιτιζόμενοι χάριτι, καὶ δάκρυσι τὰ δάκρυα σβέσωμεν, τὰ τῆς μελλούσης ἀποφάσεως.

Ταλαίπωρε στέναξον ψυχὴ, σκυθρώπασον, μετανοίας τρόπους ἐνδείξον, νύν ἐπὶ θύραις ἡ ἡμέρα, ὁ κρίνων ἀποτόμως καθέζεται, ἐκάστῳ ἀπονέμων τὰ ἄξια, τῶν πεπραγμένων καθὼς γέγραπται.

Οὐ κέκτημαι πράξεις ἀγαθάς, ἐσπίλωσα τὸν χιτῶνα, ὄνπερ εἴληφα Θείου Βαπτίσματος ἐνδύσει, ἐν σκότει ἀγνωσίας πορεύομαι, φωτὶ με τοῦ προσώπου σου Κύριε, ἀπεγνωσμένον νύν ἀνόρθωσον.

Θεοτοκίον

Μαρία Κυρία τοῦ παντός, παντοίοις με δουλωθέντα ἁμαρτήμασι, σὺ ἐλευθέρωσον Παρθένε, τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, αὐτὴ γὰρ ὑπὲρ λόγον ἐκήσας, τὴν οὐσιώδη ἀγαθότητα.

Ἄλλος

Ἀσπόρου συλλήψεως

Νύν κακοπαθήσωμεν, ως στρατιώται τού Χριστού, όσον γάρ όσον, ο καιρός παρέρχεται, οι στέφανοι πλέκονται, τών αγωνιζομένων, ούς αποδίδωσιν ο Χριστός, όταν ήξη μετά δόξης, επί γής τού κρίναι πάσαν τήν γήν.

Όλος τετραυμάτισμαι, όλος Χριστέ μου ήλκωμαι, ιάτρευσόν μου, τά έλκη τά τραύματα, τά πάθη τά δήγματα, τά εκ τής αμαρτίας, ίνα ακούσω ως ο Λεπρός, τής φωνής σου τής αγίας, ότι θέλω καθαρίσθητι.

Δόξα...

Μόνου μονογεννήτωρ, μονογενούς Υιού Πατήρ, καί μόνος μόνου, φώς φωτός απαύγασμα, καί μόνον μόνως μόνου, Θεού άγιον Πνεύμα, Κυρίου Κύριον όντως όν, Ώ Τριάς Μονάς αγία, σώσόν με θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό θαύμα τού τόκου σου, εκπλήττει με Πανάμωμε, πώς συλλαμβάνεις, ασπόρως τόν άληπτον, ειπέ πώς παρθενεύεις, γεννήσασα ως μήτηρ; τό υπέρ φύσιν πίστει λαβών, τό τικτόμενον προσκύνει, όσα θέλει γάρ καί δύναται.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Νηστεία τόν Μωσέα, θεόπτην απειργάσατο, Ηλίαν πάλαι, φλογερόν ηνίοχον, τόν Παύλον δέ ψυχή μου, φρικτόν ουρανοδρόμον, διό νηστεύσωμεν εκ κακών, καί εις ύψος απαθείας, καί ημείς αρπαγησόμεθα.

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, και νοποιεΐ τās φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος πλ. α

Θαυμαστόν όπλον, η προσευχή καί νηστεία, αύτη τόν Μωσέα, νομογράφον έδειξε, καί Ηλίαν εν θυσίαις ζηλωτήν, ταύτη προσκαρτερήσαντες πιστοί, τώ Σωτήρι βοήσωμεν, Σοί μόνω ημάρτομεν, ελέησον ημάς. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Ευλογημένος ο στρατός, τού Βασιλέως τών ουρανών, ει γάρ καί γηγενείς υπήρχον οι Αθλοφόροι, αλλά Αγγελικήν αξίαν έσπευδον φθάσαι, τών σωμάτων καταφρονήσαντες, καί διά τών παθημάτων, τής τών Ασωμάτων αξιωθέντες τιμής, Ευχαίς αυτών Κύριε, σώσον

τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ δυσωπούμεν ως Θεού Μητέρα ευλογημένη, Πρέσβευε, τού σωθῆναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. α'

Ο πλάσας κατά μόνας τάς καρδίας ημών, μνήσθητι ὅτι χοὺς εσμεν, μή καταδικάσης ημάς, ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς Αναμάρτητε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός κα'

Οι φοβούμενοι τὸν Κύριον, αινέσατε αὐτόν.

Στίχ. Ο Θεός ο Θεός μου, πρόσχες μοι.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ Δ', 2-6 Ε', 1-7)

Τάδε λέγει Κύριος, Επιλάμψει ὁ Θεός τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐν βουλή μετὰ δόξης ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ υψῶσαι καὶ δοξάσαι τό καταλειφθέν τοῦ Ἰσραὴλ. Καί ἔσται τό υπολειφθέν ἐν Σιών, καὶ τό καταλειφθέν ἐν Ἱερουσαλήμ, Ἅγιοι κληθήσονται πάντες, οἱ γραφέντες εἰς ζωὴν ἐν Ἱερουσαλήμ. Ὅτι ἐκπλυνεῖ Κύριος τὸν ρύπον τῶν υἱῶν, καὶ τῶν θυγατέρων Σιών, καὶ τό αἷμα Ἱερουσαλήμ ἐκκαθαριεῖ ἐκ μέσου αὐτῶν, ἐν πνεύματι κρίσεως, καὶ πνεύματι καύσεως. Καὶ ἥξει Κύριος, καὶ ἔσται πᾶς τόπος τοῦ ὄρους Σιών, καὶ πάντα τὰ περικύκλω αὐτῆς σκιάσει νεφέλη ἡμέρας, καὶ ὡς καπνοῦ καὶ ὡς φωτὸς πυρός καιομένου νυκτός, καὶ πᾶσι τῇ δόξῃ σκεπασθήσεται. Καὶ ἔσται εἰς σκιάν ἀπὸ καύματος, καὶ ἐν σκέπῃ καὶ ἐν ἀποκρύφῳ ἀπὸ σκληρότητος καὶ υετοῦ Ἄσω δὴ τῷ ἡγαπημένῳ ἄσμα τοῦ ἀγαπητοῦ μου, τῷ ἀμπελώνι μου, ἀμπελῶν ἐγενήθη τῶν ἡγαπημένων ἐν κέρατι, ἐν τόπῳ πίονι, καὶ φραγμὸν περιέθηκα, καὶ ἐχαράκωσα, καὶ ἐφύτευσα ἀμπελον Σωρήχ, καὶ ὠκοδόμησα πύργον ἐν μέσῳ αὐτοῦ, καὶ προλήνιον ὠρύξα ἐν αὐτῷ, καὶ ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλὴν, καὶ ἐποίησεν ἀκάνθας. Καὶ νύν οἱ ἐνοικούντες ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἄνθρωπος τοῦ Ἰούδα, κρίνατε ἐν ἐμοί, καὶ ἀνά μέσον τοῦ ἀμπελώνός μου. Τί ποιήσω ἐτι τῷ ἀμπελώνί μου, καὶ οὐκ ἐποίησα αὐτῷ; διότι ἐνέμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλὴν, ἐποίησε δὲ ἀκάνθας, Νύν οὖν ἀναγγελῶ ὑμῖν, τί ποιήσω τῷ ἀμπελώνί μου, ἀφελῶ τὸν φραγμὸν

αυτού, και ἔσται εἰς καταπάτημα. Καί ανήσω τόν ἀμπελώνά μου, καί
οὐ μή τμηθῇ, οὐδ' οὐ μή σκαφή, καί ἀναβήσονται εἰς αὐτόν, ὡς εἰς
χέρσον, ἀκανθαί, καί ταῖς νεφέλαις ἐντελούμαι, τοῦ μή βρέξαι εἰς
αὐτόν υετόν, ὁ γάρ ἀμπελών Κυρίου Σαβαώθ, οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ ἐστί,
καί ὁ ἄνθρωπος τοῦ Ἰούδα νεόφυτον ἠγαπημένον.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός κβ'

Ἡ ράβδος σου καί ἡ βακτηρία σου, αὐταί με παρεκάλεσαν.

Στίχ. Κύριος ποιμαίνει με καί οὐδέν με ὑστερήσει.

τ43 [top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος πλ. δ'

Τί υμᾶς καλέσωμεν

Τίνι ὠμοιώθης ταλαίπωρε, ραθυμούσα, ὦ ψυχὴ, καί μή ποιοῦσα τὰ
καλά, ἀλλὰ στέργουσα αἰεὶ, τῇ τῶν κακῶν ἐπιμονῇ; ἡ κρίσις ἐπὶ
θύραις, μετανόησον, νηστεία, καί δεήσῃ καθαγνίσθητι, καί τῷ
Δεσπότη σου βόησον, Ἠμάρτηκά σοι, συγχώρησον, ὡς
εὐσπλαγχνος, καί τὴν ἀφεσὶν μοι δώρησαι.

Ἐχων ἀγαθότητος πέλαγος, τὰ πελάγη τῶν ἐμῶν, ἀμαρτιῶν τὰ
πονηρὰ, ἀποξήρανον Χριστέ, ὡς ἀναμάρτητος Θεός, καί δίδου, τῇ
καρδίᾳ μου κατάνυξιν, χειμάρρους, ἀνομίας ἀναστέλλουσιν, ἵνα
ὕμνῳ καί δοξάζω σου, τὴν εὐσπλαγχνίαν τὴν ἀφατον, μακρόθυμε,
εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερον τοῦ κυρίου Θεοδώρου

Ὁ ἐν Εδέμ Παράδεισος

Ὁ ἀγαγὼν καί νῦν ἡμᾶς Θεός, τοῦ χρόνου περίοδον, τῶν πανσέπτων
Νηστειῶν διατελεῖν, καί χαρισάμενος ἡμῖν, εἰς τό ἅγιον στάδιον, τῆς
δευτέρας Εβδομάδος εἰσελθεῖν, αὐτός ἀξίωσον Κύριε, καί πρὸς τό
μέλλον εὐδρομεῖν, τό σῶμα καί τὴν ψυχὴν ἡμῶν, καί χαριτῶν καί
δυναμῶν, ὅπως προφθάσωμεν, ἐκτελέσαντες τόν δρόμον ἀνδρικῶς,
τὴν κυρίαν ἡμέραν, τῆς Ἀναστάσεώς σου πάντες ἐν χαρὰ καί
στεφανηφοροῦντες, ἀκαταπαύστως αἰνέσωμεν.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος α' Ψαλμός κγ'

Κύριος κραταιός καί δυνατός.

Στίχ. Τού Κυρίου η γή, καί τό πλήρωμα αυτής.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Γ', 21 - Δ', 7)

Εποίησε Κύριος ο Θεός τώ Αδάμ καί τή γυναικί αυτού χιτώνας
δερματίνους, καί ενέδυσεν αυτούς. Καί εἶπεν ο Θεός. Ἰδοὺ, Αἰὼν
γένονεν ὡς εἰς ἐξ ἡμῶν, τοῦ γινώσκειν καλόν καί πονηρόν, καί νῦν μή
ποτε ἐκτείνῃ τήν χεῖρα αὐτοῦ, καί λάβῃ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, καί
φάγῃ, καί ζήσεται εἰς τόν αἰῶνα. Καί ἐξαπέστειλεν αὐτόν Κύριος ο
Θεός ἐκ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι τήν γῆν, ἐξ ἧς
ἐλήφθη. Καί ἐξέβαλε τόν Αἰὼν, καί κατώκισεν αὐτόν ἀπέναντι τοῦ
Παραδείσου τῆς τρυφῆς, καί ἔταξε τὰ Χερουβὶμ, καί τήν φλογίνην
ρομφαίαν τήν στρεφομένην, φυλάσσειν τήν ὁδόν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς,
Αἰὼν δέ ἔγνω Εὐάν τήν γυναῖκα αὐτοῦ, καί συλλαβούσα ἔτεκε τόν
Κάϊν, καί εἶπεν, Ἐκτησάμην ἄνθρωπον διὰ τοῦ Θεοῦ, Καί προσέθετο
τεκεῖν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ Ἀβελ, καί ἐγένετο Ἀβελ ποιμήν προβάτων,
Κάϊν δέ ἦν ἐργαζόμενος τήν γῆν. Καί ἐγένετο μεθ' ἡμέρας, ἤνεγκε
Κάϊν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς θυσίαν τῷ Κυρίῳ. Καί Ἀβελ ἤνεγκε καί
αὐτός ἀπὸ τῶν πρωτοτόκων τῶν προβάτων αὐτοῦ, καί ἀπὸ τῶν
στεάτων αὐτῶν. Καί ἐπείδεν ο Θεός ἐπὶ Ἀβελ, καί ἐπὶ τοῖς δώροις
αὐτοῦ, ἐπὶ δέ Κάϊν, καί ἐπὶ ταῖς θυσίαις αὐτοῦ οὐ προσέσχε. Καί
ἐλύπησε τόν Κάϊν λίαν, καί συνέπεσε τό πρόσωπον αὐτοῦ. Καί εἶπε
Κύριος ο Θεός τῷ Κάϊν. Ἰνα τί περίλυπος ἐγένου; καί ἵνα τί συνέπεσε
τό πρόσωπόν σου; οὐκ ἐάν ὀρθῶς προσενέγκῃς, ὀρθῶς δέ μή
διέλης, ἡμαρτες; ἡσύχασον, πρὸς σέ ἡ ἀποστροφή αὐτοῦ, καί σύ
ἄρξεις αὐτοῦ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός κδ'

Επίβλεπον ἐπ' ἐμέ, καί ἐλέησόν με.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, ἦρα τήν ψυχὴν μου.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Γ', 34 - Δ', 22)

Κύριος υπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν. Δόξαν
σοφοὶ κληρονομήσουσιν, οἱ δέ ἀσεβεῖς ὑψωσαν ἀτιμίαν. Ακούσατε
παῖδες παιδεῖαν πατρός, καί προσέχετε γνῶναι ἐννοίαν. Δῶρον γάρ
ἀγαθόν δωρούμαι ὑμῖν, τόν ἐμὸν λόγον μή ἐγκαταλίπητε, Υἱὸς γάρ
ἐγενόμην καγῶ, πατρί υπήκοος, καί ἀγαπώμενος ἐν προσώπῳ
μητρός. Οἱ ἐδίδασκόν με, καί ἔλεγον, Ερειδέτω ὁ ἡμέτερος λόγος εἰς
σὴν καρδίαν, φύλασσε ἐντολάς, μή ἐπιλάβῃ. Κτήσαι σοφίαν, κτήσαι
σύνεσιν, μή ἐπιλάβῃ, μηδὲ παρίδῃς ῥῆσιν ἐμοῦ στόματος, μηδὲ
ἐκκλίνῃς ἀπὸ ῥημάτων στόματός μου. Μὴ ἐγκαταλίπῃς αὐτήν, καί

ανθέξεται σου, εράσθητι αυτής, καί τηρήσει σε, Αρχή σοφίας, κτήσαι σοφίαν, καί εν πάση κτήσει σου κτήσαι σύνεσιν, Περιχαράκωσον αυτήν, καί υψώσει σε, τίμησον αυτήν, ίνα σε περιλάβη, καί ίνα δώ τή σή κεφαλή στέφανον χαρίτων, στεφάνω δέ τρυφής υπερασπίση σου. Άκουε υιέ, καί δέξαι εμούς λόγους, καί πληθυνθήσεται σοι έτη ζωής σου, ίνα σοι γένωνται πολλαί οδοί βίου. Οδούς γάρ σοφίας διδάσκων σε, εμβιβάζω δέ σε τροχιαίς ορθαίς. Εάν γάρ πορεύη, ου συγκλεισθήσεται σου τά διαβήματα, εάν δέ τρέχης, ου κοπιήσεις, Επιλαβού εμής παιδείας, μή αφής, αλλά φύλαξον αυτήν σεαυτώ εις ζωήν σου. Οδούς ασεβών μή επέλθης, μηδέ ζηλώσης οδούς παρανόμων. Εν ώ άν τόπω στρατοπεδεύσωσι, μή επέλθης εκεί, έκκλινον δέ απ' αυτών, καί παράλλαξον. Ου γάρ μή υπνώσουσιν, εάν μή κακοποιήσωσιν, αφήρηται ο ύπνος απ' αυτών, καί ου κοιμώνται. Οί δέ γάρ σιτούνται σίτα ασεβείας, οίνω δέ παρανόμω μεθύσκονται. Αι δέ οδοί τών δικαίων ομοίως φωτί λάμπουσι, προπορεύονται καί φωτίζουν, έως άν κατορθώση ημέρα. Αι δέ οδοί τών ασεβών σκοτειναί, ουκ οίδασι πώς προσκόπτουσιν. Υιέ, εμή ρήσει πρόσεχε, τοίς δέ εμοίς λόγοις παράβαλλε σόν ούς. Όπως μή εκλίπωσί σε αι πηγαί σου, φύλασσε αυτάς εν σή καρδιά. Ζωή γάρ εστι πάσι τοίς ευρίσκουσιν αυτάς, καί πάση τή σαρκί αυτών ίασις.

Απόστιχα

Ιδιόμελον 'Ηχος γ'

Τήν πνευματικήν Νηστείαν νηστεύσωμεν, διάρρήξωμεν πάσαν στραγγαλίαν, εκφευξώμεθα δέ καί τών σκανδάλων τής αμαρτίας, αφήσωμεν αδελφοίς τά οφειλήματα, ίνα καί ημίν αφεθή τά παραπτώματα ημών, ούτω γάρ βοήσαι δυνησόμεθα, Κατευθυνθήτω η προσευχή ημών, ως θυμίαμα, ενώπιόν σου Κύριε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Προφήται καί Απόστολοι Χριστού, καί Μάρτυρες εδίδαξαν υμνείσθαι, Τριάδα ομοούσιον καί εφώτισαν τά έθνη τά πεπλανημένα, καί κοινωνούς Αγγέλων εποίησαν, τούς υιούς τών ανθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εις τέλος τών πενήτων σου, μή επιλάβη Δέσποινα, αλλά ταίς σαίς πρεσβείαις, μελλούσης ημάς λύτρωσαι απειλής, καί ενεστώσης βλάβης, καί τής οργής Κυρίου εξάρπασον, Θεοτόκε σούς δούλους.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εἰς τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Ανέστης ἐκ νεκρῶν

Τὰ πάθη χαλινῶ, τῆς αμώμου Νηστείας, ἐπέχοντες τὸν νοῦν, πρὸς σεπτὰς θεωρίας, πίστει τελειοτάτῃ, ἀναπτερῶσαι πάντες σπουδάσωμεν, ὅπως τῆς χαμαιζήλου, τοῦ βίου τρυφῆς καταφρονήσωμεν, καὶ ουρανίου τύχωμεν ζωῆς, καὶ θείας ἐλλάμψεως.

Θεοτοκίον

Εἰς πέλαγος δεινόν, ἐμπεσὼν ἀθυμίας, ἐκ πλήθους πονηρῶν, καὶ ἀθέσμων μου ἔργων, ἦλθον εἰς ἀπορίαν, καὶ ἀπογνώσει νυνὶ συνέχομαι, Δέσποινα Θεοτόκε, αὐτὴ με σώσον, αὐτὴ βοήθησον, ἀμαρτωλῶν γάρ σύ ὁ ἰλασμός, καὶ κάθαρσις σωτήριος.

Εἰς τὴν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Ανέστης ἐκ νεκρῶν

Προθείσα μυστικὴν, ἡ νηστεία τράπεζαν, προτρέπεται ἡμᾶς, δαψιλῶς ἐμφορηθῆναι, φάγωμεν ὥσπερ βρώσιν, τὰ αείζωα δῶρα τοῦ Πνεύματος, πίωμεν ὥσπερ πόμα, τὰ τῶν δακρύων ρεῖθρα θεόρρυτα, καὶ εὐφρανθέντες αἶνον τῷ Θεῷ ἀπαύστως προσοίσωμεν.

Θεοτοκίον

Εκ πάσης ἀπειλῆς, καὶ κακίας ἀνθρώπων, διάσωσον ἡμᾶς, Παναγία Παρθέने, σέ γάρ ἔχομεν σκέπην, καὶ προστασίαν οἱ καταφεύγοντες, ἐπὶ σοὶ Θεομήτορ, καὶ τὸν τεχθέντα ἐκ σοῦ Θεόν ἡμῶν, ὃν ἐκδυσώπτει ρύσασθαι ἡμᾶς, κινδύνων καὶ θλίψεων.

Ὁ Κανὼν

Ὡδὴ β' Ἦχος πλ. δ' Ὁ Εἰρμός

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός υμῶν, ὁ πρό τῶν αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, δίχα ἀνδρὸς κυηθεὶς, καὶ λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ ὡς φιλάνθρωπος.

Στέναξον δάκρυσον, ψυχὴ ἐπίστρεψον μετανόησον, ἡγγικεν ἡ ἡμέρα, ἐπὶ θύραις ὁ Κριτὴς, πρὸς ἀπολογίαν ἐτοιμάζου, καὶ βόησον, Ἡμάρτηκά σοι Οἰκτίρμον, ἐλεήμον ἀγαθέ, σύ με οἰκτεῖρον.

Κόρον αμαρτίας, ψυχή μου μίσησον τόν ολέθριον, τρύφησον τώ
κόρω τής νηστείας εμμελώς, τās σωτηριώδεις εντολάς, βρώμα
ποιήσον, απόλαυσιν προξενούσας, αιωνίων αγαθών διά πίστεως.

Άγγελοι, Δυνάμεις, Αρχαί, Αρχάγγελοι, Κυριότητες, Θρόνοι, Εξουσίαι,
Χερουβίμ, καί Σεραφίμ, τόν αγαθοδότην, καί Θεόν ικετεύσατε,
συγχώρησιν οφλημάτων, καί παθών απαλλαγήν, δωρηθήναι ημίν.

Θεοτοκίον

Η μόνη κυήσασα, τόν άναρχον Λόγον Πανάμωμε, εκ σου
σαρκωθέντα, καί μή τραπέντα, όπερ ήν, μείνασα παρθένος, μετά
τόκον ανύμφευτε, ικέτευε υπέρ πάντων λυτρωθήναι, εκ φθοράς τήν
ζωήν ημών.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου Ειρμός

Ίδομεν, έγνωμεν, ως αγαθός ημίν εις μετάνοιαν, όν καιρόν ωρίσω,
αλλ' εν τούτῳ ο Θεός πρόσδεξαι ημών τās προσευχάς, καί
κατεύθυνον ενώπιόν σου Οικτίρμον, ως θυμίαμα καλόν, ώσπερ
θυσίαν δεκτήν.

Φρίττω καί πτοούμαι, κατανοούμενος όσα ήμαρτον, Πώς σοι
υπαντήσω; πώς οφθώ σοι φοβερέ; πώς δέ παραστῶ τῷ αδεκάστῳ
σου Βήματι; διό φείσαι μου Οικτίρμον εν τή ώρα, όταν μέλλης κρίναι
πάσαν τήν γήν.

Δόξα...

Υπερτελεστάτη Μονάς, υπέρθεε, τρισυπόστατε, αγέννητε Πάτερ, καί
Υιέ μονογενες, Πνεύμα εκ Πατρός εκπορευθέν, δι' Υιού δέ φανέν,
ουσία μία καί φύσις, κυριότης βασιλεία, σώσον πάντας ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Άρρητον τό θαύμα, τής σής κυήσεως Μητροπάρθενε, πώς γάρ καί
λοχεύεις, καί αγνεύεις ενταυτώ; πώς παιδοτοκείς καί αγνοείς, πείραν
όλως ανδρός; Ως οίδεν ο υπέρ φύσιν, εξ εμού καινοπρεπώς, Λόγος
Θεού γεννηθείς.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σύ τούς Νινευίτας, μετανοήσαντας καί νηστεύσαντας, τής
απειλουμένης, επανήγαγες οργής, τούς δέ Σοδομίτας, εν πυρί
απετέφρωσας, εν πλησμονή ασελγούντας, Αλλά ρύσαι με Χριστέ, τής
απειλής αυτών.

Ο Ειρμός

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι ο Θεός ημών, ο καθιερώσας απαρχήν υμίν

δεκτὴν, τὴν ἐξ ἡμερῶν ὅλου τοῦ ἔτους ἀποδεκάτωσιν, καὶ ταύτην
δοῦς τῷ λαῷ μου, εἰς ἐκλύτρωσιν παθῶν, εἰς σωτηρίας ἀρχήν.

Ὡδή η'

Οἱ θεορρήμονες Παῖδες

Ὁ δικαιώσας στενάξαντα τὸν Τελώνην, ὁ οἰκτειρήσας τὴν Πόρνην,
ἀπὸ καρδίας δακρύσασαν, σώσον οἰκτεῖρον Σώτερ, ψυχὰς τῶν
υμνούντων σε.

Καρποφορήσωμεν πράξεις ἐναρέτους, διὰ νηστείας Κυρίῳ, καὶ
βλαβερῶν ἀποσχώμεθα, λογισμῶν, ἵνα ὅλως, τρυφῆς ἐπιτύχωμεν.

Οἱ τῶν Ἀγγέλων χοροὶ σε δυσωπούσι, τῶν Ἀποστόλων οἱ δῆμοι, καὶ
τῶν Μαρτύρων τὰ τάγματα, Ἰησοῦ τῷ λαῷ σου, συγχώρησιν
δώρησαι.

Θεοτοκίον

Τό ἀλατόμητον ὅρος τὴν Παρθένον, τὴν φωτοφόρον λυχνίαν, τὴν
ευδιάβατον κλίμακα, καὶ Θεοῦ τό χωρίον, πιστοὶ μακαρίσωμεν.

Εἰρμός ἄλλος

Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ

Ἐν εὐσήμεν, ἡμέρα ἐγκρατείας, δεῦτε πάντες, σαλπίσσωμεν τοῖς
ὑμνοῖς, καὶ ὡς τρυφὴν τοῖς θείοις ευωχούμενοι, Κύριον υμνούμεν, καὶ
υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τίς βιβρώσκει, Θεοῦ ἄνθρωπον πάλαι; θῆρ ὁ λέων, ἐκ πλάνης τοῦ
Προφήτου, παρακοῆς τὰ βρώματα δεξάμενον, Βλέπε οὖν ψυχὴ μου,
μὴ σε ἀπατήσῃ, γαστριμαργίας ὄφεις.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Ὡς Μονάδα, τὴ οὐσία υμνῶ σε, ὡς Τριάδα, τοῖς προσώποις σέ σεβώ,
Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα τό πανάγιον, ἀναρχον τό κράτος, τῆς σῆς
βασιλείας, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Σὺ τό ὅρος, τοῦ Θεοῦ ἀνεδείχθης, Θεοτόκε, ἐν ᾧ Χριστὸς οἰκήσας,
θεῖους ναοὺς εἰργάσατο τοὺς ψάλλοντας, Κύριον υμνεῖτε, καὶ
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Τὴν Νηστείαν, ὡς φύλακα ἀγνείας, καὶ μητέρα, ἀπαθείας τιμώντες,
δεῦτε λαοὶ ἐκ πόθου ἀσπασώμεθα, Κύριον υμνούντες, καὶ
υπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καὶ προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν εν Όρει, αγίω δοξασθέντα, καί εν βάτω, πυρί τό τής
Αειπαρθένου, τώ Μωϋσή μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνεíte, καί
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Τόν προδηλωθέντα

Η καλή νηστεία, πιαίνουσα τήν καρδίαν, στάχυν αρετών ώριμον,
ενθέως εκβλαστάνει, ήν ποθήσωμεν, εν αγίαις ημέραις, τόν αγιασμόν
υποδεχόμενοι.

Τόν εν αμαρτίαις, πολλαίς κατεσπιλωμένον, τετραυματισμένον Ορών
καί κατακεκριμένον, τώ σώ ελέει οικτείρας, σώσον ικεσίαις Ελεήμον,
τών Αγίων σου.

Οίμοι παναθλία, ψυχή πώς απολογήση; ποία φρίκη σε λήψεται,
Κριτού καθεζομένου, μυριάδων παρισταμένων Αγγέλων, Σπεύσον
ούν; πρό τέλους μετανόησον.

Θεοτοκίον

Τό βασιλικόν όχημα, τήν φαιδράν νεφέλην, όρος τό πιώτατον, όρος
τετυρωμένον, απειρόγαμε δυσωπούμεν Παρθένε, Ίασαι τά πάθη τών
ψυχών ημών.

Ειρμός ο αυτός

Αληθή νηστείαν, νηστεύσωμεν τώ Κυρίω, ως βρωμάτων εγκράτειαν,
γλώσσης θυμού καί ψεύδους, καί παντός άλλου αλλοτρίωσιν πάθους,
ίνα καθαρώς τό Πάσχα ίδωμεν.

Σύ τόν Σαμουήλ ήνησας, καρπόν η νηστεία, σύ ετιθηνήσω Σαμψών
τόν μέγαν αριστεία, σύ τελειοίς Ιερείς καί Προφήτας, σύ ημάς αγίασον,
νηστεία σεμνή.

Δόξα...

Τό τρισσοφαές Κύριε, τής σής μοναρχίας, εκφαντορικαίς λάμψεσιν,
εις νούν ημών αστράπτον, από πλάνης πολυσχιδούς επιστρέφει,
πρός ενωτικήν ημάς ενθέωσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ εί Θεοτόκε, τά όπλα ημών καί τείχος, σύ εί η αντίληψις, τών εις σέ
προστρεχόντων, σέ καί νύν εις πρεσβείαν κινούμεν, ίνα λυτρωθώμεν
τών εχθρών ημών.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Έχοντες το Πνεύμα, τό άγιον τής νηστείας, εσιτίατορα πλούσιον, τών

αυτού χαρισμάτων, εμφορηθώμεν καί δαψιλώς εντρυφώμεν, τούτο ανυμνούντες ως Θεόν ημών.

Ο Ειρμός

Τόν προδηλωθέντα, εν όρει τώ Νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον, τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων Ιδιόμελον Ήχος πλ. α'

Ίνα τί ραθυμούσα ψυχή μου, τή αμαρτία δουλεύεις; καί ίνα τί ασθενούσα, τώ ιατρώ ου προστρέχεις; Ιδού καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού σωτηρίας νύν ημέρα αληθής, διεγέρθητι, νίψον σου τό πρόσωπον τοίς τής μετανοίας δάκρυσι, καί ελαίω ευποιΐας, τήν λαμπάδα φαίδρυνον, όπως εύρης ιλασμόν, παρά Χριστού τού Θεού, καί τό μέγα έλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οι Αθλοφόροι σου Κύριε, τάς τάξεις τών Αγγέλων μιμησάμενοι, ως ασώματοι, ταίς βασάνοις ενεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ελπίδα έχοντες, τών επηγγελμένων αγαθών τήν απόλαυσιν. Ταίς αυτών πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε, Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγήν τών ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας Ήχος πλ. β'

Αξίως ανυμνεΐν σε ουκ έχομεν, αλλ' αιτούμεν δεόμενοι, Μή συναπολέσης ημάς, ταίς ανομίαις ημών, ευδιάλλακτε Κύριε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός κε'

Κύριε, ηγάπησα ευπρέπειαν Οίκου σου.

Στίχ. Κρίνόν με, Κύριε, ότι εγώ εν ακακία μου επορεύθην.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Ε' 7-16)

Τάδε λέγει Κύριος, ο αμπελών Κυρίου Σαβαώθ, οίκος τού Ισραήλ
εστι, καί ο άνθρωπος τού Ιουδα, νεόφυτον ηγαπημένον. Ἐμείνα, ἵνα
ποιήσῃ κρίσιν, ἐποίησε δέ ανομίαν, καί ου δικαιοσύνην, ἀλλά
κραυγὴν, οὐαὶ οἱ συνάπτοντες οἰκίαν πρὸς οἰκίαν, καί ἀγρόν πρὸς
ἀγρόν προσεγγίζοντες, ἵνα τού πλησίον ἀφέλωνται τι! Μὴ οικήσετε
μόνοι ἐπὶ τῆς γῆς; ἠκούσθη γάρ εἰς τὰ ὦτα Κυρίου Σαβαώθ ταῦτα,
Εάν γάρ γένωνται οἰκίαι πολλαί, εἰς ἐρήμωσιν ἔσονται μεγάλαι καί
καλαί, καί οὐκ ἔσονται οἱ ἐνοικοῦντες ἐν αὐταῖς, Οὐ γάρ ἐργῶνται
δέκα ζεύγη βοῶν, ποιήσῃ κεράμιον ἓν, καί ο σπείρων ἀρτάβας ἑξ,
ποιήσῃ μέτρα τρία, οὐαὶ, οἱ ἐγειρόμενοι τό πρῶτῃ, καί τὰ σίκερα
διώκοντες, οἱ μένοντες τό ὀψέ! ο γάρ οἶνος αὐτοῦ συγκαύσει αὐτούς,
μετά γάρ κιθάρας καί ψαλτηρίου καί τυμπάνων καί αὐλῶν, τόν οἶνον
πίνουσι, τὰ δέ ἔργα Κυρίου οὐκ ἐμβλέπουσι, καί τὰ ἔργα τῶν χειρῶν
αὐτοῦ οὐ κατανοοῦσι. Τοίνυν αἰχμάλωτος ὁ λαός μου ἐγενήθη, διὰ τό
μὴ εἰδέναι αὐτούς τόν Κύριον, καί πλήθος ἐγενήθη νεκρῶν, διὰ λιμόν
καί δίψος ὕδατος. Καί ἐπλάτυνεν ὁ Ἄδης τήν ψυχὴν αὐτοῦ καί
διήνοιξε τό στόμα αὐτοῦ τού μὴ διαλιπεῖν, καί καταβήσονται οἱ
ἐνδοξοὶ, καί οἱ μεγάλοι, καί οἱ πλούσιοι, καί οἱ λοιμοὶ αὐτῆς, καί ὁ
ἀγαλλιώμενος ἐν αὐτῇ. Καί ταπεινωθήσεται ἄνθρωπος, καί
ατιμασθήσεται ἀνὴρ, καί οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ μετέωροὶ ταπεινωθήσονται.
Καί ὑψωθήσεται Κύριος Σαβαώθ ἐν κρίματι, καί ὁ Θεός ὁ ἅγιος
δοξασθήσεται ἐν δικαιοσύνῃ.

Προκείμενον Ἦχος γ' Ψαλμός κς'

Κύριος φωτισμός μου, καί σωτήρ μου.

Στίχ. Κύριος υπερασπιστής τῆς ζωῆς μου.

τ44 [τορ](#)

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ**

Στιχηρά

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Σταυρῷ ἐξεπέτασας Χριστέ, τὰς ἀχράντους χεῖράς σου, ἐπισυνάγων
τὰ πέρατα, διό κραυγάζω σοι, Τόν ἐσκορπισμένον, νοῦν μου
ἐπισύναξον, αἰχμάλωτον ἐλκόμενον πάθει, καί παθημάτων με,
κοινωνόν τῶν σῶν ἀνάδειξον, ἐγκρατεία ὅλον καθαιρόμενον.

Τούς Παῖδας στομώσασα ποτέ, ἡ νηστεία ἔδειξε, δυνατωτέρους ὡς
γέγραπται, πυρός φλογίζοντος, Ταπεινὴ ψυχὴ μου, νήστευσον
ἀνάπτουσα, ἐν σοὶ τήν τού Δεσπότου ἀγάπην, δι' ἧς τήν
μέλλουσαν, ἐκφυγεῖν δυνήσῃ γέννησαν, καί τὰ πάθη φλέξαι τὰ ὀλέθρια.

Ἐτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἦχος γ' Γενναῖοι Μάρτυρες

Καιρός ευφρόσυνος τῆς Νηστείας, διὰ αγνείας φωτοειδούς, καί
αγάπης ειλικρινούς, προσευχῆς φωταυγούς, καί πάσης ἄλλης αρετῆς,
εμφορηθέντες πλουσίως, φαιδρώς εκβοήσωμεν, Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ
πανάγιε, ο βλαστήσας τὴν τρυφήν τῆς ζωῆς, πάντας καθαρὰ σε
προσκυνῆσαι καρδία, αξίωσον ἡμᾶς, ἱλασμόν ἡμῖν διδούς, καί τό
μέγα ἔλεος.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός κζ'

Σώσον, Κύριε, τόν λαόν σου, καί ευλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, ο Θεός μου.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Δ', 8-15)

Εἶπε Κάϊν πρὸς Ἄβελ τόν ἀδελφόν αὐτοῦ, Διέλθωμεν δὴ εἰς τό πεδῖον,
Καί ἐγένετο, ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐν τῷ πεδίῳ, ἀνέστη Κάϊν ἐπὶ Ἀβελ
τόν ἀδελφόν αὐτοῦ, καί ἀπέκτεινεν αὐτόν. Καί εἶπεν ο Θεός πρὸς
Κάϊν, Πού ἐστὶν Ἄβελ ο ἀδελφός σου; καί εἶπεν, Ου γινώσκω, μή
φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμί ἐγώ; Καί εἶπεν ο Θεός, Τί ἐποίησας
τούτο; φωνὴ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾷ πρὸς με ἐκ τῆς γῆς, Καί
νύν επικατάρατος σύ ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ ἔχανε τό στόμα αὐτῆς δέξασθαι
τό αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐκ τῆς χειρός σου, ὅτε ἐργά τὴν γῆν, καί ου
προσθήσει τὴν ἰσχύν αὐτῆς δοῦναί σοι, στένων καί τρέμων ἔση ἐπὶ
τῆς γῆς, Καί εἶπε Κάϊν πρὸς Κύριον, Μείζων ἡ αἰτία μου τοῦ ἀφεθῆναι
με, καί εἰ ἐκβάλης με σήμερον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ
προσώπου σου κρυβήσομαι, καί ἔσομαι στένων καί τρέμων ἐπὶ τῆς
γῆς, καί ἔσται, πᾶς ο εὐρίσκων με, ἀποκτενεῖ με. Καί εἶπεν αὐτῷ
Κύριος ο Θεός, οὐχ οὕτω, πᾶς ο ἀποκτείνας Κάϊν, ἐπτά εκδικούμενα
παραλύσει. Καί ἔθετο Κύριος ο Θεός σημεῖον τῷ Κάϊν, τοῦ μὴ ἀνελεῖν
αὐτόν, πάντα τόν εὐρίσκοντα αὐτόν.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς Ψαλμός κη'

Κύριος ἰσχύν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεοῦ.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ε', 1-15)

Υιέ, ἐμὴ σοφία πρόσεχε, τῇ δέ φρονήσει μου κλίνον τό οὖς σου, ἵνα
φυλάξης ἐννοίαν ἀγαθὴν, αἰσθησιν δέ ἐμῶν χειλέων ἐντέλλομαί σοι,
Μὴ πρόσεχε φαύλη γυναικί, μέλι γάρ ἀποστάζει ἀπὸ χειλέων

γυναικός πόρνης, ή πρόσ; καιρόν λιπαίνει σόν φάρυγγα, υστερον μέντοι πικρότερον χολής ευρήσεις, καί ηκονημένον μάλλον μαχαίρας διστόμου, τής γάρ αφροσύνης πόδες κατάγουσι τούς χρωμένους αυτή μετά οι θανάτου εις τόν Άδην, τά δέ ίχνη αυτής ουκ ερείδεται. Οδούς γάρ ζωής ουκ επέρχεται, σφαλεραί δέ αι τροχιαί αυτής, καί ουκ εύγνωστοι. Νύν ούν, υιέ, άκουέ μου, καί μή ακύρους ποιήσης εμούς λόγους, Μακράν ποιήσον απ' αυτής σήν οδόν, μή εγγίσης πρόσ θύραις οίκων αυτής, ίνα μή πρόη άλλοις ζωήν σου, καί σόν βίον ανελεήμοσιν, ίνα μή πλησθώσιν αλλότριοι σής Ισχύος, οι δέ σοί πόνοι εις οίκους αλλοτρίους εισέλθωσι, καί μεταμεληθήση επ' εσχάτων σου, ηνίκα άν κατατριβώσι σάρκες σώματός σου, καί ερείς, Πώς εμίσησα παιδείαν, καί ελέγχους δικαίων εξέκλινεν η καρδιά μου. Ουκ ήκουον φωνής παιδεύοντός με καί διδά, σκοντός με, ουδέ παρέβαλον τό ούς μου, παρ' ολίγον εγενόμην εν παντί κακώ, εν μέσω εκκλησίας καί συναγωγής. Υιέ, πίνε ύδατα από σών αγγείων, καί από σών φρεάτων πηγής.

Απόστιχα Ιδιόμελον 'Ηχος γ'

Ο σαρκί σταυρωθείς Κύριε, καί σαυτώ συσταυρώσας, τόν παλαιόν ημών άνθρωπον, τή δέ λόγχη νυγείς τήν πλευράν, καί τόν ανθρωπόλεθρον συνεκκεντήσας όφιν, καθήλωσον τώ φόβω σου τάς σάρκας μου, καί τώ πόθω σου τρώσόν μου τήν ψυχήν, ίνα τό σόν κατοπτριζόμενος πάθος, εγκρατώς διανύσω τήν τής νηστείας προθεσμίαν, μή μόνον γαστρός, αλλά καί τών άλλων εισόδων τής αμαρτίας κρατών, συντριβήν δέ καρδιάς, καί πνεύματος ταπείνωσιν θύσω σοι, περί τών προγεγονότων μοι πταισμάτων αφ' ών με ρύσαι φιλάνθρωπε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Προφήται, καί Απόστολοι Χριστού, καί Μάρτυρες, εδίδαξαν υμνείσθαι, Τριάδα Ομοούσιον, καί εφώτισαν τά έθνη τά πεπλανημένα, καί κοινωνούς Αγγέλων εποίησαν, τούς υιούς τών ανθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον Μεγάλη τού Σταυρού σου

Ορώσα τόν εκ σου τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον εν ξύλω, ηλάλαζες βοώσα, Ποθεινότατόν μου Τέκνον, πού σου έδυ τό κάλλος τό φωσφόρον, ό εκαλλώπισε, τών ανθρώπων τήν, φύσιν.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Εἰς τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Χριστέ ἐπὶ Σταυροῦ, ἀπλωθεὶς ἐνεκρώθης, νεκρώσας τὸν ἐχθρόν, καὶ ἀρχέκακον ὄφιν, ζώώσας δὲ τοὺς δῆγματι, τῷ ἐκείνου τεθνήξαντας, ὅθεν δέομαι, τὴν νεκρωθεῖσαν ψυχὴν μου, Σώτερ ζώωσον, ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία, πρὸς σέ ατενίζουσιν.

Σταυροθεοτοκίον

Ὡς εἶδεν ἐν Σταυρῷ, ἡ, Ἀμνάς σε τὸν Ἄρνα, κρεμάμενον Χριστέ, τῶν κακούργων ἐν μέσῳ ἐβόα δακρύουσα, καὶ πικρῶς ολολύζουσα, τέκνον φίλτατον, τί τό ορώμενον θαῦμα; Μήτηρ ἀχραντε, ζωὴ παγκόσμιος τοῦτο, ἀντέφης γνωσθήσεται.

Μετά τὴν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Ἀσμάτων σάλπιγγι, κατασαλπίσσωμεν, ἡμέραν εὐσημον, διεξερχόμενοι, τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρόν, καὶ κράζωμεν ἐκβοῶντες, Αὕτη τὴν ζωὴν ἡμῶν ἐν τῷ Κόσμῳ ἐξήνησεν, ἐναπομαράνασα, ἀκρασίας τὸν θάνατον, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ Λόγε, ἐν ταύτῃ τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐπονείδιστον, Οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας, ὃν ἡ Τεκούσά σε Χριστέ, ορώσα ἐπιτρώσκετο, σπλάγχχνα κοπτομένη γάρ, μητρικῶς ἐπωδύρετο, ἥς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχχνα ἐλέους σου, οἰκτείρησον, καὶ σώσον τὸν Κόσμον, ὁ αἵρων τὴν τούτου ἀμαρτίαν.

Ὁ Κανὼν

Ὡδή γ' Ἦχος α' Στερεωθῆτω ἡ καρδιά μου

Σταυρῷ παλάμας ἐξεπέτασας, τῆς ταθείσης πάλαι χειρός τοῦ Ἀδάμ, πρὸς τό τῆς γνώσεως φυτόν, ἀναιρῶν τό ἀμάρτημα, διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν, Λόγε Θεοῦ υπεράγαθε.

Στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, κλονουμένην φθόνῳ τοῦ ὀφews, τάς

τῶν παθῶν επαγωγάς, τῷ σῷ πάθει ἀνάστειλον, ὁ παθῶν καί τήν ἀπάθειαν, πιστοῖς χαρισάμενος.

Ἡ τῆς Νηστείας χάρις ἐλαμψεν, ἀκρασίας σκότος διώκουσα. Ἰδοὺ εὐπρόσδεκτος καιρὸς, καὶ ἡμέρα σωτήριος, μετανοίας ἐνδειξώμεθα, καρποὺς καὶ ζησώμεθα.

Θεοτοκίον

Καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἡδονῶν κρημνὴ συμπτωθέντα με, καὶ ἀμαρτίαις χαλεπαῖς, ἐμπесόντα εἰς βάραθρα, ἐξανάστησον Ἀγνή, καὶ πρὸς ζωὴν καθοδήγησον.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος γ'

Στερέωσον Κύριε, τὰς καρδίας

Στερέωσον Κύριε, τὰς καρδίας ἡμῶν, τῷ σῷ Σταυρῷ, μὴ ἐκκλίνειν ἀπὸ σοῦ, ἐπὶ λόγους πονηροῦς, ἢ εἰς πράξεις βδελυράς.

Τοῦ πάθους σου Δέσποτα, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, αἰσθόμενοι ἡλλοιοῦντο ἐμφανῶς, Βασιλέα τοῦ παντός, σέ δεικνύντες ἀληθῶς.

Δόξα...

Ἰσότημε ἀναρχε, παναγία Τριάς, ζωοποιέ, καὶ ἀρχίφωτε Μονάς, ὁ Πατήρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμά με σώσον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μητρόθεε ἀνανδρε, τίκεις μόνη Θεόν, μὴ φθαρεῖσα παρθενίας τό ἀγνόν, ἀλλὰ μέινασα σεμνή, ὥσπερ ἦς πρὸ τοῦ τόκου.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Τὴν κόκκινον χλαϊνάν σου, ἤλους καὶ τὸν Σταυρόν, τὸν σπὸγγον τε, καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, προσκυνῶ καὶ ἀνυμνῶ, τὰ ζωώσαντα τό πᾶν.

Ὁ Εἰρμός

Στερέωσον Κύριε, τὰς καρδίας ἡμῶν, καὶ φώτισον εἰς τὴν σὴν ὑμνωδίαν, τοῦ δοξάζειν σε Σωτήρ, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Ὡδή η'

Τὸν τοὺς ὑμνολόγους

Ὁ μετὰ ἀνομῶν λογισθῆναι, διὰ πλήθους ἐλέους καταδεξάμενος, τὰς ἐμὰς ἀμαρτίας, ἐξάλειψον ἐν πίστει, ὅπως σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν ἀμαρτιῶν μου τό χειρόγραφον, τῇ σὴ διάρρηξον λόγχῃ, καὶ τῆς καρδίας μου τὰς οὐδύνas, θεράπευσον Κύριε, πληγείσης βέλει τῆς κακίας, τῶν πονηρῶν δαιμόνων.

Μεμελανωμένην τήν καρδίαν μου, τής αμαρτίας τώ λύθρω, τώ σώ
απόπλυνον εκ πλευράς αποστάζοντι, Αίματι Χριστέ μου, ίνα σε
δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Η αγεωργήτως βλαστήσασα, τόν επουράνιον Στάχυν, τόν
διατρέφοντα θεϊκή δυναστεία τά σύμπαντα, Παρθένε, έμπλησον
πεινώσαν, τήν ταπεινήν ψυχήν μου.

Ειρμός άλλος

Τόν εν φλογί, τοίς Παισί

Χαίροις Σταυρέ, δι' ου ανεγνωρίσθη, μιά ροπή Ληστής θεολόγος
κραυγάζων, Μνήσθητί μου Κύριε εν τή σή Βασιλεία, ούπερ τής
μερίδος, κοινωνούς ημάς δείξον.

Σύ λογχευθείς, τή φλογίνη ρομφαία, ανθυποστρέφεις Χριστέ, και
βροτοίς εξανοίγεις, πάλιν τόν Παράδεισον, εν ώ και εισιόντες, σου τής
αθανάτου, ζωής αιεί τρυφώμεν.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, και άγιον Πνεύμα

Σύν τώ Πατρί, τόν Υιόν προσκυνούμεν, και Πνεύμα άγιον, εν μιά τή
ουσία, ασιγήτως κράζοντες, τοίς πηλίνοις στόμασι, Δόξα εν υψίστοις,
Θεώ τώ εν Τριάδι.

Και νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτοκείς παρθενεύουσα μόνη Θεοχαρίτωτε, τό Μυστήριον μέγα,
φρικτόν τό τεράστιον! Θεόν γάρ εγέννησας, σεσωματωμένον τόν
Σωτήρα τού Κόσμου.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σταυρέ Χριστού, η ελπίς των περάτων, διαπεράσαι ημάς εν τή σή
κυβερνήσει, γαληνώς τό πέλαγος, τής καλλίστης Νηστείας αξίωσον
σώσας, εκ τρικυμίας πταισμάτων.

Αινούμεν, ευλογούμεν, και προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν εν φλογί, τοίς Παισί των Εβραίων, συγκαταβάντα θεϊκή τή
δυνάμει, και οφθέντα Κύριον, Ιερείς ευλογείτε, και υπερυψούτε εις
πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Τήν ζωοδόχον πηγήν

Νενηστευκώς Ελισσαίος ανέστησε, νεκρωμένον τόν παίδα, ως
γέγραπται, και ημείς νηστεύοντες, σαρκικά φρονήματα απονεκρώσαι
πιστοί κατεπειχώμεν, ίνα ζωής τής εκεί επιτύχωμεν.

Οίμοι ψυχή! φοβερόν τό κριτήριο, καί τού Κριτού η φρικώδης
απόφασις, σπεύσον μετανόησον, Χριστώ διαλλάγηθι, τώ διά σε εν
Σταυρώ αναρτηθέντι, καί ρυσαμένω πιστούς κατακρίσεως.

Τής μετανοίας μοι πύλας διάνοιξον, τάς τών παθών μου εισόδους
απόκλεισον, ο Ληστή τήν είσοδον δείξας ευεπίβατον, τού Παραδείσου
Χριστέ, τή σή Σταυρώσει, ίνα δοξάζω τήν σήν αγαθότητα.

Θεοτοκίον

Ότι εις βάθη κακίας απέρριμμαι, καί λογισμοίς εναντίοις χειμάζομαι,
δαίμοσι πειθόμενος, ηδοναίς δουλούμενος, βοήθησόν μοι αγνή
Παρθενομήτορ, πρός σωτηρίας οδόν οδηγούσά με.

Ειρμός άλλος

Εν Σιναίω τώ όρει

Παρεδόθης εκών καί υπήγαγες, εαυτόν τοίς φονευταίς, κριτηρίω
παρέστης τυπτόμενος, εξ ών έπλασας χειρών, εσταυρώθης
επαίχθης, ελογχεύθης Κύριε, έπαθες σώματι πάντα ενεγκών
συμπαθώς, ίνα σώσης ημάς.

Τών Αγγέλων οι δήμοι ετρόμαξαν, βλέποντές σε εν Σταυρώ, οι
φωστήρες τό φέγγος απέλιπον, καί εσείετο η γή, εδονείτο τά πάντα τή
ύβρει σου Κύριε, θείοις σου Πάθεσιν, ειργάσω ημίν, ο Θεός τό
σωτήριο.

Δόξα...

Τή ουσία Μονάς εστιν άτμητος, η υπέρθεος Τριάς, ενουμένη τή φύσει
μερίζεται, τοίς προσώποις ιδικώς, μή τμωμένη γάρ τμάται, έν ούσα
τρισσεύεται, αύτη Πατήρ εστιν, ο Υιός καί Πνεύμα τό ζών, η
φρουρούσα τό πάν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτόκον παρθένον τίς ήκουσε, καί μητέρα πλήν ανδρός; Μαριάμ
εκτελείς τό τεράστιον, αλλά φράζε μου τό Πώς; Μή ερεύνα τά βάθη,
τής παιδοτοκίας μου, τούτο παναληθές, υπέρ δέ ανθρωπινον νούν η
κατάληψις.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τώ σώ μώλωπι πάντες ίάθημεν, εκ παθών αμαρτιών, εν Σταυρώ γάρ
αρθείς ετραυμάτισας, τόν αρχέκακον εχθρόν, Αλλά ακατακρίτως ημάς
καταξίωσον, καί τήν Ανάστασιν φθάσαι διανύσαντας, τόν τής
Νηστείας καιρόν.

Ο Ειρμός

Εν Σιναίω τώ όρει κατείδέ σε, εν τή βάτω Μωϋσής, τήν αφλέκτως τό

πύρ τῆς θεότητος, συλλαβούσαν εν γαστρί, Δανιήλ δέ σε εἶδεν, ὅρος αλατόμητον, ράβδον βλαστήσασαν Ησαΐας, κέκραγε, τήν εκ ρίζης Δαυῖδ.

Απόστιχα τῶν Αἰνῶν
Ἰδιόμελον Ἦχος βαρύς

Ο διά σταυροῦ σου Κύριε, λύσας θάνατον, επεισαχθέντα τῷ Κόσμῳ, διά ξύλου βρώσιν, ἦν απηγόρευσας εν Παραδείσῳ, αὐτός, διά τῆς ενεστώσης Νηστείας ἡμᾶς, ρύσαι πάσης ἡδονῆς ψυχοφθόρου, καί αξίωσον ἐργάζεσθαι τήν μένουσαν βρώσιν, εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα τύχωμεν τῶν στεφάνων τῆς αφθάρτου τρυφῆς, ὧν ἡτοίμασας, τοῖς ἀληθέσιν ἡστευταῖς δεόμεθα. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Φωστήρες ἀνεδείχθησαν Οἰκουμένης, οἱ πανεύφημοι Ἀθλοφόροι, Χριστῷ βοῶντες, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον
Ουκέτι κωλυόμεθα

Εν ξύλῳ προσπαγέντα σε ἐκουσίως, ὡς ἐώρακεν ἡ Πανάμωμος, θρηνωδούσα ὕμνει τό κράτος σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας
Ἦχος πλ. β'

Ὑψιστε ο ἐν οὐρανοῖς κατοικῶν, ο κτίσας πᾶσαν πνοήν, σῶσον ἡμᾶς ο Θεός, ἐπὶ σοί γάρ ἠλπίσαμεν Σωτὴρ ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. α' Ψαλμός κθ'

Πρός σέ, Κύριε, κεκράξομαι ο Θεός μου.

Στίχ. Ὑψώσω σε, Κύριε, ὅτι υπέλαβές με.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ε', 16-25)

Ὑψωθήσεται Κύριος Σαβαώθ εν κρίματι, καί ο Θεός ο ἅγιος δοξασθήσεται εν δικαιοσύνῃ. Καί βοσκηθήσονται οἱ διηρπασμένοι ὡς ταύροι, καί τὰς ἐρήμους τῶν ἀπειλημμένων ἄρνες φάγονται, οὐαί, οἱ ἐπισπώμενοι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν, ὡς σχοινίῳ μακρῷ, καί ὡς ζυγοῦ ἰμάντι δαμάλεως τὰς ἀνομίας αὐτῶν! οὐαί οἱ λέγοντες, Τό τάχος ἐγγισάτω ἅ ποιήσει, ἵνα ἴδωμεν, καί ἐλθέτω ἡ βουλή τοῦ Ἁγίου

Ισραήλ, ίνα γνώμεν, ουαί, οι λέγοντες τό πονηρόν, καλόν, καί τό καλόν, πονηρόν, οι τιθέντες τό σκότος φώς, καί τό φώς σκότος, οι τιθέντες τό πικρόν γλυκύ, καί τό γλυκύ πικρόν! ουαί, οι συνετοί εν εαυτοίς, καί ενώπιον αυτών επιστήμονες! ουαί, οι ισχύοντες υμών, οι πίνοντες τόν οίνον, καί οι δυνάσται, καί οι κεραννύντες τά σίκερα, οι δικαιούντες τόν ασεβή ένεκεν δώρων, καί τό δίκαιον τού δικαίου αίροντες. Διά τούτο, όν τρόπον καυθήσεται καλάμη υπό άνθρακος πυρός, καί συγκαυθήσεται υπό φλογός ανημμένης, η ρίζα αυτών ως χούς έσται, καί τό άνθος αυτών ως κονιορτός αναβήσεται, ου γάρ ηθέλησαν τόν νόμον Κυρίου Σαβαώθ, αλλά τό λόγιον τού Αγίου Ισραήλ παρώξυναν. Καί εθυμώθη οργή Κύριος Σαβαώθ επί τόν λαόν αυτού, καί επέβαλε τήν χείρα αυτού επ' αυτούς, καί επάταξεν αυτούς, καί παρωξύνθη τά όρη, καί εγενήθη τά θνησιμαία αυτών, ως κοπρία εν μέσω οδού, καί εν πάσι τούτοις ουκ απεστράφη ο θυμός αυτού, αλλ' έτι η χείρ αυτού υψηλή.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός λ'

Επί σοί, Κύριε, ήλπισα, μή καταισχυνθείην εις τόν αιώνα.

Στίχ. Εν τή δικαιοσύνη σου ρύσαί με, καί εξελού με.

τ45 [top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ιδιόμελον Ἦχος α'

Τήν πνευματικήν αδελφοί, αναλαμβάνετε Νηστείαν, τή γλώσση μή λαλείτε τά δόλια, μηδέ τίθεσθε πρόσκομμα, τώ αδελφώ εις σκάνδαλον, αλλά τή μετανοία φαιδρύναντες, τήν τής ψυχής λαμπάδα τοίς δάκρυσι, βοήσωμεν τώ Χριστώ, Άφες ημίν τά παραπτώματα ημών, ως φιλόανθρωπος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμάς, ουχ η γή κατέκρυψεν, αλλ' ουρανός υπεδέξατο, ηνοιγήσαν υμίν, Παραδείσου πύλαι, καί εντός γενόμενοι, τού ξύλου τής ζωής απολαύετε, Χριστώ πρεσβεύσατε, δωρηθήναι, ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ἦχος γ'

Μεγάλη τών Μαρτύρων σου

Τών θείων Αποστόλων, Κύριε δεήσεσι, τόν τής Νηστείας χρόνον, καλώς ημάς τελέσαι, κατανύξει διανοίας καταξίωσον, ως αγαθός εύσπλαγχνε, ίνα σωζόμενοι, σέ δοξάζωμεν πάντες.

Μεγάλη καί φρικτή σου Κύριε η έλευσις, εν ή καθίσας κρίσιν, δικαίαν εκτελέσης! Μή ούν κρίνης με, τόν κατακεκριμένον, αλλ' ως Θεός φείσαι μου, τών Αποστόλων σου, ευπροσδέκτοις πρεσβείαις.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ήχος πλ. β' Ολην αποθέμενοι

Χριστού οι Απόστολοι, τών γηγενών οι φωστήρες, θησαυροί κοσμόπλουτοι, τής πανσόφου γνώσεως, τού Θεού ημών, τούς υμάς μέλποντας, πειρασμών ρύσατε, ταίς αγίαις προσευχαίς υμών, καί τόν καιρόν ημίν, τόν τών Νηστειών διεξάγετε, νεανικώς βραβεύοντες, εν ειρήνη νύν τήν ζωήν ημών, ίνα ευαρέστως, προφθάσαντες τό Πάθος τού Χριστού, εν παρρησία προσφέρωμεν, ύμνοις τώ Θεώ ημών.

Καί τού Μηναίου Προσόμοια δ'
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός λα'

Ευφράνθητε επί Κύριον, καί αγαλλιόσθε δίκαιοι.

Στίχ. Μακάριοι, ών αφέθησαν αι ανομίαι.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Δ', 16-26)

Εξήλθε Κάϊν από προσώπου τού Θεού, καί ώκησεν εν γή Ναϊδ, κατέναντι Εδέμ. Καί έγνω Κάϊν τήν γυναίκα αυτού, καί συλλαβούσα έτεκε τόν Ενώχ. Καί ήν οικοδομών πόλιν, καί επωνόμασε τήν πόλιν επί τώ ονόματι τού υιού αυτού, Ενώχ. Εγεννήθη δέ τώ Ενώχ Γαιδάδ, καί Γαιδάδ εγέννησε τόν Μαλελεήλ, καί Μαλελεήλ εγέννησε τόν Μαθουσάλα, καί Μαθουσάλα εγέννησε τόν Λάμεχ. Καί ελαβεν εαυτώ Λάμεχ δύο γυναίκας, όνομα τή μιά, Αδά, καί όνομα τή δευτέρα Σελλά. Καί έτεκεν Αδά τόν Ιωβήλ, ούτος ήν πατήρ οικοούντων εν σκηναίς κτηνοτρόφων, καί όνομα τώ αδελφώ αυτού Ιουβάλ, ούτος ήν ο καταδείξας ψαλτήριον καί κιθάραν, Σελλά δέ καί αυτή έτεκε τόν θόβελ, καί ήν σφυροκόπος χαλκεύς χαλκού, καί σιδήρου, αδελφή δέ θόβελ, Νοεμά. Είπε δέ Λάμεχ ταίς εαυτού γυναιξίν, Αδά καί Σελλά. Ακούσατέ μου τής φωνής, γυναίκες Λάμεχ, ενωτίσασθέ μου τούς λόγους, ότι άνδρα απέκτεινα εις τραύμα εμοί, καί νεανίσκον εις μώλωπα εμοί. Ότι επτάκις εκδεδίκηται εκ Κάϊν, εκ δέ Λάμεχ εβδομηκοντάκις επτά. Έγνω δέ Αδάμ Εύαν τήν γυναίκα αυτού, καί συλλαβούσα έτεκεν υιόν, καί επωνόμασε τό όνομα αυτού, Σήθ, λέγουσα, Εξανέστησε γάρ μοι ο Θεός σπέρμα έτερον αντί Άβελ, όν απέκτεινε Κάϊν. Καί τώ Σήθ εγένετο υιός, επωνόμασε δέ τό όνομα αυτού. Ενώς, ούτος ήλπισεν επικαλείσθαι τό όνομα Κυρίου τού Θεού.

Προκείμενον Ἦχος α' Ψαλμός λβ'

Γένοιτο, Κύριε, τό ἐλέός σου εφ' ημάς.

Στίχ. Αγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Παροιμιῶν τό Α νάγνωσμα

(Κεφ. Ε', 15 - ΣΤ', 3)

Υιέ, πίνε ὕδατα ἀπό σῶν ἀγγείων, καί ἀπό σῶν φρεάτων πηγῆς, ὑπερεκχείσθω σοι τά σά ὕδατα ἐκ τῆς σῆς πηγῆς, εἰς δέ σάς πλατείας διαπορευέσθω τά σά ὕδατα. Ἐστω σοι μόνῳ υπάρχοντα, καί μηδεὶς ἀλλότριος μετασχέτω σοι. Ἡ πηγὴ σου τοῦ ὕδατος ἔστω σοι ἰδία, καί συνευφραίνου μετὰ γυναικὸς τῆς ἐκ νεότητός σου. Ἐλαφος φιλίας, καί πῶλος σῶν χαρίτων ὁμιλείτω σοι, ἡ δέ ἰδία ἡγείσθω σου, καί συνέστω σοι ἐν παντί καιρῷ, ἐν γάρ τῇ ταύτης φιλίᾳ συμπεριφερόμενος, πολλοστός ἔσῃ. Μὴ πολὺς ἴσθι πρὸς ἀλλοτρίαν, μηδὲ συνέχου ἀγκάλαις ταῖς μὴ ἰδίαις, ἐνώπιον γάρ εἰσι τῶν τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμῶν οδοὶ ἀνδρός, εἰς δέ πάσας τροχιάς αὐτοῦ σκοπεύει. Παρανομίαι ἀνδρα ἀγρεύουσι, σειραὶς δέ τῶν εαυτοῦ ἀμαρτιῶν ἕκαστος σφίγγεται. Οὗτος τελευτᾷ μετὰ ἀπαιδεύτων, ἐκ δέ πλήθους τῆς εαυτοῦ βιότητος ἐξερρίφη, καί ἀπώλετο δι' ἀφροσύνην. Υιέ, ἐάν ἐγγυήσῃ σὸν φίλον, παραδῶσεις σὴν χεῖρα ἐχθρῷ, παγὶς γάρ ἰσχυρὰ ἀνδρὶ τά ἴδια χεῖλη, καί ἀλίσκεται χεῖλεσιν ἰδίου στόματος. Ποίει υιέ, ἃ ἐγὼ σοι ἐντέλλομαι καί σώζου. Καί τά λοιπὰ τῆς Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εἰς τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'

Τὴν ωραιότητα

Χριστὸς ἡ ἀμπελος, ωραίους βότρυας, ὑμᾶς ἠνέγκατο, γλεύκος σωτήριον, ἐναποστάζοντας τῇ γῇ, Απόστολοι θεοφόροι, ὅθεν με λυτρῶσατε, ἡδονῶν μέθης δέομαι, ρεῖθρα κατανύξεως, τῇ ψυχῇ μου δωρούμενοι, τῇ θεῖᾳ τῆς Νηστείας ἡμέρᾳ, ὅπως σωθεῖς, ζωῆς ἐπιτύχω.

Θεοτοκίον

Τῆς συμπαθείας σου, πλούτον ἀμέτρητον, καί δυναστείας σου, κράτος τό ἀμαχον, ἀναλαβόμενος εἰς νούν, προσέδραμον τῇ σκέπῃ σου, θλίψει συνεχόμενος, καί δεινῶς ἀπορούμενος, κράζω ἐκ βαθέων μου, τῆς καρδίας σὺν δάκρυσιν, Παρθένε Θεοτόκε βοήθει μοι, ἡ μόνη

τού κόσμου προστασία.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, παρίστατο

Κύριε, ευῖλατος γενοῦ ημίν, ἐν τούτῳ τῷ θείῳ καιρῷ, καί δάκρυα
πηγάζειν σοι, ἐκ καρδίας ἀξίωσον πάντοτε, πρὸς ἐκπλυσιν
μολυσμάτων ψυχικῶν, καί βλάστησιν τῶν ἀγίων ἐντολῶν, ὡς ἂν
οὕτω νηστεύοντες, ἐπαξίως εὐαρεστώμεν σοι, καί τό πάνσεπτόν σου
ἀπαντας Πάθος ἰδεῖν εὐδόκησον, εὐχαίς τῶν σῶν κοσμοσώστων
Ἀποστόλων.
δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Τῆς εὐσπλαχνίας

Τῆς συμπαθείας τήν πηγὴν, ἀχραντε σεμνή, Παρθενομήτορ Θεοτόκε,
πλουσίως ἐν ἡμῖν ἀγνή ἐπίχεε, καί δώρησαι ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν,
σύ γάρ εἰ προστασία ἡμῶν, καί θεία σκέπη.

Ο Κανὼν

Ὡδή δ' Ἦχος γ'

Μὴ ἐν ποταμοῖς

Μέθην ἡδονῶν, ψυχοφθόρων σβέσαντες, τό τῆς κατανύξεως πόμα,
διὰ νηστείας ἐμφορηθώμεν.

Νήστευσον, ψυχὴ, ἀκρασίαν βρώσεως, τρύφησον καλῶν θεωρίαις,
ἵνα τῆς ἄνω τραπέζης τύχης.

Ἀνθρακες πυρός, τοῦ αἵλου πέλοντες, φλέξατε παθῶν μου τὴν ὕλην,
θεῖοι Ἀπόστολοι τοῦ Σωτήρος.

Θεοτοκίον

Σάρκα τῷ Χριστῷ, ἐκ τῆς σῆς δανείσασα, νέκρωσον σαρκός μου τὰ
πάθη, Θεοκύτορ ἀγνή Παρθένε.

Ἅλλον Ποῖημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. β' Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης

Ἡ δωδεκάς Ἀποστόλων, Πέτρε, Παύλε, Ἰάκωβε, καί Ἰωάννη, Ἀνδρέα,
Βαρθολομαίε, Φίλιππε, Θωμά, καί Ματθαίε, καί Ἰάκωβε, σὺν Σίμωνι,
καί τῷ Ἰούδα, λιτάς ποιεῖτε, τῷ Χριστῷ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τά δίκτυα τών δογμάτων, χαλάσαντες εν θαλάσση τού βίου ξένως, πρὸς τρισίν εκατόν καί πεντήκοντα, μυστικῶς τά ἔθνη, ὡς ἰχθύας τό πρῖν, ἠγρεύσατε, ταῦτα Κυρίῳ προσαγαγόντες, ἅγιοι Απόστολοι.

Δόξα...

Υἱόν εκ Πατρός καί Πνεῦμα, δοξάζω ὡς ἐξ ἡλίου φῶς καί ακτῖνα, τό μὲν γεννητῶς, ὅτι καί γέννημα, τό δέ προβλητῶς, ὅτι καί πρόβλημα, συνάναρχον θείαν Τριάδα προσκυνουμένην, ὑπὸ πάσης κτίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος βρέφος τεκούσα, καί τήν αγνείαν τηρούσα, Σεμνή σύ ὠφθης, τό Θεόν γεννήσασα καί ἄνθρωπον, ἓνα τόν αὐτόν ἐν ἐκατέρα μορφῇ, τό θαῦμα σου Παρθενομήτορ εκπλήττει πάσαν, ἀκοήν καί ἔννοιαν.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ὑμεῖς εστε φῶς τού Κόσμου, καθὼς ὑμῖν Χριστός ἔφη, λάμψει τού λόγου, ἀλλ' ἱκετεύσατε Απόστολοι, τού μεγαλοψύχως διανύσαι ἡμᾶς, τό στάδιον τῆς ἐγκρατείας, καί προσκυνῆσαι, τήν αὐτοῦ Ἀνάστασιν.

Ὁ Εἰρμός

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τήν ἔλευσίν σου Κύριε, καί ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκεσθαι, καί ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καί ἔλεγεν, Ἀκήκοα τήν ἀκοήν σου, καί ἐφοβήθην, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή η'

Τόν ἐν φλογί, τοῖς Παισί

Θανατωθεῖς, ταῖς πολλαῖς ἀμαρτίαις, νεκράν προσφέρω τήν ψυχὴν ἐν τῷ βίῳ, διό με οἰκτεῖρατε, ζωηφόροις πρεσβείαις ταῖς ὑμῶν, θεόπται, Μαθηταί τού Σωτήρος.

Περισχεθεῖς, ἀμαρτίας ομίχλη, Ἄδη προσήγγισα, ἀπογνώσεως ὄντως, διό με φωτίσατε, τού Ἡλίου τῆς δόξης, μυστικάι ακτίνες, ὑπάρχοντες θεόπται.

Ἀπό παθῶν ἐγκράτεύου καί σώζου, ψυχὴ ταλαίπωρε, ἀποχὴ γάρ βρωμάτων νηστεία ἀπρόσδεκτος, τοῖς ὀρθῶς ἐκζητοῦσιν, εἰ μή καί σφαλμάτων, διόρθωσις υπάρξει.

Θεοτοκίον

Βάτον πυρί, καιομένην Μωσῆς σε, προεθεώρει Θεομήτορ Παρθένε, διό μου κατάσβεσον τών παθῶν τὰς καμίνους, καί πυρός γεέννης, ἐξάρπασον καί σώσον.

Εἰρμός ἄλλος

Ὁν Στρατιαί, ουρανῶν

Εξ Ιακώβ, ως τό δωδεκάφυλον, τών Αποστόλων εκ σου, άλλ η
δωδεκάς, ώφθη Χριστέ εν Κόσμω, δι' ής απεγεννήθη, πάς πιστός εν
λόγω, σε ανυμνών εις τούς αιώνας.

Τού νοητού, Φαραώ τά άρματα, βυθίσαντες μυστικώς, ως εν ερυθρά,
τόν λαόν τού Κυρίου, πρός γήν θεογνωσίας, ήξατε υμνούντα,
Απόστολοι εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Ένα Θεόν, κατ' ουσίαν σέβομαι, τρεις υποστάσεις υμνώ, διοριστικώς,
άλλας, αλλ' ουκ αλλοίας, επεί θεότης μία, εν τρισί τό κράτος, καί γάρ
Πατήρ, Υιός, καί Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ φωτεινής, προελθών νηδύος σου, Νυμφίος ως εκ παστού, έλαμψε
Χριστός, φώς τοίς εν σκότει μέγα, καί γάρ δικαιοσύνης, Ήλιος
αστράψας, εφώτισεν Αγνή, τόν Κόσμον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Οι τού Χριστού, μύσται καί συγκάθεδροι, εκτενώς υπέρ ημών, τών
αμαρτωλών, πάντοτε δυσωπούντες, καί νύν παρακαλείτε, τήν
Νηστείαν πάσαν, ειλικρινώς αποπεράσαι.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Όν Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίττει τά Χερουβίμ, καί τά
Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτίσις, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε,
εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Εν Σιναίω τώ όρει

Ποταμοί γεγονότες Απόστολοι, τής πηγής τής νοητής, καί τό ύδωρ τό
ζών ευπορήσαντες, εν καρδιά καθαρά, τής εμής αμαρτίας τά ρείθρα,
ξηράνατε ταίς προσευχαίς υμών, καί πρός σωτηρίας οδούς
οδηγήσατε.

Αμαρτίας χειμάζει κλυδώνιον, τήν αθλίαν μου ψυχήν, δεξιάν ως τώ
Πέτρω μοι έκτεινον, Κυβερνήτα αγαθέ, μή βυθός με καλύψη ο τής
απογνώσεως, βρώμα μή γένωμαι, κήτους ψυχοφθόρου, Χριστέ
πολυέλεε.

Αποστόλων χορός ικετεύει σε, Ιησού Παμβασιλεύ, δυσωπεί σε
Αγγέλων τά τάγματα, τώ λαώ σου παράσχου, διά πλήθος οικτιρμών,
κακών απολύτρωσιν, βίου διόρθωσιν, καί τής Βασιλείας τής σής τήν

οικείωσιν.

Θεοτοκίον

Παρθενία καί τόκος συνέδραμον, υπέρ φύσιν επί σέ, κιβωτέ τού σεπτού αγιάσματος, Μητροπάρθενε αγνή, διό πίστει βοώ σοι, όλον με αγιάσον, όλον εκλύτρωσαι, πάσης ενεργείας παθών τών θλιβόντων με.

Ειρμός άλλος

Ασπόρου συλλήψεως

Εν Κόσμω ως άσαρκοι, καί εν σαρκί ως Άγγελοι, τόν Λόγον μόνον, εν καρδιά φέροντες ειλκύσατε τά έθνη, εις Χριστού μίαν πίστιν, σοφούς καί ρήτορας ως μωρούς, απελέγξαντες τή γνώσει, παμμακάριστοι Απόστολοι.

Ο Πέτρος της πίστεως, η πέτρα καί θεμέλιος, Παύλος ο κήρυξ, καί εθνών διδάσκαλος, Υιοί τού Ζεβεδαίου, σύν τή λοιπή οκτάδι, Χριστώ πρεσβεύσατε εκτενώς, ευσθενώς ημάς περάσαι, τής Νηστείας τό διάστημα.

Δόξα...

Μόνε μονογεννήτωρ, μονογενούς Υιού Πατήρ, καί μόνε μόνου, φώς φωτός απαύγασμα, καί μόνον μόνως μόνου, Θεού άγιον Πνεύμα, Κυρίου Κύριον όντως όν, ώ Τριάς Μονάς αγία, σώσόν με θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό θαύμα τού τόκου σου, εκπλήττει με Πανάμωμε, πώς συλλαμβάνεις, ασπόρως τόν άληπτον, ειπέ πώς παρθενεύεις, γεννήσασα ως Μήτηρ; Τό υπέρ φύσιν πίστει λαβών, τό τικτόμενον προσκύνει, όσα θέλει γάρ καί δύναται.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Δυνάμει τού Πνεύματος, προς βασιλείς καί άρχοντας, εκβεβηκότες, μηδόλως πτοούμενοι, ου πύρ ουδέ μάχαιραν, τροπούτε πάσαν πλάνην, καί διασώζετε τούς βροτούς, στρατηγοί Κυρίου όντες, παμμακάριστοι Απόστολοι.

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τās φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'

Μετανοίας ο καιρός, καί ζωής αιωνίου πρόξενος ημίν ο τής Νηστείας

αγών, εάν εκτείνωμεν χείρας εις ευποιϊαν, ουδέν γάρ ούτω σώζει
ψυχήν, ως η μετάδοσις τών επιδεομένων, η ελεημοσύνη
συγκεκριμένη τή νηστεία, εκ θανάτου ρύεται τόν άνθρωπον, Αυτήν
ασπασώμεθα, ής ουδέν ίσον, ικανή γάρ υπάρχει, σώσαι τās ψυχάς
ημών. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τόν θώρακα τής Πίστεως, ενδυσάμενοι καλώς, καί τώ τύπω τού
Σταυρού, καθοπλίσαντες εαυτούς, στρατιώται ευσθενείς ανεδείχθητε,
τοίς τυράννοις ανδρείως αντικατέστητε, καί διαβόλου τήν πλάνην
κατηδαφίσατε, νικηταί γενόμενοι, τών στεφάνων ηξιώθητε,
πρεσβεύσατε Χριστώ υπέρ ημών, εις τό σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εγώ Παρθένε αγία Θεοτόκε, τή σκέπη σου προστρέχω, οίδα ότι
τεύξομαι τής σωτηρίας.
δύνασαι γάρ, Αγνή, βοηθήσαί μοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας Ήχος α'

Πεπτωκότας ανάστησον ημάς, αποστραφέντας επίστρεψον πρός σέ
ο Θεός ως φιλόανθρωπος, ο τής γής συνέχων τά πέρατα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός λγ'

Εξεζήτησα τόν Κύριον, καί επήκουσέ μου.

Στίχ. Ευλογήσω τόν Κύριον εν παντί καιρώ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ζ', 1-12)

Εγένετο τού ενιαυτού, ού απέθανεν Οζίας ο βασιλεύς, είδον τόν
Κύριον καθήμενον επί θρόνου υψηλού, καί επηρμένου, καί πλήρης ο
οίκος τής δόξης αυτού. Καί Σεραφίμ ειστήκισαν κύκλω αυτού, έξ
πτέρυγες τώ ενί, καί έξ πτέρυγες τώ ενί, καί ταίς μέν δυσί,
κατεκάλυπτον τό πρόσωπον, ταίς δε δυσί, κατεκάλυπτον τούς πόδας,
καί ταίς δυσίν επέταντο. Καί εκέκραγεν έτερος πρός τόν έτερον, καί
έλεγον, Άγιος, Άγιος, Άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα η γή τής
δόξης αυτού. Καί επήρθη τό υπέρθυρον από τής φωνής, ής
εκέκραγον, καί ο οίκος επλήσθη καπνού. Καί είπον, Ώ τάλας εγώ, ότι
κατανένυγμαί, οτι άνθρωπος ών, καί ακάθαρτα χείλη έχων, εν μέσω

λαού ακάθαρτα χείλη έχοντος εγώ οικώ, καί τόν Βασιλέα Κύριον
Σαβαώθ είδον τοίς οφθαλμοίς μου, Καί απεστάλη πρός με έν τών
Σεραφίμ, καί εν τή χειρί είχεν άνθρακα, όν τή λαβίδι έλαβεν από τού
θυσιαστηρίου, καί ήψατο τού στόματός μου, καί είπεν. Ιδού, ήψατο
τούτο τών χειλέων σου, καί αφελεί τάς ανομίας σου καί τάς αμαρτίας
σου περικαθαριεί. Καί ήκουσα τής φωνής Κυρίου λέγοντος. Τίνα
αποστείλω; καί τίς πορεύσεται πρός τόν λαόν τούτον, καί είπα. Ιδού,
εγώ, ειμι, απόστείλόν με. Καί είπε, Πορεύθητι, καί ειπέ τώ λαώ τούτω.
Ακοή ακούσετε, καί ου μή συνήτε, καί βλέποντες βλέπετε, καί ου μή
ίδητε, επαχύνθη γάρ η καρδιά τού λαού τούτου, καί τοίς ωσίν αυτών
βαρέως ήκουσαν, καί τούς οφθαλμούς αυτών εκάμμυσαν, μήποτε
ίδωσι τοίς οφθαλμοίς, καί τοίς ωσίν ακούσωσι, καί τή καρδιά συνώσι,
καί επιστρέψωσι, καί ιάσωμαι αυτούς. Καί είπα, Έως πότε Κύριε; καί
είπεν, Έως άν ερημωθώσι πόλεις, παρά τό μή κατοικείσθαι, καί οίκοι,
παρά τό μή είναι ανθρώπους, καί η γή καταλειφθήσεται έρημος. Καί
μετά ταύτα μακρυνεί ο Θεός τούς ανθρώπους, καί πληθυνθήσονται οι
εγκαταλειφθέντες επί τής γής.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός λδ'

Εξεγέρθητι, Κύριε, καί πρόσχες τή κρίσει μου.

Στίχ. Δίκασον Κύριε, τούς αδικούντάς με, πολέμησον τούς
πολεμούντάς με.

τ46 [top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Πλευράν εκκεντούμενος, καί επί ξύλου κρεμάμενος, τήν ζωήν μοι
επήγασας, κακία τού όφεως, τή τού ξύλου βρώσει, τεθνατωμένω,
όθεν δοξάζω σε Χριστέ, καί ικετεύω τήν ευσπλαγχνίαν σου, Παθών
καί τής Εγέρσεως, προσκυνητήν με ανάδειξον, κατανύξει τελέσαντα,
τής Νηστείας τό στάδιον.

Οδύνην τρυγήσαντα, εκ τού φυτού τόν Πρωτόπλαστον, Παραδείσου
εξώρισας, παγείς δέ ως άνθρωπος, εν τώ ξύλω Σώτερ, τούτον
εισοικίζεις, διό σοι κράζω, Λυτρωτά. Τών οδυνών μου νύν με
εξάρπασον, νηστεία καθάρισας με, καί μετανοία καί δάκρυσιν, Ιησού
υπεράγαθε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Ἐτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἦχος πλ. α' Κύριε ἐπὶ Μωϋσέως

Κύριε, τὸν ζωοποιὸν σου Σταυρὸν ανυμνοῦμεν, οὗτος ζωὴν γάρ ἐν τῷ Κόσμῳ ἐξήνθησε, τὸν θάνατον νεκρώσας, ὃν σοι καὶ νῦν εἰς πρεσβείαν προσάγομεν, ἐν ἡμέραις ἀγίαις, κράτυνον ἡμᾶς νηστεύοντας, καὶ δώρησαι κατὰ παθῶν τὴν ἰσχύν, καὶ τῆς εἰρήνης τὸ τρόπαιον, διὰ πλήθος ἐλέους φιλάνθρωπε.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός λε'

Κύριε, ἐν τῷ ουρανῷ τὸ ἐλεός σου.

Στίχ. Ἡ δικαιοσύνη σου ὡς ὅρη Θεοῦ.

Γενέσεως τὸ Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ε' 1-24)

Αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως ἀνθρώπων, ἡ ἡμέρα ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς, καὶ εὐλόγησεν αὐτούς, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Ἀδὰμ ἡ ἡμέρα ἐποίησεν αὐτούς, ἔζησε δὲ Ἀδὰμ διακόσια τριάκοντα ἔτη, καὶ ἐγέννησεν υἱὸν κατὰ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Σήθ, ἐγένοντο δὲ αἱ ἡμέραι Ἀδὰμ, ἃς ἔζησε μετὰ τὸ γεννήσαι αὐτόν τὸν Σήθ, ἔτη, ἐπτακόσια, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πάσαι αἱ ἡμέραι Ἀδὰμ, ἃς ἔζησεν, ἐννακόσια τριάκοντα ἔτη, καὶ ἀπέθανεν. ἔζησε δὲ Σήθ, πέντε καὶ διακόσια ἔτη, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἐνῶς. Καὶ ἔζησε Σήθ, μετὰ τὸ γεννήσαι αὐτόν τὸν Ἐνῶς, ἐπτὰ ἔτη καὶ ἐπτακόσια, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πάσαι αἱ ἡμέραι Σήθ, δώδεκα καὶ ἐννακόσια ἔτη, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἔζησεν Ἐνῶς ἔτη ἑκατὸν ἐνενήκοντα, καὶ ἐγέννησε τὸν Καϊνάν. Καὶ ἔζησεν Ἐνῶς, μετὰ τὸ γεννήσαι αὐτόν τὸν Καϊνάν, πεντεκαίδεκα ἔτη καὶ ἐπτακόσια, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πάσαι αἱ ἡμέραι Ἐνῶς, πέντε ἔτη καὶ ἐννακόσια, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἔζησε Καϊνάν ἐβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ. Καὶ ἔζησε Καϊνάν, μετὰ τὸ γεννήσαι αὐτόν τὸν Μαλελεήλ, τεσσαράκοντα καὶ ἐπτακόσια ἔτη, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πάσαι αἱ ἡμέραι Καϊνάν, δέκα ἔτη καὶ ἐννακόσια, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἔζησε Μαλελεήλ πέντε καὶ ἐξήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη, καὶ ἐγέννησε τὸν Ιάρεδ. Καὶ ἔζησε Μαλελεήλ, μετὰ τὸ γεννήσαι αὐτόν τὸν Ιάρεδ, ἔτη ἐπτακόσια τριάκοντα, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πάσαι αἱ ἡμέραι Μαλαλεήλ, ἔτη πέντε καὶ ἐνενήκοντα, καὶ οκτακόσια, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἔζησεν Ιάρεδ

δύο καί εξήκοντα ἔτη καί εκατόν, καί ἐγέννησε τόν Εὐώχ. Καί ἐζησεν Ἰάρεδ, μετά τό γεννήσαι αὐτόν τόν Εὐώχ, οκτακόσια ἔτη, καί ἐγέννησεν υἱούς καί θυγατέρας. Καί ἐγένοντο πάσαι αἱ ἡμέραι Ἰάρεδ, δύο καί εξήκοντα καί ἐννακόσια ἔτη, καί ἀπέθανε. Καί ἐζησεν Εὐώχ πέντε καί εξήκοντα καί εκατόν ἔτη, καί ἐγέννησε τόν Μαθουσάλα, Εὐηρέστησε δέ Εὐώχ τῷ Θεῷ, μετά τό γεννήσαι αὐτόν τόν Μαθουσάλα, διακόσια ἔτη, καί ἐγέννησεν υἱούς καί θυγατέρας. Καί ἐγένοντο πάσαι αἱ ἡμέραι Εὐώχ, πέντε καί εξήκοντα, καί τριακόσια ἔτη. Καί εὐηρέστησεν Εὐώχ τῷ Θεῷ, καί οὐχ εὐρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτόν ὁ Θεός.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός λς'

Υπόμεινον τόν Κύριον, καί φύλαξον τήν Ὁδόν αὐτοῦ.

Στίχ. Μή παραζήλου ἐν πονηρευομένοις.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ζ', 3-20)

Ποίει, υἱέ, ἃ ἐγώ σοι ἐντέλλομαι, καί σῶζου, ἡκεις γάρ εἰς χεῖρας κακῶν διά σόν φίλον, ἴσθι μή ἐκλυόμενος, παρόξυνε δέ καί τόν φίλον σου, ὃν ἐγγυήσω, Μή δῶς ὕπνον σοῖς ὄμμασι, μηδὲ ἐπινυστάξης σοῖς βλεφάροις, ἵνα σῶζῃ ὥσπερ δορκάς ἐκ βρόχων, καί ὥσπερ ὄρνεον ἐκ παγίδος, ἴθι πρὸς τόν μύρμηκα, ὡ σκνηρέ, καί ζήλωσον, ἰδὼν τὰς οδοὺς αὐτοῦ καί γενοῦ ἐκείνου σοφώτερος, Ἐκείνω γάρ, γεωργίου μή υπάρχοντος, μηδὲ τόν ἀναγκάζοντα ἔχων, μηδὲ ὑπὸ δεσπότην ὢν, ετοιμάζεται θέρους τήν τροφήν, πολλήν τε ἐν τῷ ἀμητῷ ποιεῖται τήν παράθεσιν. Ἡ πορεύθητι πρὸς τήν μέλισσαν, καί μάθε ὡς ἐργάτις ἐστί, τήν τε ἐργασίαν ὡς σεμνήν ποιεῖται, ἥς τούς πόνους βασιλεῖς τε καί ἰδιῶται πρὸς υγιάν προσφέρονται, ποθεινὴ δέ ἐστί πάσι, καί περίδοξος, καί περ οὐσα τῇ ῥώμῃ ἀσθενῆς, τήν σοφίαν τιμήσασα προήχθη. Ἐως τίνος, ὡ σκνηρέ, κατάκεισαι; πότε δέ ἐξ ὕπνου ἐγερθήσῃ; Ολίγον μὲν ὑπνοῖς ὀλίγον δέ κάθησαι, μικρόν δέ νυστάξεις, ὀλίγον δέ ἐναγκαλίζῃ χερσὶ στήθη, εἴτ' ἐμπαραγίνεται σοι, ὥσπερ κακὸς οδοιπὸρος, ἡ πενία, καί ἡ ἐνδεια, ὥσπερ ἀγαθὸς δρομεύς. Εἴαν δέ ἀοκνος ἦς, ἥξει ὥσπερ πηγὴ ὁ ἀμητός σου, ἡ δέ ἐνδεια, ὥσπερ κακὸς δρομεύς ἀπαυτομολήσῃ, Ἀνὴρ ἀφρων καί παράνομος πορεύεται οδοὺς οὐκ ἀγαθὰς, ὁ δ' αὐτὸς ἐννεύει ὀφθαλμῷ, σημαίνει δέ ποδί, διδάσκει δέ νεύμασι δακτύλων. Διεστραμμένη καρδιά τεκταίνεται κακὰ, ἐν παντὶ καιρῷ ὁ τοιοῦτος ταραχὰς συνίστησι πόλει. Διὰ τοῦτο ἐξαπίνης ἔρχεται ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ, διακοπὴ καί συντριβὴ ἀνίατος, ὅτι χαίρει ἐπὶ πάσιν, οἷς μισεῖ ὁ Κύριος, συντρίβεται δέ δι' ἀκαθαρσίαν ψυχῆς. Ὀφθαλμὸς υβριστοῦ, γλῶσσα ἀδίκος, χεῖρες ἐκχέουσαι αἷμα δικαίου, καί καρδιά τεκταινομένη λογισμούς κακοῦς,

καί πόδες επισπεύδοντες κακοποιεῖν, εξολοθρευθήσονται. Εκκαίει
ψευδή μάρτυς ἀδικός, καί επιπέμπει κρίσεις ἀνά μέσον ἀδελφών. Υἱέ,
φύλασσε νόμους πατρός σου, καί μή ἀπώση θεσμούς μητρός σου.

Απόστιχα
Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. α'

Μή νηστεύσαντες κατ' ἐντολήν τοῦ Κτίσαντος, ἀπό τοῦ φυτοῦ τῆς
γνώσεως οἱ Πρωτόπλαστοι, τόν ἐκ τῆς παρακοῆς θάνατον
ἐκαρπώσαντο, τοῦ δέ ξύλου τῆς ζωῆς, καί τοῦ Παραδείσου τῆς
τρυφῆς ἀπεξενώθησαν. Διό νηστεύσωμεν πιστοί, ἀπό τροφῶν
φθειρομένων, καί παθῶν ολεθρίων, ἵνα τήν ἐκ τοῦ θείου Σταυροῦ
ζωήν τρυγήσωμεν, καί σύν τῷ ευγνώμονι Ληστή, πρὸς τήν ἀρχαίαν
ἐπανέλθωμεν πατρίδα, κομιζόμενοι παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τό μέγα
έλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καί τῶν βασάνων
ἀνδρείως κατατολήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἠστοχήσατε,
ἀλλ' οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γέγονατε, πανεύφημοι
Μάρτυρες, ἔχοντες παρρησίαν, πρὸς τόν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ
Κόσμῳ τήν εἰρήνην αἰτήσατε, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Χαίροις ἀσκητικῶν

Ἄρνα τόν εαυτῆς ἡ Ἀμνάς, ποτέ Ὀρώσα, πρὸς σφαγὴν ἐπισπεύδοντα,
προθύμως κατηκολούθει, ταῦτα βοῶσα αὐτῷ, Πού πορεύῃ Τέκνον
μου γλυκύτατον, Χριστέ, τίνος χάριν, τόν ταχύν δρόμον τούτον
μακρόθυμε, τρέχεις ἀόκνως, Ἰησοῦ ποθεινότατε, ἀναμάρτητε,
πολυέλεε Κύριε, δός μοι λόγον τῇ δούλῃ σου, Υἱέ μου παμφίλτατε, μή
με παρίδης, Οἰκτίρμον, σιγῶν ἐμέ τήν τεκούσάν σε, Θεέ
πανοικτίρμον, ὁ δωρούμενος τῷ Κόσμῳ τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εἰς τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Νηστεία υψούμενοι, τῶν χαμαιζήλων παθῶν, υψώσωμεν Κύριον, τόν
υψωθέντα σταυρῷ, καί Κόσμον υψώσαντα, πίωμεν ἐν αἰσθήσει,
κατανύξεως πόμα, λάβωμεν τήν ἡμέραν, κατὰ νοῦν καί τήν ὥραν, ἐν

ή τώ αιωνίω Κριτή παραστησόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον

Η άνυμφος Μήτηρ σου, ως εθεάσατο, σταυρώ σε υψούμενον,
οδυρομένη θρηνούσα, τοιαύτα εφθέγγετο. Τί τό καινόν καί ξένον
τούτο Υιέ μου θαύμα; πώς σε άνομος δήμος, τώ σταυρώ
προσπηγνύει, τήν τών απάντων ζωήν, φώς μου γλυκύτατον.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α'

Λάμπει σήμερον

Λάμπει Κύριε, η χάρις η τού Σταυρού σου, άπασαν τήν οικουμένην
αστράπτουσα, τήν ισχύν τών δαιμόνων εξαφανίζει, καί νηστείας
δρόμον νύν ευμαρίζει, εν αυτή δυναμών, Ελέησον ημάς.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν συνάναρχον Λόγον

Υψωθέντα εν ξύλω ως εθεάσατο, η τεκούσά σε Μήτηρ ωδίνων
άνευθεν, ωλοφύρετο κλαυθμώ, καί ανεκραύγαζεν. Οίμοι γλυκύτατε
Υιέ! τιπρώσκομαι νύν την ψυχήν, εν τώ σταυρώ καθορώσά σε, εν
μέσω δύω κακούργων, δίκην κακούργου προσηλούμενον.

Ο Κανών

Ωδή ε' Ἦχος δ'

Ασεβείς ουκ όψονται

Εκουσίως Δέσποτα, υψώθης εν σταυρώ, καί κατέρραξας τόν εχθρόν,
εκουσίως όθεν κατερραγμένον με, ηδονών εις βάραθρα, ευσπλαγχνία
σου ανόρθωσον.

Σκοτισθέντα πάθειςιν, ατόποις τήν ψυχήν, φωταγωγήσον Ιησού, ο
σκοτίσας ήλιον, σταυρώ τεινόμενος, καί φωτίσας άπαντα, Οικουμένης
τά πληρώματα.

Τό Νηστείας πέλαγος, εκπλεύσαι γαληνώς, καταξίωσόν με Χριστέ,
κατευνάζων κύματα τής διανοίας μου, καί τής Αναστάσεως, εις
λιμένας εγκαθόρμισον.

Θεοτοκίον

Τήν Αγνήν αγνεύοντι, τιμήσωμεν νοϊ, καλλονήν τήν τού Ιακώβ, ταίς
ενθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, ευσεβώς υμνήσωμεν, ως Μητέρα τού
Θεού ημών.

Ἐτερον Τριώδιον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. α'

Τούς εκ νυκτός, προσκυνούντάς σε

Σύ σταυρωθείς, φθοράς απαλλάττεις με, καί λογχευθείς,
απαθανατίζεις με, δοξάζω σου τό άφραστον έλεος, ότι ήλθες Χριστέ;
ίνα σώσης με.

Εν τώ σταυρώ, τείνας τάς παλάμας σου, τόν νοητόν Αμαλήκ
απέκτεινας, τόν λαόν σου ανασώζων Κύριε, διά τούτο υμνούμεν τό
κράτος σου.

Δόξα...

Τήν εν τρισί, προσώποις θεότητα, μίαν αρχήν, τήν πανυπερούσιον
υμνήσωμεν, τόν Πατέρα άναρχον, καί τόν Υιόν, καί Πνεύμα άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όν ουρανός, χωρείν ουκ ηδύνατο, σύ εν γαστρί συλλαβούσα τέτοκας,
ώ τού φρικτού καί αρρήτου θαύματος! Διό πάντες, υμνουμέν σε
Άχραντε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ο δι' εμέ, υπομείνας σταύρωσιν, όξος πιών, καί ειπών, Τετέλεσται,
τέλεσόν μου τό Νηστείας στάδιον, αξιών με ιδείν σου τήν Έγερσιν.

Ο Ειρμός

Τούς εκ νυκτός, προσκυνούντάς σε Χριστέ ελέησον, καί ειρήνην
δώρησαι, διότι φώς καί τά σά προστάγματα, εγένοντο ιάματα τοίς
δούλοις σου φιλάνθρωπε.

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω

Σταυρώ προσπαγείς δι' ευσπλαγχνίαν, Ληστή τόν Παράδεισον
ηγέωξας, νύν δέ ληστευθέντα με, δαίμονος δεινότητι, καί τή ψυχή
ολόσωμον, πληγήν δεξάμενον, ιάτρευσον ανοίξας μοι πύλας, τάς τής
μετανοίας, τή σή φιλανθρωπία.

Νηστεία λαμπρύναντες τήν σάρκα, ψυχήν αρεταίς καταπιάνωμεν,
πένητας εκθρέψωμεν, πλούτον μή κενούμενον, εν ουρανοίς
ωνούμενοι, καί ανακράζωμεν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί
υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τώ Πάθει σου Κτίσις εκκλονήθη, σταυρώ σε θεασαμένη
καθηλούμενον, Σώτερ υπεράγαθε, όθεν ικετεύω σε, ταίς προσβολαίς
κλονούμενον, αεί τού όφεως, στερέωσον τόν νούν μου, Οικτίρμον,

σού τών θελημάτων, εν αρραγεί τή πέτρα.

Θεοτοκίον

Η πύλη Θεού η κεκλεισμένη, ήν μόνος διώδευσεν ο Κύριος, ίθουν
πρός τρίβους με, θείας καί διάνοιξον, τής σωτηρίας πύλας μοι
θεοχαρίτωτε! πρόσ σέ γάρ καταφεύγω Παρθένε, μόνη προστασία, τού
γένους τών ανθρώπων, Ειρμός άλλος. Τόν Ποιητήν τής Κτίσεως.

Τό Ξύλον τό πανάγιον, εν ώ σύ Χριστέ μου εσταυρώθης υμνών,
υπερευλογώ σε, εις πάντας τούς αιώνας.

Εν Γολγοθά οι άνομοι, σέ Χριστέ σταυρώσαντες απέκτειναν, αλλά ζής
καί σώζεις, ημάς εις τούς αιώνας. Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί
άγιον Πνεύμα.

Ξενοπρεπώς μερίζεται, η Τριάς, καί μένει αμερής ως Θεός, όν
υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ικετηρίαν ποιήσον, υπέρ τών υμνούντων σε Πανάχραντε, ρυσθήναι
παντοίων, πειρασμών καί κινδύνων.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τή τού Σταυρού σου Κύριε, δυνάμει νευρώσας με αξίωσον, ευψύχως
ανύσαι, τόν τής Νηστείας δρόμον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

Τόν Ποιητήν τής Κτίσεως, όν φρίπτουσιν Άγγελοι, υμνείτε λαοί, καί
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Λίθον σε τμηθέντα προείδεν, όρους Προφήτης τής Παρθένου, Σώτερ
διαρρήξαντα πέτρας, τή σή σταυρώσει, διό βαρούμενον, αναισθησίας
λίθω με, ως πανοικτίρμων ελευθέρωσον.

Νήστευσον κακίας ψυχή μου, θείαν αγάπην εντρυφώσα, θύραν
αναπέτασον πάσαις, καλών ιδέαις, εναποφράπτουσα, τής πονηρίας
είσοδον, δι' εγκρατείας καί δεήσεως.

Εμέ τον κατάκριτον σώσον, ο κατακρίνας τώ Σταυρώ σου, Δέσποτα
Σωτήρ μου τήν έχθραν, καί μή γεέννης δείξη υπεύθυνον, τόν
σπιλωθέντα πάθεσι, καί αμαρτίαις αμαυρούμενον.

Θεοτοκίον

Φείσαί μου Χριστέ όταν έλθης, κρίναι τόν Κόσμον μετά δόξης, λύσον τήν αχλύν τών κακών μου, ταίς ικεσίαις τής Κυησάσης σε, καί κληρονόμον ποιήσον, τής ουρανίου Βασιλείας σου.

Ειρμός άλλος Ησαΐα χόρευε

Πάλιν τόν Παράδεισον, υπανοίγεις άπαξ σταυρωθείς, εν ώ μεταλαβών, χαίρω τής ζωής, θανάτου λυτρούμενος αιωνίου, τής παρακοής, όθεν Φιλάνθρωπε, ως Θεόν μου μεγαλύνω σε.

Τό κατάρας όργανον, ευλογίας δέδεικται σφραγίς, ο σός ζωοποιός, Κύριε Σταυρός, εν ώ καθορωντές σε, ζωούμεθα θνήξαντες τό πριν, καί ανυμνούντές σε, ως Δεσπότην μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Ομοουσιότητι, ανυμνώ σε άναρχε Τριάς, σεπτή ζωαρχική, άτμητε Μονάς, Πατήρ ο αγέννητος, καί γεννητέ, Λόγε καί Υιέ, Πνεύμα τό άγιον, σώσον πάντας τούς υμνούντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπέρ νούν ο τόκος σου, Θεομήτορ, άνευ γάρ ανδρός, η σύλληψις εν σοί, καί παρθενικώς, η κύησις γέγονε, καί γάρ Θεός, εστίν ο τεχθείς. Όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ο Σταυρός ο τίμιος, η ισχύς μου καί καταφυγή, γενού μοι φωτισμός, νύν εγκρατευτώς, ευφραίνων καθαίρων με, ρυόμενος από πειρασμών, ίνα δοξάζων σε, τόν Δεσπότην μεγαλύνω Χριστόν.

Ο Ειρμός

Ησαΐα χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον, Ανατολή, όνομα αυτώ. Όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Απόστιχα τών Αίνων Ιδιόμελον 'Ηχος πλ. δ'

Η παθοκτόνος Νηστεία παρούσα, τούς κακωθέντας υπό τής αμαρτίας, ιατρεύειν επαγγέλλεται, ήν ως θεόσδοτον βοηθόν τιμήσωμεν, τάς θεογράφους πλάκας, διά Μωσέως δεξάμενοι, μή προκρίνωμεν τήν συντρίψασαν αυτάς ακρασίαν, μή γενώμεθα μέτοχοι, ών τά κώλα έπεσον εν τή ερήμω, μή σκυθρωπάσωμεν Ιουδαϊκώς, αλλά Εκκλησιαστικώς φαιδρυνθώμεν, μή φαρισαϊκώς υποκριθώμεν, αλλ' Ευαγγελικώς καλλωπισθώμεν, εγκαυχώμενοι τώ Σταυρώ Χριστού, τού λυτρωτού τών ψυχών ημών. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τί υμάς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβίμ; ὅτι υμῖν επανεπαύσατο Χριστός, Σεραφίμ; ὅτι απαύστως εδοξάσατε αὐτόν, Ἀγγέλους; τό γάρ σῶμα απεστράφητε, Δυνάμεις; ενεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι, πολλά υμῶν τά ονόματα, καί μείζονα τά χαρίσματα, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τί τό θαυμαστόν, καί εξαίσιον, ἡ Παρθένος τῷ Κυρίῳ, ανεβόα μητρικῶς, Αἰ ωδίνες, ἄς οὐκ ἔγνων ἐν τῷ τίκτειν σε, Υιέ, δριμεῖαι, καθικνούνται τῆς καρδίας μου, οὐ φέρω, ἐν σταυρῷ φῶς τῶν ομμάτων προσηλωμένον σε, ὁράν το μου, σπεύσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως δοξάσω σὺν τῷ Κόσμῳ, τήν φρικτὴν Οἰκονομίαν σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας Ἦχος α'

Ἐν νυκτί καί ἡμέρα, προσπίπτομέν σοι Κύριε, τοῦ δοῦναι ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἵνα ἐν εἰρήνῃ σε προσκυνώμεν, καί δοξολογώμεν φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός λς'

Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.
Στίχ. Ὅτι τά βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι, καί ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμέ τήν χεῖρά σου.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Ζ', 1-14)

Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἀχαζ τοῦ Ἰωάθαμ, τοῦ υιοῦ Οζίου βασιλέως Ἰούδα, ἀνέβη Ρασεῖμ, βασιλεὺς Ἀράμ, καί Φακκεέ, υἱὸς Ρωμελίου, βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, πολεμήσαι αὐτήν, καί οὐκ ἠδυνήθησαν πολιορκῆσαι αὐτήν. Καί ἀνηγγέλη εἰς τὸν οἶκον Δαυῖδ, λέγων, Συνεφώνησεν Ἀράμ πρὸς τὸν Εφραῖμ, καί ἐξέστη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καί ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ὃν τρόπον ἐν δρυμῷ ξύλον ὑπὸ πνεύματος σαλευθῇ, Καί εἶπε Κύριος πρὸς Ησαΐαν. Ἐξελθε εἰς συνάντησιν τῷ Ἀχαζ σύ, καί ὁ καταλειφθεὶς Ἰασοῦβ ὁ υἱὸς σου, πρὸς τήν κολυμβήθραν τῆς ἄνω οδοῦ τοῦ ἀγροῦ τοῦ κναφέως, καί ἐρεῖς αὐτῷ. Φύλαξαι τοῦ ἡσυχάσαι, καί μή φοβοῦ, μηδέ ἡ ψυχὴ σου ἀσθενεῖτω ἀπὸ τῶν δύο ξύλων, τῶν δαλῶν τῶν καπνιζομένων

τούτων, όταν γάρ οργή τού θυμού μου γένηται, πάλιν ιάσομαι. Καί ο υιός τού Αράμ, καί ο υιός τού Ρωμελίου, ότι εβουλεύσαντο βουλήν πονηράν, Εφραΐμ περί σου, λέγοντες. Αναβησόμεθα εις τήν Ιουδαίαν, καί συλλαλήσαντες αυτοίς, αποστρέψομεν αυτούς πρός ημάς, καί βασιλεύσομεν αυτοίς τόν υιόν Ταβεήλ, τάδε λέγει κύριος Σαβαώθ, Ου μή μείνη η βουλή αύτη, ουδέ έσται, αλλ' η κεφαλή Αράμ, Δαμασκός, καί η κεφαλή Δαμασκού, Ραασείμ, άλλ εφ' εξήκοντα καί πέντε ετών εκλείψει η βασιλεία Εφραΐμ από λαού, καί η κεφαλή Εφραΐμ Σομόρων, καί η κεφαλή Σομόρων, υιός τού Ρωμελίου, καί εάν μή πιστεύσητε, ουδέ μή συνήτε. Καί προσέθετο Κύριος λαλήσαι τώ Αχαζ, λέγων. Αίτησον σεαυτώ σημείον παρά Κυρίου τού Θεού σου εις βάθος, ή εις ύψος. Καί είπεν Άχαζ. Ου μή αιτήσω, ουδέ μή πειράσω Κύριον, Καί είπεν, Ακούσατε δή οίκος Δαυϊδ, μή μικρόν υμίν αγώνα παρέχειν ανθρώποις, καί πώς Κυρίω παρέχετε αγώνα; Διά τούτο δώσει Κύριος αυτός υμίν σημείον.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός λη'

Εισάκουσον τής προσευχής μου, Κύριε.

Στίχ. Είπα, φυλάξω τάς οδούς μου.

τ47 [top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ιδιόμελον Ἦχος δ'

Νύν καιρός ευπρόσδεκτος, νύν ημέρα σωτηρίας, εν τώ πλήθει τού ελέους σου, επίσκεψαί μου την ψυχήν, καί τό φορτίον τών ανομιών μου, άνες μόνη Φιλάνθρωπε. (Δίς)

Είτα τά δ' Μαρτυρικά τά κατά τόν τυχόντα Ἦχον, καί δ' τού Μηναίου

Δόξα... Τό Νεκρώσιμον
Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός λθ'

Τό έλεός σου, Κύριε, καί η αλήθειά σου.

Στίχ. Υπομένων υπέμεινα τόν Κύριον.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ε', 32 - ΣΤ', 8)

Νώε ήν ετών πεντακοσίων, καί εγέννησε Νώε τρείς υιούς, τόν Σήμ,

τόν Χάμ, καί τόν Ιάφεθ. Καί ἐγένετο, ἡνίκα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοί γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καί θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς. Ἰδόντες δέ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλαὶ εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο. Καί εἶπε Κύριος ὁ Θεός, οὐ μὴ καταμείνῃ τό πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας, ἔσονται δέ αἱ ἡμέραι αὐτῶν, ἑκατὸν εἴκοσιν ἔτη, οἱ δέ γίγαντες ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, καί μετ' ἐκεῖνο, ὡς ἂν εἰσεπορεύοντο οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, καί ἐγεννώσαν ἑαυτοῖς, ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ γίγαντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὀνομαστοί. Ἰδὼν δέ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, καί πᾶς τις διανοεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπιμελῶς ἐπὶ τῇ πονηρᾷ πᾶσας τὰς ἡμέρας, καί ἐνεθυμήθη ὁ Θεός, ὅτι ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς, καί διενοήθη, καί εἶπεν, Αἰστανόμην τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐποίησα, ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καί ἀπὸ ἐρπετῶν ἕως τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι μετεμελήθη, ὅτι ἐποίησα αὐτοὺς, Νῦν δέ εὗρε χάριν ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός μ'

Εγὼ εἶπα, Κύριε, ἐλέησόν με.

Στίχ. Μακάριος ὁ συνίων ἐπὶ πτωχόν.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ ΣΤ', 20 - Ζ', 1)

Υιέ, φύλασσε νόμους πατρός σου, καί μὴ ἀπώσῃ θεσμούς μητρός σου, ἀφ᾿ αἵματός σου αὐτοὺς ἐπὶ σὴ ψυχὴ διαπαντός, καί ἐγκλοῖωσαι περὶ σὸν τραχήλῳ. Ἡνίκα ἂν Περιπατήσῃς, ἐπάγου αὐτήν, καί μετὰ σοῦ ἔστω, ὡς δ' ἂν καθεύδῃς, φυλασσέτω σε, ἵνα ἐγειρομένῳ συλλαλήσῃ σοι, ὅτι λύχνος ἐντολῇ νόμου καί φῶς, καί ὁδὸς ζωῆς, καί ἐλεγχος, καί παιδεία, τοῦ διαφυλάσσειν σε ἀπὸ γυναικὸς ὑπάνδρου, καί ἀπὸ διαβολῆς γλώσσης αλλοτρίας. Υιέ, μὴ σε νικήσῃ κάλλους ἐπιθυμία, μηδὲ ἀγρευθῇς σοῖς ὀφθαλμοῖς, μηδὲ συναρπασθῇς ἀπὸ τῶν αὐτῆς βλεφάρων, τιμὴ γάρ πόρνης, ὅση καὶ ἐνός ἀρτου, γυνὴ δὲ ἀνδρῶν τιμίας ψυχὰς ἀγρεύει, Αποδῇσιν τὴν πύρην ἐν κόλπῳ, τὰ δὲ ἱμάτια οὐ κατακαύσει; Ἡ περιπατήσῃ τὴν ἐπ' ἀνθρώπων πυρὸς, τοὺς δὲ πόδας οὐ κατακαύσει; Οὕτως ὁ εἰσελθὼν πρὸς γυναῖκα ὑπάνδρον, οὐκ ἀθωωθήσεται, οὐδὲ πᾶς ὁ ἀπτόμενος αὐτῆς, οὐ θαυμαστόν, ἐάν ἀλώ τὴν κλέπτων, κλέπτει γάρ, ἵνα ἐμπλήσῃ ψυχὴν πεινώσαν, ἐάν δὲ ἀλώ, ἀποτίσῃ ἐπταπλάσια, καί πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ δούξῃ, ρύσεται ἑαυτόν, ὁ δὲ μοιχὸς δι' ἐνδειαν φρενῶν, ἀπώλειαν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ περιποιεῖται, οδύνας τε καὶ ἀτιμίαν υποφέρει, τὸ τε ὄνειδος αὐτοῦ οὐκ

εξαλειφθήσεται εις τόν αιώνα, Μεστός γάρ ζήλου θυμός ανδρός αυτής, ου φείσεται εν ημέρα κρίσεως, ουκ ανταλλάξεται ουδενός λύτρου τήν έχθραν, ουδέ μή διαλυθή πολλών δώρων. Υιέ, φύλασσε εμούς λόγους, τάς δέ εμάς εντολάς κρύψον παρά σεαυτώ. Υιέ, τίμα τόν Κύριον, καί Ισχύσεις, πλήν δε αυτού, μή φοβού άλλον.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Τροπάρια Ἦχος β'

Απόστολοι, Μάρτυρες, καί Προφῆται, Ιεράρχαι, Ὅσιοι καί Δίκαιοι, οἱ καλῶς τόν αγώνα τελέσαντες, καί τήν Πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τόν Σωτήρα, υπέρ ημῶν αὐτόν ικετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημῶν.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Μνήσθητι Κύριε, ὡς αγαθός τῶν δούλων σου, καί ὅσα ἐν βίῳ ἡμάρτον συγχώρησον, οὐδεὶς γάρ ἀναμάρτητος, εἰ μή σύ ὁ δυνάμενος, καί τοῖς μεταστάσι δούναί τήν ἀνάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ αγία ἡ τοῦ ἀφράστου φωτός, Ἀγγελικοῖς σε ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνομεν.

Τροπάριον Ἦχος πλ. α'

Ἀνάπαυσον Σωτήρ ημῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καί τούτους κατασκήνωσον, ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς αγαθός τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια, καί τὰ ἀκούσια, καί πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ, καί γνῶσει φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Καί πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καί γνῶσει φιλάνθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ Κόσμῳ, Χριστέ ὁ Θεός, υἱός φωτός δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ Κανὼν

Ὡδὴ ς' Ἦχος πλ. δ' Τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Οἱ Ἅγιοι διὰ πλείστων βασάνων, τάς πολλὰς τῶν δυσμενῶν

μυριάδας, καταβαλὲν, ηξιώθησαν Σώτερ, καὶ τῶν πολλῶν αγαθῶν σου ἐπέτυχον, ευχαίς αὐτῶν ὡς αγαθός, τὰ πολλὰ μου ἐξάλειψον πταίσματα.

Υμνήσωμεν τοὺς Χριστοῦ Αθλοφόρους, καὶ βοήσωμεν αὐτοῖς ὁμοφρόνως, Δεσποτικῶν, μιμηταὶ παθημάτων, τὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν πάθη ἰάσατε, νηστεύειν τε ἀπὸ κακῆς, συνηθείας ἡμᾶς ἐνισχύσατε.

Μετέβαλες τοῦ θανάτου εἰς ὕπνον, τό ἐπίπονον ἐν τάφῳ ὑπνῶσας, καὶ τοῖς νεκροῖς, τὴν ζωὴν ἐδωρήσω, τοὺς μεταστάντας οὖν Σώτερ ἀξίωσον, τῆς στάσεως τῶν ἐκλεκτῶν, Αθλοφόρων ἀγίων δεήσεσι.

Θεοτοκίον

Νηστεύειν με καὶ ἀπέχεσθαι πάσης, αμαρτίας ἐνδυνάμωσον Κόρη, τὸν δυνατόν, ἀναμάρτητον Λόγον, σωματωθέντα ἀρρήτως κυήσασα, καὶ δίδου μοι καθαρτικόν, μολυσμάτων Πανάμωμε δάκρυον.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Εἰρμός ἄλλος

Ἦχος γ'

Βυθός μοι τῶν παθῶν ἐπανέστη

Μαρτύρων μνήμην ἐπιτελούμεν ἐνθέως, φιλομάρτυρες δεύτε, ἀγαλλιασώμεθα, ὕμνοις αὐτοὺς καταστέφοντες, τὸν ἀθλοθέτην Χριστὸν εὐλογοῦντες.

Μαστίγων πρῶτον πείραν λαβόντες, εἴθ' οὕτω λιθασθέντες πρὶς θέντες, θηρσί βορὰ δίδοσθε, σφαγιάζεσθε ὡς ἄρνες Χριστοῦ, ἀλλὰ ζήτε εἰς αἰὶ Αθλοφόροι.

Δόξα...

Τὰ τρία μιά φύσει συνάπτων, τό ἐν δέ, τρισὶ τέμνων προσώποις, ἡ θεότης ἐστί, Σαβέλλιον τε καὶ τὸν Ἀρειον, τοὺς ἰσομέτρους κρημνοὺς διαφεύγω.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος ὠφθης, καὶ μετὰ τόκον ἀγνεύεις, ἄμφω γάρ καὶ λοχεύεις, ξενοπρεπὲς θέαμα, λεγόμενον, καὶ νοούμενον, ἐν σοὶ Θεομήτορ.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Μαρτυρικόν

Τό αἷμα τῆς ὑμῶν καρτερίας, Κυρίῳ ἱκετεύει ἀπαύστως, ὑπὲρ ὑμῶν Μάρτυρες, διό καὶ νύν, ὑπερεύξασθε νηστεύειν ἡμᾶς, ἐκ παθῶν ατιμίας.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Νεκρώσιμον

Ο πάντα μέλλων κρίναι τόν Κόσμον, παρόντων μυριάδων Αγγέλων, ακαταγνώστως τότε παραστήναί σοι καταξίωσον, τούς κοιμηθέντας, πιστώς Πανοικτίρμον.

Ο Ειρμός

Βυθός μοι τών παθών επανέστη, καί ζάλη εναντίων ανέμων, αλλά προφθάσας με σύ, σώσον Σωτήρ, καί ρύσαι φθοράς ως έσωσας, τού θηρός τόν Προφήτην.

Ωδή ζ'

Παῖδες Εβραίων εν καμίνω

Όμβροις εσβέσατε αιμάτων, παναοίδιμοι τήν φλόγα τής απάτης, τού πυρός ούν ημάς, τού μέλλοντος πρεσβείαις, ταίς πρός Χριστόν λυτρώσατε, τού Κυρίου Αθλοφόροι.

Στόματα φράξαντες λεόντων, τών βασάνων τήν πυράν υπενεγκόντες; Αθλοφόροι τρυφήν, τήν κρείττονα κληρούσθε, ής περ τυχείν δεήθητε, καί ημάς εις τούς αιώνας.

Όλω φωτί περιλαμφθέντες, τώ τού πνεύματος γενναίοι Αθλοφόροι, μεταστάσι πιστοίς, τήν άνεσιν αιτείτε, καί Παραδείσου είσοδον, καί ζωής τήν μετουσίαν.

Θεοτοκίον

Ύμνον προσάγω σοι Παρθένε, μή παρίδης με κακοίς κεκρατημένον, αλλά δίδου Αγνή, διόρθωσιν τελείαν, διά νηστείας πάσης τε, αγωγής αγαθοτρόπου.

Ειρμός άλλος

Ο τήν φλόγα δροσίσας

Πύρ καί ξίφος καί θήρας Αθλοφόροι, ως τρυφήν λογισθέντες κατεπλήξατε, τούς φονείς υμών, ανυμνούντες Θεόν, τόν τών Πατέρων ημών.

Μεληδόν συγκοπέντες καί καέντες, τώ Χριστώ, ανηνέχθητε θυσία, ευωδεστάτη Χριστού Μάρτυρες, αλλ' αυτόν υπέρ ημών, αεί πρεσβεύσατε.

Δόξα...

Εν Τριάδι ένα Θεόν δοξάζω, τόν Πατέρα, Υιόν τε καί τό Πνεύμα, Μονάδα απλήν, Τριάδα σεπτήν, αρχήν προάναρχον, καί ομοούσιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, τάς ευχάς τών δούλων σου δεχομένη,
προσένεγκε τώ πάντων Θεώ, ίνα σώση ημάς, από παντός
πειρασμού.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Μαρτυρικόν

Τών Μαρτύρων οι δήμοι ουρανόθεν, τούς υμάς ανυμνούντας
επιστάντες, ευλογήσατε, αγιάσατε προθύμως, τών Νηστειών,
διατελείν τόν καιρόν.

Στίχ. Μακάριοι ούς εξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Νεκρώσιμον

Τών εν πίστει πρός σέ μετατεθέντων, Ο συνιών τά έργα τών
ανθρώπων, τά εκούσια, καί ακούσια πταίσματα συγχωρών,
ανάπαυσον ως Θεός.

Ο Ειρμός

Ο τήν φλόγα δροσίσας τής καμίνου, καί τούς Παίδας αφλέκτους
διασώσας, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων
ημών.

Ωδή η'

Νικηταί τυράννου

Τών βασάνων είδη, ασθενεία σώματος υπενεγκόντες, ιατροί
νοσούντων, Αθλοφόροι ώφθητε, όθεν κραυγάζω. Τήν εμήν νοσούσαν
ψυχήν ιατρεύσατε, χρόνω τής Νηστείας, διά τής μετανοίας.

Οίμοι! πώς παρήλθον, πάσαι αι ημέραι μου εν αμελεία, καί ιδού τό
τέλος, φθάνει ατελείωτον, καλών λαβείν με. Οι καλώς τόν δρόμον,
τελέσαντες Μάρτυρες, τέλος αγαθόν μοι, γενέσθαι δυσωπείτε.

Σταλαγμοίς αιμάτων, τήν πυράν εσβέσατε τής αθεΐας, θείοι
Αθλοφόροι, καί τοίς εκδημήσασι τούδε τού βίου, εξαιτείτε όντως, τήν
θείαν ανάπαυσιν, καί τών πεπραγμένων, τήν λύσιν εις αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιεζεκιήλ σε, πύλην αδιόδευτον Αγνή προείδε, μετανοίας πύλας, πάσιν
υπανοίγουσιν απεγνωσμένοις, όθεν δυσωπώ σε, τρίβους μοι
υπάνοιξον, τάς πρός τάς εκείθεν, φερούσας καταπαύσεις.

Ειρμός άλλος

Τόν εξ ανάρχου

Τούς πολυάθλους αικισμούς, διαφόρως υπομείναντες, οι μέν καέντες,

έτεροι πρισθέντες, άλλοι δέ τεμνόμενοι, ευφραίνεσθε Αθληταί, αναμέλποντες Χριστώ, Υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Εν τοίς αίμασιν υμών, αγιάζετε τά πέρατα, μικραίς ρανίσι, ρείθρα Ιαμάτων πάσιν αναβλύζοντες, πανεύφημοι Μάρτυρες, διό βοάτε αεί, Υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Η τρισυπόστατος Μονάς, ο Πατήρ ο Υιός, καί Πνεύμα τό ζών, μία θεότης, μία Βασιλεία, σέ αινει τό άδυτον φώς, Αγγέλων αι στρατιαί, καί ημείς οι επί γής, υμνούμεν, ευλογούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ιδού πάσαι γενεαί, μακαρίζομέν σε Άχραντε, τά μεγαλεία τά σά καθορώντες, σύ γάρ τίκτεις υπερφυώς, τόν τού παντός Ποιητήν, Θεόν όντα καί βροτόν, διό σε ευλογούμεν, και υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Μαρτυρικόν

Τών Αθλοφόρων ο χορός, δυσωπήθητι τού σώσαι ημάς, πρός τόν Σωτήρα, τάς ικετηρίας, καί τανύν ποιούμενοι, λατρεύειν ειλικρινώς, δι' εγκρατείας αυτώ, Υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Νεκρώσιμον

Τούς Κοιμηθέντας ευσεβώς, ελπίδι αναστάσεως, πρός αιωνίαν ζωήν εγερθήναι, Κύριε, αξίωσον αινείν σε ειλικρινώς, καί δοξάζειν ψαλμικώς, Υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός, γεννηθέντα πρό αιώνων Θεόν, καί επ' εσχάτων εκ τής Θεοτόκου, σάρκα ενδυσάμενον, ως τέλειον άνθρωπον, καί Θεόν εκ τού Θεού, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Όρους παρήλθες τής φύσεως

Ωφθητε θείοι ως άνθρακες, ύλην πονηράν αθεΐας συμφλέξαντες, καί

στίφη τών δαιμόνων ξίφει συγκόψαντες, γενναίοι Αθλοφόροι,
φωταγωγοί τών καρδιών ημών.

Σκότος βασάνων διήλθετε, καί πρός φωτισμόν νοητόν μετοικίσθητε,
γενναίοι Αθλοφόροι, διό φωτίσατε τήν ταπεινήν ψυχήν μου,
εσκοτισμένην πλημμελήμασιν.

Ἦλγησαν πόνους προσφέροντες, οι πανευκλεείς Αθλοφόροι τού
σώματος, καί νύν τοίς μεταστάσι πιστοίς τήν άπονον, ανάπαυσιν
αιτούνται, καί παραδείσου τήν απόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Φάνηθι άχραντε Δέσποινα, θείος συνεργός τοίς αχρείοις οικέταις σου,
καιρώ τής εγκρατείας, τάς προσευχάς ημών προσάγουσα Κυρίω, τώ
τών αιώνων βασιλεύοντι.

Ειρμός άλλος Σέ τήν αθάνατον

Ως πύρ εμβληθέντες εκ Θεού, εις τήν γήν καταφλέξατε, πάσαν
πλάνην ειδώλων, ανάψαντες πυρσόν, εις τά πέρατα ευσεβείας,
Αθλοφόροι Χριστού.

Υμάς ούτε φλόγες ου σφαγαί, ου τροχοί ουκ αρθρέμβολα,
καταπέλται, πριστήρες, ουκ άλλη βάσανος πικρά διεχώρισε, τής
αγάπης Χριστού Αθληταί.

Δόξα...

Εν καί τρία ανυμνώ, ευσεβώς τήν θεότητα, τή μορφή τοίς προσώποις,
συνάπτων καί διαιρών, ο Πατήρ, ο Υιός, καί τό άγιον Πνεύμα, ταύτα
Έν εισι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν εκ ρίζης Ιεσσαί, καί Δαυϊδ τού προπάτορος, εκβλαστήσασαν
ράβδον, πανάχραντε Αγνή μεγαλύνομεν, ότι σώζεις τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού, εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Μαρτυρικόν

Πληθύς Μαρτύρων η σεπτή, τόν Χριστόν εκδυσώπησον, εν ειρήνη
πληρούντας τόν δρόμον τών Νηστειών, κατιδείν ημάς, καί
προσκυνήσαι καί τά Πάθη αυτού.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Νεκρώσιμον

Νεκρών καί ζώντων ως Θεός, ο νεκρώσας τόν θάνατον, καί ζωήν τή

Εγέρσει σου πάσι παρασχών, Χριστέ ανάπαυσον, καί τούς δούλους σου, ούς μετέστησας.

Ο Ειρμός

Σέ τήν αθάνατον πηγήν, τήν δι' Αγίων ιάματα, τώ γένει τών ανθρώπων παρέχουσας, Αγνή μεγαλύνομεν, ότι σώζεις τās ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Ευφράνθητε επί Κύριον, καί αγαλλιόσθε δίκαιοι.

Στίχ. Μακάριοι, ὡν ἀφέθησαν αἱ ανομίαι.

Πρός Εβραίους Επιστολῆς Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Γ' 12-16)

Ἀδελφοί, βλέπετε, μήποτε ἔσται ἐν τινι ὑμῶν καρδία πονηρά ἀπιστίας, ἐν τῷ ἀποστήναι ἀπό Θεοῦ ζώντος, ἀλλά παρακαλεῖτε εαυτούς καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ἄχρις οὐ τό σήμερον καλεῖται, ἵνα μή σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτη τῆς αμαρτίας, Μέτοχοι γάρ γεγόναμεν τοῦ Χριστοῦ, ἐάν περ τήν ἀρχήν τῆς υποστάσεως μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν ἐν τῷ λέγεσθαι, Σήμερον, ἐάν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μή σκληρύνητε τās καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ. Τινές γάρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν, ἀλλ' οὐ πάντες οἱ ἐξεληθόντες ἐξ Αἰγύπτου διὰ Μωσέως.

Κοινωνικόν

Αγαλλιόσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις, Ἀλληλούϊα,
&

Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καί προσλάβω Κύριε, Ἀλληλούϊα,

τ51 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῇ Οκτῳήχου ς' καί τά ἐπόμενα Προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ', δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος β' Ποίοις ευφημιῶν ἄσμασιν

Ποίοις ευφημιῶν ἄσμασιν, ανυμνήσωμεν τον Ιεράρχη, τῆς θεολογίας τὴν σάλπιγγα τὸ πυρίπνουν στόμα τῆς χάριτος, τὸ σεπτὸν τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, τὸν στύλον τῆς Εκκλησίας τὸν ακράδαντον τὸ μέγα, τῆς Οικουμένης ἀγαλλίαμα, τὸν ποταμὸν τῆς σοφίας τοῦ φωτός τὸν λύχνον, τὸν ἀστέρα τὸν φαεινὸν τὸν τὴν Κτίσιν καταλαμπρύνοντα.
(Δίς)

Ποίοις υμνωδιῶν ἀνθεσιν, στεφανώσωμεν τὸν Ιεράρχη, τὸν τῆς ευσεβείας υπέρμαχον καὶ τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον, τὸν θερμὸν τῆς Πίστεως προστάτην τὸν μέγαν καθηγεμόνα καὶ διδάσκαλον, τὴν λύραν τὴν παναρμόνιον τοῦ Πνεύματος τὴν χρυσαυγίζουσαν γλώσσαν, τὴν πηγὴν τὴν βρύουσαν, ἱαμάτων νάματα πιστοῖς τὸν μέγαν καὶ ἀξιάγαστον Γρηγόριον.

Ποίοις οἱ γηγενεῖς χεῖλεσιν ευφημήσωμεν τὸν Ιεράρχη, τὸν τῆς Εκκλησίας διδάσκαλον τοῦ φωτός τοῦ θείου τὸν κήρυκα, τὸν ουρανομύστην τῆς Τριάδος, τὸ μέγα τῶν μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα τὸν πράξει, καὶ θεωρία διαλάμπον τα Θεσσαλονίκης τὸ κλέος συμπολίτην ἔχοντα μυροβλύτην ἐν ουρανοῖς, τὸν θεῖον καὶ υπερθαύμαστον Δημήτριον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσπερ τρισμάκαρ, ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ Μαθητὴς ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν υπέρ τῶν προβάτων, αὐτὸς καὶ νῦν Πατὴρ ἡμῶν θεοφόρε Γρηγόριε, αἰτήσαι πρεσβεΐαις σου δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν...

Θεοτοκίον τὸ τῆς Οκτωήχου

Ἀπόστιχα Ἀναστάσιμα

Τὰ κατὰ Ἀλφάβητον

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Γρηγόριος γλώσσά σου πρὸς διδασκαλίαν, ἐν τοῖς ὡσὶ τῶν καρδιῶν ἐνηχοῦσα τὰς τῶν ραθύμων ψυχὰς διανίστησι, καὶ θεοφθόγγοις λόγοις σου κλίμαξ εὐρίσκεται, τοὺς ἐκ γῆς πρὸς Θεὸν ἀναφέρουσα, διὸ Γρηγόριε, θετταλίας τὸ θαῦμα, μὴ παύσῃ πρεσβεύων Χριστῷ φωτισθῆναι τῷ θείῳ φωτὶ τοὺς τιμώντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος ο αὐτός

Ανύμφευτε Παρθένε ἡ τόν Θεόν ἀφράστως συλλαβούσα σαρκί Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Υψίστου, σὼν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγούσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων νύν τάς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Απολυτίκιον τό Αναστάσιμον

Ἦχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας ο φωστήρ Εκκλησίας τό στήριγμα καί διδάσκαλε τῶν μοναστῶν ἡ καλλονή τῶν θεολόγων υπέρμαχος ἀπροσμάχητος Γρηγόριε θαυματουργέ Θεσσαλονίκης τό καύχημα κήρυξ τῆς χάριτος ἰκέτευε διά παντός, σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Τό Θεοτόκε Παρθένε... ἐκ τρίτου

καί ἡ λοιπή Ακολουθία τῆς Αγρυπνίας

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, τό, Θεός Κύριος, τό Απολυτίκιον Αναστάσιμον τοῦ Αγίου, καί Θεοτοκίον. Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία καί Ἀνάγνωσις εἰς τήν Εξαήμερον, τά Ευλογητάρια οἱ Ἀναβαθμοί τοῦ Ἦχου, τό, Πάσα πνοή, καί τό Εωθινόν Ευαγγέλιον, καί μετά τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, καί τόν Ν' ψάλλομεν τά ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετανοίας ἀνοίξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ὀρθρίζει γάρ τό πνεύμά μου πρός Ναόν τόν ἅγιόν σου, ναόν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον, Ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον εὐσπλάγχνῳ σου ἐλέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον ο αὐτός

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αἰσχυραίς γάρ κατερρύπωσα τήν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ραθύμως τόν βίον μου ὅλον ἐκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρύσαι με πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με Ο Θεός...

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ο τάλας τρέμω τήν

φοβεράν ημέραν τής Κρίσεως, αλλά θαρρών εις τό έλεος τής
ευσπλαγχνίας σου ως ο Δαυϊδ βοώ σοι, Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό
μέγα σου έλεος.

Οι Κανόνες, ο Αναστάσιμος ο Σταυροαναστάσιμος, καί τής
Θεοτόκου εις η' καί τού Αγίου εις ζ'.

Ο Κανών τού Αγίου

Ωδή α' Ήχος δ'
Ανοίξω τό στόμα μου

Ρητόρων οι ένθεοι καί θεολόγων οι πρόκριτοι καί γλώσσαι
θεόφθογγοι, δεύτε συνέλθετε εις ενότητα υμνήσαι κατ αξίαν τόν
πνευματορρήτορα θείον Γρηγόριον.

Ο στύλος τής Πίστεως τής Εκκλησίας ο πρόμαχος, ο μέγας
Γρηγόριος, ανευφημείσθω μοι, ο πανάριστος ποιμήν Θεσσαλονίκης ο
κόσμος τού τάγματος Ιεραρχών αληθώς.

Εκ βρέφους επόθησας, κρείττονα βίον καί τέλειον Πάτερ εκ νεότητος,
έστερξας φρόνημα καί ομότροπος καί σύμφρων ανεδείχθης, τού
συνωνυμούντός σοι, θείε Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Γενού μοι Πανάμωμε, ζωής οδός οδηγούσά με, πρός θεία
σκηνώματα, απεπλανήθην γάρ καί πρός βάραθρα κακίας ολισθαίνω,
εξ ών με ανάγαγε τή μεσιτεία σου.

Καταβασία

Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον
ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων,
καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ'

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε

Τά ρείθρα τών θείων διδαχών σου φυλάττοντες πάσαν μηχανήν τών
κακοδόξων φεύγομεν, καί πάσας εκκρουόμεθα, σοίς ιεροίς
συγγράμμασι, φάλαγγας τούτων Γρηγόριε.

Σοφίας μωράς τών κακοδόξων, διέλυσας Μάκαρ τού Θεού, σοφίαν
ενυπόστατον, έχων εν τή καρδιά σου δι' ής μετ' ήχου έθραυσας, τά
σαθρά τούτων φρυάγματα.

Νεκρώσας σαρκός τῆς φθειρομένης πάσαν ἡδυπάθειαν σοφέ
ασκητικῶς ἐζώωσας ψυχῆς σου τὰ κινήματα καί ταύτην θεῖον
ὄργανον, θεολογίας ἀνέδειξας.

Θεοτοκίον

Εν γνώσει φρενῶν καί προαιρέσει αἰσχροῦν τε καί ἄσωτον ζωὴν,
ἐπιμελῶς ἡγάπησα, ἀλλὰ στοργή τῇ θεῖα με Παρθένε Θεονύμφευτε,
δέσμευσον θεῖα πρεσβεία σου.

Καταβασία

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθονος πηγὴ, θίασον
συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καί ἐν τῇ θεῖα δόξῃ σου,
στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Τὴν πλάνην κατέφλεξας, τῶν κακοδόξων Σοφέ τὴν πίστιν ἐτράνωσας,
τῶν ὀρθοδόξων καλῶς, καί κόσμον ἐφώτισας, ὅθεν τροπαιοφόρος
νικητὴς ἀνεδείχθης, στύλος τῆς Ἐκκλησίας, ἀληθῆς ἱεράρχης,
πρεσβεύων μὴ ἐλλίπης Χριστῷ, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δόξα... Τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν καί ταύτας προσάγαγε τῷ σῷ
Υἱῷ καί Θεῷ Κυρίᾳ Πανάμωμε, σβέσον τὰς περιστάσεις, τῶν
δυσφήμων γλωσσάλγων πρᾶϋνον μηχανίας, καί κατάβαλε θράσος
τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων, Ἀχραντε κατὰ τῶν δούλων σου.

Ωδή δ'

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν

Ἀνοίξας τό στόμα σου Πάτερ σοφέ τοῦ Θεοῦ σοφίαν ἐκήρυξας, ἣν
ἐμελέτας ἐν καρδίᾳ σου αἰεὶ, καί Βαρλαάμ τόν μάταιον ἀφρονα καί
άνουν ἀπέδειξας.

Ἐδυσ ὁ γλυκύτατος ἐπὶ τὴν γῆν Ἥλιος τῷ νόμῳ τῆς φύσεως,
ἀνατελεῖς δέ, τῷ πρωΐ σὺν τῷ Χριστῷ, Ἥλιος ὁ ἀνέσπερος πάντας
ἐποπτεύων πρεσβείαις σου.

Ἐδειξεν ἡ χάρις σε Μάκαρ Θεοῦ καύχημα καί στήριγμα μέγιστον, τῶν
Ὀρθοδόξων καί Ποιμένα ἀγαθόν, Καί θεολόγον δεύτερον, καί τῆς

ποίμνης ἀγρυπνον φύλακα.

Θεοτοκίον

Ὅτά μοι διάνοιζον τά τῆς ψυχῆς, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡ γεννήσασα τόν
πρὶν τά ὦτα, διανοίξαντα κωφοῦ, καί θείους ενωτίζεσθαι λόγους, καί
πληροῦν καταξίωσον.

Καταβασία

Τὴν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως,
σοῦ τοῦ Υἱίστου, ὁ Προφήτης, Ἀββακούμ, κατανοῶν εκραύγαζε.
Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Δρεπάνη τῶν λόγων σου, καί ιεροῖς συγγράμμασιν ἔτεμες αἰρέσεις
ακανθώδεις, καί ζιζανίων νόθα βλαστήματα, τῆς Ορθοδοξίας δευσεβή
κατεβάλου σπέρματα Ιεράρχα Γρηγόριε.

Οἱ λόγοι σου Πάνσοφε καί τά σεπτὰ συγγράμματα, δρόσος ουρανία
μέλι πέτρας ἄρτος Ἀγγέλων τοῖς εντυγχάνουσι, νέκταρ ἀμβροσία
γλυκασμός, ἡδυσμα Γρηγόριε καί πηγὴ ζώντος ὕδατος.

Κοινόν σε Διδάσκαλον, γνωρίζει γῆ καί θάλασσα στήλην ιερὰν
Ορθοδοξίας καί οπλοθήκην θείων δογμάτων σεπτὴν σοφόν θεολόγον
ιερόν, σύσκηνον συμμέτοχον Ἀποστόλων ομότροπον.

Θεοτοκίον

Ρεῖθροις κατανύξεως, τοὺς ρύπους τῆς καρδίας μου, ἀχραντε
ἀπόπλυνον Παρθένε καί μετανοίας τρόπους μοι δώρησαι, σαῖς πρὸς
τόν οἰκτίρμονα Θεόν ιεραῖς δεήσεσιν, ὃν ἀρρήτως ἐγέννησας.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, σύ γάρ ἀπειρόγαμε
Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τόν ἐπὶ πάντων Θεόν, καί τέτοκας ἄχρονον
Υἱόν, πᾶσι τοῖς υμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡδή ς'

Τὴν θείαν ταύτην καί πάντιμον

Ερράγη μάταιον φρύαγμα καί γλώσσα Βαρλαάμ τοῦ παράφρονος,
λόγοις καί δόγμασι, καί διανοίας οξύτητι τοῦ σοφοῦ Βασιλέως καί σοῦ
Γρηγόριε.

Τὴν θείαν λύραν τοῦ Πνεύματος τὴν σάλπιγγα τρανῶς τὴν
κηρύξασαν, Θεοῦ μυστήρια Θεσσαλονίκης τόν Πρόεδρον, τὴν

θεολόγον γλώσσαν, ύμνοις τιμήσωμεν.

Λαού ποτέ προηγούμενος ως στύλος τού πυρός τούς τής Πίστεως
εχθρούς κατέφλεξας, τών δέ πιστών τά συστήματα, εφώτισας
θεόφρον Πάτερ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Γενού μοι πάναγνε Δέσποινα γαλήνη καί λιμήν παρακλήσεως,
διαβιβάζουσα πρὸς θεῖον ὄρμον ακύμαντον τήν ζάλην τών παθών
μου, καταπραΰνουσα.

Καταβασία

Τήν θεῖαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής
Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα
Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον

Τή υπερμάχῳ στρατηγῷ

Τό τής σοφίας ιερὸν καί θεῖον ὄργανον, θεολογίας τήν λαμπρὰν
συμφώνως σάλπιγγα ανυμνούμέν σε Γρηγόριε θεωρρήμον, Ἀλλ' ὡς
νοῦς Νοῖ τῷ πρώτῳ παριστάμενος, πρὸς αὐτόν τόν νοῦν ἡμῶν Πάτερ
οδήγησον, ἵνα κράζωμεν, Χαίρε Κήρυξ τής χάριτος.

Ο Οἶκος

Πρὸς τὸ « Ἀγγελος πρωτοστάτης »

Ἄγγελος ανεφάνης ἐπὶ γῆς τών αρρήτων, τά θεῖα τοῖς βροτοῖς
εξαγγέλλων, ταῖς γάρ τών Ασωμάτων φωναῖς ἀνθρωπίνῳ νοῖ τε καί
σαρκί χρώμενος, ἐξέστησας ἡμᾶς, καί βοᾶν σοι θεωρρήμον, ἐπείσας
ταῦτα.

- Χαίρε δι' οὐ τό σκότος ηλάθη, χαίρε, δι' οὐ τό φῶς ἀντεισέλθε.
- Χαίρε τής ἀκτίστου θεότητος Ἄγγελε, χαίρε τής κτιστῆς καί μωρὰς
όντως ἔλεγχε.
- Χαίρε, ὕψος ἀνεπίβατον, τήν Θεοῦ φύσιν εἰπών, χαίρε, βάθος
δυσθεώρητον, τήν ἐνέργειαν εἰπών.
- Χαίρε ὅτι τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ καλῶς εἶπας, χαίρε, ὅτι τάς δόξας
τῶν κακούργων ἐξείπας.
- Χαίρε, φωστήρ ο δεῖξας τόν Ἥλιον, χαίρε κρατήρ τοῦ νέκταρος
πάροχε.
- Χαίρε, δι' οὐ ἡ ἀλήθεια λάμπει, χαίρε, δι' οὐ ἐσκοτίσθη τό ψεύδος.
- Χαίρε Κήρυξ τής χάριτος.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή δευτέρα τών Νηστειών, μνήμην επιτελούμεν τού εν Αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τού Παλαμά.

Στίχοι

- Φωτός λαμπρόν κήρυκα νύν όντως μέγαν,
- Πηγή φάους άδυτον άγει πρός φέγγος.

Ταίς αυτού πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς.

Ωδή ζ'

Ουκ ελάτρευσαν τή Κτίσει

Οι τοίς λόγοις ομιλούντες καί συγγράμμασι, τοίς σοίς Γρηγόριε, γνώσιν μούονται Θεού καί έμπλεοι δείκνυνται σοφίας πνευματικής, καί τήν άκτιστον χάριν καί τήν ενέργειαν, τού Θεού θεολογούσι.

Τήν ρομφαίαν καί τά τόξα κακοδόξων τε, όλως συνέτριψας καί τήν οφρύν Βαρλαάμ, καί πάσαν τήν δύναμιν αιρετικών ως ιστόν, διεσκόρπισας, οία περ λίθος μέγιστος τής αράχνης Ιεράρχα.

Εσφραγίσθη σου τοίς λόγοις καί τοίς δόγμασι, καί τοίς συγγράμμασιν, η Πίστις τών ευσεβών καί θράσος αιρέσεως έστη Γρηγόριε καί αναίρεσις Ορθοδοξίας πέπταται, καί ισχύς τών κακοδόξων.

Θεοτοκίον

Ιαμάτων σε πηγήν οι ξηραινόμενοι, παθών νοσήμασι γινώσκοντες αληθώς αντλούμεν σωτήρια, καί θείανάματα, καί κραυγάζομεν, Ευλογημένος, Πάναγνε ο καρπός τής σής κοιλίας.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω

Παρίστασαι νύν τοίς θεολόγοις τώ θρόνω τού Πανοικτίρμονος ως όμοιος τούτοις καί όμότροπος πάνσοφε Γρηγόριε Θεσσαλονίκης πρόεδρε, Ιεραρχών καλλονή, λαμπρώς ηγλαϊσμένος τή δόξη, τής Ιεραρχίας Θεώ καί νύν λατρεύων.

Ειδώς σου τό καθαρόν τής διανοίας Θεός καί πρό τής γαστρός καί πρό συλλήψεως τώ πιστώ λελάληκε θείω Βασιλεί τρανώς, τής

Εκκλησίας άμαχον, είναιί σε πρόμαχον, διό κανονική ασφαλεία, μύρω εσφραγίσθης, τής Αρχιερωσύνης.

Ηττάται τρανώς καί κινδυνεύει, τό άθροισμα τού Πολυκινδύνου τή παλάμη σου καί σοφοίς σου ρήμασιν ένδοξε Γρηγόριε, Θεσσαλονίκης Πρόεδρε καί ως εκλείπει καπνός εξέλιπτε σαθρά συμμορία σου τή βροντοφώνω, καί θεολόγω γλώσση.

Θεοτοκίον

Λόγος Θεού εν σοι Παρθένε, βροτών τήν συγκεχωσμένην τοίς παθήμασι, φύσιν ανεμόρφωσεν άκρα αγαθότητι καί όλην ανεκαίνισε καί καθηγίασε, διό οι διά σου σεσωσμένοι, σέ δοξολογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Άπας γηγενής

Έσοπτρον Θεού, εγένου Γρηγόριε, τό κατ εικόνα γάρ άσπιλον ετήρησας νούν δηγεμόνα, κατά παθών σαρκικών ανδρικώς ενστησάμενος, τό καθομοίωσιν, ανελάβου, όθεν οίκος γέγονας τής αγίας Τριάδος λαμπρότατος.

Άναξ ευσεβής, υπόπτερον δείκνυσιν αεροβάτην σε, τούτω συμμαχήσαντα, ως όλον έμπλεων, θείου Πνεύματος, κατά τού ματαιόφρονος καί μανικού Βαρλαάμ τού λαλούντος εις τό ύψος άδικα, τού Θεού όν ενδίκως ενίκησας.

Όλος γεγωνός σοφίας τής κρείττονος έμπλεως ένδοξε φώς τώ κόσμω έλαμψας, Ορθοδοξίας πηγάσας δόγματα, φιλία γαρ αμείνονος, φιλοσοφίας σοφέ θείον φόβον, εν γαστρί συνέλαβες καί τού Πνεύματος λόγους γεγέννηκας.

Θεοτοκίον

Ύμνον σοι πιστοί συμφώνως προσφέρομεν ευχαριστίας, σύ γάρ, τήν αρχαίαν έλυσας, ημών κατάραν Θεογεννήτρια, καί ευλογίαν άπαντες, θείαν καρπούμεθα σωτηρίαν φωτισμόν καί έλεος, διά σου καί χαράν τήν αιώνιον.

Καταβασία

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος,
πανηγυριζέτω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ιερὰν
πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε,
Θεοτόκε Ἀγνή αειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον
Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Χαίρε Πατέρων καύχημα θεολόγων τό στόμα, τῆς ησυχίας σκὴνωμα,
τῆς σοφίας ο οἶκος, τῶν Διδασκάλων ακρότης πέλαγος τό τοῦ λόγου,
πράξεως χαίρε ὄργανον θεωρίας ακρότης θεραπευτά, καί τῶν νόσων
τῶν ἀνθρωπίνων, Πνεύματος χαίρε τέμενος καί θανῶν καί ζῶν
Πάτερ.

Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Δέσποινα πάντων Ἄνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις πρόφθασον ἐν
ταῖς θλίψεσι πάρεσο ἐν ἀνάγκαις τῆς τελευταίας ἡμέρας μή Σατάν
ἡμᾶς λάβῃ, μή Ἀδης μή ἀπώλεια, Βήματι τοῦ Υἱοῦ σου τῷ φοβερῷ,
ἀνευθύνους ἅπαντας παραστήναι, ὦ Θεομήτορ Δέσποινα ποιήσον
σαῖς πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἶνους

**Ἰστώμεν Στίχους η' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα ε' καὶ τὰ
ἐπόμενα τοῦ Ἀγίου γ'.**

Ἦχος α'
Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τὴν μακαρίαν ἐν Κόσμῳ ζωὴν δι ἡνυσας, καὶ νῦν τῶν μακαρίων
συνευφραίνει τοῖς δήμοις, καὶ γῆν τὴν τῶν πρᾶεων, ὡς πρᾶος οἰκεῖς
ἱεράρχα Γρηγόριε, χάριν θαυμάτων πλουτεῖς δέ παρὰ Θεοῦ ἦν
παρέχεις τοῖς τιμώσί σε.

Στίχ. Στόμα Δικαίου μελετήσῃ σοφίαν καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ
κρίσιν.

Ὁρθοδοξίας τὰ δόγματα κατεφύτευσας, κακοδοξίας Μάκαρ ἐκτεμῶν
τάς ἀκάνθας, καὶ Πίστεως τὸν σπῶρον πληθύνας καλῶς, τῇ ἐπομβρία
τῶν λόγων σου, ἐκατοστεύοντα στάχυν ὡς πρακτικὸς γεωργὸς Θεῷ
προσήνεγκας.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὀσιοί σου

αγαλλιάσονται.

Τήν τού αμέμπτου σου βίου Μάκαρ λαμπρότητα, εθαύμασαν,
Αγγέλων, καί ανθρώπων οι δήμοι, καί γάρ τή προαιρέσει, στερρός
αθλητής, καί ασκητής αναδέδειξαι, καί Ιεράρχης καί άξιος λειτουργός,
τού Θεού καί φίλος γνήσιος.

Δόξα...

Ιδιόμελον τού Τριωδίου

Ήχος πλ. β'

Τοίς εν σκότει αμαρτημάτων πορευομένοις φώς ανέτειλας Χριστέ, τώ
καιρώ τής εγκρατείας, καί τήν εύσημον ημέραν τού Πάθους σου
δείξον ημίν, ίνα βοώμέν σοι, Ανάστα ο Θεός ελέησον ημάς.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη υπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου, καί εκ τού Κανόνος
τού Αγίου, η ς' Ωδή.

Ο Απόστολος

Προκείμενον Ήχος πλ. α'

Σύ Κύριε, φυλάξαις ημιάς καί διατηρήσαις ημάς.

Στίχ. Σώσόν με Κύριε, ότι εκλέλοπεν όσιος.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ Α', 10-Β', 1-3)

Κατ' αρχάς σύ, Κύριε τήν γήν εθεμελίωσας καί έργα τών χειρών σου
εισίν οι ουρανοί, αυτοί απολούνται σύ δέ διαμένεις, καί πάντες ως
ιμάτιον παλαιωθήσονται, καί ωσει περιβόλαιον ελίξεις αυτούς καί
αλλαγήσονται, σύ δέ ο αυτός εί, καί τά έτη σου ουκ εκλείψουσι. Πρός
τίνα δέ τών Αγγέλων είρηκέ ποτε. Κάθου εκ δεξιών μου έως άν θώ
τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου, ουχί πάντες εισί
λειτουργικά πνεύματα εις διακονίαν αποστελλόμενα διά τούς
μέλλοντας κληρονομείν σωτηρίαν. Διά τούτο δεί, περισσοτέρως ημάς
προσέχειν τοίς ακουσθείσι, μήποτε παραρρυώμεν. Ει γάρ ο δι'
Αγγέλων λαληθείς λόγος εγένετο βέβαιος καί πάσα παράβασις καί

παρακοή έλαβεν ένδικον μισθαποδοσίαν, πώς ημείς εκφευξόμεθα, τηλικαύτης αμελήσαντες σωτηρίας; ήτις αρχήν λαβούσα λαλείσθαι διά τού Κυρίου, υπό τών ακουσάντων εις ημάς εβεβαιώθη.

Αλληλούϊα 'Ηχος πλ. α'

Τά ελέη σου, Κύριε, εις τόν αιώνα άσομαι.

Ευαγγέλιον.

Εκ τού κατά Μάρκον

Τώ καιρώ εκείνω εισήλθεν ο Ιησούς εις Καπερναούμ...

Κοινωνικόν.

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

καί

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούϊα.

τ52[top](#)

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ήχος πλ. δ'

Αμέτρητος υπάρχει

Αμέτρητά σοι ππαίσας, αμετρήτους κολάσεις εκδέχομαι, βρυγμόν οδόντων, καί κλαυθμόν απαράκλητον, γένναν πυρός, καί σκότος καί τάρταρον. Κριτά δικαιοτάτε, δάκρυα ούν μοι δώρησαι, δι' ών εύρω τήν άφεσιν, καί κακών μού τήν λύσιν, νηστεύων καί κράζων σοι. Δέσποτα Χριστέ, οικτείρησόν με, διά μέγα καί πλούσιον έλεος.

Εμέ τόν πλανηθέντα, επί όρη δεινών παραβάσεων, ζήτησον Λόγε, καί πρόσ σέ ανακάλεσαι, ήθη πονηρά εκ τής διανοίας μου, μακράν απωθούμενος, θνήξαντα πάλιν ζώωσον, καί νηστεία καθάρισον, εν κλαυθμώ δι' ηνεκεί, βοώντα καί λέγοντα. Δέσποτα Χριστέ, οικτείρησόν με, διά μέγα καί πλούσιον έλεος.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Τήν ένδοξον

Νηστείας εναρξάμενοι, Εβδομάδος τής τρίτης, τήν Τριάδα τήν σεπτήν, ευφημήσωμεν οι πιστοί, τό εξής περιχαρώς διανύοντες, τής σαρκός δέ τά πάθη απομαράναντες, εκ ψυχής ημών, άνθη θεία δρεψόμεθα, στεφάνους πλεξάμενοι τής κυρίας τών ημερών, ίνα

πάντες τόν Χριστόν, ως νικητήν, στεφανηφορούντες ανυμνήσωμεν.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον
Ἦχος πλ. δ'

Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου, ἀπό τού παιδός σου, ὅτι
θλίβομαι, ταχύ επάκουσόν μου, πρόσχες τή ψυχή μου, καί λύτρωσαι
αυτήν.

Στίχ. Ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καί ευφρανθήτωσαν.

Απόστιχα
Ἦχος πλ. δ'

Χαλινούς αποπτύσας τούς πατρικούς, ἀσάτω φρενί, τοῖς κτηνώδεσι
τῆς αμαρτίας, λογισμοῖς συνέζησα, ὅλον μου τόν βίον δαπανήσας
ασώτως, ὁ τάλας ἐγώ, τροφῆς δέ λειπόμενος, βεβαιούσης καρδίαν,
πρός καιρόν λιπαίνουσαν, ἡδονήν ἐσιτούμην. Ἀλλά Πάτερ ἀγαθέ, μή
κλείσης μοι τά φιλάνθρωπα σπλάγχνα, ἀλλ' ἀνοίξας δέξαι με, ὡς τόν
Ἄσωτον Υἱόν, καί σῶσόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καί πάσαν νόσον
θεραπεύετε, καί νύν πρεσβεύσατε, ρυσθήναι τών παγίδων τοῦ
ἐχθροῦ, τās ψυχάς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά ουράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καί ἡμεῖς
δοξολογούμεν, τήν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε,
σωθήναι τās ψυχάς ἡμῶν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικῶς

Τῆς ἐγκρατείας τῷ πυρί φλέξωμεν πάντες, τās φρυγανώδεις τών
παθῶν ἐπαναστάσεις, καί τήν φλόγα ἐκείνην τήν μή σβεννυμένην,
δακρύων νύν κατασβέσωμεν ὀχετοῖς, βοῶντες τῷ κρίναι μέλλοντι
πάσαν τήν γήν. Σῶτερ εὐσπλαγχνε Κύριε, ἀκατακρίτους ἡμάς,
συντήρησον, διδούς ἡμῖν, τών πταισμάτων τήν συγχώρησιν.

Θεοτοκίον

Θεοχαρίτωτε Αγνή ευλογημένη, τόν διά σπλάγχνα οι κτιρμών εκ σου τεχθέντα, σύν ταίς άνω Δυνάμεσι, καί τοίς Αρχαγγέλοις, καί πάσι τοίς Ασωμάτοις υπέρ ημών, δυσώπει ακαταπαύστως δούναι ημίν, πρό τού τέλους συγχώρησιν, καί ιλασμόν αμαρτιών, καί βίου επανόρθωσιν, όπως εύρωμεν έλεος.

Μετά την γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα 'Ηχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Τριάς αγία καί σεπτή τούς την Νηστείαν, εν εβδομάδεσι τρισί διανύοντας, διαφύλαξον σώους καί ακατακρίτους, αξίως διευδρομήσαι προς τό εξής, καί πάσας τάς εντολάς σου διατελείν, ίνα ούτω προφθάσωμεν, ακατακρίτως ιδείν, την ένδοξον Ανάστασιν, ύμνον αίνον προσάγοντες.

Θεοτοκίον

Η προστασία τών πιστών Θεοκυήτορ, τών θλιβομένων η χαρά καί τών πενθούντων, η μεγίστη παράκλησις, τόν εκ τής γαστρός σου, Παρθένε τής παναγίας υπερφυώς, τεχθέντα αδιαλείπτως υπέρ ημών, σύν Αγγέλοις καί άρχουσι, δυσώπει ρύσασθαι ημάς, εν ώρα τής ετάσεως, τής δεινής κατακρίσεως.

Ο Κανών

Ωδή α' 'Ηχος πλ. δ'

Άσμα αναπέμψωμεν

Έχων ως Θεός τό συμπαθές, μετανοούντα δέξαι με, τόν δαπανήσαντα, τόν βίον μου ασώτως, βοώ σοι τό, Έμαρτον, κατηγορών ου χρήζω, την αισχύνην τών έργων προσφέρων.

Βρώσιν λελοιπώς Αγγελικήν, παρωμοιώθην κτήνεσιν, εν τώ σιτίζεσθαι την μοχθηράν κακίαν, αλλ' ούν επιστρέφοντα, δέξαι με ωςπερ ένα τών μισθίων, ουράνιε Πάτερ.

Νύκτα ηδονών την εκ τρυφής, προσγινομένην άπαντες, πιστοί αφέμενοι, φωτί τής αληθείας, σπουδαίως προσέλθωμεν, ίνα τής φωτοφόρου ευωχίας, καταξιωθώμεν.

Θεοτοκίον

Χαίροις ο πανάγιος ναός, ο πόκος ο θεόδροσος, εσφραγισμένη πηγή

τού αθανάτου ρείθρου, τήν ποιμήνην σου, Δέσποινα, φύλαττε εκ παντοίων πολεμίων, απολιορκήτως.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. δ'

Ἄσωμεν ωδήν τῷ Θεῷ

Νύν εν εβδομάσι τρισίν, ως πάλαι τριήμερος ο Ισραήλ, αγνισθέντες αδελφοί, ὀρει ευχών φθάσωμεν, καί εκείθεν θείων φωνών ακούσαντες, Χριστόν υμνήσωμεν.

Ὡσπερ Σαμψών νηστεία, δυναμωθέντες δεύτε, ως άλλον θήρα πατάξωμεν λαοί, τόν τῆς γαστρος δαίμονα, καί ου μή γελάση η Δαλιδά τών παθών, εξαπατώσα ημάς.

Δόξα...

Τρία μέλπω χερουβικώς, αγία σε θεότης, φῶτα καί φῶς, καί ζωήν τε καί ζωάς, Θεόν τόν γεννήσαντα, Θεόν τόν γεννηθέντα, Θεόν καί τό εκ Πατρός εκπορευθέν, Πνεῦμα τό ζών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε η τῆς Εύας χαρά, η γάρ εκείνης λύπη, διά τού τόκου σου, πέπαυται Αγνή, χαίρε αδύτου φωτός, φωτεινή νεφέλη, ἐξ ἧς ανέτειλε Χριστός ο Θεός.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Πίστει ως Δαυΐδ καί ημείς, τή ταπεινοφροσύνη, καθοπλισθέντες, ως άλλον Γολιάθ, τόν υπερήφανον νούν, καταβεβληκότες, συνδιακόψωμεν καί μυριάδας παθών.

Ο Ειρμός

Ἄσωμεν ωδήν τῷ Θεῷ, τῷ εκ πικράς δουλείας, τού Φαραώ ρυσαμένω Ισραήλ, καί εν πυρίνω στύλῳ, καί φωτός νεφέλῃ καθοδηγήσαντι, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδή η'

Οι θεορρήμονες

Εκδαπανήσας ουσίαν τήν πατρῶαν, μετά πορνών εξεβλήθην, τών προαυλίων τῆς χάριτος, αλλά δέξαι με Πάτερ, δι' ἀμετρον ἔλεος.

Εν φαιδροτάτῃ νηστείας φωταυγείᾳ, τών προσευχών λαμπρυνθέντες χρηματίσωμεν, ὅπως τῆς αμαρτίας, το σκότος εκφύγωμεν.

Εκδυσωπεί σε χορός τών Ασωμάτων, τά Χερουβίμ ικετεύει, καί τών Αγίων τά τάγματα, τās ψυχάς ημών σώσον, Χριστέ πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Τόν αγεώργητον βότρυν συλλαβούσα, εσκοτισμένον με μέθη, τής αμαρτίας σωφρόνισον, Θεοτόκε Παρθένε, ελπίς τών ψυχών ημών.

Ειρμός άλλος
Ο στεγάζων εν ύδασι

Τό πατρών κειμήλιον, τό χρήμα τό θαυμαστόν, τήν μητέρα πάντων τών λατρευσάντων τώ Δεσπότη Χριστώ, δεύτε τρυφήσωμεν, αδελφοί τήν Νηστείαν, καί γάρ αύτη ρώννυσι τό σώμα, καί καταφωτίζει τόν νούν, καί τήν καρδίαν.

Γεδεών τόν θαυμάσιον, εκμιμουμένη ψυχή, αρετάς φέρουσα, πίστιν ελπίδα, καί αγάπην Χριστού, έξελθε κτείνουσα, τά αλλόφυλα πάθη, ως εκείνος, σύν τριακοσίοις, τό Μαδινιαίον έθνος αποκαθαίρων.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Καί Τριάδα δοξάζω σε, καί ως Μονάδα υμνώ, σέ θεότης μία, Πάτερ παντοκράτορ, καί μονάρχα Υιέ, Πνεύμα τό άγιον, καί πανδέσποτον κράτος, μία φύσις, μία βασιλεία, εν δέ χαρακτήρσι, τρισί προσκυνουμένη.

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Άς εν τόκω διέφυγεν, ωδίνας υπερφυώς εν τώ σώ τιμίω Πάθει, επέγνω η τεκούσά σε, ήλγει γάρ βλέπουσα, εν σταυρώ σε παγέντα εκουσίως, υπό Ιουδαίων, τόν επί υδάτων, τήν γήν θεμελιούντα.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Όταν έλθης εν τή δόξη σου, τού κρίναι πάσαν τήν γήν, σύν ταίς χιλιάσι, καί μυριάσι τών Δυνάμεων, τότε μου Κύριε φείσαι άνες, καί ρύσαι καταδίκης, μή με κατασχύνης, μή με κατακρίνης, πυρί τώ αιωνίω.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Ο στεγάζων εν ύδασι τά υπερώα αυτού, ο τιθείς θαλάσση, όριον ψάμμον, καί συνέχων τό πάν, σέ υμνεί ήλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί προσφέρει ύμνον πάσα κτίσις, τώ Δημιουργώ καί Κτίστη, εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Τόν προδηλωθέντα εν όρει

Τόν από τής σής μακρυνθέντα, Πάτερ αγάπης, καί εθελουσίοις Ορμαίς, ηδονών δουλωθέντα, επιστρέφοντα ως τόν Άσωτον δέξαι, μόνος γάρ υπάρχεις πολυέλεος.

Άκαρπος εδείχθην συκή, μόνην τήν κακίαν γεωργών ο άθλιος, τό πύρ

μοι προξενούσαν. Σύ ούν Κύριε καρποφόρον με δείξον, πράξεις αγαθάς καρποφορούντά σοι.

Νήστευσον ψυχή μου, κακίας καί πονηρίας, κράτησον οργής, καί θυμού καί πάσης αμαρτίας. Ιησούς γάρ τοιαύτην θέλει νηστείαν, ο φιλανθρωπότατος Θεός ημών.

Θεοτοκίον

Σύ εἰ Θεοτόκε, τά όπλα ημών καί τείχος, σύ εἰ η αντίληψις, τών εις σέ προστρεχόντων, σέ καί νύν εις πρεσβείαν κινούμεν, ίνα λυτρωθώμεν τών εχθρών ημών.

Ειρμός άλλος Μεγαλύνομέν σε

Καθαράν νηστείαν, τών κακών τήν αποχήν, προσενέγκωμεν, ως δώρα ευπρόσδεκτα, Χριστώ τώ Θεώ ημών.

Ελισσαίος πάλαι, πώς διέτρεφε Προφήτας, μαθούσα ψυχή, σχεδίως εκτράφηθι, απευχαριστούσα Χριστώ.

Δόξα...

Τρισσομένην μίαν, σέ θεότης ανυμνώ, τοίς προσώποις μορφήν, Πατέρα τόν άναρχον, Υιόν, καί Πνεύμα τό ζών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεομήτορ Κόρη, η παστάς τού ουρανίου, Βασιλέως Χριστού, σώζε τή πρεσβεία σου, τούς πόθω υμνούντάς σε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Δανιήλ τούς θήρας, εν τώ λάκκω ημεροί, εγκρατείας κημώ, καί ημείς δαμάσωμεν, τά πάθη νηστεύοντες.

Ο Ειρμός

Μεγαλύνομέν σε, τήν πανάμωμον Μητέρα, Χριστού τού Θεού, εν ή επεσκίασε τό Πνεύμα τό πανάγιον.

Απόστιχα τών Αίνων Ιδιόμελον 'Ηχος δ'

Τόν χαλεπόν τών πταισμάτων μου, ρύπον ενδέδυμαι, καί τής χαράς τού νυμφώνος εκβέβλημαι οίκτειρόν με τή αφάτω σου ευσπλαγχνία, ως τόν Άσωτον παίδα ο Θεός, καί ελέησόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τίς ουκ εξίσταται Ορών, άγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν καλόν, όν ηγωνίσασθε; πώς εν σώματι όντες, τόν ασώματον εχθρόν ενικήσατε, Χριστόν Ομολογήσαντες, καί Σταυρώ Οπλισάμενοι; όθεν επαξίως ανεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καί βαρβάρων πολέμιοι,

απαύστως πρεσβεύσατε, σωθήναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ λαμπράς ἡ ἀσβεστος, ὁ θρόνος τῆς δικαιοσύνης, ἀχραντε Δέσποινα πρέσβευε, τοῦ σωθήναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ
Τροπάριον τῆς Προφητείας
Ἦχος δ'

Ὅτι ἀσθενεῖς ἡμεῖς, καί παρειμένοι ταῖς ἀμαρτίαις, ἴασαι τὰ συντρίμματα ἡμῶν, ὁ ἱατρός τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὁ ἐπιστάμενος τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων, Φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός μα'

Ἐλπίσον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ.

Στίχ. Ὅν τρόπον επιποθεῖ ἡ ἐλάφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν υδάτων.

Προφητείας Ἡσαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Η', 13 - Θ', 7)

Κύριον τὸν Θεόν αὐτὸν ἀγιάσατε, καὶ αὐτός ἐσται σοι φόβος, καὶ εἰάν ἐπ' αὐτῷ πεποιθώς ἦς, ἐσται σοι εἰς ἀγιασμόν. Καὶ οὐχ ὡς λίθου προσκόμματι συναντήσεσθε, οὐδέ ὡς πέτρας πτώματι, οἱ δὲ οἶκοι Ἰακώβ ἐν παγίδι, καὶ ἐν κυλάσματι ἐγκαθήμενοι ἐν Ἱερουσαλὴμ. Διὰ τοῦτο ἀδυνατήσουσιν ἐν αὐτοῖς πολλοί, καὶ πεσοῦνται καὶ συντριβήσονται καὶ ἐγγιούσι, καὶ ἀλώσονται ἄνθρωποι ἐν ἀσφαλείᾳ ὄντες. Τότε φανεροὶ ἐσονται οἱ σφραγιζόμενοι τὸν νόμον, τοῦ μὴ μαθεῖν. Καὶ ἐρεῖ, Μενῶ τὸν Θεόν τὸν ἀποστρέψαντα τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ οἴκου Ἰακώβ, καὶ πεποιθώς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ. Ἰδοὺ, ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός, καὶ ἐσται σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, παρὰ Κυρίου Σαβαώθ, ὅς κατοικεῖ ἐν τῷ ὄρει Σιών. Καὶ εἰάν εἴπωσι πρὸς ὑμᾶς. Ζητήσατε τοὺς ἐγγαστριμύθους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς γῆς φωνούντας, τοὺς κενολογούντας, οἱ ἐκ τῆς κοιλίας φωνοῦσιν, οὐχὶ ἔθνος πρὸς Θεόν αὐτοῦ ἐκζητήσουσι; Τί ἐκζητοῦσι περὶ τῶν ζώντων τοὺς νεκρούς; νόμον γάρ εἰς βοήθειαν ἔδωκεν, ἵνα εἴπωσιν οὐχ ὡς τὸ ρῆμα τοῦτο, περὶ οὗ οὐκ ἐστὶ δῶρα δοῦναι περὶ αὐτοῦ. Καὶ ἤξει ἐφ' ἡμᾶς σκληρὸς λιμός, καὶ ἐσται ὡς ἂν πεινάσητε, λυπηθήσεσθε, καὶ κακῶς ἐρεῖτε τὸν ἄρχοντα, καὶ τὰ πάτρια, καὶ ἀναβλέψονται εἰς τὸν οὐρανὸν ἄνω, καὶ εἰς τὴν γῆν κάτω ἐμβλέψονται, καὶ ἰδοὺ, ἀπορία στενὴ, θλίψις, καὶ στενοχωρία, καὶ σκότος, ὥστε μὴ βλέπειν. Καὶ οὐκ ἀποκριθήσεται ὁ ἐν τῇ στενοχωρίᾳ

ών, έως καιρού, τούτο πρώτον πίε, ταχύ ποίει, χώρα Ζαβουλών, γή Νεφθαλείμ, καί οι τήν παραλίαν κατοικούντες καί πέραν τού Ιορδάνου, Γαλιλαία τών εθνών. Ο λαός ο πορευόμενος εν σκότει, ίδετε φώς μέγα, οι κατοικούντες εν χώρα, καί σκιά θανάτου, φώς λάμπει εφ' υμάς. Τό πλείστον τού λαού, ο κατήγαγες εν ευφροσύνη σου, καί ευφρανθήσονται ενώπιόν σου, ως οι ευφραινόμενοι εν αμήτω, καί όν τρόπον οι διαιρούμενοι σκύλα. Διότι αφήρηται ο ζυγός, ο επ' αυτών κείμενος, καί η ράβδος, η επί τού τραχήλου αυτών, τήν γάρ ράβδον τών απαιτούντων διεσκέδασεν, ως τή ημέρα τή επί Μαδιάμ. Ότι πάσαν στολήν επισυνηγμένην δόλω, καί ιμάτιον μετά καταλλαγής αποτίσουσι, καί θελήσουσιν, ει εγένοντο πυρίκαυστοι. Ότι παιδίον εγεννήθη ημίν, υιός καί εδόθη ημίν, ού η αρχή εγενήθη επί τού ώμου αυτού, καί καλείται τό όνομα αυτού, Μεγάλης βουλής άγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ισχυρός, εξουσιαστής, άρχων ειρήνης, Πατήρ τού μέλλοντος αιώνος, άξω γάρ ειρήνην επί τούς άρχοντας, καί υγείαν αυτώ. Μεγάλη η αρχή αυτού, καί τής ειρήνης αυτού ουκ έστιν όριον, επί τόν θρόνον Δαυϊδ, καί επί τήν βασιλείαν αυτού, κατορθώσει αυτήν, καί αντιλαβέσθαι εν κρίματι καί δικαιοσύνη, από τού νύν, καί εις τόν αιώνα. Ο ζήλος Κυρίου Σαβαώθ ποιήσει ταύτα.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός μβ'

Σωτήριον τού προσώπου μου, καί ο Θεός μου.

Στίχ. Κρίνόν μοι, ο Θεός, καί δίκασον τήν δίκην μου.

τ53 [top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Νηστείαν ποθήσωμεν ψυχής, πάθη χαλεπώτατα τή συνεργεία τού Πνεύματος, καταμαραίνουσαν, καί ενθέους πράξεις, πράττειν ενισχύουσαν, καί νούν πρός ουρανόν αναπέμπουσαν, καί τήν συγχώρησιν, προξενούσαν ών ημάρτομεν, δωρουμένην εκ Θεού οικτίρμονος.

Άπαντα τόν βίον μου αισχρώς, δαπανήσας Κύριε, μετά πορνών ο ταλαίπωρος, ώσπερ ο Άσωτος, κατανύξει κράζω. Πάτερ επουράνιε, ημάρτηκα ιλάσθητι σώσόν με, καί μή απώση με, εμαυτόν εκ σου μακρύναντα, καί ενθέοις, έργοις νύν πτωχεύσαντα.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος γ' Δεύτε Άπαντα τά πέρατα

Δεύτε άπαντες κυμβάλοις ψαλμικοίς, τήν σεπτήν εγκράτειαν κατασπαζόμενοι διηχήσωμεν, εν αυτή γάρ νοητώς, όφιν τόν αρχέκακον καταράσσομεν, όθεν παρρησία βοώμεν Χριστώ. Παράσχου Σώτερ ακατακρίτως, τόν πανάγιόν σου Σταυρόν κατιδέσθαι, καί καταπροσκυνήσαι, εν ψαλμοίς καί ύμνοις, εορτάζειν φαιδρώς.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον 'Ηχος δ' Ψαλμός μγ'

Εν τώ Θεώ επαινεθησόμεθα όλην τήν ημέραν.

Στίχ. Ο Θεός, εν τοίς ωσίν ημών ηκούσαμεν.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ζ', 9-22)

Νώε άνθρωπος δίκαιος, τέλειος ών εν τή γενεά αυτού, τώ Θεώ ευηρέστησε Νώε. Εγέννησε δέ Νώε τρεις υιούς, τόν Σήμ, τόν Χάμ, τόν Ιάφεθ. Εφθάρη δέ η γή εναντίον τού Θεού, καί επλήσθη η γή αδικίας. Καί είδε Κύριος ο Θεός τήν γήν, καί ήν κατεφθαρμένη, ότι κατέφθειρε πάσα σάρξ τήν οδόν αυτού επί τής γής. Καί είπε Κύριος ο Θεός τώ Νώε. Καιρός παντός ανθρώπου ήκει εναντίον μου, ότι επλήσθη η γή αδικίας απ' αυτών, καί ιδού, εγώ καταφθείρω αυτούς, καί τήν γήν. Ποίησον ούν σεαυτώ κιβωτόν εκ ξύλων ασήπτων, τετραγώνων, νοσσιάς ποιήσεις κατά τήν κιβωτόν, καί ασφαλώσεις αυτήν έσωθεν καί έξωθεν τή ασφάλτω. Καί ούτω ποιήσεις τήν κιβωτόν, τριακοσίων πήχεων τό μήκος τής κιβωτού, καί πεντήκοντα πήχεων τό πλάτος, καί τριάκοντα πήχεων τό ύψος αυτής. Επισυνάγων ποιήσεις τήν κιβωτόν, καί εις πήχυν συντελέσεις αυτήν άνωθεν, τήν δέ θύραν τής κιβωτού ποιήσεις εκ πλαγίων, κατάγια διώροφα καί τριώροφα ποιήσεις αυτήν. Εγώ δέ ιδού επάγω τόν κατακλυσμόν, ύδωρ επί τήν γήν, καταφθείραι πάσαν σάρκα, εν ή εστι πνεύμα ζωής υποκάτω τού ουρανού, καί όσα άν ή επί τής γής, τελευτήσει. Καί στήσω τήν διαθήκην μου μετά σου, εισελεύση δέ εις τήν κιβωτόν, σύ, καί οι υιοί σου, καί η γυνή σου, καί αί γυναίκες τών υιών σου μετά σου. Καί από πάντων τών κτηνών, καί από πάντων τών ερπετών καί από πάντων τών θηρίων, καί από πάσης σαρκός, δύο δύο από πάντων εισάξεις εις τήν κιβωτόν, ίνα τρέφης μετά σεαυτού, άρσεν καί θήλυ έσονται. Από πάντων τών ορνέων τών πετεινών κατά γένος, καί από πάντων τών κτηνών κατά γένος, καί από πάντων τών ερπετών τών ερπόντων επί τής γής κατά γένος αυτών, δύο δύο από πάντων εισελεύσονται πρός σέ, τρέφεσθαι μετά σου, άρσεν καί θήλυ. Σύ δέ λήψη σεαυτώ από πάντων τών

βρωμάτων, ἃ ἔδεσθε, καὶ συνάξεις πρὸς σεαυτὸν, καὶ ἔσται σοί, καὶ ἐκείνοις φαγεῖν. Καὶ ἐποίησε Νῶε πάντα, ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός, οὕτως ἐποίησε.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός μδ'

Μνησθήσομαι τοῦ ονόματός σου ἐν πάσῃ γενεά καὶ γενεά.

Στίχ. Εξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν.

**Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Η', 1-21)**

Υιέ, σύ τὴν σοφίαν κήρυξον, ἵνα φρόνησίς σοι υπακούσῃ, ἐπὶ γάρ τῶν ὑψηλῶν ἀκρων ἐστίν, ἀνά μέσον δέ τῶν τρίβων ἔστηκε, παρὰ γάρ πύλαις δυναστῶν παρεδρεύει, ἐν δέ εισόδοις ὑμνεῖται. Ὑμᾶς, ὡ ἄνθρωποι, παρακαλῶ, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Νοήσατε ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δέ ἀπαιδευτοὶ ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου, σεμνά γάρ ἐρώ, καὶ ἀνοίσω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδέν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδέ στραγγαλιώδες. Πάντα εὐθέα ἐστί τοῖς συνιούσι, καὶ ὀρθά τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Λάβετε παιδείαν, καὶ μὴ ἀργύριον, καὶ γνῶσιν ὑπὲρ χρυσίου δεδοκιμασμένον, κρείσσον γάρ σοφία λίθων πολυτελῶν, πᾶν δέ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Εγὼ ἡ σοφία κατεσκήνωσα βουλήν καὶ γνῶσιν, καὶ ἐννοίαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Φόβος Κυρίου μισεῖ ἀδικίαν, ὕβριν τε, καὶ ὑπερηφανίαν, καὶ ὁδοὺς πονηρῶν, μεμίσηκα δὲ ἐγὼ διεστραμμένας ὁδοὺς κακῶν. Εμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Δι' ἐμοῦ βασιλεῖς βασιλεύουσι, καὶ οἱ δυνάσται γράφουσι δικαιοσύνην. Δι' ἐμοῦ μεγιστάνες μεγαλύνονται, καὶ τύραννοὶ δι' ἐμοῦ κρατοῦσι γῆς. Εγὼ τοὺς ἐμέ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμέ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Πλούτος καὶ δόξα ἐμοὶ ὑπάρχει, καὶ κτήσις πολλῶν, καὶ δικαιοσύνη. Βέλτιον ἐμέ καρπίζεσθαι ὑπὲρ χρυσίου καὶ λίθον τίμιον, τὰ δὲ ἐμὰ γεννήματα κρείσσον ἀργυρίου ἐκλεκτοῦ. Ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης περιπατῶ, καὶ ἀνά μέσον τρίβων ἀληθείας ἀναστρέφομαι, ἵνα μερίσω τοῖς ἐμέ ἀγαπῶσιν ὑπαρξιν, καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἐμπλήσω ἀγαθῶν.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος β'

Πάτερ ἀγαθέ, πάντων ὧν μοι δέδωκας, ἐγύμνωσέ με ἡ ἀφροσύνη, ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐδούλευσα ξένῳ πολίτῃ, ζῶα μοχθηρὰ ἐβόσκησα, καὶ τῆς αὐτῶν τροφῆς οὐκ ἐνεπλησκόμην, διό ἔδραμον πρὸς σέ, γινώσκων σου τὴν εὐσπλαγχνίαν. Σκέπασόν μου τὴν

γύμνωσιν, τή φιланθρωπία σου καί σώσόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τών αγίων Μαρτύρων, πρεσβευόντων υπέρ ημών, καί τόν Χριστόν υμνούντων, πάσα πλάνη πέπταται, καί τών ανθρώπων, τό γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ λαγόνων σου παρθενικών, φώς τώ Κόσμω έλαμψε, διά λόγου ο Λόγος. Αυτόν ικέτευε σεμνή Παναγία Παρθένε, ρυσθήναι τάς ψυχάς ημών, εκ τών παγίδων τού εχθρού.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα 'Ηχος α' Του λίθου σφραγισθέντος

Νηστεία καί δεήσει, εαυτούς καθαρίσωμεν, καί πενήτων προμηθεία τόν Θεόν θεραπεύσωμεν, στενάξωμεν, πενθήσωμεν θερμώς, ως έχωμεν καιρόν επιστροφής, ίνα πένθους αιωνίου, τού εν φλογί γεέννης λυτρωθείημεν, δόξαν αναπέμποντες Χριστώ, μετάνοιαν Ορίσαντι βροτοίς, πάσι τοίς επιστρέφουσι, γνώμης ευθύτηι.

Θεοτοκίον

Τάς χείράς σου τάς θείας, αίσ τόν Κτίστην εβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνασα δυσώπησον αυτόν, λυτρώσασθαι ημάς εκ πειρασμών, καί παθών καί κινδύνων τούς πόθω, ανευφημούντάς σε καί βοώντάς σοι. Δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σου, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς, διά τού τόκου σου.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα 'Ηχος γ' Ευφραινέσθω τά ουράνια

Τή νηστεία ευφραινόμενοι, ταίς υμνωδίαις αγαλλόμενοι, καί ταίς εντεύξει κράτος, κατά πάντων τών παθών, φερόμενοι πατήσωμεν, τού Βελίαρ τά ένεδρα, βοήσωμεν τώ Χριστώ συνεπόμενοι. Τόν Σταυρόν σου βλέψαι αξίωσον ημάς, ως οικτίρμων παρέχων τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Τήν ωραιότητα

Θεομακάριστε, Μήτηρ ανύμφευτε, τήν ασθενοούσάν μου, ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι δεινῶς, τοῖς πταίσμασι Θεοτόκε, ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι, στεναγμῷ τῆς καρδίας μου. Δέξαι με πανάμωμε, τὸν πολλὰ πλημμελήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ βοῶ σοι. Χαίρε Θεοῦ οικητήριον.

Ὡδή β' Ἦχος α' Ὁ Εἰρμός

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι Θεὸς ἐγώ εἰμι, ὁ δουλωθέντα τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, τῷ Μωϋσῇ δημαγωγεῖν, ἐν ἐρήμῳ προστάξας, καὶ σώσας ὡς δυνατὸς τῇ ἐξουσίᾳ μου.

Υιοθετήσας με, διὰ λουτροῦ βαπτίσματος, ὁ υπεράγαθος Πατήρ, πλούτῳ παντοίων ἐκόσμησας καλῶν, ἀλλ' ἐδούλευσα θέλων, τοῖς ἀκάρποις λογισμοῖς, ὅθεν ἐπτώχευσα.

Ἰλεως ἰλεως, ἰλεως ἔσο Κύριε, κρίνον τὴν κρίσιν μου ἐμοί, Δικαιοκρίτα τὸν μικρὸν μου στεναγμόν, διὰ ἔλεος μέγα, προσδεχόμενος Χριστέ, καὶ μὴ παρίδης με.

Αποδυσάμενοι τό δυσαχθὲς χιτῶνιον, τῆς ἀκρασίας, τὴν φαιδρὰν τῆς ἐγκρατείας, ἐνδυσώμεθα στολήν, καὶ λαμπροὶ γεγονότες τὴν λαμπρὰν τοῦ Λυτρωτοῦ, φθάσωμεν Ἐγερσιν.

Θεοτοκίον

Σώσόν με σώσόν με, ἡ τὸν Σωτῆρα τέξασα, ἴδε τὴν θλίψιν μου Ἀγνή, ἣν ἡ πληθὺς τῶν ἀμετρήτων μου κακῶν, ἐμποιεῖ καθ' ἡμέραν, τῇ ἀθλίᾳ μου ψυχῇ, ἐξ ἀπογνώσεως.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος γ'

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι, ὁ τὴν σωτηρίαν ὑμῖν πηγάσας ὡς Θεός, ἣν διὰ τῆς ἐγκρατείας, πάντες βροτοὶ ἀρύσασθε.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι, Ὁ καιρὸν Ὀρίσας, ἱερόν ἅγιον ὑμῖν, εἰς εὐωχίαν ψυχικὴν, τό τῆς Νηστείας στάδιον.

Δόξα...

Τριάδα δοξάσωμεν, Μονάδα προσκυνήσωμεν, ἀναρχὸν ἀνάρχου, Πατρός Υἱὸν μονογενή, Πνεῦμα τό σύνθρονον Υἱῷ, καὶ Πατρί συναΐδιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δυσώπησον απαύστως, τόν Σωτήρα Πανάμωμε, τους σέ Θεοτόκον, σώματί τε καί ψυχή, ομολογούντας εκ πάσης, ρυσθήναι περιστάσεως.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Μέγας εί Κύριε, καί θαυμαστά τά έργα σου, ότι εν τώ λάκκω άβρωτον έδειξας ποτέ, τόν Δανιήλ εκ λεόντων, νηστεία συμφραζάμενον.

Ο Ειρμός

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι, Ο Σωτήρ τού Κόσμου, τό φώς τό αληθινόν, η πηγή τής ζωής, ο Υιός τού Θεού.

Ωδή η'

Όν φρίπτουσιν Άγγελοι

Θρηνώ καί οδύρομαι, τήν ώραν εννοών, καθ' ήν παραστήσομαι, τώ θρόνω τώ φρικτώ, ευθύνας υφέξων, τών πολλών μου κακών, ών περ εν αγνοία, ετέλεσα καί γνώσει.

Μωσής καθαρτήριον, νηστείαν ευρηκώς, Θεόν κατενόησε, τόν μόνον καθάρων. Ψυχή μου νηστεία καθαρίσθητι, ίνα πλησιάσης, Θεώ τώ φιλανθρώπω.

Νηστείαν ποθήσωμεν, μητέρα αρετών, τρυφήν βδελυζώμεθα, γεννήτριάν παθών, καί κράζωμεν. Πάτερ ο εν τοίς ουρανοίς, σώσον ημάς σώσον, ευχαίς τών σών Αγίων.

Θεοτοκίον

Κριτήν όν εγέννησας, Παρθένε Μαριάμ δυσώπει εν ώρα με, τής κρίσεως Αγνή, οικτείραι καί σώσαι, τόν κατάκριτον, μόνη προστασία τού γένους τών ανθρώπων.

Ειρμός άλλος

Τόν εν φλογί τοίς Παισί

Τών νηστειών τήν υπέρλαμπρον, χάριν μεμνημένοι, αρεταίς αστραφθώμεν, γαληνά τά πρόσωπα, γαληνά καί τά ήθη εναποδεικνύντες, τής ψυχής καταστάσει.

Νενηστευκώς Ελισσαίος τόν παίδα, τή Σωμανίτιδι, αποδίδωσι ζώντα. Εν τούτω γνωρίσωμεν, αδελφοί τήν νηστείαν, ως καλόν μέγα, ως θεοδώρητον χάριν.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν καί άγιον Πνεύμα

Σύν τώ Πατρί τόν Υιόν προσκυνούμεν, καί Πνεύμα άγιον, έν Τριάδι Μονάδα, σύν Αγγέλοις κράζοντες, τοίς πηλίνοις στόμασι. Δόξα εν

υψίστοις, Θεώ τώ εν Τριάδι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτοκεῖς παρθελεύουσα μόνη, θεοχαρίτωτε, τό μυστήριον μέγα, φρικτόν τό τεράστιον! Θεόν γάρ ἐγέννησας σεσωματωμένον, τόν Σωτήρα τού Κόσμου.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Μηδεῖς ημών ρα θυμία καί ὀκνω, βαλλέσθω ὡ ἀδελφοί. Ο καιρός εργασίας, ὥρα πανηγύρεως, τίς ο φρόνιμος ἄρα, ἐν μιά ἡμέρα, κερδήσαι ὅλους αἰῶνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν εν φλογί τοῖς Παισί τών Εβραίων, συγκαταβάντα θεϊκή τή δυνάμει, καί οφθέντα Κύριον, ἱερεῖς ευλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ωδή θ'

Τήν φωτοφόρον νεφέλην

Εἰς αμαρτίας πελάγη, εἰς απογνώσεως βάθη, εἰς τρικυμίας λογισμῶν καί παθῶν καταιγίδας, περιπεσῶν αναβοῶ. Ελέους ἡ ἄβυσσος, βοήθει μοι, καί τή σή ευσπλαγχνία, ὀμβρησόν μοι ἱλασμόν αμαρτιῶν.

Διά νηστείας τό σῶμα, δι' ἐγκρατείας τό πνεῦμα, διά δακρύων τήν ψυχήν, ἐκκαθάρωμεν πιστοί, καί καθαροί τώ καθαρῷ, λαμπρῶς υπαντήσωμεν, οψόμενοι τά σωτήρια Πάθη, ἃ υπέστη δι' ἡμᾶς ο Λυτρωτής.

Ὡς ο Τελώνης στενάζω, ὥσπερ ἡ Πόρνη δακρύω, ὡς ο Ληστής αναβοῶ. Μνήσθητί μου Οικτίρμον, ὡς ο Τυφλός, Υιέ Θεοῦ, κραυγάζω σοι. Ἀνοιξον, τῆς ψυχῆς μου οφθαλμούς, πυρωθέντας τή κακία, τού δολίου πτερνιστού.

Θεοτοκίον

Τό αλατόμητον ὅρος, τήν ἀδιόδευτον πύλην, τήν ανωτέραν ουρανοῦ, καί τῆς Κτίσεως πάσης, τήν καλλονήν τού Ἰακώβ, τήν στάμνον τήν πάγχρυσον, καί γέφυραν, καί Μητέρα τού Κτίστου, τήν Παρθένον, μακαρίσωμεν πιστοί.

Ἄλλος

Εν Σιναίῳ τώ ὄρει

Τάς παρούσας ἡμέρας γνωρίσαντες, υπέρ πάσας ἱεράς, προσευχάς τώ Θεῷ αναπέμψωμεν, συνειδήσει καθαρά, συχνότερως τό γόνυ κλίνοντες, καί λέγοντες. Κύριε πρόσδεξαι, τάς δεήσεις καί προσευχάς,

τών σών δούλων αεί.

Ο λαός ο καθίσας ως γέγραπται, τού φαγείν τε καί πιείν, εξανέστησαν παίζειν λατρεύοντες, τώ γλυπτῷ Βεελφεγώρ. Βλέπε γαστριμαργίας τά δεινά κυήματα, ημεῖς δέ νηστεύσωμεν, καί δοξασθῆσόμεθα, ὡς ὁ μέγας Μωσής.

Δόξα...

Τῇ οὐσίᾳ Μονάς ἐστὶν ἀτμητος, ἡ υπέρθεος Τριάς, ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς, μὴ τμωμένη γάρ τμάται, ἐν οὐσα τρισσεύεται, αὕτη Πατήρ ἐστὶν, ὁ Υἱός, καί Πνεῦμα τό ζών, ἡ φρουρούσα τό πᾶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε, καί μητέρα πλήν ἀνδρός; Μαριάμ ἐκτελείς τό τεράστιον, ἀλλά φράζε μοι τό Πῶς; Μή ερεῦνα τά βάθη τῆς Θεοτοκίας μου, τοῦτο πανάληθες, υπέρ δέ ἀνθρώπινον νοῦν ἡ κατάληψις.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ὅτι σου ἡ ὀργή ἀνυπόστατος ἐπὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, τίς λοιπόν υποστήσεται Κύριε, τὴν ἐκ ταύτης ἀπειλήν; Ὁ ἀμέτρητον ἔχων τό ἔλεος σῶσόν με, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, οὐ κατὰ τά ἔργα μου, τά πολλὰ καί δεινά.

Ὁ Εἰρμός

Ὡς Σιναίῳ τῷ ὄρει κατείδέ σε, ἐν τῇ βάτῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τό πῦρ τῆς θεότητος, συλλαβοῦσα ἐν γαστρί. Δανιήλ δέ σε εἶδεν, ὅρος ἀλατόμητον, ράβδον τὴν βλαστήσασαν, Ἡσαΐας κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυῖδ.

**Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν
Ἰδιόμελον Ἦχος βαρύς**

Ἥμαρτον ὁμολογῶ σοι Κύριε, ὁ ἄσωτος ἐγώ, οὐ τολμῶ ἀτενίσαι εἰς οὐρανόν τό ὄμμα, ἐκεῖθεν γάρ ἐκπεσών, ἐγενόμην ἄθλιος. Ἥμαρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου, καί οὐκ εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱός σου, ἐμαυτὸν ἀποκηρύττω, οὐ χρήζω κατηγορῶν, οὐδέ πάλιν μαρτύρων, ἔχω θριαμβεύουσάν μου τὴν ἀσωτίαν, ἔχω στηλιτεύουσάν τὴν φαύλην πολιτείαν, ἔχω καταισχύνουσάν τὴν παρούσάν μου γύμνωσιν, πρὸς ἐντροπὴν δέ τά ράκη, ἃ περιβέβλημαι. Εὐσπλαγχνε Πάτερ, Υἱέ μονογενές, τό Πνεῦμα τό ἅγιον, μετανοοῦντά με δέξαι, καί ἐλέησόν με. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Ὡς ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρανόμων, ἀγαλλόμενοι, ἀνεβόων οἱ

Αθλοφόροι. Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ετέχθης εκ Παρθένου ανερμηνεύτως, καί εφώτισας τούς εν σκότει,
Χριστέ, βοώντας. Κύριε δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ
Τροπάριον τής Προφητείας
Ἦχος βαρύς

Σωτηρία ημών υπάρχεις Κύριε, καί υπερασπιστής εν ημέρα θλίψεως,
ελέησον ημάς κατά τό μέγα σου έλεος, φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό
Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός με'

Κύριος τών δυνάμεων μεθ' ημών.

Στίχ. Ο Θεός ημών καταφυγή, καί δύναμις.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Θ', 9 - Ι', 4)

Τάδε λέγει Κύριος. Γνώσονται πάς ο λαός τού Εφραΐμ, καί οι
καθήμενοι εν Σαμαρεία, εφ ύβρει καί υψηλή καρδία, λέγοντες. Πλίνθοι
πεπτώκασιν, αλλά δεύτε λαξεύσωμεν λίθους, καί κόψωμεν
συκαμίνους, καί κέδρους, καί οικοδομήσωμεν εαυτοίς πύργον, καί
ράξει ο Θεός τούς επανισταμένους επ' όρους Σιών επ' αυτόν, καί
τούς εχθρούς αυτού διασκεδάσει. Συρίαν αφ' ηλίου ανατολών, καί
τούς Ελληνας αφ' ηλίου δυσμών, τούς κατεσθίοντας τόν Ισραήλ όλω
τώ στόματι. Επί πάσι τούτοις ουκ απεστράφη ο θυμός, αλλ' έτι η χείρ
υψηλή. Καί ο λαός ουκ απεστράφη, έως επλήγη, καί τόν Κύριον ουκ
εξεζήτησαν. Καί αφείλε Κύριος από Ισραήλ, κεφαλήν καί ουράν,
μέγαν καί μικρόν, εν μιά ημέρα, πρεσβύτην, καί τούς τά πρόσωπα
θαυμάζοντας, αύτη η αρχή, καί προφήτην διδάσκοντα άνομα ούτος η
ουρά. Καί έσονται, οι μακαρίζοντες τόν λαόν τούτον, πλανώντες, καί
πλανώσιν, όπως καταπίωσιν αυτούς. Διά τούτο επί τούς νεανίσκους
αυτών ουκ ευφρανθήσεται ο Κύριος, καί τούς ορφανούς αυτών, καί
τάς χήρας αυτών ουκ ελεήσει, ότι πάντες άνομοι καί πονηροί, καί πάν
στόμα λαλεί άδικα. Επί πάσι τούτοις ουκ απεστράφη ο θυμός, αλλ' έτι
η χείρ υψηλή. Καί καυθήσεται ως πύρ η ανομία, καί ως άγρωστις
ξηρά βρωθήσεται υπό πυρός, καί καυθήσεται εν τοίς δάσεσι τού
δρυμού, καί συγκαταφάγεται τά κύκλω τών βουνών πάντα. Διά θυμόν
οργής Κυρίου συγκέκαυται η γή όλη, καί έσται ο λαός ως
κατακεκαυμένος υπό πυρός, άνθρωπος τόν αδελφόν αυτού ουκ
ελεήσει, αλλά εκκλινεί εις τά δεξιά, ότι πεινάσει, καί φάγεται εκ τών
αριστερών, καί ου μή εμπλησθή άνθρωπος, εσθίων τάς σάρκας τού

βραχίονος αυτού. Φάγεται γάρ Μανασσής τού Εφραΐμ, καί Εφραΐμ τού Μανασσή, ὅτι ἅμα πολιορκήσουσι τόν Ιούδαν. Ἐπὶ τούτοις πάσιν οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμός, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ ὑψηλή, οὐαὶ τοῖς γράφουσι πονηρίαν! γράφοντες γάρ, πονηρίαν γράφουσιν, ἐκκλίνοντες κρίσιν πτωχῶν, ἀρπάζοντες κρίμα πενήτων τού λαοῦ μου, ὥστε εἶναι αυτοῖς χήραν εἰς διαρπαγὴν, καὶ ὀρφανόν εἰς προνομίην. Καὶ τί ποιήσουσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐπισκοπῆς; ἡ γάρ θλίψις ὑμῖν πόρρωθεν ἥξει, καὶ πρὸς τίνα καταφεύξεσθε τού βοηθηθῆναι; καὶ πού καταλείψετε τὴν δόξαν ὑμῶν, τού μὴ ἐμπεσεῖν εἰς ἀπαγωγὴν. Ἐπὶ πάσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλή.

Προκείμενον Ἦχος γ' Ψαλμός μς'

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

τ54[top](#)

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ**

Στιχηρά

Ἦχος γ' Ἑστησαν τὰ τριάκοντα

Κύριε ὁ Σταυρῷ κτείνας τόν δόλιον, τῆς αὐτοῦ ρύσαι με ἀπάτης, τόν αμαρτάνοντα καὶ εξαπατῶμενον, καὶ Νηστεία ἐκκαθάρας με, δίδου μοι τὰ σὰ θελήματα τελεῖν, ὅπως βλέψω Δέσποτα, γεγηθῶς τὰ σεπτὰ Παθήματά σου.

Τέτρωμαι, ἠδονῆς ρομφαία Κύριε, καὶ δεινῶς ὅλως ἐνεκρώθην, ἴασαι, ζώωσον τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ὁ τῇ λόγχῃ τρωθεὶς Δέσποτα, καὶ τοὺς τετρωμένους βέλει τού ἐχθροῦ, ὡς Σωτὴρ ἰασάμενος, καὶ σεπτῶν σου Παθῶν κοινωνόν ἀνάδειξόν με.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος β' Σταυρωθήτω ἔκραζον

Τῇ Νηστεία Κύριε, τὰς ψυχὰς φωτισθέντες, καταξιωθώμεν, τόν Σταυρόν σου ἀκατακρίτως ἰδεῖν ἐν χαρᾷ, καὶ προσκυνῆσαι φοβερῶς, διαλάμπει γάρ αὐτός, Πάθη τὰ σὰ τὰ ἐκούσια, ἃ εὐδόκησον φθάσαι, ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

**Καὶ τού Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καὶ νύν... Σταυροθεοτοκίον**

Προκείμενον Ἦχος γ' Ψαλμός μζ'

Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετός σφόδρα.

Στίχ. Ἐν πόλει τού Θεοῦ ἡμῶν ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ζ', 1-5)

Εἶπε Κύριος ὁ Θεός πρὸς Νῶε. Εἰσελθε σύ καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου εἰς τὴν κιβωτόν, ὅτι σέ εἶδον δίκαιον ἐναντίον μου, ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ. Ἀπὸ δὲ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, εἰσάγαγε πρὸς σέ ἐπτά ἐπτά, ἄρσεν καὶ θήλυ, καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν μὴ καθαρῶν, δύο δύο, ἄρσεν καὶ θήλυ. Καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ τῶν καθαρῶν, ἐπτά ἐπτά, ἄρσεν καὶ θήλυ, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν μὴ καθαρῶν, δύο δύο, ἄρσεν καὶ θήλυ, διαθρέψαι σπέρμα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Ἔτι γάρ ἡμερῶν ἐπτά, ἐγὼ ἐπάγω υετόν ἐπὶ τὴν γῆν, τεσσαράκοντα ἡμέρας. Καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, καὶ ἐξαλείψω πᾶν τὸ ἀνάστημα, ὃ ἐποίησα, ἀπὸ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησε Νῶε πάντα, ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός.

Προκείμενον Ἦχος β' Ψαλμός μη'

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Στίχ. Ακούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Η', 32 - Θ', 18)

Υιέ, ἀκούέ μου, καὶ μακάριοι, οἱ ὁδοὺς μου φυλάξουσιν. Ακούσατε σοφίαν, καὶ σοφίσθητε, καὶ μὴ ἀποφραγήτε. Μακάριος ἀνὴρ, ὃς εἰσακούσεται μου, καὶ ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει, ἀγρυπνῶν ἐπ' ἐμαῖς θύραις καθ' ἡμέραν, τηρῶν σταθμούς ἐμῶν εἰσόδων, αἱ γὰρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Οἱ δὲ ἀμαρτάνοντες εἰς ἐμέ, ἀσεβούσιν εἰς τὰς ἐαυτῶν ψυχάς, καὶ οἱ μισοῦντές με, ἀγαπῶσι θάνατον. Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν ἐαυτὴ οἶκον, καὶ ὑπήρεισε στύλους ἐπτά. Ἐσφαξε τὰ ἐαυτῆς θύματα, ἐκέρασεν εἰς κρατήρα τὸν ἐαυτῆς οἶνον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἐαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἐαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ἐπὶ κρατήρα, λέγουσα. Ὅς ἐστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με, καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν, εἶπεν. Ἐλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε, καὶ ζητήσατε φρόνησιν, καὶ κατορθώσατε ἐν γνῶσει σύνεσιν. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἐαυτῷ ἀτιμίαν, ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβή, μωμήσεται ἐαυτόν, οἱ γὰρ ἐλεγχοὶ τῷ ἀσεβεῖ, μῶλωπες αὐτῷ. Μὴ ἐλέγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἐλέγχε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε, δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται, γινώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλή Ἀγίων, σύνεσις, τὸ δὲ γινῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Απόστιχα
Ἰδιόμελον Ἦχος β'

Πατέρα σε τόν Κτίστην, επιγράφεσθαι τολμῶ Κύριε, ζῶ ὃν υπάρχων
γηγενές, τῆς σῆς μετέχων εἰκόνας, κάν τῆς υιοθεσίας διήμαρτον,
ασώτως βιώσας, καί τή λήθη τῶν σῶν δωρεῶν, εκδαπανήσας τήν
περιουσίαν. Μή οὖν αποκηρύξης με, ὁ τόν σόν ευδοκήσας Υἱόν
μονογενή, Σταυρόν υπέρ εμοῦ σαρκί, καί θάνατον υπομείναι, ἀλλά
βελτιώσας, οικείωσον σαυτῷ Φιλάνθρωπε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Χοροί Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς Τυράννοις λέγοντες. Ἡμεῖς
στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων, εἰ καί πυρί, καί βασάνοις
παραδώσετε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τήν δύναμιν.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε

Ὅτε σε ὁ ἄνομος λαός, Σώτερ τήν ζωήν τῶν ἀπάντων, ξύλῳ
ἀνήρτησε, τότε καί ἡ πάναγνος, ἀγνή καί Μήτηρ σου, παρεστῶσα
ωδύρετο, ὀλοφυρομένη. Τέκνον μου γλυκύτατον, φῶς τῶν ἐμῶν
οφθαλμῶν, οἴμοι! πῶς κακούργων ἐν μέσῳ ξύλῳ προσπαγῆναι
ἠγέσχου, ὁ τήν γήν κρεμάσας ἐν τοῖς ὕδασι;

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Ξύλῳ ἐμάρανας, τήν φλόγα Δέσποτα, τῆς παραβάσεως, Σταυρῷ
υψούμενος καί ἀπενέκρωσας ἐχθρόν, νεκρούμενος θελήματι, ὅθεν
ικετεύω σε, τῆς σαρκός μου θελήματα, νέκρωσον καί ζώωσον, τήν
αθλίαν καρδίαν μου, νηστεία παθοκτόνῳ καθάρας με πάσης κηλίδος
ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἐπονείδιστον, οἰκτίρμον θάνατον, διά σταυρώσεως, ἐκῶν
υπέμεινας, ὃν ἡ τεκούσά σε Χριστέ, ὀρώσα ἐπιτρώσκετο, σπλάγχνα
κοπτομένη γάρ, μητρικῶς ἐπωδύρετο, ἥς ταῖς παρακλήσεσι, διά
σπλάγχνα ἐλέους σου, οἰκτείρησον καί σώσον τόν Κόσμον, ὁ αἴρων
τήν τούτου ἀμαρτίαν.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος β' Αναστάς ἐκ τοῦ μνήματος

Τήν φαιδράν διανύοντες, τῶν Νηστειῶν ευωχίαν βοώμεν. Ἀπαντας διατήρησον ἐν εἰρήνῃ Κύριε, πάσης τῆς μηχανίας τοῦ ἐχθροῦ ρυσάμενος, καί ἀξιώσον ἡμᾶς ὡς υπεράγαθος, τόν Σταυρόν σου τόν σεπτόν, φόβῳ ἀσπάσασθαι, ὁ δι' αὐτοῦ τά ἐλέη σου, παρέχων τή Οἰκουμένη, μόνη Πολυέλεε.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον Εὐσπλαγχνίας

Ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου Ὁρώσά σε νεκρόν, ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, βοῶσα ἔλεγε. Τί τό φοβερόν τούτο μυστήριον; ὁ πάσι δωρούμενος ζωὴν τήν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν σταυρῷ πῶς θνήσκεις, θάνατον ἐπονείδιστον.

Ὡδή γ' Ἦχος γ' Τό στερέωμα

Συσταυρούμενοι, τῷ δι' ἡμᾶς σταυρωθέντι, νεκρώσωμεν ἅπαντα, σαρκὸς τά μέλη ἐν νηστείαις καί ευχαίς καί δεήσεσιν.

Ὁ τήν ἀκανθαν, τῆς ἀμαρτίας ἐκτείλας, σταυρώσει σου Κύριε, τοὺς ἀκανθῶδεις, λογισμοὺς τῆς διανοίας μου ἐκτίλον.

Καθοπλίσαντες, τὰς διανοίας νηστεία τρεψώμεθα ἐκφυλα Δαιμόνων στίφη, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ τειχιζόμενοι.

Θεοτοκίον

Σωματούμενος ἐκ σοῦ προήλθεν ὁ Λόγος, τήν ἐκπτώσιν Ἀχραντε, τῶν Προπατόρων, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν διορθούμενος.

Ἔτερον Ποίημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου Ἦχος β'

Στερέωσον ἡμᾶς

Ὁσὸς ζωοποιὸς Σταυρὸς Κύριε, σφραγίς μοι υπάρχεις εἰς σωτηρίαν, ἐν αὐτῷ γάρ τόν ἀντίπαλον καταργῶν ἀνυμνῶ σε ὡς Θεόν δυνατόν.

Τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ καρπὸν ἤνεγκε, τῷ Κόσμῳ ζωώσεως αἰδίου, οὐ ἡμεῖς ἀπογευόμενοι, ἐκ θανάτου Χριστέ ἀπολυτρούμεθα.

Δόξα...

Τὰ τρία τῆς μίας μορφῆς πρόσωπα δοξάζω Πατέρα, Υἱόν, καί

Πνεύμα, Ἐν τό κράτος τῆς θεότητος, βασιλεύει γάρ, καί μοναρχεῖ ως Θεός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο τόκος σου σεμνή φρικτός πέφυκε, Θεός γάρ υπάρχει
ενανθρωπήσας, ο ανάρχως εκ Πατρός γεννηθείς, καί εκ σου επ'
εσχάτων πλήν ανδρός κυηθείς.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Η χάρις τού Σταυρού προεκλάμπουσα, τώ Κόσμω πρός τά θειά σου
Οικτίρμον, συγκαλείται Πάθη πάντας ημάς, ά πιστώς προσκυνήσαι
καταξίωσον.

Ο Ειρμός

Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν
φόβον σου εμφύτευσον εις τάς καρδιάς ημών τών υμνούντων σε.

Ωδή η'

Αστέκτω πυρί ενωθέντες

Σταυρώ τας αρχάς θριαμβεύσας, καί τάς εξουσίας τού σκότους
Φωτοδότα, όταν έλθης μετ' εξουσίας, κρίναι Κόσμον άπαντα, μή τά
εμα', Λόγε θριαμβεύσης κρύφια, ίνα τήν πολλήν σου, δοξάζω
ευσπλαγχνίαν.

Κριτός ο κριτής πρό βημάτων, έστης κατακρίνων τήν έχθραν τώ
Σταυρώ σου, μακρόθυμε Δικαιοκρίτα, διό κατακρίσεως αιωνίου ρύσαι,
τούς φόβω κραυγάζοντας, καί υπερυψούντας τήν σήν φιλανθρωπίαν.

Νηστείας πυρί στομωθέντες, Παίδες ευσεβείς, τήν επηρμένην πάλαι
φλόγα, θεία δρόσω έσβεσαν όντως, καί ημείς νηστεύοντες τάς
καμίλους πάντων, παθών κατασβέσωμεν, όπως τῆς γεέννης
εκφύγωμεν τήν φλόγα.

Θεοτοκίον

Εκ σου τού Θεού η σοφία, οίκον εαυτή δομησαμένη εσαρκώθη
απορρήτω συγκαταβάσει, Κόρη απειρόγαμε, σύ γάρ μόνη, πασών
γενεών εκλέλεξαι, άφθορος αφάρτου εις κατοικίαν Λόγου.

Ειρμός άλλος

Τόν εν τή βάτῳ Μωσει

Ο φέρων λόγω τό πάν, δι' εμέ πάντα φέρεις, ραπισμούς εμπτυσμούς
τε, καί τήν σταύρωσιν Χριστέ, αινώ τά μεγαλεία, τῆς σῆς
φιλανθρωπίας, εις πάντας τούς αιώνας.

Θύη Χριστέ ως αμνός, λογχευθείς τήν πλευράν σου, ίνα με τό

πρόβατον σώσης, τό απολλωλός, εκ θήρας διαβόλου, καί τή καλή σου μάνδρα, συντάξης εις αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Θεότης μία Τριάς, η αμέριστος φύσις μεριστή δέ προσώποις, τό αϊδιον κράτος, Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα, σε ανυμνολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Αγνή, η ουράνιος πύλη, η σωτήριος θύρα, πάντων τών Χριστιανών, τήν δέησιν προσδέχου, τών σέ μακαριζόντων, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Εν τώ Σταυρώ σου Χριστέ, Ιερείς εγκραυχώνται, Βασιλείς κραταιούνται, πάς φωτίζεται πιστός, αξίωσόν με τούτον, ιδείν καί προσκυνήσαι καί άσαι εις αιώνας.

**Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Ο Ειρμός**

Τόν εν τή βάτω Μωσει, τής Παρθένου τό θαύμα, εν Σιναίω τώ όρει, προτυπώσαντά ποτε, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Εν νόμω σκιά καί γράμματι

Τόν όφιν Μωσής εν ξύλω ανυψών, σέ προετύπου Χριστέ, Σταυρώ εθελουσίως υπωθέντα,, καί τού πονηρού τήν ιοβόλον κακίαν, απορραπίσαντα, πρός σεαυτόν δέ τούς βροτούς, ανελκύσαντα φιλάνθρωπε.

Πυρί με τού σου καθάρισον φόβου, ανάπτων μου τή ψυχή, τήν θείαν σου αγάπην, καί Σταυρώ τειχίζων με τώ σώ, ήν εξηπάτησε δόλω, ο παλαιός πτερνιστής, ταίς ηδοναίς αμαυρώσας, τήν εμήν Χριστέ διάνοιαν.

Αισχρών λογισμών, καί πράξεων φαύλων, νηστεύσωμεν αδελφοί, αγνίσωμεν καρδίας, πτερωθώμεν θείαις αρεταίς, καί χαμαιζήλου κακίας, ορμάς εκκλίνωμεν, ίνα τό Πάσχα τό μέγα, λαμπροφόροι θεασώμεθα.

Θεοτοκίον

Εκ σου τήν ημών, πτωχείαν Παρθένε, θέλων εφόρεσεν ο πλούσιος τή φύσει, ορατός δέ γέγονεν ημίν, ο αοράτως τοίς άνω χοροίς υμνούμενος, τήν συντριβείσαν εικόνα, αναπλάττων αγαθότητι.

**Ειρμός άλλος
Σέ τήν νοητήν**

Σέ τόν εν Σταυρώ, τάς χείρας τανύσαντα, καί τά τετραπέρατα οικειούμενον, δι' ού τήν πρός τόν Πατέρα, εύρομεν είσοδον, Υιέ Θεού πάντες μεγαλύνομεν.

Σέ εξ ακανθών, Χριστέ στεφανώσαντες, οι άνομοι έτυπτον, καί εσταύρωσαν, εν οίς η υπ' ουρανόν εκλονείτο άπασα, ημείς δέ σωθέντες, σέ μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Σέ τήν τριφεγγή, αγίαν θεότητα, τήν τό πάν συνέχουσαν, καί φυλάττουσαν αεί, τόν Πατέρα, Υιόν τε, καί Πνεύμα τό ζών, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν φωτεινήν, νεφέλην τού Πνεύματος, εξ ής ημίν έλαμψε φώς τό απρόσιτον, Χριστός τής δικαιοσύνης ο μέγας Ήλιος, ύμνοις Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σύ ημών τό φώς, τό άγιον σύνθημα, τό τής νίκης τρόπαιον, ο Σταυρός τού Χριστού, αυτός τήν εγκράτειαν ημίν καταγλύκανον, καί σέ προσκυνήσαι καταξίωσον.

Ο Ειρμός

Σέ τήν νοητήν, καί έμψυχον κλίμακα, εν ή ο Θεός ημών επεστήρικτο, δι' ού τήν πρός ουρανόν εύρομεν άνοδον, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

**Απόστιχα τών Αίνων
Ιδιόμελον Ήχος β'**

Εν τιμή ών υιότητος, Πατρός αγαθού, ο άνους εγώ ου συνήκα, αλλ' εμαυτόν τής δόξης εστέρησα, τόν πλούτον κακώς δαπανήσας τής χάριτος, λειπόμενος δέ θείας τροφής, παράσιτος γέγονα μιαρών πολίτη, υπ' αυτού δέ πεμφθείς εις τόν αυτού ψυχοφθόρον αγρόν, ζών ασώτως συνεβοσκόμην τοίς κτήνεσι, καί ταίς ηδοναίς δουλεύων, ουκ ενεπλησκόμην. Αλλ' υποστρέψας, βοήσω τώ ευσπλάγχνω, καί οικτίρμονι Πατρί. Εις τόν ουρανόν, καί ενώπιόν σου, ήμαρτον, ελέησόν με. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Τών Μαρτύρων σου τα πλήθη, δυσωπούσί σε Χριστέ. Ελέησον ημάς ως φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ότε εκ τού ξύλου

Πόνους υπομείνασα πολλούς, εν τή τού Υιού καί Θεού σου, σταυρώσει Άχραντε, έστενες δακρύουσα, καί ανεβόας πικρώς. Οίμοι Τέκνον γλυκύτατον! αδίκως πώς πάσχεις, θέλων εκλυτρώσασθαι, τούς εξ Αδάμ γηγενείς; Όθεν Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν εν πίστει, ίλεων ημίν τούτον απέργασαι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ Τροπάριον τής Προφητείας Ήχος πλ. δ'

Υπόστασις έργων, εν ημίν ουκ έστι Κύριε, ελεήμων υπάρχεις
φιλόανθρωπε, τά έργα τών χειρών σου, μή παρίδης αναμάρτητε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός μθ'

Θύσον τώ Θεώ θυσίαν αινέσεως.

Στίχ. Θεός θεών Κύριος ελάλησε, καί εκάλεσε τήν γήν.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Ι', 12-20)

Έσται, όταν συντελέση Κύριος πάντα ποιών έν τώ όρει Σιών, καί εν Ιερουσαλήμ, επισκέψομαι επί' τόν νούν τόν μέγαν, επί τόν άρχοντα τών Ασσυρίων, καί επί τό ύψος τής δόξης τών οφθαλμών αυτού. Είπε γάρ. Εν τή ισχύϊ ποιήσω, καί εν τή σοφία τής συνέσεως αφελώ όρια εθνών, καί τήν ισχύν αυτών προνομεύσω, καί σείσω πόλεις κατοικουμένας, καί τήν Οικουμένην όλην καταλήψομαι τή χειρί ως νοσσιάν, καί ως καταλελειμμένα ωά αρώ, καί ουκ έστιν, ός διαφεύξεταί με, ή αντείπη μοι. Μή δοξασθήσεται αξίνη άνευ τού κόπτοντος εν αυτή; ή υψωθήσεται πρίων άνευ τού έλκοντος αυτόν, ως άν τις άρη ράβδον ή ξύλον, καί ουχ ούτως, αλλά αποστελεί Κύριος Σαβαώθ εις τήν σήν τιμήν, ατιμίαν, καί εις τήν σήν δόξαν, πύρ καιόμενον καυθήσεται. Καί έσται τό φώς τού Ισραήλ εις πύρ, και αγιάσει αυτόν εν πυρί καιομένω, καί φάγεται ωσει χόρτον τήν ύλην. Τή ημέρα εκεί, νη αποσβεσθήσονται τά όρη, καί οι βουνοί, καί οι δρυμοί, καί καταφάγεται από ψυχής έως σαρκών, καί έσται ο φεύγων, ως ο φεύγων από φλογός καιομένης, καί οι καταλειφθέντες απ' αυτών, αριθμός έσονται, καί παιδίον γράψει αυτούς. Καί έσται εν τή ημέρα εκείνη, ουκέτι προστεθήσεται τό καταλειφθέν Ισραήλ, καί οι σωθέντες τού Ιακώβ ουκέτι μή πεπιοιθότες ώσιν επί τούς αδικήσαντας αυτούς, αλλ' έσονται πεπιοιθότες επί τόν Θεόν, τόν Άγιον τού Ισραήλ

τή αληθεία.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ν'

Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί, ο Θεός.

τ55 [top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Ιδιόμελον

Ἦχος δ'

Ασώτως διασπείρας, τόν πατρικόν μου πλούτον, έρημος γέγονα, εν τή χώρα οικήσας, τών πονηρών πολιτών, καί τή αλογία ωμοιώθην ανοήτοις κτήνεσι καί πάσης γεγύμνωμαι θείας χάριτος, διό επιστρέψας βοώ σοι, τώ ευσπλάγχνω καί οικτίρμονι Πατρί. Ἠμαρτον, δέξαι με μετανοούντα ο Θεός, καί ελέησόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ιερεία έμψυχα, ολοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεού, Θεόν γινώσκοντα, καί Θεώ γινωσκόμενα, πρόβατα, ών η μάνδρα λύκοις ανεπίβατος, πρεσβεύσατε, καί ημάς συμποιμανθήναι υμίν, επί ύδατος αναπαύσεως.

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ἦχος πλ. β' Ὅλην αποθέμενοι

Ηλίου αυγάσματα, τού νοητού δεδειγμένοι, θεόπται Απόστολοι, φωτισμόν αιτήσατε, ταίς ψυχαίς ημών, καί παθών ρύσατε, αχλυώδους σκότους, καί ημέραν τήν σωτήριον, ιδείν πρεσβεύσατε, διά πρεσβειών καί δεήσεων, καρδίας εκκαθάραντες, άς ο πονηρός ετραυμάτισεν, όπως ημάς πίστει, σωζόμενοι γεραίρωμεν αεί, τούς τώ πανσόφω κη ρύγματι, Κόσμον διασώσαντας.

Εις χώραν ο Άσωτος, αποδημήσας κακίας, κακώς εδαπάνησα, όν περ Πάτερ εύσπλαγχνε, πλούτον δέδωκας, καί λιμώ τήκομαι, αγαθών πράξεων, και αισχύνην παραβάσεως, ιδού ενδέδυμαι, χάριτος ενθέου γυμνούμενος, καί κράζω σοι τό. Ἠμαρτον, οίδα γάρ τήν σήν αγαθότητα, δέξαι με ως ένα, οικτίρμον τών μισθίων σου Χριστέ, τών Αποστόλων δεήσεσι, τών ηγαπηκότων σε.

Ἔτερον, Προσόμοιον Ποίημα Θεοδώρου

Εκ δεξιών τού Σωτήρος

Απόστολοι τού Σωτήρος, φωστήρες Οικουμένης, καί ευεργέται καί σώσται, οι Θεού τής δόξης, ως ουρανοί διηγήτορες, καί πεποικιλμένοι τοίς άστροις τών θαυμάτων, καί τοίς τέρασι τών ιάσεων, εκτενώς υπέρ ημών, τάς Ικετηρίας Κυρίω προσάγετε, εις οσμήν άχραντον, τάς

ευχάς δεχθῆναι ἡμῶν, καί αξιωθῆναι τόν ζωηφόρον Σταυρόν καί προσπτύξασθαι, καί βλέψαι φόβῳ ἅπαντας, αὐτοῦ τῇ προσκυνήσει, κατάπεμψον ἡμῖν τὰ ἐλέησου, Σωτῆρ ὡς φιλόανθρωπος.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ'
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός να'

Ἠλπισα ἐπὶ τό ἐλεος τοῦ Θεοῦ εἰς τόν αἰῶνα.

Στίχ. Τί ἐγκαυχά ἐν κακίᾳ ὁ δυνατός;

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ζ', 6-9)

Νῶε ἦν ἐτῶν ἑξακοσίων, καί ὁ κατακλυσμός τοῦ ὕδατος ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς. Εἰσῆλθε δέ Νῶε, καί οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καί ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καί αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κιβωτόν, διὰ τό ὕδωρ τοῦ κατακλυσμοῦ. Καί ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καί ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν μὴ καθαρῶν, καί ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καί ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν μὴ καθαρῶν, καί ἀπὸ τῶν θηρίων, καί ἀπὸ πάντων τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς, δύο δύο εἰσῆλθον πρὸς Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ, καθά ἐνετείλατο ὁ Θεός τῷ Νῶε.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός νβ'

Ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐκ ἔστι Θεός.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Θ', 12-18)

Υἱέ, ἐὰν σοφός γένῃ σεαυτῷ, σοφός ἔσῃ καὶ τοῖς πλησίον σου, ἐὰν δέ κακός ἀποβῇς, μόνος ἂν ἀντλήσεις τὰ κακά. Υἱός πεπαιδευμένος σοφός ἔσται, τῷ δέ ἄφρονι διακόνῳ χρήσεται, ὅς ἐρείδεται ἐπὶ ψεύδεσιν, οὗτος ποιμανεῖ ἀνέμους, ὁ δ' αὐτός διώξεται ὄρνεα πετώμενα, ἀπέλιπε γάρ ὁδοὺς τοῦ εαυτοῦ ἀμπελώνος, τοὺς δέ ἄξονας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται. Διαπορεύεται δέ δι' ἀνύδρου ἐρήμου, καὶ γῆν διατεταγμένην ἐν διψώδεσι, συνάγει δέ χερσὶν ἀκαρπλίαν. Γυνὴ ἄφρων καὶ θρασεῖα ἐνδεὲς ψωμοῦ γίνεται, ἢ οὐκ ἐπίσταται αἰσχύνῃν, ἐκάθισεν ἐπὶ θύραις τοῦ εαυτῆς οἴκου, ἐπὶ δίφρου ἐμφανῶς ἐν πλατείαις, προσκαλουμένη τοὺς παριόντας καὶ κατευθύνοντας ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. Ὅς ἐστὶν ὑμῶν ἀφρονέστατος, ἐκκλινάτω πρὸς με, καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρονήσεως παρακελεύομαι λέγουσα. Ἄρτον κρυφίων ἠδέως ἄψασθε, καὶ ὕδατος κλοπῆς γλυκεροῦ πίετε. Ὁ δέ οὐκ οἶδεν, ὅτι γηγενεῖς παρ' αὐτῇ ὀλλυνται, καὶ ἐπὶ πέταυρον Ἄδου συναντᾷ. Ἀλλὰ ἀποπήδησον, μὴ χρονίσῃς ἐν τῷ τόπῳ αὐτῆς, μηδὲ ἐπιστήσης τό σὸν ὄμμα πρὸς αὐτήν, οὕτω γάρ

διαβήση ύδωρ αλλότριον, από δε ύδατος αλλοτρίου απόσχου, καί από πηγής αλλοτρίας μή πίης, ίνα πολύν ζήσης χρόνον, προστεθήσεται δέ σοι έτη ζωής.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εις τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. β' Ελπίς τοῦ Κόσμου αγαθή

Φωστήρες κόσμου απλανείς, Μαθηταί τοῦ Σωτήρος, φωτίσατέ μου τήν ψυχήν, αμαρτία τυφλώπτουσαν, καί δείξατε θείας ημέρας κοινωνόν, φυλάττοντα τάς σωτηρίους εντολάς, καί σκότους με λυτρώσατε εκεί τοῦ αφεγγούς, όπως ημάς δοξάζω.

Θεοτοκίον

Αγία Δέσποινα Χριστού, τοῦ Θεοῦ ημῶν Μήτηρ, ως τῶν απάντων ποιητήν απορρήτως τεκούσα, ικέτευε σύν Αποστόλοις Ιεροίς, εκάστοτε τήν αγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν ημάς λυτρώσασθαι, καί άφесιν ημίν, δούναι αμαρτημάτων.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. β' Αγγελικαί δυνάμεις

Κοσμολαμπτεῖς φωστήρες, θείοι Απόστολοι, καταφωτίσατε τούς υμνωδούς υμῶν, αμείβοντες τόν χρόνον τῆς Νηστείας, αξίως αιτούμενοι, πάντας θεάσασθαι, τό ξύλον τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, καί ασπάσασθαι αρρύτοις χείλεσι, καί οφθαλμοίς, εκβοώντας ψαλμικώς. Κύριε δόξα σοί.

Θεοτοκίον

Ελπίς τοῦ Κόσμου αγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τήν σήν καί μόνην φοβεράν, προστασίαν αιτούμεν. Σπλαγχνίσθητι εις απερίστατον λαόν, δυσώπησον τόν ελεήμονα Θεόν, ρυσθήναι τάς ψυχάς ημῶν, εκ πάσης απειλής, μόνη ευλογημένη.

Ωδή δ' Ἦχος πλ. β' Χριστός μου δύναμις

Νηστείαν δάκρυα, ευχάς συμπάθειαν, ευκατάνυκτον ήθος, γνώμην ορθήν, βίου καθαρότητα, επιδειξώμεθα πιστοί, όπως δόξης

απολαύσωμεν.

Φωστήρες φαίνοντες, τώ στερεώματι, τής σεπτής Εκκλησίας
περιφανώς, ώφθητε Απόστολοι, διό φωτίσατε ημών, τās καρδίας θείω
Πνεύματι.

Ως θείοι άνθρακες, προσαναπτόμενοι, τώ πυρί τώ αϋλω τās
εμπαθείς, ύλας καταφλέξατε, τών καρδιών ημών σοφοί, τού Θεού
ημών Απόστολοι.

Θεοτοκίον

Λυχνία άσβεστος, νυμφών ολόφωτε, Σεραφίμ υπερτέρα καί
Χερουβίμ, όχημα Πανάμωμε, αμαρτιών με χαλεπών, καί κινδύνων
ελευθέρωσον.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου Ακήκοεν ο προφήτης

Λαμπτήρες θεοφανείας, Απόστολοι τού Σωτήρος αναδειχθέντες, τής
αγνοίας τήν νύκτα ελύσατε, καί τήν Εκκλησίαν αιθριάσαντες φωτίζετε
τήν Οικουμένην ταίς πυριφθόγγοις, θείαις διδαχαίς υμών.

Τόν Κόσμον διαδραμόντες, άλλος ούν κατ άλλο μέρος, εις μίαν
πίστιν, πάντας συνηθροίσατε Απόστολοι, καί μεταλαχόντες τά
ουράνια, χορεύετε, Χριστόν απαύστως εκδυσσωπούντες, τού σωθήναι
πάντας ημάς.

Δόξα...

Υιόν εκ Πατρός καί Πνεύμα, δοξάζω ως εξ ηλίου φώς καί ακτίνα τό
μέν γεννητώς, ότι καί γέννημα, τό δέ προβλητώς, ότι καί πρόβλημα
συνάναρχον, μίαν ουσίαν, προσκυνουμένην, υπό πάσης κτίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος βρέφος τεκούσα, καί τήν αγνείαν φρουρούσα, σεμνή σύ
ώφθης, τόν Θεόν γεννήσασα καί άνθρωπον, ένα τόν αυτόν εν
εκατέρα μορφή, τό θαύμα σου Παρθενομήτορ, εκπλήττει πάσαν,
ακοήν καί έννοιαν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Πρεσβείαις υμών αγίαις, Απόστολοι τού Κυρίου αξιωθώμεν, τόν
ζωοποιόν Σταυρόν προσπτύξασθαι, αγνοίς καί τοίς χείλεσι καί
όμμασι, προκείμενον τοίς εν τώ Κόσμω, καί υπό πάντων
καταπροσκυνούμενον.

Ο Ειρμός

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ότι μέλλεις
εκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ανθρώποις δείκνυσθαι, καί έλεγεν.

Ακήκοα τήν ακοήν σου, καί εφοβήθην. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή η'

Εκ φλογός τοίς οσίοις

Μωϋσὴν ἡ νηστεία, θεόπτην ἔδειξε, καί Ἡλίαν πυρίνω ἄρματι ἔλαβε, σπεύσον λογισμῶν βλαβερῶν ἐγκρατεύθητι, ὅπως χαμαιζήλου, ψυχὴ ρυσθῆς ἀπάτης.

Ολισθαίνων τοίς χείρω, προσεπεκτείνομαι, καί τῷ μῶλωπι τραύμα, προσεπιτίθημι, ἴασαι Χριστέ τήν λιθῶδὴ μου πώρωσιν, ταίς τῶν Αποστόλων, Οικτίρμον ἱκεσίαις.

Οἱ τοῦ Κόσμου φωστήρες, οἱ θαυγέστατοι, τῶν παθῶν ἡμῶν νέφη, διασκεδάσατε, καί προσκυνητάς, τῆς λαμπρᾶς Αναστάσεως, δείξατε ὑμνούντας, τὸν Ἥλιον τῆς Δόξης.

Θεοτοκίον

Γενεαὶ γενεῶν σου Θεομακάριστε μακαρίζουσι πάλαι, ὡς προεφήτευσας, μόνη γάρ βροτοῖς τὸν μακάριον τέτοκας, Λόγον ἀπορρήτως, ἐκ σοῦ σωματωθέντα.

Εἰρμός ἄλλος

Οἱ ὅσιοί σου Παῖδες

Εν τῷ βυθῷ τῆς πλάνης τοὺς νηχομένους, ἀγρεύσαντες καλάμῳ τῆς πίστεως, Ἀπόστολοι Κυρίου φέρετε τούτους, εὐλογούντας, ὑμνούντας, καί ὑπερυψούντας τὸν Κύριον, ἐγάλη ἡ ἰσχὺς σου ἐν Αποστόλοις, ὅτι σκιαὶ καί σουδάρια αὐτῶν, ἰώνται τοὺς ἀσθενούντας, εὐλογούντας, ὑμνούντας, καί ὑπερυψούντας τὸν Κύριον.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Ἀνάρχῳ καί γεννήσει τε καί προόδῳ, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν δοξάζω τὸν γεννηθέντα, ὑμνῶ τὸ συνεκλάμπον, Πατρί τε καί Υἱῷ Πνεῦμα ἁγίον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅν ἔτεκες Παρθένε ἀνερμηνεύτως, διαπαντός ὡς φιλόανθρωπον, μή διαλίπης δυσωπούσα, ἵνα κινδύνων σῶσῃ, τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι

Ἡ δωδεκάς ἁγία τῶν Αποστόλων, τὸν τίμιον Σταυρόν καταξίωσον, ἀκατακρίτως με προσκυνῆσαι εὐλογούντα, ὑμνούντα, καί ὑπερυψούντα τὸν Κύριον.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Οι όσιοί σου Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, τὰ Χερουβὶμ ἐμιμήσαντο, τὸν Τρισάγιον ὕμνον ἀναβοώντας. Εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν

Θεέ καὶ Κύριε, πολυέλεε, τὰ τῆς ἐμῆς καρδίας, ἀποκάθαρσον τραύματα, μετανοίας προσπλάττων μοι φάρμακα, ἡμαρτον, ἡμαρτόν σοι, οἰκτεῖρον σῶσόν με, ταῖς τῶν Ἀποστόλων σου εὐχαῖς, ὡς πολυέλεος.

Ὁρμαῖς ἀτόποις ἐξηκολούθησα, φρενοβλαβῶς καὶ ἔξω, ἐμαυτοῦ ὅλως γέγονα, ἡδονῶν τό τραχὺ σιτιζόμενος, καὶ τῆς σωτηριώδους καθυστερούμενος, βρώσεως ὁ ἄσωτος Χριστέ, οἰκτεῖρον σῶσόν με.

Ψυχὴ κακίας μὴ καθαρεύουσα, καὶ ἡδονῶν σαυτὴν, φθοροποιῶν μὴ μακρύνουσα, τί ἀκαίρως ἀγάλλῃ νηστεύουσα; ταύτην γάρ τὴν νηστείαν οὐκ ἐξελέξατο, Κύριος ὁ μόνος, τὴν ἡμῶν θέλων διόρθωσιν.

Θεοτοκίον

Φωτὶ τῷ θεῷ με φωταγωγήσον, ἡ τοῦ φωτός Παρθένε, Θεοτόκε λοχεύτρια, καὶ ψυχῆς μου τὸν ζόφον ἀπέλασον, ὅπως σε μακαρίζω, ἢν μακαρίζουσι, πάσαι τῶν ἀνθρώπων γενεαί, ὡς προεφήτευσας.

Εἰρμός ἄλλος

Ἀσπόρου συλλήψεως

Οἱ λόγῳ ἰδιῶται, σοφοὶ τῇ γνώσει ὠφθητε, πλοκάς τῶν λόγων, φιλοσόφων λύσαντες, ρητόρων τάς διπλόας, καὶ ψήφους ἀστρονόμων, διό Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, μόνοι πάσης οἰκουμένης, ἀνεδείχθητε Διδάσκαλοι.

Ὁ Πέτρος ρητορεύει, καὶ Πλάτων κατεσίγησε, διδάσκει Παῦλος, Πυθαγόρας ἔδυσσε, λοιπὸν τῶν Ἀποστόλων, θεολογῶν ὁ δῆμος, τὴν τῶν Ἑλλήνων νεκράν φθογγὴν, καταθάπτει, καὶ τὸν Κόσμον, συνεγείρει πρὸς λατρείαν Χριστοῦ.

Δόξα...

Ὡς μόνου μονογεννήτωρ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατὴρ, καὶ μόνε μόνου, φῶς φωτός ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μονῶς μόνου, Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα. Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν, ὦ Τριάς μονάς ἁγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τό θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε, πῶς

συλλαμβάνεις, ασπύρως τόν άληπτον; ειπέ πώς παρθενεύεις, γεννήσασα ως μήτηρ; Τό υπέρ φύσιν πίστει λαβών, τό τικτόμενον προσκύνει, όσα θέλει γάρ καί δύναται.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τόν Σταυρόν τόν τίμιον, τό ξύλον τό πανάγιον, ό τήν τού Κόσμου, σωτηρίαν ήνθησεν, ιδείν καί προσκυνήσαι, πάντες αξιωθώμεν, αγνοίς καί χείλεσι καί ψυχή ικεσίαις υμών πάντων, τών αγίων Αποστόλων Χριστού.

Ο Ειρμός

Ασπύρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

**Απόστιχα τών Αίνων
Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'**

Τής υιοθεσίας εκπεσών ο άσωτος εγώ, δουλοπρεπώς χοίροις συνδιαιτώμενος, καί μηδέ τής αυτών τροφής χορταζόμενος, επανέρχομαι πρός σέ, τόν Πατέρα τόν εύσπλαγχνον, όθεν εξήλθον κακώς, υποστρέφω καλώς, εν μετανοία κραυγάζων. Ήμαρτον εις τόν ουρανόν, καί ενώπιόν σου Πάτερ, Παράσχου μοι εν επιστροφή τό μέγα έλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τούς εκλεκτούς εθαυμάστωσε, καί Αγίους ο Θεός ημών. Αγαλλιάσθε, καί ευφραίνεσθε πάντες οι δούλοι αυτού, υμίν γάρ ητοίμασε τόν στέφανον, καί τήν βασιλείαν αυτού. Αλλ' αιτούμεν, καί ημών μή επιλάθοισθε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής, σέ ικετεύομεν. Πρέσβευε Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

**ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ
Τροπάριον τής Προφητείας
Ήχος βαρύς**

Εάν ανομίας παρατηρήσης Φιλάνθρωπε, ποία σωτηρίας ελπίς ημίν, αλλά τήν σήν εξ ύψους βοήθειαν, ως οικτίρμων τώ λαώ σου, κατάπεμψον Κύριε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός νγ'

Ο Θεός, εν τώ ονόματί σου σώσόν με.

Στίχ. Ο Θεός, εισάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

**Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΑ', 10 - ΙΒ', 2)**

Τάδε λέγει Κύριος. Ἐσται εν τῇ ἡμέρα ἐκείνη ἡ ρίζα τοῦ Ιεσσαί, καί ο ανιστάμενος ἀρχεῖν ἐθνῶν, ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιούσι, καί ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ, τιμή. Καί ἔσται τῇ ἡμέρα ἐκείνη, προσθήσει ο Κύριος τοῦ δείξαι τήν χεῖρα αὐτοῦ, τοῦ ζηλώσαι τό καταλειφθέν υπόλοιπον τοῦ λαοῦ, ὁ ἄν καταλειφθῇ υπό τῶν Ἀσσυρίων, καί ἀπό Αἰγύπτου, καί ἀπό Βαβυλῶνος, καί ἀπό Αἰθιοπίας καί ἀπό Ελαμιτῶν, καί ἀπό ἡλίου ανατολῶν, καί ἐξ Αραβίας. Καί ἀρεῖ σημεῖον εἰς τὰ ἔθνη, καί συνάξει τοὺς ἀπολομένους Ἰσραήλ, καί τοὺς διεσπαρμένους Ἰούδα συνάξει ἐκ τῶν τεσσάρων πτερυγῶν τῆς γῆς. Καί ἀφαιρεθήσεται ο ζήλος Εφραΐμ, καί οἱ ἐχθροὶ Ἰούδα ἀπολούνται. Καί ἔσται τῷ Ἰσραήλ, ὡς τῇ ἡμέρα, ὅτε ἐξήλθεν ἐκ γῆς Αἰγύπτου. Καί ἐρεῖς εν τῇ ἡμέρα ἐκείνη. Ευλογῶ σε, Κύριε, διότι ὠργίσθης μοι, καί ἀπέστρεψας τόν θυμόν σου, καί ἠλέησάς με. Ἰδού, ο Θεός μου σωτήρ μου πεπιοθῶς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ, καί σωθήσομαι εν αὐτῷ, καί οὐ φοβηθήσομαι, διότι ἡ δόξα μου, καί ἡ αἰνεσίς μου Κύριος, καὶ ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός νδ'

Ενώτισαι, ο Θεός, τήν προσευχήν μου.

Στίχ. Πρόσχες μοι, καί εισάκουσόν μου.

τ56[top](#)

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ**

Στιχηρά

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Σώτερ ο ἀληθὴς γλυκασμός, ο τὰ πικρότατα Μερράς πάλαι ὕδατα, γλυκάνας, τυπούντι τότε, ξύλῳ τοῦ θείου Σταυροῦ, ἀπλωθεῖς εν τούτῳ, ὡς εὐδόκησας, χολῆς ἀπεγεύσω δέ, τήν πλευράν ἐκκεντούμενος, ἐξ ἧς τῷ Κόσμῳ, ὕδωρ βρύεις ἀφέσεως, εἰς ἀνάπλασιν, τοῦ βροτείου φυράματος. ὅθεν δοξολογούμεν σου, τήν ἀφατον δύναμιν, καί δυσωπούμεν. Παράσχου, ἡμῖν τόν φόβον σου Κύριε, καιρῷ τῆς Νηστείας, καί συγχώρησιν πταισμάτων, καί μέγα ἔλεος.

Λόγε ο ἀπλωθεῖς εν σταυρῷ, ἐπισυνάγων τὰ μακράν διεστῶτά σου,

υψώσας τόν λογισμόν μου, από κοπρίας παθών, αρεταίς παντοίαις, καταπλούτισον, διδούς τή καρδιά μου, τόν αγνότατον φόβον σου, καί τή ψυχή μου, τήν τελείαν αγάπην σου, τής πρός σάρκα με, αγαπήσεως τέμνουσαν, όπως δι' εγκρατείας σοι, ευχής καί δεήσεως, εν ταίς παρούσαις ημέραις, ευαρεστήσω καί βλέπω σου, φαιδρώς τήν ημέραν, τής Εγέρσεως λαμβάνων, τό μέγα έλεος.

Έτερον Προσόμοιον
Ποίημα Θεοδώρου Έχος α'
Νεφέλην σε φωτός

Τήν τρίτην τών σεπτών, Νηστειών Εβδομάδα, Χριστέ Λόγε περάσαντες, τό ξύλον του ζωηφόρου Σταυρού σου, κατιδείν αξίωσον ημάς καί σεπτώς προσκυνήσαι, καί άσαι επαξίως, δοξάσαι τό κράτος σου, υμνήσαι τά Πάθη σου, προφθάσαι τήν ένδοξον καθαρώς, καί άγίαν Ανάστασιν, τό Πάσχα τό μυστικόν, δι' ου Αδάμ επανήλθεν, εις τόν Παράδεισον.

Καί του Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Έχος πλ. δ' Ψαλμός νε'

Ελέησόν με, ο Θεός, ότι κατεπάτησέ με άνθρωπος.

Στίχ. Κατεπάτησάν με οι εχθροί μου όλην τήν ημέραν.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ζ', 11 - Η', 3)

Εγένετο εν τώ εξακοσιοστώ έτει, εν τή ζωή του Νώε, του δευτέρου μηνός, εβδόμη καί εικάδι του μηνός, τή ημέρα ταύτη ερράγησαν πάσαι αι πηγαί της αβύσσου, καί οι καταρράκται του ουρανού ηνεώχθησαν. Καί εγένετο ο υετός επί της γής τεσσαράκοντα ημέρας, καί τεσσαράκοντα νύκτας, Εν τή ημέρα ταύτη εισήλθε Νώε, Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ, οι υιοί Νώε, καί η γυνή Νώε, καί αι τρεις γυναίκες τών υιών αυτού μετ' αυτού εις τήν κιβωτόν, καί πάντα τά θηρία κατά γένος, καί πάντα τά κτήνη κατά γένος, καί πάν ερπετόν κινούμενον επί γής κατά γένος, καί πάν όρνεον πετεινόν κατά γένος αυτού, εισήλθον προς Νώε εις τήν κιβωτόν, δύο δύο, άρσεν καί θήλυ, από πάσης σαρκός, εν ώ εστι πνεύμα ζωής. Καί τά εισπορευόμενα, άρσεν καί θήλυ, από πάσης σαρκός, εισήλθε, καθά ενετείλατο Κύριος ο Θεός τώ Νώε, καί έκλεισε Κύριος ο Θεός τήν κιβωτόν έξωθεν αυτού. Καί εγένετο ο κατακλυσμός τεσσαράκοντα ημέρας, καί τεσσαράκοντα νύκτας επί της γής, καί επληθύνη τό ύδωρ, καί επήρε τήν κιβωτόν, καί υψώθη από της γής, καί επεκράτει τό ύδωρ, καί επληθύνετο σφόδρα επί της γής, καί επεφέρετο η κιβωτός επάνω του ύδατος, τό δέ ύδωρ

επεκράτει σφόδρα επί τῆς γῆς, καί εκάλυψε πάντα τὰ ὄρη τὰ υψηλά, ἃ ἦν υποκάτω τοῦ ουρανοῦ. Πεντεκαίδεκα πήχεις υπεράνω υψώθη τό ὕδωρ, καί επεκάλυψε πάντα τὰ ὄρη τὰ υψηλά. Καί απέθανε πάσα σὰρξ κινουμένη ἐπὶ τῆς γῆς τῶν πετεινῶν, καί τῶν κτηνῶν, καί τῶν θηρίων, καί πᾶν ἑρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς, καί πᾶς ἄνθρωπος, καί πάντα ὅσα ἔχει πνοήν ζωῆς, καί πᾶν ὃ ἦν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς απέθανε. Καί ἐξήλειψε πᾶν τό ἀνάστημα, ὃ ἦν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καί ἑρπετῶν, καί τῶν πετεινῶν τοῦ ουρανοῦ, καί ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τῆς γῆς, καί κατελείφθη Νῶε μόνος, καί οἱ μετ' αὐτοῦ, ἐν τῇ κιβωτῷ. Καί υψώθη τό ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς, ἡμέρας ἑκατὸν πενήκοντα. Καί ἐμνήσθη ὁ Θεὸς τοῦ Νῶε, καί πάντων τῶν θηρίων, καί πάντων τῶν κτηνῶν, καί πάντων τῶν πετεινῶν, καί πάντων τῶν ἑρπετῶν, ὅσα ἦν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ, καί ἐπήγαγεν ὁ Θεὸς πνεῦμα ἐπὶ τὴν γῆν, καί ἐκόπασε τό ὕδωρ. Καί επεκαλύφθησαν αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, καί οἱ καταρράκται τοῦ ουρανοῦ, καί συνεσχέθη ὁ υετός ἀπὸ τοῦ ουρανοῦ, καί ἐνεδίδου τό ὕδωρ, πορευόμενον ἀπὸ τῆς γῆς, καί ἡλαττονοῦτο τό ὕδωρ, μετὰ ἑκατὸν πενήκοντα ἡμέρας.

Προκείμενον Ἦχος βαρὺς Ψαλμός νς'

Ελέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με, ὅτι ἐπὶ σοὶ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου.
Στίχ. Καί ἐν τῇ σκιά τῶν πτερυγῶν σου ἐλπιά, ἕως οὐ παρέλθῃ ἡ ἀνομία.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Ι', 1-22)

Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα, υἱὸς δὲ ἄφρων λύπη τὴ μητρί, οὐκ ὠφελήσουσι θησαυροὶ ἀνόμους, δικαιοσύνη δὲ ρύσεται ἐκ θανάτου, οὐ λιμοκτονήσει Κύριος ψυχὴν δικαίαν, ζωὴν δὲ ἀσεβῶν ἀνατρέψει. Πενία ἄνδρα ταπεινοί, χεῖρες δὲ ἀνδρείων πλουτίζουν. Διεσώθη ἀπὸ καύματος υἱὸς νοήμων, ἀνεμόφθορος δὲ γίνεται ἐν ἀμνητῷ υἱὸς παράνομος. Εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν δικαίου, στόμα δὲ ἀσεβῶν καλύψει πένθος ἄωρον. Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, ὄνομα δὲ ἀσεβούς σβέννυται. Σοφὸς ἐν καρδίᾳ δέξεται ἐντολάς. Ὁ δὲ ἄστεγος χεῖλεσι σκολιάζων υποσκελισθήσεται, ὅς πορεύεται ἀπλῶς, πορεύεται πεποιοῦς. Ὁ δὲ διαστρέφων τὰς οδοὺς αὐτοῦ γνωσθήσεται, ὁ ἐννεύων ὀφθαλμοῖς μετὰ δόλου, συνάγει ἀνδράσι λύπας. Ὁ δὲ ἐλέγχων μετὰ παρρησίας εἰρηνοποιεῖ. Πηγὴ ζωῆς ἐν χειρὶ δικαίου, στόμα δὲ ἀσεβούς καλύψει ἀπώλεια. Μίσος ἐγείρει νεῖκος, πάντας δὲ τοὺς μή φιλονεικούντας καλύψει φιλία. Ὁς ἐκ χειλέων προσφέρει σοφίαν, ράβδῳ τύπτει ἄνδρα ἀκάρδιον. Σοφοὶ κρύψουσιν αἴσθησιν, στόμα δὲ προπτεοῦς ἐγγίζει συντριβή. Κτήσις

πλουσίων, πόλις οχυρά, συντριβή δέ ασεβών, πενία. Έργα δικαίων
ζωήν ποιεί, καρποί δέ ασεβών, αμαρτίας. Οδούς δικαίας ζωής
φυλάσσει παιδεία, παιδεία δέ ανεξέλεγκτος πλανάται. Καλύπτουσιν
έχθραν χείλη δίκαια, οι δε εκφέροντες λοιδορίας, αφρονέστατοί εισιν.
Εκ πολυλογίας ουκ εκφεύξη αμαρτίαν, φειδόμενος δέ χειλέων,
νοήμων έση. Άργυρος πετρυρωμένος γλώσσα δικαίου, καρδιά δε
ασεβούς εκλείπει. Χείλη δικαίων επίστανται υψηλά, οι δέ άφρονες εν
ενδεία τελευτώσιν. Ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν δικαίου, αύτη
πλουτίζει, καί ου μή προστεθή αυτή λύπη εν καρδιά.

Απόστιχα
Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Η εν τώ ξύλω τού Σταυρού, κρεμασθείσα ζωή τών απάντων, Χριστε ο
Θεός, ζωοποιήσόν μου τήν ψυχήν, τεθανατωμένην τοίς
παραπτώμασι, καί μή παντελώς απολέσθαι, τό σόν συγχωρήσης
πρόβατον, ο Ποιμήν ο καλός, απεσκίρτησα γάρ τών σών εντολών,
καί τόν τής αναμαρτησίας πλούτον, όν εδωρήσω μοι, διεσκόρπισα
φιλαμαρτήμονι προαιρέσει, διεφθάρην τε, καί εβδελύχθην, εν τοίς τής
ασωτείας επιτηδεύμασιν. Αλλ' ανακαίνισόν με, πρός μετάνοιαν
ελκύσας, ο μόνος πολυέλεος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρες σου Κύριε, ουκ ηρνήσαντό σε, ουκ απέστησαν απο τών
εντολών σου, ταίς αυτών πρεσβείαις ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ, η σέ κυήσασα, ανεβόα. Τί τό
ξένον, ό ορώ, μυστήριον Υιέ μου, πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί
κρεμάμενος ζωής χορηγέ;

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Τώ τής βρώσεως ξύλω, πάλοι θανέντες βροτώ Σταυρώ σου
οικτίρμον, ανεζωώθητοι, μεν, ού τή δυνάμει Αγαθέ, ημάς ενίσχυσον,
τής εγκρατείας τόν καιρόν, εν κατανύξει διελθείν, ποιούντας τό
θέλημά σου, καί κατιδείν τήν ημέραν, τής λαμπροφόρου Αναστάσεως.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ σε ορώσα, Χριστέ η Μήτηρ σου, εκουσίως εν μέσω,
ληστών κρεμάμενον, καί κοπτομένη μητρικώς, τά σπλάγχνα έλεγεν.
Αναμάρτητε Υιέ, πώς αδίκως εν σταυρώ ώσπερ κακούργος επάγης,
τό τών ανθρώπων ο θέλων, ζωώσαι γένος ως εύσπλαγχνος;

Μετά την γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα 'Ηχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Τήν σάρκα καθαρθέντας, υπό τής εγκρατείας, καί εν προσευχαίς
ελλαμφθέντας, τάς ψυχάς ημών Κύριε, τόν τίμιον Σταυρόν σου καί
σεπτόν, αξίωσον θεάσασθαι ημάς, καί εν φόβω προσκυνήσαι, εν
υμνωδίαις άδοντας καί λέγοντας. Δόξα τώ ζωηφόρω σου Σταυρώ,
δόξα τή θεία Λόγχη σου, όθεν ανεζωώθημεν, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τόν Άρνα επί ξύλου, η Αμνάς θεωρούσα, μετά ληστών μακρόθυμε,
σταυρούμενόν σε Λόγε, καί λόγχη εκκεντούμενον πλευράν, ηλάλαζε
βοώσα μητρικώς. Τί τό ξένον καί φρικώδες, Ιησού μου μυστήριον,
πώς καλύπτη τάφω, ο απερίγραπτος Θεός; άφραστον τό τελούμενον!
μή με τήν τεκούσαν μόνην εάσης, Υιέ μου γλυκύτατε.

Ωδή ε' 'Ηχος πλ. α' Ο αναβαλλόμενος

Ιασαί με Κύριε, καί ιαθήσομαι, τώ μώλωπί σου, τούς τής ψυχής μου,
εκκαθάρας μώλωπας, ο σαρκί τά πάθη, Χριστέ καταδεξάμενος.

Σέ ως εθεάσατο, σαρκί κρεμάμενον, Χριστέ εν ξύλω, τό φώς εις
σκότος, μετέβαλεν ήλιος.
καί γή εσαλεύθη, καί πέτραι διερράγησαν.

Ακανθοφορήσασαν, καί χερσωθείσάν μου, ψυχήν παντοίων, παθών
ιδέαις, Κύριε καθάρισον, ο στεφθείς ακάνθας δι' άκραν αγαθότητα.

Θεοτοκίον

Νέον απεκύησας ως βρέφος Πάναγνε, τόν Πλαστουργόν μου, όν
δυσωπούσα, πεπταλαιωμένον με εν πολλή κακία, ανακαινίσαι δέομαι.

Έτερον Ποίημα τού κυρίου Θεοδώρου 'Ηχος α' Εκ νυκτός ορθρίζοντες

Εν τώ τόπω τού Κρανίου, Ιουδαίοί σε σταυρώσαντες Χριστέ, εκίνουν κεφαλάς αυτών, γελώντας μυκτηρίζοντες. Σύ δέ ηνέσχου, εις τό σώσει ημάς.

Εν τώ τίτλω τού Σταυρού σου, επιγράψας ο Πιλάτος, τρισσώς τόν ένα τής Τριάδος σε, εκών παθόντα εδήλου, υπέρ τής πάντων σωτηρίας Χριστέ.

Δόξα...

Τής υπερφώτου Τριάδος, τό τρισήλιον υμνήσωμεν πιστοί, φώς τόν Πατέρα σέβοντες, φώς τόν Υιόν δοξάζοντες, φώς καί τό Πνεύμα καταγγέλλοντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών Αγγέλων ανωτέραν, ο εκ σου τεχθείς σέ έδειξε Σεμνή, όν γάρ εκείνοι τρέμουσιν, ως Θεώ ατενίσαι, σύ αγκαλίζη ως Υιόν σου Αγνή.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών δόξα σοι

Ο Σταυρός ο Πάνσεπτος, ο σωτήριος τού Κόσμου φυλακτήρ, φρούρησόν με νηστεύοντα, καί άξιον ανάδειξον, τής σής αχράντου προσκυνήσεως.

Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντες, ανυμνούμέν σε Χριστέ ο Θεός, τόν δι' ημάς πτωχεύσαντα, καί σταυρόν καί θάνατον, εν τή σαρκί σου υπομείναντα.

Ωδή η'

Σοί τώ παντουργώ

Έπλωσας σταυρώ, τάς σάς Χριστέ παλάμας, χειρός τού Προπάτορος, τό ακρατές αναιρών, ξύλφ δέ ξύλου ιάσω τήν κατάραν, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Σοί τώ θελητή, τής σωτηρίας Λόγε, προσπίπτω, θελήματα τά πονηρότατα, παύσον εν τάχει, εκ τής εμής καρδίας, ο σταυρόν καί πάθη, θελήσει υπομείνας.

Άσωτον ζωήν, ρερυπωμένον βίον, ποθήσας ημαύρωμαι, εγώ ο άσωτος, λάμψον ακτίνα, επιστροφής μοι Λόγε, ο ηλίου φέγγος, τώ πάσχειν αμαυρώσας.

Θεοτοκίον

Παύσον τής εμής, πολυωδύνου πάσαν, καρδίας τήν κάκωσιν, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, θραύσον δαιμόνων, τά βέλη καί τά τόξα, τών εκπολεμούντων, τήν ταπεινήν ψυχήν μου.

**Ειρμός άλλος
Τόν τούς υμνολόγους**

Τί σοι παθόντι προσενέγκωμεν, τώ τών απάντων Δεσπότη, ημείς οι
τάλανες; δι' ημάς γάρ σταυρόν κατεδέξω Χριστέ, υμνούμεν τού
υπερμετρήτου, ελέους σου τήν χάριν.

Επί ξύλου επαράτου Χριστέ, Ιουδαίοί σε κτείναντες φθόνω, ουκ
ελυμήναντο, τό τής δόξής σου κράτος παράνομοι, υπάρχεις γάρ
πάντων Δεσπότης, παθών εθελουσίως.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Τής υπερουσίου θεότητος, τρία πρόσωπα σέβω, Πατέρα τόν
προάναρχον, τόν Υιόν, καί τό Πνεύμα τό άγιον τή φύσει, άτμητον
ουσίαν, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν τών ουρανών υψηλότεραν, καί Χερουβίμ υπερτέραν, τήν
αγιόπρωτον, καί αμίαντον Κόρην, τού πάντων Θεού υμνούμεν, καί
υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τρισμακάριστε Σταυρε τού Χριστού, τό ουρανόγραφον νίκος, ο εκ τής
γής ημίν εκβλαστήσας, τής σής προσκυνήσεως, αξίους δείξον ημάς
πάντας, νηστεία καθαρθέντας.

**Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Ο Ειρμός**

Τόν τούς υμνολόγους εν καμίνω, διαφυλάξαντα Παίδας, καί τήν
βροντώσαν κάμινον, μεταβαλόντα εις δρόσον, Χριστόν τόν Θεόν
υμνούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

**Ωδή θ'
Ησαΐα χόρευε**

Τήν λιθώδη πώρωσιν, τής ψυχής μου, εύσπλαγχνε Σωτήρ,
απόπλυνον καί πηγήν, δός μοι αγαθέ, θείας κατανύξεως, ο εκ
πλευράς, βλύσας μοι ζωήν, καί τό ανθρώπινον, ανελκύσας πρός σέ
Κύριε.

Εμαυτόν απέρριψα, εις τά βάθη, τών αμαρτιών, τά ύψη καταλιπών, τά
τών αρετών, αλλ' έλκυσον, σώσόν με, ο ανελθών, επί τού Σταυρού,
καί τό ανθρώπινον, ανελκύσας πρός σέ Κύριε.

Γλυκασμός ών Κύριε, καί ηδύτης, ως Δημιουργός, χολής εγεύσω
Χριστέ, τήν εξ ηδονής, υπάρξασαν έκπτωσιν, τοίς εξ Αδάμ, σύ

επανορθών, όθεν υμνούμέν σε, οι σωθέντες σου τοίς πάθεσι.

Θεοτοκίον

Παναγία Δέσποινα, η ελπίς μου καί καταφυγή, τά τραύματα τής εμής, ίασαι ψυχής, τόν νούν μου ειρήνευσον, ίνα καγώ, χαίρων ανυμνώ, τά μεγαλείά σου, Θεοτόκε αιειπάρθενε.

Ειρμός άλλος

Σέ ήν περ είδε Μωϋσής

Σέ όν οι άνομοι Χριστέ, περιέβαλον παικτώς, πορφύραν καί στέφανον, ως Βασιλέα παίοντες, καλάμω τήν κάραν σου σταυρούντες φθόνω, καί χολήν ποτίζοντες, ύμνοις πάντες πιστοί μεγαλύνομεν.

Σέ όν περ ήλιος ιδών, πεπονθότα εν σταυρώ, τό φώς εναπέκρυψε, πάσης ομού τής κτίσεως, Δεσπότου ταίς ύβρεσι συγκλονουμένης, καί σχιζομένων τών πετρών, ύμνοις Χριστέ Σωτήρ μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Φώς, καί ζωή καί παντουργός, η τρισήλιος Μονάς, Θεός τε καί Κύριος, φωτί ενί λαμπόμενος, τρισί συναστράπτων τοίς χαρακτήρσιν, εν μιά θεότητι, ταύτην πάντες πιστοί μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ ήν Δαυϊδ ο μελωδός, προεκήρυξε Σιών, εν ήπερ κατώκησεν, ο Ουρανοίς αχώρητος, καί ανεδομήσατο, εκ τής σαρκός σου. Κόσμου ιλαστήριον, ύμνοις Μήτερ αγνή μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σού τόν σωτήριον Σταυρόν, τόν φωστήρα τών πιστών, αξίωσον Κύριε, δι' εγκρατείας τρέχοντας, προφθάσαι θεάσασθαι, καί προσκυνήσαι, εις αγιασμόν ημών, ίνα σε δι' αυτού μεγαλύνωμεν.

Ο Ειρμός

Σέ ήν περ είδε Μωϋσής, ακατάφλεκτον βάτον, καί κλίμακα έμψυχον, ήν Ιακώβ τεθέαται, καί πύλην ουράνιον, δι' ής διήλθε Χριστός ο Θεός ημών, ύμνοις Μήτερ αγνή μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Τής πατρικής δωρεάς διασκορπίσας τόν πλούτον, ασωτία τόν βίον κατηνάλωσα, τοίς πονηροίς λογισμοίς τής αμαρτίας μου συναπαχθείς, καί γλυκασμώ εμπαθείας ενηδόμενος, τοίς ανοήτοις κτήνεσιν ωμοιώθην, τή τών σωτηρίων εντολών παραβάσει. Αλλ' Ο επί σταυρού κρεμασθήναι, δι' εμέ ευδοκήσας Χριστέ ο Θεός, μή αποκηρύξης με τής σής υιοθεσίας, αλλ' επιστρέφοντα δέξαι, ως τόν Άσωτον Υιόν, καί σώσόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Κύριε, εν τή μνήμη τών Μαρτύρων σου, πάσα η Κτίσις εορτάζει. Ουρανοί αγάλλονται σύν τοίς Αγγέλοις, καί η γή ευφραίνεται συν τοίς ανθρώποις, αυτών ταίς παρακλήσεσιν ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Η Πάναγνος ως είδέ σε, επί σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα ανεβόα μητρικώς. Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ Τροπάριον τής Προφητείας Ἦχος πλ. δ'

Λόγω τά πάντα σή κατηρτίσω δυνάμει ο Θεός, καί εις τό είναι εκ τού μή όντος παρήγαγες ημάς. Μή παραδώης ημάς ταίς ανομίαις ημών, αναμάρτητε Κύριε δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός νζ'

Ει αληθώς άρα δικαιοσύνην λαλείτε, ευθείας κρίνατε, υιοί τών ανθρώπων.

Στίχ. Ευφρανθήσεται δίκαιος, όταν ίδη εκδίκησιν.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΙΓ', 2-13)

Τάδε λέγει Κύριος. Επ' όρους πεδινού άρατε σημείον, υψώσατε τήν φωνήν αυτοίς, μή φοβείσθε, παρακαλείτε τή χειρί, ανοίξατε οι άρχοντες. Εγώ συντάσσομαι, καί εγώ άγω αυτούς, γίγαντες έρχονται πληρώσαι τόν θυμόν μου, χαίροντες άμα καί υβρίζοντες. Φωνή εθνών πολλών, φωνή βασιλέων καί εθνών συνηγμένων. Κύριος Σαβαώθ εντέταλται έθνει οπλομάχω, έρχεσθαι εκ γής πόρρωθεν απ' άκρου θεμελίου τού ουρανού, Κύριος καί οι οπλομάχοι αυτού, καταφθείραι πάσαν τήν Οικουμένην. Ολολύζετε, εγγύς γάρ ημέρα Κυρίου, καί συντριβή παρά τού Θεού ήξει. Διά τούτο πάσα χείρ εκλυθήσεται, καί πάσα ψυχή ανθρώπου δειλιάσει. Ταραχθήσονται οι πρέσβεις, καί ωδίνες αυτούς έξουσιν, ως γυναικός τικτούσης, καί συμφοράσουσιν έτερος πρός τόν έτερον, καί εκστήσονται, καί τό πρόσωπον αυτών, ως φλόξ μεταβαλούσιν. Ιδού γάρ ημέρα Κυρίου έρχεται ανίατος, θυμού καί οργής, θείναι τήν Οικουμένην έρημον, καί τούς αμαρτωλούς απολέσαι εξ αυτής. Οι γάρ αστέρες τού ουρανού,

καί ο Ωρίων, καί πᾶς ο κόσμος τοῦ ουρανοῦ, τό φῶς αὐτῶν ου δώσουσι, καί σκοτισθήσεται τοῦ ἡλίου ανατέλλοντος, καί ἡ σελήνη ου δώσει τό φῶς αὐτῆς. Καί εντελούμαι τῇ Οἰκουμένη ὅλη κακά, καί τοῖς ασεβέσι τὰς αμαρτίας αὐτῶν, καί απολώ ὕβριν ἀνόμων, καί ὕβριν υπερηφάνων ταπεινώσω. Καί ἔσονται οἱ καταλελειμμένοι ἐντιμοὶ μάλλον, ἢ τό χρυσίον τό ἄπυρον, καί ἄνθρωπος μάλλον ἐντιμος ἔσται, ἢ ὁ λίθος ὁ ἐκ σαπφείρου. Ὁ γάρ ουρανός θυμωθήσεται, καί ἡ γῆ σεισθήσεται ἐκ τῶν θεμελίων αὐτῆς, διὰ θυμόν ὀργῆς Κυρίου Σαβαώθ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἢ ἂν ἐπέλθῃ ὁ θυμός αὐτοῦ.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς Ψαλμός νη'

Εξελού με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἰ, ὁ Θεός μου τό ἐλέός μου.

τ57 [top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος βαρύς

Ἀσώτου δίκην ἀπέστην, τῆς χάριτός σου Κύριε, καί τόν πλούτον δαπανήσας τῆς χρηστότητος, ἐπὶ σέ ἔδραμον, εὐσπλαγχνε κραυγάζων σοι. ὁ Θεός ἡμάρτον ἐλέησόν με.

Εἶτα τὰ δ' Μαρτυρικά, τὰ κατὰ τόν τυχόντα Ἦχον, καί τοῦ Μηναίου Προσόμοια δ'.

Δόξα... Τό Νεκρώσιμον
Καί νύν... Θεοτοκίον,
τά τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός νθ'

Δός ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καί ματαία σωτηρία ἀνθρώπου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἀπώσω ἡμᾶς, καί καθεῖλες ἡμᾶς.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. Η', 4-21)

Ἐκάθισεν ἡ κιβωτός ἐν μηνί τῷ ἐβδόμῳ, ἐβδόμη καί εἰκάδι τοῦ μηνός, ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἀραράτ. Τό δέ ὕδωρ πορευόμενον ἡλαττονοῦτο ἕως τοῦ δεκάτου μηνός. Ἐν δέ τῷ δεκάτῳ μηνί, τῇ πρώτῃ τοῦ μηνός, ὠφθησαν αἱ κεφαλαί τῶν ὀρέων. Καί ἐγένετο μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἠνέωξε Νῶε τήν θυρίδα τῆς κιβωτοῦ, ἣν ἐποίησε. Καί ἀπέστειλε τόν κόρακα τοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπτακε τό ὕδωρ, καί ἐξελθὼν, οὐκ ἀνέστρεψεν, ἕως τοῦ ξηρανθῆναι τό ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καί

απέστειλε τήν περιστεράν οπίσω αυτού ιδείν, ει κεκόπακε τό ύδωρ από τής γής. Καί ουχ ευρούσα η περιστερά ανάπαυσιν τοίς ποσίν αυτής, υπέστρεψε πρός αυτόν εις τήν κιβωτόν, ότι ύδωρ ήν επί πάν τό πρόσωπον τής γής, καί εκτείνας τήν χείρα αυτού, έλαβεν αυτήν, καί εισήγαγεν αυτήν πρός αυτόν εις τήν κιβωτόν. Καί επισχών έτι ημέρας επτά ετέρας, πάλιν εξαπέστειλε τήν περιστεράν εκ τής κιβωτού. Καί ανέστρεψε πρός αυτόν η περιστερά τό πρός εσπέραν, καί είχε φύλλον ελαίας, κάρφος εν τώ στόματι αυτής, καί έγνω Νώε, ότι κεκόπακε τό ύδωρ από τής γής. Καί επισχών έτι ημέρας επτά ετέρας, πάλιν εξαπέστειλε τήν περιστεράν, καί ου προσέθετο τού επιστρέψαι πρός αυτόν έτι. Καί εγένετο εν τώ ενί καί εξακοσιοστώ έτει εν τή ζωή τού Νώε, τού πρώτου μηνός μιά τού μηνός, εξέλιπε τό ύδωρ από τής γής. Καί απεκάλυψε Νώε τήν στέγην τής Κιβωτού, ήν εποίησε, καί είδεν, ότι εξέλιπε τό ύδωρ από προσώπου τής γής. Εν δέ τώ δευτέρω μηνί, εβδόμη καί εικάδι τού μηνός, εξηράνθη η γή. Καί είπε Κύριος ο Θεός πρός Νώε, λέγων. Έξελθε εκ τής κιβωτού σύ, καί η γυνή σου, καί οι υιοί σου, καί αι γυναίκες τών υιών σου μετά σου, καί πάντα τά θηρία, όσα εστί μετά σου, καί πάσα σάρξ, από πετεινών έως κτηνών, καί πάν ερπετόν κινούμενον επί τής γής εξαγάγε μετά σεαυτού, καί αυξάνεσθε καί πληθύνεσθε επί τής γής. Καί εξήλθε Νώε, καί η γυνή αυτού, καί οι υιοί αυτού, καί αι γυναίκες τών υιών αυτού μετ' αυτού, καί πάντα τά θηρία, καί πάντα τά κτήνη, καί πάν πετεινόν, καί πάν ερπετόν κινούμενον επί τής γής κατά γένος αυτών, εξήλθεν εκ τής κιβωτού, εν μιά τού μηνός τού τρίτου. Καί ω κοδόμησε Νώε θυσιαστήριον τώ Κυρίω, καί έλαβεν από πάντων τών κτηνών τών καθαρών, καί από πάντων τών πετεινών τών καθαρών, καί ανήνεγκεν εις ολοκάρπωσιν επί τό θυσιαστήριον. Καί ωσφράνθη Κύριος ο Θεός οσμήν ευωδίας.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξ'

Εισάκουσον, ο Θεός, τής δεήσεώς μου, πρόσχες τή προσευχή μου.

Στίχ. Ούτω ψαλώ τώ ονόματί σου εις τούς αιώνας.

**Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ι', 31 - ΙΑ', 12)**

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, γλώσσα δέ αδίκου εξολείται. Χείλη ανδρών δικαίων αποστάζει χάριτας, στόμα δέ ασεβών καταστρέφεται. Ζυγοί δόλιοι βδέλυγμα ενώπιον Κυρίου, στάθμιον δέ δίκαιον δεκτόν αυτώ. Ού εάν εισέλθη ύβρις εκεί καί ατιμία, στόμα δέ ταπεινών μελετά σοφίαν. Τελειότης ευθέων οδηγήσει αυτούς, και υποσκελισμός αθετούντων προνομεύσει αυτούς, ουκ ωφελήσει υπάρχοντα εν ημέρα θυμού, δικαιοσύνη δέ ρύσεται από θανάτου. Αποθανών δίκαιος έλιπε

μετάμελον, πρόχειρος δέ γίνεται καί επίχαρτος ασεβών απώλεια.
Δικαιοσύνη αμώμου ορθοτομεί οδούς, άσέβεια δέ περιπίπτει αδικία.
Δικαιοσύνη ανδρών ορθών ρύεται αυτούς, τή δέ αβουλία αλίσκονται
παράνομοι. Τελευτήσαντος ανδρός δικαίου, ουκ όλλυται ελπίς, τό δέ
καύχημα τών ασεβών όλλυται. Δίκαιος εκ θήρας εκδύνει, αντ' αυτού
δέ παραδίδεται ο ασεβής. Εν στόματι ασεβών παγίς πολίταις,
αίσθησις δέ δικαίων εύοδος. Εν αγαθοίς δικαίων κατώρθωται πόλις,
καί εν απωλεία ασεβών αγαλλίαμα. Εν ευλογία ευθέων υψωθήσεται
πόλις, στόμασι δέ ασεβών κατεσκάφη. Μυκτηρίζει πολίτας ενδεής
φρενών, ανήρ δέ φρόνιμος ησυχίαν άγει.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τροπάρια Ήχος β'

Απόστολοι, Μάρτυρες, καί Προφήται, Ιεράρχαι, Όσοι καί Δίκαιοι, οι
καλώς τόν αγώνα τελέσαντες, καί τήν Πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν
έχοντες πρός τόν Σωτήρα, υπέρ ημών αυτόν ικετεύσατε, σωθήναι
δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Μνήσθητι Κύριε, ως αγαθός τών δούλων σου, καί όσα εν βίω
ήμαρτον συγχώρησον, ουδείς γάρ αναμάρτητος, ει μή σύ ο
δυνάμενος, καί τοίς μεταστάσι δούναι τήν ανάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ αγία η τού αφράστου φωτός, Αγγελικοίς σε ύμνοις τιμώντες
μεγαλύνομεν.

Τροπάριον Ήχος πλ. α'

Ανάπαυσον Σωτήρ ημών, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, καί
τούτους κατασκήνωσον, εν ταίς αυλαίς σου, καθώς γέγραπται,
παρορών ως αγαθός τά πλημμελήματα αυτών, τά εκούσια, καί τά
ακούσια, καί πάντα τά εν αγνοία, καί γνώσει φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Καί πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει φιλάνθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου ανατείλας τώ Κόσμω, Χριστέ ο Θεός, υιούς φωτός δι'
αυτής αναδείξας, ελέησον ημάς.

Ωδή ς' Ἦχος δ'
Ἦλθον εἰς τὰ βάθη

Αιμάτων ηρδεύσατε σταγόσι, τῶν ευσεβῶν καρδίας δυσσεβούντων δέ
τάς παρατάξεις, περιφανῶς ἐν αὐταῖς ἐπνίξατε, Ἀθλοφόροι
αξιόγαστοι.

Δοξάσαντες μέλεσιν οικείοις, τόν τοῦ παντός Δεσπότην, νύν
δοξάζεσθε ἀδιαλείπτως, δόξα πιστῶν, Ἀθληταί υπάρχοντες καί
μεγάλοι ἀντιλήπτορες.

Νεκρώσιμον

Εν λάκκῳ ἐτέθης κατωτάτῳ, τοῖς οὖν πιστῶς θανούσι τήν ἀνάπαυσιν
Λόγε, παράσχου, τῶν ἱερῶν Ἀθλητῶν δεήσεσι, καί πταισμάτων
ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Ἴνα σε φωναίς διαπρυσίοις, ἀνευφημῶμεν Κόρη, τάς φωνάς ἡμῶν
ταύτας προσδέχου, καί ἱλασμόν ὀφλημάτων λήψεσθαι, τόν Υἱόν σου
καθικέτευε.

Ἔτερον Ποῖημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου

Ἦχος πλ. δ'

Συνεχόμενον δέξαι με

Νύν Μαρτύρων πανήγυρις, συνδράμωμεν καί τὰ ἄθλα αὐτῶν, τὰ
πανσέβαστα μακαριούντες, Χριστόν τόν τούτους στέψαντα
υμνήσωμεν.

Εν τῇ θεῖᾳ πυρούμενοι ἀγάπῃ Χριστοῦ, ἐπ' ἀνθράκων πυρός
διαβαίνετε, ὡς ἐπὶ δρόσου, αὐτόν υμνοῦντες Μάρτυρες μακάριοι.

Δόξα...

Σέ Τριάς υπεράρχιε, καί θεῖα Μονάς, φῶς καί φῶτα μέλπῳ, ζωὴν καί
ζωάς, Νούν Λόγον, Πνεῦμα ἅγιόν τε, καί ἅγια, τόν ἕνα Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ τῆς ρίζης ἀνέτειλε, σοῦ ἄνθος ζωῆς, Ἰεσσαί προπάτορ
ἀνασκίρτησον, ὁ σῶζων Κόσμον, ἐκ τῆς ἀγνῆς Νεάνιδος, Χριστός ὁ
Θεός.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Πῦρ καί ξίφος καί θάνατον οὐ πτήξαντες, τήν ὁμολογίαν διεσώσατε
τῆς σωτηρίας, ὑπὸ Χριστοῦ νευρούμενοι μακάριοι.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Εν νεκροῖς ὁ ἐλεύθερος, ὡς ὢν ἀρχηγός, ζωῆς καί θανάτου, σύ
ἀνάπαυσον, οὐς προσελάβου, καί ἐν αὐλαῖς σου, σκήνωσον
Φιλάνθρωπε.

Ο Εἰρμός

Συνεχόμενον δέξαι με φιλάνθρωπε, ἐκ πταισμάτων πολλῶν, καί
προσπίπτοντα τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, ὡς τόν Προφήτην Κύριε, καί
σώσόν με.

Ὡδή ζ'

Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι

Τίني στέργουσα τά πάθη, τῶν ἀλόγων ἀληθῶς, ψυχὴ ἐξωμοίωσαι;
τίνα υπερβάλλοντα ἐσχες, ἐν ἀμαρτίαις; βόησον τῷ Χριστῷ. Σώσόν
με Ἀγαθέ.

Ἅγιοι τόν ἐν Ἀγίοις, αἰτήσατε ἐκτενῶς, ἐπαναπαυόμενον, ταῖς ἀγίαις
ταύταις ἡμέραις, καθαγιάσαι πάντων, τῶν εὐσεβῶν τά φρονήματα.

Νεκρώσιμον

Ὑψιστε ὁ ἐν ἐλέει, πλούσιος καί ἀγαθός, τοῖς δούλοις σου ἄφεσιν,
τοῖς προκοιμηθεῖσι παράσχου, χοροὶς Ἀγίων τούτους, συναριθμῶν
ὡς φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίον

Τέτοκας νομίμων δίχα φύσεως τόν Πλαστουργόν, γενόμενον
ἄνθρωπον. Ἀχραντε αὐτόν οὐν δυσώπει, πάντων τὰς ἀνομίας νύν
παριδεῖν, καί τά πταίσματα.

Εἰρμός ἄλλος

Ὁ δι' Ἀγγέλου Παίδας

Ὁ τῶν σεπτῶν Μαρτύρων, δεῖξας τά μνημόσυνα, χαράν τῇ Ἐκκλησίᾳ
σου, καί ψυχῆς θυμηδίαν, εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οὐ ψευδόμεθά σε Χριστέ, οὐδέ ἀρνούμεθα οἱ Μάρτυρες ἐκραύγοντες
ἐν μέσῳ τῶν βασάνων, τοὺς παρανόμους δικαστὰς καταπλήττοντες.

Δόξα...

Εν τρισὶ προσώποις, μίαν φύσιν σέβομεν, Πατρός Υἱοῦ καί
Πνεύματος, προφητικῶς βοῶντες. Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πῶς ὡς μήτηρ τίκεις, καί παρθένος ἐμείνας; Ὅτι Θεόν ἐγέννησα, μή
ζήτει μοι τόν τρόπον, ὅσα γάρ βούλεται ποιεῖ, ἡ θεόπαις βοά.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ...

Μαρτυρική χορεία, ἡ θεοφάνωτος τοὺς δούλους σου ἀξίωσον, προσκυνητὰς γενέσθαι, τοῦ θείου καὶ ζωοποιοῦ τοῦ Σωτῆρος Σταυροῦ.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Ο τῆς ζωῆς ταμίας, Βασιλεύ ἀθάνατε, οὓς ἐξελέξω δούλους σου ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι, τῆς αἰωνίου σου ζωῆς, καταξίωσον.

Ο Εἰρμός

Ο δι' Ἀγγέλου Παῖδας, δροσίσας ἐν καμίνῳ, καὶ τὴν βροντώσαν κάμινον, μεταβαλὼν εἰς δρόσον, εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδή η'

Λυτρωτὰ τοῦ παντός

Ἀπτοήτω χοροῦντες φρονήματι, πρὸς ἐπίπονα σκάμματα Μάρτυρες, πόνους σαρκὸς υπέστητε, καὶ πρὸς ἄπονον λήξιν μετατεθέντες, πάντα πόνον καρδίας κουφίζετε.

Οἱ τὰ ἄνω φθαρτοῖς ἀλλαζάμενοι, σαρκικοῖς με φθειρόμενον πάθεσι, διὰ νηστείας σώσατε, καὶ εὐχῶν ἐμμελείας, Μάρτυρες θεῖοι, τὸν τῶν ὅλων Θεὸν ἱκετεύοντες.

Νεκρώσιμον

Ἰκεσίαις Χριστέ τῶν Μαρτύρων σου, τὰ ἐλέη σου πάσι κατάπεμψον, καὶ τοῖς πρὸ σέ τόν εὐσπλαγχνον, μεταστάσι τοῦ βίου, λύσιν παράσχου, οφλημάτων καὶ θείαν ἀνάπαυσιν.

Θεοτοκίον

Ὡς τεκούσα Θεὸν ἀναμάρτητον, τὰς ἡμῶν ἀμαρτίας ἐξάλειψον, ταῖς μητρικαῖς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε καὶ σώζε, ἀναβοώντας. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Εἰρμός ἄλλος

Οἱ θεορρήμονες Παῖδες

Τὰς πυριφλέκτους βασάνους ἐνεγκόντες, ὡς δροσισμῷ Ἀθλοφόροι, μετὰ χαρὰς ἀνεκράζετε. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ἡ θεοστράτευτος φάλαγξ τῶν Μαρτύρων, τροπωσαμένη τὴν πλάνην, νικητικῶς ἀνεκραύγαζεν. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Σύν τώ Υιώ τόν Πατέρα προσκυνούντες, καί τό πανάγιον Πνεύμα, πάντες πιστώς εκβοήσωμεν. Τριάς η εν Μονάδι, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ καί Παρθένος καί Μήτηρ ανεδείχθης, κυοφορούσα ανάνδρω, Θεόν τών όλων η πάναγνος. Αλλ' αυτόν εκδυσώπει, σωθήναι τούς δούλους σου.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Τών Αθλοφόρων πρεσβείαις τούς σούς δούλους, καί προσκυνήσαι καί βλέψαι, Χριστέ Σωτήρ καταξίωσον, τόν ζωοποιόν Σταυρόν, τής σής αγαθότητος.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Ο καταλύσας τό κράτος τού θανάτου, τή εκ νεκρών σου Εγέρσει, τούς μεταστάντας ανάπαυσον, μετά τών εκλεκτών σου, αινείν σε τόν Κύριον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον Ο Ειρμός

Οι θεωρρήμονες Παῖδες εν τή καμίνω, σύν τώ πυρί καί τήν φλόγα, καταπατούντες υπέψαλλον. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Στηρίζαντες πέτρα νοητή, τό φρόνημα Αθλοφόροι, απερίτρεπτοι, πάσαις εχθρού μηχανουργίαις εμείνατε, διό με τρεπόμενον, πρός πάθη ψυχοφθόρα στηρίζατε, ταίς πρός τό θείον παρακλήσεσιν.

Η θεία καί όντως φωταυγής, ομήγουρις τών Μαρτύρων, καθικέτευε, τόν υπεράγαθον Δεσπότην, καιρώ τής εγκρατείας, συγχώρησιν, πταισμάτων ημίν πάσι δωρήσασθαι, καί αιωνίαν αγαλλίασιν.

Νεκρώσιμον

Φιλάνθρωπε μόνε Αγαθέ, τούς δούλους σου επ ελπίδι, αναστάσεως, κεκοιμημένους αιωνίου, φωτός σου ανεσπέρου αξίωσον, μετέχειν καί τροφής απολαύσεως, ίνα σε φόβω μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον η σή, γεγένηται παναγία, μήτρα, Πάναγνε, όθεν πιστώς αναβού σοι. Τάς κόρας τής ψυχής μου καταύγασον, καί

τρίβον τήν ευθείαν υπόδειξον, τώ σε γνησίως μακαρίζοντι.

Άλλος

Μεγαλύνομέν σε, τήν Μητέρα

Τών Μαρτύρων μνήμην, εκτελέσωμεν πιστοί, ίνα τής εκείνων, κοινωνήσωμεν δόξης, ευφημούντες τά άθλα, τών αγώνων αυτών.

Τήν υμών ανδρείαν, θήρες έπτηξαν σφοδρώς, υπεχώρησε πύρ, συνετρίβησαν τόξα, εν υμίν Αθλοφόροι, θαυμαστός ο Θεός.

Δόξα...

Υπεράρχιε φύσις, τρισυπόστατε Μονάς, Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα άγιον, φώς καί ζωή θεαρχία, τούς σέ δοξολογούντας, διαφύλαττε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ευλογούμεν σε, τόν Θεόν τού Ισραήλ, τόν εκ τής Παρθένου, επιφανέντα τώ Κόσμω, καί εγείραντα κέρας, σωτηρίας ημίν.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Πρεσβευταί τού Κόσμου, Αθλοφόροι τού Χριστού, τόν αυτού ιδέσθαι Σταυρόν, καί προσκυνήσαι, καταξιώσατε πάντας, ικεσίαις υμών.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Όπου αναβλύζει, πηγή ζωής Υιέ Θεού, καί επισκοπεί σου, ο τού προσώπου φωτισμός, τούς πρός σέ μεταστάντας εγκατάταξον.

Ο Ειρμός

Μεγαλύνομέν σε, τήν Μητέρα τού φωτός, καί δοξάζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, ως τεκούσαν Χριστόν, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Προκείμενον Ήχος πλ. β'

Ευφράνθητε επί Κύριον, καί αγαλλιάσθε δίκαιοι.

Στίχ. Μακάριοι, ών αφέθησαν αι ανομίαι.

**Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ι', 32-38)**

Αδελφοί, αναμιμνήσκεσθε τάς πρότερον ημέρας, εν αίς φωτισθέντες, πολλήν άθλησιν υπεμείνατε παθημάτων. Τούτο μέν, ονειδισμοίς τε καί θλίψεσι θεατριζόμενοι, τούτο δέ, κοινωνοί τών ούτως αναστρεφομένων γεννηθέντες, καί γάρ τοίς δεσμοίς μου συνεπαθήσατε, καί την αρπαγήν τών υπαρχόντων υμών μετά χαράς

προσεδέξασθε, γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὑπαρξιν ἐν οὐρανοῖς, καί μένουσαν. Μὴ αποβάλητε οὖν τὴν παρρησίαν ὑμῶν, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην. Ὑπομονῆς γάρ ἔχετε χρείαν, ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες, κομίσητε τὴν ἐπαγγελίαν. Ἐτι γάρ μικρόν ὅσον ὅσον, ὁ ἐρχόμενος ἤξει, καὶ οὐ χρονιεῖ. Ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. β'

Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καὶ προσλάβω Κύριε, Ἀλληλούϊα,

τ61 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, τὰ παρόντα Στιχηρά Προσόμοια, εἰς δ', δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος πλ. β'

Αἱ Ἀγγελικαί

Νύν Ἀγγελικαί, στρατιαί δορυφοροῦσι, Ξύλον τό σεπτόν, εὐλαβῶς περικυκλοῦσαι, καί πάντας συγκαλοῦσαι, τοὺς πιστοὺς εἰς προσκύνησιν, Δεῦτε οὖν νηστεία φαιδρυνθέντες, προσπέσωμεν αὐτῷ χαρά καί φόβῳ, πιστῶς κράζοντες, Χαίροις ὁ τίμιος Σταυρός, τοῦ Κόσμου ἀσφάλεια.

Ἴνα τοῦ Ἀδὰμ, ἀφανίσῃς τὴν κατάραν, σάρκα τὴν ἡμῶν, προσλαμβάνεις δίχα ρύπου, σταυροῦσαι δὲ καί θνήσκεις, Ἰησοῦ υπεράγαθε, ὅθεν τόν Σταυρόν σου καί τὴν λόγχην, σπόγγον τε καί τόν κάλαμον, τοὺς ἡλούς, πιστῶς σέβομεν, καί τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, ἰδεῖν ἐξαιτούμεθα.

Κλείει τὴν Εδέμ διὰ ξύλου πάλαι ὄφεις ξύλον δὲ Σταυροῦ υπανοίγει ταύτην πάσι τοῖς θέλουσι νηστεία καθαρθῆναι καί δάκρυσιν, Δεῦτε οὖν προκείμενον ὁρῶντες αὐτῷ προσπέσωμεν ἐν φόβῳ, πιστοὶ κράζοντες, Ἀνοίξον πύλας οὐρανῶν Σταυρέ τοῖς ποθοῦσί σε.

Δόξα... Καί νύν...

Σταυροθεοτοκίον, Ὅμοιον

Ὅτε τῷ σταυρῷ προσηλούμενον ἐώρα, Λόγε τοῦ Θεοῦ ἡ ἀσπύρως σε

τεκούσα ηλάλαζε βοώσα, οίμοι τέκνον γλυκύτατον! τίς σου η ταπείνωσις Θεέ μου; πώς ο απαθής τό πάθος φέρεις αδίκω κρίματι; Υμνολογώ σου τήν φρικτήν καί άκραν συγκατάβασιν.

Απόστιχα προσόμοια

Ήχος β'

Οίκος τού Ευφραθά

Λυθέντες τών δεσμών, τής πάλαι καταδίκης, πιστοί Σταυρού τώ ξύλω, τόν εν αυτώ παγέντα, Χριστόν δοξολογήσωμεν.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Άγε νύν σύν ημίν, Δαυϊδ τήν λύραν κίνει, Χριστόν υψούτε ψάλλων, πιστοί καί προσκυνείτε, αυτού τό υποπόδιον.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Οψώμεθα λαοί, προκείμενον τό Ξύλον, δι' ού τήν σωτηρίαν, ημίν Χριστός βραβεύει, καί πίστει ασπασώμεθα.

Δόξα... Καί νύν...

Σταυροθεοτοκίον, Όμοιον

Υψούμενον Σταυρώ, υπέρ βροτών ορώσα, τόν σόν Υιόν Παρθένε εβόας θρηνωδούσα, Δόξα τή ευσπλαγχνία σου.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν καί τό Κάθισμα όλον τό, Μακάριος ανήρ εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου ς', καί τά παρόντα τού τιμίου Σταυρού, Προσόμοια δ'.

Ήχος πλ. α'

Χαίροις ασκητικών αληθώς

Λάμπσον ο τού Κυρίου Σταυρός τάς φεγγοβόλους αστραπάς σου τής χάριτος καρδίας τών σέ τιμώντων καί θεολήπτω στοργή, περιπτυσσομένων κοσμοπόθητε, δι' ού τών δακρύων, εξηφανίσθη κατήφεια καί τού θανάτου, τών παγίδων ερρύσθημεν, καί πρός άληκτον, ευφροσύνην μετήλθομεν, δείξον τής ωραιότητος τής σής τήν ευπρέπειαν τάς αντιδόσεις παρέχων τής εγκρατείας τοίς δούλοις σουπιστώς αιτουμένοις σήν πλουσίαν προστασίαν καί μέγα έλεος.

Χαίροις ο ζωηφόρος Σταυρός, τής Εκκλησίας ο ωραίος παράδεισος τό ξύλον τής αφθαρσίας τό εξανθήσαν ημίν αιωνίου δόξης τήν απόλαυσιν, δι' ού τών δαιμόνων αποδιώκονται φάλαγγες καί τών Αγγέλων συνευφραίνονται τάγματα, καί συστήματα τών πιστών εορτάζουσιν, όπλον ακαταγώνιστον κραταίωμα άρρηκτον τών Βασιλέων τό νίκος τών Ιερέων τό καύχημα, Χριστού νύν τά πάθη καί ημίν δίδου προφθάσαι, καί τήν Ανάστασιν.

Χαίροις ο ζωηφόρος Σταυρός, τής ευσεβείας τό αήτητον τρόπαιον η θύρα τού Παραδείσου ο τών πιστών στηριγμός τό τής Εκκλησίας περιτείχισμα, δι' ού εξηφάνισται, η αρά καί κατήργηται καί κατεπόθη τού θανάτου η δύναμις καί υψώθημεν από γής πρός ουράνια, όπλον ακαταμάχητον δαιμόνων αντίπαλε δόξα Μαρτύρων Οσίων ώς αληθώς εγκαλλώπισμα λιμήν σωτηρίας ο δωρούμενος τώ Κόσμω τό μέγα έλεος.

Δεύρο τών Πρωτοπλάστων δυάς η τής χορείας εκπεσούσα τής άνωθεν τώ φθόνω τού βροτοκτόνου διά πικράς ηδονής τής τού ξύλου πάλαι απογεύσεως, ιδού τό πανσέβαστον όντως Ξύλον προσέρχεται ώ προσδραμόντες, εν χαρά περιπτύξασθε καί βοήσατε, πρός αυτό μετά πίστεως, Σύ ημών η αντίληψις Σταυρέ πανσεβάσμιε ού τού καρπού μετασχόντες τής αφθαρσίας ετύχομεν Εδέμ τήν προτέραν κομισάμενοι βεβαίαν καί μέγα έλεος.

Δόξα... Έχος γ'

Χριστέ ο Θεός ημών ο τήν εκούσιον σταύρωσιν, εις κοι νήν εξανάστασιν, τού γένους τών ανθρώπων καταδεξάμενος, καί τώ καλάμω τού Σταυρού βαφαίς ερυθραίς, τούς σαυτού δακτύλους αιματώσας, ταίς αφεσίμοις ημίν, βασιλικώς υπογράψαι φιλανθρωπευσάμενος, μή παρίδης ημάς κινδυνεύοντας καί πάλιν τήν από σου διάστασιν, αλλ' οικτείρησον μόνε μακρόθυμε, τόν εν περιστάσει λαόν σου καί ανάστηθι, πολέμησον τούς πολεμούντας

ημάς, ὡς Παντοδύναμος.

Καί νύν...

Θεοτοκίον, τό τῆς Οκτωήχου

Εἰσοδος τό, Φῶς ἱλαρόν...

Προκείμενον

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο.

Εἰς τήν Λιτήν

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. α'

Ορώσά σε ἡ Κτίσις ἀπασα ἐπὶ σταυροῦ γυμνόν κρεμάμενον τόν
Δημιουργόν καί κτίστην τῶν ἀπάντων ἡλλοιοῦτο φόβῳ, καί
επωδύρετο, ὁ ἥλιος δέ τό φῶς συνέστειλε, καί ἡ γῆ ἐκυμαίνετο,
πέτραι δέ ἐσχίζοντο καί ναοῦ φαιδρότης διερρήγνυτο, νεκροί
ἐξανίσταντο ἐκ μνημάτων καί Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις ἐξίσταντο
λέγουσαι, Ω τοῦ θαύματος! ὁ Κριτής κρίνεται, καί πάσχει θέλων διὰ
τήν τοῦ Κόσμου σωτηρίαν καί ἀνάπλασιν.

Ἀπόστιχα τά κατ' Ἀλφάβητον Ἀναστάσιμα

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ο συμμαχήσας Κύριε τῷ πραοτάτῳ Δαυΐδ τῷ πιστῷ ἡμῶν υποτάξαι
τόν ἀλλόφυλον Βασιλεῖ συμπολέμησον, καί τῷ ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ
κατάβαλε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, δείξον εὐσπλαγχνε εἰς ἡμᾶς τά ἀρχαῖα
ἐλέη σου καί γνώτωσαν ἀληθῶς ὅτι σύ εἶ Θεός καί ἐν σοὶ πεποιθότες
νικῶμεν πρεσβευούσης συνήθως τῆς ἀχράντου σου Μητρός
δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Θεοτόκε Παρθέने, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ,
εὐλοημένη σύ ἐν γυναιξί, καί εὐλοημένος ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου,
ὅτι Σωτήρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (ἐκ β')

Καί τοῦ Σταυροῦ Ἦχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου,
νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν
φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα. (Απαξ)

Καί η λοιπή, Ακολουθία τής, Αγρυπνίας.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον εις τό, Θεός Κύριος Απολυτίκιον
Αναστάσιμον τό τού τυχόντος Ἦχου.

Δόξα... Ἦχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου,
νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν
φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τού Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τό Χαίρε, σύν τή φωνή
εσαρκούτο ο τών όλων Δεσπότης, εν σοί τή αγία κιβωτώ, ως έφη ο
δίκαιος Δαυΐδ, εδείχθης πλατυτέρα τών ουρανών, βαστάσασα τόν
Κτίστην σου, Δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σου,
δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς διά τού τόκου σου.

Είτα η συνήθης Στιχολογία, εις ήν λέγομεν Καθίσματα
Αναστάσιμα.

Μετά δέ τόν Πολυέλεον τό παρόν

Κάθισμα τού Σταυρού

Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικώς

Εν Παραδείσω μέν τό πρίν, ξύλω εγύμνωσεν, επί τή γεύσει ο εχθρός,
εισφέρων νέκρωσιν, τού Σταυρού δέ τό ξύλον, τής ζωής τό ένδυμα,
ανθρώποις φέρον επάγη επί τής γής, καί Κόσμος όλος επλήσθη
πάσης χαράς, όν ορώντες προσκυνούμενον, Θεώ εν πίστει λαοί
συμφώνως ανακράζωμεν, Πλήρης δόξης ο οίκος αυτού.

Οι Αναβαθμοί τού Ἦχου καί τό ενδιάτακτον Εωθινόν

Ευαγγέλιον.

Μετά δέ τό Ανάστασιν Χριστού... καί τόν Ν' ψάλλομεν τά
Ιδιόμελα ταύτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ὀρθρίζει γάρ τό πνεύμά
μου πρός Ναόν τόν ἅγιόν σου ναόν φέρον τοῦ σώματος ὅλον
ἐσπιλωμένον, Ἀλλ' ὡς οἰκτῖρμων κάθαρον εὐσπλαγχνῶ σου ἐλέει.

Καί νύν... Ὅμοιον

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αἰσχυραίς γάρ
κατερρύπωσα τήν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ραθύμως τόν βίον μου ὅλον
ἐκδαπανήσας, ταίς σαίς πρεσβείαις ρύσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τήν
φοβερὰν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, ἀλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τῆς
εὐσπλαγχνίας σου ὡς ὁ Δαυῖδ βοῶ σοι, Ελέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τό
μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος ὁ Σταυροαναστάσιμος, τῆς
Θεοτόκου εἰς ἡ' καί ὁ ἐφεξῆς Κανὼν τοῦ Σταυροῦ εἰς η'.

Ποίημα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Ωδή α' Ἦχος α'

Ἀναστάσεως ἡμέρα

Πανηγύρεως ἡμέρα, τῇ Εγέρσει Χριστοῦ θάνατος φρούδος ὦφθη,
ζωῆς ἀνέτειλεν αὐγή, ὁ Ἀδάμ ἐξαναστάς χορεύει χαρά, διό
ἀλαλάζωμεν ἐπινίκιον ἅ δοντες.

Προσκυνήσεως ἡμέρα τοῦ τιμίου Σταυροῦ δεύτε πρός τούτον πάντες,
τῆς γάρ Εγέρσεως Χριστοῦ, τὰς αὐγὰς φωτοβολῶν, προτίθεται νύν,
Αὐτόν ἀσπασώμεθα ψυχικῶς ἀγαλλόμενοι.

Επιφάνηθι ὁ μέγας, τοῦ Κυρίου Σταυρός, δείξόν μοι ὅψιν θείαν, τῆς
ωραιότητός σου νύν ἄξιον προσκυνητὴν, αἰνέσεώς σου, καί γάρ ὡς
ἐμψύχω σοι, καί φωνῶ, καί προσπτύσσομαι.

Αινεσάτωσαν συμφώνως, ουρανός καί η γή, ότι πρόκειται πάσιν, ο παμμακάριστος Σταυρός, ώ παγείς σωματικώς, ετύθη Χριστός, Αυτόν ασπασώμεθα, ψυχικώς αγαλλόμενοι.

Δόξα...

Τριάς τοίς χαρακτήρσιν, ώ Μονάς τή μορφή, Πάτερ, Υιέ καί Πνεύμα, η ομοδύναμος Ενάς εν βουλή καί θελήσει, καί κράτους αρχή, τόν Κόσμον σου φύλαπτε, τήν ειρήνην βραβεύουσα.

Και νύν... Θεοτοκίον

Πείραν όλως η Παρθένος, μή ειδυία ανδρός, άσπορον τίκεις βρέφος, άχραντον φέρεις τοκετόν, τόν τών όλων ποιητήν, Χριστόν τόν Θεόν, Αυτόν εκδυσώπησον ειρηνεύσαι τά σύμπαντα.

Καταβασία

Εις Ήχον καί Ειρμόν τον αυτόν

Ο θειότατος προετύπωσε πάλαι Μωσής, εν ερυθρά θαλάσση, διαβιβάσας Ισραήλ, τώ Σταυρώ σου τήν υγράν, τή ράβδω τεμών, ωδήν σοι εξόδιον, αναμέλπων Χριστέ ο Θεός.

Ωδή γ'

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν

Δεύτε άσμα άσωμεν καινόν, τήν κατάλυσιν Άδου πανηγυρίζοντες, εκ γάρ τού τάφου Χριστός, ανέστη τόν θάνατον ελών, καί σώσας τά σύμπαντα.

Δεύτε αρυσώμεθα πιστοί ουκ εκ κρήνης βρυούσης ύδωρ φθειρόμενον, αλλά πηγήν φωτισμού, Σταυρού προσκυνήσει τού Χριστού, εν ώ καί καυχώμεθα.

Πάλαι δν ετύπου Μωϋσής ταίς παλάμαις Σταυρόν σου νύν προσπτυσσόμενοι, τόν νοητόν Αμαλήκ τροπούμεθα Δέσποτα Χριστέ, δι' ού καί σεσώσμεθα.

Όμμασι καί χείλεσιν αγνοίς, ανακρούοντες μέλος αγαλλιάσεως τόν τού Κυρίου Σταυρόν χαρά προσκυνήσωμεν πιστοί, κροτούντες εν άσμασι.

Δόξα...

Ένα υποστάσει τρισί Θεόν άναρχον σέβω μή διαιρούμενον τή τής ουσίας μορφή, Πατέρα, Υιόν καί Πνεύμα ζών, εν οίς βεβαπτίσμεθα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν βάτω Μωσής σου τυπικώς τό μυστήριον πάλαι Σεμνή εώρακεν, ως γάρ εκείνην η φλόξ, τό πύρ τής θεότητος τήν σήν, νηδύν ου

κατέφλεξεν.

Καταβασία

Στερέωσον Δέσποτα Χριστέ, τώ Σταυρώ σου εν πέτρα με τή τής πίστεως μή σαλευθήναι τόν νούν, εχθρού προσβολαίς τού δυσμενούς, μόνος γάρ εί άγιος.

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ήχος πλ. β'

Ο Σταυρός σου Κύριε ηγίασται, εν αυτώ γάρ γίνονται ιάματα τοίς ασθενούσιν εν αμαρτίαις, δι' αυτού σοι προσπίπτομεν, Ελέησον ημάς.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Σήμερον τό Προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, ιδού γάρ προσκυνούμεν εις τόν τόπον ού έστησαν οι πόδες σου Κύριε, καί ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι τών εξ αμαρτίας παθών ελευθερίας ετύχομεν πρεσβείαις τής Θεοτόκου μόνε φιλόανθρωπε.

Δόξα...

Μόνον επάγη τό ξύλον Χριστέ τού Σταυρού σου, τά θεμέλια εσαλεύθησαν τού θανάτου Κύριε, όν γάρ κατέπιε πόθω ο Άδης απέλυσε τρόμω, έδειξας ημίν τό σωτήριόν σου Άγιε καί δοξολογούμεν σε Υιέ Θεού, Ελέησον ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε ικέτευε τόν Υιόν σου τόν εκουσίως προσπαγέντα εν Σταυρώ καί αναστάντα εκ νεκρών Χριστόν τόν Θεόν ημών σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ωδή δ'

Επί τής θείας φυλακής

Ιδού ανέστη ο Χριστός, ταίς Μυροφόροις Γυναιξίν, Άγγελος φησί μή θρηνείτε πορευθείσαι είπατε, τοίς Αποστόλοις, Χαίρετε, σήμερα σωτηρία τώ Κόσμω, η τυραννίς τού εχθρού, θανάτω λέλυται.

Τού ζωηφόρου σου Σταυρού, τήν προσκυνήσιμον χαράν σήμερα Χριστέ υπαντώντες προπομπήν ποιούμεθα τού παναγίου Πάθους σου, εις σωτηρίαν τού Κόσμου, εναπειργάσω Σωτήρ, ως παντοδύναμος.

Σήμερον γίνεται χαρά, εν ουρανῷ καί επί γῆς, ὅτι τοῦ Σταυροῦ τό σημεῖον, Κόσμῳ εμφανίζεται, Σταυρός ο τρισμακάριστος, οὗτος γάρ προτεθεῖς αναβλύζει, τοῖς προσκυνούσιν αὐτόν, χάριν αένναον.

Τί σοι προσάξωμεν Χριστέ; ὅτι τόν τίμιον Σταυρόν δέδωκας ἡμῖν προσκυνῆσαι ἐν ᾧ τό πανάγιον κατεκενώθη Αἷμά σου ᾧ καί ἡ Σὰρξ σου ἡλοῖς ἐπάγη, ὃν ἀσπαζόμενοι νύν, εὐχαριστούμέν σοι.

Δόξα...

Μιάς θεότητος ὑμνῷ τρεῖς υποστάσεις ἀμερώς φύσεως ἀπλῆς δογματίζων, τόν Πατέρα ἀναρχόν Υἱόν καί Πνεῦμα ἅγιον, σύνθρονον κυριότητα μίαν, ὁμοβασίλειον ἐν κράτος αἰδῖον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνῃ ἐφάνης γυναικῶν, χρήμα πανθαύμα στον Ἀγνή, πράγμα φοβερόν, τήν γάρ φύσιν, σύ ἐκαινοτόμησας ἀνευ σποράς κυήσασα, μείνας πάλιν ὡς πρὶν Παρθένος, ὁ γενηθεῖς γάρ ἐκ σοῦ Θεός ἐστὶν ἀληθής.

Καταβασία

Επί Σταυροῦ σε Δυνατέ φωστήρ ὁ μέγας κατιδὼν τρόμῳ ἐπαρθεῖς τὰς ἀκτῖνας συν ἔστειλεν ἐκρυψε, πάσα δέ Κτίσις ὕμνησεν, ἐν φόβῳ τήν σὴν μακροθυμίαν, καί γάρ ἐπλήσθη ἡ γῆ, τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ωδή ε'

Ορθρίσωμεν ὀρθροῦ βαθέος

Ἀνέτειλας ἀπὸ τοῦ τάφου ἄδυτον φάος τῷ Κόσμῳ ἀστράπτων τήν ἀφθαρσίαν ἐκμειώσας Κύριε θανάτου τήν κατήφειαν, ἐκ τῶν περάτων ὡς εὐσπλαγχνος.

Προσέλθωμεν κεκαθαρμένοι τῇ ἐγκρατεῖα θερμῶς, προσπτυσσόμενοι ἐν αἰνέσει, Ξύλον τό πανάγιον ἐν ᾧ Χριστός σταυρούμενος ἔσωσε Κόσμον ὡς εὐσπλαγχνος.

Χορεύουσιν ἐν εὐφροσύνῃ Ἀγγέλων τάξεις σήμερον Σταυροῦ σου τῇ προσκυνήσει, ἐν αὐτῷ γάρ τέθραυκας, τὰς τῶν δαιμόνων φάλαγγας, σῶσας Χριστέ τό ἀνθρώπινον.

Παράδεισος ἄλλος ἐγνώσθη, ἡ Ἐκκλησία ὡς πρὶν, ξύλον ἔχουσα ζωηφόρον, τόν Σταυρόν σου Κύριε, ἐξ οὐ διὰ προσψαύσεως, ἀθανασίας μετέχομεν.

Δόξα...

Συνάναρχα τρία δοξάζω μιάς ουσίας Θεόν τόν Πατέρα, Υἱόν καί

Πνεύμα φώς έν τριλαμπέστατον, ομοκρατές βασίλειον, εν ασυγχύτω ταυτότητι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκύησας φύσεως νόμω, αλλ' υπέρ νόμον, σου γάρ μόνης άσπορος η λοχεία φρικτός καί νοούμενος, ο τρόπος καί λεγόμενος, τού τοκετού σου Πανάμωμε.

Καταβασία

Ορθρίζοντες σέ ανυμνούμεν, Σωτήρ τού Κόσμου ειρήνην, ευράμενοι τώ Σταυρώ σου, δι ού ανεκαίνισας, τό γένος τό ανθρώπινον, φώς πρός, ανέσπερον άγων ημάς.

Ωδή ς'

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις

Ανέστης τόν θάνατον θραύσας Χριστέ, ώσπερ μέγας Βασιλεύς, εκ τών τού Άδου ταμείων, ανακαλέσας ημάς, εις απόλαυσιν Βασιλείας ουρανών, εις γήν αθανασίας.

Κροτούντες εν άσμασι θείοις πιστοί, αλαλάξωμεν Θεώ τόν Σταυρόν τού Κυρίου κατασπαζόμενοι, αγιότητος αναβλύζει γάρ πηγήν, πάσι τοίς εν τώ Κόσμω.

Πληρούται η ασματογράφος φωνή, προσκυνούμεν γάρ ιδού τών αχράντων ποδών σου, τό υποπόδιον Παντοδύναμε, τόν Σταυρόν σου τόν σεπτόν, τό τριπόθητον ξύλον.

Ο είδε ξύλον τώ σώ άρτω βληθέν Προφητών ο θρηνητής τόν Σταυρόν σου οικτίρμον, κατασπαζόμενοι, ανυμνούμέν σου τά δεσμά καί τήν ταφήν, λόγχην τε καί τούς ήλους.

Επ' ώμων όν περ κατεδέξω Χριστέ, φέρειν άγιον Σταυρόν, καί εν τούτω αρθήναι, καί σταυρωθήναι σαρκί προσπτυσσόμενοι, κομιζόμεθα ισχύν κατ εχθρών αοράτων.

Δόξα...

Μονάδα τρισί χαρακτήρσιν υμνώ, καί Τριάδα εν μιά, φύσει προσκυνουμένην, Θεόν τά τρία ομού, φώς τρισήλιον τόν Πατέρα καί Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θαυμάτων τό μέγιστον θαύμα εν σοί ώφθη άσπιλε Αμνάς, τόν γάρ αίροντα Κόσμου τήν αμαρτίαν, Αμνόν απεκύησας, όν δυσώπει εκτενώς, υπέρ τών σέ υμνούντων.

Καταβασία

Τόν τύπον τού θείου Σταυρού Ιωνάς εν κοιλία τού κήτους, τεταμέναις παλάμαις, προδιεχάραξε καί ανέθορε σεσωσμένος τού θηρός τή δυνάμει σου Λόγε.

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ἦχος βαρύς

Ουκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τήν πύλην τῆς Εδέμ, αὐτή γάρ ἐπήλθε παράδοξος σβέσις τό ξύλον τού Σταυρού, θανάτου τό κέντρον, καί Ἀδου τό νίκος ἐλήλαται, ἐπέστης δέ Σωτήρ μου βοών τοίς ἐν Ἄδῃ, Εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τόν Παράδεισον.

Ο Οἶκος

Τρεῖς σταυρούς ἐπήξατο ἐν Γολγοθᾷ ὁ Πιλάτος, δύο τοῖς ληστεύσασιν, καί ἓνα τού Ζωοδότου, ὃν εἶδεν ὁ Ἄδης, καί εἶπε τοῖς κάτω, ὦ λειτουργοί μου καί δυνάμεις μου τίς ὁ ἐμπήξας ἦλον τῇ καρδίᾳ μου, ξυλίνη με λόγχῃ ἐκέντησεν ἄφνω καί διαρρήσομαι, τά ἔνδον μου πονῶ, τήν κοιλίαν μου αλγῶ, τά αἰσθητήριά μου, μαιμάσσει τό πνεῦμά μου, καί ἀναγκάζομαι ἐξερεύξασθαι τόν Ἀδάμ καί τοὺς ἐξ Ἀδάμ, ξύλω δοθέντας μοι, ξύλον γάρ τούτους εἰσάγει πάλιν εἰς τόν Παράδεισον.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ τῶν Νηστειῶν, τήν Προσκύνησιν εορτάζομεν τού τιμίου καί ζωοποιού Σταυρού.

Στίχοι

- Τόν Σταυρόν γῆ σύμπασα προσκυνησάτω,
- Δι' οὐ περ ἐγνώκε σέ προσκυνεῖν, Λόγε.

Τῇ αὐτοῦ δυνάμει, Χριστέ ὁ Θεός, καί ἡμᾶς τῶν τού πονηροῦ διαφύλαξον ἐπηρειῶν, καί τά θεῖά σου Πάθη, καί τήν ζωηφόρον Ἀνάστασιν προσκυνῆσαι ἀξίωσον, τό τεσσαρακονθήμερον ευμαρῶς διανύσαντας στάδιον, καί ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ὁ μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Ωδή ζ'

Ο Παῖδας ἐκ καμίνου

Ἀνέστης ἐκ τού τάφου τρι ἡμέρος, ὡς ὁ υπνῶν Κύριε, Ἄδου πυλωρούς, πατάξας θεῖα δυνάμει, καί τοὺς πάλαι ἐγείρας Προπάτορας, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων Θεός, καί ὑπερένδοξος.

Τή λύρα τών ασμάτων χορεύοντες, αγαλλιασώμεθα, σήμερον λαοί τή
τού Σταυρού προσκυνήσει, τόν εν τούτω παγέντα Χριστόν
δοξάζοντες, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων Θεόν, καί
υπερένδοξον.

Ο δείξας τό θνητότητος ὄργανον ζωής εργαστήριον, Κόσμω
ασπαστόν, τόν σόν Σταυρόν Πανοικτίρμον, τούς αυτόν
προσκυνούντας αγίασον ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων Θεός καί
υπερένδοξος.

Ο μόνος ελεήμων καί εύσπλαγχνος, φώτισον αγίασον, μόνε Ιησού,
τούς προσκυνούντάς σου πιστώς, τόν Σταυρόν καί τά θεία
Παθήματα, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων Θεός, καί υπερένδοξος.

Δόξα...

Μονάδα εν τρισίν υποστάσεσιν, υμνώ τήν θεότητα, φώς γάρ ο Πατήρ,
φώς ο Υιός, φώς τό Πνεύμα τού φωτός αμερούς διαμένοντος ενότητι
φυσική, καί ακτίσι τρισί προσώπων λάμποντος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Το πάντων Προφητών πολυώνυμον, σύ υπάρχεις κήρυγμα, πύλη
γάρ Θεού, στάμνος χρυσή γή αγία ανεδείχθης, Παρθένε Θεόνυμφε,
κυήσασα εν σαρκί Ιησούν τόν Χριστόν, τών Πατέρων Θεόν καί
υπερένδοξον.

Καταβασία

Φλογώσεως ο Παίδας ρυσάμενος σάρκα προσλαβόμενος, ήλθεν επί
γής καί Σταυρώ προσηλωθείς, σωτηρίαν ημίν εδωρήσατο, ο μόνος
ευλογητός τών Πατέρων Θεός, καί υπερένδοξος.

Ωδή η'

Αύτη η κλητή, καί αγία ημέρα

Μύρα εν χερσί, τί κατέχετε όλως; τίνα δέ εκζητείτε; νύν ο φανείς
Νεανίας εν τώ τάφω βοά, Εξανέστη ο Χριστός, καί Θεός ήμών,
αναστήσας φύσιν βροτών Άδου κευθμώνων.

Χαίροις τό τρισόλβιον ξύλον καί θείον, Σταυρέ φώς τοίς εν σκότει, ο
τετραπέρατον Κόσμον, τή ελλάμψει τή σή, τής Εγέρσεως Χριστού
προδεικνύς τās αυγās, αξίωσον πάντας πιστούς, φθάσαι τό Πάσχα.

Ταύτη τή ημέρα, μυρίζει τά μύρα, τής θείας μυροθήκης, τό
ζωομύριστον ξύλον, ο Σταυρός τού Χριστού, οσφρανθώμεν τής αυτού

θεοπνεύστου οδμής, αυτόν προσκυνούντες, πιστώς εις τούς αιώνας.

Δεύρο Ελισσαίε, Προφήτα ειπέ εμφανώς, Τί τό ξύλον εκείνο, ο εις τό ύδωρ καθήκες; ο Σταυρός τού Χριστού, δι' ού βάθους τής φθοράς ανειλκύσθημεν αυτόν προσκυνούντες, πιστώς εις τούς αιώνας.

Πάλαι Ιακώβ, προτυπών τόν Σταυρόν σου Χριστέ, Ιωσήφ προσεκύνει, τής θείας ράβδου τό άκρον σκήπτρον ταύτην φρικτόν, βασιλείας τε τής σής προορώμενος, όν νύν προσκυνούμεν, πιστώς εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Μίαν εν τρισί, χαρακτηρσιν ουσίαν, δοξάζω ασυγχύτως μονοπροσώπως τά τρία, ουδέ τέμνω μορφή τόν Πατέρα καί Υιόν σύν τώ Πνεύματι, εις γάρ επί πάντων Θεός εις τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη εν μητράσιν εδείχθης παρθένος, Θεόνυμφε Μαρία, άνευ ανδρός τετοκυία τόν Σωτήρα Χριστόν, τής αγνείας τήν σφραγίδα φυλάξασα, Σέ μακαριούμεν, πιστοί εις τούς αιώνας.

Ανούμεν ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Καταβασία

Χείρας εν τώ λάκκω βληθείς τών λεόντων ποτέ ο μέγας εν Προφήταις σταυροειδώς εκπετάσας Δανιήλ αβλαβής εκ τής τούτων καταβρώσεως σέσωσται, ευλογών Χριστόν τόν Θεόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Φωτίζου φωτίζου

Εν τάφω κατήλθες ο ζωοδότης καί Θεός, καί συνέτριψας πάντα κλείθρά τε καί τούς μοχλούς, καί τούς νεκρούς εξανέστησας, Δόξα τή σή Εγέρσει βοώντας, Χριστέ Σωτήρ παντοδύναμε.

Ο τάφος ζωήν μοι Χριστέ ανέβλυσεν ο σός, ο κρατών τής ζωής γάρ, επιστάς εβόησας τοίς κατοικούσιν εν μνήμασιν, οι εν δεσμοίς, λύθητε, εγώ γάρ τού Κόσμου λύτρον ελήλυθα.

Εν ύμνοις σκιρτάτω πάντα τά ξύλα τού δρυμού τό ομώνυμον ξύλον, τού Σταυρού θεώμενα, κατασπαζόμενον σήμερον, ού ο Χριστός ύψωσε τήν κάραν ως προφητεύει ο θείος Δαυίδ.

Εν ξύλῳ τεθνήξας ξύλον σε, εὐρηκα ζωῆς, χριστοφόρε Σταυρέ μου
φυλακτήρ μου ἄρρηκτε, κατὰ δαιμόνων ἰσχύς κραταιά, σέ προσκυνῶν
σήμερον κραυγάζω, Ἀγιάσόν με τῇ δόξῃ σου.

Ευφραίνου ἀγάλλου, ἡ Εκκλησία τοῦ Θεοῦ τό τρισόλβιον ξύλον
προσκυνούσα σήμερον, τοῦ παναγίου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὡ λει-
τουργεῖ, τάγματα Ἀγγέλων, καί μετὰ φόβου παρίστανται.

Δόξα...

Τριάδα προσώποις, Μονάδα φύσει προσκυνῶ, σέ θεότης αγία, τόν
Πατέρα, καί τόν Υἱόν σύν τῷ αγίῳ τε πνεύματι, μίαν ἀρχήν, μίαν
βασιλείαν τήν τῶν ἀπάντων δεσπόζουσαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό ὅρος τό μέγα, ἐν ᾧ κατώκησε Χριστός σύ υπάρχεις Παρθένε ὡς
Δαυΐδ ὁ θεῖος βοά, δι' ἧς ἡμεῖς, ἀνυψώθημεν πρὸς οὐρανόν,
υιοθετηθέντες, τῷ Πνεύματι παμμακάριστε.

Καταβασία

Ω Μήτηρ Παρθένε, καί Θεοτόκε ἀψευδής, ἡ τεκούσα ἀσπύρως,
Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, τόν ἐν Σταυρῷ ὑψωθέντα σαρκί σέ οἱ πιστοί,
ἀπαντες ἀξίως, σύν τούτῳ νύν μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον
Τό Εὐθινόν Ἀναστάσιμον

Καί τοῦ Σταυροῦ
Τοῖς Μαθηταῖς

Σταυρόν Χριστοῦ τόν τίμιον, σήμερον προτεθέντα ἰδόντες
προσκυνήσωμεν, καί πιστῶς ευφρανθώμεν, κατασπαζόμενοι πόθῳ,
τόν ἐν τούτῳ θελήσει, σταυρωθέντα αἰτούμενοι, Κύριον ἀξιῶσαι,
πάντας ἡμᾶς, τόν Σταυρόν τόν τίμιον προσκυνήσαι, καί φθάσαι τήν
Ἀνάστασιν, πάντας ἀκατακρίτως.

Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Τό ξύλον ἐν ᾧ Πάνσεμνε τὰς ἀχράντους παλάμας, υπέρ ἡμῶν ἐξέτει-
νε, προσπαγεῖς ὁ Υἱός σου, νύν εὐσεβῶς προσκυνούμεν, δός ἡμῖν
τήν εἰρήνην, καί τὰ κοσμοσωτήρια, φθάσαι πάνσεπτα Πάθη, καί τήν
λαμπράν, καί κοσμοχαρμόσυνον προσκυνήσαι, τοῦ Πάσχα
κυριώνυμον καί φωσφόρον ἡμέραν.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ιστώμεν Στίχους η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τῆς
Οκτωήχου, δ', καί τοῦ Σταυροῦ Προσόμοια, γ' δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Εν φωναῖς αλαλάζωμεν, ἐν ὠδαῖς μεγαλύνωμεν, τόν Σταυρόν τόν
τίμιον, ἀσπαζόμενοι, καί πρὸς αὐτόν ἐκβοήσωμεν, Σταυρέ
πανσεβάσμιε, καθάγιασον ἡμῶν τὰς ψυχὰς καί τὰ σώματα, τῇ
δυνάμει σου, καί παντοίας ἐκ βλάβης ἐναντίων, διατήρησον ἀτρώτους
τούς εὐσεβῶς προσκυνούντάς σε. (Δίς)

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν, καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ
τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Προσελθόντες ἀρύσατε, μή κενούμενα νάματα, τοῦ Σταυροῦ τῇ
χάριτι, προερχόμενα, ἰδοὺ προκείμενον βλέποντες τό Ξύλον τό ἅγιον,
χαρισμάτων τήν πηγὴν ἀρδομένην τῷ Αἵματι καί τῷ ὕδατι τοῦ
Δεσπότη τῶν ὅλων, τοῦ ἐν τούτῳ, ἐκουσίως ὑψωθέντος καί τούς
βροτοὺς ἀνυψώσαντος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς ἡμῶν πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς
γῆς.

Εκκλησίας ἐδραῖωμα, βασιλέων κραταῖωμα μοναζόντων καύχημα καί
διάσωμα, σύ εἰ Σταυρέ πανσεβάσμιε, διό προσκυνούντές σε, καί
καρδίας καί ψυχὰς, φωτιζόμεθα σήμερον, θεία χάριτι, τοῦ ἐν σοὶ
προσπαγέντος, καί τό κράτος, τοῦ δολίου καθελόντος καί τὴν ἀράν
ἀφανίσαντος.

Δόξα ...

Ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου

Ἦχος πλ. δ'

Τὴν ὑψηλόφρονα γνώμην τῶν κακίστων Φαρισαίων ὁ πάντων Κύριος
παραβολικῶς ἐκφεύγειν ταύτην ἐδίδαξε καί μή ὑψηλοφρονεῖν, παρ' ὃ
δεῖ φρονεῖν, πάντας ἐπαίδευσεν υπογραμμὸς καί τύπος ὁ αὐτὸς
γενόμενος, μέχρι Σταυροῦ καί θανάτου, ἐαυτὸν ἐκένωσεν,
Εὐχαριστοῦντες οὖν συν τῷ Τελώνῃ εἰπώμεν, ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν
καί ἀπαθὴς διαμείνας Θεὸς τῶν παθῶν ἡμᾶς ρύσαι, καί σώσον τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν...

Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ

σαρκωθέντος, ο Ἄδης ηχημαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα εζωοποιήθημεν, διό ανυμνοῦντες βοῶμεν, Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημῶν, ο οὕτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη

Ψαλλομένης δέ τῆς Δοξολογίας ταύτης ἀλλάσσει ο Ἱερεὺς τὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ λαβὼν θυμιατὸν θυμιά τὴν ἁγίαν Τράπεζαν καὶ τὸν Σταυρόν, εἴθ οὕτω λαμβάνει αὐτὸν μετὰ δίσκου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ σὺν τῇ θήκῃ καὶ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ Βήματος προπορευομένων αὐτοῦ λαμπάδων καὶ θυμιατοῦ καὶ ἀπέρχεται εἰς τὰς βασιλικὰς πύλας, Τελεσθείσης δέ τῆς Δοξολογίας, καὶ τοῦ Τρισαγίου, λέγει ο Ἱερεὺς, Σοφία, ὀρθοὶ καὶ ἡμεῖς ψάλλομεν τό Τροπάριον, Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου ... ἐκ τρίτου, καὶ εἰσοδεῦει ο Ἱερεὺς, φέρων τὸν τίμιον Σταυρόν ἐμπροσθεν τῶν ἁγίων θυρῶν. κακεῖσε προευτρεπισθέντος τοῦ τετραπόδου, τίθεται ἐπάνω αὐτοῦ ο τίμιος Σταυρός.

Εἶτα ψάλλομεν τό παρόν
Τροπάριον ἐκ γ'
Ἦχος πλ. β'

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου
Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Ἀνοιχθείσης δέ τῆς θήκης, ἀρχεται προσκυνῶν ο Προεστῶς καὶ ο Ἱερεὺς, βάλλοντες μετανοίας γ', κατενώπιον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ μετὰ τό ἀσπάσασθαι, πάλιν βάλλουσι μετάνοιαν ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς Χορούς, πρὸς μίαν. Εἴθ οὕτως ἀρχονται οἱ Ἀδελφοί, προσκυνοῦντες δύο δύο κατὰ τάξιν. Προσκυνούντων δέ τῶν Ἀδελφῶν ψάλλομεν τὰ ἰδιόμελα ταῦτα.

Ποίημα Λέοντος Δεσπότου
Ἦχος β'

Δεῦτε πιστοὶ τό ζωοποιόν Ξύλον προσκυνήσωμεν, ἐν ᾧ Χριστός ο Βασιλεὺς τῆς δόξης ἐκουσίως χεῖρας ἐκτείνας ὑψωσεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα, οὐς πρὶν ο ἐχθρός, δι ἡδονῆς συλήσας ἐξορίστους Θεοῦ πεποίηκε, Δεῦτε πιστοὶ Ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὐ ἠξιώθημεν, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν συντρίβειν τὰς κάρας. Δεῦτε πάσαι αἱ πατριάι τῶν ἐθνῶν τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν. Χαίροις Σταυρέ τοῦ πεσόντος Αδάμ ἡ τελεία λύτρωσις, ἐν

σοί οι πιστότατοι Βασιλείς ημών καυχώνται ως τή σή δυνάμει, Ισμαηλίτην λαόν, κραταιώς υποτάττοντες. Σέ νύν μετά φόβου, Χριστιανοί ασπαζόμεθα, καί τόν εν σοί προσπαγέντα Θεόν δοξάζομεν λέγοντες, Κύριε ο εν αυτώ προσπαγείς, ελέησον ημάς ως αγαθός καί φιλάνθρωπος.

Ἦχος πλ. δ'

Σήμερον ο Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καί Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καί τήν πλευράν κεντάται, χολῆς καί ὄξους γεύεται ο γλυκασμός τῆς Εκκλησίας, στέφανον ἐξ ακανθῶν περιβάλλεται ο καλύπτων ουρανόν τοῖς νέφεσι, χλαῖναν ἐνδύεται χλεῦης, καί ραπίζεται πηλίνῃ χειρὶ ο τῇ χειρὶ πλάσας τόν ἄνθρωπον, τόν νῶτον φραγγελοῦται, ο περιβάλλων τόν ουρανόν ἐν νεφέλαις, ἐμπτυσμούς καί μάστιγας δέχεται ονειδισμούς καί κολαφισμούς καί πάντα υπομένει δι' ἐμέ τόν κατάκριτον ο Λυτρωτῆς μου καί Θεός ἵνα σῶσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα ... Ἦχος ο αὐτός

Σήμερον ο ἀπρόσιτος τῇ οὐσίᾳ προσιτός μοι γίνεται, καί πάσχει πάθη, ἐλευθερών με τῶν παθῶν, ο φῶς παρέχων τυφλοῖς ὑπὸ ἀνόμων χειλέων ἐμπτύεται, καί δίδωσι τόν νῶτον ὑπὲρ αἰχμαλώτων εἰς μάστιγας. Τούτον ἡ Ἀγνή καί Μήτηρ, ἐπὶ Σταυροῦ θεωρούσα, οδυνηρῶς ἐφθέγγετο, οἶμοι Τέκνον ἐμόν! τί τοῦτο πεποίηκας; ο ωραῖος κάλλει παρά πάντας βροτούς, ἄπνους ἀμορφος φαῖνη, οὐκ ἔχων εἶδος οὐδέ κάλλος, οἶμοι τό ἐμόν φῶς! οὐ δύναμαι ὑπνούντα καθοράν σε, τά σπλάγχνα τιτρωσκομαι καί δεινὴ μοι ρομφαία τήν καρδίαν διέρχεται, Ἀνυμνῶ σου τά Πάθη, προσκυνῶ σου τό εὐσπλαγχνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν...

Ἦχος πλ. β' Εἰρμολογικόν

Σήμερον τό προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, ἰδοὺ γάρ προσκυνούμεν εἰς τόν τόπον, οὐ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καί ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ αμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνη φιλάνθρωπε.

Εἶτα ἡ συνήθης Ἐκτενής, ἡ Λιτή μετὰ τοῦ Εὐθινοῦ Ἰδιομελου, καί ἡ Α' Ὁρα, ἐν ἡ ἀναγινώσκεται ἡ Κατήχησις τοῦ Στουδίτου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί τῆς Οκτωήχου, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Σταυροῦ ἡ ζ' Ὁδή.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου
Ανάστασιν δοξάζομεν.

Ο Απόστολος

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Σώσον, Κύριε, τόν λαόν σου, καί ευλόγησον ἡν κληρονομίαν σου.
Στίχ. Πρός σέ, Κύριε κεκράξομαι, ο Θεός μου.

Πρός Εβραίους Επιστολῆς Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ, Δ', 14-Ε', 6)

Αδελφοί, έχοντες Αρχιερέα μέγαν, διεληλυθότα τούς ουρανούς,
Ιησούν τόν Υιόν τού Θεού, κρατώμεν τῆς ομολογίας, ου γάρ ἔχομεν
Αρχιερέα, μή δυνάμενον συμπαθήσαι ταίς ασθενείαις ἡμῶν,
πεπειρασμένον δέ κατά πάντα καθομοιότητα, χωρίς αμαρτίας.
Προσερχώμεθα ούν μετά παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα
λάβωμεν ἔλεον, καί χάριν εύρωμεν εἰς εύκαιρον βοήθειαν. Πάς γάρ
Αρχιερεύς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος, υπέρ ἀνθρώπων καθίσταται
τά πρός τόν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καί θυσίας υπέρ αμαρτιῶν,
μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καί πλανωμένοις, ἐπεὶ καί
αυτός περὶκεῖται, ἀσθένειαν, καί διὰ ταύτην οφείλει, καθῶς περὶ τοῦ
λαοῦ, οὕτω καί περὶ εαυτοῦ προσφέρειν υπέρ αμαρτιῶν. Καί ουχ
εαυτῷ τις λαμβάνει τήν τιμήν, ἀλλ' ο καλούμενος υπό τού Θεοῦ
καθάπερ καί ο Ααρών, οὕτω καί ο Χριστός, ουχ εαυτόν ἐδόξασε
γεννηθῆναι Αρχιερέα, ἀλλ' ο λαλήσας πρός αὐτόν. Υἱός μου εἰ σύ ἐγώ
σήμερον γεγέννηκά σε. Καθῶς καί ἐν ἐτέρῳ λέγει. Σύ Ἱερεύς εἰς τόν
αἰῶνα κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Αλληλούϊα Ἦχος β'

Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἥς ἐκθήσω ἀπ' ἀρχῆς.

Ευαγγέλιον Κατά Μάρκον

Εἶπεν ο Κύριος, ὅς τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν...

Κοινωνικόν

Εσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τού προσώπου σου, Κύριε. Αλληλούϊα.

Τήν αὐτήν Σταυροπροσκύνησιν ποιοῦμεν ἡμέρας δ', τή

Κυριακή, ήτοι σήμερον, τή Δευτέρα, τή Τετάρτη καί τή Παρασκευή,
ψάλλοντες εις τήν Α' Ώραν, αντί τού, «Τά διαβήματά μου... » τό, «Τόν
Σταυρόν σου προσκυνούμεν... »

τ62 [top](#)

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Στιχηρά
Ἦχος πλ. δ'
Κύριε, εἰ καί κριτηρίω

Κύριε, ὁ ἐπὶ Σταυροῦ ἐκουσίως, υφαπλώσας τὰς παλάμας σου,
τούτον κατανύξει καρδίας, προσκυνεῖν ἡμὰς ἀξίωσον,
λελαμπρυσμένους καλῶς, νηστείαις καί δεήσεσι, καί ἐγκρατεία, καί
ευποιΐα, ὡς ἀγαθὸς καί φιλόανθρωπος.

Κύριε, τῶν ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη, κατὰ τό πλήθος ἐξάλειψον, τῶν
σῶν οἰκτιρμῶν Πανοικτίρμον, καί τόν Σταυρόν σου ἀξίωσον, ἐν
καθαρά τῇ ψυχῇ, καί βλέπειν καί προσπτύσσεσθαι, ἐν τῇ παρούσῃ
τῇ ἐγκρατείας, Εβδομάδι ὡς φιλόανθρωπος.

Ἄτερον Προσόμοιον Ποίημα Θεοδώρου
Ἦχος γ' Μέγιστον θαῦμα

Μέγιστον θαῦμα! τό Ξύλον ὁράται, ἐν ᾧ Χριστός σαρκί ἐσταυρώθη,
προσκυνεῖ ὁ Κόσμος καί φωτιζόμενος ἀνακράζει. Ὡ τοῦ Σταυροῦ τῇ
δυνάμει! καί θεωρούμενος δαίμονας καίει, καί ἐκτυπούμενος, τούτους
φλέγων δείκνυται. Μακαρίζω σε τό ἀχραντον Ξύλον, τιμῷ καί
προσκυνῶ ἐν φόβῳ, καί Θεόν δοξάζω, τόν διὰ σοῦ μοι χαριζόμενον,
ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ',
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον
Ἦχος πλ. δ'

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τό Ὄνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπό τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου.

Ἀπόστιχα
Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Ἀτενίσαι τό ὄμμα εἰς οὐρανόν, οὐ τολμῷ ὁ τάλας ἐγώ, ἐκ τῶν
πονηρῶν μου πράξεων, ἀλλ' ὡς ὁ Τελώνης στενάξας κραυγάζω σοι.

Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τώ αμαρτωλώ, καί φαρισαϊκής υποκρίσεως
ρύσαί με, ως μόνος εύσπλαγχνος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, καί πάσαν νόσον
θεραπεύετε, καί νύν πρεσβεύσατε, ρυσθήναι τών παγίδων τού
εχθρού, τάς ψυχάς ημών δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά ουράνια υμνεί σε κεχαριτωμένη, Μήτηρ ανύμφευτε, καί ημείς
δοξολογούμεν, τήν ανεξιχνίαστόν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε,
σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά δέ τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'

Ανέστης εκ νεκρών

Τό πάνσεπτον πιστοί, προσκυνήσωμεν Ξύλον, εν ώ ο Ποιητής, τών
απάντων υψώθη, πρόκειται αγιάζον, τούς προσιόντας ψυχή καί
σώματι, ρύπον αποκαθαίρον, τής αμαρτίας τών νηστευόντων πιστώς,
καί ανυμνούντων πάντοτε Χριστόν, τόν μόνον ευεργέτην.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο Λόγος τού Πατρός, επί τής γής κατήλθε, καί Ἄγγελος φωτός, τή
Θεοτόκω εβόα. Χαίρε ευλογημένη, η τήν παστάδα μόνη φυλάξασα,
σύλληψιν συλλαβούσα, τόν πρό αιώνων Θεόν καί Κύριον, ίνα τής
πλάνης σώση ως Θεός, τό γένος τών ανθρώπων.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'

Τήν ωραιότητα

Μεσοπονήσαντες, νύν τήν εγκράτειαν, καί εις προσκύνησιν, Χριστέ
μου φθάσαντες, τού ζωηφόρου σου Σταυρού, προσπίπτοντες
βοώμέν σοι. Μέγας εί Φιλάνθρωπε, καί μεγάλα τά έργα σου, ότι
εφανέρωσας τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, όν φόβω προσκυνούντες
κραυγάζομεν. Δόξα τή άκρα ευσπλαγχνία σου.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως αγεώργητος Παρθένε άμπελος, τόν ωραιότατον, βότρυν
εβλάστησας, αναπηγάζοντα ημίν, τόν οίνον τόν σωτήριον, πάντων
τόν ευφραίνοντα, τάς ψυχάς καί τά σώματα, όθεν ως αιτίαν σε τών
καλών μακαρίζοντες, αεί σύν τώ Αγγέλω βοώμέν σοι. Χαίρε η
Κεχαριτωμένη.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'
Αρματηλάτην Φαραώ

Η φωτοφόρος τού Σταυρού προσκύνησις, πάσιν επέφανεν, ηλιακήν
αίγλην, σωτηρίας πέμπουσα, καί πάντας καταυγάζουσα, τούς παθών
αμαυρώσει, κεκρατημένους, συνδράμωμεν, τούτον καθαρώς
κατασπάσασθαι.

Τή τής νηστείας καθαρθέντες χάριτι, καθαρωτάτω νοϊ, τώ καθαρώ
μόνω, δεύτε εκβοήσωμεν, φωνήν ευχαριστήριον. Σύ τό Αίμά σου
Λόγε, υπέρ ημών πάντων δέδωκας, σύ καί τώ Σταυρώ αγιάζεις ημάς.

Συμποδισθείς ταίς προσβολαίς τού όφεως, τραύμα εξαίσιον,
διαπαντός κείμαι, Σώτερ ο τήν έκπτωσιν, τών πρωτοπλάστων πάθει
σου, τού Σταυρού ανορθώσας, ανόρθωσον, καί Οδήγησον, σου πρός
θελημάτων εκπλήρωσιν.

Σταυροθεοτοκίον

Παρισταμένη τώ Σταυρώ σου Κύριε, η, Απειρόγαμος, καί τάς εν σοί
τρώσεις, καθορώσα Δέσποτα, τιτρωσκομένη έλεγεν. Οίμοι τέκνον!
ωδίνας, αποφυγούσα τώ τόκω σου, νύν οδυνηρώς κατατρύχομαι.

Έτερον Ποίημα τού κυρίου Θεοδώρου

Ήχος γ'

Άσωμεν τώ Κυρίω τώ ποιήσαντι

Εβδομάς αγία, καί φωσφόρος αύτη, τόν Σταυρόν τόν τίμιον,
προτιθεμένη Κόσμω, δεύτε ασπασώμεθα, φόβω τε καί πόθω, τάς
ψυχάς φωτιζόμενοι, τόν εν αυτώ παγέντα Χριστόν, εν άσμασι
δοξάζοντες.

Τόν Σταυρόν σου πάντες, προσκυνούμεν Χριστέ, προπομπήν
ποιούμενοι, τής Αναστάσεώς σου, υμνούμεν τούς ήλους σου, τιμώμεν
καί τήν λόγχην σου, τά χείλη καί τά όμματα, ψυχής τε καί τού

σώματος, εν τούτοις αγνιζόμενοι.

Δόξα...

Τριάς η εν Μονάδι, ουσίας υμνουμένη, Πάτερ Υιέ σύν Πνεύματι, τώ υπερπαναγίω, άναρχε αϊδιε, άκτιστε θεότης, η τού φωτός πηγή και ζωή. Σε προσκυνούμεν πάντες βροτοί, τήν τό πάν ουσιώσασαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε Παρθένε, Θεοτόκε αγνή, Χερουβικόν όχημα, εξ ής Θεός ετέχθη, σύ γάρ μόνη γέγονας, πηγή αφθαρσίας, πηγάζουσα πάσι ζωήν, αφ' ής αρυόμενοι, ιάματα λαμβάνομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τεσσαράκοντα νηστειών σταδίου, μέσον διίππεύοντες, δεύτε τή διαθέσει, Χριστώ συναπίωμεν, πρός τό θείον Πάθος, ίνα συσταυρωθέντες αυτώ, κοινωνοί γενώμεθα, τής αυτού Αναστάσεως.

Ο Ειρμός

Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ ποιήσαντι θαυμαστά τέρατα εν Ερυθρά θαλάσση, πόντω γάρ εκάλυψε τούς υπεναντίους, και έσωσε τόν Ισραήλ αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δεδόξασται.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Τόν ιοβόλοις πάθεσι, και ψυχήν, και διάνοιαν, τετραυματισμένην κεκτημένον Κύριε, ελέησον οϊκτειρον, τώ σώ Σταυρώ θωράκισον, και ταίς εκ πλευράς σου κενωθείσαις ρανίσι, προθύμως ίνα μέλπω. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Επί τού όρους πάλαι σε, Μωϋσής προετύπωσε, χείρας ανυψών, και Αμαλήκ τροπούμενος, Σταυρέ πανσεβάσμιε, όν προσκυνούντες σήμερον, τρέπομεν δαιμόνων τά αλλόφυλα στίφη, και πίστει μελωδούμεν, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Υπό παθών κλονούμενον, υπ' εχθρών σκελιζόμενον, υπό συνηθείας πονηράς ελκόμενον, οικτείρησον Εύσπλαγχνε, τώ σώ Σταυρώ θωράκισον, όπως μελωδώ εν ακλονήτω καρδιά. Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Σταυροθεοτοκίον

Οδυνηρώς στενάζουσα, μητρικώς ολολύζουσα, και τήν εκ σών σπλάγχνων, συνοχήν μή φέρουσα, Σταυρώ, ενητένιζες, τώ εκ τής σής τεχθέντι γαστρός, Τέκνον, εκβοώσα, τί τό όραμα τούτο, πώς πάσχεις ο τή φύσει, απαθής; πάντων, θέλων, τό γένος τών ανθρώπων,

φθοράς ελευθερώσαι.

**Ειρμός άλλος
Τόν υπ' Αγγέλων**

Τή Εκκλησία προτεθέντα, τόν Σταυρόν Χριστού Θεώμενοι, φόβω καί πίστει αδελφοί, προσελθόντες προσκυνήσωμεν, αὐτῷ αναβοώντες. Σύ τήν ζωήν ἐξήνθησας, τοῖς βροτοῖς φωτοφόρε.

Τροπαιοφόρον ἐν πολέμοις, ουρανός σε καθυπέδειξε, ζωοποιέ ἡμῶν Σταυρέ, Βασιλέων ὄπλον ἀμαχον, ἐχθρῶν ὁ καθαιρέτης, Εκκλησιῶν τό κέρας, καί τῶν πιστῶν σωτηρία.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Πατέρα ἅγιον δοξάζω, καί Υἱόν ἅγιον σέβω, καί Πνεῦμα ἅγιον υμνῶ, Ὁμοούσιον. Τριάδα ἀπλήν, Θεόν ἕκαστον τούτων, φῶτα καί φῶς, ὡς ἐξ Ἡλίου ἐνός προϊόντα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη ἀδιόδευτε, χαίρε βάτε ἀκατάφλεκτε, χαίρε ἡ στάμνος ἡ χρυσή, χαίρε ὅρος ἀλατόμητον, χαίρε Θεοτόκε ἐλπίς ἀρραγής, καί τείχος τῶν ἐπὶ σοί πεποιθότων.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Τήν Νηστείαν ἐκμεσάσαντες, εὐθαρσήσωμεν τῷ πνεύματι, πρὸς τό ἐξῆς νεανικῶς, εὐδρομοῦντες σὺν Θεῷ ἀδελφοί, ὅπως καί τό Πάσχα περιχαρῶς οψώμεθα, τοῦ Χριστοῦ ἀναστάντος.

Αἰνούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Τόν υπ' Αγγέλων ἀσιγήτως, ἐν Ὑψίστοις δοξαζόμενον Θεόν, οἱ ουρανοί τῶν ουρανῶν, γῆ, καί ὄρη, καί βουνοί, καί βυθός, καί πᾶν γένος ἀνθρώπων ὕμνοις αὐτόν ὡς Κτίστην καί Ποιητήν, ευλογεῖτε υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Εγγόνους πάλαι Ἰακώβ, ευλογῶν προδιετύπου τρανώτατα, Σταυρόν τόν τίμιον, δι' οὗ Οἰκτίρμον, ἡμᾶς ευλόγησον, ἁγιασμοῦ παρεκτικῆν, χάριν παρεχόμενος, τοῖς προσκυνούσιν αὐτόν, καί τῶν πάντων Λυτρωτὴν σε δοξάζουσι.

Νηστείας ὕδατι πιστοί, καθαρθέντες καί ψυχὴν καί διάνοιαν, τό ζωοδώρητον, καί θεῖον Ξύλον, περιπτυξώμεθα, πρόκειται πᾶσιν ἐμφανῶς, βρύον θεῖαν ἄφεσιν, καί φῶς ουράνιον, καί ζωὴν καί ἀληθὴ ἀγαλλίασιν.

Κριτήν σε οίδα φοβερόν, ελευσόμενον εν δόξη θεότητος, πάντων τά κρύφια, ελέγχειν τότε, μέλλοντα Κύριε, διό σοι κράζω Αγαθέ. Ἕμαρτον συγχώρησον, μή θριαμβεύσης μου, τά πολλά καί χαλεπά πλημμελήματα.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἄρνα πάλαι η Αμνάς, θεωρούσα πρὸς σφαγὴν καθελκόμενον, καί σκοτιζόμενον, ηλίου φέγγος, κλαίουσα ἔλεγεν. Ἦλιε, δόξης Ἰησοῦ, ἔδυσ θανατούμενος, ἀλλὰ ἀνάτειλον, τῆς ἐγέρσεως τό φῶς τοῖς ποθοῦσί σε.

Εἰρμός ἄλλος Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει

Εἰς τόν τόπον οἱ πόδες οὐ ἔστησαν, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, προσκυνήσωμεν ἅπαντες σήμερον, τόν σεπτότατον Σταυρόν, ὡς Δαυὶδ ἀνακράζει, ὁ θεοφωνότατος, καὶ γάρ ὁ ἅπαντα περιέχων δρακί, ἐν τούτῳ βέβηκεν.

Οἱ τὴν γῆν κατοικούντες προσέλθετε, τῇ νηστεία καθαροί, καὶ προκείμενον βλέποντες σήμερον, τόν πανσέβαστον Σταυρόν, προσκυνήσατε φόβῳ, καὶ πίστει ευφραίνεσθε, καὶ συναγάλλεσθε, τόν ἁγιασμόν ταῖς ψυχαῖς αρυόμενοι.

Δόξα...

Τῇ οὐσίᾳ Μονάς ἐστὶν ἀτμητος, ἡ υπέρθεος Τριάς, ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς, μή τμωμένη γὰρ τμάται, ἐν οὐσα τρισσεύεται, αὕτη Πατήρ ἐστὶν, ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τό ζών, ἡ φρουρούσα τό πᾶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε; καὶ μητέρα πλήν ἀνδρός; Μαριάμ ἐκτελεῖς τό τεράστιον, ἀλλὰ φράζε μοι τό, Πῶς; Μή ἐρεῦνα τά βάθη, τῆς Θεοτοκίας μου, τοῦτο πανάληθες, ὑπὲρ δέ ἀνθρώπινον νοῦν ἡ κατάληψις.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Χαριστήριον αἶνον προσάξωμεν, τῷ Θεῷ πᾶς ὁ λαός, ὅτι βλέποντες νύν ἀσπαζόμεθα, τόν πανάγιον Σταυρόν, γνῶτε οὖν καὶ ἠττάσθε, ἐν τούτῳ οἱ δαίμονες, ἔθνη τά βάρβαρα γνῶτε, καὶ ἠττάσθε, δι' οὐ μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ὁ Εἰρμός

Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατείδέ σε, ἐν τῇ βάτῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τό πῦρ τῆς θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρί, Δανιὴλ δέ σε εἶδεν, ὅρος ἀλατόμητον, ράβδον βλαστήσασαν Ἡσαΐας, κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης

Δαυϊδ.

Απόστιχα τών Αίνων
Ἦχος πλ. β'

Αρίστην οδόν υψώσεως Χριστέ, τήν ταπείνωσιν έδειξας, σεαυτόν
κενώσας, καί μορφήν δούλου λαβών, τού Φαρισαίου τήν μεγάλαυχον
ευχήν μή προσιέμενος, τού δέ Τελώνου τόν συντετριμμένον
στεναγμόν, ως ιερείον άμωμον, εν τοίς υψίστοις προσδεχόμενος, διό
καγώ βοώ σοι. Ιλάσθητι ο Θεός, Ιλάσθητι, Σωτήρ μου καί σώσόν με.

(Δίς)

Μαρτυρικόν

Κύριε, εν τή μνήμη τών Μαρτύρων σου, πάσα η Κτίσις εορτάζει, οι
ουρανοί αγάλλονται σύν τοίς Αγγέλοις, καί η γή ευφραίνεται σύν τοίς
ανθρώποις. Αυτών ταίς παρακλήσεσιν, ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αρχαγγελικόν λόγον υπεδέξω, καί Χερουβικός θρόνος ανεδείχθης,
καί εν αγκάλαις σου εβάστασας Θεοτόκε, τήν ελπίδα τών ψυχών
ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας
Ἦχος βαρύς

Κύριε μή τώ θυμώ σου ελέγξης, λαόν ημαρτηκότα, μηδέ τή οργή σου
παιδεύσης ημάς, αγαθός υπάρχων. Σέ γάρ δοξάζει πάσα η γή, καί
δεόμεθα. Φείσαι ημών Άγιε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξα'

Επί τώ Θεώ τό σωτήριον μου καί η δόξα μου.

Στίχ. Ουχί τώ Θεώ υποταγήσεται η ψυχή μου;

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΔ' 24-32)

Τάδε λέγει Κύριος Σαβαώθ. Όν τρόπον είρηκα, ούτως έσται, καί όν
τρόπον βεβούλευμαι, ούτω μενεί, τού απολέσαι τούς Ασσυρίους επί
τής γής τής εμήs, καί επί τών ορέων μου, καί έσονται εις καταπάτημα,
καί αφαιρεθήσεται απ' αυτών ο ζυγός αυτών, καί τό κύδος αυτών από
τών ώμων αφαιρεθήσεται. Αύτη η βουλή, ήν βεβούλευται Κύριος εφ
όλην τήν Οικουμένην, καί αύτη η χείρ η υψηλή, επί πάντα τά έθνη, ά

γάρ ο Θεός ο άγιος βεβούλευται, τίς διασκεδάσει; καί τήν χείρα αυτού τήν υψηλήν τίς αποστρέψει; Τού έτους, ού απέθανεν Άχαζ ο βασιλεύς, εγενήθη τό ρήμα τούτο. Μή ευφρανθείητε πάντες οι αλλόφυλοι, συνετρίβη γάρ ο ζυγός τού παίοντος υμάς, εκ γάρ σπέρματος όφews εξελεύσεται έγγονα ασπίδων, καί τά έγγονα αυτών εξελεύσονται όφεις πετώμενοι. Καί βοσκηθήσονται πτωχοί δι' αυτού, πένητες δέ άνθρωποι επί ειρήνης αναπαύσονται, ανελεί δέ τό σπέρμα σου εν λιμώ, καί τό κατάλειμμά σου ανελεί. Ολολύξατε πύλαι πόλεων, κεκραγέτωσαν πόλεις τεταραγμέναι, οι αλλόφυλοι πάντες, ότι από Βορρά καπνός έρχεται, καί ουκ έστι τού είναι. Καί τί αποκριθήσονται βασιλείς εθνών; ότι Κύριος εθεμελίωσε τήν Σιών, καί δι' αυτού σωθήσονται οι ταπεινοί τού λαού.

Προκείμενον 'Ηχος δ' Ψαλμός ξβ'

Στίχ. Ούτως ευλογήσω σε εν τή ζωή μου.

Ο Θεός ο Θεός μου, πρός σέ ορθρίζω.

τ63[top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

'Ηχος πλ. δ'

Τί υμάς καλέσωμεν

Μέσον διϊππεύοντες σήμερον, ημερών τής εγκρατείας, τή δυνάμει τού Σταυρού, τόν εν τούτω υψωθέντα, μέσον γής ως κραταιόν, Σωτήρα, καί Θεόν δοξολογήσωμεν, βοώντες, θεωρούς ημάς ανάδειξον, τών Παθημάτων σου Δέσποτα, καί τής σεπτής Αναστάσεως, δωρούμενος, ιλασμόν ημίν, καί μέγα έλεος.

Πάθη ταπεινώσωμεν σώματος, τών βρωμάτων αποχή, καί ηδονών αποστροφή, καί τό ξύλον τού Σταυρού περιπτυξώμεθα πιστώως. Οράται, εμφανώς γάρ προσκυνούμενος, καί πάντας, αγιάζει θεία χάριτι, καί τώ Κυρίω βοήσωμεν. Ευχαριστούμέν σοι Εύσπλαγχνε, τώ σώζοντι, διά τούτου τās ψυχάς ημών.

Έτερον, Ποίημα Θεοδώρου

Τήν Θεοτόκον

Νύν τόν Σταυρόν προσκυνούντες, πάντες κραυγάζομεν. Χαίρε ξύλον τής ζωής, χαίρε σκήπτρον άγιον τού Χριστού, χαίρε βροτών δόξα επουράνιε, χαίρε Ανάκτων τό καύχημα, χαίρε τό κράτος τής πίστεως, χαίρε όπλον αήττητον, χαίρε τών εχθρών φυγαδευτήριον, χαίρε φέγγος λαμπρόν, σωτήριον τού Κόσμου, χαίρε Μαρτύρων τό μέγα

κλέος, χαίρε σθένος Δικαίων, χαίρε Αγγέλων λαμπρότης, χαίρε πάνσεπτε.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός ξγ'

Εισάκουσον, ο Θεός, τῆς φωνῆς μου, ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σέ.

Στίχ. Ἀπὸ φόβου ἐχθροῦ ἐξελοῦ τὴν ψυχὴν μου.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Η', 21 - Θ', 7)

Εἶπε Κύριος ο Θεός, διανοηθεῖς, οὐ προσθήσω ἐτι καταράσασθαι τὴν γῆν, διὰ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἐγκεῖται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος, οὐ προσθήσω οὖν ἐτι πατάξαι πᾶσαν σάρκα ζῶσαν, καθὼς ἐποίησα. Πάσας τὰς ἡμέρας τῆς γῆς, σπέρμα καὶ θερισμός, ψύχος καὶ καύμα, θέρος καὶ ἔαρ, ἡμέραν καὶ νύκτα οὐ καταπαύσωσι. Καὶ εὐλόγησεν ο Θεός τὸν Νῶε, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς, καὶ ὁ φόβος ὑμῶν, καὶ ὁ τρόμος ἔσται ἐπὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ Ουρανοῦ, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, ὑπὸ χεῖρας ὑμῖν δέδωκα, καὶ πᾶν ἑρπετόν, ὃ ἐστὶ ζῶν, ὑμῖν ἔσται εἰς βρώσιν, ὡς λάχανα χόρτου δέδωκα ὑμῖν τὰ πάντα. Πλὴν κρέας ἐν αἵματι ψυχῆς οὐ φάγεσθε, καὶ γάρ τό ὑμέτερον αἷμα τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ἐκ χειρὸς πάντων τῶν θηρίων ἐκζητήσω αὐτό, καὶ ἐκ χειρὸς ἀνθρώπου ἀδελφοῦ ἐκζητήσω τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἐκχέων αἷμα ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐκχυθήσεται, ὅτι ἐν εἰκόνι Θεοῦ ἐποίησα τὸν ἄνθρωπον. Ὑμεῖς δὲ αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξδ'

Επάκουσον ἡμῶν, ο Θεός, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς.

Στίχ. Σοὶ πρέπει ὕμνος, ο Θεός, ἐν Σιών.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΑ', 19 - ΙΒ', 6)

Υἱὸς δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, διωγμός δὲ ἀσεβούς εἰς θάνατον. Βδέλυγμα Κυρίῳ διεστραμμέναι οδοί, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ταῖς οδοῖς αὐτῶν. Χειρὶ χεῖρας ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται κακῶν. Ὁ δὲ σπείρων δικαιοσύνην, λήψεται μισθὸν πιστόν. Ὡς περ ἐνώπιον χρυσοῦν ἐν ρινὶ υἱός, οὕτω γυναῖκί κακόφρονι κάλλος. Ἐπιθυμία δικαίων πᾶσα ἀγαθὴ, ἐλπίς δὲ ἀσεβῶν ἀπολείται. Εἰσὶν, οἱ

τά ίδια σπείροντες πλείονα ποιούνται, εισί δέ καί οί συνάγοντες τά αλλότρια, ελαττονούνται. Ψυχή ευλογουμένη πάσα απλή, ανήρ δέ θυμώδης ουκ ευσχήμων, ο συνέχων σίτον, υπολείποιο αυτόν τοίς έθνεσιν, ευλογία δέ εις κεφαλήν τού μεταδιδόντος. Τεκταινόμενος αγαθά, ζητεί χάριν αγαθήν, εκζητούντα δέ κακά καταλήψεται αυτόν. Ο πεποιθώς επί τώ πλούτῳ αυτού, ούτος πεσεΐται. Ο δέ αντιλαμβανόμενος δικαίων, ούτος ανατελεί, ο μή συμπεριφερόμενος τῷ εαυτού οίκῳ, κληρονομήσει άνεμον, δουλεύσει δέ άφρων φρονίμῳ. Εκ καρπού δικαιοσύνης φύεται δένδρον ζωής, αφαιρούνται δέ άωροι ψυχαι παρανόμων. Ει ο μέν δίκαιος μόλις σώζεται, ο ασεβής καί αμαρτωλός πού φανείται; ο αγαπών παιδείαν, αγαπά αίσθησιν, ο δέ μισών ελέγχους, άφρων. Κρείσσων ο ευρίσκων χάριν παρά Κυρίῳ, ανήρ δέ παράνομος παρασιωπηθήσεται, ου κατορθώσει άνθρωπος εξ ανόμου, αι δέ ρίζαι τών δικαίων ουκ εξαρθήσονται. Γυνή ανδρεία στέφανος τῷ ανδρί αυτής, ώσπερ δέ εν ξύλῳ σκώληξ, ούτως άνδρα απόλλυσι γυνή κακοποιός. Λογισμοί δικαίων κρίματα, κυβερνώσι δέ ασεβείς δόλους. Λόγοι ασεβών δόλιοι εις αίμα, στόμα δέ ορθών ρύσεται αυτούς.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Μεγαλορρήμων Φαρισαίος, εβδελύχθη καυχησάμενος, καί Τελώνης ταπεινόφρων, διά σιγής εδικαιώθη προσευξάμενος, διό τών εκατέρων μαθούσα ψυχή μου τό διάφορον, τήν ταπεινοφροσύνην ελού καί κατάσπαζε. Χριστός γάρ ταπεινοίς επηγγείλατο, διδόναι χάριν ως φιάνθρωπος.

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, ικετεύσατε τόν Θεόν ημών, καί αιτήσασθε ταίς ψυχαίς ημών, πλήθος οικτιρμών, καί τόν ιλασμόν, τών πολλών παραπτωμάτων δεόμεθα.

Δόξα Καί νύν... Θεοτοκίον

Εγώ Παρθένε αγία Θεοτόκε, τή σκέπη σου προστρέχω, οίδα ότι τεύξομαι τής σωτηρίας, δύνασαι γάρ αγνή βοηθήσαί μοι.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά δέ τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'

Τό ασάλευτον στήριγμα

Εγκρατεία λαμπρύναντες, τάς ψυχάς ημών, τόν Σταυρόν προσκυνήσωμεν, τόν σωτήριον, εν ώ Χριστός προσηλώθη, καί βοήσωμεν αὐτώ. Χαίρε νηστευόντων η τρυφή, καί βεβαία βοήθεια. Χαίρε αναιρέτα τών παθών, τών δαιμόνων αντίπαλε, χαίρε Ξύλον μακάριον.

Θεοτοκίον

Τό ασάλευτον στήριγμα, τό τῆς Πίστεως, καί σεβάσμιον δώρημα, τών ψυχών ημών, τήν Θεοτόκον εν ὕμνοις μεγαλύνωμεν πιστοί. Χαίρε η τήν πέτραν τῆς ζωῆς, εν γαστρί σου χωρήσασα, χαίρε τών περάτων η ελπίς, θλιβομένων αντίληψις, χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'

Ὡς απαρχάς τῆς φύσεως

Ὡσπερ ζωὴν τῆς Κτίσεως, τόν σόν Σταυρόν προκείμενον, η Οικουμένη ασπάζεται Κύριε, καί προσκυνούσα κράζει σοι. Τῇ αὐτοῦ ενεργείᾳ, εν εἰρήνῃ βαθείᾳ, τοὺς ανυμνοῦντάς σε, τοὺς ευλογοῦντάς σε, διὰ τῆς εγκρατείας συντήρησον Πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Χαίρε η δι' Ἀγγέλου, τήν χαράν τοῦ Κόσμου δεξαμένη, χαίρε η τεκούσα τόν Ποιητήν σου καί Κύριον, χαίρε η αξιωθείσα γενέσθαι Μήτηρ Θεοῦ.

Ὡδή β' Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ο Θεός, ο πάλαι τόν Ισραήλ, εν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ διαγαγών, καί σώσας καί θρέψας, καί εκ δουλείας πικράς, ἐλευθερώσας Φαραώ.

Μέσον τῆς Κτίσεως, ὄν καθυπέμεινας Σταυρόν, Μεσσία Λόγε Θεοῦ, τώ τῆς Νηστείας σήμερον μεσασμῷ, πιστῶς προσκυνούμεν, αι τούμενοι κατιδεῖν, καί τήν Ἀνάστασιν τήν σήν.

Ράβδω δυνάμεως, προτυπωθείση τώ Μωσῇ, τήν θάλασσαν τών παθών, διατεμόντες φθάσωμεν πρός γήν, τῆς επαγγελίας, καί μάννα τοῦ νοητοῦ, εμφορηθώμεν δαψιλῶς.

Τίς μή θρηνήσῃ σε; τίς μή πενθήσῃ σε ψυχῇ, ποθοῦσαν τά πονηρά,

ουκ εκζητούσαν πόθω τά αγαθά, δικαίου Κριτού δέ, καταφρονούσαν
αεί, μακροθυμούντος επί σοί;

Θεοτοκίον

Σάρκα γενόμενον, αναλλοιώτως τόν Χριστόν, Παρθέने κυοφορείς, όν
εκτενώς ικέτευε, σαρκικών παθών απαλλάξαι, τούς προσκυνούντας
Σταυρόν, όν καθυπέμεινε σαρκί.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ειρμός άλλος

Ήχος πλ. δ'

Ιδετε ιδετε

Ίδετε ιδετε, ότι εγώ ειμι ο Θεός ημών, ο τή Οικουμένη, τόν Σταυρόν
μου παρασχών, όπλον σωτηρίας, εις τό νύν προσκυνείσθαι αυτόν,
όπως οι ασπαζόμενοι, καταργώσι τού εχθρού μηχανήματα.

Μέγας εί Κύριε, καί πολυέλεος, ότι δέδωκας τόν ζωοποιόν σου,
προσκυνείσθαι νύν Σταυρόν, ένθα σου αι χείρες, καί οι πόδες
ηλώθησαν, εν ώ τό αίμα ερρύη, τής αχράντου σου Πλευράς, ζωήν
πηγάζον ημίν.

Δόξα...

Υπερτελεστάτη Μονάς, υπέρθεε, τρισυπόστατε, αγέννητε Πάτερ, καί
Υιέ μονογενές, Πνεύμα εκ Πατρός εκπορευθέν, δι' Υιού δέ φανέν,
ουσία μία καί φύσις, κυριότης, βασιλεία, σώσον πάντας ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Άρρητον τό θαύμα, τής σής κυήσεως Μητροπάρθενε, πώς γάρ καί
λοχεύεις, καί αγνεύεις εν ταυτώ; πώς παιδοτοκείς, καί αγνοείς πείραν
όλως ανδρός; Ως είδεν ο υπέρ φύσιν, εξ εμού καινοπρεπώς, Λόγος
Θεού γεννηθείς.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σέ Μωσής ο μέγας, προδιετύπωσε, τόν Σταυρόν ημίν, χείρας
εκπετάσας, καί πορθήσας Αμαλήκ, σε εκτυπούντες εν σκιαίς καί αέρι,
ημείς εκτρέπομεν καί νικώμεν, τόν αρχέκακον εχθρόν, υμνολογούντες
Χριστόν.

Ο Ειρμός

Ίδετε ιδετε, ότι εγώ ειμι ο Θεός ημών, ο πρό τών αιώνων, γεννηθείς
εκ τού Πατρός, καί εκ τής Παρθένου επ' εσχάτων δίχα ανδρός
κυηθείς, καί λύσας τήν αμαρτίαν, τού προπάτορος Αδάμ ως
φιλάνθρωπος.

Ωδή η'

Ο στεγάζων εν ύδασι

Ο συσσείσας θεμέλια, πάσης τῆς γῆς ως Θεός, υψωθείς ἐν ξύλῳ,
ἀσειστον πάσιν ἐδωρήσω, πιστοῖς ἔρεισμα Κύριε, τό σωτήριον ὄπλον
τοῦ Σταυροῦ σου, ὄν περ προσκυνούμεν, σέ υπερυψούμεν, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπαστράπτων Θεώμενοι, υπέρ ηλίου αυγᾶς, τοῦ Σταυροῦ τό ξύλον,
δεύτε νηστεία ἀστραπτόμενοι, νύν ἀσπασώμεθα, ἀρυόμενοι χάριν
φωτοφόρον, σκότος ἐκμειούσαν, τῶν υπερυψούντων, Χριστόν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Ὑδωρ ζῶν τό ἀλλόμενον, εἰς αἰωνίαν ζωὴν, σύ υπάρχων Λόγε, αἷμα
καί ὕδωρ, ἐκ πλευράς ἐν Σταυρῷ, ἐβλυσας Δέσποτα, ἀμαρτίας
χειμάρρους ἀναστέλλων. Ὅθεν δυσωπῶ σε. Ξήρανον παθῶν μου,
τάς πονηράς ἐκβλύσεις.

Θεοτοκίον

Νοητόν ως ἀγίασμα, τόν ἐν ἀγίοις Θεόν, ἀναπεπαισμένον, τίκεις ἀγία,
Θεομήτορ ἀγνή, πάντα τά πέρατα, ἀγιάζοντα θεία προσκυνήσει,
σήμερον Παρθένε Ξύλου παναγίου, ἐν ᾧ σαρκί ἐπάγη.

Εἰρμός ἄλλος

Ἄγγελοι καί Οὐρανοί

Δεύτε ἰδωμεν λαοί, τό Ζωηφόρον Ξύλον, νύν προκείμενον, ἐν ᾧ
Χριστός ἐπάγη ὁ Θεός ἡμῶν, καί σύ φόβῳ ὑμνούντες, τούτον
προσκυνούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τόν τρισύνθετον Σταυρόν, ως τῆς Τριάδος τύπον ἀνυμνήσωμεν, καί
προσκυνούμεν φόβῳ ἀνακράξωμεν. Εὐλογούμεν ὑμνούντες, καί
ὑπερυψούμεν Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί Ἅγιον Πνεῦμα

Εἰς Θεός οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρός ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδέ
Υιοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καί ἀμφῶ, ως Θεόν τά τρία
δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη ἀφθόρως κύεις, μόνη θηλάζεις βρέφος μή λοχεύουσα, μόνη τόν
Κτίστην τίκεις καί Δεσπότην σου, εἰ καί δούλη καί μήτηρ, σέ
Παρθενομήτορ, ὑμνούμεν εἰς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Τόν τυφλόν ἐκ γενετῆς, ὁ ὁμματώσας λόγῳ, πηρωθέν μου σύ, τό τῆς
καρδίας ὄμμα, πάλιν ἀνοιξον, ἵνα βλέψω τό φῶς, τῶν σῶν
προσταγμάτων, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

Άγγελοι καί ουρανοί, τόν επί θρόνου δόξης εποχούμενον, καί ως Θεόν απαύστως δοξαζόμενον, ευλογείτε, υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Ευλογητός Κύριος ο Θεός

Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ο Σταυρώ σου λύσας τήν αρχαίαν αράν, καί τούτον ημίν δωρησάμενος, κραταίωμα καί καταφυγήν, καί ασφαλή κρηπίδα, δι' ού τούς εχθρούς ημών, νύν κερατιούμεν.

Ότι σειραίς συσφίγγομαι, αμετρήτων μου κακών, καί τάς τρίβους σου τάς σωτηρίους Χριστέ, εκών επί γνώναι ου βούλομαι, τώ σώ με επίστρεψον Σταυρώ, τήν πώρωσίν μου λύων, δι' άφατον έλεος, τής σής ευσπλαγχνίας.

Τήν Φαρισαίου έπαρσιν, μιμησάμενος κακώς, κατηνέχθην, πτώμα χαλεπόν καί δεινόν, καί κείμαι εχθρών καταπάτημα, αλλ' οίκτηρον σώσόν με Χριστέ, σεαυτόν δι' οίκτον, ταπεινώσας ύψιστε, Βασιλεύ τής δόξης.

Θεοτοκίον

Αι γενεαί σε άπασαι, μακαρίζουσιν Αγνή, Ιησούς γάρ μόνος, ο τεχθείς εκ τής σής νηδύος, αυτός ως επίσταται, εποίησε Κόρη μετά σου, Παρθένε μεγαλεία, όν δυσώπει σώζεσθαι, ποιμήνην καί λαόν σου.

Ειρμός ο αυτός

Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ο Σταυρώ σου λύσας, τήν αρχαίαν αράν, καί τούτον τιθείς ημίν εις προσκύνησιν, αυτόν ασπαζόμενοι πιστώς, αυτόν καί ανυμνούντες, σου τό μέγα έλεος, υμνούμεν απαύστως.

Τής Εκκλησίας καύχημα, σύ εί τίμιε Σταυρέ, βασιλείας όπλον, καί τού Κόσμου παντός, ειρήνης βραβείον θεότευκτον. Σταυρέ Ορθοδόξων η χαρά, τής Οικουμένης φύλαξ, φύλαξον αγίασον, τούς σέ προσκυνούντας.

Δόξα...

Τριάς αγία δόξα σοι, η Ομότιμος Μονάς, θεία φύσις, μία βασιλεία φρικτή. Ο Πατήρ, ο Υιός σύν τώ Πνεύματι, τό φώς τό απρόσιτον παντί, η άναρχος θεότης, σώσον τούς λατρεύοντας, σοί τώ πάντων Κτίστη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τώ σταυρώ ως ίστατο, η Αμνάς σου Ιησού, τόν Ποιμένα, καί Δεσπότην αυτής, Ορώσα πικρώς επωδύρετο, καί σπλάγχχνα κινούσα επί σοί, Χριστέ ανεκαλείτο. Τί τό ξένον θέαμα; η ζωή πώς θνήσκεις;

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τόν Μανασσὴν ως έσωσας, μεταγνόντα ο Θεός, σώσον καμέ, δάκρυσι μετανοούντα πικρώς, καί μή αποστρέψης τόν δούλόν σου, εξέκλινα γάρ μου τήν ψυχήν, ως πάλαι Ισραήλ εκείνος, πάσας τάς ημέρας μου, ζών εν ασωτία.

Ο Ειρμός

Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ο εγείρας κέρας, σωτηρίας ημίν, εν οίκω Δαυΐδ τού παιδός αυτού, εν οίς επεσκέψατο ημάς, Ανατολή εξ ύψους, καί κατεύθυνεν ημάς, εις οδόν ειρήνης.

**Απόστιχα τών Αίνων
Ιδιόμελον Ἦχος πλ. δ'**

Τού μεγαλαύχου Φαρισαίου, τήν εξ οίήσεως εννοούσα ψυχή μου κατάκρισιν, καί τού ταπεινόφρονος Τελώνου, τήν δι' εξαγορεύσεως πταισμάτων, επιγνούσα δικαίωσιν, τού μέν αποθέσθαι κατεπείγου, τήν επ' αρετής προπέτειαν, τού δέ προλαβέσθαι, τήν εφ' οίς επλημμέλησας εξομολόγησιν, διεγείρου τήν αταπείνωτον σεαυτή καρπουμένη, διά μετριοπαθείας ύψωσιν, παρά Χριστού τού έχοντος τό μέγα έλεος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Μεγάλως ηγωνίσασθε Μάρτυρες, τάς βασάνους τών ανόμων, υπομείναντες γενναίως, τόν Χριστόν ομολογούντες, εναντίον βασιλέων, καί πάλιν μεταστάντες εκ τού βίου, δυνάμεις ενεργείτε εν τώ Κόσμω, καί ασθενείς θεραπεύετε, εκ τών παθών αυτών Άγιοι, πρεσβεύσατε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η σκέπη σου Θεοτόκε Παρθένε, ιατρείον υπάρχει πνευματικόν, εν αυτή γάρ καταφεύγοντες, ψυχικών νοσημάτων λυτρούμεθα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

**Τροπάριον τής Προφητείας
Ἦχος πλ. β'**

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξε'

Αλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ.

Στίχ. Ευλογεῖτε ἔθνη τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ακουτίσατε τὴν φωνὴν τῆς αἰνέσεως αὐτοῦ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΚΕ', 1-9)

Κύριε ὁ Θεός μου, δοξάσω σε, καὶ υμνήσω τό ὄνομά σου, ὅτι ἐποίησας θαυμαστά πράγματα, βουλήν ἀρχαίαν ἀληθινήν. Γένοιτο Κύριε. Ὅτι ἐθήκας πόλιν εἰς χῶμα, πόλεις οχυράς τοῦ μή πεσεῖν αὐτῶν τά θεμέλια, ἀσεβῶν πόλεις εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μή οἰκοδομηθῇ. Διὰ τοῦτο εὐλογήσει σε ὁ λαός ὁ πτωχός, καὶ πόλεις ἀνθρώπων ἀδικουμένων εὐλογήσουσί σε, ἐγένου γάρ πάση πόλει ταπεινῇ βοηθός, καὶ τοῖς ἀθυμήσασι δι' ἐνδειαν σκέπη, ἀπό ἀνθρώπων πονηρῶν ρύση αὐτούς, σκέπη διψώντων, καὶ πνεῦμα ἀνθρώπων ἀδικουμένων, ὡς ἄνθρωποι ολιγόψυχοι διψῶντες ἐν Σιών, ὅτι ρύση αὐτούς ἀπό ἀνθρώπων ἀσεβῶν οἷς ἡμᾶς παρέδωκας. Καύσων ἐν σκέπη νέφους, κληματίδα ἰσχυρῶν ταπεινώσει. Καὶ ποιήσει Κύριος Σαβαώθ πάσι τοῖς ἔθνεσιν ἐπὶ τό ὅρος τοῦτο πότον λιπασμάτων, πότον τρυγίων, πίνονται ἐν εὐφροσύνῃ, πίνονται οἶνον, κρίσονται μύρον ἐν τῷ ὅρει τούτῳ, παράδος ταῦτα πάντα τοῖς ἔθνεσιν, ἡ γάρ βουλή αὕτη ἐπὶ πάντα τά ἔθνη. Κατέπιεν ὁ θάνατος ἰσχύσας, καὶ πάλιν ἀφείλε Κύριος ὁ Θεός πᾶν δάκρυον ἀπό παντός προσώπου, τό ὄνειδος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀφείλεν ἀπό πάσης τῆς γῆς, τό γάρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα. Καὶ ἐρούσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Ἰδοὺ ὁ Θεός ἡμῶν ἐφ' ᾧ ἠλπίζομεν, καὶ σώσει ἡμᾶς, οὗτος Κύριος, ὑπεμείναμεν αὐτῷ, καὶ ἠγαλλιώμεθα, καὶ εὐφρανθησόμεθα ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ ἡμῶν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξς'

Εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, ὁ Θεός ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεός οἰκτιρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς.

τ64 [top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά
Ἦχος πλ. β'
Ὅλην ἀποθέμενοι

Μέσον γῆς ὑπέμεινας, Σταυρόν καὶ Πάθος οἰκτίρμον, πάσι τὴν ἀπάθειαν, καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν παρεχόμενος, μεσασμῷ σήμερον, Νηστειῶν ἅπαντες, διὰ τοῦτο εἰς προσκύνῃσιν, αὐτὸν προτίθεμεν, καὶ

περιχαρώς ασπαζόμεθα, ιδείν σου τά Παθήματα, καί τήν ζωηφόρον
Ανάστασιν, εκκλεαμπρυσμένοι, ταίς θείαις αρεταίς Λόγε Θεού,
αναδειχθείμεν άπαντες, μόνε πολυέλεε.

Νεκρός εχρημάτισας, επί σταυρού ηπλωμένος, καί λόγχη νυττόμενος,
καί χολήν Μακρόθυμε ποτιζόμενος, ο Μερράς ύδατα, εν χειρί
Δέσποτα, Μωϋσέως εις γλυκύτητα, μεταβαλόμενος, όθεν δυσωπώ σε
καί δέομαι. Τά πάθη τά πικρότατα, εκ τής διανοίας μου έκτιλον, καί
τής μετανοίας, τώ μέλι τι γλυκάνας μου τόν νούν, προσκυνητήν με
ανάδειξον, τού τιμίου Πάθους σου.

Άλλος Ήχος α'
Ο πάλαι τώ Μωσεί

Όν πάλαι Μωϋσής προτυπώσας, εν ταίς παλάμαις αυτού,
κατετροπούτο τόν Αμαλήκ, μέγαν Σταυρόν, σήμερον επ' όψει ημών
βλέποντες, λαοί προτεθέντα, φρικτώς ψαύσωμεν εν αγνότητι νού τε
καί χειλέων, εν αυτώ γάρ Χριστός υψώθη, απονεκρώσας τόν
θάνατον, καί τής τοιαύτης χάριτος, άπαντες καταξιούμενοι, εν ωδαίς
θεοπνεύστοις, τού παντός τόν Σωτήρα υμνολογούντες,
προσευξώμεθα προφθάσαι, καί αυτήν τήν σωτήριον Ανάστασιν.

Έτερα Ήχος δ'
Έδωκας σημείωσιν

Δεύτε προσκυνήσωμεν, τό τής ζωής ημών πρόξενον, πεφηνός ξύλον
σήμερον, Χριστού τού Θεού ημών, τόν Σταυρόν, δι' ού περ θάνατος
ετρώθη, καί η ανάστασις ημίν, τοίς επταικόσιν εκαινουργήθη σαφώς,
τώ ρυσαμένω κράζοντες. Ο δι' ημάς εκουσίως παθών, ίνα σώσης τά
σύμπαντα, ο Θεός ημών δόξα σοι.

Κράτος απροσμάχητον, Χριστιανοίς ημίν δέδοται, ο Σταυρός σου
Σωτήρ ημών, δι' ού τα αλλόφυλα τών εθνών τροπούνται, πλήθη καί
ειρήνη, τής Εκκλησίας σου Χριστέ, επισκιάζει ορθοδοξούσης καλώς,
όν περ νύν ασπαζόμεθα, καί σοί θερμώς ανακράζομεν. Τής μερίδος
αξίωσον, καί ημάς τών Αγίων σου.

Δάκρυσι καθάραντες, τά τής ψυχής αισθητήρια, καί νηστεία
αγνίσαντες, δεύτε προσκυνήσωμεν, τού Σταυρού τό ξύλον, δι' ού
καταργούνται τά ψυχοφθόρα τής σαρκός, τή εγκρατεία
ανασκιρτήματα, τώ σταυρωθέντι κράζοντες. Τής σής Σωτήρ
καταξίωσον, τριημέρου Εγέρσεως, προσκυνήσαι τήν έλλαμψιν.

Δόξα... Καί νύν...
Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'

Σήμερον ο Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καί Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καί τήν πλευράν κεντάται, χολῆς καί ὄξους γεύεται, ὁ γλυκασμός τῆς Εκκλησίας, στέφανον ἐξ ακανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων οὐρανόν τοῖς νέφεσι, χλαῖναν ἐνδύεται χλεύης, καί ραπίζεται πηλίνη χειρί, ὁ τῇ χειρί πλάσας τόν ἄνθρωπον, τό νώτον φραγγελλοῦται, ὁ περιβάλλων τόν οὐρανόν ἐν νεφέλαις, ἐμπτυσμούς καί μάστιγας δέχεται, ὀνειδισμούς καί κολαφισμούς, καί πάντα υπομένει, δι' ἐμέ τόν κατάκριτον, ὁ Λυτρωτής μου καί Θεός, ἵνα σῶσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγχνος.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξζ'

Ἀσατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Στίχ. Οδοποιήσατε τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ δυσμῶν, Κύριος ὄνομα αὐτῷ.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα (Κεφ. θ', 8-17)

Εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ Νῶε, καί τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, λέγων. Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνίστημι τήν διαθήκην μου ὑμῖν, καί τῷ σπέρματι ὑμῶν μεθ' ὑμᾶς, καί πάσῃ ψυχῇ ζώσῃ μεθ' ὑμῶν, ἀπὸ ὀρνέων καί ἀπὸ κτηνῶν, καί πάσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, ὅσα ἐστί μεθ' ὑμῶν, ἀπὸ πάντων τῶν ἐξεληθόντων ἐκ τῆς κιβωτοῦ, καί στήσω τήν διαθήκην μου πρὸς ὑμᾶς, καί οὐκ ἀποθανεῖται πᾶσα σὰρξ ἐτι ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ κατακλυσμοῦ, καί οὐκ ἔσται ἐτι κατακλυσμός ὕδατος, τοῦ καταφθεῖραι πᾶσαν τήν γῆν. Καί εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ Νῶε. Τοῦτο τό σημεῖον τῆς διαθήκης, ὃ ἐγὼ δίδωμι ἀναμέσον ἐμοῦ καί ὑμῶν, καί ἀναμέσον πάσης ψυχῆς ζώσης, ὅσα ἐστί μεθ' ὑμῶν, εἰς γενεάς αἰωνίους. Τό τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, καί ἔσται εἰς σημεῖον διαθήκης ἀναμέσον ἐμοῦ, καί τῆς γῆς, καί ἔσται ἐν τῷ συννεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τήν γῆν, ὀφθήσεται τό τόξον μου ἐν τῇ νεφέλῃ, καί μνησθήσομαι τῆς διαθήκης μου, ἢ ἐστὶν ἀναμέσον ἐμοῦ καί ὑμῶν, καί ἀνά μέσον πάσης ψυχῆς ζώσης ἐν πάσῃ σαρκί, καί οὐκ ἔσται ἐτι ὕδωρ εἰς κατακλυσμόν, ὥστε ἐξαλείψαι πᾶσαν σάρκα. Καί ἔσται τό τόξον μου ἐν τῇ νεφέλῃ, καί ὅψομαι τοῦ μνησθῆναι διαθήκης αἰωνίου, ἀναμέσον ἐμοῦ, καί τῆς γῆς, καί ἀναμέσον πάσης ψυχῆς ζώσης ἐν πάσῃ σαρκί, ἢ ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς. Καί εἶπεν ὁ Θεός τῷ Νῶε. Τοῦτο τό σημεῖον τῆς διαθήκης, ἥς διεθέμην ἀναμέσον ἐμοῦ καί ἀναμέσον πάσης σαρκός, ἢ ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξη'

Ἡ σωτηρία μου ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καί ευφρανθήτωσαν.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΒ', 8-22)

Στόμα συνετού εγκωμιάζεται υπό ανδρός, νωθοκαρδίας δέ μυκτηρίζεται. Κρείσσων ανήρ εν ατιμία δουλεύων εαυτώ, ή τιμήν εαυτώ περιτιθείς, καί προσδεόμενος άρτου. Δίκαιος οικτείρει ψυχάς κτηνών αυτού, τά δέ σπλάγχνα τών ασεβών, ανελεήμονα. Ο εργαζόμενος τήν εαυτού γήν, εμπλησθήσεται άρτων, οι δέ διώκοντες μάταια, ενδεείς φρενών, ός εστιν ηδύς εν οίνων διατριβαίς, εν τοίς εαυτού οχυρώμασι καταλείπει ατιμίαν. Επιθυμιαί ασεβών, κακαί, αι δέ ρίζαι τών ευσεβών, εν οχυρώμασι. Δι' αμαρτίαν χειλέων εμπίπτει εις παγίδας αμαρτωλός, εξολισθαίνει δέ εξ αυτών δίκαιος. Ο βλέπων λεία ελεηθήσεται, ο δέ συναντών εν πύλαις εκθλίπει ψυχάς. Από καρπών στόματος ψυχή ανδρός πλησθήσεται αγαθών, ανταπόδομα δέ χειλέων αυτού δοθήσεται αυτώ. Οδοί αφρόνων ορθαί ενώπιον αυτών, εισακούει δέ συμβουλίας σοφός. Άφρων αυθημερόν εξαγγέλλει οργήν αυτού, κρύπτει δέ τήν εαυτού, ατιμίαν πανούργος. Επιδεικνυμένην πίστιν αναγγελεί δίκαιος, ο δέ μάρτυς τών αδίκων, δόλιος. Εισίν, οί λέγοντες, τιτρώσκουσιν ως μαχαίρα, γλώσσαι δέ σοφών ιώνται. Χείλη αληθινά κατορθοί μαρτυριαν, μάρτυς δέ ταχύς γλώσσαν έχει άδικον. Δόλος εν καρδιά τεκταινομένου κακά, οι δέ βουλόμενοι ειρήνην, ευφρανθήσονται, ουκ αρέσει τώ δικαίω ουδέν άδικον, οι δέ ασεβείς πλησθήσονται κακών. Βδέλυγμα Κυρίω χείλη ψευδή, ο δέ ποιών πίστει, δεκτός παρ' αυτώ.

Απόστιχα

Ιδιόμελον 'Ηχος γ'

Νικών τόν Τελώνην τοίς παραπτώμασιν, ου ζηλώ τή μετανοία, τού δέ Φαρισαίου μή κεκτημένος τά κατορθώματα, μιμούμαι τήν οίησιν. Αλλ' η τής σής ταπεινώσεως υπερβολή, Χριστέ ο Θεός, τήν δαιμονικήν υψηλοφροσύνην εν τώ Σταυρώ καθελών, τού μέν, τής προτέραςπονηρίας, τού δέ, τής εσχάτης απονοίας, αλλοτρίωσόν με, τήν εκατέρων χρηστήν διάθεσιν, εν τή ψυχή μου βεβαιώσας, καί σώσόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Προφήται καί Απόστολοι, Χριστού καί Μάρτυρες, εδίδαξαν υμνείσθαι, Τριάδα ομοούσιον, καί εφώτισαν τά έθνη τά πεπλανημένα, καί κοινωνούς Αγγέλων εποίησαν, τούς υιούς τών ανθρώπων.

Δόξα... Καί νύν...

Ιδιόμελον 'Ηχος πλ. α'

Ορώσά σε η Κτίσις άπασα επί Σταυρού, γυμνόν κρεμάμενον, τόν Δημιουργόν, καί Κτίστην τών απάντων, ηλλοιούτο φόβω, καί

επωδύρετο, ο ήλιος δέ τό φώς ημαύρωσε, καί γή εκυμαίνετο, πέτραι δέ εσχίζοντο, καί ναού φαιδρότης διερρήγνυτο, νεκροί εξανίσταντο εκ μνημάτων, καί Αγγέλων αι δυνάμεις, εξίσταντο λέγουσαι. Ὡ τοῦ θαύματος! ο Κριτής κρίνεται, καί πάσχει θέλων διά τήν τοῦ Κόσμου σωτηρίαν καί ανάπλασιν.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά δέ τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. β' Ελπίς τοῦ Κόσμου αγαθή

Τῆς εγκρατείας τον καιρόν, αγιάζων ο θεῖος, καί πανσεβάσμιος Σταυρός, εἰς προσκύνησιν κείται, προσέλθωμεν ἐν συνειδήσει καθαρά, ἀντλήσωμεν αγιασμόν καί φωτισμόν, καί φόβῳ ἐκβοήσωμεν. Σωτήρ ἡμῶν φιλόανθρωπε, δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Σταυροθεοτοκίον

Παρισταμένη τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀπειρόγαμος Μήτηρ, τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀνευ σποράς τεχθέντος, ἀνεβόησε. Ρομφαία τήν καρδίαν μου, διήλθεν ὡς Υἱέ, μή φέρουσα κρεμάμενον ἐν ξύλῳ σε Οὐραν, ὃν τρέμουσι τὰ σύμπαντα, ὡς Κτίστην καί Θεόν. Μακρόθυμε δόξα σοι.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α' Ἀπεγνωσμένην

Λαμπροφορούντες ταῖς ἀρεταῖς προσέλθωμεν, τῆς εγκρατείας τό καθαρόν κτησάμενοι, καί Σταυρόν τόν τίμιον, βοῶντες προσκυνήσωμεν. Ἀγιάσον ἡμῶν σύν ταῖς ψυχαῖς, καί τὰ σώματα, ἀξίωσον ἡμᾶς, καί τοῦ ἀχράντου Πάθους σου, ὁ μόνος Θεός ἀπάντων, χαριζόμενος ἡμῖν καί τὰ ἐλέη σου.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν τάφον σου

Ορώσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα, Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρί καί τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς ἔσωσας, τό τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρμον πλαστούργημα;

Ωδή α' Ἦχος δ'

Ανοίξω τό στόμα μου

Τό Ξύλον τό άγιον, εν ώ Χριστός εξεπέτασε, παλάμας τροπούμενος, τάς εναντίας αρχάς, προσκυνήσωμεν, νηστεία φαιδρυνθέντες, εις δόξαν καί αίνεσιν, τού Παντοκράτορος.

Οράται προκείμενος, αγιασμόν παρεχόμενος, Σταυρός ο σωτήριος, τούτω προσέλθωμεν, καθαγνίσαντες, καί σώμα καί καρδίαν, καί απαρυσώμεθα, χάριν σωτήριον.

Πυρί με καθάρισον, τών εντολών σου φιλάνθρωπε, καί σου τά σωτηρία, δίδου Παθήματα, νύν θεάσασθαι, καί πόθω προσκυνήσαι, Σταυρώ τειχιζόμενον, καί συντηρούμενον.

Σταυροθεοτοκίον

Ανάρτησιν βλέπουσα, τήν εν Σταυρώ σου Φιλάνθρωπε, ωλόλυξε κράζουσα, η σέ κυήσασα. Πώς κατάκριτος, ο μέλλων πάντα κρίναι, οράται κρεμάμενος, δόξης ο Κύριος;

Ωδή γ'

Τούς σους υμνολόγους Θεοτόκε

Νηστείας εν ύδατι καρδίας, ριφθέντες τό ξύλον τού Σταυρού, πιστώως περιπτυξώμεθα, εν ώ Χριστός σταυρούμενος, ύδωρ ημίν επήγασεν, ως ευεργέτης, αφέσεως.

Σταυρού τώ ιστίω πτερωθέντες, τόν πλούτον σωτήριον ιδού, νηστείας εκμεσάσαντες, Μεσσία Ιησού ο Θεός, δι' ού ημάς τού Πάθους σου πρός τόν λιμένα εγκαθόρμισον.

Ετύπου Μωσής σε εν τώ όρει, εθνών εις αναίρεσιν Σταυρέ, ημείς δέ εκτυπούμέν σε, καρδία καθορώντές σε, καί προσκυνούντες τρέπομεν, εχθρούς ασάρκους τή δυνάμει σου.

Σταυροθεοτοκίον

Βουλήσει σου άνθρωπος εγένου, Θεός ών, καί πάντων Ποιητής, καί νύν Σταυρώ κρεμάμενον, σέ καθορώ Υιέ μου Χριστέ, η σέ τεκούσα έλεγε, καί τήν καρδίαν τιτρώσκομαι.

Ωδή γ' Ήχος πλ. β'

Κύριος ών πάντων

Κύριος ών πάντων, καί κτίστης Θεός, μέσον γής επί Σταυρού υψώθης, πρός σεαυτόν ανυψών, τήν πεσούσαν ανθρώπων ουσίαν, κακίστη τού εχθρού συμβουλία, όθεν σε πιστώως δοξάζομεν, τώ πάθει

στερεούμενοι.

Καθάραντες αισθήσεις νηστείας φωτί, τού Σταυρού ταίς νοηταίς ακτίσι, πλουσιωτάτως πιστοί αυγασθώμεν, καί τούτον ευλαβώς, προκείμενον σήμερον ορώντες, χείλεσιν αγνοίς καί στόμασι, καί καρδία προσκυνήσωμεν.

Τόπον ού έστησαν οι πόδες Χριστού, προσκυνήσωμεν Σταυρόν τόν θεΐον, πέτρα Θεού εντολών, στηριχθήναι τούς πόδας αιτούντες, ψυχής ημών καί κατευθυνθήναι, ταύτης διαβήματα οδόν, εις ειρήνης θεΐα χάριτι.

Θεοτοκίον

Κόρης εξ ανάνδρου Χριστέ προήλθες, προσλαβόμενος εκ ταύτης σάρκα, έννουν καί έμψυχον, καί Σταυρώ σου εχθρόν αφανίσας, φθαρείσαν τών βροτών τήν ουσίαν, πάλιν ανεκαίνισας, διό δοξάζει τήν ευσπλαγχνίαν σου.

Έτερον Τριώδιον Ποΐημα Θεοδώρου

Ήχος α' Στερέωσον Κύριε

Κροτήσατε άπαντα ύμνοις τά πέρατα, καθορώντα προσκυνούμενον τό Ξύλον εν ώ Χριστός απεκρεμάσθη, καί διάβολος ετραυματίσθη.

Προτίθεται σήμερον ο ζωηφόρος, χαρά, δεύτε προσκυνήσωμεν σύν φόβω, τόν τού κυρίου τίμιον Σταυρόν, ίνα λάβωμεν άγιον Πνεύμα.

Δόξα...

Τρισάκτινε Ήλιε τρισσοκλεέστατον φώς, Θεέ Πάτερ Υιέ, καί άγιον Πνεύμα, η άναρχος φύσις καί δόξα, τούς υμνούντάς σε ρύσαι κινδύνων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούσί σε τάξεις Αγγέλων ευλογημένη, Θεοτόκε, πανύμνητε καί Παρθένε, μεθ' ών σε νύν γένος ανθρώπων, ως ανύμφευτον δοξολογούμεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ερχόμενος άψασθαι σου ζωηφόρε Σταυρέ, φρίπτω γλώσσαν καί διάνοιαν, προβλέπων, ότι εν σοί κατεκενώθη, τού Κυρίου μου τό θεΐον Αίμα.

Ο Ειρμός

Στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν σου, ήν εκτήσω τή δυνάμει τού Σταυρού σου, εν αυτώ γάρ τόν εχθρόν εθριάμβευσας, καί εφώτισας τήν οικουμένην.

Κάθισμα Αυτόμελον
Ἦχος πλ. β'

Σήμερον τό προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, ἰδοὺ γάρ προσκυνούμεν, εἰς τόν τόπον, οὐ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καί ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ αμαρτίας παθῶν, ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Ο Σταυρός σου Κύριε ηγίασται, ἐν αὐτῷ γάρ γίνονται ἰάματα, τοῖς ἀσθενούσιν ἐν ἀμαρτίαις, δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν. Ελέησον ἡμᾶς.

Καί νύν...

Μόνον ἐπάγη τό ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τά θεμέλια ἐσαλεύθησαν τοῦ θανάτου Κύριε, ὃν γάρ κατέπιε πόθῳ ὁ Ἄδης, ἀπέλυσε τρόμῳ, ἔδειξας ἡμῖν τό σωτήριόν σου Ἄγιε, καί δοξολογούμεν σε, Υιέ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή δ'

Ο καθήμενος ἐν δόξῃ

Αἰνιπτόμενος τόν τύπον, τοῦ Σταυροῦ χεῖρας ἔτεινεν, ἐναλλάξ ἐγγόνους, πάλαι Ἰακώβ ὁ αοίδιμος, ἐπευλογῶν καί σημαίνων τήν σωτήριον, εὐλογίαν πάντας, ἐφ' ἡμᾶς διαβαίνουσιν.

Συντηρούμενοι σφραγίδι, τοῦ Σταυροῦ καί προκείμενοι, ἐν ἀγαλλιάσει, πνεύματος αὐτόν ἀσπάζόμενοι, πρὸς τά σωτήρια Πάθη ἐπειχθείμεν, τά ολέθρια, πάθη σαρκὸς θανατώσαντες.

Τό σωτήριόν σε ὄπλον, τό ἀήττητον τρόπαιον, τό χαράς σημεῖον, θάνατος δι' οὐ τεθανάτωται, περιπτυσσόμεθα δόξῃ κλειζόμενοι, τοῦ ἐν σοί προσπαγέντος, Σταυρέ πανσεβάσμιε.

Σταυροθεοτοκίον

Ορατός μοι καθωράθης, ὁ Ἀγγέλοις ἀπρόσιτος, Ἰησοῦ Υιέ μου, σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενος, καί νῦν Ὁρώσά σε ξύλῳ καθηλούμενον, ἐποδύρομαι, ἡ τοῦ Χριστοῦ Μήτηρ ἔλεγε.

Ὡδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Νεκρός ἐχρημάτισας, ἐπὶ Σταυροῦ ηλούμενος, πάντων ἡ ζωὴ καί σωτηρία. Τοῦτον οὖν δίδου, κεκαθαρμένη ψυχὴ, Σώτερ περιπτύξασθαι, καί σου, Πάθη τά σωτήρια, κατιδεῖν ἀγαλλόμενοι.

Παρίστανται τάξεις σοι, τών Ασωμάτων τρέμουςαι, Ξύλον
ζωοδώρητον, εν σοί γάρ, τίμιον Αίμα Χριστός εξέχεε, λύθρον
αναστέλλων εναγές, δαίμοσι φερόμενον, επ' ολέθρω τού πλάσματος.

Ρομφαία πληγέντα με, τού δυσμενούς ιάτρευσον, Αίματί σου Λόγε καί
τή λόγχη, αμαρτιών μου τάχος διάρρηξον, Σώτερ τό χειρόγραφον
βοώ, βίβλω καταγράφων με, σωζομένων ως εύσπλαγχνος.

Σταυροθεοτοκίον

Ο βότρυσ ο πέπειρος, πώς επί ξύλου κρέμασαι; Ήλιε τής δόξης πώς
επήρθης, φέγγος ηλίου, σκοτίζων πάθει σου. Σώτερ η τεκούσά σε,
Αμνάς, πάλαι ανεβόα σοι, μητρικώς αλαλάζουσα.

Ωδή ς'

Εβόησε, προτυπών

Συνέσεισας, τό τού Άδου πηγνύμενος οίκημα, τοίς πιστοίς δέ,
αδειάσειστον έρεισμα γέγονας, καί βεβαία σκέπη, τού Κυρίου Σταυρέ
πανσεβάσμιε.

Κατάκαρποι, αρεταίς γεγονότες τρυγήσωμεν, θείου Ξύλου,
ζωηφόρους καρπούς, ούς εβλάστησεν, απλωθείς εν τούτω, Ιησούς η
κατάκαρπος άμπελος.

Υμνούμέν σου, Ιησού τήν πολλήν αγαθότητα, προσκυνούντες, τόν
Σταυρόν σου τήν λόγχην, τόν κάλαμον, δι' αυτών γάρ είλες, τό τής
έχθρας Οικτίρμον μεσότοιχον.

Σταυροθεοτοκίον

Ναμάτων σε, ποταμόν ζωηρρήτων εκύησεν, η Παρθένος, ως πηγή
τής ημών αναπλάσεως, τόν Σταυρώ ταθέντα, καί κρουνούς σωτηρίας
πηγάσαντα.

Ο Ειρμός

Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν
τώ κήτει δεόμενος. Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών
δυνάμεων.

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ήχος βαρύς

Ουκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τήν πύλην τής Εδέμ, αυτή γάρ
επήλθε παράδοξος σβέσις τό ξύλον τού Σταυρού, θανάτου τό
κέντρον, καί Αδου τό νίκος ελήλათαι, επέστης δέ Σωτήρ μου βοών
τοίς εν Άδη, Εισάγεσθε πάλιν εις τόν Παράδεισον.

Ο Οίκος

Τρεῖς σταυρούς επήξατο ἐν Γολγοθᾷ ὁ Πιλάτος, δὺν τοῖς ληστεύσασιν, καὶ ἓνα τοῦ Ζωοδότου, ὃν εἶδεν ὁ Ἄδης, καὶ εἶπε τοῖς κάτω, ὦ λειτουργοί μου καὶ δυνάμεις μου τίς ὁ ἐμπήξας ἦλον τῇ καρδίᾳ μου, ξυλίνη με λόγχῃ ἐκέντησεν ἄφνω καὶ διαρρήσομαι, τὰ ἔνδον μου πονῶ, τὴν κοιλίαν μου αλγῶ, τὰ αἰσθητήριά μου, μαιμάσσει τό πνεῦμά μου, καὶ ἀναγκάζομαι ἐξερεῦξασθαι τὸν Ἀδάμ καὶ τοὺς ἐξ Ἀδάμ, ξύλῳ δοθέντας μοι, ξύλον γάρ τούτους εἰσάγει πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.

Ὡδή ζ'

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Ἡ ἀξίνη, Ἐλισσαῖος ἦν ἀνείλετο, ἐξ Ἰορδάνου Χριστέ, Σταυρόν ἐδήλου, δι' οὐ, βυθοῦ ματαιότητος, ἔθνη ἀνείλκυσας, ἀναμέλποντα. Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Συναγάλλονται, τῇ γῇ τὰ ἐπουράνια, τῇ προσκυνήσει σου Σταυρέ, καὶ γάρ διὰ σοῦ, Ἀγγέλων ἀνθρώπων τε, ἔνωσις γέγονε, Παντοδύναμε, ἀναβοώντων Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ὡς κυπάρισσον, συμπάθειαν ὡς κέδρον τε, πίστιν ἠδύπνοον, ὡς πεύκην ἀληθινήν, ἀγάπην προσφέροντες, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν, προσκυνήσωμεν, τὸν ἐν αὐτῷ δοξάζοντες Λυτρωτὴν προσηλωθέντα.

Σταυροθεοτοκίον

Μὴ σαλεύσας, τὰ οὐράνια ἐν μήτρᾳ σου, Θεὸς ἐσκήνωσε, πόλις Θεοῦ ἐκλεκτῇ. Σταυρῷ δὲ κρεμάμενος, Κτίσιν ἐσάλευσεν, ὃν ἰκέτευε, ἐν ἀσαλεύτῳ πέτρα με, τῇ αὐτοῦ συντηρηθῆναι.

Ὡδή η'

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

Ἐξέτεινας χεῖρας ἐπὶ ξύλου, χειρὸς ἀκρατοῦς λύων ἀμάρτημα, λόγχῃ ἐκεντήθης δέ, ταύτῃ τὸν πολέμιον, κατατιτρώσκων Κύριε, χολῆς ἐγεύσω τε, ἐνήδονον κακίαν ἐξαίρων, ὅξος ἐπο τίσθης, ἡ πάντων ευφροσύνη.

Νοῖ καθαρώ καὶ συνειδότι, λαμπρῶς προσελθόντες προσκυνήσωμεν, πρόκειται τό τίμιον, Ξύλον καὶ σεβάσμιον, δι' οὐ Χριστὸς τὸν ἀτιμον, υπέστη θάνατον, τιμὴν υπερτιθεῖς ἀνωτάτην, τοῖς τῇ παραβάσει, δεινῶς ατιμασθείσι.

Ξύλω αμαρτίας ενεκρώθην, καί γεύσει τή ενηδόνω τεθανάτωμαι,
ζώωσόν με Κύριε, έγχειρόν με κείμενον, προσκυνητήν ανάδειξον, τών
Παθημάτων σου, καί μέτοχον Εγέρσεως θείας, καί συγκληρονόμον,
τών σέ ηγαπηκότων.

Σταυροθεοτοκίον

Υψούμενον βλέπω σε καί κάλλος, τώ πάσχειν ουκ είδος
περικείμενον, όν περ σωματούμενον, έγνων ωραιότατον, υπέρ υιούς
ανθρώπων σε, μονογενές Υιέ, η Πάναγνος εβόα Παρθένος, δείξόν
σου τήν δόξαν, η πάντων σωτηρία.

Τά Τριώδια

Ειρμός άλλος Νόμων πατρώ ων

Μέσης ημέρας σταυρουμένου σου, μέσον τής γής βουλήσει Κόσμου
τά πέρατα, μέσον φάρυγγος τού δράκοντος, εξέσπασας Οικτίρμον,
διό εν μέση, θείων εβδομάδι Νηστειών, προσκυνούντες δοξάζομεν
τόν τίμιον Σταυρόν σου, τόν Κύριον υμνείτε, βοώντες, καί
υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Χαράς σημείον όπλον άρρηκτον, τής Εκκλησίας τείχος, Μαρτύρων
καύχημα, Αποστόλων εγκαλλώπισμα, Αρχιερέων σθένος,
ενδυναμώνσας τήν εξασθενούσάν μου ψυχήν, προσκυνείν σε
αξίωσον, καί μέλπειν σοι βοώντα. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί
υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θρηνώ καί κλαίω καί οδύρομαι, όταν, εις νούν μου λάβω τό
δικαστήριον, τό αδέκαστον Μακρόθυμε, κατάκριτος υπάρχων, διό
μου φείσαι, καί τόν επικείμενον κλοιόν, τής ψυχής μου ελάφρυνον, ίνα
χαίρων κραυγάζω. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις
πάντας τούς αιώνας.

Σταυροθεοτοκίον

Ετύπου βάτος τό μυστήριον, τού υπέρ νούν σου τόκου, Κόρη
πανάμωμε, ως εκείνου γάρ διέμεινας, αφλέκτως πύρ τεκούσα,
Χριστόν Σωτήρα, τόν ανυψωθέντα εν Σταυρώ, όν δυσώπει ρυσθήναί
με, πυρός τού αιωνίου, Τόν Κύριον υμνείτε βοώντα, καί υπερυψούτε
εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

Αύτη ή κλητή

Δεύτε τόν Σταυρόν προτεθέντα Κυρίου, νηστεία καθαρθέντες,
περιπτωξώμεθα πόθω, θησαυρός γάρ ημίν αγιάσματος εστί, καί
δυνάμεως, δι' ού ανυμνούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ούτος ο Σταυρός τριμερής καί μέγας, μικροφανής τυγχάνων,
ουρανομήκης υπάρχει, τή δυνάμει αυτού, τούς ανθρώπους πρὸς
Θεόν, αναφέρει αεί, δι' οὐ εὐλογοῦμεν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Μίαν ἐν τρισὶ χαρακτήρσιν οὐσίαν, δοξάζων οὐ συγχέω,
μονοπροσώπως τὰ τρία, οὐδέ τέμνω μορφήν, τὸν Πατέρα, καί Υἱόν
σύν τῷ Πνεύματι, εἰς γὰρ ἐπὶ πάντων, Θεὸς ὁ ἐν Τριάδι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μόνῃ ἐν μητράσιν ἐδείχθης παρθένος, Θεόνυμφε Μαρία, ἀνευ
ἀνδρὸς τετοκυία, τὸν Σωτήρα Χριστόν, τῆς ἀγνείας τὴν σφραγίδα
φυλάξασα. Σέ μακαριούμεν, πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Τούτο τό πανάγιον Ξύλον τιμάσθω, ὁ Προφήτης πάλαι, βληθῆναι
ἀνακραυγάζει, εἰς τὸν ἄρτον Χριστοῦ, ὑπὸ Ἰσραηλιτῶν, τῶν
σταυρούντων αὐτόν, ὃν υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

Χείρας ἐν λάκκῳ βληθεὶς τῶν λεόντων, ποτέ ὁ μέγας ἐν Προφήταις,
σταυροειδῶς ἐκπετάσας, Δανιὴλ ἀβλαβής, ἐκ τῆς τοῦ πάντων
καταβρώσεως σέσωσται, εὐλογῶν τὸν τῶν, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'

Ἄπας γηγενής

Λόγχῃ σου Πλευράν, ἐνύγῃς ἀφέσεως, ἀναστομῶν μοι πηγάς, ξύλῳ
προσηλώθης δέ, τὴν διὰ ξύλου Ἰσθμῶν κατάκρισιν, μέσον τῆς γῆς
Φιλάνθρωπε, ὅπερ ἡμεῖς μεσασμῷ, τῆς Νηστείας, νῦν
περιπτυσσόμεθα, ἀνυμνοῦντες τὴν σὴν ἀγαθότητα.

Ὅρη γλυκασμόν, βουνοὶ ἀγαλλίασιν, πόθῳ σταλάξατε, ξύλα τοῦ
πεδίου δέ, Λιβάνου κέδροι περιχορεύσατε, τῇ προσκυνήσει σήμερον,
τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, οἱ Προφῆται, Μάρτυρες, Απόστολοι, καί
Δικαίων σκιρτήσατε πνεύματα.

Νεύσον εἰς λαόν, καί κλήρόν σου Κύριε, φόβῳ υμνοῦντάς σε,
θάνατον ἐκούσιον, δι' οὐ υπέστης, μή νικησάτω σου, τὴν
εὐσπλαγχνίαν ἀμέτρος, πληθὺς κακῶν ἡμῶν, ἀλλὰ σώσον, πάντας
υπεράγαθε, τῷ Σταυρῷ σου ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Σταυροθεοτοκίον

Νεύματι τῷ σῷ, κλονεῖς τὸν ορώμενον, Κόσμον σταυρούμενος, μένεις
δέ κρεμάμενος, ἡ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγε, τὰ ἐμπαθῆ νοήματα, τοῦ
Πρωτοπλάστου Χριστέ, ἐξηλώσαι, θέλων καί ἰάσασθαι, τὴν αὐτοῦ

συντριβήν αγαθότητα.

Τά Τριώδια
Ειρμός άλλος
Απορεί πάσα γλώσσα

Ο Ελισσαίος, πάλαι ποταμού τήν αξίνην, ανέλκων ξύλω, σέ τό ζωοδώρητον, ετύπου Σταυρέ ξύλον, δι' ού εκ βυθού ανείλκυσε Χριστός τά έθνη, ειδωλικής μανίας, εν σοί προσηλωθείς, όθεν σε προσκυνούντες, τό κράτος αυτού δοξάζομεν.

Ηλίου σέλας, Σώτερ μετεβλήθη εις σκότος, τή σή σταυρώσει, φέγγος τε σελήνης απεσβέσθη, καί στοιχεία τρόμω ηλλοιώθη άπαντα, διό βοώ σοι. Αλλοιωθέντα σκότει παθών μου λογισμούς, Λόγε σή δεξιά αλλοιώσας, φώτισον σώσόν με.

Τώ μώλωπί σου, ίασαι ψυχής μου τά πάθη, Πλευράς σου τρώσει παύσον, επωδύνους τε, τάς τρώσεις τών δαιμόνων, ήλοις σου Χριστέ εξήλωσας, τάς ενηδόνους, καί εμπαιθείς ο ρέξεις, διδούς μοι απαθώς Πάθη σου, τά σεπτά προσκυνήσαι, καί τήν Ανάστασιν.

Σταυροθεοτοκίον

Ωραίον κάλλει, τέτοκεν ωραία σε Κόρη, όν καθορώσα, κάλλος εν τώ πάσχειν, ουδέ είδος κεκτημένον Σώτερ, θρηνωδούσα έλεγεν. Εκπλήττομαί σου, τήν υπέρ νούν Υιέ μου ταπεινωσιν, δι' ής σώζεις, ταπεινωθείσαν τήν φύσιν, τής ανθρωπότητος.

Άλλος Φωτίζου φωτίζου

Προέρχου φαιδρύνου, πάς ο λαός ο τού Θεού, καί τό ξύλον προβλέπων, τού. Σταυρού λάβε χαράν, προκείμενον, άσπασαι φόβω, και τόν εν αυτώ, Κύριον τής δόξης, αναρτηθέντα δοξάζων αεί.

Τό όπλον τό θείον, σύ τής ζωής μου ο Σταυρός, επί σέ ο Δεσπότης, ανελθών με έσωσεν, έβλυσεν αίμα, καί ύδωρ νυγείς, εκ τής Πλευράς, ού μεταλαμβάνων, αγαλλιώμαι δοξάζων αυτόν.

Δόξα...

Τριάδα προσώποις, Μονάδα φύσει προσκυνώ, σέ θεότης αγία, τόν Πατέρα καί τόν Υιόν, σύν τώ αγίω τε Πνεύματι, μίαν αρχήν, μίαν βασιλείαν, τήν τών απάντων δεσπόζουσαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Το όρος τό μέγα, εν ώ κατώκησε Χριστός, σύ υπάρχεις Παρθένε, ως Δαυϊδ ο θεϊός βοά, δι ής ημείς ανυψώθημεν, προς ουρανόν, υιοθετηθέντες, τώ Πνεύματι παμμακάριστε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τό σκήπτρον τό θεῖον, τοῦ Βασιλέως ο Σταυρός, τοῦ στρατοῦ ἡ ἀνδρεία, ἐν τῇ πεποιθήσει σου, τοὺς πολεμίους ἐκτρέπομεν, νίκας αἰ τοῖς σέ προσκυνούσι, κατὰ βαρβάρων παράσχου ἡμῖν.

Ο Εἰρμός

Μήτηρ Παρθένε, καί Θεοτόκε ἀψευδής, ἡ τεκούσα ἀσπόρως, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, τόν ἐν Σταυρῷ ὑψωθέντα σαρκί, σέ πιστοί, ἅπαντες ἀξίως, σὺν τούτῳ νῦν μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Μεσότητι τῶν Νηστειῶν, τό πανσέβαστον Ἰούλον, τοὺς πάντας εἰς προσκύνῃσιν, προσκαλεῖται τοὺς ὅσοι, τὰ ἐαυτῶν παθήματα, τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασιν, ἀξίως συναφικνούσι. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τό Ἰούλον, τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου.

Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀνυμφος καί πάναγνος, τοῦ Θεοῦ Λόγου Μήτηρ, ἐβόα ολολύζουσα, ἐν κλαυθμῷ θρηνηδούσα. Τοιαυτά μοι ο Γαβριήλ, τῆς χαράς ἐκόμιζε, τὰ εὐαγγέλια Τέκνον, ἀπιθι τοῦ πληρῶσαι, τὴν ἀπόρρητον βουλήν, καί θεῖαν οικονομίαν.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Τῆς Νηστείας τὴν ὁδὸν μεσάσαντες, τὴν ἀγούσαν ἐπὶ τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, τὴν σὴν ἡμέραν ἰδεῖν, ἦν εἶδεν Ἀβραάμ καί ἐχάρη, ὡς ἐκ τάφου τοῦ βουνοῦ, ζῶντα λαβὼν τόν Ἰσαάκ, εὐδόκησον καί ἡμᾶς, πίστει ρυσθέντας τοῦ ἐχθροῦ, καί Δείπνου μετασχεῖν τοῦ μυστικοῦ, ἐν εἰρήνῃ κράζοντας, ὁ φωτισμός καί ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τὴ δύναμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις αἰκιζόμενοι εὐφραίνεσθε, καί νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πρεσβεύσατε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Μεσάσαντες τό πέλαγος τῆς ἐγκρατείας, λιμένα ἐκδεχόμεθα τῆς σωτηρίας, τόν καιρόν τοῦ Πάθους σου, τοῦ ἐκουσίου Κύριε, ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνος καί οἰκτίρμων, καί τὴν ἡμέραν τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου, ἐν εἰρήνῃ ἀξίωσον ἡμᾶς, θεάσασθαι φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας Ἦχος πλ. β'

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου
Ανάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξθ'

Αγαλλιάσθωσαν καί ευφρανθήτωσαν ἐπὶ σοί πάντες οἱ ζητούντές σε,
ο Θεός.

Στίχ. Ο Θεός, εἰς τήν βοήθειάν μου πρόσχες.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΚΣΤ', 21 καί ΚΖ', 1-9)

Ἰδοὺ Κύριος ἀπὸ τοῦ αγίου ἐπάγει τήν ὀργήν ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας
ἐπὶ τῆς γῆς, καί ἀνακαλύψει ἡ γῆ τό αἷμα αὐτῆς, καί οὐ κατακαλύψει
τοὺς ἀνηρημένους. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐπάξει ὁ Θεός τήν μάχαιραν
αὐτοῦ τήν αγίαν καί τήν μεγάλην καί τήν ἰσχυράν ἐπὶ τόν δράκοντα
τόν ὄφιν φεύγοντα, ἐπὶ τόν δράκοντα ὄφιν σκολιόν καί ἀναλεί τόν
δράκοντα τόν ἐν τῇ θαλάσῃ. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀμπελῶν καλός,
ἐπιθύμημα ἐξάρχει κατ' αὐτῆς. Εγὼ πόλις οχυρά, πόλις
πολιορκουμένη, μάτην ποτιῶ αὐτήν, ἀλώσεται γάρ νυκτός, ἡμέρας δέ
πεσεῖται τείχος αὐτῆς, οὐκ ἔστιν, ἢ οὐκ ἐπελάβετο αὐτῆς. Τίς με θήσει
φυλάσσειν καλάμην ἐν ἀγρῷ; διὰ τήν πολεμίαν ταύτην ἠθέτηκα
αὐτήν. Τοίνυν διὰ τοῦτο ἐποίησε Κύριος πάντα ὅσα συνέταξε,
κατακέκαυμαι, βοήσονται οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ποιήσωμεν εἰρήνην
αὐτῷ, ποιήσωμεν εἰρήνην οἱ ἐρχόμενοι, τέκνα Ἰακώβ, βλαστήσει καί
ἐξανθήσει Ἰσραὴλ, καί ἐμπλησθήσεται ἡ Οἰκουμένη τοῦ καρποῦ
αὐτοῦ. Μή ὡς αὐτός ἐπάταξε, καί αὐτός οὕτω πληγήσεται; καί ὡς
αὐτός ἀνείλεν, οὕτως ἀναιρεθήσεται; Μαχόμενος καί ονειδίζων
ἐξαποστελεῖ αὐτούς, οὐ σύ ἦσθα ὁ μελετῶν τῷ πνεύματι τῷ σκληρῷ,
ἀνελείν αὐτούς πνεύματι θυμοῦ. Διὰ τοῦτο ἀφαιρεθήσεται ἡ ἀνομία
Ἰακώβ, καί τούτο ἐστίν ἡ εὐλογία αὐτοῦ, ὅταν ἀφέλωμαι αὐτοῦ τήν
ἀμαρτίαν, ὅταν θώσι πάντας τοὺς λίθους τῶν βωμῶν
κατακεκομμένους, ὡς κονίαν λεπτὴν, καί οὐ μὴ μείνη τὰ δένδρα
αὐτῶν, καί τὰ εἶδωλα αὐτῶν ἐκκεκομμένα, ὥσπερ δρυμός μακράν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ο'

Ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα, μή καταισχυνηθῇ ἐν τῷ αἰῶνι.

Στίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ρύσαι με, καί ἐξελοῦ με.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ἰδιόμελον Ἦχος δ'

Ἡ τῶν ἀγαθῶν πρόξενος Νηστεία, τήν εαυτῆς μεσότητα νύν ἐπήγαγε, ταῖς προλαβούσαις ἡμέραις εὐαρεστήσασα, καί ταῖς ἐφεξῆς τήν ὠφέλειαν προτιθείσα, καί γάρ τῶν χρηστῶν ἡ ἐπίτασις, πλείω τήν εὐεργεσίαν ποιεῖται. Διό τῷ πάντων καλῶν δοτήρι Χριστῷ, εὐαρεστούντες βούμεν, ὁ νηστεύσας ὑπέρ ἡμῶν, καί Σταυρόν ὑπομείνας, ἀκατακρίτους ἡμᾶς ἀξίωσον, μετασχεῖν καί τοῦ θείου Πάσχα σου, ἐν εἰρήνῃ βιοτεύοντας, καί ἀξίως σὺν Πατρὶ σε, καί Πνεύματι δοξάζοντας.

Ἔτερον Ἦχος πλ. α'

Οἱ ἐν κρυπτῷ ἀρετὰς ἐργαζόμενοι, πνευματικὰς ἀμοιβὰς ἐκδεχόμενοι, οὐ μέσον τῶν πλατειῶν θριαμβεύουσι ταύτας, ἀλλ' ἐνδόν τῶν καρδιῶν ἀποφέρουσι μάλλον, καί ἀπάντων ὁ βλέπων τὰ ἐν κρυπτῷ γινόμενα, τὸν μισθὸν τῆς ἐγκρατείας παρέχει ἡμῖν. Νηστείαν τελέσωμεν, μὴ σκυθρωπάζοντες τὰ πρόσωπα, ἀλλ' ἐν τοῖς, ταμείοις τῶν ψυχῶν προσευχόμενοι, ἀπαύστως βοήσωμεν. Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν δεόμεθα, ἀλλὰ ρύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Μαρτυρικόν

Ακορέστῳ διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι ἅγιοι μάρτυρες, οἱ τινες διαφόρους αἰκισμοὺς παθημάτων ὑπομείναντες, τῶν Τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε, ἀκλινῇ καί ἀτρωτον τήν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς οὐρανοὺς μετέστητε, ὅθεν καί παρρησίας τυχόντες πρὸς αὐτόν, αἰτήσατε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ Κόσμῳ, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Σταυροῦ Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Νηστείας ἐν ὕδατι ψυχᾶς, πάντες ἀπονίψωμεν, καί προσελθόντες τὸν τίμιον, καί πανσεβάσμιον, Σταυρόν τοῦ Κυρίου, πιστῶς προσκυνήσωμεν, τὸν θεῖον φωτισμὸν αρυόμενοι, καί τήν αἰώνιον, σωτηρίαν νύν καρπούμενοι, καί εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Ἀποστόλων καύχημα Σταυρέ, ὃν περ περιέπουσιν, Ἀρχαί, Δυνάμεις, Ἀρχάγγελοι, τοὺς προσκυνούντάς σε, πάσης βλάβης σῶζε, καί τό

θείον στάδιον, ημάς τῆς εγκρατείας αξίωσον, καλῶς ανύσαντας, τήν
ημέραν τήν σωτήριον, επιφθάσαι, δι' ἧς καί σωζόμεθα.

Ἔτερον Προσόμοιον

Ἦχος βαρύς

Σήμερον γρηγορεῖ οἱ Ἰουδας

Σήμερον τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου προσκυνούμεντες, βοήσωμεν. Χαίρε
ζωῆς ξύλον, Ἄδου καθαιρέτα, χαίρε χαρά Κόσμου, φθοράς αναιρέτα,
χαίρε οὓς δαίμονας σκορπίζων τῇ στήριγμα, τό ὄπλον δυνάμει
σου, τῶν πιστῶν τό ἀρρηκτον, τοὺς ασπαζομένους σε,
φρούρησον, αγιάσον δεόμεθα.

Καί τοῦ Μηναίου Προσόμοια δ'

Δόξα... Καί νύν... Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. δ'

Σήμερον οἱ ἀπρόσιτος τῇ οὐσίᾳ, προσιτός μοι γίνεται, καί πάσχει
πάθη, ἐλευθερῶν με τῶν παθῶν, οὐ φῶς παρέχων τυφλοῖς, ὑπὸ
ἀνόμων χειλέων ἐμπτύεται, καί δίδωσι τόν νῶτον, ὑπέρ αἰχμαλώτων
εἰς μαστίγας. Τοῦτον ἡ ἀγνή Παρθένος καί Μήτηρ, ἐπὶ Σταυροῦ
θεωρούσα ἐφθέγγετο. Οἱμοὶ Τέκνον ἐμόν! τί τοῦτο πεποίηκας; Οὐ
ωραῖος κάλλει παρά πάντας βροτούς, ἀπνους ἀμορφος φαῖνη, οὐκ
έχων εἶδος οὐδέ κάλλος; οἱμοὶ τό ἐμόν φῶς! οὐ δύναμαι ὑπνοῦντα
καθοράν σε, τά σπλάγχνα τιτρώσκομαι, καί δεινὴ μοι ρομφαία τήν
καρδίαν διέρχεται. Ἀνυμνῶ σου τά Πάθη, προσκυνῶ σου τό
εὐσπλαγχνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός οα'

Εὐλογητός Κύριος οἱ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, οἱ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Οἱ Θεός, τό κρίμα σου τῷ Βασιλεῖ δός.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Θ', 18 - Ι', 1)

Ἦσαν οἱ υἱοὶ Νῶε, οἱ ἐξελθόντες ἐκ τῆς κιβωτοῦ, Σὴμ, Χάμ, Ιάφεθ,
Χάμ δὲ ἦν πατήρ Χαναάν. Τρεῖς οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Νῶε, ἀπὸ τούτων
διεσπάρησαν ἐπὶ πάσαν τήν γῆν. Καί ἤρξατο Νῶε ἄνθρωπος
γεωργός γῆς, καί ἐφύτευεν ἀμπελώνα, καί ἐπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καί
ἐμεθύσθη, καί ἐγυμνώθη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. Καί εἶδε Χάμ, Οἱ πατήρ
Χαναάν, τήν γύμνωσιν τοῦ πατρός αὐτοῦ καί ἐξελθὼν, ἀπήγγειλε τοῖς
δυσὶν ἀδελφοῖς αὐτοῦ ἔξω. Καί λαβόντες Σὴμ καί Ιάφεθ τό ἱμάτιον,
ἐπέθεντο ἐπὶ τὰ δύο νῶτα αὐτῶν, καί ἐπορεύθησαν ὀπισθοφανῶς,
καί συνεκάλυψαν τήν γύμνωσιν τοῦ πατρός αὐτῶν, καί τό πρόσωπον
αὐτῶν ὀπισθοφανῶς, καί τήν γύμνωσιν τοῦ πατρός αὐτῶν οὐκ εἶδον.
Εξένηψε δὲ Νῶε ἀπὸ τοῦ οἴνου, καί ἐγνώ ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ Οἱ υἱός

αυτού ο νεώτερος, καί εἶπεν. Ἐπικατάρατος Χάμ παῖς, οἰκέτης ἔσται τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, καί εἶπεν, εὐλογητός Κύριος ὁ Θεός τοῦ Σήμ, καί ἔσται Χαναάν παῖς οἰκέτης αὐτοῦ, πλατύναι ὁ Θεός τῷ Ἰάφεθ, καί κατοικήσάτω ἐν τοῖς σκηνώμασι τοῦ Σήμ, καί γεννηθήτω Χαναάν παῖς αὐτοῦ. Ἐζήσεν δέ Νώε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τριακόσια πεντήκοντα ἔτη. Καί ἐγένοντο πάσαι αἱ ἡμέραι Νώε, ἐννακόσια πεντήκοντα ἔτη, καί ἀπέθανεν. Αὗται δέ αἱ γενέσεις τῶν υἱῶν Νώε, Σήμ, Χάμ, Ἰάφεθ, καί ἐγεννήθησαν αὐτοῖς υἱοὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός οβ'

Εμοὶ δέ το προσκολλάσθαι τῷ Θεῷ. ἀγαθὸν ἐστί.

Στίχ. Ὡς ἀγαθὸς ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραήλ, τοῖς ευθέσι τῇ καρδίᾳ!

**Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ ΙΒ' 23 - ΙΓ', 9)**

Ἀνὴρ συνετός θρόνος αἰσθήσεως, καρδίᾳ δέ ἀφρόνων συναντήσεται αραῖς. Χεὶρ ἐκλεκτῶν κρατήσῃ ευχερώς, δόλιοι δέ ἔσονται εἰς προνομὴν. Φοβερός λόγος καρδίαν ἀνδρός δικαίου τaráσσει, ἀγγελία δέ ἀγαθὴ ευφραίνει αὐτόν. Ἐπιγνώμων δίκαιος ἑαυτοῦ φίλος ἔσται, αἱ δέ γνώμαι τῶν ἀσεβῶν ἀνεπιεικεῖς, ἀμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά, ἡ δέ οδὸς τῶν ἀσεβῶν πλανήσῃ αὐτούς. Οὐκ ἐπιτεύξεται δόλιος θήρας, κτήμα δέ τίμιον ἀνὴρ καθαρὸς. Ἐν οδοῖς δικαιοσύνης ζωὴ, οδοὶ δέ μνησικάκων εἰς θάνατον. Υἱός, πανούργος υπήκοος πατρί, υἱὸς δέ ἀνήκοος ἐν ἀπωλείᾳ. Ἀπὸ καρπῶν δικαιοσύνης φάγεται ἀγαθός, ψυχαὶ δέ παρανόμων, ολοῦνται ἄωροι. Ὡς φυλάσσει τό ἑαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν. Ὁ δέ προπετὴς χεῖλεσι πτοήσῃ ἑαυτόν. Ἐν ἐπιθυμίᾳ ἐστὶ πᾶς ἄεργος, χεῖρες δέ ἀνδρείων ἐν ἐπιμελείᾳ. Λόγον ἀδίκον μισεῖ δίκαιος, ἀσεβὴς δέ αἰσχύνεται, καὶ οὐχ ἔξει παρρησίαν. Δικαιοσύνη φυλάσσει ἀκάκους, τοὺς δέ ἀσεβεῖς φαύλους ποιεῖ ἀμαρτία. Εἰσὶν οἱ πλουτίζοντες ἑαυτοὺς μηδὲν ἔχοντες, καὶ εἰσιν οἱ ταπεινούντες ἑαυτοὺς ἐν πολλῷ πλούτῳ. Λύτρον ἀνδρός ψυχῆς ὁ ἴδιος πλούτος, πτωχὸς δέ οὐχ υφίσταται ἀπειλήν. Φῶς δικαίοις διαπαντός, φῶς δέ ἀσεβῶν σβέννυται. Ψυχὰς δόλιοι πλανῶνται ἐν ἀμαρτίαις, δίκαιοι δέ οἰκτεῖρουσι καὶ ἐλεοῦσι.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ἦχος α'
Χορὸς ἀγγελικὸς**

Δυνάμει τού Σταυρού, κρατυνόμενοι πάσαν τήν πλάνην τού εχθρού, κατελύσατε όντως, Απόστολοι ένδοξοι, πρεσβευταί τών ψυχών ημών, όθεν σήμεραν, εν τή αυτού προσκυνήσει, επαγάλλεσθε, υπέρ ημών δυσωπούντες, τόν μόνον φιλάνθρωπον.

Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότου δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας εις χάος, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας, αμαρτωλών σωτηρία, καί βοήθεια καί κραταιά προστασία καί σώζεις τούς δούλους σου.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος βαρύς

Κύριε ημείς εσμέν

Κύριε τόν σόν Σταυρόν ορώντες, προκείμενον σήμεραν, προσερχόμεθα πιστώς, καί ύμνοις καί ωδαίς, ασπαζόμενοι αυτόν, εν φόβω καί χαρά. Αγίασον τούς δούλους σου, ειρήνευσον τόν Κόσμον σου, τή τούτου επιφανεία, μόνε Πολυέλεε.

Θεοτοκίον Αυτόμελον

Κύριε ημείς εσμέν λαός σου, καί πρόβατα νομής σου, πλανηθέντας τή φθορά, επίστρεψον ημάς, σκορπισθέντας ως ποιμήν, συνάγαγε ημάς, ελέησον τήν ποιμήνην σου, Φιλάνθρωπε σπλαγχνίσθητι, πρεσβείαις τής Θεοτόκου μόνε αναμάρτητε.

Ωδή δ' Ἦχος α'

Επί τής θείας

Αγιασμού παρεκτικήν, χάριν δωρούμενος ημίν, άγιε Σταυρέ, Αποστόλων, στήριγμα καί καύχημα, πρόκεισαι εις προσκύνησιν, σήμεραν πάση τή Οικουμένη, τόν τής νηστείας καιρόν, εξευμαρίζων ημίν.

Σκιογραφούσας τόν Σταυρόν, χείρας εκτείνας Αμαλήκ, έτρεψε Μωσής, όν τυπούντες, χείρας εκπετάσωμεν, νηστείαις καί δεήσεσι, στίφος όπως τρέψωμεν δαιμόνων, εκ πολεμούντων ημάς, διαπαντός φθονερώς.

Θείω αρότρω τού Σταυρού, κατενεώσατε τήν γήν, θείοι Μαθηταί, καρποφόρον, ταύτην αναδείξαντες, βλαστάνουσαν ευσέβειαν, όθεν υμάς φωναίς ετησίοις, ανευφημούντες, Χριστόν αεί δοξάζομεν.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεού τού αγαθού, αγάθυνόν μου τήν ψυχήν, ἦν ο πονηρός, συνηθεία, πονηρά εκάκωσεν, αθλίως δελεάσας με, ὅπως ως αιτίαν σωτηρίας, υμνολογῶ σε αεί, τήν πολυῦμνητον.

Ἔτερον

Ἦχος βαρύς Τήν ἑνσαρκον

Προτίθεται, ο πανάγιος Σταυρός, προσέλθωμεν, ασπασώμεθα αὐτόν, καί γάρ ἐστι κέρας σωτηρίας ἡμίν.

Ἡ χάρις σου, καί τῷ τύπῳ σου φοιτᾷ ἐλαύνουσα, τῶν δαιμόνων τήν ἀχλύν, Σταυρέ Χριστοῦ, ὅπλον ἀπροσμάχητον.

Δόξα...

Μονάδα σε, κατὰ φύσιν ἀνυμνῶ, Τριάδα δέ, υποστάσεως τιμῶ, Πάτερ, Υἱέ, καί Πνεῦμα τό πανάγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκύησας, Κόρη ἀνανδρε Θεόν, πανάμωμε, τόν κατέχοντα δρακί, τά πέρατα καί πάντων ἀρχαιότερον.

Δόξα σοι, ο Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ἀπόστολοι, οἱ τοῦ Κόσμου πρεσβευταί, αἰτήσατε, τοῦ σωθῆναι καί ἡμᾶς, κατέχοντας, ὅπλον τόν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ.

Ο Εἰρμός

Τήν ἑνσαρκον, παρουσίαν σου Χριστέ, πιστούμενος, ο Προφήτης Ἀββακούμ, ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου.

Ωδή η'

Αὕτη ἡ κλητή

Χαίροις ο Σταυρός ο τριμερής καί θεῖος, ἐν ᾧ ο εἷς τῆς Τριάδος, σάρκα φορέσας ἐπάγη, ἐμπαγέντας ἡμᾶς, ἀσεβείας εἰς βυθόν λυτρωσάμενος, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σθένος τόν Σταυρόν κραταῖον κεκτημένοι τοὺς δεινὴ δυναστεία, τοῦ πονηροῦ δουλωθέντας, ἡλευθέρωσαν, οἱ τοῦ Λόγου Μαθηταί ἀναμέλποντες. Σέ ὑπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἶμοι! τί φρικῶδες τό Βῆμα ἐκεῖνο, ἐν ᾧ Λόγε καθίσας, τά πεπραγμένα κρυφή μοι, φανερώσεις Χριστέ, στηλιτεύων τήν ἀναισθησίαν μου! ἀλλά φύσει ὦν συμπαθής, φείσαί μου τότε.

Θεοτοκίον

Κόλπων οὐκ ἐκστάς τῶν πατρῶων ἐν κόλποις, ἀνεκλίθης Παρθένου, ἐπ' ἀνακλήσει τοῦ γένους, οὐ ἐφόρεσας, διὰ σπλάγχνα Ἰησοῦ τό ὁμοίωμα, ὅθεν σε ὑμνούμεν, βροτοί εἰς τοὺς αἰῶνας.

**Ειρμός άλλος
Τόν μόνον άναρχον**

Τήν σταυροφόρον σε, Εβδομάδα τιμώνεν, ως προσκυνήσιμον, εν σοί
γάρ τό Ξύλον τό άχραντον, προσκυνούντες βοώμεν. Υμνείτε Ιερείς,
λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Βαβαί τού θαύματος, Βασιλεύ τών αιώνων! ότι τό Ξύλον εν ώ περ
εσταυρώθης, ηξίωσας ημάς τούς σούς οικέτας, ιδείν καί προσκυνείν,
διό σε μετά φόβου, υμνούμεν εις αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Ω ομοούσιε, ώ Τριάς παναγία, Πάτερ, Υιέ, καί τό πανάγιον Πνεύμα,
θεότης, αμερές σου τό κράτος, δοξάζω καί υμνώ, τήν μίαν βασιλείαν,
εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν πλαστοουργήσαντα, τόν Αδάμ κατ' εικόνα καί εκ φυράματος αυτού
προελθόντα, καί λύσαντα τήν αρχαίαν κατάραν, υμνείτε Ιερείς, λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Η δωδεκάχορδος, λύρα τής Εκκλησίας, ως μελουργούσα τής σοφίας
τόν Λόγον, Απόστολοι, τούς υμάς ανυμνούντας, αιτήσατε ιδείν, τό
Πάθος τού Κυρίου, καί άσαι εις αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν μόνον άναρχον, Βασιλέα τής δόξης, όν φρίπτουσιν Ουρανών αι
Δυνάμεις, καί τρέμουσι τών Αγγέλων αι τάξεις, υμνείτε Ιερείς, λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Φωτίζου φωτίζου

Φαιδρύνου φωτίζου, η Εκκλησία τού Θεού, τού Σταυρού ταίς ακτίσιν,
όν φέρεις προκείμενον, πάντων πιστών εις προσκύνησιν, σύ δέ
πληθύς, πάσα τών δαιμόνων, σκότους πλησθείσα απόδραθι.

Κράτος εγκρατείας, ο θείος πέφυκε Σταυρός, συνεργός
αγρυπνούντων, νηστευτών ενίσχυσις, πολεμουμένων υπέρμαχος.
Τούτον πιστοί, πόθω συνελθόντες, περιχαρώς προσκυνήσωμεν.

Θεμέλιοι θείοι, τής Εκκλησίας τού Χριστού, εδρασμώ ευσεβείας,
πάντας συντηρήσατε, καί επί πέτραν στηρίξατε, τήν αρραγή, τού
εκλεξαμένου, υμάς Απόστολοι ένδοξοι.

Θεοτοκίον

Χαράν συλλαβούσα, τού Αρχαγγέλου τή φωνή, τής εμής νύν καρδίας
τήν λύπην αφάνισον, τήν ψυχοφθόρον, καί δίδου Αγνή, χαροποιόν,
πένθος όπως εύρω, εκεί τήν θείαν παράκλησιν.

Άλλος

Σέ τήν άχραντον

Σύ τυπούμενος, Μερράς τά ρείθρα πάλαι, γλυκαίνεις πάνσεπτον
Ξύλον, σύ μου γλύκανον καί τήν εγκράτειαν, ο Σταυρός τού Χριστού,
σήμερον καταπροσκυνούμενος.

Σέ τό άμαχον, τής Βασιλείας όπλον, τού Στρατοπέδου τό σθένος, τής
Συγκλήτου τό κραταίωμα, τόν Σταυρόν τού Χριστού, ύμνοις
μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Σέ τόν άναρχον, Πατέρα καί Δεσπότην, καί τόν συνάναρχον Λόγον,
καί τό Πνεύμα τό άγιον, ευσεβώς οι πιστοί, πάντες μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν ένδοξον, καί μόνην Θεοτόκον, τήν τόν αχώρητον Λόγον, εν
γαστρί χωρήσασαν, καί τεκούσαν σαρκί, ύμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σέ τήν πύρινον, φθογγήν τούς Αποστόλους, ως καταφλέξαντας,
πάσαν ύλην πλάνης, καί ευσέβειαν εμφυτεύσαντας κόσμω, ύμνοις
μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

Σέ τήν άχραντον, Μητέρα καί Παρθένον, τήν τόν αχώρητον Λόγον, εν
γαστρί χωρήσασαν, καί τεκούσαν σαρκί, ύμνοις μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος βαρύς

Ζηλώσωμεν οι πιστοί, τού Τελώνου τήν μεάνοιαν, καί μή
Φαρισαϊκώς εγκαυχησώμεθα, αλλ' εκ βάθους καρδίας, στεναγμόν
προσοίσωμεν, τώ ευεργέτη τών όλων Θεώ, αυτός γάρ ενετείλατο,
λέγων, οτι, πάς ο υψών εαυτόν, ταπεινωθήσεται. Ο δέ ταπεινών
εαυτόν, υψωθήσεται. Διό ομοφρόνως βοήσωμεν αυτώ, ο Θεός,
ιλάσθητι ημίν τοίς αμαρτωλοίς, καί σώσον ημάς. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Εν πνέοντες, πρός εν βλέποντες οι αθλοφόροι Μάρτυρες, μίαν οδόν
ζωής ευράμενοι, τόν υπέρ Χριστού θάνατον, ζηλοτυπούντες αλλήλων
τήν τελευτήν, ώ τού θαύματος! ώσπερ θησαυρούς τάς βασάνους
προαρπάζοντες, πρός αλλήλους έλεγον. Ότι, κάν μή νύν

αποθάνωμεν, τεθνηξόμεθα πάντως, καί τή γενέσει τά οφειλόμενα λειτουργήσωμεν, ποιήσωμεν τήν ανάγκην φιλοτιμίαν, τό κοινόν ίδιον ηγησάμενοι, θανάτω ζωήν ωνησώμεθα. Ταίς πρεσβείαις αυτών ο Θεός, ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ειρήνευσον πρεσβείαις τής Θεοτόκου, τήν ζωήν ημών, τών βοώντων σοι. Ελεήμον, Κύριε δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

**Τροπάριον τής Προφητείας
Ἦχος πλ. β'**

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ογ'

Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνων ειργάσατο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Στίχ. Ἴνα τί, ο Θεός, απώσω εις τέλος;

**Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΚΗ', 14-22)**

Τάδε λέγει Κύριος. Ακούσατε λόγον Κυρίου, άνδρες τεθλιμμένοι, καί οι άρχοντες τού λαού τούτου τού εν Ιερουσαλήμ, ότι είπατε. Εποίησαμεν διαθήκην μετά τού Ἄδου, καί μετά τού θανάτου συνθήκην, καταιγίς φερομένη εάν παρέλθη, ου μή έλθη εφ' ημάς, εθήκαμεν ψεύδος τήν ελπίδα ημών, καί τώ ψεύδει σκεπασθησόμεθα. Διά τούτο, τάδε λέγει Κύριος ο Θεός. Ιδού εγώ εμβαλώ εις τά θεμέλια Σιών λίθον πολυτελή, εκλεκτόν, ακρογωνιαίον, έντιμον εις τά θεμέλια αυτής, καί ο πιστεύων επ' αυτώ, ου μή κατασχυνθή, καί θήσω κρίσιν εις ελπίδα, η δέ ελεημοσύνη μου εις σταθμούς, καί οι πεπιοθότες μάτην ψεύδει, ότι ου μή παρέλθη υμάς καταιγίς. Μή καί αφέλη υμών τήν διαθήκην τού θανάτου, καί η ελπίς υμών η πρός τόν Ἄδην ου μή εμμείνη; Καταιγίς φερομένη εάν επέλθη, έσεσθε αυτή εις καταπάτημα, οταν παρέλθη, λήψεται υμάς, ότι πρωϊ πρωϊ, παρελεύσεται ημέρας, καί εν νυκτί έσται ελπίς πονηρά. Μάθετε ακούειν, στενοχωρούμενοι, ου δυνάμεθα μάχεσθαι, αυτοί δέ ασθενούμεν τού ημάς συναχθήναι. Ὡσπερ όρος ασεβών, αναστήσεται Κύριος, καί έσται εν τή φάραγγι Γαβαών, μετά θυμού ποι ήσει τά έργα αυτού, πικρίας έργον, ο δέ

θυμός αυτού αλλοτρίως χρήσεται, καί η πικρία αυτού αλλοτρία. Καί υμείς μή ευφρανθείητε, μηδέ ισχυσάτωσαν υμών οι δεσμοί, διότι συντετελεσμένα καί συντετμημένα πράγματα ήκουσα παρά Κυρίου Σαβαώθ, ἃ ποιήσει ἐπὶ πάσαν τὴν γῆν.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός οδ'

Εγὼ δὲ ἀγαλλιᾶσομαι εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Εξομολογησόμεθά σοι, ὁ Θεός.

τ66[top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Τὸν αἱμακάριστον, ἀξιωθέντες ἀσπάσασθαι, οἱ πιστοὶ Σταυρόν Κύριε, δι' οὗ ἡμᾶς ἔσωσας, ἀνυμνολογούμεν, τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, καὶ δυσωπούμεν ἐκτενῶς, πάσι παράσχου τὴν ἀγαλλίασιν, Σωτὴρ τοῦ σωτηρίου σου, ἐν μετανοίᾳ διδούς ἡμῖν, κατιδεῖν σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὰ Πάθη τὰ τίμια.

Νέκρωσιν υπέμεινας, ἐπὶ Σταυροῦ ἐκτεινόμενος, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον, νεκρούς ἀναστήσας δέ, ζωηφόρω λόγῳ, ὅθεν δυσωπῶ σε. Τὴν νεκρωθεῖσάν μου ψυχὴν, τῇ ἀμαρτία ζώωσον Κύριε, παρέχων μοι κατάνυξιν, καὶ τῶν κακῶν ἀπολύτρωσιν, ἐν ἡμέραις ἀγίαις σου, τῆς Νηστείας φιλάνθρωπε.

Ἔτερον Προσόμοιον Ποῖημα Θεοδώρου

Ἦχος δ' Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα

Τὸν σὸν Σταυρόν τὸν ἅγιον, ἀξιωθέντες ἐν χαρᾷ, κατιδεῖν καὶ προσπτύξασθαι, αἰτούμεν σε ὁ Θεός ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα καὶ αὐτὰ τὰ ἀχραντα, προφθάσωμεν Πάθη σου, τῇ νηστεία νευρούμενοι, προσκυνούμεντες ὑμνούντες τὴν Σταύρωσιν, τὴν λόγχην, τὸν σπόγγον τὸν κάλαμον, δι' ὧν ἡμᾶς ἀπαθανατίσας, εἰς τὴν ἀρχαίαν πάλιν τρυφῆς ζωὴν ἐπανήγαγες, ὡς φιλάνθρωπος, διό σε εὐχαρίστως νῦν δοξάζομεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός οε'

Εὐξασθε, καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ι', 32 - ΙΑ' 9)

Αύται αι φυλαί υιών Νώε, κατά γενέσεις αυτών, κατά έθνη αυτών. Από τούτων διεσπάρησαν νήσοι τών εθνών επί τής γής, μετά τόν κατακλυσμόν. Καί ήν πάσα η γή χείλος έν, καί φωνή μία πάσι Καί εγένετο εν τώ κινήσαι αυτούς από ανατολών, εύρον πεδίον εν γή Σενάάρ, καί κατώ κησαν εκεί. Καί είπεν έκαστος τώ πλησίον αυτού. Δεύτε πλινθεύσωμεν πλίνθους, καί οπτήσωμεν αυτάς πυρί. Καί εγένετο αυτοίς η πλίνθος εις λίθον, καί άσφαλτος αυτοίς ήν ο πηλός. Καί είπον. Δεύτε οικοδομήσωμεν εαυτοίς πόλιν καί πύργον, ού η κεφαλή έσται έως τού ουρανού, καί ποιήσωμεν εαυτοίς όνομα πρό τού διασπαρήναι ημάς επί προσώπου πάσης τής γής. Καί κατέβη Κύριος ο Θεός ιδείν τήν πόλιν καί τόν πύργον, όν ω κοδόμησαν οι υιοί τών ανθρώπων. Καί είπε Κύριος. Ιδού γένος έν, καί χείλος έν πάντων, καί τούτο ήρξαντο ποιήσαι, καί νύν ουκ εκλείπει απ' αυτών πάντα, όσα άν επιθώνται ποιείν. Δεύτε καί καταβάντες συγγέωμεν αυτών εκεί τήν γλώσσαν, ίνα μή ακούσωσιν έκαστος τής φωνής τού πλησίον. Καί διέσπειρεν αυτούς Κύριος ο Θεός εκείθεν επί πρόσωπον πάσης τής γής, καί επαύσαντο οικοδομούντες τήν πόλιν καί τόν πύργον. Διά τούτο εκλήθη τό όνομα αυτής, Σύγχυσις, ότι εκεί συνέχεε Κύριος ο Θεός τά χείλη πάσης τής γής, καί εκείθεν διέσπειρεν αυτούς Κύριος ο Θεός επί πρόσωπον πάσης τής γής.

Προκείμενον 'Ηχος βαρύς Ψαλμός ος'

Φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα.

Στίχ. Εν ημέρα θλίψεώς μου τόν Θεόν εξεζήτησα.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΓ', 19 - ΙΔ', 6)

Επιθυμιαί ευσεβών ηδύνουσι ψυχήν, έργα δέ ασεβών, μακράν από γνώσεως, ο συμπορευόμενος σοφοίς, σοφός έσται. Ο δέ συμπορευόμενος άφροσι, γνωσθήσεται. Αμαρτάνοντας καταδιώζεται κακά, τούς δέ δικαίους καταλήπεται αγαθά. Αγαθός ανήρ, κληρονομήσει υιούς υιών, θησαυρίζεται δέ δικαίοις πλούτος ασεβών. Δίκαιοι ποι ήσουσιν εν πλούτω έτη πολλά, άδικοι δέ απολούνται συντόμως, ος φείδεται τής εαυτού βακτηρίας, μισεί τόν εαυτού υιόν. Ο δέ αγαπών παιδεύει επιμελώς. Δίκαιος εσθίων, εμπλήσει ψυχήν αυτού, ψυχαί δέ ασεβών ενδεείς. Σοφαί γυναίκες ω κοδόμησαν οίκους, η δέ άφρων κατέσκαψε ταίς χερσίν αυτής, ο πορευόμενος ορθώς, φοβείται τόν Κύριον. Ο δέ σκολιάζων ταίς οδοίς αυτού, ατιμασθήσεται. Εκ στόματος αφρόνων, βακτηρία ύβρεως, χείλη δέ σοφών, φυλάσσει αυτούς. Ού μή εισι βόες, φάτναι καθαράί, ού δέ πολλά γεννήματα, φανερά βοός ισχύς. Μάρτυς πιστός ου ψεύδεται,

εκκαίει δέ ψευδή μάρτυς άδικος. Ζητήσεις σοφίαν παρά κακοίς, καί ουχ ευρήσεις, αίσθησις δέ παρά φρονίμοις, ευχερής.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Παρά Κυρίου, τού ταπεινώσαντος εαυτόν, μέχρι τού διά σταυρού θανάτου, διά σέ μαθούσα ψυχή μου, τήν εξ επάρσεως ταπείνωσιν, καί τήν εκ ταπεινώσεως ύψωσιν, επ' αρεταίς μή επαίρου, μηδέ σαυτήν δικαίαν υποπτεύσασα, τόν πλησίον κατάκρινε, ως ο μέγалаυχος Φαρισαίος, αλλ' εν φρονήματι καταβεβλημένω, τών σών αμαρτημάτων μνημονεύουσα μόνον, ως ο Τελώνης βόησον. Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τώ αμαρτωλώ, καί σώσόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, ουκ η ρνήσαντό σε, ουκ απέστησαν από τών εντολών σου, ταίς αυτών πρεσβείαις ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Η πάναγνος ως είδε σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, ανεβόα. Τί τό ξένον ο ορώ, μυστήριον Υιέ μου; πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωής χορηγέ;

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τής εγκρατείας τόν καιρόν αγιάζων, ο πανσεβάσμιος Σταυρός καθοράται, όν προσκυνούντες σήμερον βοήσωμεν. Δέσποτα φιλόανθρωπε, τή αυτού συμμαχία, δίδου διελθείν ημάς, τό λοιπόν τής Νηστείας, εν κατανύξει καί τά ζωηρά, βλέψαι σου Πάθη, δι' ών ελυτρώθημεν.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε Χριστέ τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ηλάλαζεν. Οίμοι ποθεινότατε Ιησού! ανεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε Μακρόθυμε.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Τό φῶς τῶν ψυχῶν ημῶν, νύν καθορώντες Χριστέ, Σταυρόν σου τόν ἀχραντον, καί προσκυνούντες χαρά, παιδρῶς εκβοήσωμεν. Δόξα σοι ο ἐν τούτῳ, υψωθῆναι θελήσας, δόξα σοι ο φωτίσας, δι' αὐτοῦ πάσαν Κτίσιν, ἐν ᾧ σε ἀκαταπαύστως, ὕμνοις δοξάζομεν.

Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῷ σε υψούμενον, ὡς εθεάσατο, ἡ ἀνυμφος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς θρηνούσα εφθέγγετο. Τί τό καινόν καί ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαύμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὅλων ομιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶῳσαι τοὺς τεθνεώτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'
Αρματηλάτην

Τόν τοῦ Κυρίου προσελθόντες σήμερον, Σταυρόν νοῖ καθαρῷ, καί ευσεβεῖ γνῶμη, δεύτε προσκυνήσωμεν, πρόκειται γάρ δωρούμενος, τοῖς αὐτόν προσκυνούσιν, ἀγιασμόν τε σωτήριον, ἔλλαμψιν καί δόξαν καί ἔλεος.

Ο ζωοδῶρητος Σταυρός προκείμενος, καί καθορώμενος, φωτοειδῆ αἴγλην, ἀποπέμπει χάριτος, προσέλθωμεν καί λάβωμεν, φωτισμόν ευφροσύνης, καί σωτηρίαν καί ἀφεςιν αἰνεσιν Κυρίῳ προσάγοντες.

Πρόκειται ξένον τοῖς Ὁρώσι θέαμα, Σταυρός ο τίμιος, καί ὡς πηγὴ βρύει, ψυχικά χαρίσματα, καί παύει ἀμαρτήματα, καί νοσήματα, λύει, καί τὰ φρονήματα ρώννυσι, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων αὐτῷ.

Ράβδος ἐτύπου τοῦ Σταυροῦ τό τρόπαιον, θάλασσαν τέμνουσα, δι' οὐ ἡμεῖς πίστει, ἀποντίστως πλέομεν, τοῦ βίου ὕδωρ ἀστατον, καί τὰ ρεύματα πάντα, τῆς ἀμαρτίας εκφεύγομεν, καί θείας γαλήνης πληρούμεθα.

Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε σε Τέκνον ἀπορρήτως ἔτεκον, ὠδῖνας ἐφυγον, καί πῶς νυνὶ ὅλη, ὀδυνῶν πεπλήρωμαι; Ὁρῶ γάρ σε κρεμάμενον, ὡς κακούργον τῷ ξύλῳ, τόν γῆν ἀσχέτως κρεμάσαντα, ἔλεγεν ἡ Πάναγνος κλαίουσα.

Ὡδὴ γ'
Ὁ στερεώσας καταρχάς

Σταυρός ἀπάντων τῶν καλῶν, παρεκτικός καθοράται,

προσκυνούμενος, καί πάσα η Κτίσις, εορτάζει εν χαρά, φωτιζομένη χάριτι, τού εν αυτώ βουλήσει, ανυψωθέντος Θεού ημών.

Καταυγαζόμενοι φωτί, τών τού Σταυρού λαμπηδόνων, μεσασμώ τής ιεράς εγκρατείας, σκοτασμόν αμαρτιών, εκφύγωμεν καί κράξωμεν. Ο φωτισμός τών όλων, εύσπλαγχνε Κύριε δόξα σοι.

Υμνολογούμεν σε Σταυρέ, καί προσπτυσσόμεθα πίστει, εξαιτούμενοι τή σή δυναστεία, εξελού ημάς εχθρού, παγίδων καί κυβέρνησον, πάντας ημάς πρός όρμον, τής σωτηρίας τιμώντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον

Νενεκρωμένην τήν ζωήν, επί Σταυρού θεωρούσα, καί μή φέρουσα τών σπλάγχνων τόν πόνον, εδονείτο ή σεμνή, Παρθένος ανακράζουσα. Οίμοι Υιέ μου, τί σοι, δήμος ανόμων απέδωκεν!

Κάθισμα Ήχος πλ. β'

Μόνον επάγη τό ξύλον Χριστέ τού Σταυρού σου, τά θεμέλια εσαλεύθη τού θανάτου Κύριε, όν γάρ κατέπτε πόθω ο Άδης, απέλυσε τρόμω, έδειξας ημίν τό σωτήριόν σου Άγιε, καί δοξολογούμεν σε Υιέ Θεού. Ελέησον ημάς.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Σήμερον τό προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, ιδού γάρ προσκυνούμεν εις τόν τόπον, ού έστησαν οι πόδες σου Κύριε, καί Ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τών εξ αμαρτίας παθών ελευθερίας ετύχομεν, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ωδή δ' Σύ μου ισχύς

Η κραταιά, σκέπη τε καί επανόρθωσις, τών ανθρώπων, τό ακαταμάχητον, όπλον τής πίστεως ο Σταυρός, ο σωτηριώδης, ιδού οράται προκείμενος, καί πάντων τās καρδίας, τών πιστών προσιόντων, αγιάζει φωτίζει εν χάριτι.

Τώ μεσασμώ, τής εγκρατείας προκείμενος, εν τώ μέσω, πάντων υπεράγαθε, Σταυρός ο τίμιος μέσον γής, εν ώ ανυψώθης, εθελουσίως φιλάνθρωπε τόν Κόσμον αγιάζει, τή αυτού προσκυνήσει, καί διώκει

δαιμόνων τὰς φάλαγγας.

Ο Ουρανός, καί πάσα γῆ συνευφραίνεται, Αθλοφόροι, Μάρτυρες, Απόστολοι, ψυχαί Δικαίων περιχαρώς, νύν αγαλλιῶνται, τό πάντας σώζον Θεώμενοι, προκείμενον ἐν μέσῳ, ζωοδῶρητον Ξύλον, καί πιστούς αγιάζον ἐν χάριτι.

Νόμους τοῦς σοῦς, Κύριε ὁ ασυνείδητος μή φυλάξας, μέλλω κατακρίνεσθαι, ἡνίκα ἔρχῃ ἐξ οὐρανοῦ, κρίναι τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἔργα, ὅθεν κραυγάζω σοι. Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου, ἐπιστρέψας με σώσον μετανοίας παρέχων μοι δάκρυα.

Σταυροθεοτοκίον

Παρθενικῆς, Τέκνον ἐκ μήτρας σε ἔτεκον καί ὀρώσα, Ξύλῳ σε κρεμάμενον, ἐξαπορώ, καί οὐ συνορώ, ὕψος μυστηρίου, καί βάθος πολλῶν κριμάτων σου, ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἦν φωναίς ἀσιγήτοις, ὡς Μητέρα Θεοῦ μακαρίζομεν.

Ὡδή ε'

Ἰνα τί με ἀπώσω

Αλαλάξατε ἔθνη, ἄσατε καί ψάλατε, φυλαί σκιρτήσατε, τῷ Θεῷ τῷ δόντι, τόν Σταυρόν ἀδιάσειστον ἔρεισμα, οἱ τῆς ἐγκρατείας, νύν τῷ καιρῷ κατατρυφῶντες, ἐστιῶντες ψυχὴν καί διάνοιαν.

Νοεραί στρατιαί σε, πάσαι περιέπουσι, Σταυρέ πανάγιε, καί βροτοί πηλίνοις, σοί προσψαύοντες χεῖλεσι σήμερον, ἀπαντλούμεν πόθῳ, αγιασμόν καί εὐλογίαν, τόν ἐν σοί προσπαγέντα δοξάζοντες.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, ἴασαι τὰ χρόνια, εὐσπλαγχνε Κύριε, καί προσκυνητὴν με, τῶν ἁγίων Παθῶν σου ἀξίωσον, τῆς νηστείας χρόνῳ, βελτιωθέντα ἀναδείξαι, καί κακῶν ἀποσχεῖν ὑπεράγαθε.

Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ καθορώσα, τόν δι' ἀγαθότητα, ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ὑπέρ νούν τεχθέντα, ἐπιτρώσκου τὰ σπλάγχνα, καί ἔλεγες. Οἱμοὶ θεῖον Τέκνον! πῶς ὑπέρ πάντων ὀδυνάσαι; Προσκυνῶ σου τό εὐσπλαγχνον Κύριε.

Τό Τριῶδιον Ποίημα Ἰωσήφ

Ὡδή ε' Ἦχος δ'

Εξέστη τὰ σύμπαντα

Φωστήρες ἀπέκρυπτον, τό φῶς αὐτῶν Θεώμενοι, ξύλῳ προσηλούμενον ἀδίκως, δίκαιε μόνη, σέ τόν μακρόθυμον, καί τοῦ

πονηρού τάς ζοφεράς, Σώτερ δειγματίζοντα, εξουσίας τώ κράτει σου.

Νηστείας εν ύδατι, τά πρόσωπα νιψώμεθα, καί περιπτυζώμεθα τό Ξύλον, μόνος ο πάντων, εν ώ υψώθη Χριστός, σάρκα περικείμενος θνητήν, όπως θανατώσειε, τόν ημάς θανατώσαντα.

Σταυρέ πανσεβάσμιε, τών Αποστόλων καύχημα, όπλον Αθλοφόρων, Ιερέων, δόξα Οσίων, περιχαράκωμα, πάντων τών πιστών ο φυλακτήρ, φρούρησον αγίασον, τούς πιστός προσκυνούντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν βότρυν η άμπελος, Παρθένος όν εβλάστησε, ξύλω κρεμασθέντα κατιδούσα, Τέκνον, εβόα, γλεύκος απόσταξον, μέθην αναστέλλων τών εχθρών, μάτην σταυρωσάντων σε, τόν εν πάσι μακρόθυμον.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Εκ νυκτός ορθρίζοντα

Σήμερον προτίθεται ο Σταυρός σου, ξύλον ζωής προσκυνητόν, καί κόσμος αγάλλεται, φοιτήσει τή τού Πνεύματος, αυτόν κατασπαζόμενος.

Προκείμενον βλέποντες τόν Σταυρόν σου, οι Λειτουργοί τών ουρανών, υμνούσί σε Κύριε, καί δαίμονες φρίπτουσι, μή φέροντες τό κράτος σου.

Δόξα...

Τριάδα δοξάσωμεν ορθοδόξως, σύν τώ Πατρί καί τώ Υιώ, καί Πνεύμα τό άγιον τήν μίαν θεότητα, Μονάδα τρισυπόστατον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μητέρα και Παρθένον σε ορθοδόξως, ομολογούμεν οι πιστοί, αρρήτως κυήσασαν, Χριστόν τόν Θεόν ημών, τόν μόνον πολυέλεον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Εν πεύκη καί κέδρω καί κυπαρίσσω, ο σταυρωθείς Υιέ Θεού, αγίασον πάντας ημάς, καί τό ζωηφόρον σου, καταξίωσον Πάθος ιδείν.

Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντα φώτισόν με ζωοποιέ Χριστού Σταυρέ, φόβω προσκυνούντά σε, ημέραν σωτήριον, αεί εξανατέλλων μοι.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Σταυρού παγέντος εν γή, δαιμόνων πτώσις εγένετο, όν νύν ορώντες ημείς, ενδόξως προκείμενον, καί κατασπαζόμενοι, από συμπτωμάτων, αμαρτίας ανιστάμεθα.

Υψούντές σε τόν Χριστόν, ως Βασιλέα καί Κύριον, όν εδωρήσω ημίν,
Σταυρόν τείχος άρρηκτον, όν περιπτυσσόμεθα, μεσασμώ τής θείας,
εγκρατείας αγαλλόμενοι.

Μεγάλα πάσιν ημίν, δωρήματα παρεχόμενος, ο τού Κυρίου Σταυρός,
οράται προκείμενος, προσέλθωμεν άνθρωποι, φωτισμόν καρδιάς, καί
ψυχής απαρυσώμεθα.

Θεοτοκίον

Νηστεύειν ημάς Αγνή, κακίας πάσης ενίσχυσον, καί φαύλων καί
πονηρών, απέχεσθαι πράξεων, αεί ενδυνάμωσον, προστασία
πάντων, τών ανθρώπων χρηματίζουσα.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ήχος βαρύς

Ουκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάτπει τήν πύλην τής Εδέμ, αυτή γάρ
επήλθε παράδοξος σβέσις, τό ξύλον τού Σταυρού, θανάτου τό
κέντρον, καί Άδου τό νίκος ελήλαται, επέστης δέ Σωτήρ μου βοών
τοίς εν Άδη, εισάγεσθε πάλιν εις τόν Παράδεισον.

Ωδή ζ'

Θεού συγκατάβασιν

Ο χρόνων επέκεινα, εν χρόνω σάρκα φορέσας δείκνυται, καί τά
χρόνια πάθη, ημών ιάται δι' αγαθότητα, τής εγκρατείας καιρώ, έν ώ
πρόκειται, ο θείος ούτος Σταυρός, καθαγιάζων ημάς.

Υμνούμεν δοξάζομεν, καί προσκυνούμεν καί μεγαλύνομεν, τό σόν
Κύριε κράτος, ότι παρέσχου ημίν τοίς δούλοις σου, Σταυρόν τόν
θείον, τρυφήν αδαπάνητον καί φύλακα τών ψυχών, καί τών σωμάτων
ημών.

Μή δείξης με Κύριε, εν τή ημέρα τής διαγνώσεως, κακοίς
κατεγνωσμένον, μή απορρίψης εκ τού προσώπου σου,
κατησχυμένον, αλλ' οίκτειρον σώσόν με, τώ σώ τιμίω Σταυρώ, ως
υπεράγαθος.

Ετύπου τήν χάριν σου, Σταυρέ γλυκαίνων Μωσής τά ύδατα, τά
πικρότατα ξύλω, καί γάρ πικρίας παθών ερρύσθημεν, τή σή δυνάμει,
διό ημάς γλύκανον, ασπαζομένους σε νύν, εν κατανύξει ψυχής.

Θεοτοκίον

Νοός μου τήν στένωσιν, τή σή πρεσβεία πλάτυνον Δέσποινα, η στενώσασα πάσας, τās μεθοδίας τού πολεμήτορος, καί δι' οδοῦ με στενής κατευόδωσον, πρὸς πλατυσμόν τῆς ζωῆς, βαδίζειν Μήτηρ Θεοῦ.

Ωδή η' Επταπλασίως κάμινον

Ξύλω ποτέ ανείλκυσε, ποταμού τό σιδήριον, θεῖος Ελισσαῖος, ο σέ προγράψας πόρρωθεν, Σταυρέ πανσεβάσμιε, εκ τού βυθοῦ τῆς πλάνης καί γάρ, διά σου πρὸς πίστιν αναχθέντες βεβαίαν, τήν σήμερον η μέραν, αξιούμεθα βλέπειν, καί πίστει προσκυνεῖν σε, τρυγῶντες σωτηρίαν.

Υποσημαίνει πόρρωθεν, σέ Σταυρέ πανσεβάσμιε, εν ταῖς ευλογίαις, Ιακώβ τρανώτατα, ημεῖς δέ ἐν χάριτι, αξιωθέντες βλέπειν σε, πίστει αδιστάκτω, προσερχόμεθα πάντες, καί ψαύοντες πλουσίαν, ευλογίαν τρυγῶμεν, καί φῶς καί σωτηρίαν, καί τῶν πταισμάτων λύσιν.

Λευχειμονοῦντες πράξειςιν, εναρέτοις προσέλθωμεν, τῷ τῆς εγκρατείας μεσασμῷ γηθόμενοι, καί περιπτυζώμεθα, τόν τού Κυρίου πίστει Σταυρόν, ὅπως τῷ αὐτοῦ κατευοδούμενοι σθένει, τελέσωμεν τόν δρόμον, εν καλή προθυμία, καί φθάσωμεν τό θεῖον, λελαμπρυσμένοι Πάθος.

Τριαδικόν

Ομοφυή συνάναρχον, συναῖδιον σύνθρονον, φύσιν μέν απλήν, διαιρετήν προσώποις δέ, Πατέρα αγέννητον Υἱόν καί Πνεῦμα ἅγιον, ἄκτιστον ουσίαν, καί θεότητα πάντες, υμνοῦντες μελωδούμεν, Ιερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον

Νύν ως αρνίον ἄκακον, καθορώ σε κρεμᾶμενον, καί υπό ανόμων, τῷ Σταυρῷ πηγνύμενον, Υἱέ μου προάναρχε, τοῖς οδυρμοῖς συγκόπτομαι, καί ταῖς μητρικαῖς περιστατούμαι οδύναις, η Πάναγνος εβόα, ἦν φωναῖς ασιγήτοις, υμνούμεν καταχρέως, εις πάντας τούς αἰῶνας.

Τού Τριωδίου Ειρμός ἄλλος Παῖδας ευαγεῖς

Πάθος σου τού απαθούς ορώσα, η Κτίσις συνέπασχε Μακρόθυμε, ἥλιος εσβέννυτο, πέτραι δέ ερρήγνυντο, πάσα η γῆ εσείετο, φόβῳ κραυγάζουσα, τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰῶνας.

Θηρίοις δεινοῖς τοῖς τοῦ καλάμου, Θεέ μου οἰκτίρμον επιτίμησον,
ἐνδον με συνθλίβουσι, Σώτερ ο τήν ἀτίμον, υπενεγκῶν τυπτόμενος,
ὑβριν καλάμω Χριστέ, τιμήσαι προελόμενος πάντας, τοὺς
ατιμασθέντας, τή πάλαι παραβάσει.

Εἰς νούν τό φρικτόν σου ὅταν λάβω, Κριτά δικαιοτάτε κριτήριον,
τρέμω καί ἐξίσταμαι, φρίπτω καί οδύρομαι, κατανοῶν τά ἔργα μου,
δίκης ἐπάξια, διό σου τήν πολλήν ευσπλαγχνίαν, Σώτερ μή νικήση, τό
πλήθος τῶν κακῶν μου.

Σταυροθεοτοκίον

Τεκούσά σε ἀνευθεν ωδίνων, οδύνας τή σή σταυρώσει καθυφίσταμαι,
φλέγονται τά σπλάγχνα μου, ἤλοις γάρ προσήλωσαι, τήν σήν
πλευράν Μακρόθυμε, εξορυττόμενος, ἡ πάναγνος εβόα Παρθένος, ἦν
ὡς Θεοτόκον, συμφώνως ανυμνοῦμεν.

Ἴτερος Εἰρμός τοῦ αὐτοῦ Πάντα τά ἔργα

Ρηξάτωσαν τά ὅρη νοητῶς, δικαιοσύνην καί βουνοί ἀγαλλίασιν, τό
ξύλον τοῦ Σταυροῦ προσκυνούμενον βλέποντες, ὃν υπερυψούμεν,
Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ σου φοβερά, καί γάρ δαιμόνων ελαύνει τάς
φάλαγγας, ἀνθρώποις τῶν ἱαμάτων παρέχουσα νάματα, διό σε
ανυμνοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Τόν ἀναρχον Πατέρα καί Υἱόν, σύν τῷ ἁγίῳ ανυμνήσωμεν Πνεύματι,
Τριάδα Ὁμοούσιον, μίαν Ἀρχήν καί Θεόν, αἰνούντες υμνοῦμεν, αὐτήν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάσα γλῶσσα γηγενῶν, ὑμνεῖ σε Παρθένε, ὅτι φῶς τό ἀπρόσιτον,
ἠύγασας φωταγωγούντα τόν Κόσμον, Χριστόν τόν Θεόν, ὃν
υπερυψούμεν, αἰεῖ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Αγάλλεται τά πέρατα τῆς γῆς, τή προσκυνήσει τοῦ Σταυροῦ σου
φιλόανθρωπε. Ἄγγελοι ἐν οὐρανοῖς συγχορεύουσι σήμερον, σύν ἡμῖν
υμνοῦντες, σέ Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

Πάντα τά ἔργα τοῦ Θεοῦ, καί πάσα κτίσις εὐλογεῖτε τόν Κύριον, ὅσοι
καί ταπεινοί τῇ καρδίᾳ, ὑμνεῖτε λαοί, καί υπερυψοῦτε αὐτόν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Ιάσω υπεράγαθε τήν εμήν, συντριβήν εν Σταυρώ προσπηγνύμενος, ήλοις ποτέ, χείράς σου καί πόδας Παμβασιλεύ, καί τήν πλευράν νυττόμενος, όξος ποτιζόμενος καί χολήν, η πάντων ευφροσύνη, ο γλυκασμός η δόξα, η αιωνία απολύτρωσις.

Ωραίος υπέρ σάπφειρον καί χρυσόν, φωταυγής ώσπερ ήλιος πέφυκας, θείε Σταυρέ, κείμενος μέν τόπω περιγραπτός, καί νοεραίς Δυνάμεσι, πάντοτε κυκλούμενος φοβερώς, ακτίσι δέ σου θείας, δυνάμεως φωτίζων, τής Οικουμένης τά πληρώματα.

Σταυρός χειμαζομένων εστί λιμήν, οδηγός πλανωμένων καί στήριγμα, δόξα Χριστού, σθένος Αποστόλων καί Προφητών, τών Αθλητών κραταίωμα, πάντων τών ανθρώπων καταφυγή. Αυτόν εν μέσω πάντες, προκείμενον ορώντες, τή εγκρατεία ασπαζόμεθα.

Ηνίκα μέλλης έρχεσθαι επί γής, κρίναι Κόσμον, όν έπλασας Κύριε, Αγγελικών, προπορευομένων σου στρατιών, καί τού Σταυρού προλάμποντος, υπέρ τας αυγάς τας ηλιακάς, τή τούτου δυναστεία, οικτείρησόν με σώσον, τόν υπέρ πάντας βροτούς πταίσαντα.

Σταυροθεοτοκίον

Φθοράς σε δίχα τέτοκα εκ γαστρός, πρό αιώνων Πατήρ όν εγέννησε, καί πώς φθορείς, άνθρωποι σπαράττουσί σε Υιέ, καί τήν πλευράν ορύπτουσι, λόγχη καί τας χείρας σύν τοίς ποσίν, ηλούσιν απανθρώπως; η Πάναγνος εβόα, ήν επαξίως μεγαλύνομεν.

Ειρμός άλλος τού Τριωδίου

Άπας γηγενής

Ξύλω τού Σταυρού, τήν φλόγα εμάρανας, τής αμαρτίας Χριστέ, χείρας πεπαρμένας δέ, χειρός ερρύσω τού πολεμήτορος, τόν ακρατώσ εκτείναντα, χείρας πρός βρώσιν καρπού, ούπερ μόνου, φεύγειν τήν μετάληψιν, απεφήνω Χριστέ πολυέλεε.

Πάθος σου Χριστέ, τό πάσιν απάθειαν, βροτοίς πηγάσαν σεπτώς, βλέψαι καταξίωσον, εν απαθεία τούς προσκυνήσαντας, σου τόν Σταυρόν τόν τίμιον, τας αμαρτίας ημών, παραβλέπων, καί τής Αναστάσεως, αληθείας υιούς εργαζόμενος.

Ύψωσας ημάς, πεσόντας εις θάνατον, τή Αναστάσει σου, έλυσας τόν

θάνατον, καί τώ Πατρί σου ημάς κατήλλαξας, υπέρ ημών τό Αίμά σου, καταβαλλόμενος, Ευεργέτα, όθεν σε δοξάζομεν, ως Θεόν λυτρωτήν παντοδύναμον.

Θεοτοκίον

Μόνη τού Θεού, σοφίαν κυήσασα, τήν ενυπόστατον, σόφισόν με δέομαι, τού τής κακίας διαφυγείν σοφιστού, επιβουλάς καί ένεδρα, καί πανουργήματα, Θεοτόκε, Κόρη απειρόγαμε, κραταιόν τών πιστών καταφύγιον.

Ειρμός άλλος τού αυτού Τόν άσπορον τόκον σου

Τόν Σταυρόν τόν τίμιον, όν περ περιέπουσιν, Αγγέλων στρατεύματα, καί ημείς προσκυνούντες μεγαλύνομεν.

Τό Ξύλον τό άχραντον, δι' ού μετελάβομεν ζωής, οι πρίν θανέντες, τόν Σταυρόν τού Σωτήρος μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Πατέρα τόν άναρχον, Υιόν τόν συνάναρχον, καί Πνεύμα τό σύνθρονον, τήν αγίαν Τριάδα μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μητέρα ανύμφευτον, καί Παρθένον άπαντες, Σεμνή ανυμνούμέν σε, ασπόρως γάρ τόν κτίστην απεκύησας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τούς αξιωθέντας σε ιδείν, καί προσπτύξασθαι, ευόδωσον προφθάσαι, τό πανάγιον Πάθος, ο Σταυρός τού Χριστού.

Ο Ειρμός

Τόν άσπορον τόκον σου, Θεοτόκε άχραντε, Χριστόν τόν Θεόν ημών, εν ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον 'Ηχος δ'

Ο τής αληθείας εξεταστής, καί τών κρυπτών γνώστης Κύριος, τόν Φαρισαίον τή κενοδοξία νικώμενον, καί ταίς εξ έργων αρεταίς, δικαιούμενον κατέκρινας, τόν δέ Τελώνην κατανύξει προσευχόμενον, καί υπ' εκείνου κατακριθέντα εδικαίωσας, ού καί ημάς, τής μετανοίας ζηλωτάς, ο σταυρωθείς ανάδειξον, καί τής αφέσεως αξίωσον ως φιλάνθρωπος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τίς ουκ εξίσταται ορών, άγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν καλόν, όν ηγωνίσασθε; πώς εν σώματι όντες, τόν ασώματον εχθρόν ενικήσατε, Χριστόν ομολογήσαντες, καί Σταυρόν οπλισάμενοι; όθεν επαξίως

ανεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καί βαρβάρων πολέμιοι,
απαύστως πρεσβεύσατε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν...

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Σήμερον ο Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καί Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ
προσπήγνυται, καί τήν πλευράν κεντάται, χολήν καί ὄξος γεύεται, ο
γλυκασμός τῆς Εκκλησίας, στέφανον ἐξ ακανθῶν περιβάλλεται, ο
καλύπτων ουρανόν τοῖς νέφεσι, χλαῖναν ἐνδύεται χλεύης, καί
ραπίζεται πηλίνῃ χειρί, ο τῇ χειρί πλάσας τόν ἄνθρωπον, τόν νῶτον
φραγγελλούται, ο περιβάλλων τόν ουρανόν ἐν νεφέλαις, ἐμπτυσμούς
καί μάστιγας δέχεται, ονειδισμούς καί κολαφισμούς, καί πάντα
υπομένει, δι' ἐμέ τόν κατάκριτον, ο Λυτρωτῆς μου καί Θεός, ἵνα σώσῃ
Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγχνος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. β'

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου
ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός οζ'

Αὐτός ἐστιν οἰκτίρμων, καί ἰλάσκεται ταῖς αμαρτίαις ημών.

Στίχ. Προσέχετε, λαός μου, τῷ νόμῳ σου

Προφητείας Ἡσαΐου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΚΘ', 13-23)

Τάδε λέγει Κύριος. Ἐγγίζει μοι ο λαός οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καί
ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἡ δέ καρδιά αὐτῶν πόρρω ἀπέχει
ἀπ' ἐμοῦ, μάτην δέ σέβονταί με, διδάσκοντες ἐντάλματα ἀνθρώπων
καί διδασκαλίας. Διά τούτο, ἰδοὺ ἐγὼ προσθήσω, τοῦ μετατεθῆναι τόν
λαόν τούτον, καί μεταθήσω αὐτούς καί ἀπολώ τήν σοφίαν τῶν
σοφῶν, καί τήν σύνεσιν τῶν συνετῶν κρύψω, οὐαί οἱ βαθέως βουλήν
ποιούντες, καί οὐ διά Κυρίου! οὐαί οἱ ἐν κρυφῇ βουλήν ποιούντες! καί
ἔσται ἐν σκότει τά ἔργα αὐτῶν, καί ἐρούσι. Τίς ἐώρακεν ἡμᾶς; καί τίς
ἡμᾶς γινώσκει, ἢ ἡμεῖς ποιοῦμεν; Οὐχ ὡς πηλός τοῦ κεραμέως
λογισθήσεσθε; μή ἐρεῖ τό πλάσμα τῷ πλάσαντι αὐτό, οὐ σύ με
ἐπλάσας; ἢ τό ποίημα τῷ ποιήσαντι, οὐ συνετός με ἐποίησας; οὐκέτι
μικρόν, καί μετατεθήσεται ὁ Λίβανος, ὡς τό ὅρος τό Χέρμελ, καί τό
Χέρμελ εἰς ὄρυμόν λογισθήσεται; Καί ἀκούσονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ
κωφοί λόγους βιβλίου, καί οἱ ἐν τῷ σκότει, καί οἱ ἐν τῇ ομίχλῃ

οφθαλμοί τυφλών όφονται, καί αγαλλιόσονται πτωχοί διά Κύριον εν ευφροσύνη, καί οι απηλπισμένοι τών ανθρώπων εμπλησθήσονται ευφροσύνης. Εξέλιπεν άνομος, καί απώλετο υπερήφανος, καί εξωλοθρεύθησαν οι ανομούντες επί κακία, καί οι ποιούντες αμαρτείν ανθρώπους εν λόγω, πάντας δέ τούς ελέγχοντας εν πύλαις, πρόσκομμα θήσουσιν, ότι επλαγίασαν επ αδίκους δίκαιον. Διά τούτο, τάδε λέγει Κύριος επί τόν οίκον Ιακώβ, όν αφώρισεν εξ Αβραάμ, ου νύν αισχυνηθήσεται Ιακώβ, ουδέ, νύν τό πρόσωπον μεταβαλεί Ισραήλ, αλλ' όταν ίδωσι τά τέκνα αυτών τά έργα μου, δι' εμέ αγιάσουσι τό όνομά μου, καί αγιάσουσι τόν Άγιον Ιακώβ, καί τόν Θεόν τού Ισραήλ φοβηθήσονται.

Προκείμενον Ήχος πλ. α' Ψαλμός οη',

Βοήθησον ημίν, ο Θεός, ο Σωτήρ ημών.

Στίχ. Ο Θεός, ήλθοσαν έθνη εις τήν κληρονομίαν σου.

τ67 [top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Στιχηρά
Ήχος βαρύς**

Τοίς πάθεσι δουλώσας, τής ψυχής μου τό αξίωμα, κτηνώδης εγενόμην, καί ουκ ισχύω ατενίσαι πρόσ σέ Ύψιστε, αλλά κάτω νενευκώς Χριστέ, ως ο Τελώνης, δέομαι κραυγάζων σοι, ο Θεός, Ιλάσθητί μοι καί σώσόν με.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός οθ'

Ο καθημένος επί τών Χερουβίμ, εμφάνηθι.

Στίχ. Ο ποιμαίνων τόν Ισραήλ, πρόσχες.

**Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΒ', 1-7)**

Είπε Κύριος τώ Άβραμ. Έξελθε εκ τής γής σου, καί εκ τής συγγενείας σου, καί εκ τού οίκου τού πατρός σου, καί δέυρο εις γήν, ήν άν σοι δείξω, καί ποιήσω σε εις έθνος μέγα, καί ευλογήσω σε, καί μεγαλυνώ τό όνομά σου, καί έση ευλογημένος, καί ευλογήσω τούς ευλογούντάς σε, καί τούς καταρωμένους σε καταράσομαι, καί ενευλογηθήσονται εν σοί πάσαι αι φυλαί τής γής. Καί εμπορεύθη Άβραμ, καθάπερ ελάλησεν αυτώ Κύριος ο Θεός, καί ώχετο μετ' αυτού Λώτ, Αβραμ δέ ήν ετών εβδομήκοντα πέντε, ότε εξήλθεν εκ Χαρράν. Καί έλαβεν Άβραμ Σάραν τήν γυναίκα αυτού, καί Λώτ τόν υιόν τού αδελφού αυτού, καί πάντα τά υπάρχοντα αυτών, όσα εκτήσαντο, καί πάσαν ψυχήν, ήν

εκτήσαντο, εν Χαρράν καί εξήλθοσαν πορευθήναι εις γήν Χαναάν. Καί διώδευσεν Ἀβραμ τήν γήν εις τό μήκος αυτής, ἕως τοῦ τόπου Συχέμ, ἐπὶ τήν ὁρὴν τήν υψηλήν, οἱ δὲ Χαναναῖοι τότε κατώκουν τήν γήν. Καί ὤφθη Κύριος τῷ Ἀβραμ, καί εἶπεν αὐτῷ. Τῷ σπέρματί σου δώσω τήν γήν ταύτην. Καί ὠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ, τῷ οφθέντι αὐτῷ.

Προκείμενον Ἦχος β' Ψαλμός π'

Αγαλλιᾶσθε τῷ Θεῷ τῷ βοηθῷ ἡμῶν.

Στίχ. Λάβετε ψαλμόν, καί δότε τύμπανον.

**Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΔ', 15-26)**

Ἄκακος ἀνὴρ πιστεύει παντί λόγῳ, πανούργος δὲ ἔρχεται εἰς μετάνοιαν. Σοφὸς φοβηθεὶς ἐξέκλινεν ἀπὸ κακοῦ, ὁ δὲ ἄφρων, εαυτῷ πεποιθώς, μίγνυται ἀνόμῳ. Οὐξύθυμος πράσσει μετὰ ἀβουλίας, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος πολλὰ υποφέρει. Μεριοῦνται ἄφρονες κακίαν, οἱ δὲ πανούργοι κρατήσουσιν αἰσθήσεως. Ολισθήσουσι κακοὶ ἐναντι ἀγαθῶν, καί ἀσεβεῖς θεραπεύσουσι θύρας δικαίων. Φίλοι μισήσουσι φίλους πτωχοὺς, φίλοι δὲ πλουσίων πολλοί. Ὁ ἀτιμάζων πένητας ἀμαρτάνει, ὁ ἐλεῶν δὲ πτωχοὺς μακαριστός. Πλανώμενοι ἀδικοὶ τεκταίνουσι κακά, ἔλεον δὲ καὶ ἀλήθειαν τεκταίνουσιν ἀγαθοί, οὐκ ἐπίστανται ἔλεον καὶ πίστιν τέκτονες κακῶν, ἐλεημοσύναι δὲ καὶ πίστεις παρὰ τέκτοσιν ἀγαθοῖς. Ἐν παντί μεριμνῶντι ἔνεστι περισσόν. Ὁ δὲ ἡδὺς καὶ ἀνάληγτος ἐν ἐνδεΐᾳ ἔσται. Στέφανος σοφῶν πλούτος αὐτῶν, ἡ δὲ διατριβὴ ἀφρόνων κακὴ. Ρύσεται ἐκ κακῶν ψυχὴν μάρτυς πιστός, ἐκκαίει δὲ ψευδὴ δόλιος. Ἐν φόβῳ Κυρίου ἐλπίς ἰσχύος, τοῖς δὲ τέκνοις αὐτοῦ καταλείψει ἔρεισμα εἰρήνης.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Τροπάρια
Ἦχος β'**

Απόστολοι, Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Μνήσθητι Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων σου, καὶ ὅσα ἐν βίῳ ἡμάρτον συγχώρησον, οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ Σὺ ὁ δυνάμενος, καὶ τοῖς μεταστάσι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ αγία η τού αφράστου φωτός, Αγγελικούς σε ύμνοις τιμώντες
μεγαλύνομεν.

**Καθίσματα
Ἦχος πλ. α'**

Ανάπαυσον Σωτήρ ημών, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, καί
τούτους κατασκήνωσον, εν ταῖς αὐλαῖς σου, καθώς γέγραπται,
παρορών ως αγαθός τά πλημμελήματα αυτών, τά εκούσια, καί τά
ακούσια, καί πάντα τά εν αγνοία, καί γνώσει φιλόανθρωπε.

Δόξα...

Καί πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει φιλόανθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου ανατείλας τώ κόσμῳ, Χριστέ ο Θεός, υιούς φωτός δι'
αυτῆς αναδείξας, ἐλέησον ημάς.

**Ωδή ς' Ἦχος δ'
Εν πελάγει τού βίου**

Υπερέβητε ὅρους, σαρκός Αθληταί, πολλή υπομονή, υπενεγκόντες
τιμωρίας πόνους, διό ἅπαντα πόνον, καί θλίψιν κουφίζετε, τών υμᾶς
ανυμνολογούντων.

Μυριάσιν Αγγέλων, στρατός ηνώθη, αγίων Αθλητών, καί ἱκετεύει τόν
πανάγιον Θεόν, ἐγκλημάτων μυρίων, ημάς εκλυτρώσασθαι, ως
Χριστῷ ευηρεστηκότες.

Νεκρώσιμον

Νεκρωθεῖς καί εν τάφῳ, Χριστέ υπνώσας, ἀνέστησας νεκρούς, καί
τοῖς πίστει τεθνεώσι νέμεις, ἀγαθότητος πλούτον, Χριστέ τήν
ἀνάπαυσιν, μετά πάντων τών Αγίων.

Θεοτοκίον

Ο Θεοῦ Θεός Λόγος, ζητῶν Θεώσαι τόν ἄνθρωπον Ἄγνη, εκ σου
σαρκούται, καί βροτός οράται ὄν ἀπαύστως δυσώπει, ευρεῖν ημάς
ἐλεος, εν καιρῷ τῆς ἀπολογίας.

Ἔτερος τού κυρίου Θεοδώρου

Εἰρμός ἄλλος

Τών πταισμάτων τῇ ζάλῃ

Σαρκός καί αἵματος Ἅγιοι μή φεισάμενοι, πρὸς πάσαν βάσανον
ἐστήτε, ἀκατάπληκτοι, Χριστόν μή εξαρνούμενοι, διό εκ τών ουρανῶν
κατέπεμψε Χριστός, τούς στεφάνους ημίν.

Τή τών Μαρτύρων πανηγύρει υπαντήσωμεν, λαμπροφορούντες ταῖς πράξεσι, καί βοήσωμεν ἐν θεοπνεύστοις ἄσμασιν. Ὑμεῖς ἐστε ἀληθῶς ἐωσφόροι, ἐπὶ γῆς Χριστομάρτυρες.

Δόξα...

Τριάς ἀγία δοξάζω σε, φύσιν ἀναρχον, ἓνα Θεόν ἓνα Κύριον, τρία πρόσωπα, Πατὴρ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, ἀγέννητον γεννητὸν ἐκπορευτὸν, τὸν αὐτὸν καὶ αἰδιον.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

ὦ μακαρία Θεόνυμφε, πῶς γεγέννηκας ἀνευ ἀνδρός, καὶ μεμένηκας ὡς τό πρότερον; Θεόν γάρ ἀπεκύησας, τεράστιον φοβερὸν, ἀλλ' αἰτήσαι σῶζεσθαι, τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Μαρτυρικόν

Τὰς συγκοπὰς τῶν μελῶν ὑμῶν διαβλέποντες, ἐνετρυφάτε τοῖς αἵμασιν ἀγαλλόμενοι, ἀλλὰ καθικετεύσατε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ Μάρτυρες αἰσέβαστοι.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Νεκρώσιμον

Ὁ ἐκ γῆς πλαστοργήσας με καὶ ζωώσας με, καὶ εἰς γῆν ἐπιστρέφειν με πάλιν φάμενος, οὓς προσελάβου δούλους σου ἀνάπαυσον, καὶ ἐκ φθοράς τοῦ θανάτου ἀνάγαγε Κύριε.

Ὁ Εἰρμός

Τῶν πταισμάτων τῇ ζάλῃ βυθιζόμενος, ὡς ἐν κοιλίᾳ τοῦ κήτους συνεχόμενος, σὺν τῷ Προφῆτῃ κραυγάζω σοι. Ἀνάγαγε ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν μου, Κύριε, καὶ διάσωσόν με.

Ὡδὴ ζ'

Τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ

Στολισθέντες Ἀθληταί, τὴν ἀφθαρσίαν ἐνθέως τῇ ἀπεκδύσει τῆς φθειρομένης σαρκός, τῷ δι' ἡμᾶς σάρκα ἐξ ἀφθόρου, προσλαβόντι Γυναϊκός, νῦν παρίστασθε φαιδροί, διό με ἐνδύσατε, περιβολὴν ἱεράν, γεγυμνωμένον κακῶς.

Ἐγκρατῶς πολιτευθεῖς, τῶν Ἀθλοφόρων ὁ δῆμος, τῆς ἐγκρατείας ἡμᾶς τό στάδιον, ἐνδυναμοί τρέχειν ἀκωλύτως, ὡς κηρύξας τὸν Χριστόν, ἐν σταδίῳ ἀνδρικῶς, καὶ παρεστῶς βήματι, στεφηφορῶν ἐντρυφά, μετ' Ἀγγέλων νοητῶς.

Νεκρώσιμον

Ικεσίαις ο Θεός, τών σών αγίων Μαρτύρων, τούς κοιμηθέντας πιστούς οικέτας σου, τού Παραδείσου πολίτας δείξον, καί φωτός τού νοητού, καταξίωσον αυτούς, απαύστως βοώντάς σοι. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Σε τήν μόνην αγαθήν, εκδυσωπούμεν Παρθένον, κεκακωμένους ημάς αγάθυνον, καί εκτενώς τόν Χριστόν δυσώπει, φύσει όντα αγαθόν, εγκρατείας τόν καιρόν, τά αγαθά πράττοντας, αποπληρώσαι ημάς, υμνολογούντας αυτόν.

Ειρμός άλλος

ο εν τώ όρει, Μωϋσή

Ο μεγαλύνας, τούς Αγίους σου πάντας, καί σημείοις, θαυμαστώσας αυτούς εν Κόσμω, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Πάσαν ιδέαν, αικισμών διελθόντες, καί γόνυ τώ Βάαλ, μή πεισθέντες κλίνει, στεφάνους δόξης ήρασθε, εκ Θεού Χριστομάρτυρες.

Δόξα...

Η έν Μονάδι, Τριάς προσκυνουμένη ουσία, ο Πατήρ ο Υιός καί τό Πνεύμα, τούς σέ υμνούντας φύλαττε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ, η ολόφωτος Κόρη, η μόνη πρός Θεόν μεσιτεία, μή διαλίπης Δέσποινα, δυσωπείν τού σωθήναι ημάς.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Τώ αθανάτω, Βασιλεί στρατευθέντες, καί πίστιν, πρός αυτόν δεικνύντες τελείαν, τό αίμα υμών Μάρτυρες, υπέρ αυτού εκενώσατε.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Όπου τό φώς σου, τής ζωής αναβλύζει, παράθου, ούς μετέστησας εκ τών προσκαίρων, πιστούς σου δούλους, Κύριε ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ο Ειρμός

Ο εν τώ όρει, Μωϋσή συλλαλήσας, καί τύπον, τής Παρθένου τήν βάτον δείξας, ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Εν πυρί φλογός

Μεγαλώνυμοι Χριστού Αθληταί, καί σεπτοί εν Θεώ, άπαντας τούς ανυμνούντας τά μνημόσυνα υμών, μεγάλων εγκλημάτων, καί τών εκεί βασάνων, λυτρώσατε υμών πρόσ αυτόν, μεγίσταις ικεσίαις.

Αγιόλεκτον Χριστού τού Θεού, καί στερρόν αληθώς, στράτευμα Μαρτύρων δήμοι, αγιάσατε ημών, τόν νούν καί τήν καρδίαν, εν ταύταις ταίς αγίαις ημέραις τής Νηστείας, υμών αγίαις ικεσίαις.

Νεκρώσιμον

Ρύσαι σκώληκος κολάζοντος, καί οδόντων βρυγμού Κύριε, καί εξωτέρου σκότους πάντας αφεγγούς, ούς πίστει προσελάβου, καί τάξον τούτους, ένθα τό φώς τού σου προσώπου Χριστέ, εκλάμπει εις αιώνας.

Θεοτοκίον

Τόν Σταυρόν Χριστού τόν τίμιον Θεοτόκε αγνή, βλέψαντας, καί εκ καρδίας προσκυνήσαντας ημάς, ταίς σαίς πρόσ τόν Δεσπότην, αξίωσον πρεσβείαις, ιδείν καί τά Πάθη τά σεπτά, παθών κεκαθαρμένους.

Ειρμός άλλος Γή καί πάντα

Ω καλλίστης συναλλαγής! ής εύρατε θανάτω τήν ζωήν, Ιερομάρτυρες Χριστού, πύρ καί ξίφος, κρύη καί θήρας, μηδαμώς πτοηθέντες, καί βοώντες, υμνείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Άνω χορός αγγελικός, κάτω δέ ημείς οι επί γής, αινούμεν Μάρτυρες Χριστού, τά ξένα άθλα καί τούς αγώνας, τής υμών ευανδρείας, ευλογούντες υμνούντες τόν Κύριον, καί υπερυψούντες εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Φώς ζωήν τε καί ζωάς, σέβω σε Πατέρα, καί Υιόν, καί Πνεύμα τό εκπορευτόν, φύσιν μίαν, τρείς υποστάσεις, Θεόν ένα μέλπων. Ευλογώ σε ύμνώ σε τόν Κύριον, καί υπερυψώ σε, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς υμνήσει σε γηγενών, άσπιλε αγνή Περιστερά; σύ γάρ εκύησας ημίν, φώς τό μέγα ζωής τόν πλούτον, Ιησούν τόν Σωτήρα, όν υμνούμεν αινούντες ως Κύριον, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Τούς αγώνας τούς θαυμαστούς, Μάρτυρες δοξάζοντες υμών, τόν ευεργέτην καί Θεόν, ευλογούμεν καί προσκυνούμεν, τόν εν τώ σταδίω, τών αγώνων υμάς ενισχύσαντα, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Σύ θανάτου καί τής ζωής, Κύριος υπάρχων καί Θεός, τούς μεταστάντας ευσεβώς εξεγείρων, εκεί παράθου εν σκηναίς τών Δικαίων, ευλογώντας υμνούντάς σε Κύριε, καί υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

**Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Ο Ειρμός**

Γή καί πάντα τά εν αυτή, θάλασσαι καί πάσαι αι πηγαί, οι ουρανοί τών ουρανών, φώς καί σκότος, ψύχος καί καύσων, υιοί τών ανθρώπων, Ιερείς ευλογείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

**Ωδή θ'
Ότι εποίησέ μοι, μεγαλεία**

Υπάρχοντες φωστήρες, απλανείς Χριστού Αθληταί, φωτίσατε ημών τούς λογισμούς, καί νευρώσατε ποιείν, τά φωταυγή καί καθαρά, Θεού θελήματα.

Ρομφαίαι καθοράσθε, κατασφάπτουσαι δυσμενείς, γενναίοι τού Κυρίου Αθληταί, αλλά ρύσατε ημάς, εκ τών βελών τού πονηρού ταίς προστασίαις υμών.

Νεκρώσιμον

Ανάπαυσον Οικτίρμον, εν τοίς κόλποις τού Αβραάμ, τούς δούλους σου τούς πίστει εξ ημών, εκδημήσαντας πρός σέ, τόν τού παντός δημιουργόν καί υπεράγαθον.

Θεοτοκίον

Σαρκός μου τάς κινήσεις, απονέκρωσον η Θεόν, σαρκί αποτεκούσα υπέρ νούν, καί παράσχου φωτισμόν, τή διανοία μου Αγνή, νεφέλη ούσα φωτός.

**Ειρμός άλλος
Μεγαλύνομεν πάντες**

Αναμέλπομεν πάντες, τά μνημόσυνα υμών, Μάρτυρες πανεύφημοι, βλέποντες τά σκάμματα, τών Ιερών υμών άθλων, καί εκπλαγέντες,

τόν Χριστόν μεγαλύνομεν.

Πρός αλλήλους αθλούντες, φασίν οι Αθλοφόροι. Σαρκός μή φεισώμεθα, δεύτε αποθάνωμεν υπέρ Χριστού, ίνα όλον αιώνα ζήσωμεν, χορεύοντες άληκτα.

Δόξα...

Η Τριάς τούς εν μιά, φύσει σε ανυμνούντας, Πατήρ ο αγέννητος, καί ο γεννηθείς Υιός, καί Πνεύμα τό εκπορευτόν, τώ σώ ελέει αβλαβείς συντήρησον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πάνσεμνε Αγνή, παρθενίας καύχημα, μητέρων τό στήριγμα, ανθρώπων βοήθεια, καί τού Κόσμου η χαρά, Μαρία Μήτηρ, καί δούλη τού Θεού ημών.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Ο χορός τών Αγίων, δέξαι τήν προσευχήν μου, καί ως κατηξίωμαι τόν Σταυρόν ασπάσασθαι, καί τό σωτήριο Πάθος συμπροσκυνήσαί με, τόν Χριστόν αιτήσατε.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Άνες άφες Οικτίρμον, τοίς μεταστάσι πρόσ σέ τόν φιλόανθρωπον, καί τούτους ανάπαυσον εν σκηναίς τών εκλεκτών, σύ γάρ υπάρχουνς ζωή καί ανάστασις.

Ο Ειρμός

Μεγαλύνομεν πάντες, τήν φιλανθρωπίαν σου Κύριε Σωτήρ ημών, η δόξα τών δούλων σου, καί στέφανος τών πιστών, ο μεγαλύνας τήν μνήμην τής Τεκούσης σε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Προκείμενον Ήχος πλ. β'

Αι ψυχαι αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Στίχ. Πρός σέ, Κύριε κεκράξομαι, ο Θεός μου.

**Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ζ', 9-12)**

Άδελφοί, πεπείσμεθα περί υμών, αγαπητοί, τά κρείττονα καί εχόμενα σωτηρίας, ει καί ούτω λαλούμεν, ου γάρ άδικος ο Θεός, επιλαθέσθαι τού έργου υμών, καί τού κόπου τής αγάπης, ής ενεδείξασθε εις τό

όνομα αυτού, διακονήσαντες τοῖς ἀγίοις, καί διακονοῦντες.
Επιθυμοῦμεν δέ ἕκαστον ὑμῶν τήν αὐτήν ἐνδείκνυσθαι σπουδήν
πρός τήν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι τέλους, ἵνα μή νωθοί
γένησθε, μιμηταί δέ τῶν διά πίστεως καί μακροθυμίας
κληρονομοῦντων τᾶς ἐπαγγελίας.

τ71 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΗΣ «ΚΛΙΜΑΚΟΣ»

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν καί τήν συνήθη Στιχολογίαν εἰς τό, Κύριε
ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα, τῆς
Οκτωήχου ς', καί τὰ παρόντα Προσόμοια τοῦ Οσίου γ', δευτεροῦντες
τό α'.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ του παραδόξου θαύματος

Πάτερ Ιωάννη Ὅσιε, διαπαντός ἀληθώς, τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι, τᾶς
υψώσεις ἐφηρες, μελετῶν πρακτικώτατα, τὰ θεόπνευστα, λόγια
πάνσοφε, καί τήν ἐκείθεν, ἀναπηγάζουσαν, χάριν ἐπλούτησας,
γεγονώς μακάριος, τῶν ἀσεβῶν, πάντων τὰ βουλεύματα,
καταστρεψάμενος.

Πάτερ Ιωάννη ἐνδοξε, ταῖς τῶν δακρύων πηγαῖς, τήν ψυχὴν
καθαίρόμενος, καί παννύχοις στάσεσι τόν Θεόν ἱλασκόμενος,
ἀνεπτερώθης πρὸς τήν ἀγάπησιν τήν τούτου Μάκαρ, καί ωραιότητα,
ἥς ἐπαξίως νῦν ἀπολαύεις ἀληκτα, χαρμονικῶς, μετὰ τῶν συνάθλων
σου, θεόφρον Ὅσιε.

Πάτερ Ιωάννη Ὅσιε, ἀναπτερώσας τόν νοῦν, πρὸς Θεόν διά πίστεως,
κοσμικῆς συγχύσεως, ἐβδελύξω τό ἄστατον, καί τόν Σταυρόν σου,
ἀναλαβόμενος τῷ Παντεπόπτη, κατηκολούθησας, σῶμα δυσήνιον
αγωγαῖς ἀσκήσεως τῷ λογισμῷ, σθένει δουλωσάμενος τοῦ θείου
Πνεύματος.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ὅσπερ Πάτερ τῆς φωνῆς τοῦ Ευαγγελίου, τοῦ Κυρίου ἀκούσας, τὸν Κόσμον κατέλιπες, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν εἰς οὐδὲν λογισάμενος, ὅθεν πᾶσιν ἐβόας, Ἀγαπήσατε τὸν Θεόν καὶ εὐρήσετε χάριν αἰώνιον, μηδὲν προτιμήσητε τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ εὐρήσητε ἀνάπαυσιν μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων, ὧν ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ φύλαξον, καὶ σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον
τό τῆς Οκτωήχου

Ἀπόστιχα Ἀναστάσιμα
τά κατ' Ἀλφάβητον

Δόξα... τοῦ Οσίου
Ἰδιόμελον Ἦχος β'

Τὸν ἐπὶ γῆς Ἄγγελον, καὶ ἐν οὐρανοῖς ἄνθρωπον Θεοῦ, τοῦ κόσμου τὴν εὐκοσμίαν, τὴν τρυφὴν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν, τῶν Ἀσκητῶν τό καύχημα Ἰωάννην τιμήσωμεν, πεφυτευμένος γάρ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἐξήνθησε δικαίως, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἐν ἐρήμῳ ἐπλήθυνε τὰ ποίμνια Χριστοῦ, τῶν λογικῶν προβάτων, ἐν Οσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον
Ἦχος ο αὐτός

ὦ θαύματος καὶ νοῦ, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! τίς γάρ ἐγνώ μητέρα ἀνευ ἀνδρός τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν, τὸν ἀπάσαν τὴν Κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τό κυηθέν, ὃν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα καὶ μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωπούσα, ὑπὲρ τῶν σέ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον

Καὶ τοῦ Οσίου
Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἄγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καὶ γέγονας φωστήρ, τῇ Οικουμένῃ λάμπων τοῖς θαύμασιν Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν ὅσπερ, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθέ, ο

θανάτω τόν θάνατον σκυλεύσας, καί Ἐγερσιν δείξας ως Θεός, μή παρίδης οὐς ἐπλάσας τή χειρί σου, δείξον τήν φιланθρωπίαν σου ελεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν υπέρ ημών καί σώσον Σωτήρ ημών, λαόν απεγνωσμένον.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλονται τά Αναστάσιμα Ευλογητάρια.

Εἶτα οἱ Αναβαθμοί τοῦ Ἦχου. Πάσα πνοή καί τό Εωθινόν ενδιάτακτον Ευαγγέλιον.

Μετά δέ τό, Ανάστασιν Χριστοῦ καί τόν Ν', ψάλλομεν τά Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα...

Τῆς μετανοίας ἀνοίξόν μοι πύλας Ζωοδότα, τό πνεύμά μου πρὸς Ναόν τόν ὀρθρίζει γάρ ἅγιόν σου, ναόν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον εσπιλωμένον, Ἀλλ' ὡς Οἰκίρμων κάθαρον ευσπλαγχνῶ σου ἐλέει.

Καί νύν... Ὅμοιον

Τῆς σωτηρίας ευθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αἰσχροῖς γάρ κατερρύπωσα τήν ψυχὴν αμαρτίαις, ὡς ραθύμως τόν βίον μου, ὅλον εκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρύσαί με πάσης καθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τήν φοβερὰν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, ἀλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τῆς ευσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυῖδ βοῶ σοι, Ελέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Εἶτα οἱ Κανόνες. Ὁ Αναστάσιμος μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς ς', τοῦ Τριωδίου εἰς δ' καί τοῦ Ὁσίου εἰς δ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου

Ωδή α' Ἦχος πλ. α'
Τῷ σωτήρι Θεῷ

Ωμοιώθην Χριστέ, τῷ ἐν χερσὶ τῶν ληστῶν περιπεσόντι, καὶ τυπτήμασιν ημιθανεῖ ὑπὸ τούτων, καταλειφθέντι Σωτήρ, καγὼ οὕτω πέπληγμαι, ταῖς αμαρτίαις μου.

Μὴ παρίδης ἐμέ, τὸν ἀσθενούντα δεινῶς, ἐβόα Σώτερ οδυρόμενος, εἰς τοὺς ληστὰς ὁ τὸν πλούτον ἀποσυλήσας σου, καγὼ οὕτω δέομαι, Οἰκτεῖρον σῶσόν με.

Ἰατρεύσας ἐμέ, τὸν μαστιχθέντα τὸν νοῦν, ταῖς αμαρτίαις ἐν ταῖς μάστιξιν, ὑπὸ ληστῶν τῶν ἀδίκων καὶ πονηρῶν λογισμῶν, Χριστέ Σωτήρ σῶσόν με, ὡς πολυέλεος.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε Μήτηρ Χριστοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως σῶσαι οὓς ἐπλάσεν.

Κανὼν τοῦ Οσίου. Ποίημα Ἰγνατίου.

Ἦχος πλ. δ'
Υγρὰν διοδεύσας

Ἐν φωτὶ αὐλῳ καὶ νοητῷ, ἐκ τῆς κατηφείας, τῶν ἐνύλων ἀναδραμῶν, Ἰωάννη Ὅσιε λιταῖς σου, ταῖς πρὸς τὸν Κύριόν με φώτισον.

Ὡς τῆς ἐγκρατείας τὸν γλυκασμόν, θηλάσας ἀπώσω, τὴν πικρίαν τῶν ἡδονῶν, ὅθεν ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον, ἡδύνεις Πάτερ τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν.

Ἐπιβάς τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν, καὶ τὰς χαμαιζήλους, διαπτύσας τῶν ἡδονῶν, γλυκασμός ἐδείχθης σωτηρίας, Ὅσιε Πάτερ τῷ ποιμνίῳ σου.

Θεοτοκίον

Σοφίαν καὶ Λόγον ἡ τοῦ Πατρός, ἀφράστως τεκούσα, τῆς ψυχῆς μου τό χαλεπόν, θεράπευσον τραῦμα καὶ καρδίας, τὴν ἀλγηδόνα καταπράυνον.

Καταβασία

Ἀνοίξω τό στομα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Ωδή γ'
Στερέωσον ημάς

Οδῶ ἐν τῇ τοῦ βίου Χριστέ δεινῶς οδεύων τετραυμάτισμαι, ὑπὸ
ληστῶν ἐν τοῖς πάθεσιν, ἀλλ' ἀνάστησόν με δέομαι, σύλησαν τὸν
νοῦν μου λησταί, καὶ ἐλιπόν με ἐν τοῖς μῶλωσιν, ἡμιθανή τῶν
πταισμάτων μου' ἀλλὰ ἴασαί με Κύριε.

Εγύμνωσάν με Σώτερ Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου τὰ παθήματα, καὶ
ἡδοναῖς μεμαστίγωμαι, ἀλλ' ἐπίχεέ μοι ἔλεος.

Θεοτοκίον

Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου ρυσθῆναι
πλάνης διαβόλου τοὺς ὑμνοῦντάς σε Θεόνυμφε.

Ἄλλος. Σὺ εἰ τό στερέωμα

Ἐφλεξας τῷ ἀνθρακι, τῷ τῆς ἀσκήσεως Ὅσιε, τὴν τῶν παθῶν,
ἀκανθαν καὶ θάλπεις, Μοναστῶν τὰ συστήματα.

Μύρον ἀγιάσματος ἐκ τῶν ἀσκητικῶν Ὅσιε ἀρωμάτων, ὅλος
συνετέθης, εἰς οσμὴν ευωδίας Θεοῦ.

Νόμοις τοῖς ἀσκήσεως ἐμμελετῶν τὰ πάθη ἐβύθισας, ὥσπερ ἄλλους,
πρὶν Φαραωνίτας, τὴ ροὴ τῶν δακρύων σου.

Θεοτοκίον

Στήσόν μου τὸν ἄστατον, τῶν λογισμῶν ἀγνή τάραχον Μήτηρ Θεοῦ,
τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου, κατευθύνουσα κίνησιν.

Καταβασία

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγὴ, θίασον
συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου,
στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Τοῦ Τριωδίου

Ἦχος πλ. α' Τό ξένον τῆς Παρθένου

Τὸν ἀχραντὸν Σταυρόν, σου Σωτὴρ ἡμῶν ὡς ὄπλον σωτηρίας
κατέχοντες, ἐν αὐτῷ σοι βοῶμεν, Σῶσον ἡμᾶς, ὁ παθῶν ἐκουσίως
ὑπὲρ ἡμῶν, ὁ πάντων Θεός ὡς πολυέλεος.

Δόξα... Κάθισμα τοῦ Οσίου

Ἦχος δ' Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ταῖς ἀρεταῖς πρὸς οὐρανὸν ἀναλάμψας, καταπηξάμενος σαφῶς
ἐπ' ἀνήλθες, πρὸς θεωρίας ἀπλετοῦ βυθὸν εὐσεβῶς, πάσας

στηλιτεύσας μέν, τών Δαιμόνων ενέδρας, σκέπεις εκ τής λώβης δέ, τούς ανθρώπους τής τούτων, ώ Ιωάννη, κλίμαξ αρετών, καί νύν πρεσβεύεις σωθήναι τούς δούλους σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον Όμοιον

Ο επί θρόνου χερουβίμ καθεζόμενος, καί εν τοίς κόλποις τού πατρός αυλιζόμενος, ως επί θρόνου κάθεται αγίου αυτού, Δέσποινα εν κόλποις σου σαρκικώς ο Θεός γάρ, ούτω βασιλεύσας τε, επί πάντα τά έθνη, καί συνετώς νύν ψάλλομεν αυτώ, όν εκδυσώπει σωθήναι τούς δούλους σου.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Λησταί μου εσύλησαν, τήν εργασίαν τήν ένθεον, καί κατέλιπόν με, ταίς πληγαίς τιμωρούμενον.

Εξέδυσαν Σωτέρ με, τών εντολών σου, οι άστατοι λογισμοί μου, όθεν μεμαστίγωμαι πταιίσμασι.

Λευϊτης τοίς μώλωπι τραυματισθέντα ως είδέ με παρήλθε Σωτήρ μου, αλλά σύ με διάσωσον.

Θεοτοκίον

Κυρίως δοξάζομεν σέ Θεοτόκε ανύμφευτε, καί τώ σώ λιμένι, οι πιστοί καταφεύγομεν.

Άλλος. Εισακήκοα Κύριε

Ως λειμών ευωδέστατος, καί τών αρετών Παράδεισος έμψυχος, τήν εγκράτειαν εξήνηθας, δι ής πάντας έθρεψας τούς τιμώντάς σε.

Νομοθέτην ασκήσεως, καί τών μοναστών κανόνα πραότατον, ως Μωσήν σε καί Δαυϊδ αληθώς, κεκτημένοι Πάτερ μακαρίζομεν.

Φυτευθείς εν τοίς ύδασι, τοίς τής εγκρατείας, ώφθης μακάριε, κλήμα Πάτερ ευθαλέστατον ευσεβείας βότρυας προβαλλόμενον.

Θεοτοκίον

Υπό χρόνον γενόμενον, τόν εκ τού Πατρός αχρόνως εκλάψαντα Θεομήτορ ημίν τέτοκας, όν δυσώπει σώσαι τούς υμνούντάς σε.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως,

σού τού Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε.
Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε'

Εκ νυκτός ορθρίζοντες

Ιησού επίσκεψαι, τούς μώλωπας ψυχής τής εμής, καθάπερ πάλαι,
τόν εν χερσί πεσόντα ληστών, καί ιάτρευσόν μου, Χριστέ, τό άλγος
δέομαι.

Αλγεινώς ταίς μάστιξιν, ησθένησε ψυχή μου Χριστέ ταίς τών
πταισμάτων, καί ένθεν γυμνός περίκειμαι, αρετών ενθέων,
καθικετεύω, Σώσόν με.

Ιερεύς ως είδέ με, καί Λευϊτης ουκ ίσχυσε σαφώς, παρήλθον γάρ με,
αλλ' αυτός ως εύσπλαγχνος, νύν τήν σωτηρίαν, παρέσχες καί
διέσωσας.

Θεοτοκίον

Μή παρίδης Δέσποτα, τόν δείλαιον εμέ δυσωπώ τόν μαστιχθέντα τόν
νούν αλγεινώς υπό ληστών, αλλ' οικτείρησον πρεσβείαις Σωτήρ τής
κυησάσης σε.

Άλλος. Ίνα τί με απώσω

Σβέσας πάντα τά πάθη δρόσω τών αγώνων σου, Πάτερ μακάριε,
δασιλώς ανήψας, τώ πυρί τής αγάπης καί πίστεως, εγκρατείας
λύχνον, καί φωτισμός τής απαθείας, καί ημέρας υιός εχρημάτισας.

Τόν τής πίστεως βότρυν, θεία γεωργία σου, Πάτερ εξέθρεψας, καί
ληνοίς απέθου, καί εξέθλιψας πόνοις ασκήσεως, καί κρατήρα
πλήσας, πνευματικόν τής εγκρατείας, κατευφραίνεις καρδίας τής
ποιίμνης σου.

Υπομείνας γενναίως, προσβολάς καί στίγματα, τών εναντίων εχθρών,
ανεδείχθης στύλος, καρτερίας στηρίζων τήν ποιίμνην σου, βακτηρία
θεία, επί νομάς τής εγκρατείας, καί εφ ύδωρ εκτρέφων Μακάριε.

Θεοτοκίον

Ρήσεσι σών χειλέων, Πάναγνε επόμενοι, σέ μακαρίζομεν, μετά σου
γάρ όντως, μεγαλεία ποιήσας ο Κύριος, εμεγάλυνέ σε, καί αληθή
Θεού Μητέρα, γεννηθείς εκ γαστρός σου ανέδειξεν.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε
Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον
Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ωδή ς'
Εκύκλωσέ με άβυσσος

Τοίς πάθεσιν ηγάλωσα, τόν βίον τόν ένθεον Δέσποτα, καί όλως τοίς
ππαίσμασι, δεινώς μαστιζόμενος, κατέφυγόν σοι, Οικτειρήσόν με
δέομαι.

Αφήρπασαν τόν πλούτόν μου, καί ώσπερ νεκρόν με κατέλιπον,
λησταί τοίς παθήμασι, τόν νούν μου μαστίξαντες, αλλ' οικτειρήσας,
διάσωσόν με Κύριε.

Ως είδεν ο Λευϊτης μου, μαστίγων τό άλγος, τούς μώλωπας μή φέρων
παρήλθέ με, αυτός δέ Φιλάνθρωπε, κατέχεάς μοι, το πλούσιόν σου
έλεος.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί πύλην
ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, Ορθοδόξων καύχημα.

Άλλος. Ιάσθητί μοι Σωτήρ

Εδέξω εν τή ψυχή, τόν θείον πλούτον τού Πνεύματος, τήν άμεμπτον
προσευχήν, αγνείαν σεμνότητα, αγρυπνίαν σύντονον, εγκρατείας
πόνους, δι ών οίκος εγνωρίσθης Θεού.

Ύλης τής κάτω Σοφέ παρέδραμες τήν ευτέλειαν, αϋλω δέ προσευχή
τόν νούν ανεπτέρωσας, καί τής άνω λήξεως, ώφθης κληρονόμος, διά
βίου τελειότητα.

Ιδρώσιν ασκητικοίς, τούς άνθρακας τών βελών τού εχθρού,
κατέσβεσας αληθώς, καί τό πύρ τής πίστεως, εκλάμπας κατέφλεξας,
τά τής απιστίας, τών αιρέσεων φρυάγματα.

Θεοτοκίον

Εξέλαμψεν εκ Σιών, η τού Υψίστου ευπρέπεια, τό πρόβλημα τής
σαρκός, καθ ένωσιν άρρητον, εκ σου Απειρόγαμε, περιβεβλημένη,
καί τόν Κόσμον κατεφώτισε.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής

Θεομήτορος, δεύτε τὰς χείρας κροτήσωμεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Ἐν τῷ ὕψει Κύριος, τῆς ἐγκρατείας, ἀληθῆ σε ἔθετο, ὥσπερ ἀστέρα ἀπλανή, φωταγωγούντα τὰ πέρατα, καθηγητά Ἰωάννη Πατήρ ἡμῶν.

Ο Οἶκος

Οἶκον Θεοῦ ὡς ἀληθῶς, σαυτὸν εἰργάσω Πάτερ, ταῖς θείαις ἀρεταῖς σου, σαφῶς κατακοσμήσας, ὥσπερ χρυσίον τηλαυγές, πίστιν ἐλπίδα καί ἀγάπην ἀληθῆ, θείους θεσμούς ἐκθέμενος, ἐγκρατεία ἀσκήσας ὡς ἄσαρκος, φρόνησιν, ἀνδρείαν, σωφροσύνην κτησάμενος ταπείνωσιν, δι' ἧς ἀνυψώθης, διό καί ἐφωτίσθης εὐχαῖς αἰενάοις, καί τοῦ οὐρανοῦ κατέλαβες τὰς σκηνώσεις, καθηγητά Ἰωάννη Πατήρ ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ τῶν Νηστειῶν, μνήμην ποιούμεν τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, τοῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

Στίχοι

- Ο σάρκα καί ζών νεκρός ὢν Ἰωάννης,
- Αἰωνίως ζή, καί νεκρός φανείς ἄπνους.
- Σύγγραμμα λιπῶν Κλίμακα τῇ ἀνόδῳ,
- Δείκνυσιν αὐτοῦ πορείαν τῆς ἀνόδου.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καί σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ο ὑπερυψούμενος

Λησταί περιέπεσαν ἐπ' ἐμέ τόν δαίμονα, καί μάστιξιν ἐλίπον νεκρόν ὥσπερ ἄπνουν με, διό σε ἱκετεύω, ὁ Θεός ἐπίσκεψαί με.

Τόν νοῦν μου ἐσύλησαν λογισμοί οἱ ἄστατοι καί πλήξαντες πάθεσι, νεκρόν με ἐλίπον, τῷ πλήθει τῶν πταισμάτων, ἀλλά Σώτερ ἰάσαί με.

Ὡς εἶδε Λευΐτης με, ταῖς πληγαῖς οδυνώμενον, μή φέρων τοὺς μώλωπας, διὰ τό ἀνίατον παρήλθέ με Σωτήρ μου, ἀλλ' αὐτός ἰάτρευσόν με.

Θεοτοκίον

Σύ ο εκ Παρθένου με σαρκωθείς διέσωσας, τοῖς μώλωπι χέας μου, τό πλούσιον ἔλεος Χριστέ τῶν οικτιρμῶν σου, διά τούτό σε δοξάζω.

Ἄλλος. Οἱ εκ τῆς Ιουδαίας

Εν τῇ χλόῃ τῆς ἄνω, βασιλείας, τήν ποιμνην Πάτερ ἐξέθρεψας καί
ράβδῳ τῶν δογμάτων, τοὺς θήρας ἀπελάσας, τῶν αιρέσεων
ἐψαλλες, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Εν τῇ ἄνω εἰσήλθες, νυμφικὴ εὐωχία, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, στολήν
ἐνδεδυμένος ἀξίαν τοῦ καλούντος, ἐν ᾧ καί ἀνεκλίθης βοῶν, ο τῶν
Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Μὴ βραχεῖς ἀμαρτίαις, ποταμός ἀνεδείχθης, τῆς ἐγκρατείας Πάτερ
λογισμοὺς κατα κλύζων, καί ρύπον ἐκκαθαίρων, τῶν βοῶντων ἐκ
πίστεως, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Εκ γαστρὸς σου προήλθε, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου τῶν ὅλων Κύριος,
διό σε Θεοτόκον, φρονούντες ὀρθοδόξως, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζομεν,
ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Καταβασία

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρά τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ
πυρὸς ἀπειλήν; ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐψαλλον.
Υπερύμνητε, ο τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η'

Σοὶ τῷ παντουργῷ

Υπὸ τῶν ληστῶν τῶν λογισμῶν μου Σώτερ διέφθιρα βίον μου
πταισμάτων μᾶστιξιν, ὅθεν τῆς θείας γεγύμνωμαι εἰκόνης σου τοῦ
φιλανθρώπου Θεοῦ ἀλλ' οἰκτερόν με.

Ἦλθες ἐπὶ γῆς, ἐκ τῶν υψίστων Σώτερ, οἰκτεῖρας τὸν μᾶστιξι,
τραυματισθέντα με, ὅλον πταισμάτων τοῖς μώλωψιν οἰκτίρμον, καί
ἐξέχεάς μοι, Χριστέ τό ἔλεός σου.

Σῶμα καί ψυχὴν, σύ ο Δεσπότης Σώτερ, ἀντίλυτρον δέδωκας ἐμοῦ
καί ἔσωσας, ὅλου πταισμάτων, ἐσμῷ τραυματισθέντος, ἐν ταῖς
ἀνιάτοις, πληγαῖς ὡς ἐλεήμων.

Θεοτοκίον

Σέ τὴν ὑπὲρ νοῦν, θεανδρικῷ τῷ λόγῳ, τεκούσαν τὸν Κύριον, καί

παρθενεύουσαν, τά έργα, Παρθένε ευλογούμεν, καί υπερπάντα
υψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος.
Τόν Βασιλέα τών ουρανών

Στήλην σε έμπνουν ως αληθώς καί εικόνα εγκρατείας Πάτερ
κεκτημένοι πάντες σου τήν μνήμην τιμώνμεν Ιωάννη.

Οίαςος χαίρει τών Μοναστών, καί χορεύει, τών Οσίων δήμος καί
Δικαίων, στέφος γάρ αξίως, σύν τούτοις εκομίσω.

Ωραϊσμένος ταίς αρεταίς εις νυμφώνα τής αρρήτου δόξης
συνεισήλθες, ύμνον αναμέλπων, Χριστώ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τούς βοηθείας τής παρά σου δεομένους μή παρίδης Παρθένε
υμνούντας καί υπερυψούντάς σε Κόρη εις αιώνας.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε
μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν,
αγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις
πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'
Ησαΐα χόρευε

Εντολάς σου Δέσποτα μή φυλάξας, γνώμη εμαυτού, τοίς πάθεσιν
υπελθών, τοίς τών ηδονών, γεγύμνωμαι χάριτος, καί ταίς πληγαίς
έρριμμαι γυμνός, όθεν αιτούμαί σε, τόν Σωτήρα διασώσαί με.

Ου Λευϊτης ίσχυσεν, αποσμήξαι, μώλωπας εμούς, αλλ' ήλθες ο
αγαθός, πρός με συμπαθώς καί έχεας έλεος σών οικτιρμών, Σώτερ
επ' εμέ ώσπερ πανάριστος, ιατρός με ιασάμενος.

Ως υπάρχων εύσπλαγχνος, κατοικτείρας έσωσας Χριστέ τόν μάστιξιν
αλγεινώς, υπό τών ληστών, Σωτήρ μαστιχθέντα με καί τήν ψυχήν
σώμά τε σαυτού ώσπερ δηνάρια δύο δέδωκας αντίλυτρον.

Θεοτοκίον

Υπέρ νούν ο τόκος σου, Θεομήτορ, άνευ γάρ ανδρός, η σύλληψις εν
σοί καί παρθενικώς, η κύησις γέγονεν, καί γάρ Θεός, εστιν ο τεχθείς,
Όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Άλλος. Τὴν Ἀγνήν ἐνδόξως

Ἰατὴρ νοσοῦντων ἐν πταίσμασι θεόθεν Μακάριε, ἐλατὴρ δὲ ἐδείχθης καὶ διώκτης τῶν πονηρῶν πνευμάτων, διό σε μακαρίζομεν.

Τὴν γῆν ὡς φθοράς οἰκητήριον, κατέλιπες Πάτερ, καὶ εἰς γῆν κατεσκήνωσας, τῶν πραέων, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀγάλλη, τῆς θείας ἀπολαύων τρυφῆς.

Σήμερον ἡμέρα ἐόρτιος, πάντα συγκαλεῖ γάρ τῶν μοναζόντων τὰ ποίμνια, εἰς χορείαν πνευματικῇ, τράπεζαν, καὶ βρώσιν ἀκηράτου ζωῆς.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐν σοὶ σκηνώσας Πανάμωμε, τὸν πρὶν τοὺς γενάρχας κακοτρόπως πτερνίσαντα, βροτοκτόνον καταβαλὼν, ἐτέχθη, καὶ πάντας ἡμᾶς ἔσωσε.

Καταβασία

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή ἀειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον Τό Εὐθινόν Ἀναστάσιμον

Καὶ τοῦ Οσίου Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τοῦ κόσμου τὴν εὐπάθειαν, ὡς μοχθηρὰν ἐξέκλινας, καὶ ἀτροφία τὴν σάρκα, μαράνας ἀνεκαίνισας, ψυχῆς τὸν τόνον Ὅσιε, καὶ δόξαν κατεπλούτησας, οὐράνιον αἰδίμει, διό μή παύσῃ πρεσβεύων υπὲρ ἡμῶν Ἰωάννη.

Θεοτοκίον Ὅμοιον

Κυρίως Θεοτόκον σε, ὁμολογούμεν Δέσποινα, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, καὶ γάρ Θεὸν ἐκύησας, ἀπορρήτως τὸν λύσαντα, διὰ Σταυροῦ τὸν θάνατον, πρὸς εαυτὸν δ' ἐλκύσαντα, Οσίων δῆμους, μεθ' ὧν σε, ἀνευφημούμεν Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἱ ν ο υ ς

Ψάλλομεν τὰ Στιχηρά Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Τό παρόν Ιδιόμελον
Ἦχος α'

Δεύτε εργασώμεθα ἐν τῷ μυστικῷ ἀμπελῶνι καρπούς μετανοίας, ἐν τούτῳ ποιούμενοι οὐκ ἐν βρώμασι καί πόμασι κοπιῶντες, ἀλλ' ἐν προσευχαίς καί νηστείαις τὰς ἀρετὰς κατορθοῦντες, τούτοις ἀρεσκόμενος, ὁ Κύριος τοῦ ἔργου δηνάριον παρέχει δι οὐ ψυχὰς λυτροῦται, χρέους ἀμαρτίας, ὁ μόνος πολυέλεος.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα ἐξωποιοήθημεν, διό ἀνυμνοῦντες βοῶμεν. Εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί τῆς Οκτωήχου καί ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου ἡ ς' Ὠδή,

Ὁ Απόστολος

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Κύριος ἰσχύν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεοῦ.

Πρὸς Εβραίους Ἐπιστολὴς Παύλου, τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ ς', 13-20)

Ἀδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεός ἐπεὶ κατ' οὐδενός εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὥμοσε καθ' ἑαυτοῦ, λέγων. Ἡ μήν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καί πληθύνων πληθυνώ σε. Καί οὕτω μακροθυμήσας, ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. Ἄνθρωποι μὲν γάρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καί πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας, εἰς βεβαίωσιν, ὁ ὅρκος. Ἐν ᾧ περισσότερον βουλόμενος ὁ Θεός ἐπιδείξει τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας, τό ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυράν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες, κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος. Ἦν ὡς ἀγκυραν

έχομεν τῆς ψυχῆς, ασφαλή τε καί βεβαίαν καί εισερχομένην εἰς τό
εσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος υπέρ ἡμῶν
εἰσήλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τήν τάξιν Μελχισεδέκ, Ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς
τόν αἰῶνα.

Ἀλληλούϊα Ἦχος βαρύς

Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον, Κατά Μάρκον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσήλθε...

Κοινωνικόν

Αἰνεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς υψίστοις.
Ἀλληλούϊα.

τ72 [top](#)

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ἰωσήφ
Ἦχος γ' Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου

Μεγίστους ἐν καιρῷ, πιστοί ἐπιδειξώμεθα, τῆς ἐγκρατείας πόνους,
ὅπως μεγίστης δόξης ἐπιτύχωμεν ἐλέει, τοῦ μεγάλου Θεοῦ καί
Βασιλέως, ἀπολυτρούμενοι, τῆς φλογός τῆς γεέννης.

Τόν χρόνον τῆς Νηστείας, νύν υπερμεσάσαντες, ἀρχήν ἐνθέου δόξης,
σαφῶς ἐπιδειξώμεθα, καί εἰς τέλος ἐναρέτου πολιτείας, φθάσαι
θερμῶς σπεύσωμεν, ὅπως ληψώμεθα, τήν τρυφήν τήν ἀγήρω.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος βαρύς

Καταφρονήσαντες πάντων

Υπερμεσάσαντες ταύτην, τήν ἱεράν τῆς Νηστείας περίοδον, πρὸς τό
μέλλον ἐν χαρά, διευθυδρομήσωμεν, εὐποιῆας ἐλαίῳ, τάς ψυχάς
ἀλειφόμενοι, ὅπως ἀξιωθώμεν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καί τά θεία
Παθήματα, προσκυνήσαι, προφθάσαι, καί τήν φρικτὴν καί ἀγίαν
Ἀνάστασιν.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'

Θεοτοκίον

Δόξα... Καί νυν...

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου από τού παιδός σου, ὅτι
θλίβομαι, ταχύ επάκουσόν μου, πρόσχες τή ψυχή μου, καί λύτρωσαι
αυτήν.

Στίχ. Ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καί ευφρανθήτωσαν.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος βαρύς

Ὁ τόν ἀμπελώνα φυτεύσας, καί τούς ἐργάτας καλέσας, ἐγγύς ὑπάρχει
Σωτήρ, δεύτε οἱ τῆς Νηστείας ἀγωνισταί, μισθόν ἀπολαύσωμεν, ὅτι
πλούσιος ὑπάρχει, ὁ δοτήρ καί ἐλεήμων, μικρόν ἐργασάμενοι,
κομισώμεθα, τό τῆς ψυχῆς ἔλεος.

Ἔτερον Ἰδιόμελον Ποίημα Στεφάνου

Ἦχος πλ. β'

Λησταίς λογισμοίς, περιπεσών ὁ Ἀδάμ, ἐκλάπη τόν νούν,
τραυματισθείς τήν ψυχήν, καί ἐκεῖτο γυμνός ἀντιλήψεως, οὔτε ἱερεὺς
ὁ πρό τού νόμου προσέσχεν αὐτῷ, οὔτε Λευϊτῆς μετὰ νόμον ἐπείδεν
αὐτόν, εἰμή σύ ὁ παραγενόμενος Θεός, οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ τῆς
Θεοτόκου, Κύριε δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπό τῶν
ἐντολῶν σου, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν πιστοί, τήν οὐράνιον Παστάδα, καί
πύλην σφραγισθεῖσαν ἀληθῶς. Χαίρε δι' ἣς ἀνεβλάστησεν ἡμῖν, ὁ
Σωτήρ τῶν ἀπάντων, Χριστός ὁ ζωοδότης καί Θεός, κατάβαλε
Δέσποινα τούς ἀθέους τυράννους ἐχθρούς ἡμῶν, τή χειρί σου
Ἄχραντε, ἡ ἐλπίς Χριστιανῶν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'

Τήν ωραιότητα

Ὁ ωραιότατος, καιρός ἐφέστηκεν, ἡ ἀξιέπαινος, ἡμέρα ἔλαμψε, τῆς
ἐγκρατείας ἀδελφοί, σπουδάσωμεν καθαρθῆναι, ὅπως ἐποφθείημεν,
καθαροί τῷ Ποιήσαντι, καί τῆς ωραιότητος, τῆς αὐτοῦ ἐπιτύχωμεν,
πρεσβείαις τῆς αὐτόν κυρησάσης, μόνης ἀγνῆς Θεομήτορος.

Θεοτοκίον Ἀυτόμελον

Τὴν ωραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τό υπέρλαμπρον, τό τῆς αγνείας σου, ὁ Γαβριήλ καταπλαγεῖς, εβόα σοι Θεοτόκε. Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσάγαγω ἐπάξιον, τί δέ ονομάσω σε; ἀπορώ καί ἐξίσταμαι, διό ὡς προσετάγην βοῶ σοι. Χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος βαρύς Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν

Κύριε οδοὺς ἡμῖν προφθάσαι, τήν σήμερον ἡμέραν, Εβδομάδα αγίαν, προλάμπουσιν φαιδρώς, τῆς Λαζάρου ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως φρικτῆς, ἀξίωσον τοὺς δούλους σου, τῷ φόβῳ σου πορεύεσθαι, τό στάδιον τῆς Νηστείας, ἅπαν διανύοντας.

Θεοτοκίον

Τιμιωτέρα τῶν ἐνδόξων Χερουβὶμ, ὑπάρχεις Παναγία Παρθένε, ἐκεῖνα γάρ τήν θείαν μὴ φέροντα δύναμιν, πτέρυξι κατακεκαλυμμένῳ προσώπῳ, τήν λειτουργίαν ἐπιτελοῦσιν, αὐτὴ δέ σεσαρκωμένον τὸν Λόγον, αὐτόπτως ορώσα φέρεις, ὃν ἀπαύστως ἰκέτευε, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ωδὴ α' Ἦχος γ' Ὁ τὰ ὕδατα

Τὰς ἡμῶν διανοίας, θείῳ ἀρότρῳ νεώσαντες, τῆς ἐνθέου Νηστείας, ἀρετῶν ἀσταχυν καρποφορήσωμεν, ὅπως μὴ πεινάσωμεν εἰς τὸν αἰῶνα τρυφῶντες, τρυφήν τήν ἀδάπανον, ἐπαγαλλόμενοι.

Πολυχρόνια πάθη, ἐνδοθεν φέρῳ σκοτίζοντα, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, πρὸς τήν σὴν ἄχρονε, Λόγε ἀνάρχου Πατρός, δύναμιν ἀήττητον, συντετριμμένη καρδίᾳ, προσπίπτω καὶ δέομαι. Οἴκτειρον σῶσόν με.

Ἡ καλλίστη νηστεία, τρέφει καρδίας, πιαίνουσα λογισμοὺς θεαρέστους, καὶ παθῶν ἄβυσσον ἀποξηραίνουσα, ὄμβροις κατανύξεως, ἀποκαθαίρει τοὺς πίστει, αἰνεσὶν προσάγοντας, τῷ Παντοκράτορι.

Θεοτοκίον

Πολυώνυμε Κόρη, χαίροις αγία Παρθένε, Θεοκυήτορ Μαρία, τῶν πιστῶν καύχημα, κατάρας λύτρωσις, κλίμαξ ἐπουράνιε, ἀκατανόητον θαῦμα, βάτε ἀκατάφλεκτε, γῆ ἀγεώργητε.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου Ἦχος βαρύς Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ

Τό ζωηφόρον Ξύλον, προσκυνήσαντες, εντεύθεν ίωμεν, δι' οδοῦ τῆς νηστείας, πρὸς τό Πάθος τοῦ Χριστοῦ, αγαλλόμενοι.

Χριστῷ ακολουθοῦντες, αρνησώμεθα Κόσμον, καί άρωμεν τόν Σταυρόν επί ώμων, συμμορφούμενοι αὐτοῦ, τοῖς θείοις Πάθεσι.

Δόξα...

Τήν εν τρισί προσώποις, υπερούσιον μίαν θεότητα, ανυμνήσωμεν πάντες, τόν Πατέρα καί Υἱόν, καί Πνεῦμα άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όν ακατανοήτως, απεκύησας, φθοράν μή γνούσα Αγνή, Ιησοῦν τόν Σωτήρα, εξιλέωσαι καί νύν, υπερ τών δούλων σου.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Όταν έλθης εν δόξη, μετά τών Αγγέλων, κρίναι τά σύμπαντα, καλήν απολογία, αποδοῦναί σοι Χριστέ, ημάς καταξίωσον.

Ο Ειρμός

Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ βυθίσαντι, πάσαν τήν δύναμιν, Φαραώ εν θαλάσση, επινίκιον ωδήν, ότι δεδόξασται.

Ωδή η'

Βαβυλωνία κάμινος

Ταῖς βλαβεραῖς τοῦ όφεως, πλάναις εξελκόμενος, καί δελεαζόμενος τόν νούν, καθ' ημέραν τώ άλγει μου, προστίθω Σώτερ άλγος, διό κραυγάζω σοι, Ιατρέ τών νοσοῦντων, επίστρεψον σώσόν με.

Νενηστευκῶς ανέστησε, παῖδα Σωμανίτιδος πάλαι, δυναμούμενος σοφῶς, Ελισσαίος τώ πνεύματι, ημεῖς δέ νεκρωθέντες, ταῖς ηδοναῖς τών παθών, ζωηφόρω Νηστεία, πιστοί αναζησώμεθα.

Τούς Νινευῖτας έσωσας, Κύριε φιλόανθρωπε πάλαι, μεταγνόντας εν κλαυθμῷ, καί νηστεία, ως εύσπλαγχνος, ημάς δέ τώ ελέει τώ σώ οικτείρησον, απορούντας δι' έργων, εξομολογεῖσθαί σοι.

Θεοτοκίον

Η μετά τόκον άφθορος, μείνασα πανάμωμε, λύτρωσαι δεόμεθα Αγνή, καταφθοράς τούς δούλους σου, πιστῶς τούς μελωδούντας εν ομονοία ψυχῆς. Ευλογεῖτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ειρμός άλλος

Τόν φοβερόν τοῖς Χερουβίμ

Τῆς εγκρατείας σύν Θεώ, τήν νύσσαν έχοντες πιστοί, τό λοιπόν νεανικῶς διαδράμωμεν άγιον στάδιον, καί στεφηφορήσωμεν.

Τὴν ἀκαρπλίαν καθορῶν, τῆς πολυνόσου μου ψυχῆς, ἐπὶ ἔμμεινον Χριστέ, καὶ μὴ ἐκκόψῃς με, ὡς τὴν συκὴν ἐκείνην, τὴν ἐπικατάρατον.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Μοναρχικώτατε Τριάς, καὶ τρισυπόστατε Μονάς, Πάτερ, Υἱέ καὶ τό Πνεῦμα, ἐκ παντοίων ρύσαι, πειρασμῶν καὶ κινδύνων, τοὺς σέ ἀναμέλποντας.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε τό ὅρος τοῦ Θεοῦ, χαίρε αείφωτε λαμπάς, χαίρε νέε ουρανέ, χαίρε νοὺς ἀστράπτων, χαίρε νὰ Κύριου, χαίρε Πανύμνητε.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Τόν φοβερὸν σου ἐτασμόν, κατανοούμενος Χριστέ, φρίττω τρέμω καὶ βοῶ, ὁ ἀμέτρητον ἔχων, τό μέγα ἔλεος, σῶσόν με τόν δείλαιον.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καὶ προσκυνούμεν τόν ὕριον

Ὁ Εἰρμός

Τόν φοβερὸν τοῖς Χερουβίμ, καὶ θαυμαστόν τοῖς Σεραφίμ, καὶ τοῦ Κόσμου ποι ἡτήν, ἱερεῖς καὶ δούλοι, καὶ πνεύματα Δικαίων, ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Ὡδὴ θ'

Καινόν τό θαῦμα

Κρατήρα θεῖον, πλήσασα νυνί, κατανύξεως, ἡ τῆς Νηστείας χάρις, σαφῶς συγκαλεῖται ἅπαντας, πιστοὺς ἐκβοῶσα. Μετ' ευφροσύνης δεῦτε ἀπολαύσατε, τὴν μέθην παθῶν ἀποβαλόντες, ἵνα μελλούσης, ἀξιοθεύητε παρακλήσεως.

Εγγὺς ἡ κρίσις, πρόσεχε ψυχὴ, συνειδήσεως ἐπιμελοῦ, καὶ πράττε καλῶς, καὶ σέ ἀκατάκριτον, αἰὶ συντηρούσα, εἰ ἐαυτοὺς δὲ ὧδε διεκρίναμεν, οὐδόλως ἐκεῖ κατακριθώμεν, ἄνευ μαρτύρων, ἔνθα υπεύθυνοι κατακρίνονται.

Αρχαὶ Δυνάμεις, θρόνοι Σεραφίμ, Κυριότητες καὶ Ἐξουσίαι καὶ Χερουβίμ, Ἄγγελοι, Αρχάγγελοι, Θεὸν δυσωπεῖτε, τῶν Νηστειῶν τόν χρόνον διανύσαι ἡμᾶς, τό τούτου ευάρεστον ποιοῦντας, ἵνα ὡς δούλοι, ευαρεστήσαντες δόξης τύχωμεν.

Θεοτοκίον

Μετὰ Μαρτύρων, μετὰ Προφητῶν, τὴν Τεκούσάν σε, μετὰ οσίων πάντων Χριστέ, δυσωπούσαν πρόσδεξαι αἰί, υπέρ δούλων τῶν παροργισάντων σε, τόν μόνον φιλόανθρωπον Δεσπότην, ὃν ἐπουράνιαι Τάξεις τρέμουσι.

Εἰρμός ἄλλος

Τὴν ὑπὲρ φύσιν Μητέρα

Τὸν γαληνὸν τῆς Νηστείας, ἐν τῇ τοῦ Πνεύματος αὐρα
υπερπεράσαντες πλοῦν, πρὸς τὸν λιμένα, τῶν Παθημάτων Χριστοῦ,
καταντῆσαι ἐπευξώμεθα.

Τὴν Χαναναίαν ζηλώσας, Ἐλέησόν με βοῶ σοι, Υἱέ Δαυῖδ ὁ Θεός, καί
ἴασαί μου, τὴν ἀσθενούσαν ψυχὴν, ὡς ἐκείνης τό θυγάτριον.

Δόξα...

Τὴν τῆς θεότητος φύσιν, ἐνιζομένην Μονάδα, καὶ χαρακτήρσι τρισί,
τρισσευομένην, Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τό Πνεῦμα ἀνυμνήσωμεν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἡ ἐν γαστρὶ συλλαβουσα, τὸν ἀπερίληπτον Λόγον, καὶ τούτον ἄνευ
σποράς, σαρκὶ τεκούσα, ἰκέτευε ἐκτενῶς, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ὁ δικαιώσας Τελώνην, ἰλάσθητί μοι βοῶντα, καμοὶ τῷ αμαρτωλῷ,
ἰλεως ἔσο, ὁ τῶν ἀπάντων Κριτής, συγχωρῶν μου τὰ ἐγκλήματα.

Ὁ Εἰρμός

Τὴν ὑπὲρ φύσιν Μητέρα, καὶ κατὰ φύσιν Παρθένον, τὴν μόνην ἐν
γυναιξὶν εὐλογημένην, ἄσμασιν οἱ πιστοὶ, καταχρέως μεγαλύνωμεν.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰώνων

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Τῷ τοῖς λησταῖς περιπεσόντι, ὡμοιώθην ἐγὼ Δέσποτα τῶν ἀπάντων,
τοῖς πταίσμασί μου περιπεσών, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀνηλεῶς κατετρώθην,
ἀλλὰ μὴ ἐγκαταλίπης με ἀνιάτρευτον, ὁ οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ τῆς
αἰχράντου Παρθένου παραγενόμενος, Ἰησοῦ τό σωτήριον ὄνομα,
ἐλέησόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τί υμὰς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβὶμ; ὅτι υμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός,
Σεραφὶμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν, Ἀγγέλους; τό γάρ σῶμα
ἀπεστράφητε, Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι. Πολλὰ υμῶν τὰ
ονόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα, πρεσβεύσατε τοῦ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, Κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς
δοξολογοῦμεν τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

Τροπάριον τῆς Προφητείας
Ἦχος γ'

Ὅτι αἱ ανομίαι ἡμῶν ἀντέστησαν ἡμῖν, ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν,
σύ γάρ εἰ Πατήρ ἡμῶν, καί ἐκτός σου ἄλλον οὐ γινώσκομεν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός πγ'

Τά θυσιαστήριά σου Κύριε τῶν δυνάμεων, ὁ Βασιλεὺς μου καί ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ὡς ἀγαπητά τά σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων!

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΛΖ', 33 - ΛΗ', 6)

Τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ Βασιλέα Ασσυρίων. Οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, οὐδὲ μὴ βάλῃ ἐπ' αὐτὴν βέλος, οὐδὲ μὴ ἐπιβάλῃ ἐπ' αὐτὴν θυρεόν, οὐδὲ μὴ κυκλώσῃ ἐπ' αὐτὴν χάρακα, ἀλλὰ τῇ Ὁδῷ, ἣ ἦλθεν, ἐν αὐτῇ ἀποστραφήσεται, καί εἰς τὴν πόλιν ταύτην οὐ μὴ εἰσέλθῃ. Τάδε λέγει Κύριος. Ὑπερασπιῶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης τοῦ σώσαί αὐτήν δι' ἐμέ, καί διὰ Δαυῖδ τὸν παῖδά μου. Καί ἐξήλθεν Ἄγγελος Κυρίου, καί ἀνείλεν ἐκ τῆς παρεμβολῆς τῶν Ασσυρίων ἑκατὸν ογδοήκοντα πέντε χιλιάδας, καί ἀναστάντες τὸ πρῶϊ, εὗρον πάντα τὰ σώματα νεκρά. Καί ἀπήλθεν ἀποστραφεὶς Σεναχηρείμ, βασιλεὺς Ασσυρίων, καί ὠκῆσεν ἐν Νινευϊ. Καί ἐν τῷ αὐτῷ προσκυνεῖν ἐν τῷ οἴκῳ Νασαράχ Θεοῦ αὐτοῦ, πάτραρχον αὐτοῦ, Ἀδραμέλεχ καί Σαρασάρ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπάταξαν αὐτὸν μαχαίραις, αὐτοὶ δὲ διεσώθησαν εἰς Ἀρμενίαν, καί ἐβασίλευσεν Ἀσορδάν ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἀντ' αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαλακίσθη Ἐζεκίας ἕως θανάτου, καί ἦλθε πρὸς αὐτὸν Ἡσαΐας υἱὸς Ἀμώς, ὁ Προφήτης, καί εἶπε πρὸς αὐτόν. Τάδε λέγει Κύριος. Τάξαι περὶ τοῦ οἴκου σου, ἀποθνήσκεις γάρ σύ, καί οὐ ζήσῃ. Καί ἀπέστρεψεν Ἐζεκίας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τὸν τοίχον, καί προσηύξατο πρὸς Κύριον, λέγων. Μνήσθητι, Κύριε, ὡς ἐπορεύθην ἐνώπιόν σου μετὰ ἀληθείας, ἐν καρδίᾳ ἀληθινῇ, καί τὰ ἀρεστά ἐνώπιόν σου ἐποίησα. Καί ἐκλαυσεν Ἐζεκίας κλαυθμῷ μεγάλῳ. Καί ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἡσαΐαν, λέγων. Πορεύθητι, καί εἰπὸν Ἐζεκία. Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός Δαυῖδ τοῦ πατρός σου. Ἦκουσα τῆς προσευχῆς σου, καί εἶδον τὰ δάκρυά σου, καί ἰδοὺ προστίθῃμι πρὸς τὸν χρόνον σου δεκαπέντε ἔτη, καί ἐκ χειρός βασιλέως Ασσυρίων ρύσομαί σε, καί τὴν πόλιν ταύτην, καί ὑπερασπιῶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός πδ'
Δείξον ἡμίν, Κύριε, τό ἐλέός σου.
Στίχ. Ευδόκησας, Κύριε, τήν γήν σου.

τ73 [top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ
Ἦχος γ' Σταυροφανώς Μωϋσής

Οδούς ἡμίν τῆς Νηστείας τόν χρόνον, τού επιστρέψαι καί ζῆσαι, καί
μηδαμῶς απολέσθαι, Λόγε Θεοῦ, καταξίωσον πάντας, ευαρεστήσαι
σοί καλῶς, καί ἐν θερμῇ κατανύξει, θεραπεύσαι σε Χριστέ, ὥσπερ ἡ
Πόρνη ἡ σώφρων καί σεμνή, ἡ ποτέ τῷ μύρῳ, καί ταῖς προσχύσεσί
τών τών πταισμάτων λαβούσα τήν θερμών δακρύων, ἄφεσιν.

Ὡς ὁ Τυφλός ἐκ καρδίας σοι κράζω. Υἱέ Θεοῦ φώτισόν μου, τούς
οφθαλμούς τῆς καρδίας, ὡς ἡ πιστή Χαναναία βοῶ σοι. Ελέησόν με
Οικτίρμον, καί γάρ ψυχὴν δαιμονώσαν, κέκτημαι ταῖς ἡδοναῖς, ἦν
ἀπαλλάξας τού σκότους τών παθῶν, τό λοιπόν βιώσαι, καθαρῶς
ποίησον, ἵνα δοξάζω σου τήν πολλήν ἀγαθότητα.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἦχος β' Ἡ θεόκλητος Μάρτυς

Ἡ θεόφωτος χάρις τῆς ἐγκρατείας, ἡμίν σήμερον λάμπασα,
φαιδρότερον τού ἡλίου, τὰς ψυχὰς ἡμῶν φωταγωγεῖ, ὥσπερ νέφη τὰ
πάθη, τῆς ἀμαρτίας ἐκδιώκουσα, διὰ τοῦτο ἅπαντες, δράμωμεν
ἐμψύχως, αὐτήν ἀσπαζόμενοι, χαίροντες τελούμεν, τό θεῖον στάδιον
αὐτῆς, ἥς ταῖς ευφροσύναις ευωχούμενοι, βοήσωμεν Χριστῷ.
Ἀγίασον τούς ταύτην Ἀγαθέ, ἐκτελοῦντας πιστῶς.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός πε'

Οδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ οδῷ σου, καί πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ
σου.

Στίχ. Κλίνον, Κύριε, τό οὖς σου, καί ἐπάκουσόν μου.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΓ' 12-18)

Ἀβραμ κατώκησεν ἐν γῇ Χαναάν, Λῳτ δέ κατώκησεν ἐν πόλει τών
περιχώρων, καί ἐσκήνωσεν ἐν Σοδόμοις. Οἱ δέ ἄνθρωποι οἱ ἐν
Σοδόμοις πονηροί καί ἀμαρτωλοί ἐναντίον τού Θεοῦ σφόδρα. Ο δέ

Θεός είπε τώ Άβραμ, μετά τό διαχωρισθῆναι τόν Λώτ απ' αυτού. Ανάβλεψον τοῖς οφθαλμοῖς σου, καί ἴδε ἀπό τοῦ τόπου, οὐ νύν σύ εἶ, πρὸς βορράν καί λίβα καί ἀνατολάς καί θάλασσαν, ὅτι πάσαν τήν γήν, ἣν σύ οράς, σοί δώσω αὐτήν, καί τώ σπέρματί σου ἕως τοῦ αἰῶνος, καί ποιήσω τό σπέρμα σου ὡς τήν ἄμμον τῆς γῆς, εἰ δύναται τις ἐξαριθμῆσαι τήν ἄμμον τῆς γῆς, καί τό σπέρμα σου ἐξαριθμηθήσεται, ἀναστάς, διόδευσον τήν γήν εἰς τε τό μήκος αὐτῆς καί εἰς τό πλάτος, ὅτι σοί δώσω αὐτήν, καί τώ σπέρματί σου εἰς τόν αἰῶνα. Καί ἀποσκηνώσας Άβραμ ἐλθὼν κατώκησε παρά τήν Δρύν τήν Μαρβρῆ, ἥ ἦν ἐν Χεβρώμ, καί ὠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τώ Κυρίῳ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός πς'

Αγαπά Κύριος τάς πύλας Σιών υπέρ πάντα τά σκηνώματα Ιακώβ.

Στίχ. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΙΔ', 27 - ΙΕ', 4)

Φόβος Κυρίου πηγή ζωῆς, ποιεῖ δέ ἐκκλίνειν ἐκ παγίδος θανάτου. Ἐν πολλῷ ἔθνει, δόξα βασιλέως, ἐν δέ ἐκλείπει λαοῦ, συντριβὴ δυνάστου. Μακρόθυμος ἀνὴρ, πολὺς ἐν φρονήσει. Ὁ δέ ὀλιγόψυχος, ἰσχυρὸς ἄφρων. Πραῦθυμος ἀνὴρ, καρδίας ἰατρός, σῆς δέ οστέων, καρδιά αἰσθητική, ὁ συκοφαντῶν πένητα, παροξύνει τόν ποιήσαντα αὐτόν, ὁ δέ τιμῶν αὐτόν, ἐλεεῖ πτωχόν. Ἐν κακίᾳ αὐτοῦ ἀπωσθήσεται ἀσεβής, ὁ δέ πεπειθὼς ἐπὶ Κύριον, τῇ εαυτοῦ Οσιότητι δίκαιος. Ἐν καρδίᾳ ἀγαθῇ ἀνδρὸς ἀναπαύσεται σοφία, ἐν δέ καρδίᾳ ἀφρόνων οὐ διαγινώσκεται. Δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνος, ἐλαττονούσι δέ φυλάς ἀμαρτίαι. Δεκτός βασιλεῖ ὑπηρέτης νοήμων, τῇ δέ εαυτοῦ ευστροφία ἀφαιρεῖται ἀτιμίαν. Ὁργὴ ἀπόλλυσι καὶ φρονίμους, ἀπόκρισις δέ υποπίπτουσα ἀποστρέφει θυμόν, λόγος δέ λυπηρὸς ἐγείρει οργάς. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, στόμα δέ ἀφρόνων ἀναγγέλλει κακά. Ἐν παντί τόπῳ ὀφθαλμοὶ Κυρίου σκοπεύουσι κακοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς. Ἰασις γλώσσης, δένδρον ζωῆς. Ὁ δέ συντηρῶν αὐτήν, πλησθήσεται πνεύματος.

Εἰς τά Απόστιχα, τό Ἰδιόμελον Ἦχος βαρύς

Ὡς ὁ περιπεσὼν εἰς τοὺς ληστάς, καὶ τετραυματισμένος, οὕτω καγὼ περιέπεσον, ἐξ ἐμῶν ἀμαρτιῶν, καὶ τετραυματισμένη, ὑπάρχει μου ἡ ψυχὴ, πρὸς τίνα καταφύγω, τοῦ θεραπευθῆναι, εἰ μὴ πρὸς σέ τόν ἰατρόν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων; Ἐπύχεε ἐπ' ἐμέ ὁ Θεός, τό μέγα σου ἔλεος.

Ἑτερον Ἰδιόμελον

Ἦχος δ'

Αποσφαλέντες εκ παραβάσεως τῆς πρώην, εν Παραδείσω τρυφῆς καί απολαύσεως, κατήχθημεν εις ατιμωτάτην ζωὴν, τῶν αρετῶν γάρ τὴν πρέπουσαν επαινετὴν διαγωγὴν, εκδυθέντες τοῖς πταιίσμασιν, ως λησταῖς περιεπέσομεν, ημιθανεῖς δέ τυγχάνομεν, εξαμαρτήσαντες τῶν σωτηρίων σου διδαγμάτων. Ἀλλὰ σέ ικετεύομεν, τόν εκ Μαρίας επιφανέντα, καί απαθῶς πάθει, προσομιλήσαντα Δεσπότην. Κατάδησον ἡμῶν, τοὺς εκ τῆς αμαρτίας επιγενομένους μῶλωπας, καί τόν ανεϊκαστόν σου οἶκτον ἐπῖχεον ἡμῖν, τὴν σὴν θεραπευτικὴν ἐπιμέλειαν, ως φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν

Ο τῶν αγίων Μαρτύρων, δεξάμενος τὴν υπομονήν, καί παρ' ἡμῶν δέχου τὴν υμνωδίαν Φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ικεσίαις τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, ευλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Ζέσει πίστεως δι' εγκρατείας, πάθη φλέξωμεν τῆς ακρασίας, καί τόν κρυμόν τῆς αμαρτίας εκφύγωμεν, καί τῶν δακρύων κρουνοῖς κατασβέσωμεν, τὴν αιωνίζουσαν φλόγα κραυγάζοντες. Ὑπεράγαθε, ἡμάρτομέν σοι, ἰλάσθητι καί δώρησαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Θεῖα γέγονας σκηνή τοῦ Λόγου, μόνη πάνταγενε, Παρθενομήτορ, τὴ καθαρότητι Ἀγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας ἐμέ χοῦν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβείαις σου, τοῖς ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή, τό μέγα ἔλεος.

Μετά τὴν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β'

Υπερευλογημένη υπάρχεις

Υπερδεδοξασμένη η χάρις, τῆς πανσέπτου Νηστείας, δι' αὐτῆς Ἡλιοῦ ο Προφήτης εὐρίσκει ἄρμα πύρινον, καὶ Μωϋσῆς πλάκας δέχεται. Δανιήλ τεθαυμάστωται. Ελισσαίος νεκρόν ἡγείρεν, οἱ Παῖδες τὸ πῦρ κατέσβεσαν, καὶ πᾶς τις Θεῷ οικεῖται. Αὐτὴ ἐντρυφώντες βοήσωμεν. Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Θεοτοκίον Τὴν ἀχραντον

Τὴν ἀμαχον πρεσβείαν σου, κεκτημένος ἐν δεινοῖς, λυτρούμαι τῶν θλιβόντων με, παρ' ἐλπίδα θαυμαστώς, ὦ Μήτηρ Θεοῦ, προφθάνεις γάρ πάντοτε, τοῖς αἰτούσί σε πιστῶς, καὶ λύεις συνεχόμενα, πειρατήρια ἐχθρῶν, ὅθεν ευχαρίστως βοώμεν σοι. Δέξαι Δέσποινα βραχέα χαριστήρια, ἀνθ' ὧν υπάρχεις μοι ἐν πᾶσι βοήθεια.

Ὡδή β' Ἦχος γ' Ὁ Εἰρμός

Πρόσεχε γῇ καὶ οὐρανέ, καὶ ἐνωτίζου τὰ ρήματά μου, λαλήσω γάρ τοῖς ἐν γῇ, Θεοῦ θαυμάσια.

Ἀδιαλείπτοις προσευχαῖς, καὶ ἐγκρατεία καὶ θεωρία, πτερῶσωμεν τὰς ψυχάς, πρὸς θεῖον ἔρωτα.

Τῆς ἀκρασίας τὸν κρυμὸν, διεκφυγόντες θαλφθώμεν πάντες, τῆς ἐγκρατείας φωτὶ καὶ θεῷ Πνεύματι.

Ἄλατι θείων ἀρετῶν, τὴν σηπεδόνα τῆς ἀμαρτίας, ἀποβαλοῦσα ψυχῇ, Θεῷ κολλήθητι.

Θεοτοκίον

Ἐπανεπαύσατο Χριστὸς, ἐν σῇ τῇ μόνῃ εὐλογημένη, καὶ σάρκα τὴν ἐαυτοῦ, ἐκ σοῦ ἐφόρεσεν.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου Ἦχος β' Προσέχετε λαοί

Νηστείαν καθάραν, εὐχὰς δάκρυα, μελέτην τῶν θείων, καὶ πᾶσαν ἄλλην, ἀρετὴν συμποριζόμενοι, τῷ Δεσπότη Θεῷ καὶ νῦν προσοίσωμεν.

Ἡ Εὐα ἀλωτῇ, καρποῦ γέγονε, ψυχῇ μου, βλέπε σύ μὴ δελεάζου, εἰ προσβάλλει σοι ὁ ὄφεις ποτέ, συμβουλεύων φαγεῖν σε, ἡδονῆς τοὺς καρπούς.

Δόξα...

Τά τρία τῆς μίας, μορφῆς πρόσωπα δοξάζω, Πατέρα, Υἱόν καί Πνεῦμα, ἐν τό κράτος τῆς θεότητος, βασιλείαν ἀπάντων καί λαμπρότητα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο τόκος σου Ἀγνή, φρικτός πέφυκε, Θεός γάρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ο ἀνάρχως ἐκ Πατρός γεννηθείς, καί ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλήν ἀνδρός κυηθείς.

Δόξα σοι, ο Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Αιμόρρουν ἐπαφή, τοῦ κρασπέδου σου, Ἰάσω Χριστέ μου, καμέ ἐν πίστει, τοῦ ἐλέους σου ἀπτόμενον, υγιή ἐκ παθῶν ἀποκατάστησον.

Ο Ειρμός

Προσέχετε λαοί, τά τεράστια τῶν ἔργων, τῆς θείας μου δυναστείας, καί ἐν τούτῳ ἐπιγνώσεσθε, ὅτι μόνος ἐγώ εἰμι Θεός τοῦ παντός.

Ωδή η'

Τόν υπ' Ἀγγέλων ασιγήτως

Εν ἀποκρύφῳ ἐνεδρεύων, καθ' ἡμέραν ο παμπόνηρος, ἐπιζητεῖ με συλλαβεῖν, καί κατάβρωμα ποιήσασθαι, αὐτοῦ με τῆς κακίας, ρύσαι Σωτήρ, ο σώσας τόν, Ἰωάνν ἐκ τοῦ κήτους.

Διά νηστείας καθαιρόμενοι, ἀρετῶν ὅρει προσέλθωμεν, καί ἀκουσώμεθα τρανῶς, τί λαλήσει ἐν ἡμῖν ο Θεός, λαλήσει γάρ εἰρήνην, καί φωτισμόν, καί ἴασιν ψυχικῶν συντριμμάτων.

Ἀμαρτημάτων ἀμαυρότητι, καθ' ἐκάστην ἐκτυφλούμενος, ἀδυνατῶ κατανοεῖν, τά θαυμάσιά σου Κύριε, διό μου τῆς καρδίας τοὺς ὀφθαλμούς, διάνοιξον Ἰησοῦ φωτοδότα.

Θεοτοκίον

Τῶν οἰκτιρμῶν σου ταῖς ράνισιν, Αἰσιμαρθένη ἀμόλυντε, τοὺς μολυσμούς τοὺς ἐμπαθείς, τῆς καρδίας μου ἀπόπλυνον, δακρύων ὀχετοὺς μοι, παρεκτικούς, καθάρσεως ψυχικῆς δωρουμένη.

Ειρμός ἄλλος

Τόν πάλαι ὁροσίσαντα

Τό πύρ ου σβεσθήσεται, καί ο σκώληξ φησὶν ου τελευτά. Φοβοῦ τήν ἀπειλήσιν, ὦ ψυχὴ μου, θεραπεύουσα Χριστόν, ἵνα εὐρης ἀπόλαυσιν, ἐνθα πάντων τῶν εὐφραينوμένων, ἐστὶν ἡ κατοικία.

Τῇ καύσει πυρέπτουσιν, τήν ψυχὴν μου τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀνάστησον δέομαι, δι' ἀφῆς σου, ὡς τήν τοῦ Πέτρου πενθεράν, ἵνα εὐρη

δουλεύσαί σοι, ευαρέστως ανθομολογούσα, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Αϊδιον άναρχον, τόν Πατέρα υμνήσωμεν πιστοί, Υιόν δέ συνάναρχον, καί τό Πνεύμα, συνεκλάμψαν εκ Πατρός, Ομοούσια πρόσωπα, μιάς όντα τής παντοδυνάμου, αρχής καί εξουσίας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία θεόκλητε, ιλαστήριον όντως τών πιστών, εκ σου γάρ η άφεσις, παροχεύεται, τοίς πάσι δαψιλώς, τόν Υιόν σου καί Κύριον, μή ελλίπης ευμενιζομένη υπέρ τών σέ υμνούντων.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τά ώτα διάνοιξον, τής ψυχής μου κωφεύοντα Χριστέ, καί γλώσσάν μου τράνωσον, ως τού πάλαι μογγιλάλου καί κωφού, ίνα ενωτιζόμενος τών φωνών σου, ψάλλω, καί τή γλώττη, αινώ σε εις αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν πάλαι δροσίσαντα, τών Εβραίων τούς Παίδας εν φλογί, καί φλέξαντα Κύριον, τούς Χαλδαίους παραδόξως εν αυτή, ανυμνήσωμεν λέγοντες. Ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Σέ τήν ακατάφλεκτον

Φλόγα τού πυρός τού ασβέστου, κατά νούν κεκτημένοι, θερμοτάτω λογισμώ τής μετανοίας, τώ πυρί νύν προσέλθωμεν, πάθη φλογίζοντες.

Στόματος νηστεύοντος πάλαι, πυρακτούμενος λόγος, εξελθών ζηλωτικώς, κλονεί στοιχεία, τούτον ζήλου ψυχή, καί καλώς πολιτεύθητι.

Βήμα τό φρικτόν εννοούσα, παναθλία ψυχή μου, τάς πορείας σου αεί, πρός θελημάτων αποπλήρωσιν, τού Λυτρωτού διευτρέπιζε.

Θεοτοκίον

Τήν εσκοτισμένην ψυχήν μου, ηδονών αμαυρώσει, φωταγωγήσον Αγνή, η φώς τεκούσα, ίνα φόβω καί πίστει, αεί μεγαλύνω σε.

Άλλος

Τήν υπερφυώς σαρκί

Μέλος πάν ημών σαρκός, παραστήσωμεν Χριστώ, όπλα δικαιοσύνης, χείρας φησίν αίροντες Οσίας, χωρίς οργής, καί τών διαλογισμών.

Σύ ποτέ τοῖς μαθηταῖς, ἐν τῷ πλοίῳ ἐπιστάς, κατέπαυσας Χριστέ μου, μαινομένην θάλασσαν, καμοῦ τὰς τρικυμίας, κόπασον τῶν λογισμῶν.

Δόξα...

Μίαν φύσιν προσκυνῶ, τρία πρόσωπα ὑμνῶ ἓνα Θεόν τῶν ὅλων τόν Πατέρα καί Υἱόν, καί Πνεῦμα τό ἅγιον, τήν αἰδῖον ἀρχήν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ Ἀγνή παιδοποιεῖς, ἡ Παρθένος γαλουχεῖς, πῶς ἐνταυτῷ τά δύο, παρθενεύεις τίκτουσα; Θεός ἐστίν ὁ δράσας, μή ἐκζήτει μοι τό, Πῶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ἐκ ληστείας με παθῶν, μιανθέντα τήν ψυχήν, θεράπευσον Χριστέ μου, χέων σου τό ἔλεος, ὡς τόν περιπεσόντα, ὑπὸ χεῖρας τῶν ληστῶν.

Ὁ Εἰρμός

Τήν υπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρί, τόν ἐκ Πατρός ἀχρόνως, προεκλάμπαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, μεγαλύνωμεν πιστοί.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος βαρύς

Τήν τετραυματισμένην μου ψυχήν, καί τεταπεινωμένην, ἐπίσκεψαι Κύριε, ἱατρέ τῶν νοσοῦντων, καί τῶν ἀπηλπισμένων λιμήν ἀχείμαστε, σύ γάρ εἰ ὁ ἐλθὼν Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου, ἐγείραι ἐκ φθοράς τόν παραπεσόντα, καμέ προσπίπτοντα ἀνάστησον, διὰ τό μέγα σου ἔλεος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρανόμων, ἀγαλλόμενοι ἀνεβδῶν, οἱ Ἀθλοφόροι. Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε πανάχραντε Θεοτόκε, καί δοξάζομεν, ὃν ἐκύησας Θεόν Λόγον, κράζοντες. Δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος γ'

Ἀντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεός Ἰακώβ, καί ὑπερασπιστὴς ἐστίν, ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός πζ'

Πτωχός εγώ ειμι, καί εν κόπτοις εκ νεότητός μου.

Στίχ. Κύριε ο Θεός τής σωτηρίας μου, ημέρας εκέκραξα.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Μ', 18-31)

Τάδε λέγει Κύριος. Τίνι ωμοιώσατε τόν Κύριον, καί τίνι ομοιώματι ωμοιώσατε αυτόν, μη εικόνα εποίησε τέκτων, ή χρυσοχόος χωνεύσας χρυσίον, περιεχρύσωσεν αυτόν, ομοίωμα κατεσκεύασεν αυτόν; Ξύλον γάρ άσηπτον εκλέγεται τέκτων, καί σοφώς ζητεί, πώς στήσει εικόνα αυτό, καί ίνα μή σαλεύηται, ου γνώσεσθε; ουκ ακούσεσθε; ουκ ανηγγέλη εξ αρχής υμίν, ουκ έγνωτε τά θεμέλια τής γής; Ο κατέχων τόν γύρον τής γής, καί οι κατοικούντες εν αυτή, ως ακρίδες, ο στήσας ως καμάραν τόν ουρανόν, καί διατείνας ως σκηνήν κατοικείν, ο διδούς άρχοντας ως ουδέν άρχειν, τήν δέ γήν ως ουδέν εποίησεν, ου γάρ μή φυτεύσωσιν, ουδέ μή σπείρωσιν, ουδέ μή ριζωθή εις τήν γήν η ρίζα αυτών. Έπνευσεν επ' αυτούς, καί εξηράνθησαν, καί καταγιγίς ως φρύγανα λήψεται αυτούς. Νύν ούν τίνι με ωμοιώσατε, καί υψωθήσομαι; Είπεν ο Άγιος. Αναβλέψατε εις τό ύψος τούς οφθαλμούς υμών, καί ίδετε τίς κατέδειξε ταύτα πάντα, ο εκφέρων κατ' αριθμόν τόν κόσμον αυτού, πάντας επ' ονόματι καλέσει από πολλής δόξης, καί εν κράτει ισχύος αυτού ουδέν σε έλαθε. Μή γάρ είπησ Ιακώβ, καί τί ελάλησας Ισραήλ; Απεκρύβη η οδός μου από τού Θεού, καί ο Θεός μου τήν κρίσιν μου αφείλε, καί απέστη. Καί νύν ουκ έγnows, ει μή ήκουσας. Θεός αιώνιος, Θεός ο κατασκευάσας τά άκρα τής γής, ου πεινάσει, ουδέ κοπιάσει, ουδέ εστι εξεύρεσις ής φρονήσεως αυτού, διδούς τοίς πεινώσιν ισχύν, καί τοίς μή όδυνωμένοις λύπην. Πεινάσουσι γάρ νεώτεροι, καί κοπιήσουσι νεανίσκοι, καί εκλεκτοί ανίσχυες έσονται, οι δέ υπομόνοντες τόν Θεόν, αλαλάξουσιν Ισχύν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός πη'

Εξομολογήσονται οι Ουρανοί τά θαυμάσιά σου.

Στίχ. Τά ελέη σου, Κύριε, εις τόν αιώνα άσομαι.

τ74[top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ
Ἦχος πλ. δ' Τί υμάς καλέσωμεν

Βρώμα τήν αγάπην ποιούμενοι, εγκρατεία τών παθών,

κατακρατήσωμεν πιστοί, καί Θεώ τώ δι' ημάς, ανυψωθέντι εν Σταυρώ, καί λόγχη, κεντηθέντι τήν πλευράν, βιώσαι, ευαρέστως επειχθείμεν, ίνα τρυφής απολαύσωμεν, αιωνιζούσης καί κρείττονος, δοξάζοντες, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Ξύλω πάλαι θάνατον εύρομεν, νύν δέ πάλιν τήν ζωήν, διά τού ξύλου τού Σταυρού, τών παθών ούν τάς Ορμάς, απονεκρώσωμεν πιστοί, καί φθάσαι, τήν σωτήριον Ανάστασιν, τών πάντων Ευεργέτην δυσωπήσωμεν, πράξεσι θείαις λαμπόμενοι, καί αρεταίς καλλυνόμενοι, δοξάζοντες, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος β' Τών υπέρ νούν αγαθών

Τόν ζωηφόρον Σταυρόν, αινούμέν σου Κύριε, καί τά καθ' ημάς ιερά, τής σαρκός σου παθήματα, τήν λόγχην τε τήν σφαγήν, τούς γέλωτας τούς εμπτυσμούς, τά ραπίσματα καί τά κολαφίσματα, σύν τή πορφύρα, καί τό στέφος τό ακανθόπλεκτον, εν οίς εκ τής κατάρας πάντας, εκλυτρωσάμενος έσωσας ημάς. Διό δυσωπούμέν σε. Τών Νηστειών τόν χρόνον, ειρηνικώς τελέσαι παράσχου ημίν.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός πθ'

Κύριε, καταφυγή εγενήθης ημίν.

Στίχ. Καί έστω η λαμπρότης Κυρίου τού Θεού ημών εφ' ημάς.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΕ', 1-15)

Εγένετο ρήμα Κυρίου προς Άβραμ εν Οράματι τής νυκτός, λέγων. Μή φοβού Άβραμ, εγώ υπερασπίζω σου. Ο μισθός σου πολός έσται σφόδρα. Λέγει δέ Άβραμ. Δέσποτα Κύριε, τί μοι δώσεις; εγώ δε απολύομαι άτεκνος. Ο δέ υιός Μασέκ τής οικογενούς μου, ούτος Δαμασκός Ελιέζερ. Καί είπεν Άβραμ. Επειδή εμοί ουκ έδωκας σπέρμα, ο δέ οικογενής μου κληρονομήσει με. Καί ευθύς φωνή Κυρίου εγένετο προς αυτόν, λέγουσα. Ου κληρονομήσει σε ούτος, αλλ' ός εξελεύσεται εκ σου, ούτος κληρονομήσει σε. Εξήγαγε δέ αυτόν έξω, καί είπεν αυτώ. Ανάβλεψον εις τόν ουρανόν, καί αριθμησον τούς αστέρας, ει δυνήση εξαριθμήσαι αυτούς, καί είπεν. Ούτως έσται τό σπέρμα σου. Καί επίστευσεν Άβραμ τώ Θεώ, καί ελογίσθη αυτώ εις δικαιοσύνην. Είπε δέ προς αυτόν. Εγώ ο Θεός, ο εξαγαγών σε εκ χώρας Χαλδαιών, ώστε δούναί σοι τήν γήν ταύτην κληρονομήσαι. Είπε δέ, Δέσποτα Κύριε, κατά τί γνώσομαι, ότι

κληρονομήσω αυτήν; Είπε δέ αὐτῷ. Λάβε μοι δάμαλιν τριετίζουσιν, καί αίγα τριετίζουσιν, καί κριόν τριετίζοντα, καί τρυγόντα, καί περιστεράν. Ἐλαβε δέ αὐτῷ πάντα ταῦτα, καί διείλεν αὐτά μέσα, καί ἔθηκεν αὐτά ἀντιπρόσωπα ἀλλήλοις, τὰ δέ ὄρνεα οὐ διείλε, κατέβη δέ τὰ ὄρνεα ἐπὶ τὰ σώματα, τὰ διχοτομήματα αὐτῶν, καί συνεκάθισεν αὐτοῖς Ἀβραμ. Περὶ δέ ἡλίου δυσμᾶς, ἔκστασις ἐπέπεσε τῷ Ἀβραμ, καί ἰδοὺ, φόβος σκοτεινός μέγας ἐμπίπτει αὐτῷ, καί ἐρρέθη πρὸς Ἀβραμ. Γινώσκων γνῶση, ὅτι πάροικον ἔσται τό σπέρμα σου ἐν γῇ οὐκ ἰδία, καί δουλώσουσιν αὐτούς, καί κακώσουσιν, αὐτούς, καί ταπεινώσουσιν αὐτούς τετρακόσια ἔτη, τό δέ ἔθνος, ὡ ἐάν δουλεύσωσι, κρινῶ ἐγώ, μετὰ δέ ταῦτα ἐξελεύσονται ὡδε μετὰ ἀποσκευῆς πολλῆς. Σὺ δέ ἀπελεύση πρὸς τοὺς πατέρας σου ἐν εἰρήνῃ, τραφεῖς ἐν γῇ καλῇ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. α' Ψαλμός 90

Ο κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ Υψίστου.

Στίχ. Ερεῖ τῷ Κυρίῳ, Ἀντιλήπτωρ μου εἰ.

**Παροιμιῶν τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΙΕ', 7-19)**

Χεὶλη σοφῶν δέδεταί αἰσθήσει, καρδίαι δέ ἀφρόνων οὐκ ἀσφαλεῖς, θυσίαι ἀσεβῶν, βδέλυγμα Κυρίῳ, εὐχαὶ δέ κατευθυνόντων, δεκταὶ παρ' αὐτῷ. Βδέλυγμα Κυρίῳ, Οδοὶ ἀσεβῶν, διώκοντας δέ δικαιοσύνην ἀγαπᾷ. Παιδεῖα ἀκάκου γνωρίζεται ὑπὸ τῶν παριόντων, οἱ δέ μισοῦντες ἐλέγχους, τελευτῶσιν ἀσυχρῶς. Ἄδης καὶ ἀπώλεια φανερά παρὰ τῷ Κυρίῳ, πῶς οὐχὶ καὶ αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων; οὐκ ἀγαπήσει ἀπαιδεύτος τοὺς ἐλέγχοντας αὐτόν, μετὰ δέ σοφῶν οὐχ ὁμιλήσει. Καρδίας εὐφραينوμένης θάλλει πρόσωπον, ἐν δέ λύπαις οὐσῆς, σκυθρωπάζει. Καρδία ὀρθὴ ζητεῖ αἴσθησιν, στόμα δέ ἀπαιδευτῶν γινώσκεται κακά. Πάντα τὸν χρόνον οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν κακῶν προσδέχονται κακά, οἱ δέ ἀγαθοὶ ἡσυχάζουσι διαπαντός. Κρεῖσσον μερὶς μικρά μετὰ φόβου Θεοῦ, ἢ θησαυροὶ μεγάλοι μετὰ ἀφοβίας. Κρεῖσσον ξενισμός μετὰ λαχάνων πρὸς φιλίαν καὶ χάριν, ἢ παράθεσις μόσχων μετὰ ἐχθρας. Ἄνηρ θυμώθης παρασκευάζει μάχας, μακρόθυμος δέ καὶ τὴν μέλλουσαν καταπραΰνει. Μακρόθυμος ἀνὴρ κατασβέσει κρίσεις. Ο δέ ἀσεβὴς ἐγείρει μάλλον. Οδοὶ ἀέργων ἐστρωμέναι ἀκάνθαις, αἱ δέ τῶν ἀνδρείων λείαι.

**Εἰς τὰ Ἀπόστιχα
Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. α'**

Εξοστρακισθεῖς τῆς εὐθείας οδοῦ σου, ὑπὸ παθῶν ὁ δῦστηνος κατεκρημνίσθη ἐν βάραθρον. Λευϊτῆς δέ σὺν ἱερείᾳ ἀθροισθέντες,

απηξίωσαν, σύ δέ Χριστέ με ηλέησας, καί τώ όπλω τώ τού Σταυρού, τής αμαρτίας τό έγγραφον διαρρήξας, τή απαθεία ελάμπρυνας, καί τώ Πατρί σύνεδρόν με πεποίηκας, όθεν κραυγάζω. Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Έτερον Ιδιόμελον

Ήχος πλ. δ'

Εξ Ιερουσαλήμ κατέβην απολισθήσας, τών εν αυτή τοίς έθνεσιν, γραφέντων ενταλμάτων σου, εις Ιεριχώ δε πορευόμενος, τή πρόσ μιμήσει Ορμή, τών εν αυτή πάλαι διά κακίαν, υπό σου προς φόνον εκδοθέντων τώ λαώ σου, διά τής παρακοής, ψυχοφθόροις ενέτυχον πάθεσιν, ως λησταίς, υφ' ών πληγέντα, καί παραβραχύ θανατωθέντα, ο τοίς ήλοις καί τή λόγχη, τό σώμα τραυματισθείς εκουσίως διά αμαρτίας ανθρώπων, καί τήν κοινήν τελέσας διά Σταυρού σωτηρίαν εν Ιερουσαλήμ, ίασαί με Κύριε, καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, επιλαθόμενοι τών εν τώ βίω, καταφρονήσαντες καί τών βασάνων, διά τήν μέλλουσαν ζωήν, ταύτης κληρονόμοι ανεδείχθησαν, όθεν καί Αγγέλοις συναγάλλονται. Αυτών ταίς ικεσίαις, δώρησαι τώ λαώ σου, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Κύριε, ότε σε ο ήλιος είδεν, επί τού ξύλου κρεμάμενον, Ήλιε τής δικαιοσύνης, τάς ακτίνας εναπέκρυψε, καί η σελήνη τό φώς, εις σκότος μετεβάλετο, η δέ πανάμωμός σου Μήτηρ, τά σπλάγχνα διετέτρωτο.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Ξύλου γευσάμενος, Αδάμ μή προσηκόντως, τής ακρασίας τούς καρπούς πικρώς ετρύγησεν, υψωθείς δε εν ξύλω τούτον ελυτρώσω, Οικτίρμον, τής καταδίκης τής χαλεπής, διό σοι αναβοώμεν. Δίδου ημίν, εγκρατεύεσθαι Δέσποτα, από καρπού φθοροποιού, καί πράττειν σου τό θέλημα, όπως εύρωμεν έλεος.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ αιμάτων σου αγνών σωματωθέντα, καί υπέρ έννοιαν εκ σου Σεμνή τεχθέντα, επί ξύλου κρεμάμενον μέσον τών κακούργων,

ορώσα, τά σπλάγχνα ήλγεις, καί μητρικώς, θρηνούσα, εβόας. Οίμοι Τέκνον εμόν! τίς η θεία καί άφατος, οικονομία σου δι' ής, εξώσας τό πλάσμα σου., ανυμνώ σου τό εύσπλαγχνον.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα 'Ηχος β' Τήν άχραντον Εικόνα σου

Τό ξύλον τό πανάγιον, ανυμνούντες τού Σταυρού, τήν άκραν αγαθότητα, προσκυνούμεν σου αεί, Χριστέ ο Θεός, εν τούτω γάρ κατήσχυνας, τάς δυνάμεις τού εχθρού, καί έδωκας σημείωσιν, τοίς πιστεύουσιν εις σέ, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι. Πάντας αξίωσον, ευθύμως ειρηνεύοντας, αποπληρώσαι τής Νηστείας τόν χρόνον.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν άμωμον Ποιμένα σε, καθορώσα η Αμνάς, εν ξύλω αναρτώμενον, θρηνωδούσα μητρικώς, εβόα, θανάτω σε, Υιέ κατέκρινεν ο αχάριστος λαός, ανθ' ών νεφέλην ήπλωσας, εις διάβασιν αυτώ, οίμοι ατεκνούμαι η άνανδρος! αλλ' εξανάστηθι καί λάμπων 'Ηλιε, καί δοξασθήσομαι εν τοίς υιοίς τών γηγενών.

Ωδή γ' 'Ηχος πλ. δ' Ουρανίας αψίδος

Κατακρίνας τήν έχθραν, εν τώ Σταυρώ έτεινας, σου Δικαιοκρίτα παλάμας, νύν δέ κατάκριτον, όντα με πταίσμασι, σώσον τόν άσωτον Σώτερ, τόν παραπικράναντα, σέ τόν μακρόθυμον.

Τήν κτηνώδη ποθήσας, παθοποιόν βίωσιν, σου τών εντολών εμακρύνθην, Σώτερ πανάγαθε, ξένοις δουλούμενος, καί ακαθάρτοις πολίταις, νύν δέ επιστρέφοντα, δέξαι καί σώσόν με.

Μογγιλάλου ως πάλαι, τάς ακοάς ήνοιξας, άνοιξον ψυχής μου τά ώτα, γνώμη κωφεύοντα, καί ενωτίζεσθαι, σου τόν σωτήριον λόγον, Ιησού αξίωσον, μόνε φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον

Η σωτήριος πύλη, η πρός Θεόν γέφυρα τών Χριστιανών η προστάτις, πάναγνε Δέσποινα, περιστατούμμιενον, ταίς συμφοραίς με τού βίου, καί κλυδωνιζόμενον, Κόρη κυβέρνησον.

Έτερον Τριώδιον Ποίημα Θεοδώρου 'Ηχος β' Στειρωθέντα μου τόν νούν

Διά σπλάγχνα οικτιρμών, ανελθών εν τώ Σταυρώ, ανείλκυσάς με, εκ

βαράθρων παθών, καί ανύψωσας Χριστέ εις τά ουράνια.

Εκπετάσας εν Σταυρώ, τάς παλάμας σου Χριστέ, τά έθνη πάντα, τά μακράν από σου, ηγκαλίσω κατεγγύς, στήναι τού κράτους σου.

Δόξα...

Τρισυπόστατε Μονάς, υπερούσιε Τριάς, θεότης μία, ο Πατήρ, καί ο Υιός, καί τό Πνεύμα τό ευθές, σώζε τούς σέβοντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς αινεín σε γηγενών, κατ' αξίαν ικανοί, Παρθενομήτορ, γάρ εν γυναιξί, μόνη, συ ώφθης εκλεκτή, καί παμμακάριστος.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ανυψώθης εν Σταυρώ, ελογχεύθης τήν πλευράν, χολής εγευ σω, δι' εμέ Ιησού, τόν εκ τής παρακοής, παραπικράναντά σε.

Ο Ειρμός

Στειρωθέντα μου τόν νούν, καρποφόρον ο Θεός, ανάδειξόν με, γεωργέ τών καλών φυτουργέ τών αγαθών, τή ευσπλαγχνία σου.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Τώ ακοιμήτω όμματι, επιβλέψας με οίκτειρον, τώ τής ραθυμίας νυσταγμώ κρατούμενον, καί ύπνω, δουλεύοντα, τών ηδονών εν κλίνη παθών, ο επί Σταυρού τήν κεφαλήν σου προσκλίνας, καί θέλων αφυπνώσας, καί τήν νύκτα μειώσας, Χριστέ τής αμαρτίας, φώς ών δικαιοσύνης.

Πλουτοποιοίς χαρίσμασι, κοσμηθείς εκ βαπτίσματος, μάλλον τήν πενίαν τών κακών ηγάπησα, καί ξένος γεγένημαι, τών αρετών ο τάλας εγώ, χώραν εις μακράν, αποδημήσας κακίας, διό με επιστρέψας, εναγκάλισαι Σώτερ, τώ σώ Σταυρώ τειχίζων, εις πάντας τούς αιώνας.

Μέθην παθών απόρριψον, καί δακρύων εκζήτησον, τόν καθαρτικόν διά νηστείας οίνον ψυχή, καρδίαν ευφραίνοντα, καί ηδονάς μαραίνοντα, καί τάς τής σαρκός, αποτεφρούντα καμίλους, καί σπεύσον τώ παγέντι, διά σέ επί ξύλου, Χριστώ συσταυρωθήναι, καί ζήσαι εις αιώνας.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ πάναγνε, τής ψυχής μου τά τραύματα, καί τής αμαρτίας τάς ουλάς εξάλειψον, πηγαίς αποσμήχουσα, ταίς εκ πλευράς τού τόκου σου, καί τοίς εξ αυτής, αποκαθαίρουσα ρείθροις, πρός σέ γάρ

ανακράζω, καί πρὸς σέ καταφεύγω, καί σέ επικαλούμαι, τήν
Κεχαριτωμένην.

Ειρμός ἄλλος
Τόν εν φωναίς Ἀγγελικαίς

Τόν σταυρωθέντα σαρκικῶς, καί θεϊκῶς μή παθόντα Ἰησοῦν,
υμνοῦσιν οἱ ἄγγελοι, καί ἡμεῖς οἱ γηγενεῖς, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Εν τῇ σταυρώσει σου Χριστέ, τόν επονείδιστον θάνατον ελών, τόν
επικατάρτον, ἔσωσας ἡμᾶς, φθοράς εκλυτρωσάμενος.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Χερουβικῶς σε ὦ Τριάς, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος υμνώ, τήν μίαν θεότητα,
ἀναρχον ἀπλήν, καί πάσιν ἀκατάληπτον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τοῖς εγκωμίοις σε Ἀγνή, λαμπρῶς γεραίρουσι, πάσαι αἱ γενεαί τόν
Κτίστην γάρ τέτοκας, ὦ θαῦμα φρικτόν, καί ἔργον παμμακάριστον!

Δόξα σοι, ο Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Πάντα υπήνεγκας παθεῖν, υπέρ ενός τοῦ σωθῆναί με Χριστέ ὕμνῳ
σου τήν Σταύρωσιν, τοὺς ἡλούς, τήν σφαγὴν εἰς τοὺς αἰῶνας
ἅπαντας.

Αἰνούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Ο Ειρμός

Τόν εν φωναίς Ἀγγελικαίς, εν Ουρανοῖς δοξαζόμενον Θεόν,
αἰνέσωμεν ἅπαντες οἱ γηγενεῖς, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Ωδή θ'
Εξέστη ἐπὶ τούτῳ

Ορῶν σε ηπλωμένον ἐπὶ Σταυροῦ, τὰς ἀκτῖνας συνέστειλεν ἥλιος,
πάσα δέ γῆ, τρόμῳ εκλονεῖτο Παμβασιλεύ, εθελουσίως βλέπουσα,
πάσχοντα τόν φύσει σε ἀπαθή διό σε ἱκετεύω, τὰ πάθη τῆς ψυχῆς
μου, ὡς ἱατρός Χριστέ θεράπευσον.

Οδοῦς σωτηριῶδεις καταλιπών, τὰς εἰς Ἀθην φερούσας διώδευσα,
σκότος βαθύ, ἔχων περικύκλω τὰς ἡδονάς, καί τῶν παθῶν τόν
ὀλισθον, καί τήν καταιγίδα τῶν πειρασμῶν, διό σε ἱκετεύω. Τῷ σώ
Σταυρῷ με σώσον, Χριστέ ὡς μόνος πολυέλεος.

Χειμῶνι συνεχόμενος πειρασμῶν, καί παθῶν τρικυμίαῖς
ποντούμενος, καί ἡδονῶν, σάλῳ χειμαζόμενος χαλεπῶς, τό τῆς
Νηστείας πέλαγος, ἐφθασα τό πρᾶον καί γαληνόν, εν ὧ με
κυβερνήσας, τῷ σώ Σταυρῷ Οἰκτίρμον, πρὸς σωτηρίαν

εγκαθόρμισον.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες Παρθέने δίχα σποράς, τόν τά σύμπαντα δημιουργήσαντα,
Λόγον Θεού, άνευ θελημάτων τών τής σαρκός, άνευ φθοράς δέ
τέτοκας, άνευθεν ωδίνων τών μητρικών, διό σε Θεοτόκον, καί
γλώσση καί καρδία, ομολογούντες μεγαλύνομεν.

Άλλος

Τήν παρθενίαν σου

Εκών υπέμεινας, σταυρωθήναι Σωτήρ ημών, ίνα παράσχης πάσι
ζωήν, τού θανάτου εκλυτρωσάμενος.

Ξύλω νενέκρωμαι, καί Σταυρού ξύλω έζησα, εν ώ ο Χριστός μου
προσηλωθείς, τόν εχθρόν μου εθανάτωσε.

Δόξα...

Ως συνυπάρχοντα, τόν Υίόν τώ Γεννήτορι καί Πνεύμα τό άγιον
συμπαρόν, ομοφρόνως προσκυνήσωμεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θαύμα παράδοξον, καί εξαίσιον άκουσμα! πώς καί ως μήτηρ τίκεις
Αγνή, καί ουκ έγνωσ ως παρθένος φθοράν;

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Υμνώ τήν λόγχην σου, ανυμνώ καί τούς ήλους σου τόν σπόγγον τόν
κάλαμον τόν Σταυρόν, δι' ών σέσωσμαι, Ιησού ο Θεός.

Ο Ειρμός

Τήν παρθενίαν σου Θεοτόκε αμίαντε, ήν ου κατέφλεξε, τό πύρ τής
θεότητος, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Εις τά Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος γ'

Τό ύψος τών αρετών, καταλιπούσα ψυχή μου, επί τό βάθος τής
αμαρτίας κατελήλυθας, πονηροίς οδοστάταις εμπεσούσα, τραυμάτων
δέ οδωδότην γέμουσα, κείται ερριμμένη άπορος. Διό βόησον Χριστώ
τώ Θεώ, τώ διά σέ σταυρωθέντι, καί μώλωπας εκουσίως δεξαμένω.
Επιμελήθητί μου Κύριε, καί σώσόν με.

Έτερον Ιδιόμελον

Ήχος πλ. δ'

Τοίς ληστρικοίς λογισμοίς, τραυματισθείς ο δείλαιος, ημίθνητος
γέγονα Κύριε. Προφητών δέ ο χορός παρείδεν, ημιθανή κατιδών
τυγχάνοντα, καί τέχναις ανθρωπίναις ανιάτρευτον. Διό χαλεπώς
οδυνώμενος, εν ταπεινώσει καρδίας κραυγάζω σοι. Χριστέ ο Θεός,
επίχεε ως εύσπλαγχνος, επ' εμέ τό μέγα σου έλεος.

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Χριστού οι αήττητοι, οι νικήσαντες τήν πλάνην, τή δυνάμει τού Σταυρού, απελάβετε τήν χάριν τής αιωνίου ζωής, τυράννων απειλάς ουκ επτοήθητε, βασάνοις αικιζόμενοι ηυφραίνεσθε, καί νύν τά αίματα υμών, γέγονεν ιάματα ταίς ψυχαίς ημών, πρεσβεύσατε, τού σωθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Η Πάναγνος ως είδέ σε, σαρκί κρεμάμενον τώ ξύλῳ, τήν καρδίαν επιτρώσκετο καί ωλόλυζε δακρύουσα. Λόγε, πού μου έδυσ παμφίλτατε Ιησού, Υιέ μου καί Κύριε; μή λίπης με μόνην, Χριστέ τήν τεκούσάν σε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας Ήχος α'

Τάς αλγηδόνας τών Αγίων, άς υπέρ σου έπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ημών τάς οδύνας, ίασαι φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός 91

Αγαθόν τό εξομολογείσθαι τώ Κυρίῳ, καί ψάλλειν τώ ονόματί σου, Ύψιστε.

Στίχ. Τού αναγγέλλειν τό πρῶτῳ τό έλεός σου καί τήν αλήθειάν σου καθ εκάστην.

Προφητείας Ησαΐου το Ανάγνωσμα (Κεφ. ΜΑ', 4-14)

Ούτω λέγει Κύριος. Εγώ Θεός πρώτος, καί εις τά επερχόμενα εγώ ειμι. Είδον έθνη, καί εφοβήθησαν, τά άκρα τής γής εξέστησαν, ήγγισαν καί ήλθον άμα, κρίνων έκαστος τώ πλησίον, καί τώ αδελφώ βοηθήσαι, καί ερεί, Ίσχυσεν ανήρ τέκτων, καί χαλκεύς τύπτων σφύρα, άμα ελαύνων, τότε μεν ερεί. Σύμβλημα καλόν εστιν, ισχύρωσαν αυτά εν ήλοις, θήσουσι ν αυ' τά, καί ου κινηθήσονται. Σύ δέ Ισραήλ, παίς μου Ιακώβ, όν εξελεξάμην, σπέρμα Αβραάμ, όν ηγάπησα, ου αντελαβόμην απ' άκρων τής γής, καί εκ τών σκοπιών αυτής εκάλεσά σε καί είπόν σοι. Παίς μου εί, εξελεξάμην σε, καί ουκ εγκατέλιπόν σε, μή φοβού, μετά σου γάρ ειμι, μή πλανώ, εγώ γάρ ειμι ο Θεός σου ο ενισχύσας σε, καί εβοήθησά σοι, καί ησφαλισάμην σε τή δεξιά μου τή δικαία. Ιδού αισχυνθήσονται, καί εντραπήσονται πάντες οι

αντικείμενοί σοι, έσονται γάρ ως ουκ όντες, και απολούνται πάντες οι αντίδικοί σου, ζητήσεις αυτούς, και ου μή εύρης τούς ανθρώπους, οί παροινήσουσιν εις σέ, έσονται γάρ ως ουκ όντες, και ουκ έσονται οι αντιπολεμούντές σε, ότι εγώ ο Θεός ο κρατών τής δεξιάς σου, ο λέγων σοι. Μή φοβού, εγώ βοηθός σου, μή φοβού, Ιακώβ, ολιγοστός Ισραήλ, εγώ εβοήθησά σοι, λέγει ο Θεός, ο λυτρούμενός σε, ο Άγιος τού Ισραήλ.

Προκείμενον 'Ηχος β' Ψαλμός 92

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο.

Στίχ. Ενεδύσατο Κύριος δύναμιν, και περιεζώσατο.

τ75 [top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Στίχ. Πεσούνται εν αμφιβλήστρω αυτών...

Στιχηρόν Ιδιόμελον

'Ηχος πλ. δ'

Τοίς τών εμών λογισμών, λησταίς περιπεσών, εσυλήθην ο τάλας τόν νούν, και δεινώς πληγωθείς, όλην μου τήν ψυχήν τετραυμάτισμαι, και ένθεν κείμαι γυμνός αρετών, εν τή τού βίου οδώ, Ιερεύς δέ ιδών με τώ μώλωπτι οδυνώμενον, διά τό ανίατον, παρορών, ουκ επιβλέπει. Λευϊτης δέ πάλιν, μή φέρων τήν ψυχοφθόρον αλγηδόνα, και αυτός κατιδών, αντιπαρήλθέ μοι, σύ δέ ο ευδοκήσας, ουκ εκ Σαμαρείας, αλλ' εκ Μαρίας σαρκωθήναι, Χριστέ ο Θεός, τή φιλανθρωπία σου, παράσχου μοι τήν ίασιν, επιχέων επ' εμέ, τό μέγα σου έλεος.

Στίχ. Φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα...

Πάλιν τό αυτό

Στίχ. Εκχεώ ενώπιον αυτού τήν δέησίν μου...

Μαρτυρικόν

Είτις αρετή και είτις έπαινος, πρέπει τοίς Αγίοις, ξίφεσι γάρ έκλιναν τούς αυχένas, διά σέ τόν κλιναντα ουρανούς, και καταβάντα, εξέχεαν τό αίμα αυτών, διά σέ τόν κενώσαντα εαυτόν, και μορφήν δούλου λαβόντα, εταπεινώθησαν έως θανάτου, τήν πτωχείαν σου μιμούμενοι, ών ταίς ευχαίς, κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου, ο Θεός ελέησον ημάς.

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

'Ηχος πλ. δ'

Κύριε, ει καί κριτηρίω

Στίχ. Εν τώ εκλείπειν εξ εμού τό πνεύμά μου...

Κύριε, σύ τούς ιερούς Μαθητάς σου, λογικούς ουρανοούς έδειξας, τούτων ιεραίς μεσιτείαις, τών τής γής κακών με λύτρωσαι, δι' εγκρατείας υψών, συνέσεως εκάστοτε, τής πρός τά πάθη τόν λογισμόν μου, ως οικτίρμων καί φιλάνθρωπος.

Στίχ. Εν οδώ ταύτη, ή επορευόμην...

Έχοντες, πάντες τόν καιρόν τής Νηστείας, ως συνεργόν θείων πράξεων, κλαύσωμεν εξ όλης καρδίας, καί τώ Σωτήρι βοήσωμεν. Διά τών σών μαθητών, Κύριε πολυέλεε, σώσον τούς φόβω ανυμνούντας, τήν πολλήν φιλανθρωπίαν σου.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Τήν ένδοξον καί άχραντον

Στίχ. Κατενόουν εις τά δεξιά καί επέβλεπον...

Απόστολοι πανεύφημοι, οι τού Κόσμου πρεσβευταί, ασθενούντων ιατροί, τής υγείας φύλακες, αμφοτέρωθεν ημάς συντηρήσατε, τής Νηστείας τόν χρόνον διίπτεύοντας, εν αλλήλοις ενθέως ειρηνεύοντας, τόν νούν ανενόχλητον τών παθών φυλάττοντες, ίνα άσωμεν Χριστώ, ως νικητή εξαναστάντι, ύμνον άπαντες.

Έτερα Προσόμοια κατ' Αλφάβητον

Ποίημα Συμεών τού Μεταφραστού

Έχος δ'

Έθελον δάκρυσιν εξαλείψαι

Στίχ. Απώλετο φυγή απ' εμού...

Άπας ο βίος μου μετά πορνών, καί τελωνών εκδεδαπάνηται, άρα δυνήσομαι κάν εν γήρα, μεταγνώναι άπερ εξήμαρτον; Δημιουργέ τών απάντων, καί ιατρέ τών νοσούντων, Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Εκέκραξα πρός σέ Κύριε, Κύριε...

Βάρει συνέχομαι αμελείας, τώ βορβόρω εγκυλινδούμενος, βέλει κεντούμενος τού Βελίαρ, καί μολύνω τό κατ' εικόνα μου. Επιστροφεύ αμελούντων, καί λυτρωτά επταισμένων, Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Πρόσχες πρός τήν δέησίν μου...

Γέγονα πρόσκομμα τών ανθρώπων, γεωργήσας ως γηγενής, γεηρά, γάμω ωμίλησα σή προστάξει, καί παρέβην μιάνας κοίτην εμήν, ο από γής πλαστουργήσας, τό πλάσμα σου μή παρίδης, Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Ρύσαί με εκ τών καταδιωκόντων με...

Δήμιος γέγονα τή ψυχή μου, τής σαρκός μου πρόνοιαν ποιησάμενος, δαίμοσι παίγνιον κατεστάθην, ηδοναίς δουλεύων καί αποπήμασι. Τή ευσπλαγχνία σου φείσαι, φυγαδευτά τών δαιμόνων. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Εξάγαγε εκ φυλακής τήν ψυχήν μου...

Εκών εξήμαρτον υπέρ πάντας, διά τούτο εγκαταλέλειμμαι, έχω αντίδικον τής ψυχής μου, τής σαρκός τό φρόνημα καί σκοτίζει με. Ο φωτισμός τών εν σκότει, καί οδηγός πλανωμένων. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Εμέ υπομενούσι δίκαιοι, έως ού ανταποδώς μοι.

Ζήσεται έλεγεν ο Προφήτης, η ψυχή μου Κύριε, καί αιnéσει σε, ζήτησον πρόβατον πλανηθέν με, καί αριθμησόν με τή ποιίμνη σου, δός μοι καιρόν μετανοίας, ίνα στενάζων βοώ σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Εκ βαθέων εκέκραξά σοι, Κύριε...

Ήμαρτον ήμαρτον αθετήσας, τά προστάγματά σου Χριστέ ο Θεός, ίλεως γενού μοι, ώ Ευεργέτα, ίνα βλέψω τοίς ένδοθεν οφθαλμοίς, καί αποφύγω τού σκότους, καί μετά φόβου βοήσω. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Γενηθήτω τά ώτά σου προσέχοντα...

Θήρές με άγριοι περιέσχον, αλλ' εξ αυτών με άρπασον Δέσποτα, θέλεις γάρ άπαντας του σωθήναι, και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν,

πάντας ανθρώπους ως Κτίστης, καί μετά πάντων με σώσον. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Εάν ανομίας παρατηρήσης Κύριε...

Ίαμα γίνου μοι Ευεργέτα, λυτρωτά σωτήρ μου καί μή απώση με, ίδε με κείμενον ανομίαις, και ανάστησόν με ως παντοδύναμος, ίνα καγώ εξαγγέλλω, τάς πράξεις μου καί βοώ σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Ἐνεκεν τού ονόματός σου υπέμεινά σε...

Κρύψας τό τάλαντον τό δοθέν μοι, ως αγνώμων δούλος τή γή κατέχωσα, καί γάρ ως άχρηστος κατεκρίθην, καί ου τολμώ λοιπόν εξαιτήσαι σοι, ως ανεξίκακος οίκτηιρόν με, ίνα καγώ ανακράζω. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Από φυλακής πρωΐας μέχρι νυκτός...

Λίμνην εξήρυνας παθημάτων, τής Αιμορροούσης αφή κρασπέδου σου, λήψομαι άφεσιν εγκλημάτων, αδιστάκτω πίστει σοι προσερχόμενος. Δέξαι καμέ ως εκείνην, καί ίασαί μου τό άλγος. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Ὅτι παρά τώ Κυρίω τό έλεος...

Μέλλεις καθέζεσθαι επί θρόνου, ο ποιήσας λόγω τόν ουρανόν καί τήν γήν, μέλλομεν άπαντες παραστήναι, εξαγγέλλοντές σοι τάς αμαρτίας ημών, πρό τής ημέρας εκείνης, εν μετανοία με δέξαι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Αινείτε τόν Κύριον πάντα τά έθνη...

Νεύσον τώ όμματι τώ ευσπλαγχνω, καί γενού μοι ίλεως μόνε Σωτήρ,νάματα δώρησαι ιαμάτων, τή αθλία μου καί ταλαιπώρω ψυχή, απόσμηξον εκ τού ρύπου, τών έργων μου ίνα μέλψω. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Ὅτι εκραταιώθη τό έλεος αυτού...

Ξίφη ηυτρέπισεν ο Βελίαρ, εκθηρεύσαι σπεύδων τήν ταπεινήν μου ψυχήν, ξένον εποίησέ με Οικτίρμον, φωτισμού τής γνώσεως τού προσώπου σου. Ο κραταιός εν ισχύϊ, τούτου σκευών άρπασόν με. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Πρός σέ ήρα τούς οφθαλμούς μου...

Όλος τοίς πάθεσιν εδουλώθην, εγκαταλείψας νόμον καί θείας γραφάς, όλον με ίασαι ευεργέτα, δι' εμέ κατ' εμέ γεγονώς αγαθέ, επίστρεψόν με οικτίρμον, ο τών παθών καθαιρέτης. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Ελέησον ημάς, Κύριε, ελέησον ημάς...

Πόρνη τοίς δάκρυσι καταβρέχει, τούς αχράντους τε καί τιμίους πόδας σου, πάντας προτρέπουσα τού προστρέchein, καί λαμβάνειν λύσιν τών εγκλημάτων αυτών. Αυτής τήν πίστιν παράσχου, καμοί Σωτήρ του βοάν σοι, Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ρύπον καθάρισον τής ψυχής μου, ο δι' εμέ πτωχεύσας καί νηπιάσας σαρκί, ρανίδα ελέους σου καταπέμψας, τώ ασθενεί καί τεθλασμένω Χριστέ, απόπλυνον εκ τού ρύπου, ίάτρευσον ασθενούντα. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Στήριζον Δέσποτα τήν ψυχήν μου, σοί προστρέchein καί σοί δουλεύειν αεί, σκέπη υπάρχεις γάρ μου καί φύλαξ, καί αντίληψις καί βοήθεια, αξίωσον Θεέ Λόγε, βοάν με εν παρρησία. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τείχος απόρθητον ημίν γενού, Ιησού Σωτήρ καί ελεήμον Θεέ, τρόποις καί έργοις απατηλοίς γάρ, συμπεπτώκαμεν, αλλ' ανάστησον, ως ευεργέτης τό πλάσμα, καί διαλλάγηθι ως οικτίρμον. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Υιός ο άσωτος εγενόμην, διασκορπίσας τόν πλούτον, λιμώ νύν τήκομαι, υπό τήν σκέπην σου καταφεύγω, ώσπερ εκείνον δέξει με Πάτερ αγαθέ, καί μέτοχον τής τραπέζης, αξίωσον τού βοάν σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Φθόνω εξέβαλε Παραδείσου, τόν πρωτόπλαστον ο αρχέκακος,

φάσκων τό Μνήσθητι επί ξύλου, ο Ληστής απέλαβε τόν Παράδεισον, εγώ δέ πίστει καί φόβω, τό Μνήσθητί μου, βοώ σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Χείρά μοι έκτεινον ως τώ Πέτρω, καί ανάγαγε τού βυθοῦ ο Θεός, χάριν καί έλεός μοι παράσχου, τή πρεσβεία τής παναμώμου Μητρός, τής σέ τεκούσης ασπόρως, καί τών Αγίων σου πάντων. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ψάλλοντα, δέξαι με καθ' εκάστην, ο Αμνός ο αίρων τήν αμαρτίαν μου, ψυχήν καί σώμά μου ολοκλήρως, εις τάς χείράς σου παρατίθημι, καί εν νυκτί καί ημέρα, χρεωστικώς εκβοώ σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ω τής αφάτου σου ευσπλαγχνίας, υπεράγαθε ανεξίκακε Κύριε! ώ αναμάρτητε καί οικτίρμον, μή με απορρίψης από τού προσώπου σου, όπως καγώ ευχαρίστως, χαίρων καί ψάλλων βοώ σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τή αρρήτω συγκαταβάσει! ώ τού ξένου τόκου τό υπερθαύμαστον! ώ πώς Παρθένος βρέφος σε φέρει, εν αγκάλαις ταύτης τόν Ποιητήν καί Θεόν! ο εξ αυτής σαρκωθήναι, καταδεξάμενος ευεργέτα, Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός 93

Θεός εκδικήσεων Κύριος, Θεός εκδικήσεων.

Στίχ. Υψώθητι, ο κρίνων τήν γήν.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΖ', 1-9)

Εγένετο Άβραμ ετών ενενηκονταεννέα. Καί ώφθη Κύριος τώ Άβραμ, καί είπεν αυτώ, Εγώ ειμι ο Θεός σου, ευαρέσκει ενώπιον εμού, καί γίνου άμειπτος καί θήσομαι τήν διαθήκην μου αναμέσον εμού, καί αναμέσον σου, καί πληθυνώ σε σφόδρα. Καί έπεσεν Άβραμ επί πρόσωπον αυτού, καί ελάλησεν αυτώ ο Θεός, λέγων, Ιδού η διαθήκη μου μετά σου, καί έση πατήρ πλήθους εθνών. Καί ου κληθήσεται έτι τό όνομά σου Άβραμ, αλλ' έσται τό όνομά σου Αβραάμ, ότι πατέρα πολλών Εθνών τέθεικά σε. Καί αυξανώ σε σφόδρα σφόδρα, καί θήσω σε εις έθνη καί βασιλείς εκ σου εξελεύσονται καί στήσω τήν διαθήκην μου αναμέσον εμού, καί αναμέσον σου, καί αναμέσον τού σπέρματός σου μετά σέ, εις τάς γενεάς αυτών, εις διαθήκην αιώνιον

είναι σου Θεός, καί τού σπέρματός σου μετά σέ. Καί δώσω σοι καί τώ σπέρματί σου τήν γήν, ἣν παροικεῖς, πάσαν τήν γήν Χαναάν, εἰς κατάσχεσιν αἰώνιον, καί ἔσομαι αὐτοῖς Θεός. Καί εἶπεν ὁ Θεός πρὸς Ἀβραάμ. Σύ δέ τήν διαθήκην μου διατηρήσεις, σύ καί τό σπέρμα σου μετά σέ, εἰς τὰς γενεάς αὐτῶν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός 95

Ἄσατε τώ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Στίχ. Ἄσατε τώ Κυρίῳ, εὐλογήσατε τό ὄνομα αὐτοῦ.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΙΕ', 20 - ΙΣ', 9)

Υἱός σοφός ευφραίνει πατέρα, υἱός δέ ἄφρων μυκτηρίζει μητέρα αὐτοῦ. Ἀνοήτου τρίβοι, ἐνδεεῖς φρενῶν, ἀνὴρ δέ φρόνιμος κατευθύνων πορεύεται. Ὑπερτίθενται λογισμούς οἱ μή τιμώντες συνέδρια, ἐν δέ καρδίαις βουλευομένων μένει βουλή. Οὐ μή υπακούσῃ ὁ κακός αὐτή, οὐδέ μή εἶπῃ καίριόν τι καί καλόν τώ κοινῷ. Οδοί ζωῆς διανοήματα συνετοῦ, ἵνα ἐκκλίνας ἐκ τού Ἄδου σωθῇ. Οἴκους υβριστῶν κατασπά Κύριος, ἐστήριξε δέ ὄριον χήρας. Βδέλυγμα Κυρίῳ λογισμός ἀδίκος, ἀγνῶν δέ ῥήσεις σεμναί. Εξόλλυσιν εαυτόν ὁ δωρολήπτης, ὁ δέ μισῶν δώρων λήψεις σώζεται. Ελεημοσύναις καί πίστεσιν ἀποκαθαίρονται ἀμαρτίαι, τῷ δέ φόβῳ Κυρίου, ἐκκλίνει πᾶς ἀπὸ κακοῦ. Καρδίαι δικαίων μελετώσι πίστεις, στόμα δέ ἀσεβῶν ἀποκρίνεται κακά. Δεκταί παρὰ Κυρίῳ οδοί ἀνδρῶν δικαίων, διὰ δέ αὐτῶν καί οἱ ἐχθροί φίλοι γίνονται. Μακράν ἀπέχει ὁ Θεός ἀπὸ ἀσεβῶν, εὐχαίς δέ δικαίων ἐπακούει, θεωρῶν ὀφθαλμός καλὰ, ευφραίνει καρδίαν, φήμη δέ ἀγαθὴ πιαίνει ὀστά. Ὁ εἰσακούων ἐλέγχους ζωῆς, ἐν μέσῳ σοφῶν αὐλισθήσεται. Ὃς ἀπωθεῖται παιδεῖαν, μισεῖ εαυτόν, ὁ δέ τηρῶν ἐλέγχους, ἀγαπᾷ ψυχὴν εαυτοῦ. Φόβος Κυρίου παιδεῖα καί σοφία, καί ἀρχὴ δόξης ἀποκριθήσεται αὐτῇ. Τῷ ἀνθρώπῳ πρόθεσις καρδίας, καί παρὰ Κυρίῳ ὑπόκρισις γλώσσης. ὅσω μέγας εἶ, τοσοῦτον ταπείνου σεαυτόν, καί ἐναντι Κυρίου τού Θεοῦ σου εὐρήσεις χάριν. Πάντα τὰ ἔργα τού ταπεινοῦ φανερά τῷ Θεῷ, καί ἐδράζων πνεύματα Κύριος. Κύλισον ἐπὶ Κύριον τὰ ἔργα σου, καί ἐδρασθήσονται οἱ λογισμοί σου. Πάντα εἰργάσατο Κύριος δι' εαυτόν οἱ δέ ἀσεβεῖς ἐν ἡμέρᾳ κακῇ ολοῦνται. Ἀκάθαρτος παρὰ Θεῷ πᾶς ψηλοκάρδιος, χειρὶ δέ χείρας βαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀθωωθήσεται. Ἀρχὴ οδοῦ ἀγαθῆς τό ποιεῖν δίκαια, δεκτά δέ παρὰ Θεῷ μάλλον, ἢ θύειν θυσίας. Ὁ ζητῶν τόν Κύριον, εὐρήσει γνώσιν μετὰ δικαιοσύνης, οἱ δέ ὀρθῶς ζητοῦντες αὐτόν, εὐρήσουσιν εἰρήνην. Πάντα τὰ ἔργα τού Κυρίου μετὰ δικαιοσύνης, φυλάσσεται δέ ὁ ἀσεβὴς εἰς ἡμέραν κακῇ. Κρεῖσσον ὀλίγη λήψις μετὰ δικαιοσύνης, ἢ πολλὰ

γεννήματα μετά αδικίας. Καρδία ανδρός λογιζέσθω δίκαια, ίνα υπό τού Θεού διορθωθή τά διαβήματα αυτού.

ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ

Ελέησόν με ο Θεός, ελέησόν με

ΚΑΝΩΝ Ο ΜΕΓΑΣ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'
Ο Ειρμός

Βοηθός καί σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καί δοξάσω αὐτόν, Θεός τού Πατρός μου, καί υψώσω αὐτόν, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται. (Δίς)

Πόθεν ἀρξομαι θρηνεῖν, τάς τού αθλίου μου βίου πράξεις; ποῖαν ἀπαρχήν, ἐπιθήσω Χριστέ, τή νύν θρηνωδία; ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Δεύρο τάλαινα ψυχή, σύν τή σαρκί σου τῷ πάντων Κτίστη, ἐξομολογού καί ἀπόσχου λοιπόν, τῆς πρίν αλογίας, καί προσάγαγε Θεόν, ἐν μετανοία δάκρυα.

Τόν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, τή παραβάσει παραζηλώσας, ἐγνων εμαυτόν, γυμνωθέντα Θεού, καί τῆς αἰδίου, βασιλείας καί τρυφῆς, διά τās αμαρτίας μου.

Οἱμοι τάλαινα ψυχή! τί ὠμοιώθης τή πρώτη Εὐα; εἶδες γάρ κακώς, καί ἐτρώθης πικρώς, καί ἤψω τού ξύλου, καί ἐγεύσω προπετώς, τῆς παραλόγου βρώσεως.

Ἀντί Εὐας αἰσθητής, ἡ νοητή μοι κατέστη Εὐα, ὁ ἐν τή σαρκί, ἐμπαθῆς λογισμός, δεικνύς τά ἠδέα, καί γευόμενος αἰεί, τῆς πικράς καταπόσεως.

Επαξίως τῆς Εδέμ, προεξερρίφη ως μή φυλάξας, μίαν σου Σωτήρ,
εντολήν ο Αδάμ, ἐγὼ δὲ τί πάθω, αθετῶν διαπαντός τὰ ζῶηρά σου
λόγια;

Τὴν τοῦ Κάϊν υπελθὼν, μαιφονίαν τῇ προαιρέσει, γέγονα φονεὺς,
συνειδὸτι ψυχῆς, ζώσας τὴν σάρκα, καὶ στρατεύσας κατ' αὐτῆς, ταῖς
πονηραῖς μου πράξεσι.

Τῇ τοῦ Ἀβελ Ἰησοῦ, οὐχ ὠμοιώθην δικαιοσύνη, δῶρά σοι δεκτά, οὐ
προσῆξα ποτέ, οὐ πράξεις ἐνθέους, οὐ θυσίαν καθάραν, οὐ βίον
ἀνεπίληπτον.

Ὡς ο Κάϊν καὶ ἡμεῖς, ψυχὴ ἀθλία τῷ πάντων Κτίστη, πράξεις
ρυπαράς, καὶ θυσίαν ψεκτὴν, καὶ ἀχρηστον βίον, προσηγάγομεν
ομοῦ, διὸ καὶ κατεκρίθημεν.

Τὸν πηλὸν ο κεραμεύς, ζωοπλαστήσας ἐνέθηκάς μοι, σάρκα καὶ
οστά, καὶ πνοήν καὶ ζῶην. Ἀλλ' ὦ Ποιητά μου, Λυτρωτά μου καὶ Κριτά
μετανοοῦντα δέξαι με.

Εξαγγέλλω σοι Σωτήρ, τὰς ἀμαρτίας ἄς εἰργασάμην, καὶ τὰς τῆς
ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματός μου πληγὰς, ἄς μοι ἐνδον, μαιφόνοι
λογισμοί, ληστρικῶς ἐναπέθηκαν.

Εἰ καὶ ἤμαρτον Σωτήρ, ἀλλ' οἶδα ὅτι φιλόανθρωπος εἶ, πλήττεις
συμπαθῶς, καὶ σπλαγχνίζῃ θερμῶς, δακρὺ ὄντα βλέπεις, καὶ
προστρέχεις ὡς Πατήρ, ἀνακαλῶν τὸν Ἄσωτον.

Ερριμμένον με Σωτήρ, πρὸ τῶν θυρῶν σου κάν ἐν τῷ γήρει, μή με
ἀπορρίψῃς εἰς Ἄδου κενόν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους, ὡς φιλόανθρωπός
μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Τὴν οὐσίαν μου Σωτήρ, καταναλώσας ἐν ἀσωτία, ἐρημὸς εἰμι, ἀρετῶν
εὐ σεβῶν, λιμώττων δὲ κράζω. Ὁ Πατήρ τῶν οἰκτιρμῶν, προφθάσας
σύ με οἰκτεῖρον.

Ὁ λησταῖς περιπεσὼν, ἐγὼ υπάρχων τοῖς λογισμοῖς μου, ὅλως υπ'
αὐτῶν τετραυμάτισμαι νῦν, ἐπλήσθην μωλώπων, ἀλλ' αὐτός μοι
ἐπιστάς, Χριστέ Σωτήρ ἰάτρευσον.

Ιερεύς με προϊδών, αντιπαρήλθε, καί ο Λευϊτης, βλέπων εν δεινοίς, υπερείδε γυμνόν, αλλ' ο εκ Μαρίας, ανατείλας Ιησούς, σύ επιστάς με οίκτηρον.

Ο Αμνός ο τού Θεού, ο αίρων πάντων τās αμαρτίας, άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Μετανοίας ο καιρός, προσέρχομαί σοι τώ Πλαστουργώ μου, Άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Μή βδελύξη με Σωτήρ, μή απορρίψης τού σου προσώπου, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων άφεσιν.

Τά εκούσια Σωτήρ, καί τά ακούσια πταισμάτά μου, καί τά φανερά, καί κρυπτά καί γνωστά, καί άγνωστα πάντα, συγχωρήσας ως Θεός, ιλάσθητι, καί σώσόν με.

Εκ νεότητος Σωτήρ τās εντολάς σου επαρωσάμην, όλον εμπραθώς, αμελών ραθυμών, παρήλθον τόν βίον, διό κράζω σοι Σωτήρ, κάν εν τώ τέλει, σώσόν με.

Τήν ουσίαν τής ψυχής, καταναλώσας τή αμαρτία, έρημός ειμι αρετών ευσεβών, λιμώττων δέ κράζω. ο ελέους χορηγός, προφθάσας σύ με οίκτηρον.

Σοί προσπίπτω Ιησού. Ημάρτηκά σοι ιλάσθητί μοι, άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνος Θεός, μετανοούντα δέξαι με.

Μή εισέλθης μετ' εμού, εν κρίσει φέρων μου τά πρακτέα, λόγους εκζητών, καί ευθύνων ορμάς, άλλ εν οικτιρμοίς σου, παρορών μου τά δεινά, σώσόν με Παντοδύναμε.

Οσία τού Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Σήν μοι δίδου φωταυγή, εκ θείας άνωθεν προμηθείας, χάριν εκφυγείν, τών παθών σκοτασμόν, καί άσαι προθύμως, τού σου βίου τά τερπνά, Μαρία διηγήματα.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Υποκύψασα Χριστού, τοῖς θείοις νόμοις, τούτῳ προσήλθες, τάς τῶν
ἡδονῶν ἀκαθέκτους ορμάς, λιπούσα καί πάσαν, ἀρετήν πανευλαβῶς,
ὡς μίαν ἐκατέρωθωσας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ἡμῶν

Ἰκεσίαις σου ἡμάς, Ἀνδρέα ρύσαι παθῶν ἀτίμων, καί τῆς βασιλείας,
νύν Χριστοῦ κοινωνούς, τοὺς πίστει καί πόθῳ, ἀνυμνοῦντάς σε
κλεινέ, ἀνάδειξον δεόμεθα.

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τόν κλοιόν, ἀπ'
ἐμοῦ τόν βαρύν, τόν τῆς ἀμαρτίας, καί ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός,
δάκρυα καταλύξεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καί προστασία τῶν σέ ὑμνούντων, ἄρον τόν κλοιόν,
ἀπ' ἐμοῦ τόν βαρύν, τόν τῆς ἀμαρτίας, καί ὡς Δέσποινα ἀγνή,
μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὡδή β'

Ὁ Εἰρμός

Πρόσεχε, οὐρανέ καί λαλήσω, καί ἀνυμνήσω Χριστόν, τόν ἐκ
Παρθένου σαρκί, ἐπιδημησαντα. **(Δίς)**

Πρόσεχε, οὐρανέ, καί λαλήσω, γῇ ἐνωτίζου φωνῆς, μετανοούσης
Θεῷ, καί ἀνυμνούσης αὐτόν.

Πρόσχε μοι, ὁ Θεός ὁ Σωτήρ μου, ἰλέω ὁμματί σου, καί δέξαι μου,
τήν θερμήν ἐξομολόγησιν.

Ἠμάρτηκα, υπέρ πάντας ἀνθρώπους, ὁ μόνος ἡμάρτηκά σοι, ἀλλ'
οἰκτεῖρον ὡς Θεός, Σώτερ τό ποίημά σου.

Ζάλη με, τῶν κακῶν περιέχει, εὐσπλαγχνε Κύριε, ἀλλ' ὡς τῷ Πέτρῳ
καμοί, τήν χεῖρα ἐκτεῖνον.

Τά δάκρυα, τά τῆς πόρνης οἰκτίρμον, καγῶ προβάλλομαι. Ἰλάσθητί
μοι Σωτήρ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Ἐσπίλῳσα, τόν τῆς σαρκός μου χιτῶνα, καί κατερρύπῳσα, τό κατ'
εἰκόνα Σωτήρ, καί καθ' ὁμοίωσιν.

Ἡμαύρῳσα, τῆς ψυχῆς τό ωραῖον, ταῖς τῶν παθῶν ἡδοναῖς, καί ὅλως

όλον τόν νούν, χούν απετέλεσα.

Διέρρηξα, νύν τήν στολήν μου τήν πρώτην, ἤν εξυφάνατό μοι, ο
Πλαστουργός ἐξ ἀρχῆς, καί ἐνθεν κείμει γυμνός.

Ενδέδουμαι, διερρηγμένον χιτώνα, ὄν εξυφάνατό μοι, ο ὅφισ τή
συμβουλή, καί καταισχύνομαι.

Προσέβλεψα, τού φυτού τό ωραίον, καί ἠπατήθην τόν νούν, καί ἄρτι
κείμει γυμνός, καί καταισχύνομαι.

Ετέκταινον, ἐπὶ τόν νώτόν μου πάντες, οἱ ἀρχηγοί τών κακών,
μακρύνοντες κατ' ἐμοῦ τήν ἀνομίαν αὐτῶν.

Απώλεσα, τό πρωτόκτιστον κάλλος, καί τήν εὐπρέπειάν μου, καί ἄρτι
κείμει γυμνός, καί καταισχύνομαι.

Κατέρραψε, τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ἡ ἀμαρτία καμοί, γυμνώσασά
με τῆς πρίν, θεοῦφάντου στολῆς.

Περίκειμαι, τόν στολισμόν τῆς αἰσχύνης, καθάπερ φύλλα συκῆς, εἰς
ἐλεγχον τών ἐμῶν, αὐτεξουσίῶν παθῶν.

Εστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτώνα, καί ἠμαγμένον αἰσchrῶς, τῇ ρύσει
τῆς ἐμπαθοῦς, καί φιληδόνου ζωῆς.

Εσπίλωσα, τόν τῆς σαρκός μου χιτώνα, καί κατερρύπωσα, τό κατ'
εἰκόνα Σωτήρ, καί καθ' ομοίωσιν.

Υπέπεσα, τῇ τών παθῶν αλγηδόνι, καί τῇ ἐνύλῳ φθορά, καί ἐνθεν
νύν ο ἐχθρός, καταπιέζει με.

Φιλόῦλον, καί φιλοκτήμονα βίον, τῆς ἀκτησίας Σωτήρ, προκρίνας νύν
τόν βαρύν, κλοιόν περίκειμαι.

Εκόσμησα, τόν τῆς σαρκός ἀνδριάντα, τῇ τών αἰσchrῶν λογισμῶν,
ποικίλῃ περιβολῇ, καί κατακρίνομαι.

Τῆς ἐξωθεν, ἐπιμελῶς εὐκοσμίας, μόνης ἐφρόντισα, τῆς ἐνδον
υπεριδῶν, Θεοτυπώτου σκηνῆς.

Μορφώσας μου, τήν τών παθών αμορφίαν, ταίς φιληδόνοις ορμαίς,
ελυμηνάμην τού νού τήν ωραιότητα.

Κατέχρωσα, τής πρίν εικόνας τό κάλλος, Σώτερ τοίς πάθεσιν, αλλ' ως
ποτέ τήν δραχμήν, αναζητήσας ευρέ.

Ημάρτηκα, ὡσπερ ἡ Πόρνη βοῶ σοι, ὁ μόνος ἡμάρτηκά σοι, ὡς μύρον
δέχου Σωτήρ καμου τά δάκρυα.

Ωλίσθησα, ὡς ὁ Δαυῖδ ἀκολάστως, καί βεβορβόρωμαι, αλλ'
αποπλύναις καμέ, Σωτήρ τοίς δάκρυσί μου.

Ιλάσθητι, ὡς ὁ Τελώνης βοῶ σοι, Σώτερ ιλάσθητί μοι, οὐδεὶς γάρ τών
ἐξ Ἀδάμ, ὡς ἐγώ ἡμαρτέ σοι.

Οὐ δάκρυα, οὐδέ μετάνοιαν ἔχω, οὐδέ κατάνυξιν, αὐτός μοι ταῦτα
Σωτήρ, ὡς Θεός δώρησαι.

Τήν θύραν σου, μή ἀποκλείσης μοι τότε, Κύριε, Κύριε, αλλ' ἀνοιξόν
μοι αὐτήν μετανοοῦντί σοι.

Φιλάνθρωπε, ὁ θέλων πάντας σωθῆναι, σύ ἀνακαλέσαί με, καί δέξαι
ὡς ἀγαθός, μετανοοῦντά με.

Ενώτισαι, τοὺς στεναγμούς τῆς ψυχῆς μου, καί τών ἐμῶν ὀφθαλμῶν,
προσδέχου τοὺς σταλαγμούς. Κύριε σῶσόν με.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε, Θεοτόκε Παρθένε μόνῃ πανύμνητε, ἱκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τό
σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰρμός ἄλλος

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καί τό ὕδωρ ἐκ
πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνῃ δεξιᾷ, καί τῇ
ισχύϊ τῇ ἐμῇ.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεός, ἐνωτίζου ψυχὴ μου, τοῦ Κυρίου
βοώντος, καί ἀποσπᾶσθητι τῆς πρώην ἀμαρτίας, καί φοβοῦ ὡς
δικαστήν, καί ὡς κριτὴν καί Θεόν.

Τίνι ὡμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχῇ; οἱμοὶ τῷ πρώτῳ Κάϊν, καί τῷ

Λάμεχ εκείνω, λιθοκτονήσασα τό σώμα κακουργίαις, καί κτείναςα τόν νούν, ταίς παραλόγοις ορμαίς.

Πάντας τούς πρό νόμου, παραδραμούσα ώ ψυχή, τώ Σήθ ουχ ωμοιώθης, ου τόν Ενώς εμιμήσω, ου τόν Ενώχ τή μεταθέσει, ου τόν Νώε, αλλ' ώφθης πενιχρά, τής τών δικαίων ζωής.

Μόνη εξήνοιξας, τούς καταρράκτας τής οργής, τού Θεού σου ψυχή μου, καί κατέκλυσας πάσαν, ως γήν τήν σάρκα, καί τās πράξεις, καί τόν βίον, καί έμεινας εκτός, τής σωστικής Κιβωτού.

Άνδρα απέκτεινα, φησίν, εις μώλωπα εμοί, καί νεανίσκον εις τραύμα, Λάμεχ θρηνών εβόα, σύ δέ ου τρέμεις ώ ψυχή μου, ρυπωθείσα, τήν σάρκα καί τόν νούν, κατασπιλώσασα.

Ω πώς εξήλωσα, Λάμεχ τόν πρώην φονευτήν, τήν ψυχήν ώσπερ άνδρα, τόν νούν ως νεανίσκον, ως αδελφόν δέ μου τό σώμα αποκτείνας, ως Κάϊν ο φονεύς, ταίς φιληδόνοις ορμαίς!

Πύργον εσοφίσω, οικοδομήσαι, ώ ψυχή, καί οχύρωμα πήξαι, ταίς σαίς επιθυμίαις, ειμή συνέχεεν ο κτίστης τās βουλās σου, καί κατέαξεν εις γήν, τά μηχανήματά σου.

Τέτρωμαι, πέπληγμαι, ιδού τά βέλη τού εχθρού, τά καταστίξαντά μου, τήν ψυχήν καί τό σώμα, ιδού τά τραύματα, τά έλκη, αι πηρώσεις, βοώσι τās πληγάς, τών αυθαιρέτων μου παθών.

Έβρεξε Κύριος, παρά Κυρίου πύρ ποτέ, ανομίαν οργώσαν, πυρπολήσας Σοδόμων, σύ δέ τό πύρ εξέκαυσας τό τής γεέννης, εν ώ μέλλεις ψυχή, συγκατακαίεσθαι πικρώς.

Γνώτε καί ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο ερευνών καρδίας, καί κολάζων εννοίας, ελέγχων πράξεις, καί φλογίζων αμαρτίας, καί κρίνων ορφανόν, καί ταπεινόν καί πτωχόν.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Έπλωσας χείράς σου, πρός τόν οικτίρμονα Θεόν, Μαρία εν αβύσσω, κακών βυθιζομένη, καί ως τώ Πέτρω φιλανθρώπως χείρα βοηθείας, εξέτεινε τήν σήν, επιστροφήν πάντως ζητών.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Όλη προθυμία, πόθω προσέδραμες Χριστώ, τήν πρίν τής αμαρτίας,

οδόν αποστραφείσα, καί εν ερήμοις ταίς αβάτοις τρεφομένη, καί τούτου καθαρώς, τελούσα θείας εντολάς.

Ἄγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ἰδωμεν ἰδωμεν, φιланθρωπίαν ὡ ψυχῇ, τού Θεού καί Δεσπότη, διά τούτο πρό τέλους, αὐτῷ σύν δάκρυσι, προσπέσωμεν βοῶντες. Ἀνδρέου ταίς λιταίς, Σῶτερ ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα...

Ἀναρχε ἀκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σῶσον, σὸν εἰμι πλάσμα, μή παρίδης, ἀλλὰ φείσαι καί ρύσαι, τού πυρός τῆς καταδίκης με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σε προστρεχόντων, καί λιμήν τῶν ἐν ζάλῃ, τόν ἐλεήμονα καί Κτίστην καί Υἱόν σου, ἰλέωσαι καμοί, ταίς ἱκεσίαις ταίς σαίς.

**Ὡδή γ'
Ὁ Εἰρμός**

Επὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον.

Πύρ παρά Κυρίου ποτέ, Κύριος ἐπιβρέξας, τὴν γῆν Σοδόμων πρὶν κατέφλεξεν.

Εἰς τό ὅρος σῶζου ψυχῇ, ὥσπερ ὁ Λῶτ ἐκεῖνος, καί εἰς Σηγῶρ προανασώθητι.

Φεύγε ἐμπρησμόν ὡ ψυχῇ, φεύγε Σοδόμων καύσιν, φεύγε φθοράν θείας φλογώσεως.

Εξομολογούμαί σοι Σωτήρ. Ἠμαρτόν σοι ἀμέτρως, ἀλλ' ἄνες ἄφες μοι, ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἠμαρτόν σοι μόνος ἐγώ, ἡμαρτον υπέρ πάντας, Χριστέ Σωτήρ μή υπερίδης με.

Σύ εἰ ὁ Ποιμήν ὁ καλός, ζήτησόν με τόν ἄρνα, καί πλανηθέντα μή παρίδης με.

Σύ εἰ ὁ γλυκύς Ἰησοῦς, σύ εἰ ὁ Πλαστοουργός μου, ἐν σοί Σωτήρ δικαιοθήσομαι.

Αγία Τριάς, ο Θεός, ελέησον ημάς

Ω Τριάς Μονάς ο Θεός, σώσον ημάς εκ πλάνης, καί πειρασμών καί περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Χαίρε θεοδόχε Γαστήρ, χαίρε θρόνε Κυρίου, χαίρε η Μήτηρ τής ζωής ημών.

Άλλος Ειρμός

Στερέωσον Κύριε, επί τήν πέτραν τών έντολών σου, σαλευθείσαν τήν καρδίαν μου, ότι μόνος άγιος υπάρχεις καί Κύριος. (Δίς)

Πηγήν ζωής κέκτημαι, σέ τού θανάτου τόν καθαιρέτην, καί βοώ σοι εκ καρδίας μου, πρό τού τέλους. Ήμαρτον ιλάσθητι σώσόν με.

Τούς επί Νώε Σωτήρ, ησελγηκότας εμιμησάμην, τήν εκείνων κληρωσάμενος, καταδίκην, εν κατακλυσμώ καταδύσεως.

Ημάρτηκα Κύριε, ημάρτηκά σοι ιλάσθητί μοι, ου γάρ εστιν ός τις ήμαρτεν, εν ανθρώποις, όν ουχ υπερέβην τοίς πταιίσμασι.

Τόν Χάμ εκείνον ψυχή, τόν πατραλοίαν μιμησαμένη, τήν αισχύνην ουκ εκάλυψας, τού πλησίον, οπισθοφανώς ανακάμψασα.

Τήν ευλογίαν τού Σήμ, ουκ εκκληρώσω ψυχή αθλία, ου πλατείαν τήν κατάσχεσιν, ως Ιάφεθ, έσχες εν τή γή τής αφέσεως.

Εκ γής Χαρράν έξελθε, τής αμαρτίας ψυχή μου, δεύρο εις γήν ρέουσας αείζων, αφθαρσίαν, ήν ο Αβραάμ εκκληρώσατο.

Τόν Αβραάμ ήκουσας, πάλαι ψυχή μου καταλιπόντα, γήν πατρών, καί γενόμενον, μετανάστην, τούτου τήν προαίρεσιν μίμησαι.

Εν τή δρυϊ τή Μαμβρή, φιλοξενήσας ο Πατριάρχης, τούς Αγγέλους εκκληρώσατο, μετά γήρας, τής επαγγελίας τό θήραμα.

Τόν Ισαάκ τάλαινα, γνούσα ψυχή μου καινήν θυσίαν, μυστικώς ολοκαρπούμενον, τώ Κυρίω, μίμησαι αυτού τήν προαίρεσιν.

Τόν Ισραήλ ήκουσας, νήφε ψυχή μου εκδιωχθέντα, ως παιδίσκης αποκύημα, βλέπε μήπως, όμοιόν τι πάθης λαγνεύουσα.

Τὴ Ἄγαρ πάλαι ψυχὴ, τὴ Αἰγυπτία παρωμοιώθης, δουλωθεῖσα τὴν προαίρεσιν, καὶ τεκούσα, νέον Ἰσμαήλ, τὴν αυθάδειαν.

Τὴν Ἰακώβ κλίμακα, ἐγνώς ψυχὴ μου δεικνυομένην, ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ ουράνια, τί μὴ ἐσχες, βάσιν ασφαλή, τὴν ευσέβειαν;

Τὸν ἱερέα Θεοῦ, καὶ βασιλέα μεμονωμένον, τοῦ Χριστοῦ τό αφομοίωμα, τοῦ ἐν κόσμῳ, βίου ἐν ἀνθρώποις μιμήθητι.

Μὴ γένη στήλη αλός, ψυχὴ στραφεῖσα εἰς τὰ οπίσω, τό υπόδειγμα φοβεῖτω σε, τῶν Σοδόμων, ἄνω εἰς Σηγῶρ διασώθητι.

Τὸν ἐμπρησμόν, ὥσπερ Λῶτ, φεύγε ψυχὴ μου τῆς αμαρτίας, φεύγε Σόδομα καὶ Γόμορρα.
φεύγε φλόγα, πάσης παραλόγου ορέξεως.

Ελέησον Κύριε, ἐλέησόν με αναβοῶ σοι, ὅτε ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, αποδοῦναι, πᾶσι κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.

Τὴν δέησιν Δέσποτα, τῶν σέ υμνούντων μὴ απορρίψης, ἀλλ' οἰκτεῖρησον φιλάνθρωπε, καὶ παράσχου, πίστει αἰτουμένοις τὴν ἄφεσιν.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Συνέχομαι κλύδωνι, καὶ τρικυμία Μήτηρ πταισμάτων, ἀλλ' αὐτὴ με νύν διάσωσον, καὶ πρὸς ὄρμον, θείας μετανοίας εἰσάγαγε.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ἰκέσιον δέησιν, νυνὶ Οσία προσαγαγούσα, πρὸς τὴν εὐσπλαγχνον πρεσβεία σου, Θεοτόκον, ἀνοιζόν μοι θείας εἰσόδους σου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ταῖς σαῖς λιταῖς δώρησαι, καμοὶ τὴν λύσιν τῶν οφλημάτων, ὦ Ἀνδρέα Κρήτης Πρόεδρε, μετανοίας, σύ μυσταγωγός γάρ πανάριστος.

Δόξα...

Μονάς ἀπλή ἀκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι, υμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σώσον, πίστει προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεογεννήτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον θαύμα! μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

Εἰρμός

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνος ἅγιος υπάρχεις καὶ Κύριος.

Κάθισμα Ποίημα Ιωσήφ
Ἦχος πλ. δ' Ανέστης εκ νεκρών

Φωστήρες θεαυγείς, τού Σωτήρος αυτόπται, φωτίσατε ημάς, τούς εν σκότει τού βίου, όπως ως εν ημέρα, νύν ευσημόνως περιπατήσωμεν, φέγγει τής εγκρατείας, νυκτώδη πάθη αποδιώκοντες, καί τά λαμπρά κατίδωμεν Χριστού Παθήματα χαίροντες.

Ἔτερον, Ποίημα Θεοδώρου
Δόξα... Τό προσταχθέν

Τών Αποστόλων δωδεκάς η θεόλεκτος, ικετηρίαν τώ Χριστώ νύν προσάγαγε, τό Νηστείας στάδιον πάντας διανύσαι, τελούντας εν κατανύξει τās προσευχάς, ποιούντας εν προθυμία τās αρετάς, όπως ούτω προφθάσωμεν, ιδείν Χριστού τού Θεού τήν ένδοξον Ανάστασιν, δόξαν αίνον, προσάγοντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν απερίληπτον Θεού Υιόν καί Λόγον, ανερμηνεύτως υπέρ νούν εκ σου τεχθέντα, Θεοτόκε ικέτευε σύν τοίς Αποστόλοις, ειρήνην τη Οικουμένη ειλικρινή, βραβεύσαι, καί τών πταισμάτων δούναι ημίν, πρό τού τέλους συγχώρησιν, καί Βασιλείας ουρανών, δι' άκραν αγαθότητα, αξιώσαι τούς δούλους σου.

Τριώδιον Ποίημα Ιωσήφ
Ωδή δ' Ἦχος πλ. δ'
Εισακήκοα Κύριε

Απόστολοι τού Χριστού, πρεσβεύσατε υπέρ ημών

Εγκρατεία συζήσαντες, οι πεφωτισμένοι Χριστού Απόστολοι, εγκρατείας τόν καιρόν ημίν, μεσιτείαις θείαις ευμαρίζουσι.

Δωδεκάχορδον όργανον, μέλος εκελάδησε τό σωτήριον, Μαθητών χορός ο ένθεος, πονηρά συγχέων μελωδήματα.

Επομβρίαις τού Πνεύματος, πάσαν τήν υφήλιον κατηρδεύσατε, τόν αυχμόν αποδιώξαντες, τής πολυθείας Παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον

Ταπεινώσασα σώσόν με, τόν υψηλοφρόνως πολιτευσάμενον, η τεκούσα τόν υψώσαντα, τήν ταπεινωθείσαν φύσιν Πάναγνε.

Ἔτερον Τριώδιον Ποίημα Θεοδώρου
Ειρμός άλλος

Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασα τό κράτος σου Δέσποτα.

Απόστολοι τού Χριστού, πρεσβεύσατε υπέρ ημών

Αποστόλων η πάνσεπτος, χοροστασία τώ πάντων Κτίστη, δυσωπούσα παρακλήθητι, ελεήσαι ημάς τούς ανευφημούντάς σε.

Ως εργάται υπάρχοντες, Χριστού Απόστολοι πάντα Κόσμον θείω λόγω γεωργήσαντες, προσηγάγετε καρπούς αυτώ πάντοτε.

Αμπελών εγενήθητε, Χριστώ τώ όντως ηγαπημένω, τόν γάρ οίνον τόν τού Πνεύματος, εξεβλύσατε τώ Κόσμω Απόστολοι.

Δόξα...

Υπεράρχιε σύμμορφε, πανσθενεστάτη Τριάς αγία, Πάτερ Λόγε Πνεύμα άγιον, Θεέ φώς καί ζωή, φύλαττε τήν ποιμήνην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε, χαίρε λυχνία λαμπαδηφόρε, χαιρε όρος αγιάσματος, κιβωτέ τής ζωής, Αγίων αγία σκηνή.

Ωδή δ'

Ο Ειρμός

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ότι μέλλεις εκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ανθρώποις δείκνυσθαι καί έλεγεν. Ακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε. **(Δίς)**

Τά έργα σου μή παρίδης, τό πλάσμα σου μή παρόψη Δικαιοκρίτα, ει καί μόνος ήμαρτον ως άνθρωπος, υπέρ πάντα άνθρωπον Φιλάνθρωπε, αλλ' έχεις ως Κύριος πάντων τήν εξουσίαν, αφιέναι αμαρτήματα.

Εγγίζει ψυχή τό τέλος, εγγίζει καί ου φροντίζεις, ουχ ετοιμάζη. Ο καιρός συντέμνει, διανάστηθι, εγγύς επί θύραις ο Κριτής εστιν, ως όναρ, ως άνθος ο χρόνος τού βίου τρέχει, τί μάτην ταραπτόμεθα;

Ανάνηψον ώ ψυχή μου, τάς πράξεις σου άς ειργάσω αναλογίζου, καί ταύταις επ' όψεσι προσάγαγε, καί σταγόνας στάλαξον δακρύων σου, ειπέ παρρησία τάς πράξεις, τάς ενθυμήσεις, Χριστώ, καί δικαιώθητι.

Ου γέγονεν εν τώ βίω, αμάρτημα ουδέ πράξις, ουδέ κακία, ήν εγώ Σωτήρ ουκ επλημμέλησα, κατά νούν καί λόγον, καί προαίρεσιν, καί θέσει, καί γνώμη, καί πράξει εξαμαρτήσας, ως άλλος ουδείς πώποτε.

Εντεύθεν καί κατεκρίθην, εντεύθεν κατεδικάσθην εγώ ο τάλας, υπό τῆς οικείας συνειδήσεως, ἥς ουδέν εν κόσμῳ βιαιότερον. Κριτά λυτρωτά μου καί γνώστα, φείσαι καί ρύσαι, καί σώσόν με τόν δείλαιον.

Ἡ κλίμαξ ἦν εἶδε πάλαι, ο μέγας εν Πατριάρχαις, δείγμα ψυχῇ μου, πρακτικῆς υπάρχει επιβάσεως, γνωστικῆς τυγχάνει αναβάσεως, εἰ θέλεις οὖν πράξει, καί γνώσει καί θεωρία, βιούν ανακαι νίσθητι.

Τόν καύσωνα τῆς ἡμέρας, υπέμεινε δι' ἑνδειαν ο Πατριάρχης καί τόν παγετόν τῆς νυκτός ἤνεγκε, καθ' ἡμέραν κλέμματα ποιούμενος, ποιμαίνων, πукτεύων, δουλεύων, ἵνα τάς δύο, γυναίκας εισαγάγηται.

Γυναίκάς μοι δύο νόει, τήν πράξιν τε καί τήν γνώσιν εν θεωρία, τήν μέν Λείαν, πράξιν ως πολύτεκνον, τήν Ραχήλ δέ, γνώσιν ως πολύπονον, καί γάρ άνευ πόνων, ου πράξις, ου θεωρία, ψυχῇ κατορθωθήσεται.

Γρηγόρησον ὦ ψυχῇ μου, ἀρίστευσον ως ο μέγας εν Πατριάρχαις, ἵνα κτήση πράξιν μετά γνώσεως, ἵνα χρηματίσης νούς ορών τόν Θεόν, καί φθάσης τόν ἄδυτον γνώφον εν θεωρία, καί γένη μεγαλέμπορος.

Τούς δώδεκα Πατριάρχας, ο μέγας εν Πατριάρχαις παιδοποιήσας, μυστικῶς εστήριξέ σοι κλίμακα, πρακτικῆς ψυχῇ μου αναβάσεως, τούς παῖδας, ως βάθρα, τάς βάσεις, ως αναβάσεις, πανσόφως υποθέμενος.

Ἡσαύ τόν μεμισημενον, ζηλούσα ψυχῇ, ἀπέδου τῷ πτερνιστῇ σου, τά τοῦ πρώτου κάλλους πρωτοτόκια, καί τῆς πατρικῆς ευχῆς ἐξέπεσας, καί δῖς επτερνίσθης αθλία, πράξει καί, γνώσει, διό νύν μετανόησον.

Εδώμ ο Ἡσαύ ἐκλήθη, δι' ἄκραν θηλυμανίας επιμιξίαν, ἀκρασία γάρ αεί πυρούμενος, καί ταῖς ἡδοναῖς κατασπιλούμενος. Εδώμ ωνομάσθη, ὅ λέγεται θερμασία, ψυχῆς φιλαμαρτήμονος.

Ἰώβ τόν ἐπὶ κοπρίας, ἀκούσασα ὦ ψυχῇ μου δικαιωθέντα, τήν αὐτοῦ ἀνδρείαν ουκ ἐζήλωσας, τό στερρόν ουκ ἔσχες τῆς προθέσεως, εν πάσιν οἷς ἔγνως, οἷς οἶδας, οἷς ἐπειράσθης, ἀλλ' ὥφθης ἀκαρτέρητος.

Ο πρότερον επί θρόνου, γυμνός νύν επί κοπρίας καθηλκωμένος, ο
πολύς εν τέκνοις καί περίβλεπτος, άπταις αφαιρέοικος αιφνίδιον,
παλάτιον γάρ τήν κοπρίαν, καί μαργαρίτας, τά έλκη ελογίζετο.

Βασίλειον τήν αξίαν, διάδημα καί πορφύραν ημφιεσμένος,
πολυκτήμων άνθρωπος καί δίκαιος, πλούτω επιβρίθων καί
βοσκήμασιν, εξαίφνης τόν πλούτον, τήν δόξαν, τήν βασιλείαν,
πτωχεύσας απεκείρατο.

Ει δίκαιος ήν εκείνος, καί άμεμπτος παρά πάντας, καί ουκ απέδρα, τά
τού πλάνου ένεδρα καί σκάμματα, σύ φιλαμαρτήμων ούσα τάλαινα,
ψυχή τί ποιήσεις, εάν τι τών αδοκήτων, συμβή επενεχθήναί σοι;

Τό σώμα κατερρυπώθην, τό πνεύμα κατεσπιλώθην, όλως ηλκώθην,
αλλ' ως ιατρός Χριστέ αμφότερα, διά μετανοίας μοι θεράπειςον,
απόλουσον, κάθαρον, πλύνον, δείξον Σωτήρ μου, χιόνος
καθαρώτερον.

Τό Σώμά σου καί τό Αίμα, σταυρούμενος υπέρ παντων, έθηκας Λόγε,
τό μεν Σώμα, ίνα αναπλάσης με, τό δε Αίμα, ίνα αποπλύνης με, τό
πνεύμα παρέδωκας, ίνα εμέ προσάξης, Χριστέ τώ σώ Γεννήτορι.

Ειργάσω τήν σωτηρίαν, εν μέσω τής γής οικτίρμον, ίνα σωθώμεν,
εκουσίως ξύλω ανεσταύρωσαι, η Εδέμ κλεισθείσα ανεώγνυτο, τά
άνω, τά κάτω, η κτίσις, τά έθνη πάντα, σωθέντα προσκυνούσί σε.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τό Αίμα τό εκ πλευράς σου, άμα καί πόμα,
τό πηγάσαν ύδωρ τής αφέσεως, ίνα εκατέρωθεν καθαίρωμαι,
χριόμενος, πίνων, ως χρίσμα καί πόμα Λόγε, τά ζωηρά σου λόγια.

Γυμνός ειμι τού Νυμφώνος, γυμνός ειμι καί τού γάμου, άμα καί
δείπνου, η λαμπάς εσβέσθη ως ανέλαιος, η παστάς εκλείσθη μοι
καθεύδοντι, τό δείπνον εβρώθη, εγώ δε χείρας καί πόδας, δεθείς έξω
απέρριμμαι.

Κρατήρα η Εκκλησία, εκτήσατο τήν Πλευράν σου τήν ζωηφόρον, εξ
ής ο διπλούς ημίν εξέβλυσσε, κρουνός τής αφέσεως καί γνώσεως, εις
τύπον τής πάλαι, τής νέας, τών δύω άμα, Διαθηκών Σωτήρ ημών.

Ο χρόνος ο τής ζωής μου, ολίγος καί πλήρης πόνων καί πονηρίας,

αλλ' εν μετανοία με παράλαβε, καί εν επιγνώσει ανακάλεσαι μή
γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τού αλλοτρίου. Σωτήρ αυτός με οίκτηiron.

Υπήγορος νύν υπάρχω, θρασύς δέ καί τήν καρδίαν, εική καί μάτην,
μή τώ Φαρισαίω συγκαταδικάσης με, μάλλον τού Τελώνου τήν
ταπείνωσιν, παράσχου μοι μόνε οικτίρμον, δικαιοκρίτα, καί τούτω
συναρίθμησον.

Εξήμαρτον ενυβρίσας, τό σκεύος τό τής σαρκός μου, οίδα οικτίρμον,
αλλ' εν μετανοία με παράλαβε, καί έν επιγνώσει ανακάλεσαι, μή
γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τού αλλοτρίου. Σωτήρ αυτός με οίκτηiron.

Αυτείδωλον εγενόμην, τοίς πάθεσι τήν ψυχήν μου καταμολύνας, αλλ'
έν μετανοία με παράλαβε, καί εν επιγνώσει ανακάλεσαι, μή γένωμαι
κτήμα, μή βρώμα τού αλλοτρίου. Σωτήρ αυτός με οίκτηiron.

Ουκ ήκουσα τής φωνής σου, παρήκουσα τής γραφής σου τού
Νομοθέτου, αλλ' εν μετανοία με παράλαβε, καί εν επι' γνώσει
ανακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τού αλλοτρίου, Σωτήρ
αυτός με οίκτηiron.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ασώματον πολιτείαν, εν σώματι μετελθούσα, χάριν Οσία, πρὸς Θεού
μεγίστην όντως είληφας, τών πιστῶς τιμώντων σε προϊστασο, διό
δυσωπούμεν, παντοίων πειρατηρίων, ημάς ευχαίς σου λύτρωσαι.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Μεγάλων ατοπημάτων, εις βάθος κατενεχθείσα, ου κατεσχέθης, αλλ'
ανέδραμες λογισμῶ κρείττονι, πρὸς τήν ακροτάτην διαπράξεως,
σαφῶς αρετήν παραδόξως, Αγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ανδρέα Πατέρων κλέος, ευχαίς σου μή επιλάθη καθικετεύων,
παρεστῶς Τριάδα τήν υπέρθεον, όπως λυτρωθώμεν τής κολάσεως,
οι πόθῳ προστάτην σε θείον, επικαλούντες, τό Κρήτης
εγκαλλώπισμα.

Δόξα...

Αμέριστον τή ουσία, ασύγχυτον τοίς προσώποις θεολογῶ σε, τήν
Τριαδικήν μίαν θεότητα, ως Ομοβασίλειον καί σύνθρονον, βοῶ σοι τό
Άσμα, τό μέγα, τό εν υψίστοις, τρισσῶς υμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί τίκεις καί παρθενεύεις, καί μένεις δι' αμφοτέρων, φύσει
Παρθένος, ο τεχθείς καινίζει νόμους φύσεως, η νηδύς δέ κύει μή

λοχεύουσα, Θεός όπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις. ποιεί γάρ όσα βούλεται.

Ωδή ε'
Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί οδήγησον καμέ, εν τοίς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτήρ, ποιείν τό θέλημά σου. (Δίς)

Εν νυκτί τόν βίον μου διήλθον αεί, σκότος γάρ γέγονε, καί βαθείά μοι αχλύς, η νύξ τής αμαρτίας, αλλ' ως ημέρας υιόν, Σωτήρ ανάδειξόν με.

Τόν Ρουβίμ μιμούμενος ο τάλας εγώ, έπραξα άθεσμον, καί παράνομον βουλήν, κατά Θεού Υψίστου, μίανας κοίτην εμήν, ως τού πατρός εκείνος.

Εξομολογούμαί σοι Χριστέ Βασιλεύ. Ήμαρτον ήμαρτον, ως οι πρίν τώ Ιωσήφ, αδελφοί πεπρακότες, τόν τής αγνείας καρπόν, καί τόν τής σωφροσύνης.

Υπό τών συγγόνων η δικαία ψυχή, δέδοτο πέπρατο, εις δουλείαν ο γλυκύς, εις τύπον τού Κυρίου, αυτή δέ όλη ψυχή, επράθης τοίς κακοίς σου.

Ιωσήφ τόν δίκαιον, καί σώφρονα νούν, μίμησαι τάλαινα, καί αδόκιμε ψυχή, καί μή ακολουσται νου, ταίς παραλόγοις ορμαίς, αεί παρανομούσα.

Ει καί λάκκω ώ κησε ποτέ Ιωσήφ, Δέσποτα Κύριε, αλλ' εις τύπον τής Ταφής, καί τής Εγέρσεώς σου, εγώ δέ τί σοι ποτέ, τοιούτο προσενέγκω;

Τού Μωσέως ήκουσας τήν θήβην ψυχή, ύδασι, κύμασι φερομένην ποταμού, ως εν θαλάμω πάλαι, φυγούσαν δράμα πικρόν, βουλής Φαραωνίτου.

Ει τάς μαίας ήκουσας κτει νούσας ποτέ, άνη βον τάλαινα, τήν αρρενωπόν ψυχή, τής σωφροσύνης πράξιν, νύν ως ο μέγας Μωσής, τιθηνού τήν σοφίαν.

Ὡς Μωσῆς ὁ μέγας τὸν Αἰγύπτιον νοῦν, πλήξασα τάλαινα, οὐκ ἀπέκτεινας ψυχὴν, καὶ πῶς οἰκήσεις λέγε, τὴν ἔρημον τῶν παθῶν, διὰ τῆς μετανοίας;

Τὰς ἐρήμους ὥκησεν ὁ μέγας Μωσῆς, δεῦρο ἵνα καὶ τῆς δέ μίμησαι, τὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἐν βάτῳ, θεοφανείας ψυχὴ, ἐν θεωρίᾳ γένῃ.

Τὴν Μωσέως ράβδον εἰκονίζου ψυχὴ, πλήπτουσιν θάλασσαν, καὶ πηγνύουσιν βυθόν, τύπῳ Σταυροῦ τοῦ Θεοῦ, δι' οὐ δυνήσῃ καὶ σύ, μεγάλα ἐκτελέσαι.

Ααρὼν προσέφερε τό πῦρ τῷ Θεῷ, ἄμωμον ἄδολον, ἀλλ' ὀφνεῖ, καὶ Φινεὺς, ὡς σύ ψυχὴ προσήγον, ἀλλότριον τῷ Θεῷ, ρερυπῶμενον βίον.

Ὡς βαρὺς τὴν γνώμην Φαραὼ τῷ πικρῷ, γέγονα Κύριε, Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς τὴν ψυχὴν καὶ τό σῶμα, καὶ υποβρύχιος νοῦς, ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

Τῷ πηλῷ συμπέφυρμαι ὁ τάλας τὸν νοῦν, πλύνόν με Δέσποτα, τῷ λουτήρι τῶν ἐμῶν, δακρύων δέομαί σου, τὴν τῆς σαρκὸς μου στολήν, λευκάνας ὡς χιόνα.

Εάν ἐρευνήσω μοι τὰ ἔργα Σωτήρ, ἅπαντα ἄνθρωπον, υπερβάντα ἐμαυτόν, ὁρῶ ταῖς αμαρτίαις, ὅτι ἐν γνώσει φρενῶν, ἥμαρτον, οὐκ ἀγνοῖα.

Φεῖσαι φεῖσαι Κύριε, τοῦ πλάσματός σου. Ἥμαρτον ἄνεις μοι, ὁ τὴ φύσει καθαρὸς, αὐτὸς ὑπάρχων μόνος, καὶ ἄλλος πλήν σου οὐδεὶς, ὑπάρχει ἔξω ρύπου.

Δι' ἐμέ Θεός ὢν ἐμορφώθης ἐμέ, ἐδείξας θαύματα, ἱασάμενος λεπρούς, καὶ παραλύτους σφίγξας, Αἰμόρρου στήσας Σωτήρ, ἀφὴ κρασπέδου ρύσιν.

Τὴν Αἰμόρρουν μιμησαι ἀθλία ψυχὴ πρόσδραμε κράτησον, τοῦ κρασπέδου τοῦ Χριστοῦ, ἵνα ρυσθῇς μαστίγων, ἀκούσης δέ παρ' αὐτοῦ ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Τὴν χαμαὶ συγκύπτουσιν μιμού ὦ ψυχὴ, πρόσσελθε, πρόσπεσον, τοῖς

ποσί τού Ιησού, ίνα σε ανορθώση, καί βηματίσεις ορθώς, τάς τρίβους τού Κυρίου.

Ει καί φρέαρ Δέσποτα υπάρχουν βαθύ, βλύσόν μοι νάματα, εξ αχράντων σου φλεβών, ίν' ως η Σαμαρείτις, μηκέτι πίνων διψώ, ζωής γάρ ρείθρα βρύεις.

Σιλωάμ γενέσθω μοι τά δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ίνα νίψωμαι καγώ, τάς κόρας τής καρδίας, καί ίδω σε νοερώς, τό φώς τό πρό αιώνων.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ασυγκρίτω έρωτι πανόλβιε, ξύλον ποθήσασα, προσκυνήσαι τού Σταυρού, ηξιώσαι τού πόθου, αξίωσον ούν καμέ, τυχείν τής άνω δόξης.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ρείθρον Ιορδάνειον περάσασα, εύρες ανάπαυσιν, τήν ανώδυνον σαρκός, ηδονήν εκφυγούσα, ής καί ημάς εξελού, σαίς προσευχαίς Οσία.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ως ποιμένων άριστον Αωδρέα σόφε, πρόκριτον όντα σε, πόθω δέομαι πολλώ, καί φόβω σαίς πρεσβείαις, τής σωτηρίας τυχείν, καί ζωής αιμνίου.

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τόν ένα Θεόν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Πατήρ, ο Υιός καί τό Πνεύμα, απλή ουσία Μονάς, αεί προσκυνουμένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ σου ημφιάσατο τό φύραμά μου, άφθορε άνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ο κτίσας τούς αιώνας, καί ήνωσεν εαυτώ, τήν τών ανθρώπων φύσιν.

**Ωδή ς'
Ο Ειρμός**

Εβόησα εν όλη καρδιά μου, πρόσ τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν εκ φθοράς τήν ζωήν μου. (Δίς)

Τά δάκρυα Σωτήρ τών ομμάτων μου, καί τούς εκ βάθους στεναγμούς, καθαρώς προσφέρω, βοώσης τής καρδίας, ο Θεός ημάρτηκά σοι, ιλάσθητί μοι.

Εξένευσας ψυχή τού Κυρίου σου, ώσπερ Δαθάν καί Αβειρών, αλλά

φείσαι κράξον, ἐξ Ἄδου κατωτάτου, ἵνα μή τό χάσμα, τῆς γῆς σε συγκαλύψῃ.

Ὡς δάμαλις ψυχὴ παροιστρήσασα, ἐξωμοιώθῃς τῷ Εφραίμ, ὡς δορκὰς ἐκ βρόχων, ἀνάσωσον τόν βίον, πτερωθείσα πράξει, καί νῶ καί θεωρία.

Ἡ χεὶρ ἡμᾶς Μωσέως πιστώσεται, ψυχὴ πῶς δύναται Θεός, λεπτρωθέντα βίον, λευκάναι καί καθάραι, καί μή απογνῶς σεαυτήν, κάν ἐλεπρώθῃς.

Τά κύματα, Σωτήρ τῶν πταισμάτων μου, ὡς ἐν θαλάσῃ Ερυθρά, ἐπαναστραφέντα, ἐκάλυψέ με ἄφνω, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, ποτέ καί τοὺς τριστάτας.

Ἀγνώμονα, ψυχὴ τήν προαίρεσιν, ἔσχεσ ὡς πρὶν ὁ Ἰσραήλ, τοῦ γάρ θείου μάννα, προέκρινας ἀλόγως, τήν φιλήδονον, τῶν παθῶν ἀδηφαγίαν.

Τά ὕεια, κρέα καί τοὺς λέβητας, καί τήν Αἰγύπτιον τροφήν, τῆς ἐπουρανίου, προέκρινας ψυχὴ μου ὡς ὁ πρὶν ἀγνώμων, λαὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Τά φρέατα, ψυχὴ προετίμησας, τῶν Χαναναίων ἐννοιῶν, τῆς φλεβὸς τήν πέτραν, ἐξ ἧς ὁ τῆς σοφίας, ὡς κρατὴρ προχέει, κρουνοὺς θεολογίας.

Ὡς ἐπληξέ, Μωσῆς ὁ θεράπων σου, ράβδῳ τήν πέτραν τυπικῶς, τήν ζωοποιόν σου, Πλευράν προδιετύπου, ἐξ ἧς πάντες πόμα, ζωῆς Σωτήρ ἀντλούμεν.

Ερεύνησον, ψυχὴ κατασκόπευσον, ὡς Ἰησοὺς ὁ τοῦ Ναυή, τῆς κληροδοσίας, τήν γῆν ὁποία ἐστί, καί κατοίκησον, ἐν αὐτῇ δι' εὐνομίας.

Ἀνάστηθι, καί καταπολέμησον, ὡς Ἰησοὺς τόν Ἀμαλήκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καί τοὺς Γαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς, αἰὶ νικῶσα.

Διάβηθι, τοῦ χρόνου τήν ρέουσάν, φύσιν ὡς πρὶν ἡ Κιβωτός, καί τῆς γῆς ἐκείνης, γενοῦ ἐν κατασχέσει, τῆς ἐπαγγελίας ψυχῇ, Θεός κελεύει.

Ὡς ἔσωσας, τόν Πέτρον βοήσαντα, σώσον προφθάσας με Σωτήρ,
τού θηρός με ρύσαι, εκτείνας σου τήν χεῖρα, καί ανάγαγε τού βυθοῦ
τῆς αμαρτίας.

Λιμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ, ἀλλ' ἐκ τῶν
αδύτων, βυθῶν τῆς αμαρτίας, καί τῆς απογνώσεώς με, προφθάσας
ρύσαι.

Εγώ εἰμι, Σωτήρ ἦν ἀπώλεσας, πάλαι βασίλειον δραχμῆν, ἀλλ'
ἀνάψας λύχνον, τόν Πρόδρομόν σου Λόγε, ἀναζήτησον, καί ευρέ τήν
σὴν εἰκόνα.

Ὡσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ἵνα παθῶν, φλογμόν κατασβέσης, δακρύων ἐβλύζεις αἰί, οχετοῦς
Μαρία, ψυχὴν πυρπολουμένην, ὦν τήν χάριν νέμοις, καμοὶ τῷ σώ
οικέτῃ.

Ὡσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ἀπάθειαν, ἐκτήσω ουράνιον, δι' ακροτάτης ἐπὶ γῆς, πολιτείας, Μήτηρ,
διό τούς σέ υμνοῦντας, ἐκ παθῶν ρυσθῆναι, πρεσβεΐαις σου
δυσώπει.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Τῆς Κρήτης σε, Ποιμένα καί πρόεδρον, καί Οικουμένης πρεσβευτήν,
εγνωκῶς προστρέχω, Ἀνδρέα καί βοῶ σοι. Εξελοῦ με Πάτερ, βυθοῦ
τῆς αμαρτίας.

Δόξα...

Τριάς εἰμί, ἀπλή ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καί Μονάς
υπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη. Ὁ Πατήρ φησι, καί Υἱός καί θεῖον
Πνεῦμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ μήτρα σου, Θεόν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς
Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβεΐαις, ταῖς σαῖς
δικαιωθώμεν.

Ὁ Εἰρμός

Εβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τόν οἰκτίρμονα Θεόν, καί ἐπήκουσέ
μου ἐξ Ἄδου κατωτάτου, καί ἀνήγαγεν ἐκ φθοράς τήν ζωὴν μου.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. β'

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τό τέλος ἐγγίζει, καί
μέλλεις θορυβεῖσθαι, ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσηταί σου Χριστός ο

Θεός, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών.

Ο Οίκος

Τό τού Χριστού ιατρείον βλέπων ανεωγμένον, καί τήν εκ τούτου τώ Αδάμ πηγάζουσιν υγείαν, έπαθεν, επλήγη ο διάβολος, καί ως κινδυνεύων ωδύρετο, καί τοίς αυτού φίλοις ανεβόησε, τί ποι ήσω τώ Υιώ τής Μαρίας; κτείνει με ο Βηθλεεμίτης, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Πέμπτη τής πέμπτης Εβδομάδος τών Νηστειών, κατά τήν αρχαίαν παράδοσιν, ψάλλομεν τήν Ακολουθίαν τού Μεγάλου καί κατανυκτικού Κανόνος.

Στίχοι

- Τρόπους, Ιησού, κατανύξεως δίδου,
- Άδουσι νυνί Κανόνα σοι τόν Μέγαν.

Ταίς τού αγίου Ανδρέου πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον καί σώσον ημάς.

Ήχος πλ. β'

Εν τή Βασιλεία σου μνήσθητι ημών Κύριε, όταν έλθης εν τή βασιλεία σου

Ληστήν τού Παραδείσου Χριστέ πολίτην, επί Σταυρού σοι βοήσαντα, τό Μνήσθητί μου προαπειργάσω, αυτού τής μετανοίας αξίωσον καμέ τόν ανάξιον.

Μακάριοι οι πτωχοί τώ πνεύματι, ότι αυτών εστιν η Βασιλεία τών Ουρανών

Τόν Μανωέ ακούεις πάλαι ψυχή μου, Θεού εν φαντασία γενόμενον, καί τόν εκ στείρας τότε λαβόντα, καρπόν επαγγελίας, αυτού τό ευσεβές μιμησώμεθα.

Μακάριοι οι πενθούντες, ότι αυτοί παρακληθήσονται

Τήν τού Σαμψών ζηλώσασα ραθυμίαν, τήν δόξαν απεκείρω τών έργων σου, ψυχή προδούσα τοίς αλλοφύλοις, διά φιληδονίας, τήν σώφρονα ζωήν καί μακάριον.

Μακάριοι οι πραείς, ότι αυτοί κληρονομήσουσι τήν γήν

Ο πρίν εν σιαγόνι όνου νικήσας, τούς αλλοφύλους νύν παρανάλωμα, τής εμπαθούς λαγνείας ευρέθη, αλλ' έκφυγε ψυχή μου, τήν μίμησιν, τήν πράξιν, τήν χαύνωσιν.

Μακάριοι οι πεινώντες καί διψώντες τήν δικαιοσύνην, ότι αυτοί χορτασθήσονται

Βαράκ καί Ιεφθάε οι στρατιάρχαι, κριταί τού Ισραήλ προεκρίθησαν, μεθ' ὧν Δεβόρρα ἡ ἀρρενόφρων, αὐτῶν ταῖς ἀριστεαῖς, ψυχὴ ἀρρενωθεῖσα κρατύνθητι.

Μακάριοι οι ελεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται

Τὴν ἰαήλ ἀνδρείαν ἐγνῶς ψυχὴ μου, τὴν τὸν Σισάρα πρὶν σκολοπίσασαν, καὶ σωτηρίαν ἐργασαμένην, τὸν πᾶσσαλον ἀκούεις, δι' οὗ σοι ὁ Σταυρὸς εἰκονίζεται.

Μακάριοι οι καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁψονται

Θύσον ψυχὴ θυσίαν ἐπαινουμένην, πράξιν ὡς θυγατέρα προσάγαγε, τῆς Ἰεφθάε καθαρωτέραν, καὶ σφάξον ὥσπερ θύμα, τὰ πάθη τῆς σαρκὸς τῷ Κυρίῳ σου.

Μακάριοι οι εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ Υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται

Τοῦ Γεδεὼν τὸν πόκον νόει ψυχὴ μου, ἐξ οὐρανοῦ τὴν δρόσον ὑπόδεξαι, καὶ κύψον ὥσπερ κύων καὶ πίε, τὸ νάμα τὸ ἐκ νόμου, ρυέν τῇ ἀποθλίψει τοῦ γράμματος.

Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ἐνεκὲν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν

Ἠλεῖ τοῦ Ἰερέως τὴν καταδίκην, ψυχὴ μου ἐπεσπάσω δι' ἐνδειαν, φρενῶν ἀνασχομένη τὰ πάθη, ἐν σοὶ ὥσπερ ἐκεῖνος, τὰ τέκνα ἐνεργεῖν τὰ παράνομα.

Μακάριοι ἐστέ, ὅταν ονειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἰπῶσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα, καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι, ἐνεκὲν ἐμοῦ

Ἐν τοῖς κριταῖς Λευϊτῆς δι' ἐμμελείας, τὴν ἐαυτοῦ γυναῖκα ταῖς δώδωκα, φυλαῖς διείλε ψυχὴ μου, ἵνα τὸ μῖσος θριαμβεύσῃ, τὸ ἐκ Βενιαμὴν τὸ παράνομον.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς
Ἡ φιλοσώφρων Ἄννα προσευχομένη, τὰ χεῖλη μὲν ἐκίνει πρὸς αἴνεσιν, φωνὴ δὲ ταύτης οὐκ ἐξηχεῖτο, ἀλλ' ὅμως στεῖρα οὖσα, Υἱὸν τῆς προσευχῆς τίκει ἀξιον.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου

Ἐν τοῖς κριταῖς ὁ Ἄννης ἐκρίθη γόνος, ὁ μέγας Σαμουὴλ, ὃν ἐθρέψατο, ἡ Ἀρμαθέμ ἐν οἴκῳ Κυρίου, αὐτὸν ζήλου ψυχὴ μου, καὶ κρίναι πρὸς τῶν ἄλλων τὰ ἔργα σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Δέσποτα, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου

Δαυὶδ εἰς Βασιλέα ἐκλελεγμένος, βασιλικῶς ἐχρίσθη τῷ κέρατι, τοῦ θείου μύρου, σύ οὖν ψυχὴ μου, τὴν ἀνω Βασιλείαν εἰ θέλεις, μύρω χρίσαι τοῖς δάκρυσιν.

Μνήσθητι ἡμῶν, Ἄγιε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου

Ελέησον τὸ πλάσμα σου Ελεῆμον, οἰκτεῖρον τῶν χειρῶν σου τὸ ποίημα, καὶ φείσῃ πάντων ἡμαρτηκότων, καμοῦ τοῦ ὑπὲρ πάντας,

τοῖς σοῖς υπεριδόντος προστάγμασι.

Δόξα Πατρί, καί Υιῷ, καί αγίῳ Πνεύματι

Ανάρχω καί γεννήσει τε καί προόδω, Πατέρα προσκυνῶ τόν
γεννήσαντα, Υιόν δοξάζω τόν γεννηθέντα, υμνῶ τό συνεκλάμπον
Πατρί τε, καί Υιῷ, Πνεύμα Ἅγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν υπερ φύσιν Τόκον σου προσκυνούμεν, τήν κατά φύσιν δόξαν τού
βρέφους σου, μή διαιρούντες Θεογεννήτορ, ο εἰς γάρ τῷ προσώπῳ,
διττός ομολογεῖται ταῖς φύσεσιν.

**Ωδή ζ'
Ο Ειρμός**

Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν ενώπιόν σου, ουδέ
συνετηρήσαμεν, ουδέ ἐποιήσαμεν, καθώς ενετείλω ἡμίν. Ἀλλά μή
παραδῶης ἡμάς εἰς τέλος, ο τῶν Πατέρων Θεός. **(Δίς)**

Ημάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καί ηθέτησα τήν ἐντολήν σου, ὅτι ἐν
αμαρτίαις προήχθην, καί προσέθηκα τοῖς μῶλωψι τραῦμα ἐμοί, ἀλλ'
αὐτός με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος, ο τῶν Πατέρων Θεός.

Τά κρύφια τῆς καρδίας μου, ἐξηγόρευσά σοι τῷ Κριτῇ μου, ἴδε μου
τήν ταπείνωσιν, ἴδε καί τήν θλίψίν μου, καί πρόσχες τῇ κρίσει μου
νύν, καί αὐτός με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος ο τῶν Πατέρων Θεός.

Σαοῦλ ποτέ, ὡς ἀπώλεσε, τού πατρός αὐτοῦ ψυχὴ τὰς ὄνους,
πάρεργον τό βασίλειον εὔρε, πρὸς ἀνάρρησιν. Ἀλλ' ὅρα μή λάθης
σαυτήν, τὰς κτηνώδεις ορέξεις σου, προκρίνουσα τῆς βασιλείας
Χριστοῦ.

Δαυῖδ ποτέ, ο πατρόθεος, εἰ καί ἡμαρτε διτπῶς ψυχὴ μου, βέλει μέν
τοξευθεῖς τῆς μοιχείας, τῷ δέ δόρατι αλούς τῆς τοῦ φόνου ποινήs.
ἀλλ' αὐτὴ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων νοσεῖς, ταῖς κατὰ γνώμην ορμαῖς.

Συνήψε μέν, ο Δαυῖδ ποτέ, ἀνομήματι τήν ἀνομίαν, φόνῳ γάρ τήν
μοιχείαν ἐκίρνα, τήν μετάνοιαν εὐθύς παραδείξας διπλήν. ἀλλ' αὐτὴ
πονηρότερα εἰργάσω, ψυχὴ, μή μεταγνούσα Θεῷ.

Δαυῖδ ποτέ ἀνεστήλωσε, συγγραψάμενος ὡς ἐν εἰκόνι, ὕμνον, δι' οὐ
τήν πράξιν ἐλέγχει, ἦν εἰργάσατο κραυγάζων. Ἐλέησόν με, σοί γάρ
μόνῳ ἐξήμαρτον, τῷ πάντων Θεῷ, αὐτός καθάρισόν με.

Η Κιβωτός, ως εφέρετο, επιδίφριος ο Ζάν εκείνος, ότε ανατραπέντος τού μόσχου, μόνον ήψατο, Θεού επειράθη οργής, αλλ' αυτού τήν αυθάδειαν, φυγούσα ψυχή, σέβου τά θεία καλώς.

Ακήκοας, τού Αβεσσαλώμ, πώς τής φύσεως αντεξανέστη, έγνως τās εναγείς αυτού πράξεις, αίς εξύβρισε, τήν κοίτην Δαυϊδ τού πατρός, αλλ' αυτή εμιμήσω, τās αυτού εμπαιθείς, καί φιληδόνους ορμάς.

Υπέταξας, τό αδούλωτον, σου αξίωμα τώ σώματί σου, άλλον γάρ, Αχιτόφελ ευρούσα τόν εχθρόν σύ ψυχή, συνήλθες ταίς τούτου βουλαίς. Αλλ' αυτās διεσκέδασεν, αυτός ο Χριστός, ίνα σύ πάντων σωθής.

Ο Σολομών, ο θαυμάσιος, ο καί χάριτος σοφίας πλήρης, ούτος τό πονηρόν εναντίον, τού Θεού ποτέ, ποιήσας απέστη αυτού, ώ αυτή τόν επάρατόν σου βίον, ψυχή προσαφωμοίωσας.

Ταίς ηδοναίς, εξελκόμενος, τών παθών αυτού κατερρυπούτο, οίμοι! ο εραστής τής σοφίας, εραστής πορνών γυναικών, καί ξένος Θεού, όν αυτή εμιμήσω, κατά νούν ώ ψυχή, ηδυπαθείαις αισχραίς.

Τόν Ροβοάμ, παρεζήλωσας, αλογήσαντα βουλήν πατρώαν, άμα δέ καί τόν κάκιστον δούλον, Ιεροβοάμ, τόν πρίν αποστάτην ψυχή. Άλλά φεύγε τήν μίμησιν, καί κράζε Θεώ. Ήμαρτον οίκτειρόν με.

Τόν Αχαάβ παρεζήλωσας, τοίς μιάσμασι ψυχή μου, οίμοι! γέγονας σαρκικών μολυσμάτων, καταγώγιον καί σκεύος αισχρόν τών παθών. Αλλ' εκ βάθους σου στέναξον, καί λέγε Θεώ, τās αμαρτίας σου.

Εκλείσθη σοι, ουρανός ψυχή, καί λιμός Θεού κατέλαβέ σε, ότε τοίς Ηλιού τού θεσβίστου, ως ο Αχαάβ, ηπείθησας λόγοις ποτέ., Αλλά τή Σαραφθία ομοιώθητι, θρέψον Προφήτου ψυχήν.

Τού Μανασσή, επεσώρευσας, τά εγκλήματα τή προαιρέσει, στήσασα ως βδελύγματα πάθη, καί πληθύνουσα ψυχή, προσωχθίσματα. Αλλ' αυτού τήν μετάνοιαν, ζηλούσα θερμώς, κτήσαι κατάνυξιν.

Προσπίπτω σοι, καί προσάγω σοι, ώσπερ δάκρυα τά ρήματά μου, ήμαρτον, ως ουχ ήμαρτε Πόρνη, καί ηνόμησα, ως άλλος ουδείς επί

γής. Αλλ' οικτείρησον Δέσποτα τό ποίημά σου, καί ανακάλεσαί με.

Κατέχρωσα, τήν εικόνα σου, καί παρέφθειρα τήν εντολήν σου, όλον απημαυρώθη τό κάλλος, καί τοίς πάθεσιν εσβέσθη Σωτήρ η λαμπάς. αλλ' οικτείρας απόδος μοι, ως ψάλλει Δαυϊδ τήν αγαλλίασιν.

Επίστρεψον, μετανόησον, ανακάλυψον τά κεκρυμμένα, λέγε Θεώ τώ τά πάντα ειδοί. Σύ γινώσκεις μου τά κρύφια μόνε Σωτήρ, καί αυτός με ελέησον, ως ψάλλει Δαυϊδ, κατά τό έλεός σου.

Εξέλιπον, αι ημέραι μου, ως ενύπνιον εγειρομένου, όθεν ως Εζεκίας δακρύω, επί κλίνης μου προσθήναί μοι χρόνους ζωής. Αλλά τίς Ησαΐας, παραστήσεται μοι ψυχή, ει μή ο πάντων Θεός;

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Βοήσασα, πρός τήν άχραντον, Θεομήτορα πρίν απεκρούσω, λύσσαν παθών βιαίων οχλούντων, καί κατήσχυνας, εχθρόν τόν πτερνίσαντα. Αλλά δός νύν βοήθειαν εκ θλίψεως, καμοί τώ δούλω σου.

Οσία τού Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Όν έστερξας, όν επόθησας, δι' όν έτηξας σάρκας Οσία, αίτησαι νύν Χριστόν υπέρ δούλων, όπως ίλεως γενόμενος πάσιν ημίν, ειρηναίαν κατάστασιν βραβεύσειε, τοίς σεβομένοις αυτόν.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Τής πίστεως εν τή πέτρα με, ταίς πρεσβεΐαις σου στήριξον Πάτερ, φόβω με τώ ενθέω τειχίζων, καί μετάνοιαν, Ανδρέα παράσχου μοι νύν, δυσωπώ σε καί ρύσαί με, παγίδος εχθρών, τών εκζητούντων με.

Δόξα...

Τριάς απλή, αδιαίρετε, Ομοούσιε Μονάς αγία, φώτα καί φώς καί αγία τρία, καί εν άγιον υμνείται Θεός η Τριάς, αλλ' ανύμνησον, δόξασον ζωήν καί ζωάς, ψυχή τόν πάντων Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε, ευλογούμέν σε, προσκυνούμέν σε Θεογεννήτορ, ότι τής αχωρίστου Τριάδος, απεκύησας τόν ένα Υιόν καί Θεόν, καί αυτή προηνέωξας ημίν, τοίς εν γή τά επουράνια.

Τά Τριώδια

Ωδή η' Έχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

Τόν άναρχον Βασιλέα τής δόξης, όν φρίπτουσιν ουρανών αι Δυνάμεις, καί τρέμουσι τών Αγγέλων αι τάξεις, υμνεΐτε Ιερείς, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Απόστολοι τού Χριστού, πρεσβεύσατε υπέρ ημών

Ως άνθρακες τού πυρός τού αΐλου, συμφλέξατε τά υλώδη μου πάθη, ανάπτοντές μοι νύν, τόν έρωτα τής θείας, Απόστολοι αγάπης.

Τάς σάλπιγγας τάς ευήχους τού Λόγου, τιμήσωμεν, δι' ών πέπτωκε τείχη, ανίδρυτα εχθρού, καί τής θεογνωσίας, εδράσθησαν επάλξεις.

Ινδάλματα εμπαθή τής ψυχής μου, συντρίψατε οι ναούς τε καί στήλας, συντρίψαντες εχθρού, Απόστολοι Κυρίου, ναοί ηγιασμένοι.

Θεοτοκίον

Εχώρησας τόν αχώρητον φύσει, εβάστασας τόν βαστάζοντα πάντα, εθήλασας Αγνή, τόν τρέφοντα τήν Κτίσιν, Χριστόν τόν ζωοδότην.

Ειρμός

Τού Πνεύματος τή αρχιτεκτονία, δειμάμενοι πάσαν τήν Εκκλησίαν, Απόστολοι Χριστού, εν ταύτη ευλογείτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Σαλπίσαντες σάλπιγξι τών δογμάτων, κατέστρεψαν οι Απόστολοι πάσαν, πλάνην ειδωλικήν, Χριστόν υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Απόστολοι η καλή μετοικία, οι έφοροι Κόσμου, καί τών Ουρανών πολίται, τούς υμάς αεί ανευφημούντας, λυτρώσατε κινδύνων.

Δόξα...

Τρισήλιε παμφαής θεαρχία, ομόδοξε καί ομόθρονε φύσις, Πατήρ ο παντουργός, Υιέ καί θείον Πνεύμα, ύμνώ σε εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως έντιμον καί υπέρτατον θρόνον, υμνήσωμεν τού Θεού τήν Μητέρα, απαύστως οι λαοί, τήν μόνην μετά τόκον, Μητέρα καί Παρθένον.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Όν Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίπτει τά Χερουβίμ, καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτίσις υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας. (Δίς)

Ημαρτηκότα, Σωτήρ ελέησον, διέγειρόν μου τόν νούν, πρός επιστροφήν, δέξαι μετανοούντα, οικτείρησον βοώντα. Ημαρτόν σοι, σώσον, ηνόμησα, ελέησόν με.

Ο διφρηλάτης, Ηλίας, άρματι, ταίς αρεταίς επιβάς, ως εις ουρανόν,

ήγετο υπεράνω, ποτέ τών επιγείων, τούτου ούν ψυχή μου, τήν
άνοδον αναλογίζου.

Τού Ιορδάνου, τό ρείθρον πρότερον, τή μηλωτή Ηλίου, δι' Ελισσαιέ,
έστη ένθα καί ένθα, αυτή δέ ώ ψυχή μου, ταύτης ου μετέσχες, τής
χάριτος δι' ακρασίαν.

Ο Ελισσαιός, ποτέ δεξάμενος, τήν μηλωτήν Ηλίου, έλαβε διπλήν,
χάριν παρά Κυρίου, αυτή δε ώ ψυχή μου, ταύτης ου μετέσχες, τής
χάριτος δι' ακρασίαν.

Η Σωμανίτις, ποτέ τόν δίκαιον, εξένισεν ώ ψυχή, γνώμη αγαθή, σύ δέ
ουκ εισωκίσω, ου ξένον, ουχ οδίτην, όθεν τού νυμφώνος, ριφήση έξω
θρηνωδούσα.

Τού Γιεζή, εμιμήσω τάλαινα, τήν γνώμην τήν ρυπαράν, πάντοτε
ψυχή, ού τήν φιλαργυρίαν, απώθου κάν εν γήρει, φεύγε τής γεέννης,
τό πύρ εκστάσα τών κακών σου.

Σύ τόν Οζίαν, ψυχή ζηλώσασα, τήν τούτου λέπραν εν σοί, έσχες εν
διπλώ, άτοπα γάρ λογίζη, παράνομα δέ πράττεις, άφες ά κατέχεις,
καί πρόσδραμε τή μετανοία.

Τούς Νινευϊτας, ψυχή ακήκοας, μετανοούντας Θεώ, σάκκω καί
σποδώ, τούτους ουκ εμιμήσω, αλλ' ώφθης σκαιοτέρα, πάντων τών
πρό νόμου, καί μετά νόμον επταικότων.

Τόν εν τώ λάκκω, βορβόρου ήκουσας, Ιερεμίαν ψυχή, πόλιν τήν
Σιών, θρήνοις καταβοώντα, καί δάκρυα ζητούντα, μίμησαι τόν τούτου,
θρηνώδη βίον καί σωθήση.

Ο Ιωνάς, εις θαρσείς απέδραμε, προγνούς τήν επιστροφήν, τών
Νινευϊτών, έγνω γάρ ως προφήτης, Θεού τήν ευσπλαγχνίαν, όθεν
παρεζήλου, τήν προφητείαν μή ψευσθήναι.

Τόν Δανιήλ, εν τώ λάκκω ήκουσας, πώς έφραξεν ώ ψυχή, στόματα
θηρών, έγνωκας πώς οι Παίδες, οι περί Αζαρίαν, έσβεσαν τή πίστει,
καμίνου φλόγα καιομένην.

Τής παλαιάς, Διαθήκης άπαντας, παρήγαγόν σοι ψυχή, πρός

υπογραμμόν, μίμησαι τών δικαίων, τάς φιλοθέους πράξεις, έκφυγε δέ
πάλιν, τών πονηρών τάς αμαρτίας.

Δικαιοκρίτα, Σωτήρ ελέησον, καί ρύσαί με τού πυρός, καί τής απειλής,
ής μέλλω εν τή κρίσει, δικαίως υποστήναι, άνες μοι πρό τέλους, δι'
αρετής καί μετανοίας.

Ως ο Ληστής εκβοώ σοι Μνήσθητι, ως Πέτρος κλαίω πικρώς. Άνες
μοι Σωτήρ, κράζω ως ο Τελώνης, δακρύω ως η Πόρνη, δέξαι μου τόν
θρήνον, καθώς ποτέ τής Χαναναίας.

Τήν σηπεδόνα, Σωτήρ θεράπευσον, τής ταπεινής μου ψυχής, μόνε
ιατρέ, μάλαγμά μοι επίθες, καί έλαιον καί οίνον, έργα μετανοίας,
κατάνυξιν μετά δακρύων.

Τήν Χαναναίαν, καγώ μιμούμενος, Ελέησόν με βοώ, τώ Υιώ Δαυϊδ,
άπτομαι τού κρασπέδου, ως η Αιμορροούσα, κλαίω ως η Μάρθα, καί
Μαρία επί Λαζάρου.

Τό τών δακρύων, Σωτήρ αλάβαστρον, ως μύρον κατακενών, επί
κεφαλής, κράζω σοι ως η Πόρνη, τόν έλεον ζητούσα, δέησιν
προσάγω, καί άφεσιν αιτώ λαβείν με.

Ει καί μηδείς, ως εγώ σοι ήμαρτεν, αλλ, όμως δέξαι καμέ,
εύσπλαγχνε Σωτήρ, φόβω μετανοούντα, καί πόθω κεκραγότα.
Ήμαρτον σοι μόνω, ηνόμησα, ελέησόν με.

Φείσαι Σωτήρ, τού ιδίου πλάσματος, καί ζήτησον ως ποιμήν, τό
απολωλός, πρόβατον πλανηθέντα, εξάρπασον τού λύκου, ποιήσόν
με θρέμμα, εν τή νομή τών σών προβάτων.

Όταν Κριτής, καθίσης ως εύσπλαγχνος, καί δείξης τήν φοβεράν,
δόξαν σου Χριστέ, ώ ποίος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων
δειλιώντων, τό άστεκτον τού βήματός σου.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Η τού Φωτός, τού αδύτου Μήτέρ σε, φωτίσασα σκοτασμού, έλυσε
παθών, όθεν εισδεδεγμένη, τού Πνεύματος τήν χάριν, φώτισον
Μαρία, τούς σέ πιστώς ανευφημούντας.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Θαύμα καινόν, κατιδών εξίστατο, ο θείος όντως εν σοί, Μήτερ

Ζωσιμάς, Ἄγγελον γάρ εώρα, ἐν σώματι καὶ θάμβους, ὅλος ἐπληρούτο, Χριστόν ὑμνῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ὡς παρρησίαν, ἔχων πρὸς Κύριον, Ἀνδρέα Κρήτης σεπτόν, κλέος δυσωπῶ, πρέσβευε τοῦ δεσμοῦ με, τῆς ἀνομίας λύσιν, νῦν ευρεῖν ευχαίς σου, Διδάσκαλε, Οσίων δόξα.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τό ευθές, Λόγου Θεοῦ Γεννήτορ, Πατρός ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον. Τριάς Μονάς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὡς ἐκ βαφῆς, αλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοητὴ πορφυρίς, τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη, ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σέ τιμῶμεν.

Αἰνούμεν, ευλογούμεν καὶ προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

Ὅν Στρατιαί, ουρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίπτει τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πάσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, ευλογεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὰ Τριῶδια

Ὡδη θ' Ἦχος πλ. δ'

Κυρίως Θεοτόκον

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε υπέρ ημῶν

Πηγαί τοῦ σωτηρίου, νάματος δειχθέντες, τὴν ἐκτακείσαν ψυχὴν μου, Ἀπόστολοι, τῆς ἀμαρτίας τῇ δίψῃ, καταδροσίσατε.

Νηχόμενον πελάγει, τῷ τῆς ἀπωλείας, καὶ υποβρύχιον ἤδη γενόμενον, σὴ δεξιᾷ, ὡς τόν Πέτρον, Κύριε σῶσόν με.

Ὡς ἅλας τῶν νοστίμων, ὄντες διδασγμάτων, τὴν σηπεδόνα νοός μου ξηράνατε, καὶ τῆς ἀγνοίας τό σκότος, ἀποδιώξατε.

Θεοτοκίον

Χαράν ὡς τετοκυία, πένθος μοι παράσχου, δι' οὐ τὴν θεῖαν παράκλησιν Δέσποινα, ἐν τῇ μελλούσῃ ἡμέρᾳ ευρεῖν δυνήσομαι.

Εἰρμός ἄλλος

Σε τὴν ουρανοῦ καὶ γῆς μεσίτιν, πάσαι γενεαὶ μεγαλύνομεν, σωματικῶς γάρ ἐσκήνωσεν ἐν σοί, τό πλήρωμα Παρθένε τῆς θεότητος.

Σέ τό ευκλεές τών Αποστόλων, σύστημα ωδαίς μεγαλύνομεν, τής οικουμένης φωστήρες γάρ φαιδροί, εδείχθητε τήν πλάνην εκδιώκοντες.

Ευαγγελική υμών σαγήνη, λογικούς ιχθύας αγρεύοντες, αυτούς προσφέρετε πάντοτε Χριστώ, οψώνιον Απόστολοι μακάριοι.

Εν τή πρός Θεόν υμών αιτήσει, μέμνησθε ημών Απόστολοι, από παντός λυτρωθήναι πειρασμού, δεόμεθα, τούς πόθω ανυμνούντας υμάς.

Δόξα...

Σέ τήν τρισυπόστατον Μονάδα, Πάτερ, καί Υιέ σύν τώ Πνεύματι, ένα Θεόν ομοούσιον υμνώ, Τριάδα ομοδύναμον καί άναρχον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν παιδοτόκον καί Παρθένον, πάσαι γενεαί μακαρίζομεν, ως διά σου λυτρωθέντες τής αράς, χαράν γάρ ημίν έτεκες τόν Κύριον.

Ωδή θ'
Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις. Διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.
(Δίς)

Ο νούς τετραυμάτισται, τό σώμα μεμαλάκισται, νοσεί τό πνεύμα, ο λόγος ησθένησεν, ο βίος νενέκρωται, τό τέλος επί θύραις, διό μοι τάλαινα ψυχή, τί ποιήσεις όταν έλθη, ο Κριτής ανερευνήσαι τά σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχή τήν κοσμογένεσιν, και εκεί νου, πάσαν ενδιάθετον, γραφήν ιστορούσάν σοι, δικαίους καί αδίκους, ών τούς δευτέρους ώ ψυχή, εμιμήσω, ου τούς πρώτους, εις Θεόν εξαμαρτήσασα.

Ο Νόμος ησθένησεν, αργεί το Ευαγγέλιον, Γραφή δέ πάσα, εν σοί παρημέληται, Προφήται ητόνησαν, καί πάς δικαίου λόγος, αι τραυματίαι σου ώ ψυχή, επληθύνθησαν, ουκ όντος, ιατρού τού υγιούντός σε.

Τής νέας παράγω σοι, Γραφής τά υποδείγματα, ενάγοντά σε, ψυχή πρός κατάνυξιν, δικαίους ούν ζήλωσον, αμαρτωλούς εκτρέπου, καί

εξιλέωσαι Χριστόν, προσευχαίς τε καί νηστείαις, καί αγνεία καί σεμνότητι.

Χριστός ενηνθρώπησε, καλέσας εις μετάνοιαν, ληστάς καί πόρνas, ψυχή μετανόησον, η θύρα ηνέωκται, τής Βασιλείας ήδη, καί προαρπάζουσιν αυτήν, Φαρισαίοι καί Τελώναι, καί μοιχοί μεταποιούμενοι.

Χριστός ενηνθρώπησε, σαρκί προσομιλήσας μοι, καί πάντα όσα, υπάρχει τής φύσεως, βουλήσει επλήρωσε, τής αμαρτίας δίχα, υπογραμμόν σοι ώ ψυχή, καί εικόνα προδεικνύων, τής αυτού συγκαταβάσεως.

Χριστός Μάγους έσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δήμους, απέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτεν edόξασε, καί γηραλέαν Χήραν, ών ουκ εξήλωσας ψυχή, ου τάς πράξεις, ου τόν βίον, αλλ' ουαί σοι εν τώ κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ο Κύριος, ημέρας τεσσαράκοντα, εν τή ερήμω, ύστερον επείνασε, δεικνύς τό ανθρωπινον. Ψυχή μή αθυμήσης, άν σοι προσβάλλη ο εχθρός, προσευχή τε καί νηστεία, εκ ποδών αποκρουσθήτω σοι.

Χριστός επειράζετο, Διάβολος επείραζε, δεικνύς τούς λίθους, ίνα άρτοι γένωνται, εις όρος ανήγαγεν, ιδείν τάς βασιλείας, τού Κόσμου πάσας εν ριπή, Φοβού ώ ψυχή τό δράμα, νήφε, εύχου, πάσαν ώραν Θεώ.

Τρυγών η φιλέρημος, φωνή βοώντος ήχησε, Χριστού ο λύχνος, κηρύττων μετάνοιαν, Ηρώδης ηνόμησε, σύν τή Ηρωδιάδι. Βλέπε ψυχή μου μή παγήs, τών ανόμων ταίs παγίσιν, αλλ' ασπάζου τήν μετάνοιαν.

Τήν έρημον ώκησε, τής χάριτος ο Πρόδρομος, καί Ιουδαία, πάσα καί Σαμάρεια, ακούντες έτρεχον, καί εξωμολογούντο, τάς αμαρτίας εαυτών, βαπτιζόμενοι προθύμως, ούs αυτή ουκ εμιμήσω ψυχή.

Ο γάμος μέν τίμιος, η κοίτη δέ αμίαντος, αμφότερα γάρ, Χριστός προευλόγησε, σαρκί εσθιόμενος, καί εν Κανά δέ γάμω, τό ύδωρ οίνον εκτελών, καί δεικνύων πρώτον θαύμα, ίνα σύ μετατεθής ώ ψυχή.

Παράλυτον έσφιγξε, Χριστός τήν κλίνην άραντα, καί νεανίσκον,
θανέντα εξήγειρε, τής χήρας τό κύημα, καί τού Εκατοντάρχου, καί
Σαμαρείτιδι φανείς, τήν εν πνεύματι λατρείαν, σοί ψυχή
προεζωγράφησεν.

Αιμόρρουν ιάσατο, αφή κρασπέδου Κύριος, λεπρούς καθήρε,
τυφλούς καί χωλεύοντας, φωτίσας ηνώρθωσε, κωφούς τε καί
αλάλους, καί τήν συγκύπτουσιν χαμαί, εθεράπευσε τώ λόγω, ίνα σύ
σωθής αθλία ψυχή.

Τάς νόσους ιώμενος, πτωχοίς ευηγγελίζετο, Χριστός ο Λόγος,
κυλλούς εθεράπευσε, τελώναις συνήσθιεν, αμαρτωλοίς ωμίλει, τής
Ιαείρου θυγατρός, τήν ψυχήν προμεταστάσαν, επανήγαγεν αφή τής
χειρός.

Τελώνης εσώζετο, καί Πόρνη εσωφρόνιζε, καί Φαρισαίος, αυχών
κατεκρίνετο, ο μέν γάρ, Ιλάσθητι, η δέ, Ελέησόν με, ο δέ εκόμπαζε,
βοών, ο Θεός ευχαριστώ σοι, καί εξής τά τής ανοίας ρητά.

Ζακχαίος Τελώνης ήν, αλλ' όμως διεσώζετο, καί Φαρισαίος, ο Σίμων
εσφάλλετο, καί Πόρνη ελάμβανε, τας αφεσίμους λύσεις, παρά τού
έχοντος ισχύν, αφιέναι αμαρτίας, ήν ψυχή σπεύσον μιμήσασθαι.

Τήν Πόρνην ώ τάλαινα, ψυχή μου ουκ εξήλωσας, ήτις λαβούσα,
μύρου τό αλάβαστρον, σύν δάκρυσιν ήλειψε, τούς πόδας τού Κυρίου,
εξέμαξε δέ ταίς θριζί, τών αρχαίων εγκλημάτων, τό χειρόγραφον
ρηγνύντος αυτή.

Τάς πόλεις αίς έδωκε, Χριστός τό Ευαγγέλιον, ψυχή μου έγνωσ,
όπως κατηράθησαν, φοβού τό υπόδειγμα, μή γένη ως εκείναι, ταίς εν
Σοδόμοις γάρ αυτάς, ο Δεσπότης παρεικάσας, έως Άδου κατεδίκασε.

Μή χείρων ώ ψυχή μου, φανής δι' απογνώσεως, τής Χαναναίας, τήν
πίστιν ακούσασα, δι' ής τό θυγάτριον, λόγω Θεού ιάθη. Υιέ Δαυϊδ
σώσον καμέ, αναβόησον εκ βάθους, τής καρδίας ως εκείνη Χριστώ.

Σπλαγχνίσθητι σώσόν με, Υιέ Δαυϊδ ελεησον, ο δαιμονώντας, λόγω
Ιασάμενος, φωνήν δέ τήν εύσπλαγχνον, ως τώ Ληστή μοι φράσον.
Αμήν σοι λέγω μετ' εμού, έση εν τώ Παραδείσω, όταν έλθω εν τή

δόξη μου.

Ληστής κατηγορεί σοι, Ληστής εθεολόγει σοι, αμφότεροι γάρ, σταυρώ συνεκρέμαντο, αλλ' ω Πολυεύσπλαγχνε, ως τώ πιστώ Ληστή σου, τώ επιγνόντι σε Θεόν, καμοί άνοιξον τήν θύραν, τής ενδόξου βασιλείας σου.

Η κτίσις συνείχετο, σταυρούμενόν σε βλέπουσα, όρη καί πέτραι, φόβω διερρήγνυντο, καί γή συνεσείετο, καί Άδης εγυμνούτο, καί συνεσκότασε τό φώς, εν ημέρα καθορών σε, Ιησού, προσηλωμένον σαρκί.

Αξιους μετανοίας, καρπούς μή απαιτήσης με, η γάρ Ισχύς μου, εν εμοί εξέλιπε, καρδίαν μοι δώρησαι, αεί συντετριμμένην, πτωχείαν δέ πνευματικήν, ίνα ταύτά σοι προσοίσω, ως δεκτήν θυσίαν μόνε Σωτήρ.

Κριτά μου καί γνώστά μου, ο μέλλων πάλιν έρχεσθαι, σύν τοίς Αγγέλοις, κρίναι Κόσμον άπαντα, ιλέω σου όμματι, τότε ιδών με φείσαι, καί οίκτηιρόν με Ιησού, τόν υπέρ τήν πάσαν φύσιν, τών ανθρωπων αμαρτήσαντα.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Απάσας εξέστησας, τή ξένη πολιτεία σου, Αγγέλων τάξεις, βροτών τά συστήματα, αϋλως βιώσασα, καί φύσιν υπερβάσα, ανθ' ών ως άϋλος τοίς ποσίν, επιβαίνουσα Μαρία, Ιορδάνην διεπέρασας.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Τόν Κτίστην ιλέωσαι, υπέρ τών ευφημούντων σε, οσία Μήτερ, ρυσθήναι κακώσεων, καί θλίψεων τών κύκλω, συνεπιτιθεμένων, ίνα ρυσθέντες τών πειρασμών, μεγαλύνωμεν απαύστως, τόν δοξάσαντά σε Κύριον.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ο δείξας εράσμιον τό Νύμφης Κάλλος άριστον, Ρουβήν, Ανδρέας, ζήτω ψάλτης κράτιστος, Χριστόν ιλασκόμενος, καί μή αποθανέτω, αλλ' ώσπερ στόμα Θεού, πολλούς αδελφούς, Χριστώ προσάγοι, επί τράχηλον Εχθρού ατελεύτητον.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν υπερυψώσωμεν, τό θείον Πνεύμα, πιστώσ προσκυνήσωμεν, Τριάδα αχώριστον, Μονάδα κατ' ουσίαν, ως φώς καί φώτα καί ζωήν, καί ζωάς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσαν τά πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Πόλιν σου φύλαπτε, Θεογεννήτορ πάναγνε, εν σοί γάρ αύτη, πιστώς βασιλεύουσα, εν σοί καί κρατύνεται, καί διά σου νικώσα, τροπούται πάντα πειρασμόν, καί σκυλεύει πολεμίους καί διέππει τό υπήκοον.

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

Εις τά Απόστιχα τών Αίνων Ιδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Ταίς ληστρिकाίς εφόδοις, περιπεσούσα ψυχή μου, δεινώς τετραυμάτισαι, εξ οικείων πταισμάτων, παραδοθείσα ανοήτοις εχθροίς, αλλ' ως έχουσα καιρόν, εν κατανύξει βόησον. Ελπίς απηλπισμένων, ζωή απεγνωσμένων, Σωτήρ ανάστησον, καί σώσόν με.

Στίχ. Ενεπλήσθημεν τό πρωϊ τού ελέους σου...

Καί πάλιν τό αυτό

Στίχ. Καί έστω η λαμπρότης Κυρίου τού Θεού...

Μαρτυρικόν

Τόν θώρακα τής Πίστεως, ενδυσάμενοι καλώς, καί τώ τύπω τού Σταυρού, καθοπλίσαντες εαυτούς, στρατιώται ευσθενείς ανεδείχθητε, τοίς τυράννοις ανδρείως αντικατέστητε, καί διαβόλου τήν πλάνην κατηδαφίσατε, νικηταί γενόμενοι, τών στεφανων ηξιώθητε, πρεσβεύσατε αεί υπέρ ημών, εις τό σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέχου τάς φωνάς τών οικετών σου, πάναγνε Παρθένε Θεοτόκε, καί πρέσβευε απαύστως, πλημμελημάτων λύσιν, καί ειρήνην δωρηθήναι ημίν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής προφητείας Ἦχος πλ. β'

Εύσπλαγχνε μακρόθυμε, Παντοκράτορ Κύριε, κατάπεμψον τό έλεός σου, επί τόν λαόν σου.

Δόξα... Καί νύν Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός 96

Ο Κύριος εβασίλευσεν, αγαλλιάσθω η γή.

Στίχ. Προσκυνήσατε αὐτῷ πάντες Ἄγγελοι αὐτοῦ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΜΒ', 5-16)

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανόν, καὶ πῆξας αὐτόν, ὁ στερεώσας τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ διδούς πνοὴν τῷ λαῷ τῷ ἐπ' αὐτῆς, καὶ πνεῦμα τοῖς πατοῦσιν αὐτήν. Εγὼ Κύριος ὁ Θεός ἐκάλεσά σε ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ κρατήσω τῆς χειρὸς σου, καὶ ἐνισχύσω σε, καὶ ἔδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν, ἀνοίξαι ὀφθαλμοὺς τυφλῶν, ἐξαγαγεῖν ἐκ δεσμῶν δεδεμένους, καὶ ἐξ οἴκου φυλακῆς καθημένους ἐν σκότει. Εγὼ Κύριος ὁ Θεός, τοῦτό μου ἐστὶ τὸ ὄνομα, τὴν δόξαν μου ἐτέρω οὐ δώσω, οὐδὲ τὰς ἀρετὰς μου τοῖς γλυπτοῖς, τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἰδοὺ ἤκασι, καὶ καινὰ, ἃ ἐγὼ ἀναγγέλλω, καὶ πρὸ τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐδηλώθη ἡμῖν. Ὑμνήσατε τῷ Κυρίῳ ὕμνον καινόν, ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ ἄνω, δοξάζετε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπ' ἄκρου τῆς γῆς, οἱ καταβαίνοντες εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πλέοντες αὐτήν, αἱ νῆσοι, καὶ οἱ κατοικοῦντες αὐτάς. Ευφράνθητι ἔρημος, καὶ αἱ κῶμαι αὐτῆς, ἐπαύλεις, καὶ οἱ κατοικοῦντες Κηδάρ, ευφρανθήσονται οἱ κατοικοῦντες πέτραν, ἀπ' ἄκρου τῶν ὀρέων βοήσουσι, δώσουσι τῷ Θεῷ δόξαν, τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ ἐν ταῖς νήσοις ἀναγγελοῦσι. Κύριος ὁ Θεός τῶν δυνάμεων ἐξελεύσεται, καὶ βοηθήσεται ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ μετὰ ἰσχύος. Εσιώπησα ἀπ' αἰῶνος, μὴ καὶ αἰεὶ σιωπήσομαι, καὶ ἀνέξομαι; ὥς ἡ τίκτουσα ἐκαρτέρησα, ἐκστήσω καὶ ξηρανῶ ἅμα, ἐρημώσω ὄρη καὶ βουνούς, καὶ πάντα χόρτον αὐτῶν ξηρανῶ, καὶ θήσω ποταμούς εἰς νήσους, καὶ ἔλη ξηρανῶ, καὶ ἄξω τυφλοὺς ἐν ὁδῷ, ἃ οὐκ ἐγνώσαν, καὶ τρίβους, ἃς οὐκ ᾔδεισαν, πατήσαί ποιήσω αὐτοὺς, ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιά εἰς ευθείαν, ταῦτα τὰ ῥήματα ποιήσω αὐτοῖς, καὶ οὐκ εγκαταλείψω αὐτούς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός 96

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ Ἄσμα καινόν.

Στίχ. Αλαλάξατε τῷ Θεῷ πάσα ἡ γῆ.

τ76[top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Αυτεξουσίως ἐξεδύθην, τῇ πρώτῃ μου παραβάσει, τῶν ἀρετῶν τὴν εὐπρέπειαν, ἡμφιασάμην δὲ ταύτην αὐθις, τῇ πρὸς με συγκαταβάσει

σου Λόγε Θεού, ου παρείδες γάρ με τόν εν δεινοίς παθήμασι
καταστιχθέντα, καί ληστρικώς οδοπατηθέντα, αλλά τή παναλκεί σου
δυναστεία περιποιησάμενός με, αντιλήψεως ηξίωσας Πολυέλεε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, καί πάσαν νόσον
θεραπεύετε, καί νύν πρεσβεύσατε, ρυσθήναι τών παγίδων τού
εχθρού, τās ψυχάς ημών δεόμεθα.

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμᾶς

Ηλούμενος Κύριε Σταυρώ, Αδάμ τό χειρόγραφον, τή θεία λόγῃ
διέρρηξας, διό διάρρηξον, τούς δεσμούς μου Λόγε, όπως σοι
αινέσεως, θυσίαν θύσω πίστει γηθόμενος, καιρόν ευπρόσδεκτον, τῆς
νηστείας νύν ευράμενος ὄν εἰς πάντων, σωτηρίαν ἔδειξας.

Νηστείας λαμπρότητι ποτέ, Μωϋσῆς λαμπόμενος, Θεοῦ τήν δόξαν
τεθέαται, τούτον ζηλώσασα, ταπεινή ψυχή μου, τόν Σταυρώ
τανύσαντα, παλάμας διά σέ αγαθότητι, ἔργοις θεράπευσον,
εγκρατείας καί δεήσεως, όπως τύχης, θείας απολαύσεως.

Ἔτερον Προσόμοιον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. β'

Αρχαγγελικῶς ανυμνήσωμεν

Τόν ζωοποιόν προσκυνούντες σου Σταυρόν, τῆς αφράστου πρός
ημᾶς σου, αμέτρου αγαθότητος Χριστέ, καί εν αὐτῷ φωτισθέντες τās
ψυχάς, ανυμνούμεν σε απαύστως, αιτούμενοι ευθύμως εν χαρά,
τελέσαι τό στάδιον τῆς Νηστείας, καί φθάσαι τά Πάθη σου ανυμνήσαι,
Κύριε, δι' ὧν ἔσωσας ημᾶς.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια δ'

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος βαρύς Ψαλμός 98

Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών, καί προσκυνείτε τῷ υποποδίῳ τών
ποδῶν αὐτοῦ.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν οργιζέσθωσαν λαοί.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΗ', 20-33)

Εἶπε Κύριος. Κραυγή Σοδόμων καί Γομόρρας πεπλήθυνται πρός με,
καί αι αμαρτίαι αὐτῶν μεγάλαι σφόδρα. Καταβάς οὖν ὅψομαι, εἰ κατά
τήν κραυγήν αὐτῶν τήν ερχομένην πρός με, συντελούνται, εἰ δέ μή,
ἵνα γνῶ. Καί αποστρέψαντες ἐκεῖθεν οἱ ἄνδρες, ἦλθον εἰς Σδόμα.

Αβραάμ δέ ἐτι ἦν εσθηκῶς ἐναντι Κυρίου. Καί ἐγγίσας Αβραάμ, εἶπε. Μὴ συναπολέσης δίκαιον μετὰ ἀσεβούς, καί ἐστὶ ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής, ἐάν ὡσι πεντήκοντα δίκαιοι ἐν τῇ πόλει, ἀπολείς αὐτούς; οὐκ ἀνήσεις πάντα τὸν τόπον ἐνεκεν τῶν πεντήκοντα δικαίων, ἐάν ὡσιν ἐν αὐτῇ; Μηδαμῶς σύ ποιήσης ὡς τὸ ῥῆμα τοῦτο, τοῦ ἀποκτείνειν δίκαιον μετὰ ἀσεβούς, καί ἐστὶ ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής, μηδαμῶς, ὁ κρίνων πάσαν τὴν γῆν, οὐ ποιήσεις κρίσιν, Εἶπε δὲ Κύριος. Εἴαν εὕρω ἐν Σοδόμοις πεντήκοντα δικαίους ἐν τῇ πόλει, ἀφήσω πάντα τὸν τόπον δι' αὐτούς. Καί ἀποκριθεὶς Αβραάμ, εἶπε. Νῦν ἡρξάμην λαλήσαι πρὸς τὸν Κύριόν μου, ἐγὼ δὲ εἰμι γῆ καὶ σποδός. Εἴαν δὲ ἐλαττονωθῶσιν οἱ πεντήκοντα δίκαιοι εἰς τεσσαρακονταπέντε, ἀπολείς, ἐνεκεν τῶν πέντε, πάσαν τὴν πόλιν. Καί εἶπεν, οὐ μὴ ἀπολέσω, ἐάν εὕρω, ἐκεῖ τεσσαρακονταπέντε. Καί προσέθηκεν ἐτι λαλήσαι πρὸς αὐτόν, καί εἶπεν. Εἴαν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ τεσσαράκοντα; Καί εἶπεν, οὐ μὴ ἀπολέσω, ἐνεκεν τῶν τεσσαράκοντα. Καί εἶπε. Μήτι, Κύριε, ἐάν λαλήσω; ἐάν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ τριάκοντα; Καί εἶπεν, οὐ μὴ ἀπολέσω, ἐνεκεν τῶν τριάκοντα. Καί εἶπεν. Ἐπειδὴ ἔχω λαλήσαι πρὸς τὸν Κύριον, ἐάν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ εἴκοσι; Καί εἶπεν. Οὐ μὴ ἀπολέσω, ἐνεκεν τῶν εἴκοσι. Καί εἶπε. Μήτι, Κύριε, ἐάν λαλήσω ἐτι ἅπαξ; ἐάν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ δέκα; Καί εἶπεν, οὐκ ἀπολέσω, ἐνεκεν τῶν δέκα. Ἀπήλθε δὲ ὁ Κύριος, ὡς ἐπαύσατο λαλῶν τῷ Αβραάμ, καὶ Αβραάμ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός 98

Αλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ.

Στίχ. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΙΣΤ', 17 - ΙΖ' 17)

Ὁ δεχόμενος παιδεῖαν, ἐν ἀγαθοῖς ἐστὶ. ὁ δὲ φυλάσσω ἐλέγχους, σοφισθήσεται. Ὃς φυλάσσει τὰς ἐαυτοῦ οδοὺς, τηρεῖ τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν, ἀγαπῶν δὲ ζωὴν αὐτοῦ, φείσεται στόματος αὐτοῦ. Πρὸ συντριβῆς ἡγεῖται ὕβρις, πρὸ δὲ πτώματος κακοφροσύνη. Κρείσσων πρᾶϋθυμος μετὰ ταπεινώσεως, ἢ ὅς διαιρεῖται σκύλα μετὰ ὑβριστῶν. Συνετός ἐν πράγμασιν εὐρετὴς ἀγαθῶν, πεποιθὼς δὲ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ μακαριστός. Τοὺς σοφοὺς καὶ συνετούς, φαύλους καλοῦσιν, οἱ δὲ γλυκεῖς ἐν λόγῳ, πλείονα ἀκούσονται. Πηγὴ ζωῆς ἐννοία τοῖς κεκτημένοις, παιδεῖα δὲ ἀφρόνων κακὴ. Καρδία σοφοῦ νοήσῃ τὰ ἀπὸ τοῦ ἰδίου στόματος, ἐπὶ δὲ χεῖλεσι φορέσῃ ἐπιγνωμοσύνην. Κηρία μέλιτος λόγοι καλοί, γλύκασμα δὲ αὐτοῦ ἰασὶς ψυχῆς. Εἰσὶν οδοί, δοκοῦσαι ὀρθαί εἶναι ἀνδρί, τὰ μέντοι τελευταία αὐτῶν βλέπει εἰς πυθμένα Ἄδου. Ἀνὴρ ἐν πόνοις πονεῖ ἐαυτῷ, καὶ ἐκβιάζεται τὴν

απώλειαν εαυτού. Ο μέντοι σκολιός επί τώ εαυτού στόματι φορεί τήν απώλειαν. Ανήρ άφρων ορύσσει εαυτώ κακά, επί δέ τών εαυτού χειλέων θησαυρίζει πύρ. Ανήρ σκολιός διαπέμπεται κακά, καί λαμπτήρα δόλου πυρσεύει κακοίς, καί διαχωρίζει φίλους. Ανήρ παράνομος αποπειράται φίλων, καί απάγει αυτούς εις οδούς ουκ αγαθάς, στηρίζων δέ οφθαλμούς αυτού, λογίζεται διεστραμμένα, επιδάκνων δέ τοίς χείλεσιν αυτού, ορίζει πάντα τά κακά, ούτος κάμινός εστι κακίας. Στέφανος καυχήσεως γήρας, εν δέ οδοίς δικαιοσύνης ευρίσκεται. Κρείσσων ανήρ μακρόθυμος, ισχυρού. Ο δέ κρατών οργής, κρείσσων τού καταλαμβανομένου πόλιν. Εις κόλπους επέρχεται πάντα τοίς αδίκοις, παρά δέ Κυρίου πάντα τά δίκαια. Κρείσσων ψωμός μεθ' ηδονής εν ειρήνη ή οίκος πλήρης πολλών αγαθών, καί αδίκων θυμάτων μετά μάχης. Οικέτης νοήμων κρατήσσει δεσποτών αφρόνων, εν δέ αδελφοίς διελείται μέρη. Ωσπερ δοκιμάζεται εν καμίνω άργυρος καί χρυσός, ούτως εκλεκταί καρδίαι παρά Κυρίω. Κακός υπακούει γλώσσης παρανόμων, δίκαιος δέ ου προσέχει χείλεσι ψευδέσιν. Ο καταγελών πτωχού, παροξύνει τόν ποιήσαντα αυτόν. Ο δέ επιχαίρων απολλυμένω, ουκ αθωωθήσεται. Ο δέ επισπλαγχνιζόμενος ελεηθήσεται. Στέφανος γερόντων, τέκνα τέκνων, καύχημα δέ τέκνων, πατέρες αυτών. Τού πιστού όλος ο κόσμος τών χρημάτων, τού δέ απίστου ουδέ οβολός. Ουχ αρμόσει άφρονι πιστά, ουδέ δικαίω χείλη ψευδή. Μισθός χαρίτων, η παιδεία τοίς χρωμένοις, ού δ' άν επιστρέψη, ευοδωθήσεται. Ος κρύπτει αδικήματα ζητεί φιλίαν, ός δέ μισεί κρύπτειν, διΐστησι φίλους καί οικείους. Συντρίβει απειλή καρδίαν φρονίμου, άφρων δέ μαστιγωθείς, ουκ αισθάνεται. Αντιλογίας εγείρει πάς κακός. Ο δέ Κύριος άγγελον ανελεήμονα εκπέμπει αυτώ. Εμπεσείται μέριμνα ανδρί νοήμονι, οι δέ άφρονες διαλογιούνται κακά. Ός αποδίδωσι κακά αντί αγαθών, ου κινηθήσεται κακά εκ τού οίκου αυτού. Εξουσίαν δίδωσι λόγοις αρχή δικαιοσύνης, προηγείται δέ τής ενδείας στάσις καί μάχη. Ός δίκαιον κρίνει τόν άδικον, άδικον δέ τόν δίκαιον, ακάθαρτος καί βδελυκτός παρά θεώ. Ίνα τί υπήρξε χρήματα άφρονι; κτήσασθαι γάρ σοφίαν ακάρδιος ου δυνήσεται. Ός υψηλόν ποιεί τόν εαυτού οίκον, ζητεί συντριβήν. Ο δέ σκολιάζων τού μαθείν, εμπεσείται εις κακά. Εις πάντα καιρόν φίλος υπαρχέτω σοι, αδελφοί δέ εν ανάγκαις χρήσιμοι έστωσαν.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εξέτεινας Χριστέ, τās παλάμας εν Ξύλῳ, ἰώμενος πληγὴν, τοῦ Ἀδάμ
ταῖς πληγαῖς σου, διό ἱκετεύω σε, τās πληγὰς μου θεράπευσον, ἄς
ἀπέθετο, εν τῇ ψυχῇ μου ὁ πλάνος, καί ἀξιώσον, εν προσευχῇ καί
νηστεία, Σωτήρ θεραπεύσαι σε.

Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν ἐπὶ σταυροῦ,
ἠπλωμένον εβόα, Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρί καί τῷ Πνεύματι, τίς ἡ
ἀφατος, οικονομία σου αὕτη, δι' ἧς ἔσωσας, τό τῶν ἀχράντων χειρῶν
σου, Οικτίρμον πλαστούργημα;

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. β' Ελπίς τοῦ Κόσμου

Σταυρέ τοῦ Κόσμου φυλακτήρ, τῶν δαιμόνων διώκτα, τοὺς σέ
κτωμένους εν παντί, προστασίαν ἄμαχον, ἀξιώσον τό τῆς Νηστείας
διελθεῖν υπόλοιπον εν συνειδήσει καθαρὰ, εὐθύνων τās ψυχὰς ἡμῶν,
ἐνώπιον Χριστοῦ, Ξύλον εὐλογημένον.

Σταυροθεοτοκίον

Αγνή Παρθένε καί σεμνή, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, ὅτε παρέστης τῷ
Σταυρῷ, τοῦ Υἱοῦ καί θεοῦ σου, μή φέρουσα Ορὰν τās παροινίας τῶν
ἐχθρῶν, ἐκραυγαζες οδυνωμένη μητρικῶς. Πῶς φέρεις ὦ
Φιλάνθρωπε τās πάντων ἀπειλάς; Δόξα τῇ μακροθυμῇ σου.

Τριώδιον Ποίημα Ἰωσήφ Ὡδή ε' Ἦχος γ' Ὁ φωτῖσας τῇ ἐλλάμψει

Ὁ ἐκτείνας ουρανόν ὡσεὶ δέρριν ἐξέτεινας, τās παλάμας, εν Σταυρῷ
Ἰησοῦ υπεράγαθε, διό ἱκετεύω σε, κατατεινόμενον ἐχθροῦ με, ταῖς
ἐπηρείαις οἰκτείρησον.

Αφύπνωσας, εν Σταυρῷ Ἰησοῦ υπεράγαθε, ἐγρήγορσιν, σωτηρίας
ἡμῖν παρεχόμενος, τοῖς κειμένοις Κύριε, εν κατωτάτῳ ἀπωλείας, ὅθεν
σε πίστει δοξάζομεν.

Τοῦ Πάθους σου, τὴν ἡμέραν ἰδεῖν καταξίωσον, τοὺς δούλους σου,

φωτισθέντας καρδίας φαιδρότητι, καί τήν ζωηφόρον σου, Σωτήρ
Ανάστασιν υμνούντας, τό κράτος τῆς Βασιλείας σου.

Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε, εν σταυρῷ ηρτημένον η Πάναγνος, ηλάλαζε, τετρωμένη
τά σπλάγχνα καί έλεγε. Διά σπλάγχνα Κύριε, σών οικτιρμών παθείν
ηνέσχου, πάσι παρέχων απάθειαν.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος πλ. β' Εκ νυκτός ορθρίζοντα

Εν Σταυρῷ Φιλάνθρωπε τάς χείράς σου, ήπλωσαν, ήλωσαν,
νύξαντες καί τήν Πλευράν, τή λόγχη Ιουδαίοι, καί φέρεις πάντα
Χριστέ, ίνα ημείς σωθώμεν.

Ξύλου βρώσει τέθνηκέ ποτε ο Αδάμ, πάλιν δέ εύρατο, εν τῷ ξύλῳ τοῦ
Σταυροῦ, ζωήν, δι' ής Οικτίρμον, επάπολαύει τρυφής, ένδον τοῦ
Παραδείσου.

Δόξα...

Μονάδα τή φύσει σε Τριάς ανυμνώ, άναρχον, άκτιστον, αρχικήν
βασιλικήν, υπερτελή Ενάδα, Θεόν καί φώς καί ζωήν, δημιουργόν τοῦ
Κόσμου.

Καί νύν... θεοτοκίον

Εν τή υπερφυεί σου κυήσει Αγνή, νόμοι σοι φύσεως, καταλύονται
σαφώς, καί γάρ ασπόρως τίκτεις, τόν πρό αιώνων Θεόν, εκ Πατρός
γεννηθέντα.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τόν Σταυρόν τήν Λόγχην καί τούς Ήλους σου, σέβομαι Δέσποτα, δι'
αυτών γάρ τῆς φθοράς, ημάς απελευτρώσω, εν τῷ σώ πάθει Χριστέ,
απαθανατισθέντας.

Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί οδήγησον
καμέ, εν τοίς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτήρ, ποιείν τό
θέλημά σου.

Ωδή η'

Θαύματος υπερφυσούς

Ήμβλυνας τοῦ πονηροῦ Σώτερ τά κέντρα, καθηλούμενος ήλοις εν
ξύλῳ, ακανθών διάδημα, ανεδύσω χλευαστικώς, εκριζών τῆς
παραβάσεως τήν άκανθαν, διό ανυμνούντές σοι κραυγάζομεν.
Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω εις πάντας
τούς αιώνας.

Ἦπλωσας ἐπὶ Σταυροῦ Χριστέ παλάμας, τό ἀνθρώπινον ἐπισυνάγων,
πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν, καὶ τὴ λόγχῃ τὴν σὴν Πλευράν, κεντηθῆναι
κατεδέξω, ἀναβλύσας ἡμῖν, πηγὴν φωτισμοῦ τοῖς ἀναμέλπουσιν.
Εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτω εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Ρεῖθροις εὐσπλαγχνίας σου Οικτίρμον, ἀποκάθαρόν μου τὴν καρδίαν,
ἀμαρτίας δῆγματι, σπιλωθείσαν καὶ ποταμούς, κατανύξεως πηγάζειν
με ἀξίωσον, Χριστέ Ἰησοῦ, ἵνα κραυγάζω σοι. Εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις
πάσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Στάμνον σε τό θεῖον Μάννα κεκτημένην, τῆς θεότητος ἐγνώμεν Κόρη,
κιβωτόν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν, θρόνον Θεοῦ, καὶ παλάτιον καὶ
γέφυραν μετάγουσαν, πρὸς θεῖαν ζωὴν τοὺς ἀναμέλποντας.
Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτω εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος

Τῶν Παίδων τὴν ὁδὴν

Σταυροῦται ὁ Χριστός, καὶ ζωούμενος ἐγὼ συμπάλλω τοῖς Παισίν.
Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ κόσμος ἐκ φθοράς, τὴ σταυρώσει σου ρυσθεῖς, συμπάλλει τοῖς
Παισίν. Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα

Τριάς ἰσοκλεής, Ὁμοούσιε Μονάς, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ τό Πνεῦμα,
σώσόν με τὸν πίστει υμνοῦντά σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸν τόκον τῆς ἀγνῆς, Θεοτόκου προσκυνῶ, συμπάλλων τοῖς Παισίν.
Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Υμνῶ σου τὸν Σταυρόν, δι' οὗ σέσωσμαι Σωτήρ, συμπάλλων τοῖς
Παισίν. Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καὶ προσκυνούμεν τὸν Κύριον

Ὁ Εἰρμός

Τῶν Παίδων τὴν ὁδὴν, ἐκμιμούμενος βοῶ, συμπάλλων τοῖς Παισίν.
Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδή θ'

Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου

Εἶδεν Ἡλιοῦ τὸν Κύριον, ἐν λεπτοτάτῃ αὐρά, λεπτύνας πρότερον,

σάρκα προσευχών, καί νηστειών επιδόσεσιν, όν ζηλούσα ψυχή μου απόρριπον, τών ηδονών τό πάχος, όπως θεάση τόν ποθούμενον.

Ξύλω ανυψώσας πρότερον, ο Μωϋσής τόν όφιν, Σώτερ ετύπου σου τήν ανύψωσιν, τήν εν Σταυρώ υπεράγαθε, ιοβόλου κακίας τού όφεως, δι' ού απελυτρώσω, πάντα τά έθνη προσκυνούντά σε.

Τάφω ραθυμίας κείμενος, επιβαρούντα έχων, λίθον πωρώσεως, τόν αείζων μή συνιών Σώτερ λόγον σου, καί τού φόβου σου μή αισθανόμενος, οικτείρησόν με σώσον, τώ σώ ελέει πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Πάντων υπερτέρα Δέσποινα, τής τών παθών κακίας, δείξον υπέρτερον, τόν δοξάζοντα παναληθή Θεοτόκον σε, καί υμνούντα τόν τόκον σου άχραντε, τόν ακαταληψία, θεοχαρίτωτε τιμώνμενον.

Ειρμός άλλος

Ασπόρου συλλήψεως

Σταυρούσαι καί σώζεις με, καί θνήσκεις καί ζωοίς εμέ, ώ ευσπλαγχνίας! ώ φιλανθρωπίας σου! τίς είδε, τίς ήκουσε, Δεσπότην υπέρ δούλων ελόντα θάνατον Ορατόν; αλλά δόξα τή αρρήτω, αγαθότητί σου Κύριε.

Ο ήλιος έδυσε, σταυρούμενον ως είδέ σε, πώς γάρ μή έδυ, τήν ύβριν αισθόμενος, τού Δημιουργού αυτού, ως καί η κτίσις πάσα, συγκλονουμένη τοίς σταυρωταίς, σιωπώσα ανεβόα. Ότι σύ Θεός υπάρχεις παντός.

Δόξα...

Μόνου Μονογεννήτορ, μονογενούς Υιού Πατήρ καί μόνε μόνου, φώς φωτός απαύγασμα, καί μόνον μόνως μόνου, Θεού άγιον Πνεύμα, Κυρίου Κύριον όντως όν, ώ Τριάς μονάς αγία, σώσόν με θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό θαύμα τού τόκου σου, εκπλήττει με Πανάμωμε, πώς συλλαμβάνεις, ασπόρως τόν άληπτον; ειπέ πώς παρθενεύεις, γεννήσασα ως μήτηρ; Τό υπέρ φύσιν πίστει λαβών, τό τικτόμενον προσκύνει, όσα θέλει γάρ καί δύναται,

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Δι' ημάς υπέστη σου, έκαστον μέλος πάθημα, πυγμήν η κάρα, η όψις ραπίσματα, αι χείρες προσηλώσεις, καί η πλευρά τήν λόγχην, καί τά εξαίρετα τού Σταυρού, αλλά δόξα τή αρρήτω, ευσπλαγχνία σου Σωτήρ ημών.

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου,
άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τās φύσεις, διό
σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων Ιδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Ο μετά ληστών, εν Σταυρώ προσπαγείς Χριστέ ο Θεός, καί τώ
μώλωπί σου, τήν ανθρωπίνην φύσιν ιασάμενος, μή παρίδης με
νοητοίς οδοστάταις, καί λησταίς ασωματοίς εμπεσόντα, καί τής
αρετής υπ' αυτών εκδυθέντα, καί χαλεπώς τραυματισθέντα, παρά
μηδενός δέ τών οσίων, ιαθήναι δυνάμενον, ημίθνητος γάρ ειμι,
βραχύτατον έχων ζωής λείψανον, τήν εις σέ μόνην ελπίδα, τόν καί
νεκροίς ζωήν παρέχοντα, αλλά κατάδησόν μου τά τραύματα, τήν σήν
επιστάξας μοι χρηστότητα, μόνε Φιλάνθρωπε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τί υμάς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβίμ; ὅτι υμίν επανεπαύσατο Χριστός,
Σεραφίμ; ὅτι απαύστως εδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τό γάρ σῶμα
απεστράφητε. Δυνάμεις; ενεργεῖτε εν τοίς θαύμασι. Πολλά υμῶν τά
ονόματα, καί μείζονα τά χαρίσματα, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τās
ψυχάς ημῶν.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινού! ὦ φρικτῆς
εγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, εν σταυρώ σε ως ἔβλεπεν, εν μέσω
δύω, ληστών κρεμάμενον, ὃν δίχα πόνου, καί φθοράς τέτοκε, πῶς σε
ο ἄνομος, δῆμος καί ἀχάριστος, σπλάγχνον ἐμόν, Ἰησοῦ γλυκύτατε,
σταυρώ προσήλωσεν;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας Ἦχος πλ. α'

Υπερύμνητος εἰ Χριστέ ο Θεός ημῶν, ο σαλεύων τήν γήν, εις τό
επιστρέψαι, καί σωθῆναι τούς κατοικοῦντας εν αὐτῇ, καί πάλιν
στερεών αὐτήν, διὰ ἰδίαν ἀγαθότητα, καί ἀφατον ευσπλαγχνίαν,
πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός ρ'

Ἐλεος καὶ κρίσιν ἄσομαί σοι, Κύριε.

Στίχ. Ψαλὼ καὶ συνήσω ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΜΕ', 11-17)

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ, ὁ ποιήσας τὰ ἐπερχόμενα. Ερωτήσατέ με περὶ τῶν υἱῶν μου, καὶ περὶ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν μου ἐντείλασθέ μοι. Εγὼ ἐποίησα τὴν γῆν, καὶ ἄνθρωπον ἐπ' αὐτῆς, ἐγὼ τῇ χειρὶ μου ἐστερέωσα τὸν οὐρανόν, ἐγὼ πάσι τοῖς ἀστροῖς ἐνετείλαμην, ἐγὼ ἡγείρα αὐτὸν μετὰ δικαιοσύνης βασιλέα, καὶ πάσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ εὐθεῖαι, οὗτος οἰκοδομήσει τὴν πόλιν μου, καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου ἐπιστρέψει, οὐ μετὰ λύτρων, οὐδὲ μετὰ δώρων, εἶπε Κύριος Σαβαώθ. Οὕτω λέγει Κύριος. Ἐκοπίασεν Αἴγυπτος, καὶ ἐμπορεῖα Αἰθιοπῶν, καὶ οἱ Σεβαείμ ἄνδρες ὑψηλοὶ ἐπὶ σέ διαβήσονται, καὶ σοὶ ἔσονται δούλοι, καὶ ὀπίσω σου ἀκολουθήσουσι δεδεμένοι χειροπέδαις, καὶ διαβήσονται πρὸς σέ, καὶ προσκηνήσουσί σοι, καὶ προσεύξονται ἐν σοί, ὅτι ὁ Θεός ἐν σοί ἐστι, καὶ οὐκ ἐστὶ Θεός πλὴν σου. Σὺ γάρ εἰ Θεός, καὶ οὐκ ἤδειμεν. Ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ Σωτήρ. Αἰσχυνθήσονται καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πορεύσονται ἐν αἰσχύνῃ. Εἰγκαινίζεσθε πρὸς με, νῆσοι. Ἰσραὴλ σώζεται ὑπὸ Κυρίου σωτηρίαν αἰώνιον, οὐκ αἰσχυνθήσονται, οὐδὲ μὴ ἐντραπῶσιν ἕως τοῦ αἰῶνος ἔτι, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρα'

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου πρὸς σέ ἐλθέτω.

Στίχ. Μὴ ἀποστρέψης τό πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ.

τ77 [top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ἰδιόμελον
Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἐξ Ἱερουσαλήμ, σοῦ τῶν θείων ἐντολῶν ἐξερχόμενος, καὶ πρὸς τὰ πάθη τῆς Ἱερικῶς καταντήσας, τῇ δόξῃ τῆς ατιμίας, τῶν βιωτικῶν μελημάτων κατασυρεῖς, λησταῖς περιέπεσον τῶν λογισμῶν, τῆς υιοθεσίας τῇ χάριτι, τὸν χιτῶνα ὑπ' αὐτῶν ἐκδυθεῖς, καὶ ταῖς πληγαῖς, ὡς ἄπνους κατάκειμαι. Ἱερεὺς δὲ παρῶν, καὶ τό πτώμα κατιδῶν, οὐ προσέσχε. Λευϊτης, καὶ αὐτὸς βδελυζάμενος, ἀντιπαρήλθέ μοι. Σὺ δὲ Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου ἀφράστως σαρκωθεῖς, τῇ ἐκχύσει τοῦ

σωτηρίου, καί εκουσίως εκ πλευράς σου, εκχυθέντος Αίματος καί ύδατος, ως έλαιον επιστάξας Χριστέ ο Θεός, τάς ουλάς τών τραυμάτων μου, τή μοτώσει περίσφιγξον, καί πρός ουράνιον συγκαταρίθμησον χώρον, ως εύσπλαγχνος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, ουκ ηρνήσαντό σε, ουκ απέστησαν από τών εντολών σου, ταίς αυτών πρεσβείαις ελέησον ημάς.

Στιχηρά Προσόμοια τής Θεοτόκου τά παρόντα γ', ποιούντες
αυτά επτά

Ήχος πλ. β' Όλην αποθέμενοι

Βουλήν προαιώνιον, αποκαλύπτων σοι Κόρη, Γαβριήλ εφέστηκε, σέ κατασπαζόμενος, καί φθεγγόμενος. Χαίρε γή άσπορε, χαίρε βάτε άφλεκτε, χαίρε βάθος δυσθεώρητον, χαίρε η γέφυρα, πρός τούς ουρανούς η μετάγουσα, καί κλίμαξ η μετάρσιος, ήν ο Ιακώβ εθεάσατο, χαίρε θεία στάμνε, τού μάννα, χαίρε λύσις τής αράς, χαίρε Αδάμ η ανάκλησις, μετά σου ο Κύριος.

Φαίνη μοι ως άνθρωπος, φησίν η άφθορος Κόρη, πρός τόν Αρχιστράτηγον, καί πώς φθέγγη ρήματα υπερ άνθρωπον; μετ' εμού έφης γάρ, τόν Θεόν έσεσθαι, καί σκηνώσειν έν τή μήτρα μου, καί πώς γενήσομαι, λέγε μοι, χωρίον ευρύχωρον, καί τόπος αγιάσματος, τού τοίς Χερουβίμ επιβαίνοντος; Μή με δελεάσης απάτη, ου γάρ έγνω ηδονήν, γάμου υπάρχω αμύητος, πώς ούν παίδα τέξομαι;

Θεός όπου βούλεται, νικάται φύσεως τάξις, φησίν ο Ασώματος, καί τά υπέρ άνθρωπον διαπράττεται, τοίς εμοίς πίστευε, αληθέσι ρήμασι, Παναγία υπεράμωμε. Η δέ εβόησε. Γένοιτό μοι νύν ως τό ρήμά σου, καί τέξομαι τόν άσαρκον, σάρκα εξ εμού δανεισάμενον, όπως αναγάγη, τόν άνθρωπον ως μόνος δυνατός, εις τό αρχαίον αξίωμα, διά τής συγκράσεως.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β' Θεοφάνους

Τό απ' αιώνος μυστήριον, ανακαλύπτεται σήμερον, καί ο Υιός τού Θεού, Υιός ανθρώπου γίνεται, ίνα τού χείρονος μεταλαβών, μεταδώ μοι τού βελτίονος, εψεύσθη πάλαι Αδάμ, καί Θεός επιθυμήσας ου γέγονεν, άνθρωπος γίνεται Θεός, ίνα Θεόν τόν Αδάμ απεργάσεται. Ευφραινέσθω η Κτίσις, χορευέτω η φύσις, ότι Αρχάγγελος Παρθένω,

μετά δέους παρίσταται, καί τό Χαίρε κομίζει, τής λύπης αντίθετον, ο
διά σπλάγχνα ελέους ενανθρωπήσας, Θεός ημών δόξα σοι.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρβ'

Οικτίρμων καί ελεήμων ο Κύριος.

Στίχ. Ευλόγει, η ψυχή μου, τόν Κύριον.

**Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΚΒ', 1-18)**

Εγένετο μετά τά ρήματα ταύτα, ο Θεός επείραζε τόν Αβραάμ, καί
εἶπεν αὐτῷ Αβραάμ, Αβραάμ, καί εἶπεν. Ἰδού ἐγώ. Καί εἶπε. Λάβε τόν
υἱόν σου τόν ἀγαπητόν, ὃν ἠγάπησας, τόν Ἰσαάκ, καί πορεύθητι εἰς
τήν γήν τήν ὑψηλήν, καί ἀνένεγκε αὐτόν ἐκεῖ εἰς ολοκάρπωσιν, ἐπὶ ἐν
τῶν ὀρέων, ὧν ἂν σοι εἴπω. Ἀναστάς δέ Αβραάμ τό πρῶτῳ, ἐπέσαξε
τόν ὄνον αὐτοῦ, παρέλαβε δέ μεθ' αὐτοῦ δύο παῖδας, καί Ἰσαάκ τόν
υἱόν αὐτοῦ, καί σχίσας ξύλα εἰς ολοκάρπωσιν, ἀναστάς ἐπορεύθη, καί
ἦλθεν εἰς τόν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ο Θεός, τή ἡμέρα τή τρίτῃ. Καί
ἀναβλέψας Αβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε τόν τόπον μακρόθεν,
καί εἶπεν Αβραάμ τοῖς παισίν αὐτοῦ. Καθίσατε αὐτοῦ μετὰ τῆς ὄνου,
ἐγώ δέ καί τό παιδάριον, διελευσόμεθα ἕως ὧδε, καί
προσκυνήσαντες, ἀναστρέψομεν πρός ὑμᾶς. Ἔλαβε δέ Αβραάμ τά
ξύλα τῆς ολοκαρπώσεως, καί ἐπέθηκεν Ἰσαάκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, ἔλαβε δέ
καί τό πύρ μετὰ χεῖρας, καί τήν μάχαιραν, καί ἐπορεύθησαν οἱ δύο
ἅμα. Εἶπε δέ Ἰσαάκ πρός Αβραάμ τόν πατέρα αὐτοῦ. Πάτερ, ο δε
εἶπε. Τί ἐστι τέκνον. Εἶπε δέ, Ἰδού τό πύρ καί τά ξύλα, πού ἐστι τό
πρόβατον τό εἰς ολοκάρπωσιν; Εἶπε δέ Αβραάμ, ο Θεός ὀψεται
ἐαυτῷ πρόβατον εἰς ολοκάρπωσιν, τέκνον. Πορευθέντες δέ
ἀμφοτέροι ἅμα, ἦλθον ἐπὶ τόν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ο Θεός, καί
ωκοδόμησεν ἐκεῖ Αβραάμ τό θυσιαστήριον, καί ἐπέθηκε τά ξύλα, καί
συμποδίσας Ἰσαάκ τόν υἱόν αὐτοῦ, ἐπέθηκεν αὐτόν ἐπὶ τό
θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων, καί ἐξέτεινεν Αβραάμ τήν χεῖρα
αὐτοῦ λαβεῖν τήν μάχαιραν, σφάζαι τόν υἱόν αὐτοῦ. Καί ἐκάλεσε
αὐτόν Ἄγγελος Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καί εἶπεν αὐτῷ, Αβραάμ,
Αβραάμ, ο δέ εἶπεν. Ἰδού ἐγώ, καί εἶπε. Μή ἐπιβάλῃς τήν χεῖρά σου
ἐπὶ τό παιδάριον, μηδέ ποιήσῃς αὐτῷ μηδέν, νύν γάρ ἐγνων, ὅτι φοβή
σύ τόν Θεόν, καί οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. Καί
ἀναβλέψας Αβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε, καί ἰδού, κριός
κατεχόμενος ἐν φυτῷ Σαβέκ τῶν κεράτων, καί ἐπορεύθη Αβραάμ, καί
ἔλαβε τόν κριόν, καί ἀνήνεγκεν αὐτόν εἰς ολοκάρπωσιν, ἀντὶ Ἰσαάκ
τοῦ υἱοῦ, αὐτοῦ. Καί ἐκάλεσεν Αβραάμ τό ὄνομα τοῦ τοπποῦ ἐκείνου,
Κύριος εἶδεν, ἵνα εἴπωσι σήμερον, ἐν τῷ ὄρει Κύριος ὠφθη. Καί

εκάλεσεν Ἄγγελος Κυρίου τόν Αβραάμ δεύτερον εκ τού Ουρανού, λέγων. Κατ' εμαυτού ώμοσα, λέγει Κύριος, ού ένεκεν εποίησας τό ρήμα τούτο, καί ουκ εφείσω τού υιού σου τού αγαπητού δι' εμέ, ή μήν ευλογών ευλογήσω σε, καί πληθύνων πληθυνώ τό σπέρμα σου, ως τούς αστέρας τού ουρανού, καί ως τήν άμμον, τήν παρά τό χείλος τής θαλάσσης, καί κληρονομήσει τό σπέρμα σου τās πόλεις τών υπεναντίων, καί ενευλογηθήσονται εν τώ σπέρματί σου πάντα τά έθνη τής γής, ανθ' ών υπήκουσας τής εμής φωνής.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ργ'

Ως εμεγαλύνθη τά έργα σου, Κύριε!

Στίχ. Ευλόγει, η ψυχή μου, τόν Κύριον.

**Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΖ', 17 - ΙΗ' 5)**

Αδελφοί εν ανάγκαις χρήσιμοι έστωσαν, τούτου γάρ χάριν γεννώνται. Ανήρ άφρων επικροτεί καί επιχαίρει εαυτώ, ως καί ο εγγυώμενος εγγύη τόν εαυτού φίλον, επί δέ τών εαυτού χειλέων πύρ θησαυρίζει. Φιλαμαρτήμων χαίρει μάχαις, υψών δέ θύραν αυτού, ζητεί συντριβήν, ο δέ σκληροκάρδιος ου συναντά αγαθοίς. Ανήρ ευμετάβολος γλώσση, εμπεσείται εις κακά, καρδιά δέ άφρονος, οδύνη τώ κεκτημένω αυτήν, ουκ ευφραίνεται πατήρ εφ' υιώ απαιδεύτω, υιός δέ φρόνιμος ευφραίνει μητέρα αυτού. Καρδιά ευφραινομένη ευεκτείν ποιεί, ανδρός δέ λυπηρού ξηραίνεται οστά. Λαμβάνοντος δώρα αδίκως εν κόλποις, ου κατευοδούνται αι οδοί, ασεβής δέ εκκλίνει οδούς δικαιοσύνης. Πρόσωπον συνετόν, ανδρός σοφού, οι δέ οφθαλμοί τού άφρονος επ' άκρα γής. Οργή πατρί υιός άφρων, καί οδύνη τή τεκούση αυτόν. Ζημιούν άνδρα δίκαιον ου καλόν, ουδέ όσιον επιβουλεύειν δυνάσταις δικαίοις. Ός φείδεται ρήμα προέσθαι σκληρόν, επιγνώμων, μακρόθυμος δέ ανήρ, φρόνιμος. Ανοήτω επερωτήσαντι σοφίαν, σοφία λογισθήσεται, εννεόν δέ τις εαυτόν ποιήσας, δόξει φρόνιμος είναι. Προφάσεις ζητεί ανήρ βουλόμενος χωρίζεσθαι από φίλων, εν παντί δέ καιρώ επονείδιστος έσται. Ου χρείαν έχει σοφίας ενδεής φρενών, μάλλον γάρ άγεται αφροσύνη. Όταν έλθη ασεβής εις βάθος κακών, καταφρονεί, επέρχεται δέ αυτώ ατιμία καί όνειδος. Ύδωρ βαθύ λόγος εν καρδιά ανδρός, ποταμός δέ αναπηδών, καί πηγή ζωής, θαυμάσαι πρόσωπον ασεβούς ου καλόν, ουδέ όσιον εκκλίνειν τό δίκαιον εν κρίσει.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΤΗΝ ΙΚΕΤΗΡΙΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΚΑΘΙΣΤΟΝ ΥΜΝΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τή Παρασκευή εσπέρας, περί ώραν δ' τῆς νυκτός σημαίνει
Συναχθέντες δέ εν τῇ Εκκλησίᾳ, εulογήσαντος τοῦ ἱερέως, μετά τόν
Εξάψαλμον, ψάλλομεν αργῶς καί μετά μέλους εἰς Ἦχον πλ. δ' τό,
Θεός Κύριος, καί επέφανεन ημίν... (εκ γ')

Εἰθ οὕτω τό παρόν Τροπάριον αυτόμελον, καί αυτό εκ γ' καί
μετά μέλους.

Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικῶς, λαβών εν γνώσει, εν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ,
σπουδῇ επέστη, ο Ἀσώματος λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ, ο κλῖνας τῇ
καταβάσει τοὺς ουρανοὺς, χωρεῖται αναλλοιώτως ὅλος εν σοί. Ὅν καί
βλέπων εν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφήν, ἐξίσταμαι
κραυγάζειν σοι, χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε!

Μετά δέ τήν Στιχολογίαν τοῦ Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου, τοῦ,
Εἶπεν ο Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, ψάλλομεν ευθύς, αργῶς πάλιν καί
μετά μέλους, δίχορον τό παρόν.

Ἦχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τῇ υπερμάχῳ στρατηγῷ τά νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν,
ευχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἀλλ' ὥς ἔχουσα
τό κράτος ἀπροσμάχητον, εκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον ἵνα
κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Εἶτα ο ἱερεὺς ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τοὺς εικοσιτέσσαρας
κατ' ἀλφάβητον Οἴκους, ἡμεῖς δέ εἰς τήν τούτων Ἀνάγνωσιν ἱστάμεθα.

Ἄγγελος πρωτοστάτης, ουρανόθεν επέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τό
Χαίρε (γ') καί σύν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν
Κύριε, ἐξίστατο καί ἴστατο, κραυγάζων πρὸς αὐτήν τοιαῦτα.

Χαίρε, δι' ἧς ἡ χαρά ἐκλάμψει,
χαίρε, δι' ἧς ἡ ἀρά ἐκλείψει.

Χαίρε, τοῦ πεσόντος, Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις,
χαίρε τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.

Χαίρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς,
χαίρε, βάθος δυσθεώρητον καί Ἀγγέλων οφθαλμοῖς.

Χαίρε, ὅτι υπάρχουν Βασιλέως καθέδρα,
χαίρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαίρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν ἥλιον,
χαίρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαίρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις,
χαίρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται Κτίστης.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ Ἀγία, ἐαυτὴν ἐν ἀγνείᾳ, φησὶ τῷ Γαβριήλ θαρσαλέως. Τὸ
παράδοξόν σου τῆς φωνῆς, δυσπαράδεκτόν μου τῇ ψυχῇ φαίνεται,
ἀσπόρου γὰρ συλλήψεως τὴν κύησιν πῶς λέγεις; κράζων,
Ἀλληλούϊα.

Ἀλληλούϊα.

Γνώσιν ἀγνωστον γνῶναι, ἡ Παρθένος ζητούσα, ἐβόησε πρὸς τὸν
λειτουργούντα: Ἐκ λαγόνων ἀγνῶν, Υἱὸν πῶς ἐστὶ τεχθῆναι δυνατόν,
λέξον μοι. Πρὸς ἣν ἐκεῖνος ἐφῆσεν ἐν φόβῳ, πλὴν κραυγάζων οὕτω,

Χαίρε, βουλῆς ἀπορρήτου μύστις,
χαίρε, σιγῆς δεομένων πίστις.

Χαίρε, τῶν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ προοίμιον,
χαίρε, τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον.

Χαίρε, κλίμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός,
χαίρε γέφυρα μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,

Χαίρε, τὸ τῶν Ἀγγέλων πολυθρύλητον θαῦμα,
χαίρε, τὸ τῶν δαιμόνων πολυθρήνητον τραῦμα,

Χαίρε, τὸ Φῶς ἀρρήτως γεννήσασα,
χαίρε, τὸ πῶς μηδὲνα διδάξασα.

Χαίρε, σοφῶν υπερβαίνουσα γνῶσιν.
χαίρε, πιστῶν καταυγάζουσα φρένας.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Δύναμις τοῦ Υψίστου, ἐπεσκίασε τότε, πρὸς σύλληψιν τῇ
Ἀπειρογάμῳ. καὶ τὴν εὐκαρπτον ταύτης νηδύν, ὡς ἀγρόν υπέδειξεν
ἡδὺν ἅπασιν, τοῖς θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως.
Ἀλληλούϊα.

Ἀλληλούϊα.

Ἐχουσα θεοδόχον, ἡ Παρθένος τὴν μήτραν, ἀνέδραμε πρὸς τὴν

Ελισάβετ, τό δέ βρέφος εκείνης ευθύς, επιγνόν τόν ταύτης ασπασμόν,
έχαιρε! καί άλμασιν ως άσμασιν, εβόα πρός τήν Θεοτόκον.

Χαίρε, βλαστού αμαράντου κλήμα,

χαίρε, καρπού ακηράτου κτήμα,

Χαίρε, γεωργόν γεωργούσα φιλάνθρωπον,

χαίρε, φυτουργόν τής ζωής ημών φύουσα.

Χαίρε, άρουρα βλαστάνουσα ευφορίαν, οικτιρμών,

χαίρε, τράπεζα βαστάζουσα ευθηνίαν ιλασμών.

Χαίρε, ότι λειμώνα τής τρυφής αναθάλλεις,

χαίρε, ότι λιμένα τών ψυχών ετοιμάζεις.

Χαίρε, δεκτόν πρεσβείας θυμίαμα,

χαίρε, παντός τού κόσμου εξίλασμα.

Χαίρε, Θεού πρός θνητούς ευδοκία,

χαίρε, θνητών πρός Θεόν παρρησία.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ζάλην ένδοθεν έχων, λογισμών αμφιβόλων, ο σώφρων Ιωσήφ
εταράχθη, πρός τήν άγαμόν σε θεωρών, καί κλεψίγαμον υπονοών
Άμεμπτε, μαθών δέ σου τήν σύλληψιν εκ Πνεύματος αγίου, έφη.
Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Είθ ούτω τό ειρημένον Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών,
ευχαριστήρια, αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε, αλλ' ώς έχουσα
τό κράτος απροσμάχητον, εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον ίνα
κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

**Λόγου τού Μετά ταύτα, αναγινώσκομεν εκ του εις τόν
Ακάθιστον Ύμνον δόσιν μίαν, καί στιχολογούμεν τόν Άμωμον μεθ' όν
λέγομεν πάλιν,**

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών,
ευχαριστήρια, αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε, αλλ' ώς έχουσα
τό κράτος απροσμάχητον, εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον ίνα
κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ἦκουσαν οἱ ποιμένες τῶν Ἀγγέλων ὑμνούντων τὴν ἑνσαρκὸν Χριστοῦ
παρουσίαν, καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τούτον ὡς
αμνὸν ἁμῶμον, ἐν τῇ γατρὶ Μαρίας Βοσκηθέντα, ἣν ὑμνούντες εἶπον,

Χαίρε, ἀμνὸς καὶ ποιμένος μῆτηρ,
χαίρε, αὐλὴ λογικῶν προβάτων.

Χαίρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον,
χαίρε, Παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον.

Χαίρε, ὅτι τὰ οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῇ,
χαίρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεύει οὐρανοίς.

Χαίρε, τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα,
χαίρε, τῶν ἀθλοφόρων τὸ ἀνίκητον θάρσος.

Χαίρε, στερρόν τῆς πίστεως ἔρεισμα,
χαίρε, λαμπρόν τῆς χάριτος γνῶρισμα.

Χαίρε, δι' ἧς ἐγυμνώθη ὁ Ἄδης,
χαίρε, δι' ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Θεοδρόμον ἀστέρα θεωρήσαντες Μάγοι, τῇ τούτου ἠκολούθησαν
αἴγλη, καὶ ὡς λύχνον κρατοῦντες αὐτόν, δι' αὐτοῦ ἠρεύνων κραταῖον
ἀνακτα, καὶ φθάσαντες τὸν ἀφθαστον, ἐχάρησαν Αὐτῷ βοῶντες,
Ἀλληλούϊα.

Ἀλληλούϊα.

Ἰδὼν παῖδες Χαλδαίων, ἐν χερσὶ τῆς Παρθένου, τὸν πλάσαντα χειρὶ
τοὺς ἀνθρώπους, καὶ Δεσπότην νοοῦντες αὐτόν, εἰ καὶ δούλου ἔλαβε
μορφήν, ἔσπευσαν τοῖς δώροις θεραπεύσαι καὶ βοῆσαι τὴν
Εὐλογημένην,

Χαίρε, ἀστέρος ἀδύτου Μήτηρ,
χαίρε, αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας.

Χαίρε, τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σβέσασα,
χαίρε, τῆς τριάδος τοὺς μύστας φωτίζουσα.

Χαίρε, τύραννον ἀπάνθρωπον ἐκβαλούσα τῆς ἀρχῆς,
χαίρε, Κύριον φιλάνθρωπον ἐπιδείξασα Χριστόν.

Χαίρε, ἡ τῆς βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας,
χαίρε, ἡ τοῦ βορβόρου ρυομένη τῶν ἔργων.

Χαίρε, πυρὸς προσκύνησιν παύσασα,
χαίρε, φλογὸς παθῶν ἀπαλλάτουσα.

Χαίρε, πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης,

χαίρε, πασών γενεών ευφροσύνη.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι γεγονόντες οι Μάγοι, υπέστρεψαν εις την Βαβυλώνα, εκτελέσαντές σου τον χρησμόν και κηρύξαντές σε τον Χριστόν άπασιν, αφέντες τον Ηρώδην ως ληρώδη, μη ειδότα ψάλλειν. Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Λάμπας εν τη Αιγύπτω φωτισμόν αληθείας, εδίωξας του ψεύδους το σκότος, τα γαρ είδωλα ταύτης, Σωτήρ, μη ενέγκαντά σου την ισχύν πέπτωκεν, οι τούτων δε ρυσθέντες εβόων προς την Θεοτόκον,

Χαίρε, ανόρθωσις των ανθρώπων,
χαίρε, κατάπωσις των δαιμόνων.

Χαίρε, της απάτης την πλάνην πατήσασα,
χαίρε, των ειδώλων τον δόλον ελέγξασα.

Χαίρε, θάλασσα ποντίσασα Φαραώ τον νοήτον,
χαίρε, πέτρα η ποτίσασα τους διψώντας την ζωήν.

Χαίρε, πύρινε στύλε, οδηγών τους εν σκότει,
χαίρε, σκέπη του κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης.

Χαίρε, τροφή του μάννα διάδοχε,
χαίρε, τρυφής αγίας διάκονε.

Χαίρε, η Γη της επαγγελίας,
χαίρε, εξ ης ρέει μέλι και γάλα.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεώνος του παρόντος αιώνος μεθίστασθαι του απατεώνος, επεδόθης ως βρέφος αυτώ, αλλ' εγνώσθης τούτω και Θεός τέλειος, διόπερ εξεπλάγη σου την άρρητον σοφίαν, κράζων, Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Ήχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών, ευχαριστήρια, αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε, αλλ' ώς έχουσα τό κράτος απροσμάχητον, εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον ίνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Εἶτα αναγινώσκομεν τόν λοιπόν Λόγον τοῦ Ακαθίστου καί μετά
τούτον, ο Ν', καί οἱ Κανόνες τοῦ Αγίου τῆς Μονῆς εἰς δ', καί τῆς
Θεοτόκου εἰς ζ', μετά τῶν Τετραωδίων εἰς τήν τάξιν
αυτῶν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου,
οὐ ἡ ακροστιχίς, ἀνευ τῶν Εἰρμῶν
Χαρὰς δοχείον, σοί πρέπει χαίρειν μόνη, Ἰωσήφ.
Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου

Ὡδή α' Ἦχος δ' Ο Εἰρμός

Ἀνοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται πνεύματος, καί λόγον
ερεύξομαι, τῇ βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων,
καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα (δίς).

- Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χριστοῦ βίβλον ἐμψυχον, εσφραγισμένην σε Πνεύματι, ο μέγας
Ἀρχάγγελος, Ἀγνή θεώμενος, ἐπεφώνει σοι, Χαίρε χαρὰς δοχείον, δι'
ἧς τῆς Προμήτορος ἀρά λυθήσεται.

- Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀδάμ ἐπανόρθωσις, χαίρε Παρθένε Θεόνυμφε, τοῦ Ἄδου ἡ
Ἀνέκρωσις, χαίρε πανάμωμε, τό παλάτιον, τοῦ μόνου Βασιλέως.
χαίρε θρόνε πύρινε, τοῦ Παντοκράτορος,

Δόξα...

Ρόδον τό ἀμάραντον, χαίρε ἡ μόνη βλαστήσασα, τό μήλον τό
εὖοσμον, χαίρε ἡ τέξασα, τό οσφράδιον, τοῦ πάντων Βασιλέως, χαίρε
ἀπειρόγαμε, κόσμου διάσωσμα.

Καί νύν...

Ἀγνείας θησαύρισμα, χαίρε δι' ἧς ἐκ τοῦ πτώματος, ἡμῶν
ἐξανέστημεν, χαίρε ἡδύπνοον, κρίνον Δέσποινα, πιστούς ευωδιάζον,
θυμίαμα εὖοσμον, μύρον πολύτιμον.

Καταβασία

Ἀνοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται πνεύματος, καί λόγον
ερεύξομαι, τῇ βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων,
καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ὡδή γ' Ο Εἰρμός

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθονος πηγὴ, θίασον
συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί ἐν θείᾳ δόξῃ σου,
στεφάνων δόξης ἀξίωσον (δίς).

- Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Στάχυν η βλαστήσασα τόν θεϊόν, ως χώρα ανήροτος σαφώς, χαίρε
έμψυχε τράπεζα, άρτον ζωής χωρήσασα, χαίρε τού ζώντος ύδατος,
πηγή ακένωτος Δέσποινα.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Δάμαλις τόν μόσχον η τεκούσα, τόν άμωμον, χαίρε τοίς πιστοίς, χαίρε
αμνάς Κυήσασα, Θεού αμνόν τόν αίροντα, κόσμου παντός τά
ππαίσματα, χαίρε θερμόν ιλαστήριον.

Δόξα...

Όρθρος φαινός χαίρε η μόνη, τόν Ήλιον φέρουσα Χριστόν, φωτός
κατοικητήριον, χαίρε τό σκότος λύσασα, καί τούς ζοφώδεις δαίμονας,
ολοτελώς εκμειώσασα.

Καί νύν...

Χαίρε πύλη μόνη ήν ο Λόγος, διώδευσε μόνος η μοχλούς, καί πύλας
Άδου Δέσποινα, τώ τόκω σου συντρίψασα, χαίρε η θεία είσοδος, τών
σωζομένων πανύμνητε.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον
συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί έν θεία δόξη σου,
στεφάνων δόξης αξίωσον.

Είτα, Αίτησις μικρά, καί μετά τήν Εκφώνησιν, τό Κοντάκιον.

Ήχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών,
ευχαριστήρια, αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε, αλλ' ως έχουσα
τό κράτος απροσμάχητον, εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον ίνα
κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Νέαν έδειξε κτίσιν, εμπανίσας ο Κτίστης, υμίν τοις υπ' αυτού
γενομένοις εξ ασπόρου βλαστήσας γαστρός, και φυλάξας ταύτην,
ώσπερ ην, άφθορον, ίνα το θαύμα βλέποντες, υμνήσωμεν αυτήν,
βοώντες:

Χαίρε, το άνθος της αφθαρσίας,
χαίρε, το στέφος της εγκρατείας.

Χαίρε, αναστάσεως τύπον εκλάμπουσα,
χαίρε, των Αγγέλων τον βίον εμφανίνουσα.

Χαίρε, δένδρον αγλαόκαρπον, εξ ου τέφονται πιστοί,
χαίρε, ξύλον ευσκιόφυλλον, υφ' ου σκέπτοναι πολλοί.

Χαίρε, κυοφορούσα οδηγόν πλανωμένους,
χαίρε, απογεννώσα λυτρωτήν αιχμαλώτοις.

Χαίρε, Κριτού δικαίου δυσώπησις,
χαίρε, πολλών πταιόντων συγχώρησις.
Χαίρε, στολή των γυμνών παρρησίας,
χαίρε, στοργή πάντα πόθον νικώσα.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ξένον τόκον ιδόντες, ξενωθώμεν του κόσμου, τον νουν εις ουρανόν
μεταθέντες, διά τούτο γαρ ο υψηλός Θεός επί γης εφάνη ταπεινός
άνθρωπος, βουλόμενος ελκύσαι προς το ύψος τους Αυτώ βοώντας:
Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Όλος ην εν τοις κάτω, και των άνω ουδόλως απήν ο απερίγραπτος
Λόγος; συγκατάβασις γαρ θεϊκή, ου μετάβασις δε τοπική γέγονε; και
τόκος εκ Παρθένου θεολήπτου ακουούσης ταύτα:

Χαίρε, Θεού αχωρήτου χώρα;
χαίρε, σεπτού μυστηρίου θύρα.
Χαίρε, των απίστων αμφίβολον άκουσμα;
χαίρε, των πιστών αναμφίβολον καύχημα.
Χαίρε, όχημα πανάγιον του επί των Χερουβείμ;
χαίρε, οίκημα πανάριστον του επί των Σεραφείμ.
Χαίρε, η ταναντία εις ταυτό αγαγούσα;
χαίρε, η παρθενίαν και λοχείαν ζευγνύσα.
Χαίρε, δι' ης ελύθη παράβασις;
χαίρε, δι' ης ηνοιχθη Παράδεισος.
Χαίρε, η κλεις της Χριστού βασιλείας;
χαίρε, ελπίς αγαθών αιωνίων.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Πάσα φύσις Αγγέλων κατεπλάγη το μέγα της σης ενανθρωπήσεως
έργον, τον απρόσιτον γαρ ως Θεόν, εθεώρει πάσι προσιτόν
άνθρωπον ημίν μεν συνδιάγοντα, ακούοντα δε παρά πάντων ούτως;
Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Ρήτορας πολυφθόγγους ως ιχθύας αφώνους ορώμεν επί σοι,
Θεοτόκε; απορούσι γαρ λέγειν το πως και Παρθένος μένεις και τεκείν
ίσχυσας; ημείς δε το Μυστήριον θαυμάζοντες, πιστώς βοώμεν:

Χαίρε, σοφίας Θεού δοχείον,
χαίρε, προνοίας αυτού ταμείον.
Χαίρε, φιλοσόφρους ασόφους δεικνύουσα;
χαίρε, τεχνολόγους αλόγους ελέγχουσα.
Χαίρε, ότι εμωράνθησαν οι δεινοί συζητηταί;
χαίρε, ότι εμαράνθησαν οι των μύθων ποιηταί.
Χαίρε, των Αθηναίων τας πλοκάς διασπώσα;
χαίρε, των αλιέων τας σαγήνας πληρούσα.
Χαίρε, βυθού αγνοίας εξέλκουσα;
χαίρε, πολλούς εν γνώσει φωτίζουσα.
Χαίρε, ολκάς των θελόντων σωθήναι;
χαίρε, λιμήν του βίου πλωτήρων.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Σώσαι θέλων τον κόσμον ο των όλων κοσμήτωρ, προς τούτον
αυτεπάγγελτος ήλθε, και ποιμήν υπάρχων ως Θεός, δι' ημάς εφάνη
καθ' ημάς άνθρωπος; ομοίω γαρ το όμοιον καλέσας, ως Θεός ακούει;
Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών,
ευχαριστήρια, αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε, αλλ' ως έχουσα
τό κράτος απροσμάχητον, εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον ίνα
κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο μέγας Στρατηγός, τών αϋλων Αγγέλων εις πόλιν Ναζαρέτ, επιστάς
Βασιλέα, μηνύει σοι Αχραντε, τών αιώνων καί Κύριον, Χαίρε λέγων
σοι, ευλογημένη Μαρία, ακατάληπτον, καί ανερμήνευτον βάθος,
βροτών η ανάκλησις.

Δόξα... τό τέλος τού αυτού Καθίσματος.

Καί νύν... τό αυτό πάλιν όλον.

**Γίνεται δέ καί αύθις Ανάγνωσις Είτα εξακολουθούμεν ψάλλοντες
τόν Κανόνα.**

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ, τῇ δυνάμει σου.

- Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὡς φωναῖς ἀσμάτων πίστει, σοὶ βοῶμεν Πανύμνητε, Χαίρε πῖον ὅρος, καὶ τετυρωμένον ἐν Πνεύματι, χαίρε λυχνία καὶ στάμνε, Μάννα φέρουσα, τό γλυκαῖνον, τὰ τῶν εὐσεβῶν αἰσθητήρια.

- Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἰλαστήριον τοῦ κόσμου, χαίρε ἀχραντε Δέσποινα, χαίρε κλίμαξ γῆθεν, πάντας ἀνυψώσασα χάριτι, χαίρε ἡ γέφυρα ὄντως, ἡ μετάγουσα, ἐκ θανάτου πάντας, πρὸς ζωὴν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

- Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Οὐρανῶν υψηλότερα, χαίρε γῆς τό θεμέλιον, ἐν τῇ σῇ νηδυῖ, Ἀχραντε ἀκόπως βαστάσασα, χαίρε κογχύλη πορφύραν θείαν βάψασα, ἐξ αἱμάτων σου, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων.

Δόξα...

Νομοθέτην ἡ τεκούσα, ἀληθῶς χαίρε Δέσποινα, τὸν τὰς ἀνομίας, πάντων δωρεάν ἐξαλείφοντα, ἀκατανόητον βάθος, ὕψος ἀρρητον, ἀπειρόγαμε, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν.

Καὶ νύν...

Σέ τὴν πλέξασαν τῷ κόσμῳ, ἀχειρόπλοκον στέφανον, ἀνυμνολογούμεν, Χαίρέ σοι Παρθένε κραυγάζοντες, τό φυλακτήριον πάντων καὶ χαράκωμα, καὶ κραταίωμα, καὶ ἱερόν καταφύγιον.

Καταβασία

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ, τῇ δυνάμει σου.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, σύ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

- Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὁδὸν ἡ κυήσασα, ζωῆς χαίρε Πανάμωμε, ἡ κατακλυσμοῦ τῆς ἀμαρτίας, σῶσασα κόσμον, χαίρε Θεόνυμφε, ἀκουσμα καὶ λάλημα φρικτόν, χαίρε ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότης τῆς κτίσεως.

- Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ισχύς καί οχύρωμα, ανθρώπων χαίρε Ἄχραντε, τόπε αγιάσματος τῆς δόξης, νέκρωσις Ἄδου, νυμφών ολόφωτε, χαίρε τῶν Αγγέλων χαρμονή, χαίρε ἡ βοήθεια, τῶν πιστῶς δεομένων σου.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Πυρίμορφον ὄχημα, τοῦ Λόγου χαίρε Δέσποινα, ἐμπυχε Παράδεισε τό ξύλον, ἐν μέσῳ ἔχων ζωῆς τόν Κύριον, οὐ ὁ γλυκασμός ζωοποιεῖ, πίστει τοὺς μετέχοντας, καί φθορά υποκύψαντας.

Δόξα...

Ρωννύμενοι σθένει σου, πιστῶς αναβώμέν σοι, Χαίρε πόλις τοῦ Παμβασιλέως, δεδοξασμένα, καί ἀξιάκουστα, περί ἧς λελάληνται σαφῶς, ὅρος αλατόμητον, χαίρε βάθος ἀμέτρητον.

Καί νύν...

Ευρύχωρον σκῆνωμα, τοῦ Λόγου χαίρε Ἄχραντε, κόχλος ἡ τόν, θείον μαργαρίτην, προαγαγούσα, χαίρε πανθαύμαστε, πάντων πρὸς Θεόν καταλλαγή τῶν μακαριζόντων σε, Θεοτόκε ἐκάστοτε.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, σύ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τόν ἐπὶ πάντων Θεόν, καί τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς υμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡδή ς' Ο Ειρμός

Τὴν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεόν δοξάζοντες **(δίς)**.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Παστὰς τοῦ Λόγου ἀμόλυντε, αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως, χαίρε Πανάχραντε, τῶν Προφητῶν περιήχημα, χαίρε τῶν Αποστόλων, τό ἐγκαλλώπισμα.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἐκ σοῦ ἡ δρόσος ἀπέσταξε, φλογμόν πολυθειᾶς ἡ λύσσα, ὅθεν βοώμέν σοι, Χαίρε, ὁ πόκος ὁ ἐνδροσος, ὃν Γεδεών Παρθένε, προεθεάσατο.

Δόξα...

Ἰδού σοι Χαίρε κραυγάζομεν, λιμὴν ἡμῖν γενοῦ θαλαττεύουσι καί Ορμητήριον, ἐν τῷ πελάγει τῶν θλίψεων, καί τῶν σκανδάλων πάντων, τοῦ πολεμήτορος.

Καί νύν...

Χαρὰς αἰτία χαρίτωσον, ἡμῶν τόν λογισμόν τοῦ κραυγάζειν σοι, Χαίρε ἡ ἀφλεκτος βάτος νεφέλη Ολόφωτε, ἡ τοὺς πιστοὺς ἀπαύστως, ἐπισκιάζουσα.

Είτα τό Τετραώδιον
Ποίημα τού αυτού Ιωσήφ, ού ή ακροστιχίς
Αύτη η ωδή τού Ιωσήφ.

Ήχος πλ. β'
Τού βίου τήν θάλασσαν
Άγιοι τού Θεού, πρεσβεύσατε υπέρ ημών

Αθλούντες οι Μάρτυρες, καί ως λίθοι έκλεκτοί, επί γής κυλιόμενοι,
οικοδομίαν άπασαν τού εχθρού, τελείως κατέστρεψαν, καί ναοί Θεού
εχρημάτισαν.

Υμάς ικετεύομεν, τούς τόν δρόμον τόν καλόν, τετελεκότας Μάρτυρες.
Τόν τής Νηστείας δρόμον τρέχειν ημάς, καλώς ενισχύσατε, αρετών
τελειώσει διαλάμποντας.

Νεκρώσιμον

Τούς δούλους σου Δέσποτα, μεταστάντας από γής, πρός σέ τόν
υπεράγαθον, σής Βασιλείας ποιήσον κοινωνούς, τών θείων
Μαρτύρων σου, ιεραίς μεσιτείαις πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Η μόνη πανύμνητος, τοίς υμνούσί σε πιστώς, αμαρτημάτων άφεσιν,
καί χαρισμάτων θείων διανομήν, δοθήναι ικέτευε, τόν πανάγιον Λόγον
Μητροπάρθενε.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου τού Στουδίτου

Ήχος πλ. α' Τού κήτους τόν Προφήτην

Τήν μνήμην εκτελούντες τών Μαρτύρων, Κυρίω αναπέμψωμεν τούς
ύμνους, σήμερον, ενθέως ευφραινόμενοι.

Τά ξίφη καί τό πύρ μή πποηθέντες, θαρρούντες εν τή πίστει
Αθλοφόροι, τυράννους εν τούτω κατεπλήξατε.

Δόξα...

Τριάδα τοίς προσώποις ανυμνώ σε, Μονάδα κατ' ουσίαν προσκυνώ
σε, Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγγέλων καί ανθρώπων ευφημία υπάρχεις ότι έτεκες Παρθένε,
Χριστόν τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Θανάτω τήν ζωήν αντιλαβόντες, σκιρτάτε τά ουράνια οικούντες

Αθλοφόροι, ένδοξοι Χριστού τού Θεού.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Θανάτου καί ζωής ο κυριεύων, τούς πίστει μεταστάντας εκ τού βίου,
Χριστέ, σύν Αγίοις σου ανάπαυσον.

Ο Ειρμός

Τού κήτους τόν Προφήτην ελυτρώσω, εμέ δέ εκ βυθού αμαρτημάτων,
ανάγαγε, Κύριε καί σώσόν με.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών,
ευχαριστήρια, αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε, αλλ' ως έχουσα
τό κράτος απροσμάχητον, εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον ίνα
κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Τείχος εί τών Παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καί πάντων τών εις σέ
προστρεχόντων, ο γάρ τού ουρανού καί τής γής, κατεσκεύασέ σε
Ποιητής Άχραντε, οικήσας εν τή μήτρα σου, καί πάντας σοι
προσφωνείν διδάξας.

Χαίρε, η στήλη τής παρθενίας.

χαίρε, η πύλη τής σωτηρίας.

Χαίρε, αρχηγέ νοητής αναπλάσεως.

χαίρε, χορηγέ θεϊκής αγαθότητος.

Χαίρε, σύ γάρ ανεγέννησας τούς συλληφθέντας αισχρώς.

χαίρε, σύ γάρ ενουθέτησας τούς συληθέντας τόν νούν,

Χαίρε, η τόν φθορέα τών φρενών καταργούσα.

χαίρε, η τόν σπορέα τής αγνείας τεκούσα.

Χαίρε, παστάς ασπόρου νυμφεύσεως.

χαίρε, πιστούς Κυρίω αρμόζουσα,

Χαίρε, καλή κουροτρόφε παρθένων.

χαίρε, ψυχών νυμφοστόλε αγίων,

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ύμνος άπας, ηττάται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων, τώ πλήθει τών
πολλών οικτιρμών σου, ισαριθμούς γάρ τή ψάμμω ωδάζ, άν
προσφέρωμέν σοι, Βασιλεύ άγιε, ουδέν τελούμεν άξιον, ων δέδωκας
ημίν, τοίς σοί βοώσιν, Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Φωτοδόχον λαμπάδα, τοῖς ἐν σκότει φανείσαν, ορώμεν τήν αγίαν
Παρθένον, τό γάρ ἄϋλον ἄπτουσα φῶς, οδηγεί πρὸς γνῶσιν θεϊκὴν
ἀπαντας, αὐγὴ τὸν νοῦν φωτίζουσα, κραυγὴ δέ τιμωμένη ταῦτα.

Χαίρε, ἀκτὶς νοητοῦ Ἡλίου,
χαίρε, βολὶς τοῦ ἀδύτου φέγγους.

Χαίρε, ἀστραπή τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα,
χαίρε, ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα,

Χαίρε, ὅτι τὸν πολὺφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν,
χαίρε, ὅτι τὸν πολὺρρητον, ἀναβλύζεις ποταμόν.

Χαίρε, τῆς κολυμβήθρας ζωγραφούσα τὸν τύπον,
χαίρε, τῆς ἀμαρτίας ἀναιρούσα τὸν ρύπον,

Χαίρε, λουτὴρ ἐκπλύνων συνείδησιν,
χαίρε, κρατὴρ κερνῶν ἀγαλλίασιν.

Χαίρε, οσμὴ τῆς Χριστοῦ ευωδίας.

χαίρε, ζωὴ μυστικῆς ευωχίας,

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χάριν δοῦναι θελήσας, οφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρεωλῦτης
ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ, πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ
χάριτος, καὶ σχίσας τό χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως,
Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὸν τόκον, ἀνυμνούμέν σε πάντες, ὡς ἔμπυχον ναόν,
Θεοτόκε, ἐν τῇ σὴ γάρ οικήσας γαστρί, ὁ συνέχων πάντα τὴ χειρὶ
Κύριος, ἡγίασεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξε βοάν σοι πάντα.

Χαίρε, σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου.

χαίρε, Ἁγία Ἀγίων μείζων,

Χαίρε, κιβωτὴ χρυσεοθεῖσα τῷ Πνεύματι.

χαίρε, θησαυρὸς τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε,

Χαίρε, τίμιον διάδημα, βασιλέων εὐσεβῶν.

χαίρε, καύχημα σεβάσμιον, ἱερέων εὐλαβῶν,

Χαίρε τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος.

χαίρε, τῆς βασιλείας τό ἀπόρθητον τεῖχος.

Χαίρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια.

χαίρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι.

Χαίρε, χρωτὸς τοῦ ἐμοῦ θεραπεία,

χαίρε, ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὡ πανύμνητε Μήτηρ, ἡ τεκούσα τόν πάντων Ἀγίων αἰγιώτατον Λόγον
(Υ'), δεξαμένη τήν νύν προσφοράν, ἀπό πάσης ρύσαι συμφοράς
ἀπαντας, καί τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως τοὺς σοί βοώντας,
Ἀλληλούϊα.

Ἀλληλούϊα.

Ἄγγελος πρωτοστάτης, ουρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τό
Χαίρε (Υ') καί σύν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν
Κύριε, ἐξίστατο καί ἵστατο, κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα.

Χαίρε, δι' ἧς ἡ χαρά ἐκλάμψει,
χαίρε, δι' ἧς ἡ ἀρά ἐκλείψει.

Χαίρε, τοῦ πεσόντος, Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις,
χαίρε τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.

Χαίρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς,
χαίρε, βάθος δυσθεώρητον καί Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαίρε, ὅτι υπάρχεις Βασιλέως καθέδρα,
χαίρε, ὅτι βαστάζεις τόν βαστάζοντα πάντα.

Χαίρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τόν ἥλιον,
χαίρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαίρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις,
χαίρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται Κτίστης.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τῇ υπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν,
εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἀλλ' ὥς ἔχουσα
τό κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον ἵνα
κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ τῆς πέμπτῃς Εβδομάδος τῶν
Νηστειῶν, εορτάζομεν τόν Ἀκάθιστον Ὑμνον τῆς Ὑπεραγίας
Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καί Αἱπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι

- Υμνοις αὔπναις ευχαρίστως ἡ Πόλις,
- Τὴν ἐν μάχαις ἀγρυπνον ὕμνεί Προστάτιν.

Ταῖς τῆς σῆς υπερμάχου τε καὶ ἀπροσμάχου Μητρός πρεσβίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς τῶν περικειμένων καὶ ἡμᾶς ἀπάλλαξον συμφορῶν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον.
Υπερύμνητε, Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀνυμνούμέν σε, βοῶντες Χαίρε ὄχημα, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, ἄμπελος ἀληθινή, τὸν βότρυν τὸν πέπειρον, ἡ γεωργήσασα, οἶνον στάζοντα, τὸν τὰς ψυχὰς ευφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἰατήρα, τῶν ἀνθρώπων ἡ κυήσασα χαίρε Θεόνυμφε, ἡ ράβδος ἡ μυστική, ἄνθος τό ἀμάραντον, ἡ ἐξανθήσασα, χαίρε Δέσποινα, δι' ἧς χαρὰς πληρούμεθα, καὶ ζωὴν κληρονομούμεν.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ῥητορεύουσα, οὐ σθένει γλῶσσα Δέσποινα, ὑμνολογήσαί σε, υπέρ γάρ τὰ Σεραφεῖμ, ὑψώθης κυήσασα, τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὃν ἰκέτευε, πάσης νῦν βλάβης ρύσασθαι, τοὺς πιστῶς σε προσκυνούντας.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Εὐφημεί σε, μακαρίζοντα τὰ πέρατα, καὶ ἀνακράζει σοι. Χαίρε ὁ τόμος ἐν ᾧ, δακτύλῳ ἐγγέγραπται, Πατὴρ ὁ Λόγος Ἀγνή, ὃν ἰκέτευε, βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου, καταγράψαι Θεοτόκε.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἰκετεύομεν, οἱ δούλοί σου καὶ κλίνομεν, γόνυ καρδίας ἡμῶν, Κλίνον τό οὐς σου, Ἀγνή, καὶ σῶσον τοὺς θλίψεσι, βυθιζομένους ἡμᾶς, καὶ συντήρησον, πάσης ἐχθρῶν αλώσεως, τὴν σὴν Πολὶν Θεοτόκε.

Τοῦ Τετραωδίου

Εἰρμός ἄλλος

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον

Ἡ υπέρφωτος ομήγουρις τῶν θείων σου, Μαρτύρων Πολυέλεε, ἐν τῷ φωτί σου τῷ αἰδύτῳ νῦν περιπολεῖ, αὐτῶν ἱκεσίαις φωτισμόν, ἀμαρτιῶν τε ἱλασμόν, παράσχου πάσι Χριστέ.

Ὡς ωραῖος ὁ καιρὸς ὃν ἡμῖν δέδωκας, τῆς ἐγκρατείας Κύριε! ἐν ᾧ

οίκτειρον τάς ψυχάς ημών ως αγαθός, ευχαίς τών αγίων Αθλητών,
τών τά ωραία καί σεπτά, στερξάντων Πάθη σου.

Νεκρώσιμον

Διελθόντας πολυώδυνον κλυδώνιον, τού βίου τούς ικέτας σου,
εγκαθόρμισον, εις λιμένα Δέσποτα ζωής, βοάν μετά πάντων
εκλεκτών. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Η τού νόμου τόν δοτήρα Αειπάρθενε, κυήσασα ικέτευε, τάς ανομίας
υπεξάραι πάσας εν καιρώ, τώ νύν ενεστώτι τοίς καλώς,
προαιρουμένοις εξασκείν, θείας Νηστείας σπουδήν.

Έτερος Ειρμός

Ευλογητός εί ο Θεός

Ευλογητός εί ο Θεός, ο δείξας γενναίους, υπέρ σου αθλούντας τούς
Μάρτυρας, ο υπερύμνητος καί υπερένδοξος.

Ευλογητός εί ο Θεός, ο τούς Αθλοφόρους, πρέσβεις ημίν εις σέ
παρασχόμενος, ο υπερύμνητος καί υπερένδοξος.

Δόξα...

Ευλογητός εί ο Θεός, ο εις μέν τή φύσει, προσώποις δε τρισί
γνωριζόμενος, ο υπερύμνητος καί υπερένδοξος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ευλογητός εί ο Θεός, ο τεχθείς ασπόρως, καί τήν Τεκούσαν δείξας
αγνεύουσαν, ο υπερύμνητος καί υπερένδοξος.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Ευλογητός εί ο Θεός, ο θήρας φιμώσας, καί σβέσας πύρ εις δόξαν
τών Αγίων σου, ο υπερύμνητος καί υπερένδοξος.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου Κύριε.

Ευλογητός εί ο Θεός, ο από θανάτου, εις άπειρον ζωήν μεταθέμενος,
τούς πίστει σοι εν βίω λειτουργήσαντας.

Ο Ειρμός

Ευλογητός εί ο Θεός, ο βλέπων αβύσσους, ο καθημένος επί τών
Χερουβίμ, ο υπερύμνητος καί υπερένδοξος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε
μέν τυπούμενος. νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν,

αγείρει ψάλλουσιν, τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Νηδυῖ τόν Λόγον υπεδέξω, τόν πάντα βαστάζοντα εβάστασας, γάλακτι ἐξέθρεψας, νεύματι τόν τρέφοντα, τήν οἰκουμένην ἀπασαν, Ἀγνή ὦ ψάλλομεν. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Μωσῆς κατενόησεν ἐν βάτῳ, τό μέγα μυστήριον τοῦ τόκου σου. Παῖδες προεικόνισαν, τοῦτο ἐμφανέστατα μέσον πυρός ἱστάμενοι, καί μή φλεγόμενοι, ἀκήρατε ἀγία Παρθένε, ὅθεν σε υμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Οἱ πρώην ἀπάτη γυμνωθέντες, στολήν ἀφθαρσίας ἐνεδύθημεν, τή κυοφορία σου, καί οἱ καθεζόμενοι, ἐν σκότει παραπτώσεων, φῶς κατωπτεύσαμεν, φωτός κατοικητήριον, Κόρη, ὅθεν σε υμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Νεκροί διὰ σοῦ ζωοποιούνται, ζωὴν γάρ τήν ἐνυπόστατον ἐκύησας, εὐλαοὶ οἱ ἀλαοὶ, πρώην χρηματίζοντες, λεπροὶ ἀποκαθαίρονται, νόσοι διώκονται, πνευμάτων ἀερίων τά πλήθη, ἡττηνται Παρθένε, βροτῶν σωτηρία.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἡ κόσμῳ τεκούσα σωτηρίαν, δι' ἧς ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος ἦρθημεν, χαίροις παντευλόγητε, σκέπη καί κραταίωμα, τείχος καί οχύρωμα, τῶν μελωδούντων Ἀγνή. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τετραωδίου

Εἰρμός ἄλλος

Ἐκ φλογός τοῖς σοῖοις

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων τά κατορθώματα, ἐπουράνιοι Νόες υπερεθαύμασαν, τούτων προσευχαίς, τά ἐλέη σου Δέσποτα, ἐν ἡμῖν πλουσίως, θαυμάστωσον οἰκτίρμον.

Οἱ τό πύρ θεία δρόσω καταπατήσαντες, Ἀθληταί τοῦ Κυρίου ἀξιοθαύμαστοι, ρύσατε ἡμᾶς, τοῦ πυρός τοῦ κολάζοντος, ταῖς πρὸς τόν Δεσπότην, θερμαῖς ὑμῶν πρεσβεΐαις.

Νεκρώσιμον

Υπεράγαθε Λόγε τοὺς ἐκδημήσαντας, ἐξ ἡμῶν Ὁρθοδόξους ζωῆς

αξίωσον, τῆς ἐν οὐρανῷ, καί ἁγίας λαμπρότητος, ταῖς τῶν καλλινίκων, Μαρτύρων ἱκεσίαις.

Θεοτοκίον

Ἰκεσίαις Οἰκτίρμον τῆς κυησάσης σε, καί ἁγίων Μαρτύρων καί Ἀποστόλων σου, φώτισον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς τοῦ δοξάζειν σε, ἐν ἀγαλλιάσει, ψυχῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἕτερος

Τὴν ποιητὴν τῆς Κτίσεως

Χοροὶ Μαρτύρων ἅγιοι, μνήσθητε τῶν πόθῳ ἀνυμνούντων ὑμᾶς, καί ὑπερυψούντων, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ξίφει τυμπανιζόμενοι, ἔχαιρον οἱ Μάρτυρες, υμνοῦντες Χριστὸν, καί ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Ξενοπρεπῶς μερίζεται, ἡ Τριάς, καί μένει ἀμερῆς ὡς Θεός, ἥν ὑπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παρθένος βρέφος τέτοκε, Θεός γάρ ἐκ ταύτης ἐνηνθρώπησε. Πάσα σὰρξ ὑμνεῖτω, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στήλαι ἀνδρείας ὠφθησαν, πτώσιν διαβόλου θριαμβεύοντες, οἱ Μάρτυρες υμνοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Τὸν Ἀβραάμ κολπώσασθαι, ἀξίωσον Κύριε τοὺς δούλους σου, πίστει μεταστάντας, πρὸς σέ καί τῇ ἐλπίδι.

Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν, καί προσκυνούμεν τὸν Κύριον

Ὁ Εἰρμός

Τὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως, ὃν φρίπτουσιν Ἄγγελοι, ὑμνεῖτε λαοί, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμός

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυρίζετω δέ, αὔλων Νόων, φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή, αειπάρθενε.

- Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἴνα σοι πιστοί, τό Χαίρε κραυγάζωμεν, οἱ διά σου τῆς χαράς, μέτοχοι γενόμενοι, τῆς αἰδίου, ρύσαι ἡμᾶς πειρασμοῦ, βαρβαρικής αλώσεως, καί πάσης ἄλλης πληγῆς, διά πλήθος, Κόρη παραπτώσεων, επιούσης βροτοῖς αμαρτάνουσιν.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὡφθης φωτισμός, ἡμῶν καί βεβαίωσις, ὅθεν βοώμέν σοι. Χαίρε ἄστρον ἄδυτον, εἰσάγον κόσμῳ, τόν μέγαν Ἥλιον, χαίρε Εἰδὲμ ανοίξασα, τὴν κεκλεισμένην Ἀγνή, χαίρε στυλε, πύρινε εἰσάγουσα, εἰς τὴν ἄνω ζωὴν τό ἀνθρώπινον.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Στώμεν ευλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καί ἐκβοήσωμεν. Χαίρε κόσμου Δέσποινα, χαίρε Μαρία, Κυρία πάντων ἡμῶν, χαίρε ἡ μόνη ἄμωμος, ἐν γυναιξὶ καὶ καλὴ, χαίρε σκεύος, μύρον τό ἀκένωτον, ἐπὶ σέ κενωθέν εἰσδεχάμενον.

Δόξα...

Ἡ περιστέρα, ἡ τόν ἐλεήμονα ἀποκυήσασα, χαίρε αειπάρθενε Οσίῳν πάντων, χαίρε τό καύχημα, τῶν Ἀθλητῶν στεφάνωμα, χαίρε ἀπάντων τε, τῶν Δικαίων, θείον ἐγκαλλώπισμα, καί ἡμῶν τῶν πιστῶν τό διάσωμα.

Καὶ νύν...

Φεῖσαι ο Θεός, τῆς κληρονομίας σου, τὰς αμαρτίας ἡμῶν, πάσας παραβλέπων νύν, εἰς τοῦτο ἔχων, ἐκδυσωπούσάν σε, τὴν ἐπὶ γῆς ἀσπόρως σε, κυοφορήσασαν, διὰ μέγα ἔλεος θελήσαντα, μορφωθῆναι Χριστέ, τό ἀλλότριον.

Τοῦ Τετραωδίου

Εἰρμός ἄλλος

Θεὸν ἀνθρώποις

Ὡς φῶς ὡς ἥλιος ἀνατεῖλαντες, πάσαν τὴν γῆν ἀκτίσιν εὐσεβείας οἱ Μάρτυρες, καί λαμπράσι θαυμάτων ἐφώτισαν, καί τῆς πολυθεΐας σκότος ἠφάνισαν, ὧν ταῖς ἱκεσίαις ο Θεός, ἡμᾶς ἐλέησον.

Στρατός Μαρτύρων ἀκαταγώνιστος, πάντας ἡμᾶς ἐνίσχυσον καλῶς ἀγωνίσασθαι, καί τελέσαι Νηστείας τό στάδιον, ὅπως ἐνθέου βίου, ἔργα τελέσαντες, μέτοχοι γενώμεθα ζωῆς, ἀγαλλιώμενοι.

Νεκρώσιμον

Ἡσὴ φθασάτω χρηστότης Κύριε, τοὺς ἐξ ἡμῶν φρικῶδει μεταστάντας κελεύσει σου, κυκλωσάτω αὐτοὺς σου τό ἔλεος, καί καθοδηγησάτω, πρὸς τὰ σκηνώματα, τὰ καταυγαζόμενα φωτὶ, τῷ τοῦ προσώπου σου.

Θεοτοκίον

Φωνή Αγγέλου βουλῆς τόν Ἄγγελον, τῆς τοῦ Πατρός ἀρρήτως
Θεοτόκε ἐκύησας. Τάς φωνάς οὖν τῶν δούλων σου πρόσδεξαι, ἄς ἐν
τῷ τῆς Νηστείας χρόνῳ προσάγομεν, καί ταύτας προσάγαγε Θεῷ
ὥσπερ θυμίαμα.

Εἰρμός ἕτερος
Ἡσαΐα χόρευε

Τελούντες πανήγυριν, Μαρτυρικὴν, σήμερον λαοί, σκιρτήσωμεν ἐν
ωδαίς, μέλποντες Χριστῷ, τῷ ἀθλοθετήσαντι, καί τὰς νίκας, κατὰ τῶν
ἐχθρῶν, τούτοις παρέχοντι, ὃν ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ὅνυξι ξεόμενοι, καί τμηθέντες, ξίφει μεληδόν, συνήφθητε τῷ Χριστῷ,
ἀγαπητικῶς, πανεύφημοι Μάρτυρες, διό καί νῦν, ἐν τοῖς Οὐρανοῖς,
ἀγαλλιώμενοι, ὑπὲρ πάντων ἱκετεύσατε.

Δόξα...

Ομοουσιότητι, ἀνυμνῶ σε, ἀναρχε Τριάς, σεπτὴ ζωαρχικὴ, ἀτμητε
Μονάς, Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καί γεννητέ, Λόγε καί Υἱέ, Πνεῦμα τό
ἅγιον, ἡμᾶς σώσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὑπὲρ νούν ὁ τόκος σου, Θεομήτορ, ἀνευ γάρ ἀνδρός, ἡ σύλληψις ἐν
σοί, καί παρθενικῶς, ἡ κύησις γέγονε, καί γάρ Θεός, ἐστίν ὁ τεχθεὶς,
ὃν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Τό γενναῖον στράτευμα, τοῦ Ἀνακτος, πάντων καί Θεοῦ, τοὺς
Μάρτυρας ἐν ωδαίς, στέψωμεν λαοί, αὐτοὶ γάρ ἐνίκησαν, δαιμονικάς
φάλαγγας σαφῶς, οὓς ἀναμέλποντες, τόν Δεσπότην μεγαλύνομεν.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ὅτε πᾶν τό πλάσμα σου, ἀναστήσης κρίνεσθαι Χριστέ, οὓς
προσελάβου καί νῦν, δούλους σου πιστοὺς, ἐλέησον σύγγνωθι, τὰ ἐν
βίῳ, πταίσματα αὐτῶν, καί σὺν Ἀγίοις σου, ἀναπαύων εἰς αἰῶνας
αὐτοὺς.

Ο Εἰρμός

Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καί ἔτεκεν υἱόν, τόν
Εμμανουήλ, Θεόν τε, καί ἄνθρωπον. Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῷ, ὃν
μεγαλύνοντες, σε Παρθένε μακαρίζομεν.

Εξαποστειλᾶριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τό απ' αιώνος σήμερον, γνωρίζεται μυστήριον, ο τού Θεού Θεός Λόγος, Υιός Παρθένου Μαρίας, δι' ευσπλαγχνίαν γίνεται, καί χαράς ευαγγέλια, ο Γαβριήλ προσφθέγγεται, μεθ' ού βοήσωμεν πάντες. Χαίρε η Μήτηρ Κυρίου.

Εἰς τούς Αἶνους ἰστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν τά παρόντα Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Κεκρυμμένον μυστήριον, καί Ἀγγέλοις ἀγνώριστον, Γαβριήλ πιστεύεται ο Ἀρχάγγελος, καί ἐπὶ σέ νύν ἐλεύσεται, τήν μόνην ἀκήρατον, καί καλήν περιστεράν, καί τού γένους ἀνάκλησιν, καί βοήσει σοι, Παναγία, τό, Χαίρε, ετοιμάζου, διά λόγου Θεόν Λόγον, σού ταῖς λαγόσιν εἰσδέξασθαι. (Δίς)

Φωτοφόρον παλάτιον, ητοιμάσθη σοι Δέσποτα, η νηδύς η ἀχραντος τῆς θεόπαιδος, δεύρο πρός τούτο κατάβηθι, οἰκτεῖρας τό πλάσμα σου, φθονερώς πολεμηθέν, καί δουλεία κρατούμενον, τού ἀλάστορος, καί τό κάλλος τό πρώην ἀπολέσαν, καί τήν σὴν σωτηριώδη, προσαναμένον κατάβασιν.

Γαβριήλ ο Ἀρχάγγελος, ἐπὶ σε Παναμώμητε, ἐμφανώς ἐλεύσεται, καί βοήσει σοι, Χαίρε κατάρας λυτήριον, πεσόντων ἀνόρθωσις, χαίρε μόνη ἐκλεκτή, τῷ Θεῷ χρηματίσασα, χαίρε ἐμπυχε, τού ηλίου νεφέλη, υποδέχου, τόν Ἀσώματον ἐν μήτρα, τῇ σὴ οικήσαι θελήσαντα.

Δόξα... Καί νύν...

Ἰδιόμελον Ἦχος δ'

Γλώσσαν ἦν οὐκ ἔγνω, ἤκουσεν η Θεοτόκος, ἐλάλει γάρ πρός αὐτήν ο Ἀρχάγγελος, τού ευαγγελισμοῦ τά ρήματα, ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τόν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τόν προαιώνιον Θεόν, διό καί ἡμεῖς ἀγαλλόμενοι βοώμέν σοι, ο ἐξ αὐτῆς σαρκωθεὶς ἀτρέπτως Θεός, εἰρήνην τῷ Κόσμῳ δώρησαι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά καί ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ἐκ τού Κανόνος τῆς Θεοτόκου η γ' Ὠδῇ, καί τού Τετραωδίου η ς'.

Προκείμενον Ἦχος γ'
Ὡδή τῆς Θεοτόκου

Μεγαλύνει η ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Στίχ. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ.

Πρὸς Εβραίους Ἐπιστολὴς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. Θ', 24-28)

Ἀδελφοί, οὐκ εἰς χειροποίητα ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστός, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, οὐδ' ἵνα πολλάκις προσφέρῃ ἐαυτόν, ὥσπερ ὁ Ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὰ Ἅγια κατ' ἐνιαυτὸν ἐν αἵματι ἀλλοτρίῳ ἐπεὶ ἔδει αὐτὸν πολλάκις παθεῖν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, νῦν δὲ ἅπαξ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων, εἰς ἀθέτησιν ἀμαρτίας, διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ πεφανέρωται. Καὶ καθόσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις, οὕτως ὁ Χριστός ἅπαξ προσενεχθεὶς, εἰς τὸ πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἀμαρτίας, ἐκ δευτέρου χωρὶς ἀμαρτίας οφθήσεται τοῖς αὐτὸν ἀπεκδεχομένοις εἰς σωτηρίαν.

Καὶ τῆς Θεοτόκου
Ἐκ τῆς αὐτῆς Ἐπιστολῆς
(Κεφ. Θ', 1-7)

Εἶχε μὲν οὖν καὶ ἡ πρώτη σκηνή, Ἀδελφοί, δικαιώματα λατρείας, τὸ τε ἅγιον κοσμικόν. Σκηνὴ γάρ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ἣ ἡ τε λυχνία, καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἥτις λέγεται Ἅγια. Μετὰ δὲ τὸ δευτέρον καταπέτασμα, σκηνὴ ἡ λεγομένη Ἅγια Ἀγίων, χρυσοῦν ἔχουσα θυμιατήριον, καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς Διαθήκης περικεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ, ἐν ἣ στάμνος χρυσή ἔχουσα τὸ μάννα, καὶ ἡ ῥάβδος Ααρὼν ἡ βλαστήσασα, καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης. Ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης, κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον, περὶ ὧν οὐκ ἔτι νῦν λέγειν κατὰ μέρος. Τούτων δὲ οὕτω κατεσκευασμένων, εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διαπαντός εἰσίσαιν οἱ ἱερεῖς, τὰς λατρείας ἐπιτελοῦντες, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ Ἀρχιερεὺς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὁ προσφέρει ὑπὲρ εαυτοῦ, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. δ'

Ἀνάστηθι Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυΐδ, καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου επικαλέσομαι.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, εις τό,
Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά
Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου ς', καί τά παρόντα Προσόμοια τῆς Οσίας
δ', δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος πλ. β' Ὅλην αποθέμενοι

Σέ μέν διεκώλυε, τῆς τῶν σεπτῶν εποπτίας, μολυσμῶν τῶν
πρότερον, τό επισυρόμενον μιντήριον, ἡ δέ σή αἴσθησις, καί τῶν σοί
θεόφρον, πεπραγμένων, ἡ συνείδησις, τήν πρός τά κρείττονα, σοί
επιστροφῇ ενεργάσατο, Εἰκόνι γάρ προσβλέψασα, τῆς ευλογημένης
θεόπαιδος, πάντων καταγνούσα, πταισμάτων σου πανεύφημε τῶν
πρίν, ἐν παρρησίᾳ τό τίμιον, Ξύλον προσεκύνησας.

Τόπους προσκυνήσασα, περιχαρώς τοὺς αγίους, ἀρετῆς ἐφόδιον,
σωτηριωδέστατον, ἐνθεν γέγονας, καί σφοδρώς ἐδραμες τήν καλήν
πορείαν, καί τό ρεῖθρον ἐκπεράσασα, τό Ἰορδάνειον, τό τοῦ
Βαπτιστοῦ ἐνδιαίτημα, προθύμως κατεσκήνωσας, καί τήν τῶν παθῶν
αγριότητα, διά πολιτείας, ἡμαύρωσας λεπτύνασα σαρκός, ἐν
παρρησίᾳ αείμνηστε, Μήτηρ τά οἰδήματα.

Ἐρημον οἰκήσασα, τῶν σῶν παθῶν τάς εἰκόνας, ἐκ ψυχῆς
ἀπήλειψας, τό θεοειδέστατον ἐξεικόνισμα, ἐν ψυχῇ γράψασα, ἀρετῶν
ιδέας, καί τοσοῦτον υπερέλαμψας, ὡς καί τοῖς ὕδασι κούφως
υπερβαίνειν μακάριε, καί γήθεν υπεραίρεσθαι, ἐν ταῖς πρός Θεόν σου
ἐντεύξεσι, καί νῦν ἐν παρρησίᾳ, πανένδοξε Μαρία τῷ Χριστῷ,
παρισταμένη δυσώπησον, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος δ'

Εθαυματούργησε Χριστέ, τοῦ Σταυροῦ σου ἡ δύναμις, ὅτι καί ἡ
πρώην Πόρνη ἀσκητικόν ἀγῶνα ἠγωνίσαστο, ὅθεν καί τό ἀσθενές

απορριψαμένη, γενναίως αντέστη κατά τού διαβόλου, διό και τό
βραβείον τής νίκης κομισαμένη, πρεσβεύει υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον, τό τής Οκτωήχου

Απόστιχα, τά Κατ' Αλφάβητον Αναστάσιμα.

Δόξα... Ιδιόμελον τής Οσίας 'Ηχος β'

Τά τής ψυχής θηρεύματα, και τά πάθη τής σαρκός, τώ ξίφει τής
εγκρατείας έταμες, τά τής εννοίας εγκλήματα, τή σιγή τής ασκήσεως
απέπνιξας, και ρείθροις τών δακρύων σου, τήν έρημον άπασαν
κατήρδευσας, και εβλάστησας ημίν τής μετανοίας καρπούς, διό σου
τήν μνήμην Οσία εορτάζομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον 'Ηχος ο αυτός

Ω θαύματος και νού, πάντων τών πάλαι θαυμάτων! τίς γάρ έγνω
μητέρα άνευ ανδρός τετοκυίαν και εν αγκάλαις φέρουσαν, τόν
άπασαν τήν Κτίσιν περιέχοντα; Θεού εστι βουλή τό κυη θέν, όν ως
βρέφος Πάναγνε, σαίς ωλέναις βαστάσασα, και μητρικήν παρρησίαν
πρός αυτόν κεκτημένη, μή παύση δυσωπούσα, υπέρ τών σέ
τιμώντων, τού οικτειρήσαι, και σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Αναστάσιμον

Τής Οσίας 'Ηχος πλ. δ'

Εν σοί Μήτερ ακριβώς διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβούσα γάρ τόν
Σταυρόν, ηκολούθησας τώ Χριστώ, και πράπτουσα εδίδασκες
υπεροράν μέν σαρκός παρέρχεται γάρ, επιμελείσθαι δέ ψυχής,
πράγματος αθανάτου, διό και μετά Αγγέλων συναγάλλεται Οσία
Μαρία τό πνεύμά σου.

Θεοτοκίον

Ο δι' ημάς γεννηθείς εκ Παρθένου, και σταύρωσιν υπομείνας αγαθέ, ο
θανάτω τόν θάνατον σκυλεύσας, και Έγερσιν δείξας ως Θεός, μή
παρίδης ούς έπλασας τή χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου
ελεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν υπέρ ημών
και σώσον Σωτήρ ημών, λαόν απεγνωσμένον.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, τό
ενδιάτακτον Εωθινόν Ευαγγέλιον. Είτα, Ανάστασιν Χριστού
θεασάμενοι, καί μετά τόν Ν' ψάλλομεν τά Ιδιόμελα ταῦτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετανοίας ἀνοίξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ὀρθρίζει γάρ τό πνεύμά
μου πρός Ναόν τόν ἅγιόν σου ναόν φέρον τοῦ σώματος ὅλον
εσπιλωμένον, Ἀλλ' ὡς Οἰκτίρμων κάθαρν, ευσπλαγχνῶ σου ἐλέει.

Καί νύν... Ὅμοιον

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αἰσχυραίς γάρ
κατερρύπωσα τήν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ραθύμως τόν βίον μου ὅλον
ἐκδαπανήσας, ταίς σαῖς πρεσβείαις ρύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τήν
φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ἀλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τῆς
ευσπλαγχνίας σου ὡς ὁ Δαυῖδ βοῶ σοι, Ελέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τό
μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος, μετὰ τῆς Θεοτόκου εἰς ς', τοῦ
Τριωδίου εἰς δ', καί τῆς Οσίας εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Τριωδίου

Εἰς τόν Πλούσιον καί εἰς τόν πτωχόν Λάζαρον

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Υγρὰν διοδεύσας

Παρεϊκάς με πλούτῳ τῶν ἡδονῶν τῷ εὐφραινομένῳ καθ' ἡμέραν ἐν
τῇ τρυφῇ, Πλουσίῳ, διό σε ἱκετεύω, Σώτερ πυρός με ὡς Λάζαρον
λύτρωσαι.

Ἡμφίεσμαι Σώτερ ταῖς ἡδοναῖς ὥσπερ ὁ τήν βύσσον, περιθέμενος καί
χρυσόν, χρυσήν τε ἐσθήτα, ἀλλά μή με ἐν τῷ πυρί ὡς ἐκείνον
ἐκπέμψεις.

Εὐφραίνεται πλούτῳ καί τῇ τρυφῇ ὁ Πλούσιος πάλαι ἐν τῷ βίῳ τῷ
φθαρτικῷ, διό περ βασιάνοις κατεκρίθη, ὁ δὲ πτωχὸς ἐδροσίζετο
Λάζαρος.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε Αγγέλων καί τών βροτῶν ανύμφευτε Μήτηρ ευφημούσιν
ανελλιπῶς, τόν Κτίστην γάρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις
σου ἐβάστασας.

Ἴτερος Κανὼν τῆς Οσίας Μαρίας

Ἦχος πλ. β' Κύματι θαλάσσης

Πόθω τήν φωσφόρον, καί θείαν σου μνήμην πανηγυρίζοντι, φῶς μοι
κατάπεμψον, παρισταμένη Οσία τῷ φωτί τῷ ἀπροσίτῳ Χριστῷ
πειρασμῶν παντοίων με τοῦ βίου διασώζουσα.

Ο τοῖς Αἰγυπτίοις, σαρκί ἐνδημήσας, ὁ ἀπερίγραπτος καί προαιώνιος,
ολοφαή σε ἀστέρα ἐξ Αἰγύπτου ἀναδείκνυσιν, ὁ γινώσκων Κύριος τά
πάντα πρὶν γενέσεως.

Θείων ἐνταλμάτων σεμνή ἀγνοοῦσα θείον εἰκόνισμα, Θεοῦ
ερρύπωσας, θεία προνοία δε πάλιν ἀπεκάθηρας πανεύφημε,
θεωθεῖσα πράξειςιν, Οσία ταῖς ἐνθέοις σου.

Θεοτοκίον

ὦ τῆς σῆς Θεέ μου, πολλῆς εὐσπλαγχνίας καί τῆς ἀφάτου σου,
συγκαταβάσεως! ὅπως τήν πρότερον Πόρνην, ταῖς Μητρός σου
παρακλήσειςιν ὡς ἀγνήν καί ἄμωμον Ἀγγέλοις καθωμοίωσας.

Ὡδή γ' Σὺ εἰ τό στερέωμα

Λάζαρον ὡς ἔσωσας, ἐκ τῆς φλογός Χριστέ, οὕτω με ἐκ τοῦ πυρός,
ρύσαι τῆς γεέννης τόν ἀνάξιον δούλόν σου.

Πλούσιος τοῖς πάθεσι καί ἡδοναῖς εἰμι Κύριε, Λάζαρος δέ πένης τῇ
στερήσει ἀρετῶν, ἀλλά σῶσόν με.

Κόκκινον καί βύσσινον ἐνεδιδύσκετο Πλούσιος, ταῖς ἡδοναῖς καί ταῖς
αμαρτίαις, διὰ τοῦτο φλογίζεται.

Θεοτοκίον

Δός ἡμῖν βοήθειαν ταῖς ἱκεσίαις σου Πάναγνε τὰς προσβολὰς
ἀποκρουομένη τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Ἄλλος, Σέ τόν ἐπὶ ὑδάτων

Πύλαις τῆς ἀπωλείας ἐγγισάσῃ πράξειςι ταῖς ἀτόποις πύλας ὁ πρὶν
τοῦ Ἄδου συντρίψας σθένει θεότητος πύλας τῆς μετανοίας σοι ἀνοίγει

Πάνσεμνε, πύλη τῆς ζωῆς ὑπάρχων αὐτός.

Ὅπλον τῆς αμαρτίας μακρόθυμε τὴν πρὶν γεγεννημένην ὅπλῳ Σταυροῦ τοῦ Θεοῦ, τὴ προσκυνήσει ἀνέδειξας ὅπλα δαιμόνων ἅπαντα καὶ πανουργεύματα ὅλως τροπομένην εὐσπλαγχνε.

Λύτρον ὑπὲρ ἁπάντων τό ἴδιον ὁ πρὶν ἐκχέας Αἷμα λουτρῷ τῷ τῶν δακρύων σέ καθάραν ἀπεργάζεται λέπραν δεινὴν νοσήσασαν κακίστης πράξεως, ὅλως ὁ τό εἶναι πᾶσι διδούς.

Θεοτοκίον

Λόγου παντός ὑπάρχει, ἀνώτερον τό ἐπὶ σοί Παρθένε, Λόγος Πατρός ἐν σοί γάρ θεοπρεπῶς κατεσκήνωσε, λύσιν πταισμάτων ἅπασιν τοῖς αμαρτάνουσι λόγῳ μόνῳ παρεχόμενος.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τὰ σκιρτήματα πάντα τὰ τῆς σαρκός, χαλινώσασα πόνοις ἀσκητικοῖς ἀνδρεῖον ἀπέδειξας, τῆς ψυχῆς σου τό φρόνημα, τόν γάρ Σταυρόν ποθήσασα Κυρίου θεάσασθαι ἱερώς αοίδιμε τῷ Κόσμῳ ἐσταύρωσαι, ὅθεν καὶ πρὸς ζήλον, ἀγγελικῆς πολιτείας προθύμως διήγειρας σεαυτὴν παμμακάριστε, Διὰ τοῦτο γεραίρομεν τὴν μνήμην σου Μαρία πιστῶς τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι τοῦ δωρηθῆναι πλουσίως ὑμῖν ταῖς πρεσβείαις σου,

Θεοτοκίον Ὅμοιον

Εἰς ἰλὺν ἐνεπάγην αμαρτιῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις ἐν ἐμοί, δεινῶς γάρ κατεπόνησε, καταιγὶς τῶν πταισμάτων με, ἀλλ' ἡ τεκούσα Λόγον, τόν μόνον φιλόανθρωπον ἐπ' ἐμέ ἐπίβλεπον, Παρθένε καὶ ρύσαί με πάσης αμαρτίας καὶ παθῶν ψυχοφθόρων καὶ πάσης κακώσεως τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος ἵνα ψάλλω γηθόμενος, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς καταφεύγουσι πίστει τῇ σκέπῃ σου Ἄχραντε.

Ὡδή δ' Εἰσακήκοα Κύριε

Κατετρύφα ὁ Πλούσιος βρώσει καὶ ἐνδύμασι ευφραινόμενος, ὁ δὲ Λάζαρος χορτάζεσθαι ἐπεθύμει τούτου τῶν τραπέζης ψιχίων,

Οἱ μὲν κύνες ἀπέλειχον γλώττῃ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου τοὺς μῶλωπας συμπαθέστεροι γινόμενοι τῆς Πλουσίου γνώμης εἰς τόν πέννητα,

Τῷ πυλῶνι ἐβέβλητο πάλαι τοῦ Πλουσίου Σώτερ ὁ Λάζαρος

τιμωρούμενος ταίς μάστιξι τῆς πενίας, ὅθεν νύν δοξάζεται.

Θεοτοκίον

Ὦν ἐκύησας Ἀχραντε, πρέσβευε σωθή ναι τοὺς ανυμνούντάς σε ἐκ δουλείας τοῦ ἀλάστορος ὅτι μόνη πέλεις προστασία ἡμῶν.

Ἄλλος, Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν

Ὡς πλαστοουργός βροτείας φύσεως ὡς ἐλέους πηγὴ καὶ ευσπλαγχνίας πλούτος ὠκτείρησας φιλάνθρωπε πρόσφυγα τὴν σὴν, καὶ ἀφήρπασας ταύτην τοῦ ὀλεθρίου θηρός.

Σταυρόν ιδέσθαι ἐπισπεύδουσα σταυρικῷ φωτισμῷ Μαρία κατηυγάσθης Σταυρῷ τοῦ ομιλήσαντος, νεύσει θεϊκὴ σταυρωθεῖσα τῷ Κόσμῳ αξιοθαύμαστε.

Ἡ τῶν κακῶν αἰτία πρότερον ἡδονὴ πονηρὰ πολλοῖς γεγεννημένη ἡλίου δίκην λάμπασα πάσιν ὁδηγὸς ἡ Οσία ἐδείχθη τοῖς αμαρτάνουσι.

Θεοτοκίον

Νοὺν υπερέβης καὶ οὐράνιον νοητὸ οὐρανὸ τοῦ πάντων Βασιλέως, νομίμων γάρ τῆς φύσεως ἀνευθεν Ἀγνή νομοδότην καὶ Κτίστην πάντων ἐκύησας.

Ὡδὴ ε' Ἴνα τί με ἀπώσω

Ἀβραάμ ἐν τοῖς κόλποις Λάζαρον ὁ Πλούσιος ὡς εθεάσατο, ἐν φωτὶ καὶ δόξῃ εὐφραινόμενον Πάτερ, ἐκραύγαζεν, Ἀβραάμ ἐλέησόν με τὸν ἐν πυρὶ κατακριθέντα καὶ τὴν γλῶτταν δεινῶς φλογιζόμενον.

Κατετρύφησας πλούτῳ, βίου εὐφραινόμενος Ἀβραάμ ἔφησε, τῷ Πλουσίῳ, ὅθεν, τετιμώρησαι ὥδε αἰώνια, ἐν πυρὶ υπάρχων, Ὁ δὲ πτωχὸς ἐν εὐφροσύνῃ, τῇ ἀλήκτῳ ἀγάλλεται Λάζαρος.

Τῇ τοῦ βίου ἀπάτῃ, πλούσιος γεγένημαι ὥσπερ ὁ Πλούσιος ὁ τὸν βίον ὅλον ἡδοναῖς δαπανήσας Φιλάνθρωπε, ἀλλὰ δέομαί σου, τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ λυτρωθῆναι, τοῦ πυρός ὥσπερ σέσωσται Λάζαρος.

Θεοτοκίον

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε συγγενούς προνοίας τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην ἱλασμόν ευμενὴ προβαλλόμεθα.

Ἄλλος, Θεοφανείας σου Χριστέ

Μωσής δεδόξασταί ποτε, εν τώ Σινά Θεού τά οπίσθια, μυστικώς
θεώμενος Ο ένδοξος υπογράφων ξένον μυστήριον, μανναδόχον δέ
στάμνον νύν, Εικόνα άχραντον, θερμώς προσπτεσούσα Μαρία
Αγγελικόν βίον κομίζεται.

Ναού ευπρέπειαν τού σου επιπποθούσα, ψαλμικώς θεάσασθαι,
νοερόν τε σκήνωμα τής δόξης σου η τόν σόν ναόν βεβηλώσασα
νοεραίς πρεσβείαις Χριστέ τής απειράνδρου σου ναού γενομένης
ναόν με τού παντουργού, ποιήσον Πνεύματος.

Η τώ αγκίστρω τής σαρκός, δι' οφθαλμών τούς πολλούς ζωγρήσασα
ηδονή βραχεία τε κατάβρωμα διαβόλου τούτους ποιήσασα,
ηγκιστρεύθη, παναληθώς τή θεία χάριτι Σταυρού τού τιμίου ηδύτατον
τώ Χριστώ όψον υπάρξασα.

Θεοτοκίον

Μεμυημένος ο χορός, τών Προφητών, τό εν σοί μυστήριον, μυστικάίς
θεηγορίαις Άχραντε σέ ποικιλοτρόπως προέλεγε, μανναδόχου
στάμνου ιδέ νύν Εικόνα άχραντον αυτή προσπτεσούσα Μαρία, η
εγγυήτρια, αμαρτωλών πρός Θεόν.

Ωδή ς' Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ο πλούσιος εαυτόν φλογί πυρός κατεδίκασε, τή ενηδόνω ζωή, ο
πένης δέ Λάζαρος, πτωχείαν ελόμενος, εν τώδε τώ βίω, ηξιώθη τής
αλήκτου χαράς.

Εν κόλποις τού Αβραάμ ο Λάζαρος κατηξίωται, τής αιωνίου ζωής,
Χριστέ εμφορούμενος, πυρί δέ ο Πλούσιος, καί ψυχήν καί σώμα,
κατεκρίθη τιμωρούμενος.

Κατεδικάσθη εις πύρ, ο Πλούσιος διά Λάζαρον, μή κατακρίνης εμέ,
τόν δείλαιον δέομαι φιλάνθρωπε Κύριε αλλ' ως Λάζαρόν με, τού
φωτός σου καταξίωσον.

Θεοτοκίον

Ρυσθείμεν τών δεινών, πταισμάτων ταίς ικεσίαις σου, Θεοκυήτορ
αγνή, καί τύχοιμεν πάναγνε, τής θείας ελλάμψεως, τού εκ σου
αφράστως σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Άλλος, Άβυσσος εσχάτη

Χαίρουσι Μαρία τά τών Αγγέλων στρατεύματα, τόν εφάμιλλον Οσία
βίον, τόν εν σοί καθορώντες καί δόξαν τώ, Κυρίω κραυγαζοντες.

Φρίπτουσι Δαιμόνων τών ζοφερών τά συστήματα τό τῆς σῆς καρτερικόν ισχύος, ὅτι γυνή παραδόξως καί γυμνή, καί μόνη τούτους ἤσχυνας.

Ἐλαμψας ἡλίου δίκην Μαρία πανεύφημε, καί τήν ἔρημον ταῖς φρυκτωρίαις πάσαν εφώτισας, ὅθεν καμέ τώ σῶ φωτί καταλάμπρυνον.

Θεοτοκίον

Ἄγγελοι περιλαμφθέντες, τή δόξη τοῦ τόκου σου ἐν τῇ γῇ εἰρήνην πάσιν ἡμῖν, καί εὐδοκίαν ἀνθρώποις, Παρθένε κεκράγασιν.

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Ἡ πορνείαις πρότερον, μεμεστωμένη παντοίαις Χριστοῦ Νύμφη σήμερον τῇ μετανοία ἐδείχθης, Ἀγγέλων, τήν πολιτείαν επιποθοῦσα, δαίμονας Σταυροῦ τῷ ὅπλῳ καταπατούσα, διὰ τοῦτο βασιλείας ἐφάνης νύμφη Μαρία ἐνδοξε.

Ο Οἶκος

Τήν ἀμνάδα Χριστοῦ καί θυγατέρα, ἄσμασιν ευφημούμέν σε νύν, Μαρία παναοίδιμε τήν τών Αἰγυπτίων ἀναφανείσαν θρέμμα τήν πλάνην δέ τούτων πάσαν φυγούσαν, καί καλῶς προσενεχθείσαν τῇ Ἐκκλησίᾳ βλάστημα τίμιον δι' ἐγκρατείας καί δεήσεως, ἀσκήσασαν ὑπέρ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, διό καί υψώθης ἐν Χριστῷ, διὰ βίου καί πράξεως, Βασιλείας Οὐρανοῦ φανείσα νύμφη Μαρία πάνσεμνε.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακή πέμπτη τών Νηστειῶν, διετάχθημεν μνήμην ποιείσθαι τῆς Οσίας Μητρός ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Στίχοι

- Ἀπήρε πνεῦμα, σὰρξ ἀπερρύη πάλαι.
- Τόν ὅστινον, γῇ, κρύπτε νεκρόν Μαρίας.

Ταῖς αὐτῆς πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον, καί σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Ἰώβ καθάπερ πάλαι ἐν σαπρία σκωλήκων καί ἐν κοπρία ἐστώς ὑπῆρξε πρό πυλώνος ὁ Λάζαρος ὡσαύτως, τοῦ Πλουσίου ἐκάθευδεν, ὁ τών πατέρων βοῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Βεβλημένος πυλώσι τού ασπλάγχχνου Πλουσίου πάλαι ο Λάζαρος
ψυχίων επεθύμει αυτού τών τῆς τραπέζης ἀλλ' ουδεῖς επεδίδου αὐτῷ,
ἀλλ' ἀντί τούτων εὔρε τοῦ Ἀβραάμ τούς κόλπους.

Τοῦ ασπλάγχχνου Πλουσίου τῆς μερίδος Χριστέ μου ρύσαι με δέομαι
καί πέννητι Λαζάρῳ συντάξας με βοάν σοι ευχαρίστως ἀξίωσον, ὁ τών
πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς επεφάνης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, διό
σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν, ὁ τών
Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Ἄλλος, Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι

Ὁ μέγιστος ἐν πατράσι, περιπολεύων τὴν ἔρημον, Ζωσιμάς ὁ σοφός,
τὴν Οσίαν ἰδεῖν κατηξίωται, Ευλογητός εἰ κράζει δέ, ὁ Θεός τών
Πατέρων ἡμῶν.

Τί Πάτερ ξένον ἀπάσης, ἰδεῖν ἐλήλυθας γύναιον, ἀρετῆς πρακτικῆς; ἡ
Οσία ἐβόα τῷ γέροντι, Ευλογητός εἰ κράζει δέ, ὁ Θεός τών Πατέρων
ἡμῶν.

Νεκρώσασα Μακαρία, τὰ τών παθῶν σου σκιρτήματα, ἀπαθείας νυνί
προσωρμίσθης, λιμένι κραυγάζουσα, Ευλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τών
Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες ἀπορρήτως, παρθένος μείνασα Ἀχραντε, καί ἐκύησας
Κόσμῳ τὴν σωτηρίαν Χριστόν, τόν Θεόν ἡμῶν, διό σε πάντες
ἄσμασιν οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ὡδή ἡ' Ἑπταπλασίως κάμινον

Στολὴν κοκκίνην βύσσον τε καί πορφύραν ὁ Πλούσιος πάλαι
ἐνεδύετο λαμπρῶς ὁ δαίλαιος, ὁ πέννης δέ Λάζαρος, ἐν τῷ πυλῶνι
τούτου δεινῶς, ἐκεῖτο ψυχίων, τών πιπτόντων τραπέζης ἐθέλων
κορεσθῆναι καί ουδεῖς επεδίδου, αὐτῷ, διό ἐν δόξῃ, Χριστῷ
συμβασιλεύει.

Ἐν τῷ πυλῶνι ἐκεῖ τοῦ Πλουσίου Ὁ Λάζαρος σεσηπῶς τῷ σώματι
πληγαῖς καί ἤθελε, κορέννυσθαι βρώσεως καί οὐκ ἐδίδου τούτῳ
ουδεῖς, ἀλλὰ καί οἱ κύνες συμπαθῶς ἐν τῇ γλώττῃ, ἀπέλειχον τὰ ἔλκη

καί τούς μώλωπας τούτου, διό εν Παραδείσω τρυφής κατηξιώθη.

Εν ηδοναίς επλούτησα ὥσπερ πάλαι ο Πλούσιος ο ενδεδυμένος, καθ' ημέραν κόκκινον, καγὼ Πολυέλεε, εν τή τού βίου τούτου τρυφή εμαυτὸν κατακρίνω ταις τρυφαίς καί απάταις, διό σε ικετεύω εκ πυρός τού ρυσθῆναι Χριστέ τού αιωνίου εις πάντας τούς αιῶνας.

Τριαδικόν

Τρισσοφαή θεότητα ενιαίαν εκλάμπουσαν αἴγλην εκ μιάς τρισυποστάτου φύσεως Γεννήτορα ἀναρχον Ομοφυά τε Λόγον Πατρός καί συμβασιλεύον ομοούσιον Πνεύμα, οι Παῖδες ευλογεῖτε, Ιερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αιῶνας.

Ἄλλος, Ἐκστηθι φρίπτων ουρανέ

Βάθη καρδίας ερευνών, Ο πρό γενέσεως προγινώσκων τά ημῶν, βιαίας βιοτῆς αφήρπασας, τήν προσφυγούσάν σοι Σωτήρ, βεβαίως τή σή φιλανθρωπία, βοῶσαν ασιγήτως, Ιερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αιῶνας.

Ὡ αλλοιώσεως σεπτής, τῆς πρός τό κρείττον σου, μεταθέσεως σεμνή! ὦ πόθου θεϊκού μισήσαντος, τάς σαρκικὰς ηδονάς! ὦ πίστεως ζεύσεως καί θείας! πανεύφημε Μαρία, ἦν πιστῶς ευφημούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιῶνας.

Εὔρες τῶν πόνων ἀμοιβήν, καί τῶν καμάτων σου τήν ἀντίδοσιν σεμνή, Μαρία, δι' ὧν καταβέβληκας, τόν παλαμναῖον ἐχθρόν, καί νύν σύν τοῖς, Ἀγγέλοις κραυγάζεις, τόν ὕμνον ασιγήτως βοῶσα, καί υπερυψοῦσα, Χριστόν εις τούς αιῶνας.

Θεοτοκίον

Ὅλον ἀνέπλασεν ἐμέ δι ἀγαθότητα, εν τή μήτρα σου Ἀγνή, ου φθείρας ἐκατέρας φύσεως τά ιδιώματα, ὡς πάντων τῶν αιῶνων Δεσπότης, ὅθεν σε ως αἰτίαν, τῆς ημῶν σωτηρίας ἄσμασιν υμνοῦμεν εις πάντας τούς αιῶνας.

Ὡδή θ' Σέ τήν ἀπειρόγαμον

Πένητά με Λάζαρον, Χριστέ αἰτούμαι ἀπεργάζου, τάς τῶν ηδονῶν ορέξεις μου, ἐξορίζων ως φύσει Θεός, ταῖς δέ ἀρεταῖς με, ως τόν Πλούσιον, ποιήσον ἵνα πίσται, εν υμνωδαῖς μεγαλύνω σε.

Πλούσιος καί ἀσπλαγχνος, τόν νούν παρέβλεψά μου πίσται σοῦ τῶν ἐντολῶν Φιλάνθρωπε, πρό πυλῶν ἐρριμμένον δεινῶς, ἀλλ' ως

συμπαθής καί φιλοικτίρμων ανάστησον ὥσπερ συμπαθής πάλαι, τόν τεταρταῖον φίλον Λάζαρον.

Πάντες μεμαθήκαμεν παραβολήν τήν τοῦ Δεσπότη, πάντες οὖν πιστοί μισήσωμεν τοῦ Πλουσίου τό ἀσπλαγχνον, ἵνα τῆς κολάσεως ἐκφύγωμεν καί ἐν κόλποις τοῦ Αβραάμ αἰεὶ χορεύσωμεν

Θεοτοκίον

Σέ τήν τόν ἀόρατον Θεόν βαστάσασαν ἀγκάλαις, τόν ἐν οὐρανοῖς υμνούμενον ὑπό, διώ σοῦ ἡμῖν δωρούμενον πάσης τῆς Κτίσεως καί πάντοτε σωτηρίαν, ἐν πίστει μεγαλύνομεν.

Ἄλλος, Μή ἐποδύρου μου Μήτηρ

Ράον υπέφερες Μήτηρ τῆς ἐρήμου τόν πόνον ρυθμιζομένη κραταιά δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, ρυπαροῦς λογισμούς, ἐπερχομένους καί γάρ, ρεῖθροις θείων δακρύων ἐσβέννυες σεμνή, Ἀσκητῶν ἡ ἀκρότης Οσίων καύχημα.

Φαινοτάταις ἀκτίσι, καταυγάζει σε μόνη, ἡ φῶς τεκούσα τόν Χριστόν, Παρθένος καί ἀγνή, φοβερὸν τοῖς ἐχθροῖς σέ καθιστώσα σεμνή, φανεράν δέ τοῖς πᾶσι Μαρία δεικνύει σε, Ἀσκητῶν ωραιότης, Οσίων ἔρεισμα.

Καταλιπούσα ἐμφρόνως, τά ἐπίγεια πάντα, κατοικητήριον σεπτὸν τοῦ Πνεύματος ὠφθης, κοσμικῶν οὖν δεινῶν ἀπολυτρώσασθαι, καθικέτευε μόνον Χριστόν τόν λυτρωτὴν, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, τήν θείαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Νόμους τῆς φύσεως Κόρη υπέρ φύσιν λαθούσα, νέον, Παιδίον ἐπὶ γῆς, ἐκύησας ἀγνή νομοδότην ὄντα καί παλαιὸν ἡμερῶν νοητέ Ουρανέ, τοῦ τῶν πάντων Ποιητοῦ, διό πίστει καί πόθῳ, σέ μακαρίζομεν.

Εξαποστειλάριον Τό Εωθινόν Ἀναστάσιμον

Τῆς Οσίας τό παρόν Ο οὐρανόν τοῖς ἀστροῖς

Υπόδειγμα μετανοίας σέ ἔχοντες πανοσία Μαρία Χριστόν δυσώπει, ἐν τῷ καιρῷ τῆς Νηστείας, τούτο ἡμῖν δωρηθῆναι, ὅπως ἐν πίστει καί πόθῳ, σέ ἄσμασιν ευφημῶμεν.

Θεοτοκίον Ὅμοιον

Ο γλυκασμός τών Αγγέλων, τών θλιβομένων η χαρά Χριστιανών η προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, αντιλαβού μου καί ρύσαι, τών αιωνίων βασάνων.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ψάλλομεν τὰ Αναστάσιμα Στιχηρῶ τῆς Οκτωήχου

Δόξα... Ἦχος α' Ἰδιόμελον

Οὐκ ἔστιν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρώσις καὶ πόσις ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ ἀσκησις, σὺν ἀγιασμῷ, ὅθεν οὐδὲ πλούσιοι εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ὅσοι τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἐν χερσὶ πενήτων ἀποτίθενται. Ταῦτα καὶ Δαυὶδ ὁ Προφήτης διδάσκει λέγων. Δίκαιος ἀνὴρ ὁ ἐλεῶν ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ κατατρυφῶν τοῦ Κυρίου καὶ τῷ φωτὶ περιπατῶν ὅς οὐ μὴ προσκόψη, ταῦτα δὲ πάντα, πρὸς νοουθεσίαν ἡμῶν γέγραπται ὅπως νηστεύοντες, χρηστότητα ποιήσωμεν, καὶ δῶη ἡμῖν Κύριος ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια.

Καὶ νύν...

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ηχηλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατὰρα ἐζωοποιήθημεν, διό ἀνυμνοῦντες βοῶμεν, Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν Λιτὴν

Τὸ Εωθινὸν Ἰδιόμελον κτλ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Οκτωήχου καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου ἡ ς' Ὠδή.

Ο Α Π Ο Σ Τ Ο Λ Ο Σ

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ.

Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. θ', 11-14)

Αδελφοί Χριστός παραγενόμενος Αρχιερεύς τών μελλόντων αγαθών, διά τής μείζονος καί τελειοτέρας σκηνής ου χειροποιήτου τουτέστιν ου ταύτης τής κτίσεως, ουδέ δι αίματος τράγων καί μόσχων, διά δέ τού ιδίου Αίματος εισήλθεν εφ' άπαξ εις τά Άγια, αιωνίαν λύτρωσιν ευράμενος. Εί γάρ τό Αίμα ταύρων καί τράγων, καί σποδός δαμάλεως ραντίζουσα τούς κεκοινωμένους, αγιάζει προς τήν τής σαρκός καθαρότητα, πόσω μάλλον τό Αίμα τού Χριστού, ός διά Πνεύματος αιωνίου, εαυτόν προσήνεγκεν άμωμον τώ Θεώ, καθαριεί τήν συνείδησιν ημών από νεκρών έργων, εις τό λατρεύειν Θεώ ζώντι;

Αλληλούϊα 'Ηχος πλ. δ'

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω.

Ευαγγέλιον κατά Μάρκον

Τώ καιρώ εκείνω παραλαμβάνει ο Ιησούς...

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών. Αλληλούϊα.

τ82[top](#)

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Τού Ιωσήφ
'Ηχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πτωχεύσας ο πλούσιος Χριστέ, τούς βροτούς επλούτισας, αθανασίαν καί έλλαμψιν, διό πτωχεύσαντα, ηδοναίς τού βίου, αρεταίς με πλούτισον, καί πένητι Λαζάρω με σύνταξον, τής τού Πλουσίου με, τιμωρίας εξαιρούμενος, καί γεέννης, τής αποκειμένης μοι.

Κακίαν επλούτησα δεινώς, καί τρυφήν ηγάπησα, καί τών εν βίω απήλαυσα, ηδονών Κύριε, καί πυρός γεέννης, υπόδικος γέγονα, λιμώπτοντα τόν νούν μου ως Λάζαρον, παραβλεψάμενος, πρό πυλών τών θείων πράξεων, ερριμμένον, οίκτειρόν με Δέσποτα.

Έτερον Προσόμοιον Τού Θεοδώρου
Νεφέλην σε φωτός

Τήν έκτην τών σεπτών, Νηστειών Εβδομάδα, προθύμως απαρχόμενοι, Κυρίω, προεόρτιον ύμνον, τών Βαϊών άσωμεν πιστοί, ερχομένω εν δόξη, δυνάμει θεότητος, επί τήν Ιερουσαλήμ, νεκρώσαι

τόν θάνατον, διό ετοιμάσωμεν ευσεβώς, τά τῆς νίκης σύμβολα, τοὺς κλάδους τῶν ἀρετῶν, τό Ὡσαννά εκβοήσαι, τῷ Ποιητῇ τοῦ παντός.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τό ὄνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπό τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου.

Εἰς τά Ἀπόστιχα
Ἰδιόμελον Ἦχος α'

Θαυμαστή τοῦ Σωτήρος, ἡ δι' ἡμᾶς φιλόανθρωπος γνώμη, τῶν μελλόντων γάρ τήν γνώσιν, ὡς παρόντων κεκτημένος, τοῦ Λαζάρου καί τοῦ Πλουσίου, τόν βίον ἐστηλίτευσε, τῶν ἐκατέρων οὖν τό τέλος ἐνοπτριζόμενοι, τοῦ μέν φύγωμεν, τό ἀπηνές καί μισάνθρωπον, τοῦ δέ ζηλώσωμεν, τό καρτερές καί μακρόθυμον, πρὸς τό σύν αὐτῷ τοῦ Ἀβραάμ κόλποις, ἐνθαλπόμενοι βοάν, Δικαιοκρίτα Κύριε, δόξα σοι.

(Δίς)

Μαρτυρικόν

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν Ἀγίων, καί τῆς Θεοτόκου, τήν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καί ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αὐτόμελον

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων, τό ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταιά προστασία, ἄχραντε Παρθένε, σῶσον ἡμᾶς, τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας, ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεόν, Θεοτόκε ἀνεθέμεθα.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Τόν λίθον ἐκκυλίσας, τῆς πωρώσεως Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐμῆς καρδίας, νεκρωθεῖσαν τοῖς πάθεσιν, ἐξέγειρον ψυχὴν μου ἀγαθέ, καί φέρειν σοι βαῖα ἀρετῶν, ὡς νικητὴ τοῦ Ἄδου, ἐν κατανύξει Δέσποτα, ἀξίωσον, ὅπως τῆς αἰωνίου ζωῆς τύχω, ὑμνολογῶν σου τό κράτος,

καί τήν ευσπλαγχνίαν σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Θαύμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, εν σοί θεωρούσα η Κτίσις
αγάλλεται, συνέλαβες γάρ ασπύρως, καί έτεκες αφράστως, όν
ταξιαρχίαι Αγγέλων οράν ου δεδύνηνται, αυτόν Θεοτόκε ικέτευε, υπέρ
τών ψυχών ημών.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθίσματα 'Ηχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Τήν έκτην Εβδομάδα, τής Νηστείας επέχοντες, προεόρτιον ύμνον,
τών Βαϊών άσωμεν, Χριστώ τώ ερχομένω δι' ημάς, καθίσαι επί
πώλου ονικού, τό των εθνών υποκλίνειι ως Βασιλεύς, αλόγιστον τώ
Γεννήτορι, τούς κλάδους αυτώ των αρετών, πάντες
προευτρεπίσωμεν, όπως καί τήν Ανάστασιν αυτού, χαίροντες ίδωμεν.

Θεοτοκίον

Τάς χείράς σου τάς θείας, αίσ τόν Κτίστην εβάστασας, Παρθένε
Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι προτείνασα δυσώπησον,
λυτρώσασθαι ημάς, εκ πειρασμών καί παθών καί κινδύνων, τούς
ευφημούντας καί πόθω βοώντάς σοι, Δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοί,
δόξα τώ προελθόντι εκ σου, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς διά τού
τόκου σου.

Τριώδιον Ποίημα Ιωσήφ

Ωδή α' 'Ηχος α' Ωδήν επινίκιον

Τά πάθη νεκρώσωμεν, δι' εγκρατείας, τό πνεύμα ζωώσωμεν, δι'
ενθέων πράξεων, όπως οψώμεθα, Πάθος Χριστού τό σεπτόν
καθαρωτάτω νοϊ.

Ασπλάγχνου ζηλώσαντα, Πλουσίου τρόπους, Χριστέ
πολυεύσπλαγχνε, ικετεύω σύνταξον, Λαζάρω πένητι, λυτρούμενός με
τής φλογός, καί τού ασβέστου πυρός.

Εκ πάντων ενήστευσα, κατορθωμάτων, εις κόρον απήλαυσα, των
σφαλμάτων Κύριε, νύν ούν πεινώντά με, σωτηριώδους καί σεπτής,
έμπλησον βρώσεως.

Θεοτοκίον

Εμέ τόν κατάκριτον, εν καταδίκη, πανάχραντε Δέσποινα, ερριμμένον έργων μου, σώσον οικτείρησον, τόν πανοικτίρμονα Θεόν, αποκυήσασα.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἦχος α' Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ

Τῇ τῶν Βαΐων Εορτῇ, υπαντήσωμεν πιστοί, προεορτάζοντες αὐτήν, ἀπό σήμερον φαιδρώς, ἵνα τό ζωηφόρον, ἀξιωθώμεν Πάθος ἰδεῖν.

Ἐρχεται ἡκεῖ ο Χριστός, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὡς Βασιλεὺς κεκαθηκώς, ἐπὶ πώλουονικοῦ, τό τῶν ἐθνῶν υποκλίνει, ἀλόγιστον, ὑπὸ ζυγόν τῷ Πατρί.

Δόξα...

Ἡ ἐν θεότητι μιά, τρισυπόστατος Μονάς, Πάτερ ἀγέννητε Θεέ, καί Υἱέ μονογενές, καί μόνον ἅγιον Πνεῦμα, ὁμοβασίλειον κράτος, σώσον πάντας ἡμᾶς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη πανταχοῦ, ὅτι ἐκύησας σαρκί, τόν τῶν ὅλων Ποιητήν, Θεοτόκε Μαρία, ἀνύμφευτε καί ἀπειρόγαμε.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Ἰδοὺ ἀφίκετο Χριστός, πρὸς τὴν πόλιν Βηθφαγή, Χαίρε Λαζάρου ἡ πατρίς, Βηθανία, ὅτι σοί, δείξει θαυμάσιον μέγα, τόν Λάζαρον, ἐξανιστῶν ἐκ νεκρῶν.

Ὁ Εἰρμός

Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ, ἐν Αἰγύπτῳ, τῷ Μωσῇ, καί δι' αὐτοῦ τόν Φαραῶ, πανστρατιά βυθίσαντι, ἐπινίκιον ὠδὴν ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδὴ η'
Ὁν φρίπτουσιν

Ἀκάρπους ἐπλούτησα, ὁ τάλας λογισμούς, ψυχὴν κατεμόλυνα, ἀθέσμοις ἡδοναῖς, καίσκότης κυκλοῖ με ἀπογνώσεως, αὐγασόν μοι φέγγος, Θεέ μου μετανοίας.

Ὡς πάλαι ἐφώτισας, Τυφλόν ἐκ γενετῆς, ψυχὴν μου καταύγασον, μὴ βλέπουσαν τό φῶς, τό σόν Ελεήμον, ἀλλ' ἐν σκότει δεινῆς, λήθης συγχωσθεῖσαν, καί μερίμναις τοῦ βίου.

Νηστεύσας ἠνέωξεν, Ἡλίας οὐρανοῦς, καί ὄμβροις κατήρδευσε, διψήσασαν τὴν γῆν, Νηστεύσωμεν ρεῖθροις, καταντλούμενοι, ψυχικῶν δακρύων, ὅπως ἐλεηθώμεν.

Θεοτοκίον

Ὡς ἐμψυχος ἄμπελος, ἐξήνθησας ἡμῖν, τόνβότρυν τόν πέπειρον,
πηγασαντα Ἀγνή, Παρθένε τόν οἶνον, τῆς ἀφέσεως, καί τῆς αμαρτίας,
ξηράναντα τήν μέθην.

Εἰρμός ἄλλος

Ὑμνον σοι προσφέρομεν

Ἦνοικται τὰ πρόθυρα, τῆς τοῦ Λαζάρου ζωοποιΐας, Χριστός γάρ ἔκει,
ὡς ἐξ ὕπνου ἐγείραι τόν θανέντα, καί καταπαλαῖσαι, ζωή τόν θάνατον.

Μέγα σου τό καύχημα, ὦ Βηθανία! ὅτι τόν Κτίστην ξεναγωγῆσαι,
ἀξιούσαι βοῶσα, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Σέ τήν υπερούσιον, τριπλήν Μονάδα, τήν ἐνουμένην ἐν διαιρέσει, τή
μορφῇ τοῖς προσώποις, τόν Πατέρα, καί Υἱόν, καί Πνεῦμα, θεῖον
δοξολογήσωμεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Χαίρε φθεγγόμεθα, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, ὅτι ἀνήψας χαράν τῷ Κόσμῳ,
τόν Σωτή ῥα τοῦ Κόσμου, ὃν δυσώπει ὑπέρ πάντων, Παρθένε
πανύμνητε.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ὑμνον σοι προσφέρομεν, ὅτι ἐν πῶλῳ οχηματίζεις, ὁ ἐν υψίστοις,
Χερουβὶμ ἐπιβαίνων, ἵνα πάντας καθυποτάξης, Χριστέ τῷ κράτει σου.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ὁ Εἰρμός

Ὑμνον σοι προσφέρομεν, τῶν Ἀσωμάτων, ὥσπερ οἱ Παῖδες ἐν τῇ
καμίνῳ, καί ὑμνοῦντες λέγομεν, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν
Κύριον.

Ὡδή θ'

Τήν ζωοδόχον πηγὴν

Θανατωθεῖς τοῖς πολλοῖς πλημμελήμασι, τῆς ἀμελείας ἐν τάφῳ
συνέχομαι, λίθον ἀπογνώσεως ἔχων ἐπικείμενον, ὃν περ διάρας
Χριστέ τῷ σῷ ἐλέει, ὥσπερ τόν Λάζαρον πρὶν ἐξανάστησον.

Τήν τοῦ Πλουσίου ἐκφύγωμεν μίμησιν, κατακριθέντος εἰς φλόγα τήν
ἀσβεστον, καί Λαζάρου στέρξωμεν, τό ἐν πόνοις, ἔμμονον, ὅπως
ἡμᾶς Ἰησοῦς παρακαλέσῃ, καί βασιλείας μετόχους ἐργάσῃται,

Τήν παθοκτόνον Νηστείαν ποθήσωμεν, ταῖς προσευχαῖς ἐπιμόνως
σχολάσωμεν, κλαύσωμεν, πενθήσωμεν καί θερμῶς στενάξωμεν,

όπως εντεύθεν ημάς αποδημούντας, ο Αβραάμ, εν τοῖς κόλποις εισδέχεται.

Θεοτοκίον

Τῆς παρθενίας τό θεῖον κειμήλιον, τῶν Προπατόρων τήν μόνην ανόρθωσιν, τήν πηγὴν τήν βρύουσαν, ευσπλαγχνίας άβυσσον, τήν καλλονήν Ιακώβ, τήν Θεοτόκον, οἱ δι' αὐτῆς σεσωσμένοι υμνήσωμεν.

Άλλος

Σέ τήν οραθείσαν πύλην

Σήμερον Χριστῷ δηλοῦται, πέραν Ιορδάνου διατρίβοντι, ἡ νόσος τοῦ Λαζάρου, καί ὡς προγνώστης λέγει, Ἡ ασθένεια αὕτη, οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον.

Ευτρεπίζου Βηθανία, κόσμησόν σου θείως τάς εισόδους, πλάτυνον τάς επαύλεις, ἰδοὺ γάρ ὁ Δεσπότης, ἤξει σύν Αποστόλοις, τό θρέμμα σου ζωούμενος.

Δόξα...

Σέ τήν τρισυπόστατον Μονάδα, καί αδιαίρετον ουσίαν, ἡ τῶν Εξαπτερύγων δοξολογεί στρατιά, καί ανθρώπων τό γένος, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τόν ἐκ Πατρός αχρόνως, καί ἐκ τῆς Μητρός ανερμηνεύτως, ἐν χρόνῳ γεννηθέντα εἰς πάντων σωτηρίαν, ὡς Ποιητήν καί Δεσπότην, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Σύν τοῖς ευποιΐας κλάδοις, καί αγνεΐας φέροντες βαΐα, ετοιμασθώμεν πάντες, Χριστῷ προσυπαντήσαι, πρὸς τήν Ιερουσαλήμ, ἤκοντι, ὡς Θεῷ ἡμῶν.

Ο Ειρμός

Σε τήν οραθείσαν πύλην, ὑπὸ Ιεζεκιήλ τοῦ Προφήτου, ἐν ἡ ουδεὶς διήλθεν, εἰ μή Θεός μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν,

Εἰς τὰ Απόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. α'

Μή καταδικάσης με Χριστέ, ἐν φλογὶ γεέννης, ὡς τόν Πλούσιον διὰ Λάζαρον, ἀλλά δώρησαι καμοί, ἐν κλαυθμῷ αἰτοῦντι, ρανίδα φιλανθρωπίας, ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ευλογημένος ὁ στρατός, τοῦ Βασιλέως τῶν ουρανῶν, εἰ γάρ καί γηγενεῖς υπήρχον οἱ Αθλοφόροι, ἀλλά Αγγελικὴν ἀξίαν ἔσπευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καί διὰ τῶν παθημάτων τῆς

τῶν Ἀσωμάτων ἀξιοθέντες τιμῆς, εὐχαίς αὐτῶν Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ Κεχαριτωμένη, μεσίτευσον σαῖς δεήσεσι, καί αἰτήσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος οἰκτιρμῶν, καί τόν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

**Τροπάριον τῆς Προφητείας
Ἦχος πλ. β'**

Αὕτη ἐστίν, ὁ Θεός, ἡ φοβερά ἡμέρα, ἥς φθάσαι τήν ἐσπέραν οὐκ ἠλπίζομεν, καί ταύτην ἰδεῖν ἡμᾶς, φιλανθρώπως κατηξίωσας, Τρισάγιε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρδ'

Εὐφρανθήτω καρδία ζητούντων τόν Κύριον.

Στίχ. Εξομολογείσθε τῷ Κυρίῳ, καί επικαλείσθε τό ὄνομα αὐτοῦ.

**Προφητείας Ἡσαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΜΗ', 17 - ΜΘ', 4)**

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ ρυσάμενός σε, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ, Εγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, δέδειχά σοι τοῦ ευρεῖν σε τήν ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσῃεν αὕτη, Καί, εἰ ἤκουσας τῶν ἐντολῶν μου, ἐγένετο ἄν ὡσεὶ ποταμός ἡ εἰρήνη σου, καί ἡ δικαιοσύνη σου ὡς κύμα θαλάσσης, καί ἐγένετο ἄν ὡς ἡ ἄμμος τό σπέρμα σου καί τά ἐκγόνα τῆς κοιλίας σου, ὡς ὁ χοῦς τῆς γῆς, οὐδέ νύν οὐ μή ἐξολοθρευθῇς, οὐδέ ἀπολείται τό ὄνομά σου ἐνώπιον ἐμοῦ, Ἐξελθε ἐκ Βαβυλώνης, φεύγων ἀπό τῶν Χαλδαίων, φωνήν εὐφροσύνης ἀναγγείλατε, καί ἀκουστόν γενέσθω τοῦτο, ἀπαγγείλατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, λέγετε, Ἐρρύσατο Κύριος τόν δούλον αὐτοῦ Ἰακώβ, καί ἐάν διψήσωσι, δι' ἐρήμου ἀξεῖ αὐτούς, ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐξάξει αὐτοῖς σχισθήσεται πέτρα, καί ρυήσεται ὕδωρ, καί πίεται ὁ λαός μου, οὐκ ἐστὶ χαίρειν, λέγει Κύριος, τοῖς ἀσεβέσιν, Ἀκούσατέ μου νῆσοι, καί προσέχετε ἔθνη, διὰ χρόνου πολλοῦ στήσεται, λέγει Κύριος, ἐκ κοιλίας μητρός μου ἐκάλεσε τό ὄνομά μου, καί ἐθήκε τό στόμα μου ὡς μάχαιραν ὀξείαν, καί ὑπὸ τήν σκέπην τῆς χειρός αὐτοῦ ἐκρυψέ με, ἐθήκέ με ὡσεὶ βέλος ἐκλεκτόν, καί ἐν τῇ φαρέτρᾳ αὐτοῦ ἐκρυψέ με, καί εἶπέ μοι, Δούλός μου εἰ σύ, Ἰσραήλ, καί ἐν σοὶ δοξασθήσομαι, Καί ἐγὼ εἶπα, Κενῶς ἐκοπίασα, εἰς μάταιον καί

εις ουδέν έδωκα τήν ισχύν μου, διά τούτο η κρίσις μου παρά Κυρίω,
καί ο πόνος μου εναντίον τού Θεού μου.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρε'

Ευλογητός Κύριος, ο Θεός Ισραήλ.

Στίχ. Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι χρηστός.

τ83 [top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ
Ἦχος πλ. β' Ὅλην αποθέμενοι

Πολλοίς παραπτώμασι, καί ηδοναίς ταίς τού βίου, ασθενούσαν
κέκτημαι, τήν ισχύν ο δείλαιος, καί κατάκειμαι, επί κλίνης πάντοτε,
ραθυμίας Δέσποτα, καί βοώ σοι, Συμπαθέστατε, ελθών επίσκεψαι,
ρώσιν μοι παρέχων καί έλεος, καί μή εγκαταλίπης με, μήποτε
υπνώσω εις θάνατον, καί επιχαρή μοι, εχθρός τή απωλεία, οζητών,
εις Ἄδου βάραθρα πάνδεια, Σώτερ κατασπάσαι με.

Τόν άσπλαγχνον Πλούσιον, εν αφροσύνη ζηλώσας, ηδέως
ευφραίνομαι, ηδοναίς καί πάθεσι βυθιζόμενος, καί ορών κείμενον,
πρό πυλών πάντοτε, μετανοίας ώσπερ Λάζαρον, τόν νούν μου Κύριε,
τούτον αναισθήτως παρέρχομαι λιμώττοντα νοσοούντά τε, καί
διηλκωμένον τοίς πάθεσιν, όθεν τής γεέννης, υπόδικος ειμί τής εν
φλογί, εξ ής με λύτρωσαι Δέσποτα, μόνε πολυέλεε.

Ἔτερον Προσόμοιον Τού Θεοδώρου
Ἦχος πλ. α' Κύριε επί Μωϋσέως

Κύριε, πέραν Ιορδάνου σαρκί διατρίβων, προαγορεύεις Λαζάρου τήν
νόσον, πρός θάνατον μή είναι, αλλ' υπέρ σου τού Θεού ημών τής
δόξης γεγενήσθαι, Δόξα τή μεγαλουργία σου, καί παντοκρατορία σου,
ότι καθείλες τόν θάνατον, διά πλήθος ελέους φιλόανθρωπε.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρς'

Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι χρηστός, ότιεις τόν αιώνα τό έλεος
αυτού.

Στίχ. Ειπάτωσαν οι λελυτρωμένοι υπό Κυρίου.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΚΖ', 1-41)

Εγένετο μετά τό γηράσαι τόν Ισαάκ, καί ημβλύνησαν οι οφθαλμοί

αυτού τού οράν, καί εκάλεσεν Ησαύ τόν υιόν αυτού τόν πρεσβύτερον, καί εἶπεν αὐτῷ, Υἱέ μου, καί εἶπεν, Ἰδοὺ ἐγώ. Καί εἶπεν αὐτῷ, Ἰδοὺ ἐγώ γεγήρακα, καί ου γινώσκω τήν ἡμέραν τῆς τελευτῆς μου, νύν οὖν λάβε τό σκεῦός σου, τήν τε φαρέτραν, καί τό τόξον, καί ἐξελθε εἰς τό πεδῖον, καί θήρευσόν μοι θήραν, καί ποιήσόν μοι ἐδέσματα, ὡς φιλω ἐγώ, καί ἐνεγκέ μοι, ἵνα φάγω, ὅπως εὐλογῇ σε ἡ ψυχὴ μου, πρὶν ἢ ἀποθανεῖν με, Ρεβέκκα δέ ἤκουσε λαλούντος Ἰσαάκ πρὸς Ησαύ τόν υιόν αὐτοῦ, Ἐπορεύθη δέ Ησαύ εἰς τό πεδῖον, θηρεύσαι θήραν τῷ πατρὶ αὐτοῦ, Ρεβέκκα δέ εἶπε πρὸς Ἰακώβ, τόν υιόν αὐτῆς τόν νεώτερον. Ἴδε, ἐγώ ἤκουσα τοῦ πατρός σου λαλούντος πρὸς Ησαύ τόν ἀδελφόν σου, λέγοντος, Ἐνεγκόν μοι θήραν, καί ποιήσόν μοι ἐδέσματα, καί φαγὼν εὐλογῇ σε ἐναντίον Κυρίου, πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν με, νύν οὖν, υἱέ μου, ἀκουσόν μου, καθά ἐγώ σοι ἐντέλλομαι, καί πορευθεῖς εἰς τὰ πρόβατα, λάβε μοι ἐκεῖθεν δύο ἐρίφους ἀπαλούς καί καλούς, καί ποιήσω ἐδέσματα τῷ πατρὶ σου, ὡς φιλεῖ, καί εἰσοίσῃς τῷ πατρὶ σου, καί φάγεται, ὅπως εὐλογῇ σε ὁ πατήρ σου πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν αὐτόν, Εἶπε δέ Ἰακώβ πρὸς Ρεβέκκαν τήν μητέρα αὐτοῦ, Ἐστὶν ὁ Ησαύ ὁ ἀδελφός μου ἀνὴρ δασύς, ἐγώ δέ ἀνὴρ λείος, μήποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατήρ, καί ἔσομαι ἐναντίον αὐτοῦ ὡς καταφρονῶν, καί ἐπάξω ἐπ' ἐμαυτόν, κατάραν, καί οὐκ εὐλογίαν, Εἶπε δέ αὐτῷ ἡ μήτηρ. Ἐπ' ἐμέ ἡ κατάρ σου τέκνον, μόνον ἐπάκουσον τῆς φωνῆς μου, καί πορευθεῖς ἐνεγκέ μοι, Πορευθεῖς δέ, ἔλαβε, καί ἤνεγκε τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καί μήτηρ αὐτοῦ ἐδέσματα, καθά ἐφίλει ἐποίησεν ἡ ὁ πατήρ αὐτοῦ. Καί λαβούσα Ρεβέκκα τήν στολήν Ησαύ τοῦ υιοῦ αὐτῆς τοῦ πρεσβυτέρου, τήν καλήν, ἢ ἣν παρ' αὐτῇ ἐν τῷ οἴκῳ, ἐνέδυσεν Ἰακώβ τόν υιόν αὐτῆς τόν νεώτερον, καί τὰ δέρματα τῶν ἐρίφων περιέθηκε περὶ τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, καί ἐπὶ τὰ γυμνά τοῦ τραχήλου αὐτοῦ, καί ἔδωκε τὰ ἐδέσματα, καί τοὺς ἄρτους, οὓς ἐποίησεν, εἰς τὰς χεῖρας Ἰακώβ τοῦ υιοῦ αὐτῆς, καί εἰσήνεγκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καί εἶπε, Πάτερ, ὁ δέ εἶπεν, Ἰδοὺ ἐγώ, τίς εἰ σύ, τέκνον; Καί εἶπεν Ἰακώβ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, Ἐγώ Ησαύ ὁ πρωτότοκός σου, πεποίηκα καθά ἐλάλησάς μοι, ἀναστάς, κάθισον, καί φάγε τῆς θήρας μου, ὅπως εὐλογῇ με ἡ ψυχὴ σου, Εἶπε δέ Ἰσαάκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, τί τοῦτο, ὁ ταχύ εὗρες, ὦ τέκνον; ὁ δέ εἶπεν, ὁ παρέδωκε Κύριος ὁ Θεός σου ἐναντίον ἐμοῦ, Εἶπε δέ Ἰσαάκ τῷ Ἰακώβ, Ἐγγισόν μοι, καί ψηλαφήσω σε τέκνον, εἰ σύ εἰ ὁ υἱός μου Ησαύ, ἢ οὐ, Ἠγγισε δέ Ἰακώβ πρὸς Ἰσαάκ τόν πατέρα αὐτοῦ, καί ἐψηλάφησεν αὐτόν, καί εἶπεν, Ἡ μὲν φωνή, φωνὴ Ἰακώβ, αἱ δέ χεῖρες, χεῖρες Ησαύ. Καί οὐκ ἐπέγνω αὐτόν, ἦσαν γάρ αἱ χεῖρες αὐτοῦ, ὡς αἱ χεῖρες Ησαύ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δασεῖαι. Καί εὐλόγησεν αὐτόν, καί εἶπε, Σὺ εἰ ὁ υἱός

μου Ησαύ; ο δέ είπεν, Εγώ, Καί είπε, Προσάγαγέ μοι, καί φάγομαι από τής θήρας σου, τέκνον, ίνα ευλογήση σε η ψυχή μου. Καί προσήνεγκεν αυτώ, καί έφαγε, καί εισήνεγκεν αυτώ οίνον, καί έπιε, Καί είπεν αυτώ Ισαάκ ο πατήρ αυτού, Εγγισόν μοι καί φίλησόν με τέκνον, Καί εγγίσας εφίλησεν αυτόν, καί ωσφράνθη τήν οσμήν τών ιματίων αυτού, καί ευλόγησεν αυτόν, καί είπεν, Ιδού οσμή τού υιού μου, ως οσμή αγρού πλήρους, όν ευλόγησε Κύριος, καί δώ η σοι ο Θεός από τής δρόσου τού ουρανού, καί από τής πιότητος τής γής, καί πλήθος σίτου καί οίνου, καί δουλευσάτωσάν σοι έθνη, καί προσκυνησάτωσάν σοι άρχοντες, καί γίνου Κύριος τού αδελφού σου, καί προσκυνήσουσί σοι οι υιοί τού πατρός σου, ο καταρώμενός σε επικατάρατος, ο δέ ευλογών σε, ευλογημένος. Καί εγένετο μετά τό παύσασθαι Ισαάκ ευλογούντα Ιακώβ τόν υιόν αυτού, καί εγένετο, ως άν εξήλθεν Ιακώβ από προσώπου Ισαάκ τού πατρός αυτού, καί Ησαύ ο αδελφός αυτού ήλθεν από τής θήρας, καί εποίησε καί αυτός εδέσματα, καί προσήνεγκε τώ πατρί αυτού, καί είπεν, Αναστήτω ο πατήρ μου, καί φαγέτω από τής θήρας τού υιού αυτού, όπως ευλογήση με η ψυχή σου. Καί είπεν αυτώ Ισαάκ ο πατήρ αυτού. Τίς εί σύ; ο δέ είπεν, εγώ ειμι ο υιός σου ο πρωτότοκος Ησαύ. Εξέστη δέ Ισαάκ έκστασιν μεγάλην σφόδρα, καί είπε. Τίς εστιν ο θηρεύσας μοι θήραν, καί εισενέγκας μοι; καί έφαγον από πάντων πρό τού ελθείν σε, καί ευλόγησα αυτόν, καί ευλογημένος έσται. Εγένετο δέ, ηνίκα ήκουσεν Ησαύ τά ρήματα τού πατρός αυτού Ισαάκ, ανεβόησε φωνήν μεγάλην καί πικράν σφόδρα, καί είπεν, Ευλόγησον δή καμέ, πάτερ, Είπε δέ αυτώ. Ελθών ο αδελφός σου μετά δόλου, έλαβε τήν ευλογίαν σου. Καί είπε, Δικαίως εκλήθη τό όνομα αυτού Ιακώβ, επτέρνικε γάρ με ήδη δεύτερον τούτο, τα τε πρωτοτόκιά μου είληφε, καί νύν είληφε τήν ευλογίαν μου. Καί είπεν Ησαύ τώ πατρί αυτού, ουχ υπελίπτου μοι ευλογίαν, πάτερ, Αποκριθείς δέ Ισαάκ είπε τώ Ησαύ, Ει κύριον αυτόν πεποίηκά σου, καί πάντας τούς αδελφούς αυτού πεποίηκα αυτού οικέτας, σίτω καί οίνω εστήριξα αυτόν, σοί δέ τί ποιήσω, τέκνον. Είπε δέ Ησαύ πρός τόν πατέρα αυτού. Μή ευλογία μία σοί εστι, πάτερ; ευλόγησον δή καμέ, πάτερ, Κατανυχθέντος δέ Ισαάκ, ανεβόησε φωνή μεγάλη Ησαύ, καί έκλαυσεν, Αποκριθείς δέ Ισαάκ ο πατήρ αυτού, είπεν αυτώ. Ιδού από τής πιότητος τής γής έσται η κατοίκησίς σου, καί από τής δρόσου τού ουρανού άνωθεν, καί επί τή μαχαίρα σου ζήση, καί τώ αδελφώσου δουλεύσεις, έσται δέ ηνίκα άν καθέλης καί εκλύσης τόν ζυγόν αυτού από τού τραχήλου σου. Καί ενεκότει Ησαύ τώ Ιακώβ περί τής ευλογίας, ής ευλόγησεν αυτόν ο πατήρ αυτού.

Προκείμενον 'Ηχος βαρύς Ψαλμός ρζ'

Υψώθητι επί τούς ουρανοί, ο Θεός.

Στίχ. Ετοίμη η καρδιά μου, ο Θεός.

**Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΘ', 16-25)**

Ὃς φυλάσσει εντολήν, τηρεῖ τήν εαυτοῦ ψυχήν, ο δέ καταφρονών τών εαυτοῦ οδών, απολείται, ο ελεών πτωχόν, δανείζει Θεώ, κατά δέ τό δόμα αὐτοῦ, ανταποδώσει αὐτῷ, Παῖδευειυιόν σου, οὕτω γάρ ἔσται εὐέλπις, εἰς δέ ὕβριν μή επαίρου τή ψυχή σου, Κακόφρων ανήρ πολλά ζημιωθήσεται, εἰάν δέ λοιμεύηται, καί τήν ψυχήν αὐτοῦ προσθήσει, Ἄκουε, υιέ, παιδείαν πατρός σου, ἵνα σοφός γένη επ' εσχάτων σου, Πολλοί λογισμοί εν καρδίᾳ ανδρός, η δέ βουλή τοῦ Κυρίουεις τόν αἰῶνα μένει, Καρπός ανδρί ελεημοσύνη, κρείσσον δέ πτωχός δίκαιος, ἢ πλούσιος ψεύστης, Φόβος Κυρίου εἰς ζωήν ανδρί, ο δέ ἄφοβος αυλισθήσεται εν τόποις, οὐ ουκ επισκοπεῖ γνώσις, ο εγκρύπτων εἰς τόν κόλπον αὐτοῦ χείρας ἀδίκως, ουδέ τῷ στόματι ου μή προσαγάγη αὐτάς, Λοιμοῦ μαστιγωμένου, ἀφρων πανουργότερος ἔσται, εἰάν δέ ἐλέγχῃς ἄνδρα φρόνιμον, νοήσει αἴσθησιν.

**Εἰς τά Απόστιχα
Ἰδιόμελον Ἦχος δ'**

Τῆς ψυχοβλαβούς πλεονεξίας, ελευθέρωσον Σωτήρ, καί μετά Λαζάρου τοῦ πένητος, εντοίς κόλποις Αβραάμ ἀρίθμησον ημάς, σύ γάρ εν ἐλέει πλούσιος ὢν, ἐκουσίως δι' ημάς επτώχευσας, καί εκ φθοράς εἰς αφθαρσίαν μετεπανήγαγες, ως συμπαθής Θεός καί φιλάνθρωπος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Ο τών αγίων Μαρτύρων δεξάμενος τήν υπομονήν, καί παρ' ημών δέχου τήν υμνωδίαν Φιλάνθρωπε, δωρούμενος ημίν, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ρύσαι ημάς εκ τών αναγκών ημών Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, η τεκούσα τόν τών όλων Ποιητήν, ἵνα πάντοτε κράζωμέν σοι, Χαίρε η προστασία τών ψυχῶν ημών.

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. β'

Αγγελικαί δυνάμεις

Αμαρτιών τή νόσω κατατηκόμενος, τής απογνώσεως κλίνη κατάκειμαι, διό με Ιατρέ τών ασθενούντων, επίσκεψαι σή φιλανθρωπία, καί μή παραχωρήσης, εναφυπνώσαι δεινώς, εις θάνατον πανοικτίρμον, ίνα βοώ σοι θερμώς, ο τού ελέους χορηγός, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Αρχή σωτηρίας, η τού Γαβριήλ προσηγορία, πρός τήν Παρθένον γέγονεν, ήκουσε γάρ τό Χαίρε, ουκ απέφυγε τόν ασπασμόν, ουκ εδίστασεν ως η Σάρρα εν τή σκηνή, αλλ' ούτως έλεγεν. Ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρήμάσου.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α'

Λάμπει σήμερον

Χθές καί σήμερον, η νόσος η τού Λαζάρου, ταύτην γάρ Χριστώ δηλούσιν αι σύγγονοι, εν χαρά η Βηθανία προευτρεπίζου, τόν Δεσπότην ξεναγωγήσαι καί Βασιλέα, σύν ημίν βοήσαι, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεού Παναγία, τό τείχος τών Χριστιανών, ρύσαι λαόν σου συνήθως, κραυγάζοντά σοι εκτενώς, Αντιτάχθητι αισχροίς, καί αλαζόσι λογισμοίς, ίνα βοώμέν σοι, Χαίρε Αειπάρθενε.

Τριώδιον Ποίημα Ιωσήφ

Ωδή β' Ἦχος πλ. β' Ο Ειρμός

Ίδετε, ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο μάννα επομβρήσας, καί τό ύδωρ εκ πέτρας, πηγάσας πάλαι εν ερήμω τώ λαώ μου, τή μόνη δεξιά, καί τή ισχύϊ τή εμή.

Θέλων επτώχευσας, ο φύσει πλούσιος Χριστέ, επείναςας θελήσει, ο εμπιπλών πάν ζών, διό με κόρεσον πεινώντά σου τήν χάριν, καί δείξον τής εκεί, τραπέζης Λόγε κοινωνόν.

Λάζαρον πτωχόν με, αμαρτιών δείξον Χριστέ, καί σκόρπισον τόν πλούτον, όν περ κακώς συνήξα, καί τήν τελείαν σου αγάπησιν οικτίρμον, εμπλήσας τής εκεί, ρύσαι κολάσεως φρικτής.

Παίδας στομώσασα, δυνατωτέρους τού πυρός, ειργάσατο νηστεία,

ποτέ ἐν Βαβυλώνι, αὐτοὺς ζηλοῦσα ὡ ψυχὴ μου, μή αθύμει, καί πύρ
τῶν ἡδονῶν, πνεύματος σβέσεις δροσισμῷ.

Θεοτοκίον

Χαίρέ σοι βοώμεν, τῇ κυησάσῃ τὴν χαράν, ἡ Κεχαριτωμένη, Θεοτόκε
Παρθένε, Θεὸν ὃν ἔτεκες, δυσώπει λυτρωθῆναι, κινδύνων καί
φθοράς, τοὺς ανυμνοῦντάς σε αεί.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Εἰρμός ἄλλος

Ἦχος πλ. α' Ἰδετε ἰδετε

Ἰδετε ἰδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ πέραν, Ἰορδάνου διατρίβων
επακούσας, ὅτι Λάζαρος νοσεί, καί φήσας ὅτι οὐ θνήσκει, ἀλλ' ἐστὶ
τούτο ὑπὲρ τῆς δόξης μου.

Θρήνοις βαλλόμεναι, αἱ τοῦ Λαζάρου ἀδελφαί, τό πάθος, σοί τῷ
Γνώστῃ τῶν ἀπάντων φανερούσιν, ἀλλὰ μένεις πρὸς μικρόν, ἵνα
επανάγῃς τό θαῦμα, καί υποδείξῃς τοῖς Μαθηταῖς σου φρικτά.

Δόξα...

Ομοβασίλειε, ἡ τρισυπόστατος Μονάς, κυρία, βασιλεία τῶν αἰώνων,
σέ δοξάζει τὸν Πατέρα, καί Υἱόν, καί τό ἅγιον Πνεῦμα, πληθὺς
Ἀγγέλων, καί πάσα φύσις βροτῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή θαυμάσει, βλέπων ἐν σοί τόν Πλαστοργόν, Παρθένε
ἀναπλάσαντα Ἀδάμ τόν πεπτωκότα καί ἀφράστῳ ἐνώσει, ἐκ σοῦ
σαρκί τεχθέντα, ἀναλλοιώτως εἰς σωτηρίαν ἡμῶν,

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Νύν εὐτρεπίσθητι, ὡ Βηθανία ἐν χαρὰ ποιούσα, τὴν δοχὴν τοῦ
Βασιλέως τῶν ἀπάντων, ὅτι ἤξει ἐπὶ σέ, ἵνα τόν Λάζαρον δείξῃ,
παλινδρομοῦντα ἐκ τῆς φθοράς πρὸς ζωὴν.

Ὁ Εἰρμός

Ἰδετε, ἰδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ σάρκα ἐνδυσάμενος, βουλήσει
ἐκουσία, ἵνα σώσω τόν Ἀδάμ, τόν ἐκ πλάνης πεισόντα, τῇ παραβάσει
διὰ τοῦ ὀφews.

Ὡδή η'

Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις

Εννοῶν μου τὰ πλήθη τῶν παραπτώσεων, καί πληττόμενος κέντρῳ
τῆς συνειδήσεως, ὥσπερ ἐν φλογί, ὀδυνῶμαι ὁ ἄθλιος, Οἴκτειρόν με
Λόγε, Θεοῦ τῷ σῷ ἐλέει.

Παραβλέψας Λαζάρου τὰ κατορθώματα, τοῦ ἀσπλάγχνου Πλουσίου

τρόπους εξήλωσα, εύσπλαγχνε Θεέ, επιστρέψας με οίκτειρον, ίνα σέ δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ψυχική ασθενεία περικρατούμενος, καί τεθνήξεσθαι μέλλων δι' απογνώσεως, τής σής Ιησού, επισκέψεως δέομαι, τής ζωοποιούσης, τούς σέ προσκαλουμένους.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε σύ με διάσωσον, τής εμής ασθενείας γενού βοήθεια, η τόν θελητήν τού ελέους κηήσασα όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος Οι όσιοί σου Παίδες

Αγάλλου Βηθανία, η τού Λαζάρου πατρίς, επίσοί γάρ Χριστός επιστάς, μεγαλείον τελέσει, ζωώσας τόν Λάζαρον.

Λάζαρος νοσηλεύεται, ίνα σύ δοξασθής, ο Υιός τού Θεού εν αυτώ, καί υμνεί σε απαύστως, τά έργα τόν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Τριάδα παναγίαν, τήν εν Πατρί, καί Υιώ, καί Πνεύματι, υμνούντες ψάλλομεν, Ευλογείτε, τά έργα τόν Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν άρρητόν σου τόκον, πάντες υμνούμεν Αγνή, καί σέβοντες αυτόν ως Θεόν, ευλογούμεν υμνούμεν, απαύστως τόν Κύριον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τών αρετών τούς κλάδους, πρόσ υπαντήν τού Χριστού, ευτρεπίζοντες νύν κράζομεν, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Οι όσιοί σου Παίδες, εν τή καμίνω Χριστέ, ανυμνούντες έψαλλον, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις

Τό πρίν τόν άνθρωπον τόν Πρωτόπλαστον, γεύσις πικρά δεινώς τού Παραδείσου εξώρισε, καί θανάτου τοίς βρόχοις υπέζευξε, Νήστευσον ώ ψυχή μου, φεύγε τήν μίμησιν, φεύγε τής τροφής τήν ηδονήν, τήν πολυώδυνον.

Εις νούν λαμβάνω σου τό κριτήριο, τό τής φλογός τό άσβεστον, Κριτά δικαιοτάτε, εμαυτόν κατακρίνω πρό κρίσεως, δέδοικα γάρ καί

τρέμω, άμετρα ππαίσας σοι, άλλος ως ουδείς επί τής γής, διό με οίκτηιρον.

Παθών εκπλύνωμεν αμαυρότητα, φωτιστικάίς ευχαίς, καί αρετών κλάδους φέροντες, υπαντήσαι Χριστώ επισπεύσωμεν, πώλω προσδοκωμένω, νύν επιβήσεσθαι, ετοιμαζομένω τε παθείν, διά τό σώσαι ημάς.

Θεοτοκίον

Εκ σού Παρθένε θεοχαρίτωτε, τοίς εκ νυκτί παθών κεκρατημένοις ανέτειλε, τού φωτός καί ειρήνης Χριστός χορηγός, τήν εξ απροσεξίας, λύων παράβασιν, καί τήν απολύτρωσιν ημίν, σαφώς δωρούμενος.

Άλλος Ησαΐα χόρευε

Νύν τά νεκροτάφια, ετοιμάζου, Λάζαρε σοφέ, εκλείπεις γάρ τής ζωής, αύριον θανών, τόν τάφον επίβλεψον, όν οικήσεις, αλλά σε Χριστός, πάλιν ζωώσεται, αναστήσας τετραήμερον.

Βηθανία χόρευε, επί σέ γάρ, ήξει ο Χριστός, θαύμά σοι εκτελών, μέγα καί φρικτόν, δεσμεύσας τόν θάνατον, αναστήσει, πάντως ως Θεός, Λάζαρον θνήξαντα, καί τόν Κτίστην μεγαλύνοντα.

Δόξα...

Ομοουσιότητι, ανυμνώ σε, άναρχε Τριάς, σεπτή ζωαρχική, άτμητε Μονάς Πατήρ ο αγέννητος καί γεννητέ, Λόγε καί Υιέ, Πνεύμα τό άγιον, ημάς σώσον τούς υμνούντάς σε.

Καί νύν...

Υπέρ νούν ο τόκος σου, Θεομήτορ, άνευ γάρ ανδρός, η σύλληψις εν σοί, καί παρθενικώς, η κύησις γέγονε, καί γάρ Θεός εστιν ο τεχθείς όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Δεύτε ετοιμάσωμεν, τώ Κυρίω, τά πρόσ υπαντήν, βαΐα αρετών, φέροντες αυτώ, ούτω γάρ δεξόμεθα, ως εις πόλιν Ιερουσαλήμ εν τή ψυχή ημών, προσκυνούντες καί υμνούντες αυτόν.

Ο Ειρμός

Ησαΐα χόρευε, η Παρθένος, έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν Υιόν, τόν Εμμανουήλ Θεόν τε καί άνθρωπον, Ανατολή όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Εις τά Απόστιχα τών Αίνων Ιδιόμελον Ήχος πλ. α'

Ολισθηρώς τοίς παραπτώμασι, καί ταίς σειραίς τών αμαρτημάτων, συνδεδεμένη ώ ψυχή, τί ραθυμείς; τί αμελείς; φεύγε αεί Σοδόμων καί

Γομόρρας ως ο Λώτ, ασελγείας τόν εμπρησμόν, μή στραφής εις τά οπίσω, καί γένη καθάπερ στήλη αλός, εις όρος ανασώζου τών αρετών, φεύγε αεί τού απηνούς Πλουσίου, ασπλαγχνίας τήν φλεγμονήν, εις τούς κόλπους πρόβαινε τού Αβραάμ, ως ο Λάζαρος, διά ταπεινοφροσύνης κράζουσα, Η ελπίς μου καί καταφυγή, Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οι Αθλοφόροι σου Κύριε, τάξεις τών Αγγέλων μιμησάμενοι, ως ασώματοι ταίς βασάνοις ενεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ελπίδα έχοντες, τών επηγγελμένων αγαθών τήν απόλαυσιν, ταίς αυτών πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σε δυσωπούμεν, ως Θεού Μητέρα, ευλογημένη, Πρέσβευε, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος πλ. α

Ακαταμάχητον τείχος έδωκας τή πόλει ημών, τήν τεκούσάν σε Παρθένον, δι' αυτής Σώτερ, από τών κύκλω συνεπιτιθεμένων κακών, εξελού δεόμεθα τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ρη'

Βοήθησόν μοι, Κύριε ο Θεός μου.

Στίχ. Ο Θεός, τήν αίνεσίν μου μή παρασιωπήσης.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΘ', 6-10)

Τάδε λέγει Κύριος, Ιδού δέδωκά σε εις διαθήκην γένους, εις φώς εθνών, τού είναί σε εις σωτηρίαν έως εσχάτου τής γής, Ούτω λέγει Κύριος ο ρυσάμενός σε, ο Θεός Ισραήλ, Αγιάσατε τόν φαυλίζοντα τήν ψυχήν αυτού, τόν βδελυσσόμενον υπό τών εθνών, τόν δούλον τών αρχόντων, Βασιλείς όψονται αυτόν, καί αναστήσονται άρχοντες, καί προσκυνήσουσιν αυτώ ένεκεν Κυρίου, ότι πιστός εστιν ο Άγιος τού Ισραήλ, ός εξελέξατό σε. Ούτω λέγει Κύριος, Καιρώ δεκτώ επήκουσά σου, καί εν ημέρα σωτηρίας εβοήθησά σοι, καί έπλασά σε, καί έδωκά σε εις διαθήκην εθνών, τού καταστήσαι τήν γήν, καί

κατακληρονομήσαι κληρονομίας ερήμους, λέγοντα τοῖς ἐν δεσμοῖς, Εξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ανακαλύφθητε. Ἐν πάσαις ταῖς οδοῖς βοσκηθήσονται, καὶ ἐν πάσαις ταῖς τρίβοις ἡ μονὴ αὐτῶν, οὐπαινάσουσιν, οὐδέ διψήσουσιν, οὐδέ πατάξει αὐτοὺς ὁ καύσων, οὐδέ ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὁ ἐλεὼν αὐτοὺς παρακαλέσει, καὶ διὰ πηγῶν ὑδάτων ἄξει αὐτοὺς.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρθ'

Σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου.

τ84 [top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποῖημα Ἰωσήφ

Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε

Πάσαις προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ, ἡ πολυπαθὴς μου καρδίᾳ, ἐξασθενήσασα, τάφῳ κατενήνεκται, τῆς ραθυμίας δεινῶς, καὶ ὡς λίθῳ καλύπτεται, τῇ ἀναισθησίᾳ, Σῶτερ ὁ τῷ ξύλῳ σου, τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, πάντας τοὺς ἐν Ἀδὴ ζώσας, ἐγειρόν με ζώωσον, ὅπως, φόβῳ σου δοξάζω τὴν Θεότητα.

Πλούτον ἡδονῶν φθοροποιῶν, τῇ τοῦ πονηροῦ συνεργείᾳ, πάντοτε ἔστερξα, μάτην ευφραινόμενος, ὁ ἀσυνείδητος, τὸν δὲ νοὺν μουπαρέβλεψα, ὡς Λάζαρον ἄλλον, στένοντα λιμώττοντα, ἐνθέου βρώσεως, Λόγε τῆς φλογὸς τῆς μελλούσης, ρύσαι με τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ, ὅπως σε δοξάζω τὸν φιλόανθρωπον.

Ἔτερον Ποῖημα Θεοδώρου

Ἦχος γ' Ἔστησαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια

Σήμερον ἐναπέψυξεν ὁ Λάζαρος, καὶ θρηνεῖ τούτον Βηθανία, ὃν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐγείρεις ἐκ τῶν νεκρῶν, προπιστούσαι ἐν τῷ φίλῳ σου, τὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου τῆς φρικτῆς, τοῦ Ἀδου τὴν νέκρωσιν, καὶ Ἀδὰμ τὴν ζωὴν, διὰ τούτό σε ὑμνοῦμεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καὶ νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρι'

Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου.

Στίχ. Εὐομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΛΑ', 3-16)

Εἶπε Κύριος πρὸς Ιακώβ, Αποστρέφου εἰς τὴν γῆν τοῦ πατρὸς σου, καὶ εἰς τὴν γενεάν σου, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ, Αποστείλας δὲ Ιακώβ, ἐκάλεσε Λεῖαν, καὶ Ραχήλ εἰς τὸ πεδῖον, οὐ ἦν τὰ ποῖμνια, καὶ εἶπεν αὐαῖς, ὁρῶ ἐγὼ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ὅτι οὐκ ἔστι πρὸς ἐμέ, ὡς ἐχθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν, ὁ δὲ Θεὸς τοῦ πατρὸς μου ἦν μετ' ἐμοῦ, καὶ αὐταὶ δὲ οἶδατε, ὅτι ἐν πάσῃ τῇ ἰσχυί μου δεδούλευκα τῷ πατρί ὑμῶν, ὁ δὲ πατήρ ὑμῶν παρεκρούσατό με, καὶ ἥλλαξε τὸν μισθόν μου τῶν δέκα ἀμνῶν, καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς μου κακοποιήσαί με, Ἐάν οὕτως εἶπη, τὰ ποικίλα ἔσται σου μισθός, καὶ τέξεται πάντα τὰ πρόβατα ποικίλα, ἐάν δὲ εἶπη, τὰ λευκά ἔσται σου μισθός, καὶ τέξεται πάντα τὰ πρόβατα λευκά. Καὶ ἀφείλετο ὁ Θεὸς πάντα τὰ κτήνη τοῦ πατρὸς ὑμῶν, καὶ ἔδωκέ μοι αὐτά. Καὶ ἐγένετο ἡνῖκα ἐνεκίσσων τὰ πρόβατα, ἐν γαστρὶ λαμβάνοντα, εἶδον αὐτὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου ἐν τῷ ὕπνῳ, καὶ ἰδοὺ οἱ τράγοι. Καὶ οἱ κριοὶ ἀναβαίνοντες ἦσαν ἐπὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰς αἰγας, διάλευκοι καὶ ποικίλοι καὶ σποδοειδεῖς ραντοί, Καὶ εἶπέ μοι ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ καθ' ὕπνον, Ιακώβ, Ιακώβ, Εγὼ δὲ εἶπα. Τί ἔστι; Καὶ εἶπεν, Ἀνάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, καὶ ἴδε τοὺς τράγους, καὶ τοὺς κριοὺς ἀναβαίνοντας ἐπὶ τὰ πρόβατα, καὶ τὰς αἰγας διαλεύκους καὶ ποικίλους, καὶ σποδοειδεῖς ραντούς, ἐώρακα γάρ ὅσα σοι Λάβαν ποιεῖ, Εγὼ εἰμι ὁ Θεὸς σου, ὁ ὀφθεῖς σοι ἐν τόπῳ Θεοῦ, οὐ ἠλείψας μοι ἐκεῖ στήλην, καὶ ἠύξω μοι ἐκεῖ εὐχήν, Νὺν οὖν ἀνάστηθι, καὶ ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς ταύτης, καὶ ἀπελθε εἰς τὴν γῆν τῆς γενέσεώς σου, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ. Καὶ ἀποκριθεῖσαι Ραχήλ, καὶ Λεῖα, εἶπον αὐτῷ, Μὴ ἐστὶν ἡμῖν ἔτι μερίς, ἢ κληρονομία ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, οὐχ ὡς ἀλλότριαι λελογίσμεθα αὐτῷ; πέπρακε γάρ ἡμᾶς, καὶ καταβρώσει κατέφαγε τὸ ἀργύριον ἡμῶν, πάντα τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν δόξαν, ἦν ἀφείλετο ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ἡμῖν ἔσται, καὶ τοῖς τέκνοις ἡμῶν, Νὺν οὖν, ὅσα σοι εἶρηκεν ὁ Θεὸς σου, ποιεῖ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρια'

Ελεήμων, καὶ οἰκτίρμων, καὶ δίκαιος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

**Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΚΑ', 3-21)**

Υιέ, ποιεῖν δίκαια καὶ ἀληθεύειν, ἀρεστά παρά Θεῷ μάλλον, ἢ θυσιῶν αἷμα, Μεγαλόφρων ἐν ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία, λογισμοὶ συντέμνοντος, πλήν εἰς περισσειαν, καὶ πᾶς μὴ ἐπισπουδάζων, πλήν εἰς υστέρημα, ὁ ἐνεργῶν θησαυρίσματα γλῶσση ψευδεῖ, μάταια διώκει, καὶ ἐρχεται ἐπὶ παγίδας θανάτου.

Ὁλεθρὸς ἀσεβέσιν ἐπιξενωθήσεται, οὐ γὰρ βούλονται πράσσειν τὰ

δίκαια, Πρὸς τοὺς σκολιοὺς, σκολιάς οδοὺς αποστέλλει ὁ Θεός, ἀγνὰ γάρ καὶ ὀρθὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, Κρείσσον οικεῖν ἐπὶ γωνίας υπαίθρου, ἢ ἐν κεκονιαμένοις μετὰ ἀδικίας, καὶ ἐν οἴκῳ κοινῷ, Ψυχὴ ἀσεβούς οὐκ ἐλεηθήσεται ὑπ' οὐδενός τῶν ἀνθρώπων, Ζημιουμένου ἀκολάστου, πανουργότερος γίνεται ὁ ἀκάκος, συνιών δέ σοφός, δέξεται γνῶσιν, Συνιεὶ δίκαιος ψυχὰς ἀσεβῶν, καὶ φαυλίζει ἀσεβεῖς ἐν κακοῖς. Ὅς φράσσει τὰ ὦτα αὐτοῦ τοῦ μή ἐπακούσαι ἀσθενούς, καὶ αὐτὸς ἐπικαλέσεται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐπακούων, Δόσις λάθριος, ἀνατρέπει ὀργάς, δῶρων δέ ὁ φειδόμενος, θυμὸν ἐγείρει ἰσχυρόν, Ευφροσύνη δικαίων ποιεῖν κρίμα, ὅσιος δέ ἀκάθαρτος παρὰ κακούργοις. Ἀνὴρ πλανώμενος ἐξ οδοῦ δικαιοσύνης, ἐν συναγωγῇ γιγάντων ἀναπαύσεται. Ἀνὴρ ἐνδεής ἀγαπᾷ ευφροσύνην, φιλῶν οἶνον, καὶ ἔλαιον, οὐ πλουτήσῃ, περικάθαρμα δέ δικαίου ἀνομος, καὶ ἀντὶ ευθέων, παράνομος, Κρείσσον οικεῖν ἐν γῇ ἐρήμῳ, ἢ μετὰ γυναικὸς μαχίμου, καὶ γλωσσώδους, καὶ ὀργίλου, θησαυρός ἐπιθυμητός ἀναπαύσεται ἐπὶ στόματος σοφοῦ, ἀφρονες δέ ἄνδρες καταπίονται αὐτόν, ὁδὸς δικαιοσύνης καὶ ἐλεημοσύνης ἐυρήσῃ ζωὴν καὶ δόξαν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα Ἰδιόμελον Ἦχος α'

Πορφύραν αυτοκρατορίας θεότευκτον, καὶ βύσσον ἀφθαρσίας, ἐστολισμένη ψυχὴ μου, τὴν οικεῖαν ἀξίαν καθύβρισας, πλούτον καὶ τρυφήν ἐπὶ ἀμαρτία ποιησαμένη, καὶ κατεπαιρομένη, τῶν ὁμοφύλων, ὡς ὁ τὸν πτωχὸν Λάζαρον, παριδὼν Πλούσιος. Ἀλλ' ἵνα μὴ σὺν ἐκείνῳ κολασθῇς, πτώχευσον τῷ πνεύματι, καὶ τῷ διὰ σέ πτωχεύσαντι Κυρίῳ κράξον, ὁ πορφύραν ὕβρεως πρό Σταυροῦ φορέσας, καὶ γυμνός ἐν Σταυρῷ παγείς δι' ἐμέ, τῷ τῆς σῆς Βασιλείας ἐνδύματι, ἐξ αἰσχύνῃς αἰωνίου Χριστέ ρύσαί με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

ὦ τῆς καλῆς υμῶν, πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ οὐρανοὺς ἐκληρονομήσατε, καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε, ὄντως καλὸν υμῶν τό ἐμπόρευμα! φθαρτὰ γάρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθάρτα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα Ὁμοούσιον.

Δόξα... Καὶ νύν... Σταυροθεοτοκίον Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ρομφαία δι' ἥλθεν ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψε, Χριστόν κρεμáμενον, τὴν ἐμήν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεὼν μοι προέφησεν, ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασον Ἀθάνατε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β' Τόν λίθον τού μνήματος

Ὡς λίθω βαρούμενος, ταῖς πολλαῖς αμαρτίαις, ἐν τάφῳ κατάκειμαι,
ἀμελείας Οικτίρμον, ἐξ οὐ με ἀνάγαγε, εὐσπλαγχνε Κύριε.

Σταυροθεοτοκίον Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα

Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα ἀγνή
Θεοτόκε, πάσαν προσβολήν τοῦ πολεμήτορος, ἀπαντες ραδίως
ἐκτρεπόμεθα, διό σε καταχρέως δοξάζομεν, ὡς Μητέρα τοῦ φωτός,
καί μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Σήμερον Λάζαρος, θανῶν ἐνθάπτεται, καί θρήνον ἀδουσιν, αἱ τούτου
σύγγονοι, ὡς δέ προγνώστης καί Θεός, τό πάθος προηγόρευσας,
Λάζαρος κεκοίμηται, τοῖς Μαθηταῖς προφθεγγόμενος, ἀλλά νῦν
ἀπέρχομαι, ἀναστήσαι ὃν ἐπλασα, Διό σοι πάντες βοῶμεν, Δόξα τῷ
κράτει τῆς ἰσχύος σου.

Σταυροθεοτοκίον

Ὁ ἀπειρόγαμος, ἀγνή καί Μητήρ σου, Χριστέ ὁρώσά σε, νεκρόν
κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογούσα ἔλεγε, Τί σοι
ἀνταπέδωκε, τῶν Εβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καί ἀχάριστος, ὁ πολλῶν
καί μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμνῷ σου τήν θείαν
συγκατάβασιν.

Ὡδή γ' Ἦχος β' Στειρωθέντα

Τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, δυναμώσας μου τόν νοῦν, εξασθενούντα,
προσβολαῖς πονηραῖς, πρὸς τό θέλημα τό σόν, ἴθυνον Κύριε.

Ραθυμίας νυσταγμῷ, ἐπὶ κλίνης ἡδονῶν, καθεύδοντά με,
διανάστησον Χριστέ, καί τῶν σῶν προσκυνητήν, Παθῶν ἀνάδειξον.

Λαμπρυνθέντες τάς ψυχάς, τή νηστεία καθαροί, προσυπαντήσαι,
επειχθώμεν Χριστώ, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, επιδημούντι σαρκί.

Θεοτοκίον

Μὴ φλεχθείσα τῷ πυρί, τῆς θεότητος Ἀγνή, κατάφλεξόν μου, τάς
υλῶδεις ορμάς, τῶν παθῶν ὅπως πιστῶς, αἰὶ δοξάζω σε.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Εἰρμός ἄλλος

Ἦχος γ' Στείρα ψυχὴ

Τὴν σήμερον ὁ Λάζαρος, θανὼν οὐκ ἔλαθε, τό παντέφορον ὄμμα
Ἰησοῦ, διό εκφράζει τοῦτο τοῖς Μαθηταῖς βοῶν. Ὅτι Λάζαρος ὁ φίλος
κεκοίμηται, ἀναστήσαι ἤκω αὐτόν.

Πρὸς Ἰουδαίαν Κύριε, πάλιν ἀπαίρειν εἰπών, τοὺς Μαθητάς
εφόβησας, ἀλλ' εὐθαρσῶς ὁ θωμάς εκβοᾷ, Ζωὴ ἐστὶν ἄγωμεν, καί
γάρ ἂν θνηξώμεθα, αὐθις ἀναζήσωμεν.

Δόξα...

Τριάς ἡ Ὁμοούσιος, ὁ παντοκράτωρ Πατήρ, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος,
σύν τῷ συνθρόνῳ θείῳ Πνεύματι, ἡ μία προσκύνησις, θεότης
ἡ ἀκτιστος, σέ ὑμνοῦμεν πάντες βροτοί.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ ἀχραντε, ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, ἐξ ἧς Χριστὸς ἀνέτειλε, τό
ζωηφόρον ἄνθος τῶν γηγενῶν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, φθοράς καί
θνητότητος, Σέ ὑμνοῦμεν πάντες Ἀγνή.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Χαίρε Σιών, νύν ἔρχεται, ὁ Βασιλεὺς σου ππραῦς, ὡς ὁ Προφήτης
κέκραγε, καί ἀγεί πῶλος τοῦτον σωματικῶς, τὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, τό
πάν περιέχοντα. Ἄσωμεν τῷ κράτει αὐτοῦ.

Ὁ Εἰρμός

Στείρα ψυχὴ καί ἀγоне, κτήσαι καρπὸν ευκλεή, ευφραινομένη
βόησον, Ἐστερεώθην διὰ σοῦ ὁ Θεός, οὐκ ἐστὶν ἅγιος, οὐκ ἐστὶ
δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ὡδὴ ἡ'

Τὸν ἐν τῇ βάρῳ Μωσὴ

Τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τὸν βαρύτατον λίθον, τῆς δεινῆς ραθυμίας,
ἀποκύλισον Χριστέ, καί ἐγειρόν με τάφου, τοῦ τῆς ἀναισθησίας, εἰς
αἰνεσίαν σου Λόγε.

Θάνατον φίλου τοῦ σοῦ, προεδήλωσας φίλοις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους,

ο προγνώστης καί Θεός, ὃν ἐμέλλες ἐγείρειν, ἐκ τάφου τεταρταίον,
πρὸς σὴν δοξολογίαν.

Πρὸς Ιουδαίαν Χριστέ, πάλιν ἔρχη ζητούσαν, τῆς ζωῆς σε τό ξύλον,
διὰ ξύλου ἀνελεῖν, ποθὼν ἀθανατίσαι τοὺς τεθνατωμένους, τῇ διὰ
ξύλου βρώσει.

Θεοτοκίον

Εν σοί Παρθένε ἀγνή, ἐθεωρήθησαν πάσαι, τοῦ Θεοῦ αἱ πορεῖαι, τοῦ
φυλάξαντος τὴν σὴν, ἀγνείαν μετὰ τόκον, ἐσφραγισμένην σαφῶς, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρός

Λάζαρος σήμερον θανὼν, ἐκκομίζεται φίλος Χριστοῦ, καὶ
θρηνηδοῦσιν αἱ περὶ τὴν Μάρθαν, τὴν ἀδελφικὴν συμφοράν, ὁ δὲ
Χριστὸς ἐν χαρᾷ, μεταβαίνει πρὸς αὐτόν, τοῦ δεῖξαι τοῖς λαοῖς, ὅτι
ἐστὶν αὐτός, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων.

Ὡς ἐξ ὅρους Ελαιῶν, ἀπὸ ὕψους ἐλεημοσυνῶν, ἀρετῶν κλάδους οἱ
λαοὶ τεμόντες, δεύτε ἐτοιμάσωμεν, τὴν πρὸς ἡμᾶς νοητῶς,
παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ὑμνοῦντες εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες,
αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Ἡ τρισυπόστατος Μονάς, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τό ζῶν, μία
θεότης, μία Βασιλεία, σέ αἰνεῖ το ἄδυτον φῶς, Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἰδοὺ πάσαι αἱ γενεαί, μακαρίζομέν σε Ἄχραντε, τὰ μεγαλεῖα τὰ σά
καθορώντες, σύ γάρ τίκεις υπερφυῶς, τὸν τοῦ παντός ποιητήν, Θεόν
ὄντα καὶ βροτόν, Διὸ σε εὐλογοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦμεν, Ἀγνή εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Μετὰ τῶν Παίδων καὶ ἡμεῖς υπαντήσωμεν Χριστῷ τῷ θεῷ, ἀντὶ βαΐων
προσάγοντες ἐλεημοσύνην, ἐν καρδίας προσευχῇ, μετὰ κλάδων,
Ὡσαννά βοῶντες, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον

Ὁ Εἰρμός

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρός, γεννηθέντα πρό αἰώνων Θεόν, καὶ ἐπ'
ἐσχάτων ἐκτῆς Θεοτόκου, σάρκα ἐνδυσάμενον, ὡς τέλειον
ἄνθρωπον, καὶ Θεόν ἀληθινόν, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καὶ

υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Τών γηγενών, τίς ήκουσε

Ο Δανιήλ, νηστεία πεφραγμένος, έφραξε στόματα θηρών, Τούτον ζηλούσα ψυχή μου, τόν ωρυόμενον, καθάπερ λέοντα όφιν, και εκζητούντα, κατάβρωμα ποιήσαι πάσαν ψυχήν, τή τού Σταυρού συμμαχία αποδίωξον.

Λόγε Θεού, τήν τεθανατωμένην, ταίς αμαρτίαις ψυχήν μου, και καθειργμένην τάφω τής παραβάσεως, ζωοπαρόχω σου λόγω εξαναστήσας, προσφέρειν σοι βαΐα τών αρετών, τώ Νικητή τού θανάτου καταξίωσον.

Ο ουρανόν, ως θρόνον κεκτημένος, και υποπόδιον τήν γήν, ο τού Θεού Πατρός Λόγος, πώλω οχούμενος, επί τήν Πόλιν εισέρχεται τήν αγίαν, εκ στόματος νηπίων αίνον τερπνόν, ως Βασιλεύς τών απάντων καταρτίσασθαι.

Θεοτοκίον

Εν γυναιξί, σύ μόνη ωραιώθης, ώ υπερθαύμαστε Αγνή, τόν ωραιότατον Λόγον αποκυήσασα, τόν υπέρ πάντας φανέντα βροτούς ωραίον, αυτόν ούν εκδυσώπει, τό ειδεχθές καθωραΐσαι, Παρθένε τής καρδιάς μου.

Άλλος Εν Σιναίω τώ όρει

Επιτάφια δάκρυα ραίνουσιν, αι Λαζάρου Αδελφαί, καθορώσαι τόν σύγγονον σήμερον, υπό λίθον τόν πικρόν, ο Χριστός δέ μου πόρρω, Αποστόλοις σου, Χαίρω τούτο δηλών έλεγες, τοις δι' υμάς, ου παρής τή σαρκί γάρ εκεί.

Πάλιν ήκει πρός σέ τήν φονεύτριαν, Ιουδαίαν ο Χριστός, τό σωτήριον πάθος γλιχόμενος, εκπληρώσαι ως Θεός, όν εξήτεις λιθάσαι, ιδούσοι αυτόκλητος, θέλων προσίεται, τής μαιφονίας σου, εις τό σώσαι ημάς.

Δόξα...

Η θεότης Μονάς, και Τριάς εστι, παραδόξου ώ στροφής! ενουμένη τή φύσει μερίζεται, τοίς προσώποις ιδικώς, μή τμωμένη γάρ τμάται, έν ούσα τρισσεύεται, αύτη Πατήρ εστιν, Υιός, και Πνεύμα τό ζών, η φρουρούσα τό πάν.

Και νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτόκον παρθένον τίς ήκουσε, και μητέρα πλήν ανδρός; Μαριάμ εκτελείς τό τεράστιον, Αλλά φράζε μοι τό, Πώς; Μή ερεύνα τά βάθη,

τῆς Θεοτοκίας μου, τούτο πανάληθες, υπέρ δέ ἀνθρώπινον νούν ἡ κατάληψις.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Τῶν φοινίκων βαῖα συμπλέξαντες, νοητῶς καὶ αἰσθητῶς, υπαντήν τῷ Δεσπότη ποιήσωμεν, ἐρχομένῳ πρὸς ἡμᾶς, καὶ γάρ εὐλογημένος, αὐτός ὁ ἐρχόμενος ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου καὶ Πατρός, ὡς Υἱὸς ἀληθῆς.

Ὁ Εἰρμός

Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατείδέ σε, ἐν τῇ Βάτῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, Δανιήλ δέ σε εἶδεν, ὅρος αλατόμητον, Ράβδον βλαστήσασαν, Ἡσαΐας κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυΐδ.

**Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν,
Ἰδιόμελον Ἦχος α'**

Ὁ Ἰσραὴλ πορφύραν καὶ βύσσον ἐνεδέδυτο, στολαῖς ἱεραῖς καὶ βασιλείοις λάμπων, νόμον δὲ καὶ Προφήτας πλουτῶν νομίμοις λατρείαις ἐνευφραίνετο, ἀλλὰ σε πτωχεύσαντα, σταυρώσας ἔξω πυλῶν Εὐεργέτα, καὶ ζῶντα μετὰ σταυρόν ἀθετῶν, τὸν ἐν κόλποις Θεοῦ Πατρός αἰεὶ ὄντα, διψεῖ σταγόνα χάριτος, ὡς Πλούσιος ἀσπλαγχνος Λαζάρῳ πένητι, ὁ πορφύρας καὶ βύσσου, ἀσβεστον πῦρ ἀνθυποδύς, καὶ βλέπων οὐδυνάται τὸν πρὶν ψυχίων ἀληθείας, ἐνδεὴ λαόν τῶν ἐθνῶν, νῦν ἐν κόλποις πίστεως, Ἀβραάμ θαλπόμενον, τὴν τοῦ Αἱματός σου πορφυρίδα, σὺν τῇ βύσσῳ τοῦ βαπτίσματος φοροῦντα, καὶ συνευθηνούμενον, καὶ ἐντρυφώντα χαρίσμασι, καὶ λέγοντα, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Υμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψις οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός οὐ διωγμός, οὐδὲ μάστιγες, οὐ θυμός θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηνται, πόθῳ δέμᾳλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις, ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες, ὅθεν καὶ ἐπαξίως τῶν πόνων ὑμῶν, μισθὸν ἐκομίσασθε, οὐρανῶν Βασιλείας, κληρονόμοι γεγόνατε, ἀπαύστως πρεσβεύσατε, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ὁρώσα κρεμᾶμενον Χριστέ, ἡ ἀγνὼς κυήσασα, σέ τόν κρεμάσαντα ὕδασι, τὴν γῆν φιλάνθρωπε, ἀνεβόα. Οἱμοι! τί τό ξένον θέαμα; ποῦ ἔδου σου τό κάλλος γλυκύτατε, Υἱέ τό ἀπειρον; Μεγαλύνω σου τό ἔλεος, ὅτι πάσχεις, ἐκὼν υπέρ πάντας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. α

Τά ελέη σου Κύριε ποίησον μεθ' ημών, καί μή παραδώῃς ἡμὰς ταῖς ανομίαις ημών, ἅγιε Δέσποτα παντοκράτορ, σοῦ δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ριβ'

Αινεῖτε, παῖδες, Κύριον, αινεῖτε τό ὄνομα Κυρίου.

Στίχ. Εἰή τό ὄνομα Κυρίου ευλογημένον.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΝΗ', 1-11)

Οὕτω λέγει Κύριος, Αναβόησον ἐν ἰσχυΐ, καί μή φείσῃ, ὡς σάλπιγγι ὑψωσον τήν φωνήν σου, καί ἀνάγγειλον τῷ λαῷ μου τά ἀμαρτήματα αὐτῶν, καί τῷ οἴκῳ Ιακώβ, τάς ανομίας αὐτῶν, Εμέ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ζητοῦσι, καί γινώναί μου τάς οδοὺς ἐπιθυμοῦσιν, ὡς λαός δικαιοσύνην πεποιηκώς, καί κρίσιν Θεοῦ αὐτοῦ μή εγκαταλελοιπώς, αἰτοῦσί με νύν κρίσιν δικαίαν, καί ἐγγίζειν Θεῷ ἐπιθυμοῦσι, λέγοντες, τί ὅτι ἐνηστεύσαμεν, καί οὐκ εἶδες; ἐταπεινώσαμεν τάς ψυχάς ἡμῶν, καί οὐκ ἐγνώσ. Ἐν γάρ ταῖς ἡμέραις τῶν νηστειῶν ὑμῶν εὐρίσκετε τά θελήματα ὑμῶν, καί πάντας τοὺς υποχειρίους ὑμῶν ὑπονύσσετε, εἰ εἰς κρίσεις καί μάχας νηστεύετε, καί τύπτετε πυγμαῖς ταπεινόν, ἵνα τί μοι νηστεύετεως σήμερον, ἀκουσθῆναι ἐν κραυγῇ τήν φωνήν ὑμῶν, οὐ ταύτην τήν νηστείαν ἐγὼ ἐξελεξάμην; καί ἡμέραν ταπεινοῦν ἄνθρωπον τήν ψυχὴν αὐτοῦ, οὐδ' ἂν κάμψῃς ὡς κρίκον τόν τράχηλόν σου, καί σάκκον καί σποδόν υποστρώσης, οὐδέ οὕτω καλέσετε νηστείαν δεκτὴν, οὐχί τοιαύτην νηστείαν ἐξελεξάμην, λέγει Κύριος, ἀλλὰ λύε πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διάλυε στραγγαλιάς βιαίων συναλλαγμάτων, ἀπόστειλε τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, καί πᾶσάν σου συγγραφὴν ἀδίκον διάσπα, διάθρυπτε πεινῶντι τόν ἄρτον σου, καί πτωχοὺς ἀστέγους εἰσάγαγε εἰς τόν οἶκόν σου, ἐάν ἴδῃς γυμνόν περίβαλε, καί ἀπὸ τῶν οικείων τοῦ σπέρματός σου οὐχ υπερόψει. Τότε ραγήσεται πρῶϊμον τό φῶς σου, καί τά ἰαματά σου, ταχύ ἀνατελεῖ, καί προπορεύσεται ἐμπροσθέν σου ἡ δικαιοσύνη σου, καί ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περιστελεῖ σε, τότε βοήσῃ, καί ὁ Θεός εἰσακούσεται σου, ἐτι λαλοῦντός σου, ερεῖ, Ἰδοὺ πάρειμι, ἐάν ἀφέλῃς ἀπὸ σοῦ σύνδεσμον, καί χειροτονίαν, καί ρήγμα γογγυσμοῦ, καί δῶς πεινῶντι

τόν άρτον εκ ψυχής σου, καί ψυχήν τεταπεινωμένην εμπλήσης, τότε ανατελεί εν τώ σκότει τό φώς σου, καί τό σκότος σου ως μεσημβρία, καί έσται ο Θεός σου μετά σου διαπαντός.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός ριγ'

Ευλογημένοι υμείς τώ Κυρίω τώ ποιήσαντι τόν ουρανόν καί τήν γήν.
Στίχ. Εν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου.

τ85[top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ιδιόμελον Ήχος πλ. α'

Πλούσιος εν πάθεσιν υπάρχων, τήν απατηλήν τής υποκρίσεως περίκειμαι στολήν, ευφραινόμενος εν τοίς κακοίς τής ακρασίας, καί τήν άμετρον ασπλαγχνίαν επιδείκνυμαι, παρορών μου τόν νούν, πρό τού πυλώνος βεβλημένον τής μετανοίας, λιμώττοντα παντός αγαθού, καί νοσούντα τήν απροσεξίαν, Αλλά σύ Κύριε, Λάζαρόν με ποιήσον, πτωχόν αμαρτημάτων, μήποτε δεηθείς, αποτύχω δακτύλου δροσίζοντος, οδυνωμένης μου τής γλώττης, εν ασβέστω φλογί, εν δέ τοίς τού Πατριάρχου με κόλποις Αβραάμ, κατασκήνωσον ως φιλάνθρωπος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Ακορέστω διαθέσει ψυχής, Χριστόν ουκ αρνησάμενοι, άγιοι Μάρτυρες, οίτινες διαφόρους αικισμούς, παθημάτων υπομείναντες, τών τυράννων τά θράση κατηδαφίσατε, ακλινή καί άτρωτον τήν Πίστιν φυλάξαντες, εις ουρανούς μετέστητε, όθεν καί παρρησίας τυχόντες πρός αυτόν, αιτήσατε, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Στιχηρα Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Πέραν τού Ιορδάνου σαρκί, περιπολεύων Ιησού, τοίς συνούσί σοι, εβόας, ο φίλος ήδη, Λάζαρος αποθανών, τή ταφή αρτίως παραδίδοται, διό χαίρω φίλοι μου, δι' ημάς ίνα μάθητε, ως πάντα οίδα, Θεός ών αδιάστατος, ει καί πέφυκα, τό ορώμενον άνθρωπος. Άγωμεν ούν ζωώσοντες αυτόν όπως θάνατος αίσθηται τούτου τό νίκος, καί τήν τελείαν κατάλυσιν, σαφώς ήν ποιήσω, παρεχόμενος τώ Κόσμω, τό μέγα έλεος.

Μάρθαν καί τήν Μαρίαν πιστοί, εκμνησάμενοι πρός Κύριον πέμψωμεν, ενθέους, ως πρέσβεις πράξεις, όπως ελθών τόν ημών, νούν εξαναστήση νεκρόν κείμενον, δεινώς εν τώ μνήματι, αμελείας αναίσθητον, φόβου τού θείου, μηδαμώς αισθανόμενον, καί ενέργειαν,

ζωτικήν νύν μή έχοντα, κράζοντες. Ἴδε Κύριε, καί ὡσπερ τόν φίλον σου, Λάζαρον πάλαι Οικτίρμον, επιστασία εξήγειρας, φρικτή, οὕτω πάντας, ζωοποίησον παρέχων, τό μέγα έλεος.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος πλ. β' Κύριε επί τόν τάφον

Δισημερεύει Λάζαρος εν τώ τάφω, τούς απ' αιώνος βλέπει θανέντας, εκεί τεθέαται δείματα ξένα, πληθύν αναρίθμητον, Άδου κρατουμένην τοίς δεσμοίς, διό αι σύγγονοι θρηνούσι πικρώς προσβλέπουσai τόν τάφον αυτού, Χριστός δέ ήκει ζωώσαι τόν φίλον τόν εαυτού, τού μίαν παρά πάντων επιτελείσθαι συμφωνίαν, Ευλογημένος εί Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Καί τού Μηναίου Προσόμοια δ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ριδ'

Ευαρεστήσω ενώπιον Κυρίου, εν χώρα ζώντων.

Στίχ. Ηγάπησα, ότι εισακούσεται Κύριος τής φωνής τής δεήσεώς μου.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΓ', 25-30 ΜΕ', 1-16)

Προσήνεγκαν τώ Ιωσήφ οι αδελφοί αυτού τά δώρα, ά είχαν εν ταίς χερσίν αυτών εις τόν οίκον, καί προσεκύνησαν αυτώ επί πρόσωπον επί τήν γήν, Ηρώτησε δέ αυτούς, πώς έχετε; καί είπεν αυτοίς, Υγιαίνει ο πατήρ υμών ο πρεσβύτες, όν είπατε έτι ζήν, οι δέ είπον, Υγιαίνει, ο παίς σου ο πατήρ ημών, έτι ζή. Καί είπεν, Ευλογητός ο άνθρωπος εκείνος τώ Θεώ, καί κύψαντες προσεκύνησαν αυτώ, Αναβλέψας δέ τοίς οφθαλμοίς Ιωσήφ, είδε Βενιαμίν τόν αδελφόν αυτού τόν ομομήτριον, καί είπεν, Ούτός εστιν ο αδελφός υμών ο νεώτερος, όν είπατε πρός με αγαγείν, καί είπεν, ο Θεός ελεήσαι σε τέκνον, Εταράχθη δέ Ιωσήφ, συνεστρέφετο γάρ τά σπλάγχνα αυτού επί τώ αδελφώ αυτού, καί εζήτει κλαύσαι, εισελθών δέ εις τό ταμείον, έκλαυσεν εκεί, καί νιψάμενος τό πρόσωπον, εξελθών ενεκρατεύσατο. Καί ουκ ηδύνατο Ιωσήφ ανέχεσθαι πάντων τών παρεστηκότων αυτώ, αλλ' είπεν, Εξαποστείλατε πάντας απ' εμού, καί ου παρειστήκει ουδείς τώ Ιωσήφ, ηνίκα ανεγνωρίζετο τοίς αδελφοίς αυτού, καί αφήκε φωνήν μετά κλαυθμού, Ήκουσαν δέ πάντες οι Αιγύπτιοι, καί ακουστόν εγένετο εις τόν οίκον Φαραώ, Είπε δέ Ιωσήφ πρός τούς αδελφούς αυτού, Εγώ ειμι Ιωσήφ, έτι ο πατήρ μου ζή; Καί ουκ ηδύναντο οι αδελφοί αποκριθώναι αυτώ, εταράχθησαν γάρ, Είπε δέ Ιωσήφ πρός τούς αδελφούς αυτού, Εγγίσατε πρός με, καί ήγγισαν. Καί είπεν. Εγώ ειμι Ιωσήφ ο αδελφός υμών, όν απέδοσθε εις

Αίγυπτον, νύν ούν μή λυπείσθε, μηδέ σκληρόν υμίν φανείτω, ὅτι ἀπέδοσθέ με ὡδε, εἰς γάρ ζωὴν ἀπέστειλέ με ὁ Θεός ἐμπροσθεν υμῶν. Τοῦτο γάρ δευτερον ἔτος λιμός ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἔτι λοιπὰ πέντε ἔτη, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν αροτρίασις, οὐδέ ἀμητός, Ἀπέστειλε γάρ με ὁ Θεός ἐμπροσθεν υμῶν, υπολείπεσθαι υμῖν κατάλειμμα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐκθρέψαι υμῶν κατάλειψιν μεγάλην, Νύν ούν οὐχ υμεῖς με ἀπεστάλκατε ὡδε, ἀλλὰ ὁ Θεός, καὶ ἐποίησέ με, ὡς πατέρα Φαραώ καὶ Κύριον παντός τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἄρχοντα πάσης γῆς Αἰγύπτου, Σπεύσαντες οὖν, ἀνάβητε πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ εἶπατε αὐτῷ. Τάδε λέγειο υἱός σου Ἰωσήφ. Ἐποίησέ με ὁ Θεός κύριον πάσης γῆς Αἰγύπτου, κατὰβηθι οὖν πρὸς με, καὶ μή μείνης, καὶ κατοικήσεις ἐν γῇ Γεσέμ Αραβίας, καὶ ἔση ἐγγὺς μου σύ, καὶ οἱ υιοί σου, καὶ οἱ υιοὶ τῶν υιῶν σου, τὰ πρόβατά σου, καὶ οἱ βόες σου, καὶ ὅσα σοί ἐστι, καὶ ἐκθρέψω σε ἐκεῖ, ἔτι γάρ πέντε ἔτη λιμός ἐσται ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μή ἐκτριβῇς σύ, καὶ οἱ υιοί σου, καὶ πάντα τὰ υπάρχοντά σου. Ἰδοὺ οἱ ὀφθαλμοὶ υμῶν βλέπουσι, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ Βενιαμὶν τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅτι τό στόμα μου τό λαλοῦν πρὸς υμᾶς, Ἀπαγγείλατε οὖν τῷ πατρί μου πᾶσαν τὴν δόξαν μου τὴν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὅσα ἴδετε, καὶ ταχύναντες, καταγάγετε τὸν πατέρα μου ὡδε. Καὶ ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸν τράχηλον Βενιαμὶν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἐκλαυσεν ἐπ' αὐτῷ, καὶ Βενιαμὶν ἐκλαυσεν ἐπὶ τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ. Καὶ καταφιλήσας πάντας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, ἐκλαυσεν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μετὰ ταῦτα, ἐλάλησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πρὸς αὐτόν. Καὶ διεβοήθη ἡ φωνὴ εἰς τὰ ὦτα Φαραώ, λέγοντες, Ἦκασιν οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσήφ, Ἐχάρη δέ Φαραώ, καὶ πᾶσα ἡ θεραπεία αὐτοῦ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ριε'

Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω, ἐναντίον παντός τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Εἰσέτευσα, διό ἐλάλησα, ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα.

**Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΚΑ', 23 - ΚΒ', 4)**

Ὃς φυλάσσει τό στόμα αὐτοῦ καὶ τὴν γλῶσσαν, διατηρεῖ ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, θρασὺς καὶ αὐθάδης καὶ ἀλαζών, λοιμός καλεῖται, ὅς δὲ μνησικακεῖ, παράνομος, Ἐπιθυμίαι ὀκνηρόν ἀποκτείνουσιν, οὐ γάρ προαιρούνται αἱ χεῖρες αὐτοῦ ποιεῖν τι, Ἀσεβὴς ἐπιθυμεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπιθυμίας κακᾶς, ὁ δὲ δίκαιος ἐλεεῖ καὶ οἰκτεῖρει ἀφειδῶς, θυσίαι ἀσεβῶν, βδέλυγμα Κυρίῳ, καὶ γάρ παρανόμως προσφέρουσιν αὐτάς, Μάρτυς ψευδὴς ἀπολείται, ἀνὴρ δὲ υπήκοος φυλασσόμενος λαλήσει, Ἀσεβὴς ἀνὴρ ἀναιδῶς υφίσταται προσώπῳ, ὁ δὲ ευθύς, αὐτὸς συνιεῖ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, οὐκ ἔστι σοφία, οὐκ ἔστιν ἀνδρεία, οὐκ

έστι βουλή κατέναντι Κυρίου, πρὸς τὸν ἀσεβή, Ἴππος ετοιμάζεται εἰς ἡμέραν πολέμου, παρὰ δὲ Κυρίου ἡ βοήθεια, Αἰρετώτερον ὄνομα καλόν, ἢ πλούτος πολὺς, ὑπὲρ δὲ χρυσίον καὶ ἀργύριον χάρις ἀγαθή, Πλούσιος καὶ πτωχὸς συνήντησαν ἀλλήλοις, ἀμφοτέρους δὲ ὁ Κύριος ἐποίησε, Πανούργος ἰδὼν πονηρὸν τιμωρούμενον κραταιῶς, αὐτὸς παιδεύεται, οἱ δὲ ἄφρονες παρελθόντες ἐζημιώθησαν, Γενεὰ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ πλούτος, καὶ δόξα, καὶ ζωή.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α' Τὸν συνάναρχον λόγον

Θεωρίαν καὶ πράξιν, ὥσπερ συζεύξαντες, πρὸς Χριστὸν ἱκεσίαν, ἐκπέμψαι σπεύσωμεν, τὸν τεθαμμένον ἡμῶν νοῦν, ὡς ἄλλον Λάζαρον νεκρὸν, ὅπως ζωώσῃ τῇ αὐτοῦ, ἐπιστάσῃ τῇ φρικτῇ, βαῖα δικαιοσύνης, αὐτῷ προσφέρειν καὶ κράζειν, Εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Θεοτοκίον

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, τὰ πολυῶδυνα, καὶ σαρκὸς μου τὰς νόσους, ἐν τάχει ἴασαι, τὰς τοῦ νοός μου ἐκτροπὰς, στήσον Πανάμωμε, καὶ ἐν γαλήνῃ λογισμοῦ, εὐχὰς προσφέρειν καθαρὰς, τῷ Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων, ἀξίωσον Θεοτόκε, καὶ ἐξατείσθαι πταισμάτων ἀφεσιν.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. β' Ἀγγελικαὶ δυνάμεις

Δισημερεῖ σήμερον, θανὼν ὁ Λάζαρος, καὶ ἐπὶ τούτῳ χέουσι λύπης τὰ δάκρυα, αἱ σύγγονοι Μαρία σὺν τῇ Μάρθᾳ, τὸν λίθον τοῦ μνήματος προσβλέπουσαι, ἐφίσταται ὁ Κτίστης, σὺν τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς, τὸν θάνατον σκυλεύσαι, δωρούμενος τὴν ζωὴν, Διὸ βοήσωμεν αὐτῷ, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Ελπίς τοῦ Κόσμου

Ἀγία Δέσποινα, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, ὡς τῶν ἀπάντων Ποιητὴν, ἀπορρήτως τεκούσα, ἰκέτευε σὺν Ἀποστόλοις, ἱεροῖς, ἐκάστοτε τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθὼν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ

άφεσιν ἡμίν, δοῦναι ἀνομημάτων.

Ὡδή δ' Ἦχος πλ. α'
Τὴν θεῖαν ἐννοήσας

Ἀκτίσι τῆς ἡμῶν παρακλήσεως, κατωκισμένους ἐν φρουρά,
ἀμαρτημάτων φωτίσατε, τοὺς εὐσεβῶς φωτοφόροι, ἡμᾶς
ἀνευφημοῦντας, Ἀπόστολοι.

Ἀγάπην συμπαθεία συζεύξαντες, πρὸς ἱκεσίαν τῷ Χριστῷ, πιστοὶ
ἐκπέμψαι σπουδάσωμεν, ὅπως ἡμᾶς ἀναστήσῃ, ἐκ τάφου τῶν
κρυφίων παθῶν ἡμῶν.

Φιλίαν σαρκικὴν ἀφειδῆσωμεν, οἱ νεκρωθέντες τῇ ψυχῇ, καὶ
προσφιλεῖς χρηματίσωμεν, τῷ Λυτρωτῇ, ὅπως Ἄδου, φρικτῆς ἡμᾶς
λυτρώσῃται κρίσεως.

Προέφης τοῦ Λαζάρου τὴν κοίμησιν, ὃν μετ' ὀλίγον ἀνιστῶν, ἐκ
θηλαζόντων τὴν αἴνεσιν, κλαδηφορούντων προσδέξῃ, τοῦ Πάθους
σου Σωτὴρ μου τὰ σύμβολα.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ τό θεῖον ὕδωρ ἀνέβλυσεν, ἀθανασίας καὶ ζωῆς, Θεοκυήτορ
Πανάμωμε, οὐ οἱ γευόμενοι δίψης, ἀγνή, θανατηφόρου ρυσθῆσονται.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Εἰρμός ἄλλος

Ἦχος πλ. β' Ἀκήκοα Κύριε

Ἐνθάπτεται Λάζαρος, καὶ ἐν τῷ τάφῳ αἱ περὶ Μάρθαν, νῦν πενθοοῦσιν
τε καὶ κλαίουσιν, ἐπιστήναι, σέ τόν Ζωοδότην γλιχόμεναι.

Ὁ θάνατος ἀρχεται, ἐκδειματοῦσθαι τὴν πρὸς αὐτόν σου, ἀφίξιν
Χριστέ αἰσθόμενος, ὡς ζωὴ γάρ, φρούδον αὐτόν δείξεις τοῖς πέρασιν.

Δόξα...

Μονὰς ἀπλὴ ἀκτίστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη
υποστάσεων, ἡμᾶς σώσον, πίστει προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τόν ἐκ Πατρὸς ἀχρονον, Υἱόν ἐν χρόνῳ Θεομήτορ, ἀπειράνδρως
ἀπεκύησας, ξένον θαῦμα! μείνασα Παρθένος θηλαζουσα.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Συνέλθετε ἡκετε, οἱ ἐν ἐρήμοις καὶ ἐν σπηλαίοις, ὑπαντήσαι τόν
ἐρχόμενον, ἐπὶ πώλου, Κύριον τῆς δόξης ἐν ἄσμασιν.

Ὁ Εἰρμός

Ακήκοα Κύριε, τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τά έργα σου, καί εξέστην, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή η'

Σοί τώ παντουργώ

Λίθον τόν βαρύν, εκ τής εμής καρδίας, διάραι πρεσβεύσατε, τόν Πανοικτίρμονα, λίθοιφανέντες, τού ακρογωνιαίου, λίθου θεηγόροι, Απόστολοι Κυρίου.

Άγωμεν τοίς σοίς, προανεφώνεις φίλοις, ο φίλος μου Λάζαρος, ήδη κεκοίμηται, τούτον εγείρων, ολέσω τού θανάτου, τήν ολεθροτόκον, κακίαν εις αιώνας,

Πράοι τή ψυχή, καί ταπεινοί τή γνώμη, γενόμενοι χάριτι, υποδεξώμεθα, πράον τόν πάντων, ερχόμενον Δεσπότην, τήν αλαζονείαν, τού πονηρού συντρίψαι.

Θεοτοκίον

Πύλην σε φωτός, πεφωτισμένην βλέπει, Προφήτης πανάμωμε, τόν Φωτοδότην γάρ τίκεις αφράστως, ημίν ομοιωθέντα, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος Οι όσιοί σου Παίδες

Μαρία τε καί Μάρθα, νύν θρηνωδούσιν, εν τάφω κατακείμενον, βλέπουσai τόν Λάζαρον, καί πόνω αναβοώσιν, Ει ήν Χριστός ενταύθα, ο σύγγονος ημών ουκ άν τέθνηκεν.

Ο Άδης προσδοκάσθω ολοθρευθήναι, η γάρ ζωή επελεύσεται, τόν Λάζαρον εγείραι αναβοώντα, Ευλογείτε υμνείτε, καί υπερυψούτε τόν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Ανάρχω καί γεννήσει τε, καί προόδω, Πατέρα προσκυνώ τόν γεννήσαντα, Υιόν δοξάζω τόν γεννηθέντα, υμνώ τό συνεκλάμπον, Πατρίτε καί Υιώ, Πνεύμα άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όν έτεκες Παρθένε ανερμηνεύτως, διαπαντός ως φιλόανθρωπον, μή διαλίπης εκδυσωπούσα, ίνα κινδύνων σώση, τούς εις σέ καταφεύγοντας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τάς αρετάς ως κλάδους, καί ως βαΐα, πρός υπαντήν ετοιμάσωμεν, τού Βασιλέως πιστοί βοώντες, Ευλογείτε υμνείτε, καί υπερυψούτε τόν Κύριον.

**Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Ο Ειρμός**

Οι όσιοί σου Παῖδες εν τῇ καμίνῳ, τά Χερουβὶμ ἐμιμήσαντο, τόν
τρισάγιον Ὑμνον αναβοώντες, Ευλογεῖτε, υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε
τόν Κύριον.

**Ωδή θ'
Ἡσαΐα χόρευε**

Τῆς φιλίας ρύσαί με, τοῦ δολίου, Δέσποτα Χριστέ, ο φίλος σου τοὺς
σοφοὺς, δείξας Μαθητάς, μεθ' ὧν ἀφικόμενος, ἐξηγείρας, φίλον σου
πιστόν, Σῶτερ τόν Λάζαρον, ευχαρίστως ἀνυμνοῦντά σε.

Συμπληρώσει Κύριε, τῆς Νηστείας, πλήρωσον ἡμῶν καρδίας τε καί
τόν νοῦν, εὐσπλαγχνε χαράς, ταῖς τῶν Ἀποστόλων σου, ἱκεσίαις, τῶν
ἐιλικρινῶς, ἀγαπησάντων σε, τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Οδωδῶς τοῖς ἔλκεσι, τῆς κακίας, τάφον κατοικῶ, τῆς ραθυμίας
Χριστέ, ὅθεν βοῶ, Ἀνάστησον σῶσόν με, ὅπως καγῶ, κλάδοις
ἀρετῶν, καθυπαντήσω σοι, ἀνακράζων, Ὡσαννά τῷ Θεῷ.

Θεοτοκίον

Εν δυσὶ θελήσεσι, καί ουσίαις, τέτοκας ἡμῖν, Υἱόν τόν μονογενή, Κόρη
τοῦ Πατρός, γενόμενον ἄνθρωπον, ἵνα ἡμᾶς, δείξη κοινωνοὺς,
φύσεως Ἀχραντε, θειοτέρας οὐ υπέρθεος.

Ἄλλος Ἀσπόρου συλλήψεως

Εν τάφῳ ο Λάζαρος, δισημερεῖει σήμερον, καί ἐπὶ τούτῳ, χέουσι τά
δάκρυα, Μαρία τε καί Μάρθα, ὡς ἀδελφαὶ γνήσiai, Χριστός δέ ἐρχεται
πρὸς αὐτόν, σὺν τοῖς θείοις Ἀποστόλοις, δείξαι μέγιστον τεράστιον.

Θάνατε πανόλεθρε, ἐκδέχου τήν κατάλυσιν, οἱ πυλωροὶ σου, τά
κλείθρα βλεπέτωσαν, καί γάρ διὰ ῥήματος, συνθλάσει σου τὰς πύλας,
Χριστός τόν Λάζαρον ἀνιστῶν, Πίε πρῶτον τοῦτο Ἄδη, ο Προφήτης
σοι βοά σὺν ἡμῖν.

Δόξα...

Μόνε Μονογεννήτορ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατὴρ, καί μόνε μόνου, Φῶς
φωτὸς ἀπαύγασμα, καί μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα,
Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν, ὦ Τριάς Μονάς ἀγία, σῶσόν με
θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε, πῶς
συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τόν ἀληπτον, εἰπέ πῶς παρθενεύεις,

γεννήσασα ως Μητήρ; Τό υπέρ φύσιν πίστει λαβών; τό τικτόμενον προσκύνει, όσα θέλει γάρ καί δύναται.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ο Κύριος έρχεται, καθίσαι ώσπερ γέγραπται, επί τού πώλου, λαοί ετοιμάσθητε, προσδέξασθαι εν φόβω, τόν πάντων Βασιλέα, μετά Βαΐων ως νικητήν, τού θανάτου καί τού Άδου, εξεγείραντα τόν Λάζαρον.

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, και νοποιεΐ τάς φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

Εις τά Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος πλ. α'

Δεύτε πρό τέλους πάντες αδελφοί, εν καθαρά καρδία, προσέλθωμεν τώ ευσπλάγχνω Θεώ, τάς βιωτικές περιστάσεις απορρίψαντες, τών ψυχών τήν φροντίδα ποιησώμεθα, τών βρωμάτων τάς ηδονάς, δι' εγκρατεΐας βδελυζάμενοι, τής ελεημοσύνης επιμελησώμεθα, δι' αυτής γάρ ως γέγραπται, έλαθόν τινες ξενήσαντες Αγγέλους, θρέψωμεν διά τών πενήτων, τόν θρέψαντα ημάς οικεία σαρκή, ενδύσωμεν εαυτούς, τόν αναβαλλόμενον τό φώς ώσπερ ιμάτιον, ίνα ταίς πρεσβείαις τής αχράντου Θεοτόκου, καί Παρθένου Μητρός, τής αφέσεως τυχόντες τών αμαρτιών, εν κατανύξει πρός αυτόν εκβοήσωμεν, Κύριε ρύσαι ημάς, τής εξ ευωνύμων αποφάσεως, καί αξίωσον ημάς, τής εκ δεξιών σου παραστάσεως, ως ελεήμων καί φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν

Εν ταίς βασάνοις όντες οι Άγιοι, αγαλλόμενοι ανεβόων, Συναλλάγματα ημίν εστι ταύτα πρός τόν Δεσπότην, αντί τών επανισταμένων μωλώπων τού σώματος, φωτεινόν ένδυμα, εν τή αναστάσει επανθήσει ημίν, αντί τής ατιμίας οι στέφανοι, αντί δεσμωτηρίων ο Παράδεισος, καί αντί τής μετά τών κακούργων καταδίκης, η μετά Αγγέλων διαγωγή, διό ευχαΐς αυτών Κύριε, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Κεχαριτωμένη

Η προεκλελεγμένη εκ πασών τών γενεών, εισάκουσον τής φωνής ημών, καί δώρησαι τά αιτήματα τών ψυχών ημών, λύτρωσιν παθών, καί τών οδυνών, διά τών Αποστόλων, πάντα δυναμένη, ως Μητήρ Θεού.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας Ἦχος α'

Τῆς φωνῆς τῶν οικετῶν σου, Κύριε, μή επιλάβῃ, μνήσθητι ὅτι πάντοτε εἰς σέ, τὴν ἐλπίδα ἐθέμεθα, τὸν πάντα δυνάμενον, καὶ βοήθησον ἡμῖν δεόμεθα.

Δόξα... Καὶ νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ριζ'

Αὕτη ἡ πύλη τοῦ Κυρίου, δίκαιοι εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ.

Στίχ. Εξομολογείσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΞΕ', 8-16)

Οὕτω λέγει Κύριος, ὃν τρόπον εὐρεθήσεται ἡ ρώξ ἐν τῷ βότρυϊ, καὶ ἐρούσι. Μὴ λυμήνηαυτὸν, ὅτι εὐλογία ἐστὶν ἐν αὐτῷ, οὕτω ποιήσω, ἐνεκεν τοῦ δουλεύοντός μοι, τούτου ἐνεκεν, οὐ μὴ ἀπολέσω πάντας, καὶ ἐξάξω τὸ ἐξ Ἰακώβ σπέρμα, καὶ τὸ ἐξ Ἰούδα, καὶ κληρονομήσει τὸ ὅρος τὸ ἅγιόν μου, καὶ κληρονομήσουσιν οἱ ἐκλεκτοί μου καὶ οἱ δούλοι μου, καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ. Καὶ ἔσονται ἐν τῷ ὄρει ἐπαύλεις ποιμνίων, καὶ φάραγξ, Ἀχώρ εἰς ἀνάπαυσιν βουκολίων τῷ λαῷ μου, οἱ ἐζήτησάν με. Ὑμεῖς δὲ οἱ ἐγκαταλιπόντες με, καὶ ἐπιλανθανόμενοι τὸ ὅρος τὸ ἅγιόν μου, καὶ ἐτοιμάζοντες τῷ δαιμονίῳ τράπεζαν, καὶ πληρούντες τὴν τύχην κέρασμα, ἐγὼ παραδώσω ὑμᾶς εἰς μάχαιραν, πάντες ἐν σφαγῇ πεσεῖσθε, ὅτι ἐκάλεσα ὑμᾶς, καὶ οὐχ ὑπηκούσατε, ἐλάλησα, καὶ παρηκούσατε, καὶ ἐποιήσατε τὸ πονηρὸν ἐναντίον μου, καὶ ἄ οὐκ ἐβουλόμην, ἐξελέξασθε, Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος. Ἰδοὺ οἱ δουλεύοντές μοι φάγονται, ὑμεῖς δὲ πεινάσετε, ἰδοὺ οἱ δουλεύοντές μοι πίνουνται, ὑμεῖς δὲ διψήσετε, ἰδοὺ οἱ δουλεύοντές με εὐφρανθήσονται, ὑμεῖς δὲ αἰσχυνθήσεσθε, ἰδοὺ οἱ δουλεύοντές μοι ἀγαλλιάσονται ἐν εὐφροσύνῃ, ὑμεῖς δὲ κεκράξεσθε διὰ τὸν πόνον τῆς καρδίας ὑμῶν, καὶ ἀπὸ συντριβῆς πνεύματος ὑμῶν οὐλύξετε. Καταλείψετε γάρ τὸ ὄνομα ὑμῶν εἰς πλησμονὴν τοῖς ἐκλεκτοῖς μου, ὑμᾶς δὲ ἀνελεῖ Κύριος, τοῖς δὲ δουλεύουσίν μοι, κληθήσεται ὄνομα καινόν, ὃ εὐλογηθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς, εὐλογήσουσι γάρ τὸν Θεὸν τὸν ἀληθινόν.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ριη'

Οδὸν ἐντολῶν σου ἔδραμον, ὅταν ἐπλάτυνας τὴν καρδίαν μου.

Στίχ. Νομοθέτησόν με, Κύριε, τὴν οδὸν τῶν δικαιοματίων σου.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ
Ἦχος δ' Ο εξ υψίστου κληθείς

Τῶν Αποστόλων дуάς ιερωτάτη, ένα τῆς Τριάδος σε, επισταμένη Χριστέ, νύν παρά σου αποστέλλεται, ἀγάγει πῶλον, υποζυγίου υἱόνως γέγραπται, ἐφ' ὧ ταπεινούμενος, καθίσεις εὐσπλαγχνε, τὴν ἐν υψίστοις θελήματι, καθέδραν πᾶσι, τοῖς σέ ποθοῦσιν ετοιμαζόμενος, καὶ τοὺς ἀλόγοις υποκύψαντας, φρενοβλαβῶς Λόγε πάθεσι λογισμοὺς ἀπεργάσω, Ὡσαννά σοι ἀνακράζοντας.

Καθυποδέχου Σιών τόν Βασιλέα, ἰδοὺ σοιπραότατος, ἤδη ἐφίσταται, ἐξαναστήσαι τόν Λάζαρρον, καὶ καταλύσαι, τό τοῦ θανάτου πικρόν βασίλειον, Πληθὺς θεοσύλλεκτε, τῶν ιερῶν Μοναστῶν, μετὰ Μιγάδων αθροίσθητε, καθυπαντήσαι, μετὰ Βαΐων Χριστῷ κραυγάζοντες, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, σῶσαι γένος βροτῶν διὰ πάθους Σταυροῦ, καὶ ἀπάθειαν πᾶσι, παρασχεῖν δι' ἀγαθότητα.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἦχος πλ. δ' Ο ἐν Εδέμ Παράδεισος

Ὁ Σεραφὶμ τοῖς ἄνω φοβερός, Χριστέ ἐποχούμενος, ὡς Θεός τε καὶ τῶν ὅλων ποιητής, αὐτός ἐν πῶλῳ ἐπὶ γῆς, καθεσθῆναι ἐπείγεσαι, ὡς ὑπάρχων καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπικῶς, ἡ Βηθανία ἀγάλλεται, ὡς δεχομένη σε Σωτῆρ, Ἱεροσόλυμα χαίρει δέ, ὡς προσδοκῶντά σε λαβεῖν, θάνατος τέθνηκε, προαισθόμενος τόν Λάζαρρον, φοιτάν ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἡμεῖς τοῖς Βαῖοις, προὔπαντὴν τελούντες ἐν χαρᾷ, ἀνυμνοῦμεν τό κράτος, τῆς ἀγαθότητός σου Κύριε.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καὶ νύν... Σταυροθεοτοκίον
Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ριθ'

Πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐκέκραξα.

Στίχ. Κύριε, ρύσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ χειλέων ἀδίκων.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΜΣΤ' 1-7)

Ἀπάρας Ἰσραὴλ, αὐτός καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ, ἦλθεν ἐπὶ τό φρέαρ τοῦ ὅρκου, καὶ ἔθυσσε θυσίαν τῷ Θεῷ τοῦ πατρός αὐτοῦ Ἰσραὴλ, Εἶπε δέ ὁ Θεός Ἰσραὴλ ἐν ὁράματι τῆς νυκτός, εἰπὼν, Ἰακώβ, Ἰακώβ. Ὁ δέ εἶπε, Τί ἐστίν; Ὁ δέ λέγει αὐτῷ, Εγώ εἰμι ὁ Θεός τῶν πατέρων σου, μή φοβοῦ καταβῆναι εἰς Αἴγυπτον, εἰς γάρ ἔθνος μέγα ποιήσω σε ἐκεῖ,

καί ἐγὼ καταβήσομαι μετὰ σοῦ εἰς Αἴγυπτον, καί ἐγὼ ἀναβιβάσω σε εἰς τέλος, καί Ἰωσήφ ἐπιβαλεῖ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς σου, Ἀνέστη δὲ Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὅρκου, καί ἀνέλαβον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸν πατέρα αὐτῶν, καί τὴν ἀποσκευὴν, καί τὰς γυναῖκας αὐτῶν ἐπὶ τὰς ἀμάξας, ἃς ἀπέστειλεν Ἰωσήφ ἅραι αὐτόν. Καί ἀναλαβόντες τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν καί πᾶσαν τὴν κτήσιν, ἣν ἐκτήσαντο ἐν γῇ Χαναάν, εἰσῆλθον εἰς Αἴγυπτον, Ἰακώβ, καὶ πᾶν τὸ σπέρμα αὐτοῦ, οἱ υἱοί, καί οἱ υἱοὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, καὶ αἱ θυγατέρες τῶν θυγατέρων αὐτοῦ, καί πᾶν τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἤγαγεν εἰς Αἴγυπτον.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός ρκ'

Κύριος φυλάξαι σε ἀπὸ παντός κακοῦ, φυλάξοι τὴν ψυχὴν σου ὁ Κύριος.

Στίχ. Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη.

**Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΚΓ', 15 - ΚΔ', 5)**

Υιέ, ἐὰν σοφὴ γένηταί σου ἡ καρδιά, εὐφρανεῖς καὶ τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ ἐνδιατρίψει λόγοις τὰ σὰ χεῖλη πρὸς τὰ ἐμὰ χεῖλη, ἐὰν ὀρθὰ ὦσι. Μὴ ζηλοῦτω ἡ καρδιά σου ἀμαρτωλοὺς, ἀλλὰ ἐν φόβῳ Κυρίου ἴσθι ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐὰν γὰρ τηρήσῃς αὐτά, ἔσται σοι ἐκγονα, ἡ δὲ ἐλπίς σου οὐκ ἀποστήσεται. Ἄκουε, υιέ, καὶ σοφὸς γίνου, καὶ κατεύθυνε ἐννοίας σῆς καρδίας. Μὴ ἴσθι οἰνοπότης, μηδὲ ἐκτείνου συμβουλαίς, κρεῶν τε ἀγορασμοῖς, πᾶς γὰρ μέθυσος καὶ πορνοκόπος πτωχεύσει, καὶ ἐνδύσεται διερρηγμένα καὶ ρακώδη πᾶς ὑπνώδης. Ἄκουε, υιέ πατρός τοῦ γεννήσαντός σε, καὶ μὴ καταφρόνει ὅτι γεγήρακέ σου ἡ μήτηρ. Ἀλήθειαν κήσαι καὶ μὴ ἀπώση σοφίαν καὶ παιδείαν καὶ σύνεσιν. Καλῶς ἐκτρέφει πατήρ δίκαιος, ἐπὶ δὲ υἱῷ σοφῷ εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, Εὐφραινέσθω ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἐπὶ σοί, καὶ χαιρέτω ἡ τεκούσά σε, Δός μοι, υιέ, σὴν καρδίαν, οἱ δὲ σοὶ ὀφθαλμοὶ ἐμὰς ὁδοὺς τηρεῖτωσαν, Πίθος γὰρ τετριμμένος ἐστὶν ἀλλότριος οἶκος, καὶ φρέαρ στενὸν ἀλλότριον, οὗτος γὰρ συντόμως ἀπολείται, καὶ πᾶς παράνομος ἀναλωθήσεται. Τίνι οὐαί; τίνι θόρυβος; τίνι κρίσεις; τίνι ἀηδία καὶ λésχαι; τίνι συντρίμματα διακενής; τίνος πελιδνοὶ οἱ ὀφθαλμοί; οὐ τῶν ἐγχρονονιζόντων ἐν οἶνοις; οὐ τῶν ἰχνευόντων ποῦ πότοι γίνονται; μὴ μεθύσκεσθε οἶνω, ἀλλὰ ὁμιλεῖτε ἀνθρώποις δικαίοις, καὶ ὁμιλεῖτε ἐν περιπάτοις, ἐὰν γὰρ εἰς τὰς φιάλας καὶ τὰ ποτήρια δῶς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὕστερον περιπατήσεις γυμνότερος ὑπέρου, τὸ δὲ ἐσχάτον, ὥσπερ ὑπὸ ὀφews πεπληγῶς ἐκτείνεται, καὶ ὥσπερ ὑπὸ κεράστου διαχέεται αὐτοῦ ὁ ἰός, Οἱ ὀφθαλμοὶ σου ὅταν ἴδωσιν ἀλλοτρίαν, τὸ στόμα σου τότε λαλήσει

σκολιά, καί κατακείση ὥσπερ ἐν καρδίᾳ θαλάσσης, καί ὥσπερ κυβερνήτης ἐν πολλῷ κλύδωνι. Ερεῖς δέ, Ετυπτόν με, καί οὐκ ἐπόνεσα, καί ἐνέπαιζάν μοι, ἐγὼ δέ οὐκ ἤδειν, πότε ὀρθρος ἔσται, ἵνα ἐλθὼν ζητήσω μεθ' ὧν συνελεύσομαι. Υἱέ, μή ζηλώσης κακοῦς ἄνδρας, μηδὲ ἐπιθυμήσης εἶναι μετ' αὐτῶν, ψευδὴ γάρ μελετᾷ ἡ καρδίᾳ αὐτῶν, καί πόνους τὰ χεῖλη αὐτῶν λαλεῖ, Μετὰ σοφίας οἰκοδομεῖται οἶκος, καί μετὰ συνέσεως ἀνορθοῦται. Μετὰ αἰσθήσεως, ἐμπίπλονται τὰ ταμιεῖα ἐκ παντός πλούτου τιμίου καί καλοῦ, Κρείσσων σοφὸς ἰσχυροῦ, καί ἀνὴρ φρόνησιν ἔχων γεωργίου μεγάλου.

**Εἰς τὰ Ἀπόστιχα
Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'**

Τοῦ Πλουσίου τῆς ἀσυμπαθοῦς ομοιώσεως, καί ἀμεταδότου γνώμης, ρύσαι με Χριστέ ὁ Θεός, ὁ διὰ Σταυροῦ σου, καθαρισμόν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ποιησάμενος, Λαζάρου δέ τοῦ πτωχοῦ, τῆς εὐχαρίστου υπομονῆς, ζηλωτὴν ἀνάδειξον, καί τῶν κόλπων τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, μή ἀποξενώσης με, διὰ τό μέγα σου ἔλεος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καί πάσαν νόσον θεραπεύετε, καί νῦν πρεσβεύσατε, ρυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα... Καί νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἐβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο, ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδύνως, φρικτῶς ἐκύησεν, ἐκλαίει λέγουσα. Οἶμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς ὁ δεινός, δῆμος καί ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσε;

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
Εἰς τὸν Ὁρθρον**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε**

Δυάς ἀποστέλλεται, τῶν Μαθητῶν ἀγαγεῖν, τὸν πῶλον ὡς γέγραπται, ἐν ᾧ Χριστός ἐπιβάς, ωραῖος ἐλεύσεται, αἰνεσὶν ἐκ νηπίων, καταρτίσασθαι θεῖαν. Τοῦτον οὖν υπαντήσαι, ἐπειχθώμεν

σπουδαίως, Βαῖα εναρέτων, αὐτῷ φέροντες πράξεων.

Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ρομφαία δι' ἤλθέ σου, τήν παναγίαν ψυχήν, ἡνίκα σταυρούμενον, ἐβλεψας εκουσίως, τόν Υἱόν καί Θεόν σου, ὄν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, καιρῷ νηστείας δωρήσασθαι.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'

Ανέστης εκ νεκρῶν

Δυάς τῶν Μαθητῶν, αποστέλλεται σήμερον, τόν πῶλον αγαγεῖν, τῷ Δεσπότῃ τῶν απάντων, ἐρχεται επιβῆναι, ο οχούμενος Σεραφίμ πλήθεις, ἀρχεται δειματοῦσθαι, ο κοσμοκράτωρ παμφάγος θάνατος, διὰ Λαζάρου πρῶτον σκυλευθείς, τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Σταυροθεοτοκίον

Τῷ πάθει τοῦ Υιοῦ, ἡ Ἀγνή εφεστῶσα, θρηνούσα γοερῶς, κατηλάλαξε μέλος. Πῶς σε τόν ασιγήτως, Ἀγγέλων ὕμνοις δοξολογούμενον, παῖδες Εβραίων φεύ μοι! Πιλάτου κρίσει Υιέ παρέστησαν! Ὑμνολογῶ σου Λόγε τήν πολλήν, καί ἀρρητον ευσπλαγχνίαν.

Ὡδή ε' Ἦχος δ'

Ανάτειλόν μοι Κύριε

Επί Σταυροῦ σύ Κύριε, υπνώσας μεταβέβληκας, εἰς ὕπνον Δέσποτα τόν θάνατον. Λάзарος γάρ εβόας, ο φίλος κεκοίμηται, ἀλλά ἀπελεύσομαι, ἐξυπνήσαι νύν αὐτόν.

Τῶν Προφητῶν κηρύγματα, πληρῶν προφητευόμενα, προφητοκτόνον πρὸς τήν πόλιν Χριστέ, οἰκτίρμον παρεγένου, κτανθῆναι θελήματι, τόν αποκτανθέντα με, διασώζων τῆς φθοράς.

Οἱ σῶμα τό δυσήνιον, τῷ λόγῳ υποτάξαντες, δι' ἐγκρατείας καί δεήσεως, μονασταί καί μιγάδες, Χριστῷ υπαντήσατε, πῶλῳ επιβαίνοντι, ἐρχομένῳ τε παθεῖν.

Θεοτοκίον

Ρανίσι τοῦ ελέους σου, κατάρδειςον Πανάχραντε, τήν εκτακείσάν μου καρδίαν, φλογμῷ τῆς αμαρτίας, καί τόν εσβεσμένον μου, τῆς καρδίας ἀναψον, λύχνον πύλη τοῦ φωτός.

Ἄτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. δ' Τόν ζόφον τῆς ψυχῆς μου

Δυάδα Μαθητῶν σου, ἐν τῷ μέλλειν σε φθάνειν εἰς Βηθανίαν Χριστέ, στέλλεις ἀγάγαι σοι πῶλον, ἐφ' ὃν οὐδεὶς ἀνθρώπων ἐκάθισε, πλὴν γάρ σου, οὐδεὶς τὰ ἀλόγα ἔθνη, Σωτὴρ καθυπέταξε.

Συνήλθεν Ἰουδαίων, ἐξ Ἱεροσολύμων εἰς Βηθανίαν πληθὺς, καὶ ταῖς συγγόνοις Λαζάρου, σήμερον μὲν συμπάσχει, ἐπὶ δὲ αὐρίον γνῶ, τούτον ἐκ τάφου πηδῶντα, κινεῖται πρὸς φόνον Χριστοῦ.

Δόξα...

Τριάς ἡ παναγία, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τό παντουργόν, ἡ μακαρία θεότης, ἡ ἀναρχος οὐσία, τό τριλαμπέστατον φῶς, τό πανδεκτέστατον κράτος, τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Καὶ νύν... Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῶ σε κατιδούσα, ἐμπεπαρμένον τοῖς ἡλοῖς, Χριστέ ἡ Μήτηρ σου, καὶ ἐκ πλευράς ζωηράς σου, ρυέν Αἷμα καὶ ὕδωρ, κατετιτρώσκετο, τῇ μητρικῇ συμπαθείᾳ, Υἱόν γάρ σε ἐγνώ αυτής.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Ἰδοὺ παρεσκευάσθη, ὁ Χριστὸς ἐπιστήναι, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, οἱ ἐν τοῖς ὅρεσι πάντες, καὶ ἐν ταῖς ἐρημίαις, συνέλθετε μονασταί, αὐτῷ χαρὰ ὑπαντήσαι, σὺν πάσῃ τῇ ὑπ' οὐρανῷ.

Ὁ Εἰρμός

Τόν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, διασκέδασον φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τό ἀρχέγονον σκότος, διώξας τῆς ἀβύσσου, καὶ δώρησαί μοι τό φῶς, τῶν προσταγμάτων σου Λόγε, ἵνα ὀρθρίζων δοξάζω σε.

Ὡδή η'

Γή καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ

Τὴν ἀνάστασιν καὶ ζωὴν, ἔχουσαι Γυναῖκες προσφιλή, τι ἀποδύρεσθε πικρῶς; παραγίνεται καὶ ζωώσει, τὸν γνήσιον φίλον, τῇ αὐτοῦ ἀναστάσει τὴν ἐγερσιν, πάντων προμηνύων, ὁ πάντων εὐεργέτης.

Καταγωγή μοναστῶν, ἀθροίσθητε ὡς ἄρνες λογικοί, τῷ ἀρχιποίμενι Χριστῷ, ὑπαντήσαι νύν κλαδηφόροι, προέρχεται θέλων, ὡς ἀρνίον σφαγῆναι ὁ Κύριος, ὅπως τὴν τοῦ λύκου, ἐξάρη τυραννίδα.

Ερχομένου πρὸς Βηθσφαγή, κρότου σου ποδῶν ὁ δυσμενής, ἦσθετο Ἄδης, καὶ ποδῶν τοῦ Λαζάρου ἤπτετο λέγων. Εἰ μέλλει φωνεῖν σε ἡ ζωὴ, μὴ μελήσης, ἀλλ' ἐξέλθε, ἐγνων τὴν ἐμὴν γάρ, κατάλυσιν ἐν τάχει.

Θεοτοκίον

Ιεραί σε τών Προφητών, κηρύπτουσι φωναί συμβολικώς, πύλην καί όρος καί σκηνήν τήν αγίαν, φωτός νεφέλην, εξ ής τοίς εν σκότει, καί σκιά καθημένοις ανέτειλεν, Ήλιος Παρθένε, ο μόνος φωτοδότης.

Ειρμός άλλος
Άγγελοι καί ουρανοί

Ηδυάς τών Μαθητών, αποσταλείσα φέρει υποζύγιον, τώ επί ταίς νεφέλαις επιβαίνοντι, όν τά πάντα υμνούσι, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Επί θύραις ο Χριστός, λοιπόν η Βηθανία μή σκυθρώπαζε, εις γάρ χαράν τό πένθος μεταβάλλει σου, τό σόν θρέμμα εγείρων, Λάζαρον εκ τάφου, αυτόν υμνολογούντα.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Είς Θεός ούν η Τριάς, ου τού Πατρός εκσάντος εις υιότητα, ουδέ Υιού τραπέντος εις εκπόρευσιν, αλλ' ιδία καί άμφω, φώς Θεόν τά τρία, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη άφθορος κύεις, μόνη θηλάζεις βρέφος μή λοχεύουσα, μόνη τόν κτίστην τίκεις, καί Δεσπότην σου, ει καί Μήτηρ καί δούλη, Σέ Παρθενομήτορ, υμνούμεν εις αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τοίς φυτοίς τών αρετών, καί αισθητώς τοίς κλάδοις, ως διπλούν Χριστόν, ετοιμασθώμεν πάντες υποδέξασθαι, οχούμενον εν πώλω, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Ο Ειρμός

Άγγελοι καί ουρανοί, τόν επί θρόνου δόξης εποχούμενον, καί ως Θεόν απαύστως δοξαζόμενον, ευλογείτε, υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'
Ότι εποί η σέ μοι μεγαλεία

Ιδού προανεφώνεις, αναβαίνομεν Ιησού, πρός Πόλιν, τήν αγίαν, καί χερσίν μαιφόνων αληθώς, παραδοθήσομαι σταυρώ, αποκτανθήναι σαρκί.

Θανάτου θέλων Λόγε, εξαρπάσαι φίλον τόν σόν, σαρκί θανατωθήναι δι' ημάς, κατεπείγη τούς βροτούς, αθανατίζων τούς πιστούς, μόνε αθάνατε.

Βαῖα σωφροσύνης, ἐπεισοίσωμεν τῷ Χριστῷ, ἐν πῶλῳ μετριάζοντι σαρκί, καί προσείπωμεν αὐτῷ, Ἐπὶ τό πάθος ὁ ἐλθὼν, εὐλογητὸς εἰ Σωτήρ.

Θεοτοκίον

Φρικτὴ σου ἡ λοχεία, Θεοτόκε Μήτηρ Χριστοῦ, διό σε μακαρίζομεν πιστῶς, καί δοξάζομεν σεπτῶς, αἱ γενεαὶ τῶν γενεῶν, εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἀμήν.

Ἄλλος Τὸν προδηλωθέντα

Ἄρτι ἀποστέλλων, τοὺς Μαθητάς Χριστὸς ἔφη, Λύσαντές μοι πῶλον, ἀγάγετε ἐπιβῆναι, ἵνα λύσω τῆς αλογίας τὰ ἔθνη, καί καθυποτάξω, ὡς Υἱὸς τῷ Πατρί.

Ἐρχεται ὁ Κύριος, ἀνοίξόν σου τὰς πύλας, Βηθανία πρόσδεξαι, ἐν πίστει τὸν Δεσπότην, καί γάρ ἤκει ἐξαναστήσαι ἐκ τάφου, Λάζαρον ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δόξα...

Τό τρισσοφάες Κύριε, τῆς σῆς μοναρχίας, ἐκφαντορικαῖς λάμψεσιν, εἰς νοὺν ἡμῶν ἀστράπτων, ἀπὸ πλάνης πολυσχιδοῦς ἐπιστρέφει, πρὸς ἐνωτικὴν ἡμᾶς ἐνθέωσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις τό παλάτιον, τοῦ πάντων Βασιλέως, δι' ἧς τὰ βασιλεία οὐρανῶν ἠνεώχθη, τοῖς ἐπὶ γῆς Θεοτόκε Παρθένε, καί ἡ μετὰ Ἀγγέλων συγκατοίκησις.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Οἱ ἐν ταῖς ἐρήμοις, καί ὄρεσι καί σπηλαίοις, ἤκατε ἀθροίσθητε, σὺν ἡμῖν βαῖοφόροι, ὑπαντήσαι τῷ Βασιλεῖ καί Δεσπότη, ἔρχεται γάρ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός

Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὅρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρί καί βάτῳ, τόκον τὸν τῆς Αἰιπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος δ'

Ποίημα Λέοντος τοῦ Βασιλέως

Περιφρονήσασα ψυχὴ μου τῶν θείων χρησμῶν, εὐάλωτος γέγονας, ταῖς μηχαναῖς τοῦ ἐχθροῦ, οἰκεῖα ροπή, παραδοθείσα τῇ φθορᾷ, καί καρωθείσα ὑπὸ ἀμαρτίας πολλῆς, τό θεότευκτον ἄμφιον ἐρρύπωσας, καί ἀνευτρέπιστον τοῦ βασιλικοῦ γάμου πεποίηκας, ἀλλ' ἵνα μὴ σὺν τῇ ἀμαρτίᾳ ἐλκυσθῆς, καί υποκεκρυμμένη τῶν παθῶν τῷ ἐνδύματι,

ανακλιθείσα, τάς ευθύνας τῆς εισόδου εισπραχθῆς, καί τοῦ νυμφώνος εκβληθῆς, τῷ Σωτήρι κράξον, Τό φοβερόν ὄμμα, ο λαβών ὅπερ εἰμί, καί ὅς ἤς μή εάσας, καί πρό σταυροῦ, χλαμύδα εμπαιγμοῦ δι' ἐμέ φορέσας, τόν σάκκον μου διάρρηξον, καί ευφροσύνην ἀμφίασον, καί ἐκ σκότους ἐξωτέρου, καί κλαυθμοῦ αἰωνίου ρύσαί με, καί ἐλέησόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τούς Αθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ δεύτε λαοί ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καί ᾠδαίς πνευματικαίς, τοὺς φωστήρας τοῦ Κόσμου, καί κήρυκας τῆς Πίστεως, τήν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει, τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ο Θεός ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. δ'

Τὴν ψυχωφελή, πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, καί τὴν ἀγίαν Εβδομάδα τοῦ Πάθους σου, αἰτούμεν κατιδεῖν Φιλάνθρωπε, τοῦ δοξάσαι ἐν αὐτῇ τὰ μεγαλεῖά σου, καί τὴν ἀφατον δι' ἡμᾶς οἰκονομίαν σου, ὁμοφρόνως μελωδούντες, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Τό αὐτό

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος γ'

Ἀνυπόστατος Κύριε ἡ ὀργή, τῆς ἐπὶ ἀμαρτωλοὺς ἀπειλῆς σου, καί οὐκ ἐσμέν ἀξιοιατενίσαι, καί αἰτήσαι παρὰ σοῦ ἔλεος, μή τῷ θυμῷ σου, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου ἀπολέσης ἡμᾶς, οὐς ἐκγῆς τῇ χειρὶ σου ἐπλασας.

Δόξα... Καίνύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρκα'

Ευφράνθην ἐπὶ τοῖς εἰρηκοσι μοι. Εἰς οἶκον Κυρίου πορευσόμεθα.
Στίχ. Ἐνεκα τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξεζήτησα ἀγαθὰ σοι.

Προφητείας Ησαΐου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΞΣΤ', 10-24)

Ευφράνθητι, Ἱερουσαλήμ, καί πανηγυρίσατε ἐν αὐτῇ, πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτήν, καί οἰκατοικούντες αὐτήν, χάρητε ἅμα αὐτῇ χαρά

πάντες όσοι επενθείτε επ' αυτή, ίνα θηλάσητε, καί εμπλησθήτε από μαστού παρακλήσεως αυτής, καί ίνα εκθηλάσαντες, τρυφήσητε από εισόδου δόξης αυτής. Ότι τάδε λέγει Κύριος, Ιδού εγώ κλινώεις αυτούς, ως ποταμός ειρήνης, καί ως χειμάρρους επικλύζων δόξαν εθνών, τά παιδιά αυτών επ' ώμων αρθήσονται, καί επί γονάτων παρακληθήσονται, ως εί τινα μήτηρ παρακαλέσει, ούτω καγώ παρακαλέσω υμάς, καί εν Ιερουσαλήμ παρακληθήσεσθε. Καί όψεσθε, καί χαρήσεται η καρδιά υμών, καί τά οστά υμών ως βοτάνη ανατελεί, καί γνωστή έσται η χείρ Κυρίου τοίς φοβουμένοις αυτόν, καί απειλήσει τοίς απειθούσιν, Ιδού γάρ Κύριος ως πύρ ήξει, καί ως καταιγίς τά άρματα αυτού, αποδούναι εν θυμώ εκδίκησιν, καί αποσκορακισμόν αυτού εν φλογί πυρός, εν γάρ τώ πυρί Κυρίου κριθήσεται πάσα η γή, καί εν τή ρομφαία αυτού πάσα σάρξ, Πολλοί τραυματίαι έσονται υπό Κυρίου, οι αγνιζόμενοι καί καθαριζόμενοι εις τούς κήπους, καί εν τοίς προθύροις οι εσθίοντες κρέας ύειον, καί τά βδελύγματα, καί τόν μύν, επί τό αυτό αναλωθήσονται, είπε Κύριος, καγώ τά έργα αυτών, καί τόν λογισμόν αυτών επίσταμαι, καί εγώ έρχομαι συναγαγείν πάντα τά έθνη, καί τάς γλώσσας, καί ήξουσι, καί όψονται τήν δόξαν μου, καί καταλείψω επ' αυτών σημείον, καί εξαποστελώ εξ αυτών σεσωσμένους εις τά έθνη, εις θαρσείς, καί Φούδ, καί Λούδ, καί Μοσόχ, καί εις Θοβέβ, καί εις τήν Ελλάδα, καί εις τάς νήσους τάς πόρρω, οί ουκ ακηκόασί μου τό όνομα, ούτε εωράκασί μου τήν δόξαν. Καί αναγγελοúσι τήν δόξαν μου εν τοίς έθνεσι, καί άξουσι τούς αδελφούς ημών εκ πάντων τών εθνών, δώρον Κυρίω, μεθ' ίππων καί αρμάτων εν λαμπήναις ημιόνων, μετά σκιαδίων εις τήν αγίαν πόλιν Ιερουσαλήμ, είπε Κύριος, ως άν εισενέγκοιεν εμοί οι υιοί Ισραήλ τάς θυσίας αυτών μετά ευφροσύνης, καί μετά ψαλμών εις τόν οίκον Κυρίου, καί απ αυτών λήψομαι Ιερείς καί Λευίτας, είπε Κύριος. Όν τρόπον γάρ ο ουρανός καινός, καί η γή καινή, ά εγώ ποιώ, μένει ενώπιον εμού, λέγει Κύριος, ούτω στήσεται τό σπέρμα υμών, καί τό όνομα υμών. Καί έσται μήν εκ μηνός, καί σάββατον εκ σαββάτου, καί ήξει πάσα σάρξ τού προσκυνήσαι ενώπιον εμού εν Ιερουσαλήμ, είπε Κύριος. Καί εξελεύσονται, καί όψονται τά κώλα τών ανθρωπων τών παραβεβηκότων εν εμοί, ο γάρ σκώληξ αυτών ου τελευτήσει, καί τό πύρ αυτών ου σβεσθήσεται, καί έσονται εις όρασιν πάση σαρκί.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός ρκβ'

Ελέησον ημάς, Κύριε, ελέησον ημάς.

Στίχ. Πρός σέ ήρα τούς οφθαλμούς μου.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Τήν ψυχωφελή, πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, καί τήν αγίαν
εβδομάδα τού Πάθους σου, αιτούμεν κατιδεῖν Φιλάνθρωπε, τού
δοξάσαι ἐν αὐτῇ τὰ μεγαλεία σου, καί τήν ἀφατον διημάς οικονομίαν
σου, ομοφρόνως μελωδούντες, Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, ικετεύσατε τόν Θεόνημών, καί αιτήσατε ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος οικτιρμῶν, καί τόν ἱλασμόν τῶν πολλῶν
παραπτωμάτων δεόμεθα.

Στιχηρά Ἰδιόμελα τού Αγίου Λαζάρου

Ποίημα Λέοντος τού Βασιλέως

Ἦχος πλ. β'

Κύριε, Λαζάρου θέλων τάφον ἰδεῖν, ο μέλλων γνώμη τάφον οικεῖν,
επηρώτας. Πού τεθείκατε αὐτόν, μαθὼν δέ ὅ οὐκ ἠγνόεις, εφώνεις ὅν
ἐπόθεις, Λάζαρε δεύρο ἔξω, καί ἐπήκουσεν ὁ ἄπνους, τῷ πνοήν
αὐτῷ διδόντι, σοί τῷ Σωτήριῳ ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Κύριε, ἐπὶ τόν τάφον τού τετραημέρου, ἐπὶ τό μνήμα ἦλθες Λαζάρου,
καί ἐπὶ φίλῳ δάκρυα ράνας, νεκρόν τετραήμερον ἠγειρας, ὁ στάχυς
τῆς ζωῆς, διό θάνατος ἐδέθη φωνή, τὰ σπάργανα ἐλύθη χερσί, τότε
χαράς ἐπληρούτο, τό στίφος τῶν Μαθητῶν, καί μία παρά πάντων,
ἐλειτουργεῖτο συμφωνία, Εὐλογημένος εἰ Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς. (Δίς)

Ἦχος πλ. β'

Κύριε, ἡ φωνή σου κατέλυσε, τού Ἄδου τὰ βασίλεια, καί ὁ λόγος τῆς
ἐξουσίας σου, ἠγείρεν ἐκ τάφου τετραήμερον, καί γέγονεν ὁ Λάζαρος,
τῆς παλιγγενεσίας, προοίμιον σωτήριον, Πάντα δυνατά σοι Δέσποτα,
τῷ πάντων Βασιλεῖ, δώρησαι τοῖς δούλοις σου, ἱλασμόν καί τό μέγα
ἔλεος.

Κύριε, πιστώσαι θέλων τοὺς Μαθητάς σου, τήν ἐκ νεκρῶν σου
Ἑγερσιν, ἐν τῷ μνήματι Λαζάρου παραγέγονας, καί φωνήσαντός σου
τούτον, ὁ Ἄδης ἐσκυλεύθη, καί ἀπέλυσε τόν τετραήμερον, βοώντά
σοι, Εὐλογημένε Κύριε δόξα σοι.

Κύριε, παραλαμβάνων τούς Μαθητάς σου, εν Βηθανία παρεγένου, ίνα εγείρης τόν Λάζαρον, καί δακρύσας επ' αυτόν, νόμω φύσεως ανθρωπίνης, ως Θεός, τούτον τετραήμερον ήγειρας, καί εβόα σοι Σωτήρ, Ευλογημένε Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Ιδιόμελον 'Ηχος πλ. δ'

Επιστάς τώ μνήματι Λαζάρου ο Σωτήρ ημών, καί φωνήσας τόν νεκρόν, ως εξ ύπνου εξανέστησας, απεσείσατο τήν φθοράν τής αφθαρσίας τώ πνεύματι, καί συνεξήλθε τώ λόγω, δεδεμένος κειρίαις, Πάντα δύνασαι, πάντα σοι δουλεύει Φιλάνθρωπε, πάντα σοι υποτέτακται, Σωτήρ ημών δόξα σοι.

Καί νύν... 'Ετερον Ιδιόμελον

Ανδρέου Τυφλού

Τήν ψυχωφελή πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, βοήσωμεν, Χαίροις πόλις Βηθανία, πατρίς η τού Λαζάρου, χαίρετε Μάρθα καί Μαρία, αι τούτου αδελφαί, αύριον Χριστός παραγίνεται, ζώωσαι ρήματι, τόν τεθνεώτα αδελφόν, ού φωνής ακούσας, ο πικρός καί ακόρεστος Άδης, φόβω τρομάξας, καί μέγα στενάξας, απολύσει Λάζαρον, κειρίαις εσφιγμένον, ού τώ θαύματι, δήμος Εβραίων εκπλαγείς, μετά βαΐων καί κλάδων, αυτώ προσυπαντήσουσι, καί οφθήσονται ευφημούντες παΐδες, όν φθονούσι πατέρες. Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Βασιλεύς τού Ισραήλ.

Προκείμενον 'Ηχος πλ. β' Ψαλμός ρκγ'

Η βοήθεια ημών εν ονόματι Κυρίου.

Στίχ. Ει μή ότι Κύριος ήν εν ημίν, ειπάτω δή Ισραήλ.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΘ', 33 - Ν', 26)

Κατέπαυσεν Ιακώβ, επιτάσσων τοίς υιοίς αυτού, καί εξάρας τούς πόδας αυτού επί τήν κλίνην, εξέλιπε, καί προσετέθη πρός τόν λαόν αυτού, Καί επιπεσών Ιωσήφ επί πρόσωπον τού πατρός αυτού, έκλαυσε πικρώς επ' αυτώ, καί εφίλησεν αυτόν. Καί προσέταξεν, Ιωσήφ τοίς παισίν αυτού τοίς ενταφιασταίς, ενταφιάσαι τόν πατέρα αυτού, καί ενεταφίασαν οι ενταφιασταί τόν Ισραήλ. Καί επλήρωσαν αυτού τεσσαράκοντα ημέρας, ούτω γάρ καταριθμούνται αι ημέραι τής ταφής, καί επένθησεν αυτόν Αίγυπτος εβδομήκοντα ημέρας. Επει δέ παρήλθον αι ημέραι τού πένθους, ελάλησεν Ιωσήφ πρός τούς δυνάστας Φαραώ, λέγων. Ει εύρον χάριν εναντίον υμίν, λαλήσατε περί εμού εις τά ώτα Φαραώ, λέγοντες, ο πατήρ μου ώρκισέ με, πρό τού τελευτήσαι αυτόν, λέγων. Εν τώ μνημείω, ό ώρυξα εμαυτώ εν γή

Χαναάν, εκείμε θάψεις, Νύν ούν αναβάς, θάψω τόν πατέρα μου, και επανελεύσομαι. Είπον ούν τώ Φαραώ, κατάτα ειρημένα υπό τού Ιωσήφ. Καί είπε Φαραώ τώ Ιωσήφ, Ανάβηθι, θάψον τόν πατέρα σου, καθάπερ ώρκισέ σε. Καί ανέβη Ιωσήφ θάψαι τόν πατέρα αυτού, και συνανέβησαν μετ' αυτού πάντες οι παῖδες Φαραώ, και οι πρεσβύτεροι τού οίκου αυτού, και πάντες οι πρεσβύτεροι γῆς Αιγύπτου, και πάσα η παροικία Ιωσήφ, και οι αδελφοί αυτού, και πάσα η οικία η πατρική αυτού, και τήν συγγένειαν αυτού, και τά πρόβατα, και τούς βόας υπελείποντο εν γῇ Γεσέμ. Καί συνανέβησαν μετ' αυτού ἄρματα, και ιππεῖς, και ἐγένετο η παρεμβολή μεγάλη σφόδρα. Καί παρεγένοντο εις ἄλωνα Ατάδ, ὁ ἐστι πέραν τού Ιορδάνου, και ἐκόψαντο αὐτόν κοπετόν μέγαν, και ἰσχυρόν σφόδρα, και ἐποίησε τό πένθος τώ πατρί αυτού ἐπτά ἡμέρας. Καί εἶδον οι κάτοικοι τῆς γῆς Χαναάν τό πένθος ἐπὶ ἄλωνι Ατάδ, και εἶπον. Πένθος μέγα τούτο ἐστι τοῖς Αἰγυπτίοις, διὰ τοῦτο ἐκάλεσαν τό ὄνομα τού τόπου ἐκείνου. Πένθος Αἰγύπτου, ὁ ἐστι πέραν τού Ιορδάνου. Καί ἐποίησαν αὐτῷ οὕτως οἰιοί αυτού, καθῶς ἐνετείλατο αὐτοῖς, και ἀνέλαβον αὐτόν οι υἱοί αυτού εις γῆν Χαναάν, και ἔθαψαν αὐτόν εις τό σπήλαιον τό διπλούν, ὁ ἐκτήσατο Αβραάμ τό σπήλαιον εν κτήσει μνημείου, παρά Εφρών τού Χετταίου, κατέναντι Μαμβρή. Καί ὑπέστρεψεν Ιωσήφ εις Αἴγυπτον, αὐτός και οι αδελφοί αυτού, και πάντες οι συναναβάντες θάψαι τόν πατέρα αυτού. Ἰδόντες δέ οι αδελφοί Ιωσήφ, ὅτι τέθνηκεν ο πατήρ αὐτῶν, εἶπον, Μήποτε μνησικακήσῃ ἡμῖν Ιωσήφ, και ἀνταπόδομα ἀνταποδῶ ἡμῖν πάντα τά κακά, ἃ ἐνεδειξάμεθα αὐτῷ, και παραγενόμενοι πρός Ιωσήφ, εἶπον, ο πατήρ σου ὥρκισε πρό τού τελευτήσαι αὐτόν, λέγων. Οὕτως εἶπατε Ιωσήφ, Ἄφες αὐτοῖς τήν ἀδικίαν και τήν ἀμαρτίαν αὐτῶν, ὅτι πονηρά σοι ἐνεδείξαντο, και νύν δέξαι τήν ἀδικίαν τῶν θεραπόντων τού Θεοῦ τού πατρός σου. Καί ἐκλαυσεν Ιωσήφ, λαλούντων αὐτῶν πρός αὐτόν. Καί ἐλθόντες πρός αὐτόν, εἶπον, ἴδε, ἡμεῖς σοί οἰκέται, Καί εἶπεν αὐτοῖς Ιωσήφ, Μή φοβείσθε, τού γάρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ, υμεῖς ἐβουλεύσασθε κατ' ἐμοῦ εις πονηρά, ο δέ Θεός ἐβουλεύσατο περί ἐμοῦ εις ἀγαθά, ὅπως ἂν γενηθῇ ὡς σήμερον, και ἵνα τραφή λαός πολὺς. Καί εἶπεν αὐτοῖς, Μή φοβείσθε, ἐγώ διαθρέψω υμᾶς, και τάς οικίας υμῶν, και παρεκάλεσεν αὐτούς, και ἐλάλησεν αὐτῶν εις τήν καρδίαν. Καί κατώκησεν Ιωσήφ εν Αἰγύπτῳ, αὐτός και οι αδελφοί αυτού, και πάσα η παροικία τού πατρός αυτού. Καί ἐζήσεν Ιωσήφ ἔτη ἐκατόνδέκα. Καί εἶδεν Ιωσήφ Εφραίμ παιδιά, ἕως τρίτης γενεάς, και οι υἱοί Μαχείρ τού υἱοῦ Μανασσή ἐτέχθησαν ἐπὶ μηρῶν Ιωσήφ. Καί εἶπεν Ιωσήφ τοῖς ἀδελφοῖς αυτού, λέγων. Εγώ ἀποθνήσκω, ἐπισκοπή

δέ επισκέπεται ο Θεός υμάς, καί ανάξει υμάς εκ τῆς γῆς ταύτης εἰς τὴν γῆν, ἣν ὠμοσε τοῖς πατράσιν υμῶν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, καί Ἰακώβ, Καί ὠρκισεν Ἰωσήφ, τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ λέγων. Ἐν τῇ επισκοπῇ, ἡ επισκέψηται ο Θεός υμάς, καί συνανοίσετε τὰ ὀστά μου ἐντεύθεν μεθ' υμῶν. Καί ἐτελεύτησεν Ἰωσήφ ἐτῶν ἑκατὸν δέκα, καί ἔθαψαν αὐτὸν ἐν τῇ σορῶ ἐν Αἰγύπτῳ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρκδ'

Οἱ πεποιοῦντες ἐπὶ Κύριον ὡς ὅρος Σιών.

Στίχ. Οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλὴμ.

**Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΛΑ', 8-31)**

Υἱέ, ἀνοίγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καί κρίνε πάντα υγιῶς, Ἀνοίγε σὸν στόμα, καί κρίνε δικαίως, διάκρινε δὲ πέννητα καί ἀσθενή, Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς ευρήσει; τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαύτη, θαρσεί ἐπ' αὐτῇ ἡ καρδία τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, ἡ τοιαύτη καλῶν σκύλων οὐκ ἀπορήσει, ἐνεργεῖ γάρ τῷ ἀνδρὶ εἰς ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον, ευραμένη ἔρια καί λίνον, ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς, Ἐγένετο ὡσεὶ ναὺς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δὲ αὐτῆς τὸν πλούτον, καί ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καί ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καί ἔργα ταῖς θεραπαίναις, θεωρήσασα γεώργιον, ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτήμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφύν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον, Ἐγεύσατο, ὅτι καλὸν ἐστὶ τό ἐργάζεσθαι, καί οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα, Τοὺς πῆχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδῃ εἰς ἀτρακτον, Χεῖρας αὐτῆς διήνοιξε πέννητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ, οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν πῶς χρονίζῃ, πάντες γάρ οἱ παρ' αὐτῇ ἐνδεδυμένοι εἰσὶ, Διττάς χλαῖνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσσου καί πορφύρας ἐαυτῇ ἐνδύματα, περίβλεπτος δὲ γίνεται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐν πύλαις, ἡνίκα ἂν καθίσῃ ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καί κατοίκων τῆς γῆς, Σινδόνας ἐποίησε, καί ἀπέδοτο τοῖς Φοίνιξι, καί περιζώματα τοῖς Χαναναίοις, Ἰσχύν καί εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καί εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις. Στόμα αὐτῆς δι' ἡνοιξε προσεχόντως καί ἐννόμως, καί τάξιν ἐστείλατο, τῇ γλώσσῃ αὐτῆς. Στεναὶ διατριβαὶ οἴκων αὐτῆς, σίτα δὲ ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγεν. Ἀνέστησε τὰ τέκνα αὐτῆς, καί ἐπλούτησαν, καί ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἤνεσεν αὐτήν. Πολλαὶ θυγατέρες ἐποίησαν δύναμιν, πολλαὶ ἐκτήσαντο πλούτον, σὺ δὲ ὑπέρκεισαι, καί ὑπερήρας πάσας, Ψευδεῖς ἀρέσκειαι, καί μάταιον κάλλος γυναικὸς οὐκ ἐστὶν ἐν σοί, γυνὴ γάρ συνετὴ εὐλογεῖται, φόβον δὲ Κυρίου αὕτη αἰνεῖτω. Δότε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς, καί

αινείσθω εν πύλαις ο ανήρ αυτής.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ψάλλομεν τόν επόμενον Κανόνα
Ποίημα Ανδρέου Κρήτης

Ωδή α 'Ηχος α' Ο Ειρμός

Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώποι ήσαντι, θαυμαστά
τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σώσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται.

Νεκρόν τετραήμερον εξαναστήσας, Σωτήρ μου τόν Λάζαρον, τής
φθοράς απήλλαξας, βραχίονι υψηλώ, καί έδειξας ως δυνατός, τήν
εξουσίαν σου.

Φωνήσας τόν Λάζαρον εκ τού μνημείου, ευθύς εξανέστησας, αλλ' ο
Άδης κάτωθεν, πικρώς ωδύρετο, καί στένων έτρεμε Σωτήρ, τήν
εξουσίαν σου.

Εδάκρυσας Κύριε επί Λαζάρω, δεικνύων τήν σάρκωσιν, τής
οικονομίας σου, καί ότι φύσει Θεός, υπάρχων, φύσει καθ' ημάς,
γέγονας άνθρωπος.

Τής Μάρθας τά δάκρυα καί τής Μαρίας, κατέπαυσας Κύριε, εκ
νεκρών τόν Λάζαρον, εξαναστήσας Σωτήρ, καί δείξας έμπνουν τόν
νεκρόν, τή εξουσία σου.

Τώ νόμω τής φύσεως τής ανθρωπίνης, ηρώτησας Δέσποτα, πού
τέθειται Λάζαρος; δεικνύων πάσι Σωτήρ, ανόθευτον τήν προς ημάς,
οικονομίαν σου.

Τά κλείθρα συνέτριψας τότε τού Άδου, φωνήσας τόν Λάζαρον, καί τό
κράτος έσεισας, τού πολεμήτορος, καί έπεισας πρό τού Σταυρού,
τρέμειν σε μόνε Σωτήρ.

Δεσμώτην τόν Λάζαρον υπό τού Άδου, κρατούμενον Δέσποτα, ως
Θεός προέφθασας, καί έλυσας τών δεσμών, τώ σώ γάρ πάντα
Δυνατέ, ήκει προστάγματι.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν καί Πνεύμα, Τριάδα αχώριστον, εν Μονάδι φύσεως, καί σύν Αγγέλοις αυτήν, ως ένα άκτιστον Θεόν, δοξολογήσωμεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ατρέπτως εκύησας Παρθενομήτορ, τόν Κτίστην τής φύσεως εξ αγίου Πνεύματος, κατ ευδοκίαν Πατρός, γενόμενον όπερ εσμέν, δίχατροπής καί φυρμού.

Ωδή β' Ο Ειρμός

Πρόσεχε, ουρανέ καί λαλήσω, καί ανυμνήσω Χριστόν, τόν Σωτήρα τού Κόσμου, τόν μόνον φιλόανθρωπον.

Δόξα σοι, τώ φωνήσαντι μόνον, καί εκ τού τάφου, νεκρόν τεταρταίον, τόν φίλον εγείραντι Λάζαρον.

Έκουσε, τής φωνής σου ο άπνους, καί ψυχωθείς εκ νεκρών, εξανέστη ευθέως, δοξάζων σε Κύριε.

Πρόσταγμα, ζωηφόρου φωνής σου, δεξάμενος οδωδώς, εξηγέρθη τού τάφου, Σωτήρ μου ο Λάζαρος.

Εδάκρυσας, επί φίλω Σωτήρ μου, πιστούμενος τούτον τήν ημών, ως εφόρεσας φύσιν, και ανέστησας.

Ετρόμαξεν, ως κατείδεν ο Άδης, παλινδρομούντα ευθύς, τόν δεδεμένον κειρίαις, φωνή προς τήν ώδε ζωήν.

Δόξα...

Εξέστησαν, τών Εβραίων οι δήμοι, ότε φωνήσας Σωτήρ, εξανέστησας λόγω, οδωδότα τόν Λάζαρον.

Καί νύν...

Εσείσθησαν, τά ταμεία τού Άδου, ως εψυχούτο ευθύς, κάτω Λάζαρος, τότε τή φωνή, τού ζωώσαντος.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Λίθον, όν απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγεννήθη εις κεφαλήν γωνίας, αυτός εστιν η πέτρα, εν ή εστερέωσε, τήν Εκκλησίαν ο Χριστός, ήν εξ εθνών εξηγοράσατο. (Δίς).

Θαύμα, ξένον καί παράδοξον! πώς ο Κτίστης πάντων, όπερ ουκ ηγγόει, ως αγνοών ηρώτα. Πού κείται όν θρηνείτε; πού τέθαιπται

Λάζαρος, ὃν μετ' ολίγον ἐκ νεκρῶν, ζώντα ὑμῖν ἐξαναστήσω ἐγώ;

Λίθον, ὃν σοι προσεκύλισαν, οἱ κηδεύσαντές σε, τούτον συγκινήσαι, ὁ Ἰησοῦς προστάξας, εὐθύς ἀνέστησέ σε, φωνήσας σοι Λάζαρε, Ἀνάστα δεῦρο πρός με, ἵνα τήν σήν ὁ Ἄδης πτήξῃ φωνήν.

Μάρθα, καί Μαρία Κύριε, ὀδυρμοῖς ἐβόων, ἴδε ὃν ἐφίλεις, τεταρταῖος ὄζει, εἰ ἤς ὥδε τότε, οὐκ ἔθνησκε Λάζαρος, Ἀλλ' ὡς ἀχώριστος παντί, τούτον εὐθύς φωνήσας ἡγείρας.

Ράνας, ἐπὶ φίλῳ δάκρυα, δι' οικονομίαν, ἐδείξας τήν σάρκα, τήν ἐξ ἡμῶν ληφθεῖσαν, οὐσία οὐ δοκήσῃ, Σωτήρ ἐνωθεῖσάν σοι, καί ὡς φιλόανθρωπος Θεός, τούτον εὐθύς φωνήσας ἡγείρας.

Οἱμοι, ὄντως νῦν ἀπόλωλα! ἐκβοῶν ὁ Ἄδης, οὕτω προσεφώνει, τῷ θανάτῳ λέγων. Ἰδοὺ ὁ Ναζωραῖος, τά κάτω συνέσεισε, καί τήν γαστέρα μου τεμῶν, ἀπνουν νεκρόν φωνήσας ἡγείρει.

Ποῦ ἡ τῶν Εβραίων ἀνοία; ποῦ ἡ ἀπιστία; ἕως πότε πλάνοι; ἕως πότε νόθοι; ὁράτε τόν θανέντα, φωνή ἐξαλλόμενον, καί ἀπιστεῖτε τῷ Χριστῷ; ὄντως υἱοὶ τοῦ σκότους πάντες ὑμεῖς!

Δόξα...

Ἐνα τῆς Τριάδος οἶδά σε, εἰ καί ἐσαρκώθης, ἕνα καί δοξάζω, Υἱόν σεσαρκωμένον, τόν ἐκ τῆς Θεοτόκου, ἀσπόρως βλαστήσαντα, καί σὺν Πατρὶ καί Πνεύματι, ἕνα Υἱόν δοξολογούμενον.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ξένον, καί φρικτόν τό ὄραμα, ἐξ οικονομίας, ὅπερ προεώρων, οἱ ἀψευδεῖς Προφῆται, Παρθένον Θεοτόκον, ἀσπόρως μὲν κύουσαν, ἀφθόρως τίκτουςαν Θεόν, μένουσαν δέ μετὰ τόν τόκον ἀγνήν.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

Επήρθη ὁ ἥλιος, καί ἡ σελήνη, ἔσθη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, ὑψώθης Μακρόθυμε, ἐπὶ τοῦ Ξύλου, καί ἐπηξας ἐν αὐτῷ, τήν Ἐκκλησίαν σου.

Εδάκρυσας Κύριε, ἐπὶ Λαζάρῳ, δείξας ὅτι ἄνθρωπος εἶ, καί ἡγείρας Δέσποτα, τόν τεθνεώτα, καί ἐδείξας τοῖς λαοῖς, ὅτι Υἱός εἶ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀπνους ἤκουσε, τό πρόσταγμά σου, Δεῦρο ἔξω Λάζαρε, δρομαῖος ἀνίστατο σὺν τοῖς σπαργάνοις, καί ἤλλατο Ἀγαθέ, δεικνύς τό κράτος σου.

Τῆς Μάρθας τὰ δάκρυα, καί τῆς Μαρίας, κατέπαυσας Χριστέ ο Θεός,
φωνήσας τόν Λάζαρρον, αυτεξουσίως, συνήγειρας τή φωνή, καί
προσεκύνησέ σοι.

Δακρύσας ως ἄνθρωπος, ἐπὶ Λαζάρω, ἐξήγειρας αὐτόν ως Θεός,
ηρώτας. Πού τέθαπται, ο τεταρταίος; πιστούμενος Ἀγαθέ, τήν
ενανθρώπησίν σου.

Τοῦ Πάθους τὰ σύμβολα, καί τοῦ Σταυροῦ σου, Ἄδου τήν γνωρίσαι
βουληθεῖς Ἀγαθέ, του ἀπληστον, γαστέρα ρήξας, ἀνέστησας ως
Θεός, τόν τετραήμερον.

Τίς οἶδε, τίς ἤκουσεν, ὅτι ἀνέστη, ἄνθρωπος νεκρός οδωδώς; Ἠλίας
μεν ἤγειρε, καί Ἐλισσαίος, ἀλλ' οὐκ ἐκ μνήματος, ἀλλ' οὐδέ
τεταρταῖον.

Υμνούμέν σου Κύριε, τήν δυναστείαν, υμνούμεν καί τὰ Πάθη Χριστέ,
τή μέν γάρ ως εὐσπλαγχνος, ἐθαυματούργεις, τὰ δέ οικονομικώς,
εἴλου ως ἄνθρωπος.

Θεός εἰ καί ἄνθρωπος, ἐπαληθεύων, τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα,
ἐπέστης τῷ μνήματι, σαρκί ο Λόγος, καί ἤγειρας ως Θεός, τόν
τετραήμερον.

Εξέστησαν Δέσποτα, Εβραίων δήμοι, ως εἶδον ἀναστάντα νεκρόν, ἐκ
τάφου Λάζαρρον, σὺν τῇ φωνῇ σου, καί ἔμειναν ἀπειθεῖς, τῶν
θαυμασίων σου.

Δόξα...

Ἀνάρχως ἐξέλαμψας, ἐκ τοῦ Πατρός σου, ως εἰς τῆς Τριάδος Σωτήρ,
ἐν χρόνῳ, ἐκ Πνεύματος, παρθενικῶν σὺ προήλθες αἱμάτων, σάρκα
λαβὼν ο υπερούσιος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ σύλληψις ἄσπορος τῆς Θεοτόκου, ο τόκος ἀνευ πάθους φθοράς,
Θεός γάρ ἀμφοτέρα, θαυματουργήσας, ἐκένωσεν εαυτόν, ἵνα ἡμῖν
ενωθῇ.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Τήν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν Υιέ τοῦ Θεοῦ, ἄλλον γάρ ἐκτός σου, Θεόν
οὐ γινώσκομεν, τό ὄνομά σου ὀνομάζομεν, ὅτι Θεός ζώντων, καί τῶν

νεκρών υπάρχουν. (Δίς)

Ζωή υπάρχων Κύριε, καί φώς αληθινόν, Λάζαρον νεκρόν φωνήσας
ανέστησας, ως δυνατός γάρ πάσιν έδειξας, ότι Θεός ζώντων, καί τών
νεκρών υπάρχουν.

Τήν άστεκτόν σου πρόσταξιν, μή φέρων Ιησού, Άδης ο πολλούς
δεξάμενος έπτηξε, καί τεταρταίον όντα Λάζαρον, σύν τή φωνή ζώντα,
καί ου νεκρόν εδίδου.

Τόν χούν συνάψας πνεύματι, ο πάλαι τόν πηλόν, πνεύματι ψυχώσας,
ζωής Λόγε λόγω σου, καί νύν δέ λόγω εξανέστησας, εκ τής φθοράς
φίλον, καί τών καταχθονίων.

Τώ νεύματί σου Κύριε ανθέστηκεν ουδείς, ότε γάρ νεκρόν, εφώνεις
τόν Λάζαρον, ευθύς ο άπνους εξανίστατο, καί τά δεσμά φέρων, ποσί
περιεπάτει.

Ω Ιουδαίων άνοια! ώ πώρωσις εχθρών! τίς οίδε νεκρόν εκ τάφου
εγείραντα; Ηλίας πάλαι εξανέστησεν, αλλ' ουκ εκ μνήματος, αλλ' ουδέ
τεταρταίον.

Ανείκαστε μακρόθυμε, ο πάντα δι' ημάς, πράττων ως Θεός, καί
πάσχων ως άνθρωπος, πάντας μετόχους ημάς ποιήσον, τής σής
βασιλείας πρεσβείαις τού Λαζάρου.

Δόξα...

Προάναρχε, συνάναρχε, ομότιμε Τριάς, Πάτερ παντοκράτορ, Υιέ,
Πνεύμα άγιον, Μονάς αγία τρισυπόστατε, τούς εξ Αδάμ σώζε, πιστώς
σε ανυμνούντας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν άχραντον γαστέρα σου, ηγίασεν Αγνή, σάρκα εξ αυτής, λαβών ο
υπέρθεος, ο εν Τριάδι προσκυνούμενος, ο εκ Πατρός Λόγος, καί σύν
τώ Πνεύματι Θεός.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Απέρριψάς με, εις βάθη καρδίας θαλάσσης, καί έσωσάς με Σωτήρ,
δουλείας θανάτου, καί έλυσας τόν δεσμόν, τών ανομιών μου. (Δίς)

Ηρώτησας Πού ειμι, ο πάντα γινώσκων, εδάκρυσάς με Σωτήρ, ως
άνθρωπος φύσει, καί ήγειράς με νεκρόν, τώ προστάγματί σου.

Εφώνησάς με ἐξ Ἄδου, Σωτήρ κατωτάτου, βοά Λάζαρος, πρὸς σέ τὸν
λύτην τοῦ Ἄδου, καὶ ἡγειράς με νεκρόν, τῷ προστάγματί σου.

Ενέδυσάς με Σωτήρ, τό πῆλινον σῶμα, καὶ ἐπνευσάς μοι ζωὴν, καὶ
εἶδον τό φῶς σου, καὶ ἡγειράς με νεκρόν, τῷ προστάγματί σου.

Εψύχωσας σύ, τὴν ἀπνουν μορφὴν τῆς σαρκός μου, συνέσφιγξάς με
Σωτήρ, οστέοις καὶ νεύροις, καὶ ἡγειράς με νεκρόν, τῷ προστάγματί
σου.

Τὴν παμφάγον διαρρήξας, γαστέρα τοῦ Ἄδου, ἐξήρπασάς με Σωτήρ,
τῇ σὴ δυναστεία, καὶ ἡγειράς με νεκρόν, τῷ προστάγματί σου.

Εφόρεσάς μου Σωτήρ, τό φύραμα ὅλον, ἐφύλαξας δέ αγνήν, τὴν
ἀχραντον μήτραν, ἐξ ἧς προήλθες σαρκωθεὶς, εἰς ὧν τῆς Τριάδος.

Δόξα...

Τριάς ἀγία δοξάζω, τὴν σὴν ευσπλαγχνίαν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις υμνῶ,
τόν τρισάγιον Ὑμνον, ἐλέησον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν σέ
ανυμνοῦντων.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὴν ἀχραντόν σου νηδύν, υπέδου ὁ Λόγος, ἐτήρησε δέ αὐτίς, μετὰ
γέννησιν ταύτην, αγνήν Θεογεννήτορ, θαύμα ὄντως παράδοξον!

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου Σωτήρ, οὐχ ἥψατο, οὐδέ παρηνώχλησε
τό πύρ, τότεοι Τρεῖς, ὡς ἐξ ἐνός στόματος, ὕμνουν καὶ ἡυλόγουν
λέγοντες, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επὶ νεκρῷ ἐδάκρυσας Σωτήρ, φιλάνθρωπε, ἵνα δείξης πᾶσι τοῖς
λαοῖς, ὅτι Θεός ὢν, δι' ἡμᾶς ἄνθρωπος ὦφθης, καὶ ἐκῶν ἐδάκρυσας,
τύπους ἡμῖν προτιθεῖς, ἐνδιαθέτου στοργῆς.

Ὁ τεταρταῖος Λάζαρος Σωτήρ, ὡς ἤκουσε, κάτω τῆς φωνῆς σου
αναστάς, ἀνύμνησέ σε, καὶ γεγηθὼς οὕτως εβόα. Σὺ Θεός καὶ Κτίστης
μου, σέ προσκυνῶ καὶ υμνῶ, τόν ἀναστήσαντά με.

Εἰ καὶ δεσμὰ περικέειμαι Σωτήρ, ὁ Λάζαρος, κάτωθεν εβόα Λυτρωτά,
ἀλλ' οὐδαμῶς, ἐν τῇ γαστρὶ μενῶ τοῦ Ἄδου, ἐάν μόνον κράξης με,
Λάζαρε δεῦρο ἔξω, σύ γάρ μου φῶς καὶ ζωή.

Παρακαλώ σε Λάζαρε, φησίν, ανάστηθι, ἐξελθε τῶν κλείθρων μου ταχύ, ἀπιθι οὖν, καλόν μοι γάρ ἐνα θρηγήσαι, πικρῶς αφαιρούμενον, παρά πάντας οὓς πρίν, πεινῶν κατέπιον.

Καί τί βραδύνεις Λάζαρε; φησίν, ὁ φίλος σου, δεύρο ἔξω κράζει ἐστηκῶς, ἐξελθε οὖν, ἵνα καγὼ ἀνεσιν λάβω, ἀφ' οὗ γάρ σε ἔφαγον, εἰς ἐμετόν η τροφή, ἀντικατέστη μοι.

Τί οὐκ ἐγείρη Λάζαρε ταχύ; ἀνέκραξε, κάτωθεν ὁ Ἄδης θρηνωδῶν, τί οὐκ ευθύς, ἐξαναστάς τρέχεις τῶν ὠδῶν; ἵνα μή καί ἄλλους μοι, αἰχμαλωτίσῃ Χριστός ἐξαναστήσας σε.

Εθαυμαστώθης Δέσποτα Χριστέ, ἐξαΐσια, τότε ἐργασάμενος πολλά, φῶς γάρ τυφλοῖς, κωφῶν δέ ὠτα, ἠνοιξας λόγῳ, καί τόν φίλον Λάζαρον, ἐκ τῶν νεκρῶν ὡς Θεός, φωνήσας ἡγείρας.

Δόξα...

Τριαδικήν ὑμνήσωμεν ὠδήν, δοξάζοντες, ἀναρχον Πατέρα, καί Υἱόν, Πνεῦμα εὐθές, μοναδικήν μίαν οὐσίαν, ἣν τρισσῶς ὑμνήσωμεν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ἡ Τριάς.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὡς τῆς Τριάδος ἐνα σε Χριστέ, δοξάζομεν, ὅτι ἐκ Παρθένου σαρκωθείς δίχα τροπῆς, ἀνθρωπικῶς πάντα ἠνέσχου, μή ἐκστάς τῆς φύσεως, τῆς πατρικῆς Ἰησοῦ, εἰ καί ἠνώθης ἡμῖν.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

Οἱ οὐρανοί τῶν οὐρανῶν, καί τό ὕδωρ, τοῦ περάνω τῶν οὐρανῶν, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, τόν Κύριον.

Ὁ Ποιητής καί συνοχεύς τῶν ἀπάντων, διευσπλαγχνίαν, ἐν Βηθανία ἐπέστη, ἐγείρει τόν Λάζαρον.

Ὁ τεταρταῖος ὁδωδῶς, καί κειρίαις συνειλημμένος, ἤλλατο ἔμπνους ὁ ἄπνους, φωνούντός σου Κύριε.

Τῶν Ἰουδαίων ὁ λαός, ὡς εὔρα τόν τεθνεῶτα, τῇ σῇ φωνῇ ἀναστάντα, Χριστέ διεπρίετο.

Οἱ σκοτεινοί περί τό φῶς, Ἰουδαῖοι, τί ἀπιστεῖτε, τῇ τοῦ Λαζάρου ἐγέρσει; Χριστοῦ τό ἐγγέριμα.

Αγαλλιάσθω η Σιών, καί υμνεῖτω τόν Ζωοδότην, τόν αναστήσαντα λόγω, εκ τάφου τόν Λάζαρον.

Αι Στρατιαί τών ουρανών, καί τό γένος, τών γηγενών σε ὕμνησεν, ὅτι Σωτήρ μου, τόν Λάζαρον ἤγειρας.

Δόξα...

Σύν τῷ Πατρί, καί τῷ Υἱῷ, καί τῷ Πνεύμα δοξολογῶ, καί υμνῶν ασιγήτως βοῶ, Τρισάγιε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ ευλογῶ καί προσκυνῶ, τόν τεχθέντα εκ τῆς Παρθένου, μή χωρισθέντα τοῦ θρόνου, τῆς αγίας δόξης σου.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Εποίησε κράτος, εν βραχίονι αὐτοῦ, καθείλε γάρ δυνάστας ἀπό θρόνων, καί ὑψωσε ταπεινοῦς, ο Θεός τοῦ Ἰσραήλ, εν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, Ανατολή ἐξ ὑψους, καί κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς οδόν εἰρήνης.

Υμνεῖτω τό θαῦμα, Βηθανία σύν ἡμῖν, εν ταύτῃ γάρ ἐδάκρυσεν ο Κτίστης, τόν Λάζαρον ανιστῶν, νόμῳ φύσεως σαρκός, καί Μάρθας τά δάκρυα λιπῶν, καί τόν κλαυθμόν Μαρίας, εἰς χαράν μεταβαλὼν, τόν νεκρόν ἐγείρει.

Πιστούμενος Λόγε, τήν Ανάστασιν τήν σήν, ἐκάλεσας τόν Λάζαρον εκ τάφου, καί ἤγειρας ὡς Θεός, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, Θεόν σε, καί ἄνθρωπον ὁμοῦ, εν ἀληθείᾳ ὄντα, καί ἐγείραντα Ναόν, τόν τοῦ σώματός σου.

Συνέσεισας πύλας, καί μοχλοῦς τοὺς σιδηροῦς, ἐφόβησας τόν Ἄδην τῇ φωνῇ σου, καί ἐπτήξε σύν αὐτῷ, καί ο θάνατος ευθύς, ὡς εἶδον τόν Λάζαρον Σωτήρ, τόν παρ αὐτοῖς δεσμώτην, ψυχωθέντα τῇ φωνῇ, καί ἐξαναστάντα.

Εξέστησαν πάντες, ὡς ἐώρων σε Σωτήρ, δακρύοντα, τόν Λάζαρον θανέντα, καί ἔλεγον οἱ δεινοί. Ἴδε πῶς αὐτόν φιλεῖ, ευθύς οὖν ἐφώνησας αὐτόν, καί αναστάς ο ἄπνους, ἀφηρείτο τήν φθοράν, τῷ προστάγματί σου.

Εσείσθησαν πύλαι, συνετρίβησαν μοχλοί, ἐλύθησαν δεσμά τοῦ

τεθνεώτος, ο Ἄδης δέ τή φωνή, τῆς δυνάμεως Χριστοῦ, πικρῶς
ανεστέναξε, καί ανεβόα. Οἱμοί! τίς καί πόθεν ἡ φωνή, ἡ νεκρούς
ζωούσα;

Ανάστα εντεύθεν, υπακούσας τῆς φωνῆς, ὁ φίλος σου γάρ ἔξω
προσφωνεῖ σε, οὗτός ἐστιν, ὁ τό πρὶν ἀναστήσας τοὺς νεκρούς,
Ἡλίας μὲν ἡγείρε νεκρόν, καί Ἐλισσαῖος ἅμα, ἀλλ' αὐτός ἦν δι' αὐτῶν,
καί λαλῶν καί πράττων.

Υμνούμέν σου, Λόγε, τὴν ἀνείκαστον ἰσχύν, ὀστέοις γάρ καί νεύροις
τόν θανέντα, ἡγείρας λόγῳ τῷ σῷ, ὡς τῶν ὅλων πλαστοουργός, καί
τούτον ἀνέστησας Σωτήρ, ἐκ τῶν καταχθονίων, ὡς τῆς χήρας τόν
υἱόν, τόν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Δόξα...

Τριάς παναγία, Πάτερ ἀναρχε Θεέ, συνἀναρχε Υἱέ, καί θεῖε Λόγε,
Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα ἅγιον Θεοῦ, τό ἐν καί τρισήμερον φάος, ἡ
συμφυῆς οὐσία, εἰς Θεός καί Κύριος, οἰκτεῖρον τόν Κόσμον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὁ πάντα ποιήσας, ἐν σοφίᾳ Ἰησοῦ καί ὅλον με φορέσας ἐκ Παρθένου,
καί ὅλος μένων αἰεί, ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρός, τό ἅγιόν σου Πνεῦμα
Χριστέ, ἐπὶ τό ποιμνίόν σου, καταπέμψας ὡς Θεός, ἐπισκίασον ἡμᾶς.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

**Μετά τόν Εξάψαλμον, εἰς τό, Θεός Κύριος, ψάλλομεν τό παρόν
Τροπάριον, ἐκ γ'.**

Ἦχος α'

Τὴν κοινήν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν
ἡγείρας τόν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅθεν καί ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τά
τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν.
Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι
Κυρίου.

Μετά τὴν Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος**

Κατοικτεῖρας τῆς Μάρθας, καί Μαρίας τά δάκρυα, ἐκκυλίσαι τόν λίθον,

εκ τού τάφου προσέταξας, Χριστέ ο Θεός, ανέστησας φωνήσας τόν νεκρόν, τήν τού Κόσμου ζωοδότα, δι' αυτού πιστούμενος Ανάστασιν, Δόξα τή δυναστεία σου Σωτήρ, δόξα τή εξουσία σου, δόξα τώ διά λόγου πάντα συστησαμένω.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Ἡ πηγὴ τῆς σοφίας, καί τῆς προγνώσεως, τοὺς περὶ Μάρθαν ηρώτας, ἐν Βηθανία παρών, Πού τεθήκατε, βοῶν, φίλον τόν Λάζαρον, ὃν δακρύσας συμπαθῶς, τετραήμερον νεκρόν, ανέστησας τῇ φωνῇ σου, Φιλάνθρωπε καί Οικτίρμον, ὡς ζωοδότης καί Κύριος.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Ο Κανὼν Ποῖημα Θεοφάνους
Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ' Ο Ειρμός

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ διαγαγόντι τόν λαόναυτοῦ, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ὠδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται. (Δίς)

Λάζαρον τεθνεῶτα, νεύματι τῷ θείῳ ἐξὰ νέστησας, πλαστοουργός ὡς ὑπάρχων, καί ζωῆς ταμιούχος Φιλάνθρωπε.

Λόγω τόν τεταρταῖον, Λάζαρον ανέστησας Αθάνατε, σκοτεινόμορφον Ἄδου, διαλύσας ἰσχύϊ βασιλείου.

Πάσι τῆς υπερθέου, γνῶρισμα θεότητος, υπέδειξας, ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγείρας, τετραήμερον Λάζαρον Δέσποτα.

Σήμερον Βηθανία, προανακηρύττει τήν Ανάστασιν, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου, τῇ ἐγέρσει Λαζάρου χορεύουσα.

Ἄτερος Κανὼν
Ποῖημα Κοσμά Μοναχοῦ
Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'
Υγρὰν διοδεύσας

Ὁ πρὶν ἐκ μὴ ὄντων παραγαγών, τήν σύμπασαν Κτίσιν, καί γινώσκων τῶν καρδιῶν, ταμεῖα προλέγεις ὡς Δεσπότης, τοῖς Μαθηταῖς τοῦ Λαζάρου τήν κοίμησιν.

Τόν άνθρωπον φύσει ουσιωθείς, Χριστέ εκ Παρθένου, τού Λαζάρου
σύ τήν ταφήν, μαθεῖν επη ρώτας ως άνθρωπος, ουκ αγνοών ως Θεός
όπου έκειτο.

Πιστούμενος Λόγε τήν σεαυτού, Ανάστασιν όντως, ως, εξ ύπνου τόν
προσφιλή, ανέστησας ήδη οδωδότα, τόν τεταρταίον νεκρόν εκ τού
μνήματος.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε Αγγέλων καί τών βροτών, ανύμφευτε Μήτερ, ευφημούσιν
ανελλιπώς, τόν Κτίστην γάρ τούτων ώσπερ βρέφος, εν ταίς αγκάλαις
σου εβάστασας.

Καταβασία

Υγράν διοδεύσας ωσει ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν, μοχθηρίαν
διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα. Τώ λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Σύ ει τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών
εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου. (Δίς)

Δύο προβαλλόμενος, τάς ενεργείας σου έδειξας, τών ουσιών, Σώτερ
τήν διπλόην, Θεός γάρ εί καί άνθρωπος.

Άβυσσος ών γνώσεως, σύ ερωτάς πού τέθεται, ο τεθνεώς, μέλλων
αναστήσιν, Ζωοδότα τόν κείμενον.

Τόπους αμειβόμενος, ως γεγονώς βροτός πέφηνας, περιγραπτός, ο
πληρών τά πάντα, ως Θεός απερίγραπτος.

Λάζαρον εξήγειρας, τώ θεϊκώ Χριστέ ρήματι, καμέ πολλοίς, πταιίσμασι
θανέντα, εξανάστησον δέομαι.

Άλλος ουρανίας απίδος

Επιστάς σύ τώ τάφω, θαυματουργέ Κύριε, εντή Βηθανία, Λαζάρου,
τούτον εδάκρυσας, νόμω τής φύσεως, πιστοποιών σου τήν σάρκα,
Ιησού ο Θεός μου, ήν περ προσείληφας.

Τής Μαρίας τό πένθος, σύ παρευθύς έπαυσας, Σώτερ, καί τής
Μάρθας, δεικνύων τό αυτεξούσιον, σύ γάρ ανάστασις, καί σύ ζωή
ώσπερ έφης, αληθεία πέλεις γάρ, καί πάντων Κύριος.

Ειλημμένον κειρίαις, τόν προσφιλή Κύριε, Άδου εκ νεκάδων, καί

ζόφου τούτον αφήρπασας, σύ εν τώ λόγω σου, τώ πανσθενεί τού θανάτου, διαρρήξας κλείθρά τε, καί τά βασίλεια.

Θεοτοκίον

Ενοικήσας Παρθένω, σωματικώς Κύριε, ώφθης τοίς ανθρώποις, ως έπρεπε θεαθήναί σε, ήν καί ανέδειξας, ως αληθή Θεοτόκον, καί πιστών βοήθειαν, μόνε φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα 'Ηχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Συμπαρέστησαν Χριστώ, αι τού Λαζάρου αδελφαί, καί δακρύουσαι πικρώς, καί ολολύζουσαι αυτώ, έφησαν, Κύριε, τέθηκε Λάζαρος, αυτός δέ ως Θεός, ουκ αγνοών τήν ταφήν, ηρώτα πρόσ αυτάς. Πού τεθήκατε; καί προσελθών τώ τάφω προσεφώνει, τόν τετραήμερον Λάζαρον, ο δέ ανέστη, καί προσεκύνει, τόν αυτόν αναστήσαντα.

Έτερον 'Ηχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Προγινώσκων τά πάντα ως ποιητής, εν Βηθανία προείπας τοίς Μαθηταίς, ο φίλος ημών Λάζαρος, κεκοίμηται σήμερον, καί ειδώς ηρώτας, φησί, πού τεθήκατε; καί τώ Πατρί προσηύξω, δακρύσας ως άνθρωπος, όθεν καί φωνήσας, όν εφίλεις εξ Άδου, ανέστησας Κύριε, τετραήμερον Λάζαρον. Διά τούτο βοώμέν σοι, Πρόσδεξαι Χριστέ ο Θεός, τών τολμώντων προσφέρειν τήν αίνεσιν, καί καταξίωσον πάντας τής δόξης σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα. (Δίς)

Ου συμμάχου δεόμενος, αλλ' οικονομίαν τελών απόρρητον, προσευχόμενος ανέστησας, νεκρόν τετραήμερον Παντοδύναμε.

Ο Πατρί συναΐδιος, Λόγος καί Θεός τό πρίν καθορώμενος, νύν ως άνθρωπος προσεύχεται, προσευχάς ο πάντων προσδεχόμενος.

Η φωνή σου κατέλυσε, Σώτερ τού θανάτου πάσαν τήν δύναμιν, τά θεμέλια τού Άδου δέ, θεϊκή δυνάμει διεκλόνησε.

Θεοτοκίον

Τήν Παρθένον υμνήσωμεν, ως μετά τόν τόκον παρθένον μείναςαν, καί κυήσασαν Χριστόν τόν Θεόν, τόν εκ πλάνης Κόσμον λυτρώσάμενον.

Ειρμός άλλος Σύ μου ισχύς, Κύριε

Σύ ως ποιμήν, ήρπασας Σώτερ τόν άνθρωπον, τόν φθαρέντα, ήδη τετραήμερον, δημιουργέ, λύκου εκ δεινού, όντως καί παμφάγου, ως δυνατός τε καί Κύριος, εν τούτῳ, προδεικνύων, τήν παγκόσμιον δόξαν, τής σής νύν τριημέρου Εγέρσεως.

Σέ τήν ζωήν, βλέπουσai αι περί Μάρθαν Χριστέ, ανεβόων. Ει ής ώδε Κύριε, ο φωτισμός, πάντων καί ζωή, όλως ου τεθνήκει, νεκρός ουκ ώφθη ο Λάζαρος, ζωή δέ τών θανέντων, σύ, φιλάνθρωπε πέλων, εις χαράν μετατρεπεις τό πένθος αυτών.

Σέ τήν πηγήν, φρίπτουσι Κύριε άβυσσοι, σοί δουλεύει, η υγρά η σύμπασα, σέ πυλωροί, τρέμουσι Χριστέ, Άδου δέ τά κλείθρα, τώ κράτεισου διαλύονται, Λαζάρου αναστάντος, εκ νεκρών τή φωνή σου, παντοδύναμε Σώτερ φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Σύ τών πιστών, καύχημα πέλεις Ανύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καί καταφύγιον, Χριστιανών, τείχος καί λιμήν, πρόσ γάρ τόν Υίόν σου, εντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καί σώζεις εκ κινδύνων, τούς εν πίστει καί πόθῳ, Θεοτόκον αγνήν σε γινώσκοντας.

Καταβασία

Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοί κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φως τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρόσ τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Επιστάς τώ Λαζάρου, μνήματι φιλάνθρωπε, τούτον εκάλεσας, καί ζωήν παρέσχες, ως ζωήν χρηματίζων αθάνατος, τών βροτών απάντων, οία Θεός, τήν εσομένην, προθεσπίζων προδήλως

Ανάστασιν.

Δεδεμένος τούς πόδας, Λάζαρος εβάδιζε, θαύμα εν θαύμασι! καί γάρ
μείζων ώφθη, τού κωλύοντος ο ενισχύων Χριστός, ού τώ λόγω
πάντα, δουλοπρεπώς υπηρετούσιν, ως Θεώ καί Δεσπότη
δουλεύοντα.

Ο νεκρόν οδωδότα, Λάζαρον εγείρας Χριστέ τετραήμερον,
εξανάστησόν με, νεκρωθέντα νύν αμαρτήμασι, καί τεθέντα λάκκω, καί
σκοτεινή σκιά θανάτου, αλλά ρύσαι, καί σώσον ως εύσπλαγχνος.

Ειρμός Ο αυτός

Τώ Πατρί νέμων δόξαν, ώσπερ ουκ αντίθεος, ήσθα ευχόμενος, τόν
περιεστώτα, σύ πιστούμενος όχλον Μακρόθυμε, τήν ευχαριστίαν, τώ
σώ Πατρί προσαναφέρων, τή κελεύσει εγείρων τόν Λάζαρον.

Ω φωνής θεοφθόγγου, θείας τε δυνάμεως, Σώτερ τού κράτους σου!
δι' ής Άδου πύλας, τού παμφάγου θανάτου συνέτριψας, αλλ'
εξάρπασόν με, ώσπερ τόν πρίν εκ τών παθών μου, τετραήμερον
φίλον σου Λάζαρον.

Ικεσίαις Λαζάρου, Μάρθας καί Μαρίας τε, ημάς αξίωσον, θεατάς
γενέσθαι, τού Σταυρού καί τού Πάθους σου Κύριε, καί τής
λαμπροφόρου, τών ημερών καί βασιλίδος, Αναστάσεως τής σής
φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρός τόν Υιόν σου, κεκτημένη Πάναγνε,
συγγενούς προνοίας, τής ημών μή παρίδης δεόμεθα, ότι σέ καί
μόνην, Χριστιανοί πρός τόν Δεσπότην, ιλασμόν ευμενή
προβαλλόμεθα.

Καταβασία

Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου, τό φώς τό άδυτον, καί
εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με,
καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον
δέομαι.

Εντεύθεν αρχόμεθα τών Τετραωδίων, ποιούντες τούς Ειρμούς
ανά β', καί τά Τροπάρια ανά δ'.

Τετραώδιον

Ποίημα τού αυτού Κοσμά

Ωδή ς' Ἦχος πλ. δ' Ο Ειρμός

Τόν Ιωάναν, εν τώ κήτει Κύριε, μονώτατον κατώκισας, εμέ δε τόν πεπεδημένον, εν άρκυσι τού εχθρού, ως εκ φθοράς εκείνον διάσωσον.

Αγάπη σε, εις Βηθανίαν Κύριε, απήγαγε πρός Λάζαρον, καί τούτον ήδη οδωδότα, ανέστησας ως Θεός, καί εκ δεσμών, τού Άδου διέσωσας.

Η Μάρθα μέν, απεγνώκει Λάζαρον, ως ήδη τετραήμερον, Χριστός δέ τόν διαφθαρέντα, ανέστησεν ως Θεός, καί εις ζωήν μετήγαγε ρήματι.

Έτερον Ποίημα Ιωάννου Μοναχού Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Θεός ών αληθινός, Λαζάρου έγνωσ τήν κοίμησιν, καί ταύτην τοίς Μαθηταίς, τοίς σοίς προηγόρευσας, πιστούμενος Δέσποτα, τής θεότητός σου, τήν αόριστον ενέργειαν.

Τή σαρκί περιγραπτός, υπάρχων ο απερίγραπτος, εις Βηθανίαν ελθών, ως άνθρωπος Δέσποτα, δακρύεις τόν Λάζαρον, ως Θεός δέ θέλων, ανιστάς τόν τετραήμερον.

Καταβασία

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ πολλάι γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου.

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά άνω ζητών

Η πάντων χαρά, Χριστός η αλήθεια, τό φώς η ζωή, τού Κόσμου η ανάστασις, τοίς εν γή πεφανέρωται, τή αυτού αγαθότητι, καί γέγονε τύπος τής αναστάσεως, τοίς πάσι παρέχων θείαν άφεσιν.

Ο Οίκος

Τοίς Μαθηταίς ο Κτίστης τών όλων, προηγόρευσε λέγων; Αδελφοί καί γνωστοί, ημών ο φίλος κεκοίμηται, τούτοις προλέγων καί εκδιδάσκων, ότι πάντα γινώσκεις ως Κτίστης πάντων, άγωμεν ούν πορευθώμεν, καί ιδωμεν ξένην ταφήν, καί θρήνον τόν τής Μαρίας, καί τόν τάφον Λαζάρου οψώμεθα, εκεί γάρ μέλλω θαυματοουργείν, εκτελών τού Σταυρού τά προοίμια, καί πάσι παρέχων θείαν άφεσιν.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Σαββάτω πρό τών Βαΐων, εορτάζομεν τήν Ἐγερσιν τοῦ αγίου καί δικαίου, φίλου τοῦ Χριστοῦ, Λαζάρου τοῦ τετραήμερου.

Στίχοι

- Θρηνεῖς Ἰησοῦ, τούτο θνητῆς οὐσίας.
- Ζωοῖς φίλον σου, τούτο θείας ἰσχύος.

Ταῖς τοῦ σοῦ φίλου Λαζάρου πρεσβεΐαις, Χριστέ ο Θεός, ἐλέησον ἡμάς, Ἀμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εἰς ὄροσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντες, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δακρύσας ὡς ἄνθρωπος Οικτίρμον, ἐξανέστησας ὡς Θεός τόν ἐν τάφῳ, καί τοῦ Ἄδου λυθείς, ο Λάζαρος ἐβόα, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εξήλθε κειρίαις δεδεμένος, χάους Ἄδου τεκαί ζόφου αποδράσας, τοῦ Δεσπότη τῷ λόγῳ, ο Λάζαρος κραυγάζων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος Οι εκ τῆς Ιουδαίας

Επὶ φίλῳ δακρύσας, τό τῆς Μάρθας Οικτίρμον, δάκρυον ἐπαυσας, καί πάθει ἐκουσίῳ, ἀφείλες ἐκ προσώπου, τοῦ λαοῦ σου πᾶν δάκρυον, ο τῶν πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Τῆς ζωῆς ο ταμίας, τόν νεκρόν ὡς υπνούντα, Σώτερ ἐκάλεσας, καί λόγῳ τήν τοῦ Ἄδου, γαστέρα διαρρήξας, ἐξανέστησας ψάλλοντα, ὁτῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Τόν νεκρόν ὁδωδότα, δεδεμένον κειρίαις, Δέσποτα ἡγείρας, καμέ πεπεδημένον, σειραῖς ἀμαρτημάτων, διανάστησον ψάλλοντα. Ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Καταβασία

Οι ἐκ τῆς Ιουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλώνί ποτε, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τήν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες. Ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Μουσικών οργάνων συμφωνούντων, καί λαών απείρων
προσκυνούντων, εικόνι τῇ ἐν Δεηρά, τρεῖς Παῖδες μή πεισθέντες, τόν
Κύριον ανύμνουν, καί εδοξολόγουν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ποιμήν τόν ἄρνα κατιχνεύσας, καί ἐκ λύκου δεινοῦ ολετήρος,
αρπάσας ὁ επικρατής, φθαρέντα ἐκαινούργεις, βοῶντά σοι, Ὑμνεῖτε,
καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς βροτός τόν τάφον ἐπεζήτηίς, τόν νεκρόν ὡς Πλάστης ἀναστήσας,
προστάγματι δεσποτικῶ, ὃν Ἄδης κατεπλάγη, βοῶντά σοι, Ὑμνεῖτε,
καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος

Τόν Βασιλέα τῶν Ουρανῶν

Επιζητεῖς μέν ὥσπερ θνητός, ὡς Θεός δέ, ἀνιστάς λόγῳ τόν
τεταρταῖον, ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοί ευγνωμόνως ὡς ὀφειλὴν, τοῦ συγγόνου, ἡ Μαρία Δέσποτα
προσφέρει, μύρον ἀνυμνοῦσα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Επικαλεῖς μέν ὥσπερ βροτός, τόν Πατέρα, ὡς Λάζαρον ἐγείρεις, ὅθεν
σέ ὑμνοῦ Θεός δέ μεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Καταβασία

Τόν Βασιλέα τῶν ουρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαί τῶν Ἀγγέλων,
ὕμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

Τὴν ἀγνήν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοί Θεοτόκον, τὴν τό θεῖον πύρ ἐν
γαστρί, ἀφλέκτως συλλαβούσαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Οἱ λαοί ἰδόντες βαδίζοντα, νεκρόν τεταρταῖον, ἐκπλαγέντες τῷ
θαύματι, ἀνεβῶν τῷ Λυτρωτῇ, Θεόν σε ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Προπιστῶν τὴν ἐνδοξὸν Ἐγερσιν, τὴν σὴν ὦ Σωτήρ μου, νεκρόν
τετραήμερον, ἐκ τοῦ Ἄδου ἐλευθεροίς, τόν Λάζαρον, ἐν ὕμνοις
μεγαλύνω σε.

Ἄλλος Κυρίως Θεοτόκον

Τιμών σου τόν Πατέρα, καί ἀποδεικνύων, ὡς οὐκ ἀντίθεος ἦσθα,

προσεύχη Χριστέ, αυτεξουσίως εγείρας τόν τετραήμερον.

Εκ τάφου τεταρταίον, Λάζαρον εγείρας, τῆς τριημέρου Χριστέ μου.
Εγέρσεως, παναληθέστατον πάσι, δεικνύεις μάρτυρα.

Βαδίζεις καί δακρύεις, φθέγγη τε Σωτήρ μου. Τήν ανθρωπίνην
δεικνύς σου ενέργειαν, τήν θεϊκὴν δέ μηνύων, εγείρεις Λάζαρον.

Ενήργησας αφράστως, Δέσποτα Σωτήρ μου, καθ' εκατέρων τῶν δύο
σου φύσεων, αυτεξουσίω θελήσει, τήν σωτηρίαν μου.

Καταβασία

Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε
αγνή, σύν ασωματοῖς Χορείαις, σέ μεγαλύνοντες.

Εἶτα Ἅγιος Κύριος ο Θεός ημῶν (εκ γ')

Καί τό παρόν Εξαποστειλάριον, εκ δευτέρου,

Επεσκέψατο ημάς

Λόγω σου Λόγε τού Θεού, Λάζαρος νύν εξάλλεται, πρὸς βίον
παλινδρομήσας, καί μετά κλάδων οι λαοί, σέ Κραταίε γεραίρουσιν, ὅτι
εἰς τέλος ολέσεις, τόν Ἄδην θανάτῳ σου.

Ἔτερον, ὅμοιον, ἀπαξ

Διά Λαζάρου σε Χριστός, ἤδη σκυλεύει θάνατε, καί πού σου Ἄδου τό
νίκος; τῆς Βηθανίας ο κλαυθμός, νύν ἐπὶ σέ μεθίσταται, πάντες
κλάδους τῆς νίκης, αὐτῷ ἐπισείωμεν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους η' καί ψάλλομεν τά ἐπόμενα
Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Στίχ. Δόξα αὐτῇ ἔσται πάσι τοῖς Οσίοις αὐτοῦ.

Ἦχος α'

Ανάστασις καί ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχων Χριστέ, ἐν τῷ μνήματι
Λαζάρου ἐπέστης, πιστούμενος ἡμῖν τὰς δύο ουσίας σου μακρόθυμε,
ὅτι Θεός καί ἄνθρωπος, ἐξ ἀγνῆς Παρθένου παραγένοντας, ὡς μὲν
γάρ βροτός, ἐπερώτας, πού τέθαπται; ὡς δέ Θεός ἀνέστησας,
ζωηφόρῳ νεύματι, τόν τετραήμερον.

Στίχ. Αἰνεῖτε τόν Θεόν ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ...

Λάζαρον τεθνεώτα, τετραήμερον ἀνέστησας ἐξ Ἄδου Χριστέ, πρό τού

σού θανάτου, διασείσας τού θανάτου τό κράτος, καί δι' ενός προσφιλοῦς τήν πάντων ἀνθρώπων προμηνύων, ἐκ φθοράς ἐλευθερίαν, διό προσκυνούντές σου, τήν παντοδύναμον ἐξουσίαν, βοώμεν, Εὐλογημένος εἰ Σωτήρ, ἐλέησον ἡμάς.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ...

Μάρθα καί Μαρία, τῷ Σωτήρι ἔλεγον, Εἰ ἤς ὡδε Κύριε, οὐκ ἂν τέθνηκε Λάζαρος, Χριστός δέ ἡ ἀνάστασις τῶν κεκοιμημένων, τόν ἤδη τετραήμερον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστησε, Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ τούτον προσκυνήσωμεν, τόν ἐρχόμενον ἐν δόξῃ, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν ἡχῷ σάλπιγγος...

Τῆς θεότητός σου Χριστέ, παρέχων τοῖς Μαθηταῖς σου τὰ σύμβολα, ἐν τοῖς ὄχλοις ἐταπείνους σεαυτόν ἀποκρύψαι ταύτην βουλόμενος, διό τοῖς Ἀποστόλοις, ὡς προγνώστης καί Θεός, τοῦ Λαζάρου τόν θάνατον προηγόρευσας, ἐν Βηθανίᾳ δέ παρῶν τοῖς λαοῖς, τοῦ φίλου σου τόν τάφον ἀγνοῶν, μαθεῖν ἐζήτεις ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὁ διὰ σοῦ τετραήμερος ἀναστάς, τό θεῖόν σουκράτος ἐδήλωσε, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καί χορῷ...

Ἦχος δ

Τεταρταῖον ἡγείρας τόν φίλον σου Χριστέ, καί τόν τῆς Μάρθας καί Μαρίας θρήνον ἔπαυσας, υποδεικνύων τοῖς πάσιν, ὅτι αὐτός εἰ ὁ τὰ πάντα πληρῶν, θεϊκή δυναστεία, αὐτεξουσίῳ θελήματι, ὡ τὰ Χερουβὶμ βοά ἀπαύστως. Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος εἰ ὁ ἐπὶ πάντων Θεός, δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις...

Μάρθα τῇ Μαρίᾳ ἐβόα, ὁ Διδάσκαλος πάρεστι, καί φωνεῖ σε, πρόσελθε, Ἡ δέ δρομαία ἐλθούσα, ὅπου ἦν ἐστῶς ὁ Κύριος, ἰδούσα ἀνεβόησε, πεσοῦσα προσεκύνησε, καί τοὺς ἀχράντους πόδας σου, καταφιλοῦσα ἔλεγε, Κύριε, εἰ ἤς ὡδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου, μή ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.

Ἦχος πλ. δ'

Λάζαρρον τεθνεώτα, εν Βηθανία ήγειρας τετραήμερον, μόνον γάρ ως επέστης τώ μνήματι, η φωνή ζωή τώ τεθνεώτι γέγονε, καί στενάξας ο Ἀδης, απέλυσε φόβω, Μέγα τό θαύμα! Πολυέλεε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε εν όλη καρδιά μου, διηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

Καθώς είπας Κύριε τή Μάρθα, Εγώ ειμι η ανάστασις, έργω τόν λόγον επλήρωσας, εξ Ἀδου καλέσας τόν Λάζαρρον, καμέ φιλάνθρωπε, νεκρόν τοίς πάθεσιν, ως συμπαθής εξανάστησον, δέομαι.

Δόξα... Ἦχος β'

Μέγα καί παράδοξον θαύμα, τετέλεσται σήμερον! ότι νεκρόν τεταρταίον, εκ τάφου Χριστός φωνήσας ήγειρε, καί φίλον εκάλεσε, δοξολογήσωμεν αυτόν, ως υπερένδοξον, ως ταίς πρεσβείαις, τού δικαίου Λαζάρρου, σώση τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη υπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, καί εν τοίς Μακαρισμοίς, εκ τού Κανόνος η γ' καί η ς' Ωδή.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε...

Προκείμενον Ἦχος γ'

Κύριος φωτισμός μου καί σωτήρ μου.

Στίχ. Κύριος υπερασπιστής τής ζωής μου.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΙΒ', 28 - ΙΓ', 8)

Αδελφοί, βασιλείαν ασάλευτον παραλαμβάνοντες, έχομεν χάριν, δι' ής λατρεύομεν ευαρέστως τώ Θεώ, μετά αιδούς καί ευλαβείας, καί γάρ ο Θεός ημών, πύρ καταναλίσκον. Η φιλαδελφία μενέτω. Τής φιλοξενίας μή επιλανθάνεσθε, διά ταύτης γάρ έλαθόν τινες ξενίσαντες Αγγέλους, Μιμνήσκεσθε τών δεσμίων, ως συνδεδεμένοι, τών κακουχουμένων, ως καί αυτοί όντες εν σώματι. Τίμιος ο γάμος εν

πάσι, καί ἡ κοίτη ἀμíanτος, πόρνους δέ καί μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός. Αφιλάργυρος ὁ τρόπος, ἀρκούμενοι τοῖς παρούσιν, αὐτός γάρ εἶρηκεν. Οὐ μή σε ἀνώ, οὐδ' οὐ μή σε εγκαταλίπω, ὥστε θαρρύντας ἡμᾶς λέγειν, Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καί οὐ φοβηθήσομαι, τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος; Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων υμῶν, οἱ τινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν, Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός, καί εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. α'

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Εὐαγγέλιον Κατὰ Ἰωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦν τις ἀσθενῶν Λάζαρος...

Κοινωνικόν

Ἐκ στόματος νηπίων καί θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον, Ἀλληλούϊα.

τ91 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τά παρόντα Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Τριήμερος ἀνέστης

Νηπίων ἐξ ἀκάκων Χριστέ, τῷ πώλῳ καθεζόμενος, κατεδέξω, ἐπινίκιον ὠδήν, ἐρχόμενος πρὸς Πάθος, ὁ τρισαγίῳ Ὑμνῳ, ὑπὸ Ἀγγέλων ἀνυμνούμενος.

Ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου Σιών, πρᾶϋς καί σῶζων ἐρχεται, ἐπὶ πώλου, τοὺς ἐχθροὺς ἐπιζητῶν, πατάξει ἐν ἰσχύϊ, χαίρε καί κατατέρπου, μετὰ Βαΐων εορτάζουσα.

Κροτήσωμεν συμφώνως πιστοί, τοὺς κλάδους ἀρετῶν καί ἡμεῖς, ὡς οἱ Παῖδες, νύν προσφέροντες Χριστῷ, καί τούτῳ θείων ἐργῶν, ἀπλώσωμεν τοὺς πέπλους, καί μυστικῶς τούτον δεξώμεθα.

Βαῖα ἀρετῶν ἀδελφοί, προσάξωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐρχομένῳ δι' ἡμᾶς ἀνθρωπικῶς, παθεῖν ἐθελουσίῳς, θεότητος ἰσχύϊ, πάοιν ἀπάθειαν δωρήσασθαι.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Ο νῶτοις Χερουβίμ ὡς Θεός, οχοῦμενος καθέζεται, ἐπὶ πώλου, δι' ἡμᾶς ἐπὶ σφαγὴν, ἐρχόμενος θελήσει, δεῦτε προθύμως τούτον, μετὰ Βαΐων ἀνυμνήσωμεν.

Ἀπόστιχα Προσόμοια

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Ευφραθά

Λαμπρύνου ἡ Σιών, ἡ νέα καὶ Βαῖοις, ἀνύμνει μετὰ παίδων, Ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου, σῶζων πρὸς Πάθος ἐρχεται.

Στίχ. Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον.

Ἀγάλλεσθε Ἀδὰμ, καὶ Εὐὰ σὺν Προφήταις, ἰδοὺ ἀνακαλέσαι, υμᾶς διὰ τοῦ Πάθους, ὁ Κύριος ἐπείγεται.

Στίχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν τό ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ!

Ο ἄνω σὺν Πατρί, καὶ Πνεύματι Ἀγγέλων, δεχόμενος τόν ὕμνον, πτωχεύει ξένως κάτω, καὶ Παίδων αἶνον δέχεται.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Υμνῶ σου τὴν φρικτὴν, οἰκονομίαν φόβῳ, τό Ὡσαννά βοῶ σοι, ἐμέ γάρ ἐρχη σῶσαι, εὐλογημένε Κύριε.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, πρὸ τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγείρας τόν Λάζαρον Χριστέ ὁ Θεός, ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν, Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου. **(Δίς)**

Ἔτερον Ἦχος δ'

Συνταφέντες σοι διὰ τοῦ Βαπτίσματος, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τῆς ἀθανάτου ζωῆς ἡξιώθημεν τῇ Ἀναστάσει σου, καὶ ἀνυμνοῦντες

κράζομεν, Ωσαννά εν τοῖς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, εν
ονόματι Κυρίου. (Ἀπαξ)

Μετά δέ τήν Απόλυσιν, εισερχόμεθα εἰς τήν Τράπεζαν.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τό, Μακάριος ἀνὴρ, τό Κάθισμα
όλον, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν τά
παρόντα ε' Στιχηρά Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β'

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγε, καί πάντες
αἰρόντες, τόν Σταυρόν σου λέγομεν, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν
ονόματι Κυρίου, Ωσαννά εν τοῖς υψίστοις.

Ο ἔχων θρόνον ουρανόν, καί υποπόδιον τήν γήν, ο τοῦ Θεοῦ Πατρός
Λόγος, καί Υἱός συναΐδιος, ἐπὶ πώλου ἀλόγου ἐμετρίασε σήμερον, εν
Βηθανία ἐλθών, ὅθεν παῖδες Εβραίων, κλάδους χερσὶ κατέχοντες,
ευφήμουν φωνή, Ωσαννά εν τοῖς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος,
Βασιλεύς τοῦ Ἰσραήλ.

Δεῦτε καί ἡμεῖς σήμερον, πάς ο νέος Ἰσραήλ, ἡ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησία,
μετά τοῦ Προφήτου Ζαχαρίου ἐκβοήσωμεν, Χαίρε σφόδρα θύγατερ
Σιών, κήρυξε θύγατερ Ἱερουσαλήμ, ὅτι ἰδοὺ ο Βασιλεύς σου, ἔρχεται
σοι πρᾶϋς καί σώζων, καί ἐπιβεβηκώς ἐπὶ πῶλον ὄνου, υἱόν
υποζυγίου, ἐόρταζε τά τῶν Παίδων, κλάδους χερσὶ κατέχουσα
ευφήμησον, Ωσαννά εν τοῖς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος,
Βασιλεύς τοῦ Ἰσραήλ.

Τήν σεπτήν Ἀνάστασιν, τήν σὴν προτυπούμενος ἡμῖν, ἡγείρας
θανόντα τή προστάξει σου, τόν ἀπνουν Λάζαρρον, τόν φίλον Ἀγαθέ, ἐκ
τοῦ μνήματος τεταρταῖον ὁδωδότα, ὅθεν καί τῷ πῶλῳ ἐπέβης
συμβολικῶς, ὥσπερ ἐπ' οχήματος φερόμενος, τά ἔθνη τεκμαιρόμενος
Σωτήρ, Ὅθεν καί τόν αἶνόν σοι προσφέρει, ο ἠγαπημένος Ἰσραήλ, ἐκ
στομάτων θηλαζόντων, καί νηπίων ἀκάκων, καθορώντων σε Χριστέ,
εἰσερχόμενον εἰς τήν Ἀγίαν Πόλιν, πρό ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα.

Πρό ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, καί
προσῆλθον αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες αὐτῷ, Κύριε, πού

θέλεις, ετοιμάσωμέν σοι φαγείν τό Πάσχα; ο δέ απέστειλεν αυτούς, Απέλθετε εις τήν απέναντι κώμην, καί ευρήσετε άνθρωπον, κεράμιον ύδατος βαστάζοντα, ακολουθήσατε αυτώ, καί τώ οικοδεσπότη είπατε, ο Διδάσκαλος λέγει, Πρός σέ ποιώ τό Πάσχα, μετά τών Μαθητών μου.

Δόξα...

Σήμερον η χάρις τού αγίου Πνεύματος, ημάς συνήγαγε, καί πάντες αίροντες τόν Σταυρόν σου λέγομεν, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις.

Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Είσοδος μεγάλη. τό, Φώς ιλαρόν..., καί τό Προκείμενον. Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο, ως τή Κυριακή.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΜΘ', 1-2, 8-12)

Εκάλεσεν Ιακώβ τούς υιούς αυτού, καί είπεν αυτοίς, Συνάχθητε, ίνα αναγγείλω υμίν, τί απαντήσει υμίν επ' εσχάτων τών ημερών, συνάχθητε, καί ακούσατέ μου, υιοί Ιακώβ, ακούσατε Ισραήλ τού πατρός ημών, Ιούδα, σέ αινέσουσιν οι αδελφοί σου, αι χείρές σου επί νώτου τών εχθρών σου, προσκυνήσουσί σοι οι υιοί τού πατρός σου. Σκύμνος λέοντος Ιούδα, εκ βλαστού, υίέ μου, ανέβης, αναπεσών εκοιμήθη ως λέων, καί ως σκύμνος, τίς εγερεί αυτόν, ουκ εκλείπει άρχων εκ Ιούδα καί ηγούμενος, εκ τών μηρών αυτού, έως άν έλθη, ώ απόκειται, καί αυτός προσδοκία εθνών, δεσμεύων πρόσ άμπελον τόν πώλον αυτού, καί τή έλικι τόν πώλον τής όνου αυτού, πλυνεί εν οίνω τήν στολήν αυτού, καί εν αίματι σταφυλής τήν περιβολήν αυτού, χαροπιοί οι οφθαλμοί αυτού από οίνου, καί λευκοί οι οδόντες αυτού, ή γάλα.

Προφητείας Σοφονίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Γ', 14-19)

Τάδε λέγει Κύριος, Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών, κήρυσσε, θύγατερ Ιερουσαλήμ, ευφραίνου καί κατατέρπου εκ όλης τής καρδίας σου, θύγατερ Ιερουσαλήμ, περιείλε Κύριος τά αδικήματά σου, λελύτρωταί σε εκ χειρός εχθρών σου, Βασιλεύς Ισραήλ Κύριος εν μέσω σου, ουκ όψει κακά ουκέτι, Εν τώ καιρώ εκείνω, ερεί Κύριος τή Ιερουσαλήμ, θάρσει, Σιών, μή παρείσθωσαν αι χείρές σου, Κύριος ο Θεός σου εν σοί δυνατός, σώσει σε, επάξει επί σέ ευφροσύνην, καί καινιεί σε εν τή αγαπήσει αυτού, καί ευφρανθήσεται επί σοί εν τέρψει ως εν ημέρα

εορτής. Καί συνάξω τούς συντετριμμένους σου, ουαί! τίς έλαβεν επ' αυτήν ονειδισμόν. Ιδοϋ εγώ ποιώ εν σοί ένεκά σου, λέγει Κύριος, εν τώ καιρώ εκείνω, καί σώσω τήν εκπεπτεσμένην, καί τήν απωσμένην εισδέξομαι, καί θήσομαι αυτούς εις καύχημα, καί ονομαστούς εν πάση τή γή.

**Προφητείας Ζαχαρίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Θ', 9-15)**

Τάδε λέγει Κύριος, Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών, κήρυσσε, θύγατερ Ιερουσαλήμ, ιδού ο Βασιλεύς σου έρχεται σοι, δίκαιος καί σώζων αυτός, πραϋς καί επιβεβηκώς επί υποζύγιον καί πώλον νέον. Καί εξολοθρεύσει άρματα εξ Εφραΐμ, καί ίππον εξ Ιερουσαλήμ, καί εξολοθρευθήσεται τόξον πολεμικών, καί πλήθος καί ειρήνη εξ εθνών, καί κατάρξει από υδάτων έως θαλάσσης, καί από ποταμών έως διεκβολών γής. Καί σύ εν αίματι διαθήκης σου εξαπέστειλας τούς δεσμίους σου, εκ λάκκου ουκ έχοντος ύδωρ, καθήσεσθε εν οχυρώμασι δέσμιοι τής συναγωγής, καί αντί μιάς ημέρας παροικίας σου, διπλά ανταποδώσω σοι, διότι ενέτεινά σε Ιούδα εμαυτώ τόξον, έπλησα τόν Εφραΐμ, καί εξεγερώ τά τέκνα σου Σιών επί τά τέκνα τών Ελλήνων, καί ψηλαφήσω σε, ώς ρομφαίαν μαχητού, καί Κύριος έσται επ αυτούς, καί εξελεύσεται ώς αστραπή βολίς αυτού, καί Κύριος ο Θεός παντοκράτωρ εν σάλπιγγι σαλπτεεί, καί πορεύσεται εν σάλω απειλής αυτού, Κύριος παντοκράτωρ υπερασπιεί αυτούς.

**Εις τήν Λιτήν
Στιχηρά Ιδιόμελα**

Ήχος α'

Τό πανάγιον Πνεύμα, τό καί τούς Αποστόλους διδάξαν λαλείν, ετέραις ξέναις γλώσσαις, αυτό τούς παίδας τών Εβραίων, τούς απειροκάκους, προτρέπεται κραυγάζειν, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, Βασιλεύς τού Ισραήλ.

Ο συνάναρχος καί συναίδιος Υιός, καί Λόγος τού Πατρός, επί πώλου αλόγου, ήλθε σήμερον καθεζόμενος, επί τήν πόλιν Ιερουσαλήμ, όν τά Χερουβίμ μετά δέους ατενίσαι ου δύνανται, Παίδες ανευφήμησαν, μετά βαΐων καί κλάδων, τόν αίνον μυστικώς αναμέλποντες, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, τώ ελθόντι σώσαι εκ πλάνης, άπαν τό γένος ημών.

Πρό έξ ημερών τού Πάσχα, η φωνή σου ηκούσθη Κύριε, εις τά, βάθη τού Άδου, όθεν καί τόν Λάζαρον, τετραήμερον ήγειρας, οι δέ παίδες

τῶν Εβραίων ἐκράζον, Ωσαννά, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἦχος β'

Εισερχομένου σου Κύριε, εἰς τὴν ἀγίαν Πόλιν, ἐπὶ πώλου καθήμενος, ἐσπευδες ελθεῖν ἐπὶ τό Πάθος, ἵνα πληρώσῃς Νόμον καὶ Προφήτας, οἱ δὲ παῖδες τῶν Εβραίων, τῆς Αναστάσεως τὴν νίκην προμηνύοντες, υπῆντων σοι μετὰ κλάδων, καὶ βαΐων λέγοντες, Εὐλογημένος εἰ Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα σοι Χριστέ, τῷ ἐν υψίστοις καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ νῦν προσδοκωμένῳ, μετὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ, διό εὐφραίνεται θυγάτηρ Σιών, ἀγάλλονται τὰ ἔθνη τῆς γῆς, κλάδους κατέχουσι Παῖδες, χιτώνας οἱ Μαθηταί, καὶ πάσα ἡ Οἰκουμένη ἐδιδάχθη τοῦ βοᾶν σοι, Εὐλογημένος εἰ Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος γ'

Πρό ἑξ ἡμερῶν, τοῦ γενέσθαι τό Πάσχα, ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ἀνακαλέσασθαι τὸν τεθνεῶτα τετραήμερον Λάζαρον, καὶ προκηρύξαι τὴν Ἀνάστασιν, υπῆντησαν αὐτῷ καὶ αἱ γυναῖκες, Μάρθα καὶ Μαρία, ἀδελφαί τοῦ Λαζάρου, ἀναβοῶσαι πρὸς αὐτόν, Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός, Τότε λέγει πρὸς αὐτάς, οὐ προείπον ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται; υποδείξατέ μου, ποῦ τεθήκατε αὐτόν, καὶ ἐβόα πρὸς αὐτόν, ὁ κτίστης τῶν ἀπάντων, Λάζαρε δεῦρο ἔξω.

Καὶ αἱ συνήθεις Εὐχαὶ ἐν τῷ Νάρθηκι.

Εἰς τὰ Απόστιχα τὰ παρόντα Ἰδιόμελα

Ἦχος πλ. δ'

Χαίρε καὶ εὐφραίνου πόλις Σιών, τέρπου καὶ ἀγάλλου ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἰδοὺ γάρ ὁ Βασιλεὺς σου παραγέγονεν ἐν δικαιοσύνῃ, ἐπὶ πώλου καθεζόμενος, ὑπὸ Παίδων ἀνυμνούμενος, Ωσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος εἰ, ὁ ἔχων πλήθος οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον.

Ἦλθεν ὁ Σωτὴρ σήμερον, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ, πληρώσαι τὴν γραφὴν, καὶ πάντες ἔλαβον ἐν ταῖς χερσὶ Βαῖα, τοὺς δὲ χιτώνας ὑπεστρώννυσαν αὐτῷ, γινώσκοντες, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὡς τὰ Χερουβὶμ βοᾶ ἀπαύστως, Ωσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος εἰ, ὁ ἔχων πλήθος οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Κύριε ο Κύριος ημών, ὡς θαυμαστόν τό Ονομά σου εν πάση τή γή!

Ο τοῖς Χερουβίμ εποχούμενος, καί υμνούμενος υπό τών Σεραφίμ, ἐπέβης ἐπὶ πώλου, Δαυϊτικῶς Αγαθέ, καί Παῖδες σε ἀνύμνουν θεοπρεπῶς, Ιουδαῖοι ἐβλασφήμουν παρανόμως, τό ἀκάθεκτον τών ἐθνῶν, ἡ καθέδρα τοῦ πώλου προετύπου, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν μεταποιούμενον, Δόξα σοι Χριστέ, ὁ μόνος ἐλεήμων καί φιλάνθρωπος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγε, καί πάντες αἶροντες τόν Σταυρόν σου λέγομεν, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ωσαννά ἐν τοῖς υψίστοις.

Καί νύν... Πάλιν τό αὐτό

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Τήν κοινήν Ἀνάστασιν, πρό τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγείρας τόν Λάζαρον Χριστέ ὁ Θεός, ὅθεν καί ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τά τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοώμεν, Ωσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου. **(Δίς)**

Ἔτερον Ἦχος δ'

Συνταφέντες σοι διὰ τοῦ Βαπτίσματος, Χριστέ ὁ Θεός ημῶν, τῆς ἀθανάτου ζωῆς ἡξιώθημεν τῇ Ἀναστάσει σου, καί ἀνυμνούντες κρίζομεν, Ωσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου. **(Ἀπαξ)**

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ο Εξάψαλμος, τό, Θεός Κύριος, καί τά εἰς τόν Εσπερινόν ἀνωτέρω Ἀπολυτίκια.

Μετά δέ τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Μετά κλάδων νοητώς, κεκαθαρμένοι τάς ψυχάς, ως οι Παῖδες τόν Χριστόν, ανευφημήσωμεν πιστώς, μεγαλοφώνως κραυγάζοντες τώ Δεσπότη, Ευλογημένος εἰ Σωτήρ, ο εἰς τόν Κόσμον ελθών, τοῦ σῶσαι τόν Αδάμ, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀράς, πνευματικῶς γενόμενος φιλόανθρωπε, νέος Αδάμ ὡς εὐδόκησας, ο πάντα Λόγε, πρὸς τό συμφέρον, οἰκονομήσας δόξα σοι.

Ἔτερον Κάθισμα

Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Τεταρταῖον Λάζαρον, ἐκ τοῦ μνημείου, ἀναστήσας Κύριε, πάντας ἐδίδαξας βοάν, μετὰ βαΐων καί κλάδων σοι, Ευλογημένος εἰ ο ἐρχόμενος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Επὶ φίλῳ σου Χριστέ, δάκρυα ραίνεις μυστικῶς, καί ἐγείρεις ἐκ νεκρῶν, Λάζαρον κείμενον θνητόν, ἐν ᾧ συμπάθειαν ἐδείξας φιλοανθρώπως, μαθόντα δέ τήν σήν, παρουσίαν Σωτήρ, τὰ πλήθη τῶν βρεφῶν, ἐξήλθον σήμερον, ἐν ταῖς χερσί κατέχοντα Βαῖα, τό Ὡσαννά σοι κραυγάζοντα, Ευλογημένος εἰ, ὅτι τόν Κόσμον, εἰς τό σῶσαι ἐλήλυθας.

Ἔτερον Ἦχος α'

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Αἰνέσατε συμφώνως, οἱ λαοί καί τὰ ἔθνη, ο γάρ Βασιλεὺς τῶν Ἀγγέλων, ἐπέβη νῦν τῷ πῶλῳ, καί ἐρχεται θέλων ἐν Σταυρῷ, πατάξαι τοὺς ἐχθρούς ὡς δυνατός, διὰ τοῦτο καί οἱ Παῖδες, μετὰ Βαΐων, κράζουσι τόν ὕμνον, Δόξα σοι τῷ ἐλθόντι Νικητῇ, δόξα σοι τῷ Σωτήρι Χριστῷ, δόξα σοι τῷ ευλογημένῳ, μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μετά δέ τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καί ἐπὶ πῶλου, επικαθίσας δι' ἡμᾶς, καί πρὸς τό Πάθος, τό ἐκούσιον φθάσας, σήμερον ἀκούει, τῶν Παίδων, ἀναβοώντων τό Ὡσαννά, τῶν ὁχλῶν, ἀναφωνούντων Υἱέ Δαυΐδ,

σπεύσον σώσαι οὐς ἐπλασας, ευλογημένε Ιησού, εις τούτο γάρ
ελήλυθας, όπως γνώμεν τήν δόξαν σου.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Ανάγνωσιν δέ, ποιούμεν τών εις τό κατά Ιωάννην, περί τής
Εορτής Λόγων ξε' καί ξς'.

Είτα τό α', Αντίφωνον τών Αναβαθμών τού δ' Ἦχου.

Εκ νεότητός μου, πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί
σώσον Σωτήρ μου. (Δίς)

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί
έσεσθε απεξηραμμένοι. (Δίς)

Δόξα...

Αγίω Πνεύματι, πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει, υψούται
λαμπρύνεται, τή Τριαδική μονάδι, ιεροκρυφίως.

Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, αναβλύζει τά τής χάριτος ρείθρα, αρδεύοντα, άπασαν
τήν Κτίσιν, πρὸς ζωογονίαν.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Εκ στόματος νηπίων καί θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον.

Στίχ. Κύριε ο Κύριος ημών, ως θαυμαστόν τό όνομά σου εν πάση τή
γή.

Καί μετά τό, Πάσα πνοή... τό Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον.

Τώ καιρώ εκείνω, ότε ήγγισεν ο Ιησούς...

Ανάστασιν Χριστού, ου λέγομεν, αλλ' ευθύς μετά τόν Ν',
ψάλλομεν τά παρόντα.

Δόξα... Ἦχος β'

Σήμερον ο Χριστός, εισέρχεται εν πόλει Βηθανία εν πώλῳ
καθήμενος, τήν αλογίαν λύων, τών εθνών τήν κάκιστον, πάλαι
κεχερσωμένην.

Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Στίχ. Ελέησόν με, ο Θεός...

Ἦχος πλ. β'

Σήμερον η χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγε, καί πάντες αἶροντες τόν Σταυρόν σου λέγομεν, Εὐλογημένος ο ερχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις.

Ενῷ δέ ἀσπάζονται οἱ Ἀδελφοί τό Ευαγγέλιον, διανέμει ο
Ἡγούμενος τὰ Βαῖα.

Εἶτα ψάλλομεν τόν Κανόνα, τοὺς Εἰρμούς ἀνά β', τὰ δέ
Τροπάρια ἀνά δ' ἢ ἀνά ς', ὅτε εἰσὶ δύο, καί αὐθις ἔσχατον,
Καταβασίαι, οἱ αὐτοὶ Εἰρμοί, ὑπ ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν.

Ο Κανὼν οὐ ἡ Ἀκροστιχίς

Ὡσαννά Χριστός, εὐλογημένος Θεός.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ' Ο Εἰρμός

«Ὤφθησαν, αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, νοτίδος ἄμοιροι, καί ἀνεκαλύφθη
θαλάσσης, κυμαινούσης τὰ θεμέλια, τῇ καταιγίδι νεύματι, ταύτης γάρ
ἐπετίμησας, περιούσιον λαόν δέ ἔσωσας, ἄδοντα, ἐπινίκιον ὕμνον
σοι Κύριε».

Στόματος, ἐκ νηπίων ἀκάκων, καί θηλαζόντων αἶνον, τῶν σὺν
οικετῶν κατηρτίσω, καταλύσαι τόν ἀντίπαλον, καί ἐκδικῆσαι πάθει
Σταυροῦ, τήν πτώσιν τοῦ πάλαι Ἀδάμ, διὰ ξύλου ἀναστήσαι τούτον
δέ, ἄδοντα, ἐπινίκιον ὕμνον σοι Κύριε.

Αἶνεσιν, Ἐκκλησία Οσίων, τῷ ἐνοικούντι Σιών, σοί Χριστέ προσφέρει,
ἐν σοί δέ Ἰσραήλ, τῷ ποιητῇ αὐτοῦ, χαίρει, καί ὅρη ἔθνη ἀντίτυπα
λιθοκάρδια, ἐκ προσώπου σου ἠγαλλιᾶσαντο, ἄδοντα, ἐπινίκιον
ὕμνον σοι Κύριε.

Καταβασία

Ὤφθησαν, αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, νοτίδος ἄμοιροι, καί ἀνεκαλύφθη
θαλάσσης, κυμαινούσης τὰ θεμέλια, τῇ καταιγίδι νεύματι, ταύτης γάρ
ἐπετίμησας, περιούσιον λαόν δέ ἔσωσας, ἄδοντα, ἐπινίκιον ὕμνον
σοι Κύριε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Νάουσαν ακρότομον, προστάγματι σῶ, στερεάν εθήλασε πέτραν, Ισραηλίτης λαός, ἡ δέ πέτρα σύ Χριστέ, υπάρχεις καί ζωή, ἐν ᾧ ἐστερεώθη ἡ Εκκλησία κράζουσα, Ωσαννά, εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος».

Νεκρόν τετραήμερον, προστάγματι σῶ, ἐκ νεκάδων σύντρομος, Ἄδης ἀφήκε Λάζαρον, ἡ ἀνάστασις Χριστέ, σύ γάρ καί ζωή, ἐν ᾧ ἐστερεώθη, ἡ Εκκλησία κράζουσα, Ωσαννά, εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Ἄσατε λαοί, θεοπρεπῶς ἐν Σιών, καί ευχήν ἀπόδοτε, Χριστῷ ἐν Ἱερουσαλήμ, αὐτός ἐρχεται ἐν δόξῃ μετὰ κυριείας, ἐν ᾧ ἐστερεώθη, ἡ Εκκλησία κράζουσα, Ωσαννά, εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Καταβασία

Νάουσαν ακρότομον, προστάγματι σῶ, στερεάν εθήλασε πέτραν, Ισραηλίτης λαός, ἡ δέ πέτρα σύ Χριστέ, υπάρχεις καί ζωή, ἐν ᾧ ἐστερεώθη ἡ Εκκλησία κράζουσα, Ωσαννά, εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Ἡ Ὑπακοή Ἦχος πλ. β'

Μετά κλάδων ὑμνήσαντες πρότερον, μετά ξύλων συνέλαβον ὕστερον, οἱ ἀγνώμονες Χριστόν, Ἰουδαῖοι τόν Θεόν, ἡμεῖς δέ πίστει ἀμεταθέτω, αἰὶ τιμώντες ὡς ευεργέτην, διαπαντός βοήσωμεν αὐτῷ, Εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος, τόν Ἀδάμ ἀνακαλέσασθαι.

Εἶτα ἀναγινώσκομεν τόν Λόγον τοῦ κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστός ὁ ἐρχόμενος εμφανῶς Θεός ἡμῶν, ἤξει καί ου χρονεῖ, ἐξ ὅρους κατασκίου δασέος, Κόρης τικτούσης ἀπειράνδρου, Προφήτης πάλαι φησί, Διό πάντες βοώμεν, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ρηξάτω ευφροσύνην κραταιάν ἐπ' ἔλεον, ὄρη καί πάντες βουνοί, καί ξύλα τοῦ δρυμοῦ επικροτησάτω, Χριστόν αἰνεῖτε ἔθνη, καί τούτω πάντες λαοί, ἐπαι νούντες βοάτε, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰσχύν ὁ βασιλεύων τῶν αἰώνων Κύριος, ἐνδεδυμένος ἤξει, τῆς τούτου ωραιότητός τε καί δόξης, ἀσύγκριτος υπάρχει ευπρέπεια ἐν Σιών, Διό πάντες βοώμεν, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Σπιθαμή ο μετρήσας ουρανόν, δρακί δέ γήν, Κύριος πάρεστι, Σιών γάρ εξελέξατο, εν αυτή δέ οικείν καί βασιλεύειν, ηρετίσατο λαών, τών εν πίστει βοώντων, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε.

Καταβασία

Χριστός ο ερχόμενος εμφανώς Θεός ημών, ήξει καί ου χρονιεί, εξ όρους κατασκίου δασέος, Κόρης τικτούσης απειράνδρου, Προφήτης πάλαι φησί, Διό πάντες βοώμεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τήν Σιών επ' όρους ανάβηθι, ο ευαγγελιζόμενος, καί τήν Ιερουσαλήμ, ο κηρύσσων εν ισχύϊ ύψωσον φωνήν, Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου, η Πόλις τού Θεού, ειρήνη επί τόν Ισραήλ, καί σωτήριον έθνεσιν».

Ο εν τοίς υψίστοις καθήμενος, επί τών Χερουβίμ Θεός, καί εφορών ταπεινά, αυτός έρχεται, εν δόξη μετά κυριείας, καί πληρωθήσεται τά πάντα, θεϊκής αιnéσεως αυτού, ειρήνη επί τόν Ισραήλ, καί σωτήριον έθνεσιν.

Σιών Θεού όρος τό άγιον, καί Ιερουσαλήμ κύκλω τούς οφθαλμούς σου άρον, καί ίδε συνηγμένα τέκνα σου εν σοί, ιδού γάρ ήκασι μακρόθεν, προσκυνήσαι τώ Βασιλεί σου, ειρήνη επί τόν Ισραήλ, καί σωτήριον έθνεσιν.

Καταβασία

Τήν Σιών επ' όρους ανάβηθι, ο ευαγγελιζόμενος, καί τήν Ιερουσαλήμ, ο κηρύσσων εν ισχύϊ ύψωσον φωνήν, Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου, η Πόλις τού Θεού, ειρήνη επί τόν Ισραήλ, καί σωτήριον έθνεσιν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εβόησαν, εν ευφροσύνη Δικαίων τά πνεύματα, Νύν τώ Κόσμω, διαθήκη καινή διατίθεται, καί ραντίσματι, καινουργείσθω λαός θείου Αίματος».

Υπόδεξαι, Ισραήλ τού Θεού τό βασίλειον, καί ο βαίνων εν τώ σκότει, τό φώς θεασάσθω μέγα, καί ραντίσματι, καινουργείσθω λαός θείου Αίματος.

Λελυμένους, σούς δεσμίους Σιών εξαπόστειλον, καί εκ λάκκου, αγνωσίας ανύδρου εξαγάγε, καί ραντίσματι, και νουργείσθω λαός

Θείου Αίματος.

Καταβασία

Εβόησαν, εν ευφροσύνη Δικαίων τὰ πνεύματα, Νύν τώ Κόσμω, διαθήκη καινή διατίθεται, καί ραντίσματι, καινουργείσθω λαός Θείου Αίματος.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ἦχος πλ. β'

Τώ θρόνῳ ἐν οὐρανῷ, τώ πῶλῳ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐποχούμενος Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Ἀγγέλων τὴν αἴνεσιν, καί τῶν Παίδων ἀνύμνησιν προσεδέξω βοώντων σοι, Εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος, τόν Ἀδὰμ ἀνακαλέσασθαι.

Ο Οίκος

Ἐπειδὴ Ἄδην ἔδησας ἀθάνατε, καί θάνατον ἐνέκρωσας, καί Κόσμον ἀνέστησας, βαῖοις τὰ νήπια ἀνευφήμουν σε Χριστέ, ὡς νικητὴν κραυγάζοντά σοι σήμερον, Ὡσαννά τώ Υἱῷ Δαυῖδ, οὐκέτι γάρ φησι, σφαγήσονται βρέφη διὰ τό βρέφος Μαριάμ, ἀλλ' ὑπὲρ πάντων νηπίων καί πρεσβυτῶν, μόνος σταυρούσαι, οὐκέτι καθ' ἡμῶν χωρήσει τό ξίφος, ἡ σὴ γάρ πλευρά νυγήσεται λόγχῃ, ὅθεν ἀγαλλόμενοι φαμέν, Εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος, τόν Ἀδὰμ ἀνακαλέσασθαι.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τῶν Βαΐων, τὴν λαμπρὰν καί ἐνδοξον πανήγυριν τῆς εἰς Ἱερουσαλὴμ εἰσόδου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εορτάζομεν.

Στίχοι

- Πῶλῳ καθίσας, ὁ λόγῳ τείνας πόλον,
- Βροτούς ἐκζητεῖ λύσαι τῆς ἀλογίας.

Τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, νικητὰς ἡμᾶς τῶν παραλόγων παθῶν ποιήσον, καί τὴν σὴν ἐναργή κατὰ θανάτου νίκην, τὴν φαιδρὰν σου καί ζωηφόρον Ἀνάστασιν ἰδεῖν καταξίωσον, καί ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ' Ο Ειρμός

«Ὁ διασώσας ἐν πυρί, τοὺς Ἀβραμιαίους σου Παῖδας, καί τοὺς Χαλδαίους ἀνελών, οἷς ἀδίκως δικαίους ἐνήδρευσαν, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων, εὐλογητὸς εἰ».

Γονυπετούντες οι λαοί, καί σύν Μαθηταίς γεγηθότες, μετά βαΐων
Ωσαννά, τῷ Υἱῷ Δαυΐδ ἐκράζον, Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν
Πατέρων, εὐλογητός εἶ.

Ἡ ἀπειρόκακος πληθύς, ἐτι νηπιάζουσα φύσις, θεοπρεπῶς σε
Βασιλεύ, Ἰσραὴλ καί Ἀγγέλων ἀνύμνησεν, Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεός
ὁ τῶν Πατέρων, εὐλογητός εἶ.

Μετά βαΐων σε Χριστέ, κλάδοις ἐπεκρότει τὰ πλήθη, εὐλογημένος ὁ
ελθὼν, Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, ἐβόα τε, Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεός ὁ
τῶν Πατέρων, εὐλογητός εἶ.

Καταβασία

Ὁ διασώσας ἐν πυρί, τοὺς Ἀβραμιαίους σου Παῖδας, καί τοὺς
Χαλδαίους ἀνελών, οἷς ἀδίκως δίκαιους ἐνήδρευσαν, ὑπερύμνητε
Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων, εὐλογητός εἶ.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ, πανηγυρίσατε οἱ ἀγαπῶντες Σιών, ὁ
βασιλεύων γάρ εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριος τῶν Δυνάμεων ἦλθεν,
εὐλαβείσθω πάσα ἡ γῆ, ἐκ προσώπου αὐτοῦ, καί βοάτω, Πάντα τὰ
ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον».

Νέον πῶλον ἐπιβεβηκώς, ὁ Βασιλεὺς σου Σιών, ἐπέστη Χριστός, τὴν
γάρ ἀλόγιστον, εἰδώλων πλάνην λύσαι, καί τὴν ἀκάθεκτον ὁρμὴν
ἀναστείλαι, πάντων ἐθνῶν παραγέγονεν, εἰς τό μέλπειν, Πάντα τὰ
ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Θεός σου, χαίρε Σιών σφόδρα, ἐβασίλευσεν εἰς τοὺς αἰῶνας
Χριστός, οὗτος ὡς γέγραπται πραῦς, καί σώζων, δίκαιος λυτρωτὴς
ἡμῶν ἦλθεν, ἐπὶ πῶλου, ἵππειον θράσος ὀλέσων ἐχθρῶν, μὴ
βοώντων, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σπανίζεται θείων περιβόλων, τό παράνομον συνέδριον ἀπειθῶν, τὸν
προσευχῆς Θεοῦ ἐπεὶ περ οἶκον, σπήλαιον ἀπειργάσατο ληστῶν, ἐκ
καρδίας τὸν Λυτρωτὴν ἀπωσάμενον, ὧ βοῶμεν, Πάντα τὰ ἔργα
ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Καταβασία

Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ, πανηγυρίσατε οἱ ἀγαπῶντες Σιών, ὁ
βασιλεύων γάρ εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριος τῶν Δυνάμεων ἦλθεν,
εὐλαβείσθω πάσα ἡ γῆ, ἐκ προσώπου αὐτοῦ, καί βοάτω, Πάντα τὰ

έργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεός Κύριος, καί επέφανεν ἡμῖν, συστήσασθε εορτήν, καί ἀγαλλόμενοι, δεύτε μεγαλύνωμεν Χριστόν, μετά βαΐων καί κλάδων, ὕμνοις κραυγάζοντες, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτήρος ἡμῶν».

Ἔθνη ἵνα τί ἐφρυάξατε; Γραφεῖς, καί ἱερεῖς, τί κενά ἐμελετήσατε; Τίς οὗτος εἰπόντες, ὦ Παῖδες μετά βαΐων καί κλάδων, ὕμνοις κραυγάζουσιν, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτήρος ἡμῶν.

Οὗτος ὁ Θεός, ὡ παρόμοιος οὐδεὶς, δικαίαν πᾶσαν ὁδὸν ἐξευρών, δέδωκε τῷ ἡγαπημένῳ Ἰσραήλ, μετά δέ ταῦτα, ἀνθρώποις συνανεστράφη ὀφθεῖς, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτήρος ἡμῶν.

Σκάνδαλα τρίβου, τί ἐχόμενα ἡμῖν, τιθέατε ἀπειθεῖς; πόδες ὀξεῖς ὑμῶν, αἷμα διεκχέαι Δεσπότης, ἀλλ' ἀναστήσεται πάντων, σῶσαι τοὺς κράζοντας, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτήρος ἡμῶν.

Καταβασία

Θεός Κύριος, καί επέφανεν ἡμῖν, συστήσασθε εορτήν, καί ἀγαλλόμενοι, δεύτε μεγαλύνωμεν Χριστόν, μετά βαΐων καί κλάδων, ὕμνοις κραυγάζοντες, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτήρος ἡμῶν.

Εξαποστειλᾶριον

- Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν,
- Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν,
- Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν.

Ψαλλόμενον τό αὐτό καί μόνον, καί ἐκ γ'.

Τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβείμ, ὁ ἐξεγείρας τὴν δυναστείαν, καί ἀποστείλας τόν μονογενῆ σου Υἱόν, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἵνα σῶσῃ τόν κόσμον διὰ τοῦ Σταυροῦ, τῆς Ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ, οὐ παραγενομένου ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ τό

εκούσιον Πάθος, ο λαός, ο καθήμενος εν σκότει καί σκιά θανάτου, λαβόντες τά τῆς νίκης σύμβολα, τούς κλάδους τών δένδρων, καί τά βαῖα τών φοινίκων, τήν Ανάστασιν προεμήνυσαν. Αυτός, Δέσποτα, καί ημάς, τούς κατά μίμησιν εκείνων, τή προεορτίῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ Βαῖα καί κλάδους δένδρων εν χερσί φέροντας, διατήρησον, καί ὡς εκείνοι οἱ ὄχλοι καί οἱ Παῖδες, τό Ωσαννά σοι προσφέροντας, διαφύλαξον, ὅπως εν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς καταξιωθώμεν τῆς ζωοποιού καί τριημέρου Αναστάσεως, εν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, μεθ' οὐ εὐλογητός εἶ, σύν τῷ παναγίῳ καί αγαθῷ καί ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νύν καί αεί, καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰς τούς Αἶ ν ο υ ς

Ἰστώμεν Στίχους ς', καί ψάλλομεν τά ἐπόμενα Στιχηρά, δευτεροῦντες τά πρώτα δύο.

Στιχηρά Ἰδιόμελα Ἦχος δ'

Ο πλείστος ὄχλος Κύριε, ἐστρώννουν εν τῇ Οδῷ τά ἱμάτια αὐτῶν, ἄλλοι δέ ἐκοπτον κλάδους, ἀπό τῶν δένδρων καί ἐβάσταζον, οἱ προάγοντες δέ καί οἱ ἀκολουθοῦντες, ἐκραζον λέγοντες, Ωσαννά τῷ Υἱῷ Δαυῖδ, εὐλογημένος εἶ ο ἐλθών, καί πάλιν ἐρχόμενος, εν ὀνόματι Κυρίου. (Δίς)

Μέλλοντός σου εἰσιέναι, εἰς τήν ἀγίαν Πόλιν Κύριε, τά κλάδη τῶν φυτῶν οἱ λαοί ἐβάσταζον, σέ ὑμνοῦντες τόν τῶν ὅλων Δεσπότην, ορώντές σε ἐπὶ πώλου καθήμενον, ὡς ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ ἐθεώρουν, καί διὰ τοῦτο οὕτως ἐβων, Ωσαννά εν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος εἶ ο ἐλθών, καί πάλιν ἐρχόμενος, εν ὀνόματι Κυρίου. (Δίς)

Εξέλθετε ἔθνη, ἐξέλθετε καί λαοί, καί θεάσασθε σήμερον, τόν Βασιλέα τῶν ουρανῶν, ὡς ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, ἐπὶ πώλου εὐτελοῦς, τήν Ἱερουσαλήμ προσεπιβαίνοντα, γενεά Ἰουδαίων, ἀπίστε καί μοιχαλὶς, δεῦρο, θεάσαι, ὃν εἶδεν Ἡσαΐας εν σαρκὶ δι' ἡμᾶς παραγενόμενον, πῶς νυμφεύεται ὡς σῶφρονα, τήν νέαν Σιών, καί ἀποβάλλεται τήν κατάκριτον συναγωγὴν, ὡς εν ἀφθάρτῳ δέ γάμῳ καί ἀμιάντῳ, ἀμιάντοι συνέδραμον ευφημοῦντες, οἱ ἀπειρόκακοι Παῖδες, μεθ' ὧν ὑμνοῦντες βοήσωμεν, ὕμνον τόν Ἀγγελικόν. Ωσαννά εν τοῖς υψίστοις, τῷ ἔχοντι τό μέγα ἔλεος.

Τὴν κοινήν Ανάστασιν, πρὸ τοῦ ἐκουσίου Πάθους σου, εἰς πίστῳσιν πάντων, προενδειξάμενος, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν μὲν Λάζαρον ἐν Βηθανίᾳ, τὴ κραταιὰ δυνάμει σου, τετραήμερον νεκρὸν ἀνέστησας, καὶ τυφλοῖς δὲ τό βλέπειν, ὡς φωτοδότης ἐδωρήσω Σωτήρ, καὶ εἰς τὴν πόλιν τὴν ἀγίαν, μετὰ τῶν σὺν Μαθητῶν εἰσῆλθες, καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου, τὰ τῶν Προφητῶν εκπληρῶν κηρύγματα, ὡς ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος, καὶ παῖδες Εβραίων μετὰ κλάδων καὶ βαΐων προὔπῃντουν σοι, Διό καὶ ἡμεῖς, κλάδους ἐλαιῶν βαστάζοντες καὶ βαΐα, εὐχαρίστως σοι βοῶμεν, Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἦχος πλ. β'

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, καὶ προσήλθον αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες αὐτῷ, Κύριε, ποῦ θέλεις, ἐτοιμάσωμέν σοι φαγεῖν τό Πάσχα; ὁ δὲ ἀπέστειλεν αὐτοὺς, Ἀπέλθετε εἰς τὴν ἀπέναντι κώμην, καὶ εὐρήσετε ἄνθρωπον, κεράμιον ὕδατος βαστάζοντα, ἀκολουθήσατε αὐτῷ, καὶ τῷ οἰκοδεσπότη ἔίπατε, ὁ Διδάσκαλος λέγει, Πρὸς σέ ποιῶ τό Πάσχα, μετὰ τῶν Μαθητῶν μου.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις

Ἡ δὲ Λιτὴ γίνεται ἔξω τοῦ Μοναστηρίου, καὶ ἡ Κατήχησις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα

Ἀντίφωνον α'

Ἦχος β'.

Στίχ. Ἡ γάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Ταῖς πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Περιέσχον με ὠδίνες θανάτου, κίνδυνοι Ἀδου εὐροσάν με.

Ταῖς πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Θλίψιν καὶ οδύνην εὐρον, καὶ τό ὄνομα Κυρίου ἐπεκαλεσάμην.

Ταῖς πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ευαρεστήσω ενώπιον Κυρίου εν χώρα ζώντων.
Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Και νύν...

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον β'

Ἦχος ο αὐτός

Στίχ. Εἰπίστευσα, διό ἐλάλησα. ἐγὼ δέ ἐταπεινώθην σφόδρα.
Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ο ἐπὶ πώλου ὄνου καθεσθεῖς, ψάλλοντάς σοι.
Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περί πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;
Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό ὄνομα Κυρίου
ἐπικαλέσομαι.
Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Τάς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντός τοῦ λαοῦ
αυτοῦ.
Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Δόξα... Καί νύν...

Ο Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Αντίφωνον γ'

Ἦχος α'

Στίχ. Εξομολογείσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τόν αἰῶνα τό ἔλεος
αυτοῦ.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τήν κοινήν Ἀνάστασιν, πρό τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν
ἡγείρας τόν Λάζαρον Χριστέ ο Θεός, ὅθεν καί ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τά
τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοώμεν,
Ωσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος ο ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι
Κυρίου.

Στίχ. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τόν αἰῶνα τό ἔλεος
αυτοῦ.
Τήν κοινήν Ἀνάστασιν...

Στίχ. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ααρών, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τόν αἰῶνα τό ἔλεος

αυτού.
Τήν κοινήν Ανάστασιν...

Στίχ. Ειπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός, ὅτι
εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος
αυτοῦ.
Τήν κοινήν Ανάστασιν...

Εισοδικόν

Ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Θεός Κύριος καί
ἐπέφανεν ἡμῖν. Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Εἶτα τό Απολυτίκιον.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Τήν κοινήν Ανάστασιν, πρό τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν
ἡγείρας τὸν Λάζαρον Χριστέ ὁ Θεός, ὅθεν καί ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τὰ
τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν,
Ωσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι
Κυρίου.

Δόξα... Ἦχος δ'

Συνταφέντες σοι διὰ τοῦ Βαπτίσματος, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τῆς
αθανάτου ζωῆς ἡξιώθημεν τῇ Αναστάσει σου, καί ανυμνοῦντες
κράζομεν, Ωσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν
ὀνόματι Κυρίου.

Καί νύν... Τό Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. β'

Τῷ θρόνῳ ἐν οὐρανῷ, τῷ πῶλῳ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐποχοῦμενος Χριστέ ὁ
Θεός, τῶν Ἀγγέλων τὴν αἴνεσιν, καί τῶν Παίδων ἀνύμνησιν
προσεδέξω βοώντων σοι, Ευλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος, τὸν Ἀδὰμ
ἀνακαλέσασθαι.

Ο Απόστολος

Προκείμενον Ἦχος δ'

Ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. Εξομολογείσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός.

Πρὸς Φιλιππησίους Επιστολὴς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Δ', 4-9)

Ἀδελφοί, χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε, πάλιν ἐρῶ, χαίρετε. Τό ἐπιεικές

υμών, γνωσθήτω πάσιν ανθρώποις. ο Κύριος εγγύς. Μηδέν μεριμνάτε. αλλ' εν παντί τή προσευχή καί τή δεήσει, μετά ευχαριστίας τά αιτήματα υμών γνωρίζεσθω πρός τόν Θεόν, καί η ειρήνη τού Θεού, η υπερέχουσα πάντα νούν, φρουρήσει τάς καρδίας υμών, καί τά νοήματα υμών εν Χριστώ Ιησού. Τό λοιπόν, αδελφοί, όσα εστίν αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα αγνά, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, εί τις αρετή καί εί τις έπαινος, ταύτα λογίζεσθε, ά καί εμάθετε, καί παρελάβετε, καί ηκούσατε, καί είδετε εν εμοί, ταύτα πράσσετε, καί ο Θεός τής ειρήνης, έσται μεθ' υμών.

Αλληλούϊα 'Ηχος α'

Άσατε τώ Κυρίω άσμα καινόν.

Στίχ. Είδοσαν πάντα τά πέρατα τής γής.

Ευαγγέλιον

Κατά Ιωάννην

Πρό έξ ημερών τού Πάσχα, ήλθεν ο Ιησούς...

Καί καθεξής η θεία Λειτουργία τού Χρυσοστόμου.

Κοινωνικόν

Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου. Αλληλούϊα.

τ92[top](#)

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ζ', καί ψάλλομεν τά επόμενα, Στιχηρά Ιδιόμελα.

'Ηχος πλ. δ'

Χαίρε καί ευφραίνου πόλις Σιών, τέρπου καί αγάλλου η Εκκλησία τού Θεού. Ιδού γάρ ο Βασιλεύς σου παραγέγονεν εν δικαιοσύνη, επί πώλου καθεζόμενος, υπό Παίδων ανυμνούμενος. Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος εί, ο έχων πλήθος οικτιρμών, ελέησον ημάς.

(Δίς)

Ήλθεν ο Σωτήρ σήμερον, επί τήν πόλιν Ιερουσαλήμ, πληρώσαι τήν γραφήν, καί πάντες έλαβον εν ταίς χερσί βαΐα, τούς δέ χιτώνας υπεστρώννυον αυτώ, γινώσκοντες, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών, ώ τά Χερουβίμ βοά απαύστως. Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος

εί, ο έχων πλήθος οικτιρμών, ελέησον ημάς. (Δίς)

Ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, καί υμνούμενος υπό τών Σεραφίμ, επέβης επί πώλου, Δαυϊτικώς Αγαθέ, καί Παῖδες σε ανύμνουν θεοπρεπώς. Ιουδαῖοι εβλασφήμουν παρανόμως, τό ακάθεκτον τών εθνών, ἡ καθέδρα τοῦ πώλου προετύπου, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν μεταποιούμενον. Δόξα σοι Χριστέ, ὁ ὁμόνος ἐλεήμων, καί φιλόανθρωπος. (Δίς)

Δόξα...

Χαίρε καί ευφραίνου πόλις Σιών, τέρπου καί ἀγάλλου ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Ἰδοὺ γάρ ὁ Βασιλεὺς σου παραγέγονεν ἐν δικαιοσύνῃ, ἐπὶ πώλου καθεζόμενος, ὑπὸ Παίδων ἀνυμνούμενος. Ὡσαννά ἐν τοίς υψίστοις, εὐλογημένος εἶ, ὁ ἐχων πλήθος οικτιρμών, ελέησον ημάς.

Καί νύν...

Ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, καί υμνούμενος υπό τών Σεραφίμ, επέβης ἐπὶ πώλου, Δαυϊτικώς Αγαθέ, καί Παῖδες σε ἀνύμνουν θεοπρεπώς. Ιουδαῖοι εβλασφήμουν παρανόμως, τό ακάθεκτον τών εθνών, ἡ καθέδρα τοῦ πώλου προετύπου, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν μεταποιούμενον. Δόξα σοι Χριστέ, ὁ ὁμόνος ἐλεήμων, καί φιλόανθρωπος.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δούλοι, Κυρίου.

Στίχ. Οἱ ἐσώτες ἐν οἴκῳ Κυρίου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελα Ἦχος β'

Ἐκ βαΐων καί κλάδων, ὡς ἐκ θείας Ἑορτῆς εἰς θεῖαν μεταβάντες Ἑορτήν, πρὸς σεβασμίαν τών Χριστοῦ Παθημάτων, πιστοὶ συνδράμωμεν, τελετὴν σωτήριον, καί τούτον ὑπὲρ ἡμῶν, πάθος υφιστάμενον, κατοπτεύσωμεν ἐκούσιον, αὐτῷ δὲ τὸν ὕμνον, εὐχαριστοῦντες ἀναμέλψωμεν, ἀρμόδιον ἀνακράζοντες. Ἡ τῆς εὐσπλαγχνίας πηγὴ, καί τῆς σωτηρίας λιμὴν, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Ἦχος γ'

Φοβερόν τό ἐμπεσεῖν, εἰς χείρας Θεοῦ ζώντος, οὗτος Κριτὴς ἐστίν, ἐνθυμήσεων καί ἐννοιῶν καρδίας, μηδεὶς εἰσέλθῃ πειράζων, τὴν πίστιν τὴν ἀμώμητον, ἀλλ' ἐν πραότητι καί φόβῳ, Χριστῷ προσέλθωμεν, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καί χάριν εὕρωμεν, εἰς εὐκαιρον

βοήθειαν.

Στίχ. Είδοσαν πάντα τά πέρατα τῆς γῆς τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ ημῶν.

Ἦχος βαρύς

Συναγωγή πονηρά καί μοιχαλὶς, ἡ τῷ ἰδίῳ ἀνδρί, μή φυλάξασα πίστιν, τί κατέχεις διαθήκην, ἥς οὐκ ἦς κληρονόμος; τί καυχάσαι ἐν Πατρί, τόν Υἱόν ἀθετήσασα; τοὺς Προφῆτας οὐκ ἐδέξω, τόν Υἱόν καταγγείλαντας; κἀν τὰ ἴδια τέκνα αἰσχύνηται, οὕτω βοῶντα. Ὡσαννά τῷ Υἱῷ Δαυΐδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα...

Ἐκ βαΐων καί κλάδων, ὡς ἐκ θείας ἑορτῆς εἰς θεῖαν μεταβάντες ἑορτήν, πρὸς σεβασμίαν τῶν Χριστοῦ Παθημάτων, πιστοὶ συνδράμωμεν, τελετήν σωτήριον, καί τούτον ὑπὲρ ἡμῶν, πάθος υφιστάμενον, κατοπτεύσωμεν ἐκούσιον, αὐτῷ δὲ τόν ὕμνον, εὐχαριστοῦντες ἀναμέλψωμεν, ἀρμόδιον ἀνακράζοντες. Ἡ τῆς εὐσπλαγχνίας πηγὴ, καί τῆς σωτηρίας λιμὴν, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν...

Φοβερόν τό ἐμπεσεῖν, εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος, οὗτος Κριτὴς ἐστίν, ἐνθυμήσεων καί ἐννοιῶν καρδίας, μηδεὶς εἰσέλθῃ πειράζων, τὴν πίστιν τὴν ἀμώμητον, ἀλλ' ἐν πραότητι καί φόβῳ, Χριστῷ προσέλθωμεν, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καί χάριν εὐρώμεν, εἰς εὐκαιρον βοήθειαν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Θεοτόκε Παρθέने, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί, καί εὐλοημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτὴρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ**

Ψάλλομεν τό ἐπόμενον Τριώδιον. Ποίημα τοῦ κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

Τῷ συντρίψαντι

Ἰωσήφ τὴν σωφροσύνην, μιμησώμεθα πιστοί, γνῶμεν τόν τιμήσαντα, τὴν τῶν ἀνθρώπων λογικὴν οὐσίαν, πάσῃ φυλακῇ πολιτευσάμενοι, δι' ἀρετῆς πρακτικῆς.

Τῶν καλῶν ἡ απραξία, ὠμοιώθη τῇ συκῇ, ταύτην οὖν ἐκκλίνωμεν, μή
ξηρανθῶμεν ὡς ἐκείνη τότε, τὴν συναγωγὴν φύλλοις πυκάζουσας,
προὔπογράφουσα.

Τὴν εἰκόνα τοῦ Δεσπότη, υπογράφων Ἰωσήφ, λάκκῳ κατατίθεται,
ἀπεμπολεῖται ὑπὸ τῶν συγγόνων, πάντα υπομένει ὁ αἰδίδιμος, εἰς
τύπον ὄντως Χριστοῦ.

Τῆς συκῆς τὴν ἀκαρπία, ἐκφυγόντες ἀδελφοί, γνῶμεν τό υπόδειγμα,
μή ξηρανθῶμεν ὡς ἐκείνη τότε, ὅτε ἐπανάγων ὁ φιλόανθρωπος, ἦλθε
πεινῶν ἐπ' αὐτήν.

Ἰησοῦς ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, ἐπειγόμενος παθεῖν, θέλων συνανέρχεται,
τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ, πρὸς τό ἐκούσιον,
Πάθος, ὁ ἦλθε παθεῖν.

Κολληθέντες τῷ Κυρίῳ, πάντα σπεύδοντι παθεῖν, ἔτοιμοι γενώμεθα,
πρὸς ἐμπαιγμόν, πρὸς ἐμπτυσμούς, πρὸς χλεύην, ὅπως τοῖς
αχράντοις αὐτοῦ Πάθεσι, συνδοξασθῶμεν πιστοί.

Πάθη πάθεσιν ιάται, ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν, ἔλων γάρ προσίεται, τῇ
καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπίνη οὐσία, τὰ ζωοποιὰ αὐτοῦ Παθήματα, ἵνα
σωθῶμεν ἡμεῖς.

Δόξα...

Τρία ἀναρχα δοξάζω, τρία ἅγια ὑμνῶ, τρία συναΐδια, ἐν οὐσιότητι μιά
κηρύττω, εἰς γὰρ ἐν Πατρί Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δοξολογεῖται Θεός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἡ μὲν ράβδος Μωϋσέως, καὶ ἡ ράβδος Ααρών, ξένην μεταποίησιν,
καὶ ὑπὲρ νόον οἰκονομίαν ἔσχον, σοῦ δὲ ἡ νηδὺς Θεογεννήτρια,
τόκον καινίζει καινόν.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Τῆς συκῆς τό ἐγκλημα, μή σε προφθάσῃ, ἀλλ' εὐκάρπτους
σπούδασον, καρδίας αὐλαξί ψυχῇ, τῷ ποιητῇ σου Χριστῷ ἀγαγεῖν, ἐν
μετανοία αὐτῷ προσκομίζουσα.

Ὡδή η'

Τόν ἐν Ὁρει, ἀγίῳ δοξασθέντα

Σωφροσύνη, κοσμήσαντες τόν βίον, καὶ φρονήσῃ, φυλάξαντες τὴν

πίστιν, δικαιοσύνης τρόπους πορισώμεθα, ίνα εν ανδρεία,
συνακολουθούντες, Χριστώ συσταυρωώμεν.

Άλλην Εύαν, ευρών την Αιγυπτίαν, ουκ εκλάπη, προς ανοσιουργίαν,
ο Πατριάρχης Ιωσήφ, αλλ' έστηκεν, ώσπερ τις αδάμας, υπό τών
παθών, μή αλούς τής αμαρτίας.

Παροδεύων, τού βίου τάς πορείας, ο Σωτήρ μου, επείναςας
βουλήσει, τήν σωτηρίαν πάντων εφιέμενος, τούτο γάρ επείνας, τήν
επιστροφήν, τών εκ σου αποσφαλέντων.

Ο Προπάτωρ, γευσάμενος τού ξύλου, ως εγνώσθη, γυμνός
κατησχυμμένος, φύλλα συκής λαβών περιεζώσατο, τήν συναγωγήν
γάρ, απογυμνωθείσαν, Χριστού προδιετύπου.

Ετοιμάζου, ψυχή πρό τής εξόδου, ευτρεπίζου, προς τόν εκείθεν βίον,
καί τώ Χριστώ παθείν διά σέ σπεύδοντι, ίνα σέ δοξάση, σπεύσον
συμπαθείν, καί θανείν καί σταυρωθήναι.

Πώς μή φρίξη, ο θάνατος Σωτήρ μου; πώς μή πτήξη, ο Άδης
συναντών σοι, κατ ευδοκίαν προς το Πάθος σπεύδοντι, καί υπέρ
αδίκων, δίκαιον ορών σε, παθείν εληλυθότα;

Τού Λαζάρου, τήν έγερσιν ορώντες, Ιουδαίοι, Ιερείς καί Λευΐται,
συνωμοσίαν φθόνω συσκευάσαντες, δόλω προδοσίας, τόν Χριστόν
προυδίδουν, εις θάνατον Πιλάτω.

Η Αμνάς σου, καί δούλη καί Παρθένος, προς τό Πάθος, ορμώντά σε
ορώσα, καί τήν ψυχήν υπέρ ημών προθέμενον, τόν καλόν Ποιμένα,
σπλάγχνοις μητρικοίς, επί σοί προσωδυνάτο.

Δόξα...

Ως Μονάδα, τή ουσία υμνώ σε, ως Τριάδα, τοίς προσώποις σε σέβω,
Πάτερ Υιέ, καί Πνεύμα τό πανάγιον, άναρχον τό κράτος, τής σής
Βασιλείας, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δυσωπεί σε, Χριστέ η, Θεοτόκος, ικετεύει, τών Μαθητών ο δήμος.
Τήν σήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί τούς οικτιρμούς σου,
χάρισαι πλουσίως, ημίν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Αλλότριον τών μητέρων

Αλλότριον τών ασέμνων η σωφροσύνη καί ξένον τοίς δικαίοις η παρανομία. Ιωσήφ δέ ο μέγας, εξέκλινε τήν αμαρτίαν, καί σωφροσύνης εχρημάτισεν εικών, καί τύπος όντως Χριστού.

Αλλότριον τών ανόμων η ευνομία, καί ξένον τοίς απίστοις η θεογνωσία, Ιουδαίοι δέ ταύτα, απώσαντο δι' ανομίαν, διό καί μόνοι εκκληρώσαντο, καθάπερ η συκή τήν αράν.

Επείνασε τών ανθρώπων τήν σωτηρίαν, ζωής υπάρχων άρτος, ο Χριστός καί Θεός, μου, ως συκήν δέ προφθάσας, τήν άκαρπον συναγωγήν, φύλλοις κομώσαν νομικοίς αυτήν, ως είδε κατηράσατο.

Τήν νομικήν ακαρπίαν προκατηράσω, ως φύλλα εξανθούσαν, του γράμματος σκιώδη γνώμην, τούς καρπούς δέ τών έργων ουκ έχουσαν δι' ανομίαν, ημάς δέ πάντας τούς τής χάριτος, υιούς Σωτήρ ευλόγησον.

Η ράβδος μέν Μωϋσέως τό πρίν εις όφιν, η Ααρών δέ ράβδος, εις χλωρόν μετεβλήθη, καί εξήνθησε φύλλα, η άκαρπος καί ξηρανθείσα, συναγωγή δέ η παράνομος, εις άκαρπον μετήχθη συκήν.

Ετοιμάζε Ιουδαία τούς Ιερείς σου, ευτρέπιζε τάς χείρας πρός θεοκτονίαν. Ιδού γάρ ήλθε πραϋς, καί ήσυχος επί τό Πάθος, αμνός υπάρχων καί ποιμήν ημών, Χριστός ο Βασιλεύς Ισραήλ.

Υπόδεξαι Ιουδαία τόν Βασιλέα, ιδού γάρ πρός τό Πάθος, έρχεται εκουσίως, ίνα πάθη καί σώση, τούς κράζοντας ακαταπαύστως. Ευλογημένος ο ερχόμενος, Σταυρώ σώσαι τά σύμπαντα.

Μετέστρεψεν Ιουδαία τάς εορτάς σου, εις πένθος ο Δεσπότης, κατά τήν προφητείαν, θεοκτόνος γάρ ώφθης, τού στρέψαντος ποτέ τήν πέτραν, καί τήν ακρότομον εις ύδατα, καί λίμνας καθώς ψάλλει Δαυϊδ.

Δόξα...

Αλλότριον τοίς ανόμοις τό σέ δοξάζειν, τήν άναρχον ουσίαν, Πατέρα, καί Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα, τήν άκτιστον παντοκρατορίαν, δι' ής ο σύμπας Κόσμος ήδρασαι, τώ νέύματι τού θείου κράτους αυτής.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Προσάγομεν εις πρεσβείαν τήν Θεοτόκον, αυτής ταίς ικεσίαις καί τών σών Αποστόλων, κοινωνούς ημάς ποιήσον, Δέσποτα τών αγαθών

σου, καί τῆς λαμπρότητος αξίωσον, Σωτήρ τῆς Αναστάσεώς σου.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, ψάλλομεν αργώς καί μετά μέλους εις Ἦχον πλ. δ' τό, Αλληλούϊα. Εἴθ' οὕτω, τό παρόν Τροπάριον, μετά μέλους καί αυτό.

Ἦχος πλ. δ'

Ἰδού ο Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσω τῆς νυκτός, καί μακάριος ο δούλος, ὃν ευρήσει γρηγοροῦντα, ἀνάξιος δέ πάλιν, ὃν ευρήσει ραθυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχή μου, μή τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς, ἵνα μή τῷ θανάτῳ παραδοθῆς, καί τῆς βασιλείας ἐξω κλεισθῆς, ἀλλά ἀνάνηψον κράζουσα. Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ὁ Θεός, διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς (ἐκ τρίτου).

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τά Πάθη τά σεπτά, ἡ παρούσα ἡμέρα, ὡς φῶτα σωστικά, ἀνατέλλει τῷ Κόσμῳ, Χριστός γάρ ἐπείγεται, τοῦ παθεῖν ἀγαθότητι, ὁ τά σύμπαντα, ἐν τῇ δρακί περιέχων, καταδέχεται, ἀναρτηθῆναι ἐν ξύλῳ, τοῦ σῶσαι τόν ἄνθρωπον.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ὅμοιον

Αόρατε Κριτά, ἐν σαρκί πῶς ωράθης, καί ἔρχη ὑπ' ἀνδρῶν, παρανόμων κτανθῆναι; ἡμῶν τό κατάκριμα, κατακρίνων τῷ πάθει σου. Ὅθεν αἶνεσιν, μεγαλωσύνην καί δόξαν, ἀναπέμποντες, τῇ ἐξουσίᾳ σου Λόγε, συμφώνως προσφέρομεν.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν, καὶ Λόγον

Τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου τὰς ἀπαρχάς, ἡ παρούσα ἡμέρα
λαμπροφορεῖ. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, ὑπαντήσωμεν ἄσμασιν, ὁ γὰρ
Κτίστης ἐρχεται, σταυρόν καταδέξασθαι, ἐτασμούς καὶ μᾶστιγας,
Πιλάτῳ κρινόμενος, ὅθεν καὶ ἐκ δούλου ραπισθεὶς ἐπὶ κόρρης, τὰ
πάντα προσίεται, ἵνα σῶσῃ τὸν ἄνθρωπον. Διὰ τοῦτο βοήσωμεν.
Φιλάνθρωπε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων δώρησαι τὴν ἀφεσιν,
τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὰ ἀχραντα Πάθη σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Πάλιν τό αὐτό

Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθροῦ
Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπανάγων ὁ Ἰησοῦς...

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ
Ὡδὴ α' Ἦχος β'
Ὁ Εἰρμός

Τῷ τὴν ἀβατον, κυμαιομένην θάλασσαν, θείῳ αὐτοῦ προστάγματι,
ἀναξηράναντι, καὶ πεζεύσαι δι' αὐτῆς, τὸν Ἰσραηλὶ τὴν λαὸν
καθοδηγήσαντι, Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἡ ἀπόρρητος, Λόγου Θεοῦ κατάβασις, ὅπερ Χριστὸς αὐτὸς ἐστὶ,
Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, τὸ Θεὸς οὐχ ἀρπαγμόν, εἶναι ἠγησάμενος, ἐν τῷ
μορφοῦσθαι δούλον, δεικνύει τοῖς Μαθηταῖς, ἐνδόξως γὰρ
δεδόξασται.

Διακονήσαι, αὐτὸς ἐλήλυθα, οὐ τὴν μορφήν ὁ Πλαστοουργός, ἐκὼν
περίκειμαι, τῷ πτωχεύσαντι Ἀδὰμ, ὁ πλουτῶν θεότητι, θεῖναι ἐμὴν τε
αὐτοῦ, ψυχὴν ἀντίλυτρον, ὁ ἀπαθὴς θεότητι.

Καταβασία

Τῷ τὴν ἀβατον, κυμαιομένην θάλασσαν, θείῳ αὐτοῦ προστάγματι,
ἀναξηράναντι, καὶ πεζεύσαι δι' αὐτῆς, τὸν Ἰσραηλὶ τὴν λαὸν
καθοδηγήσαντι, Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'
Ὡς ἀπαρχάς

Ὁ Ἰακώβ ὠδύρετο, τοῦ Ἰωσήφ τὴν στέρησιν, καὶ ὁ γενναῖος ἐκάθητο
ἄρματι, ὡς βασιλεὺς τιμώμενος, τῆς Αἰγυπτίας γὰρ τότε ταις ἡδοναῖς

μή δουλεύσας, αντεδοξάζετο παρά τού βλέποντος τάς τών ανθρώπων καρδίας, καί νέμοντος στέφος άφθαρτον.

Ο Οίκος

Επί τώ οδυρμώ νύν προσθήσωμεν οδυρμόν, καί εκχέωμεν δάκρυα, μετά τού Ιακώβ συγκοπτόμενοι, Ιωσήφ τόν αοίδιμον καί σώφρονα, τόν δουλωθέντα μέν τώ σώματι, τήν ψυχήν δέ αδούλωτον συντηρούντα, καί Αιγύπτου παντός κυριεύσαντα. Ο Θεός γάρ παρέχει τοίς δούλοις αυτού, στέφος άφθαρτον.

Συναξάριον

Τή αγία καί μεγάλη Δευτέρα, μνείαν ποιούμεθα τού μακαρίου Ιωσήφ τού Παγκάλου, καί τής υπό τού Κυρίου καταραθείσης καί ξηρανθείσης Συκής.

Στίχοι εις τόν Πάγκαλον Ιωσήφ

- Σώφρων Ιωσήφ, δίκαιος κράτωρ ώφθη,
- Καί σιτοδότης, ώ καλών θημωνία!

Έτεροι, εις τήν ξηρανθείσαν Συκήν

- Τήν Συναγωγήν, συκήν Χριστός, Εβραίων,
- Καρπών άμοιρον πνευματικών εικάζων,
- Αρά ξηραίνει, ής φύγωμεν τό πάθος.

Ταίς τού Παγκάλου Ιωσήφ πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Έφριξε Παίδων ευαγών, τό Ομόστολον ψυχής άσπιλον σώμα, καί είξε τό τραφέν, εν απείρω ύλη, ακάματον πύρ. Αειζώου δέ εκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ύμνος ανεμέλπετο. Τόν Κύριον πάντα τά έργα υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Υμάς μου τότε Μαθητάς, παντες γνώσονται, ει τάς εμάς εντολάς τηρήσητε, φησίν ο Σωτήρ τοίς φίλοις πρός Πάθος μολών. Ειρηνεύετε εν εαυτοίς, καί πάσι, καί ταπεινά φρονούντες, ανυψώθητε, καί Κύριον γινώσκοντές με υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τάξεως έμπαλιν υμίν, εθνικής έστω τό κράτος ομογενών, ου κλήρος γάρ εμός, τυραννίς δέ γνώμη αυθαίρετος. ο ούν πρόκριτος εν υμίν είναι θέλων, τών άλλων έστω πάντων εσχατώτερος, καί Κύριον

γινώσκοντές με υμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καὶ προσκυνούμεν τὸν Κύριον

Καταβασία

Ἐφριξε Παίδων ευαγών, τό Ομόστολον ψυχῆς ἀσπιλον σῶμα, καὶ εἶξε τό τραφέν, ἐν ἀπείρῳ ὕλῃ, ἀκάματον πύρ. Αἰζώου δέ ἐκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ὕμνος ἀνεμέλπετο. Τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα υμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδή θ'

Ὁ Εἰρμός

Εμεγάλυνας Χριστέ, τὴν τεκούσάν σε Θεοτόκον, ἀφ' ἧς ὁ πλάστης ἡμῶν, ὁμοιοπαθὲς περιέθου σῶμα, τό τῶν ἡμετέρων λυτήριον ἀγνοημάτων, ταύτην μακαρίζοντες, πάσαι γενεαί, σέ μεγαλύνομεν.

Ρύπον πάντα ἐμπαθή, ἀπωσάμενοι, ἐπάξιον τῆς θείας Βασιλείας, γνῶμην ἀναλάβετε ἐμφρονα, τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις προέφης, ἡ πάντων σοφία, ἐν ἡ ᾧ δοξασθήσεσθε, λάμποντες ἡλίου τηλαυγέστερον.

Αφορώντες εἰς ἐμέ, εἶπας Κύριε τοῖς σεαυτοῦ Μαθηταῖς, μή φρονεῖτε υψηλά, ἀλλὰ συναπάχθητε τοῖς ταπεινοῖς, ἐμόν ὅπερ πίνω, πίετε ποτήριον, ὅτι ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς, ἐμοί συνδοξασθήσεσθε.

Καταβασία

Εμεγάλυνας Χριστέ, τὴν τεκούσάν σε Θεοτόκον, ἀφ' ἧς ὁ πλάστης ἡμῶν, ὁμοιοπαθὲς περιέθου σῶμα, τό τῶν ἡμετέρων λυτήριον ἀγνοημάτων, ταύτην μακαρίζοντες, πάσαι γενεαί, σέ μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον Αὐτόμελον

Ψαλλόμενον ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους

Ἦχος γ'

Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτὴρ μου κεκοσμημένον, καὶ ἐνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ, λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα, καὶ σῶσόν με. **(Ἐκ γ')**.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Στιχηρά Ἰδιόμελα

Ἦχος α'

Ερχόμενος ὁ Κύριος, πρὸς τό ἐκούσιον Πάθος, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῇ οδῷ. Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ παραδοθήσεται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ. Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς, κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευθῶμεν αὐτῷ,

και συσταυρωθώμεν, καί νεκρωθώμεν δι' αυτόν, ταίς τού βίου ηδοναίς, ίνα καί συζήσωμεν αὐτῷ, καί ακούσωμεν βοώντος αὐτοῦ, οὐκέτι εἰς τήν ἐπίγειον Ἱερουσαλήμ, διὰ τό παθεῖν, ἀλλά ἀναβαίνω πρὸς τόν Πατέρα μου, καί Πατέρα ὑμῶν, καί Θεόν μου, καί Θεόν ὑμῶν, καί συνανυψῶ ὑμᾶς εἰς τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. (Δίς)

Ἦχος πλ. α'

Φθάσαντες πιστοί, τό σωτήριον Πάθος Χριστοῦ τού Θεοῦ, τήν ἀφατον αὐτοῦ μακροθυμίαν δοξάσωμεν, ὅπως τῇ αὐτοῦ εὐσπλαγχνία, συνεγείρη καί ἡμᾶς, νεκρωθέντας τῇ ἀμαρτία, ὡς ἀγαθός καί φιλάνθρωπος. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Κύριε, ἐρχόμενος πρὸς τό Πάθος, τοὺς ἰδίους στηρίζων Μαθητάς ἔλεγες, κατ' ἰδίαν παραλαβὼν αὐτοὺς. Πῶς τῶν ρημάτων μου ἀμνημονεῖτε, ὧν πάλαι εἶπον ὑμῖν, ὅτι Προφήτην πάντα οὐ γέγραπται εἰ μή ἐν Ἱερουσαλήμ ἀποκτανθῆναι; Νύν οὖν καιρός ἐφέστηκεν, ὃν εἶπον ὑμῖν, ἰδοὺ γάρ παραδίδομαι, ἀμαρτωλῶν χερσὶν ἐμπαιχθῆναι, οἱ καί σταυρῶ με προσπῆξαντες, ταφή παραδόντες, ἐβδελυγμένον λογιούνται ὡς νεκρόν, ὅμως θαρσεῖτε, τριήμερος γάρ ἐγείρομαι εἰς ἀγαλλίασιν πιστῶν καί ζωῇν τὴν αἰώνιον.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα Ἰδιόμελα Ἦχος πλ. α'

Κύριε, πρὸς τό μυστήριον τό ἀπόρρητον τῆς σῆς οικονομίας, οὐκ ἐξαρκούσα ἡ τῶν ἐκ Ζεβεδαίου μήτηρ, ἡτεῖτό σοι προσκαίρου βασιλείας τιμὴν, τοῖς ἐαυτῆς δωρήσασθαι τέκνοις, ἀλλ' ἀντὶ ταύτης, ποτήριον θανάτου ἐπηγγείλω πιεῖν τοῖς φίλοις σου, ὁ ποτήριον πρό τούτων, πιεῖν ὁ αὐτός ἔλεγες, ἀμαρτημάτων καθαρτήριον. Διό σοι βοῶμεν. Ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν, δόξα σοι.

Κύριε, τὰ τελεώτατα φρονεῖν, τοὺς οἰκείους παιδεύων Μαθητάς, μή ὁμοιούσθαι τοῖς ἔθνεσιν ἔλεγες, εἰς τό κατάρχειν τῶν ἐλαχιστοτέρων, οὐχ οὕτω γάρ ἔσται ὑμῖν τοῖς ἐμοῖς Μαθηταῖς, ὅτι πτωχός θέλων ὑπάρχω, ὁ πρῶτος οὖν ὑμῶν, ἔστω πάντων διάκονος, ὁ δὲ ἀρχων, ὡς ὁ ἀρχόμενος, ὁ προκριθεὶς δὲ ὡς ὁ ἐσχάτος, καί γάρ ἐλήλυθα αὐτός τῷ πτωχεύσαντι Ἀδὰμ διακονήσαι, καί λύτρον δοῦναι ἀντὶ πολλῶν, τὴν ψυχὴν τῶν βοώντων μοι, Δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'

Τῆς ξηρανθείσης συκῆς διὰ τὴν ἀκαρπλίαν, τό ἐπιτίμιον φοβηθέντες ἀδελφοί, καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας, προσάξωμεν Χριστῷ, τῷ

παρέχοντι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν...

Δευτέραν Εὐαν τήν Αἰγυπτίαν, ευρών ο δράκων, διά ρημάτων,
έσπευδε κολακείαις, υποσκελίσαι τόν Ιωσήφ, ἀλλ' αὐτός καταλιπών
τόν χιτώνα, έφυγε τήν αμαρτίαν, καί γυμνός οὐκ ἠσχύνετο, ὡς ο
Πρωτόπλαστος, πρό τῆς παρακοῆς, αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ,
ελέησον ἡμᾶς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας
Ἦχος πλ. β'

Εν ψυχῇ συντετριμμένη, προσπίπτομεν σοι, καί δεόμεθά σου Σωτήρ
τοῦ Κόσμου. Σύ γάρ εἰ Θεός τῶν μετανοούντων.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρκε'

Εν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τήν αἰχμαλωσίαν Σιών.

Στίχ. Τότε ἐπλήσθη χαράς τό στόμα ἡμῶν.

Προφητείας Ιεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α', 1-20)

Εγένετο ἐν τῷ τριακοστῷ ἔτει, ἐν τῷ τετάρτῳ μηνί, πέμπτῃ τοῦ μηνός,
καί ἐγώ ἤμην ἐν μέσῳ τῆς αἰχμαλωσίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ,
καί ἠνοιχθήσαν οἱ οὐρανοί, καί εἶδον ὅρασιν Θεοῦ, πέμπτῃ τοῦ
μηνός, τοῦτο τό ἔτος τό πέμπτον τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ βασιλέως
Ιωακείμ. Καί ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ιεζεκιήλ, υἱόν Βουζεΐ, τόν
Ιερέα, ἐν γῇ Χαλδαίων, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ, καί ἐγένετο ἐπ'
ἐμέ χεῖρ Κυρίου. Καί εἶδον, καί ἰδοὺ πνεῦμα ἐξαίρον ἤρχετο ἀπὸ
Βορρά, καί νεφέλη μεγάλη ἐν αὐτῷ, καί φέγγος κύκλῳ αὐτοῦ, καί πῦρ
εξαστράπτον, καί ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ὡς ὅρασις ἠλέκτρου ἐν μέσῳ τοῦ
πυρός, καί φέγγος ἐν αὐτῷ, καί ἐν τῷ μέσῳ ὡς ὁμοίωμα τεσσάρων
ζώων. Καί αὕτη ἡ ὅρασις αὐτῶν, ὁμοίωμα ἀνθρώπου ἐπ' αὐτοῖς, καί
τέσσαρα πρόσωπα τῷ ἐνί, καί τέσσαρες πτέρυγες τῷ ἐνί, καί τὰ
σκέλη αὐτῶν ὀρθία, καί πτερωτοί οἱ πόδες αὐτῶν, καί σπινθήρες ὡς
εξαστράπτων χαλκός, καί ελαφραὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν, καί χεῖρ
ἀνθρώπου ὑποκάτωθεν τῶν πτερυγῶν αὐτῶν ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη
αὐτῶν, καί τὰ πρόσωπα αὐτῶν, καί αἱ πτέρυγες αὐτῶν τῶν
τεσσάρων, ἐχόμεναι ἐτέρα τῆς ἐτέρας, καί τὰ πρόσωπα αὐτῶν τῶν
τεσσάρων οὐκ ἐπεστρέφοντο ἐν τῷ βαδίζειν αὐτά, ἕκαστον ἀπέναντι

τού προσώπου αυτών εμπορεύοντο. Καί ομοίωσις τών προσώπων αυτών, πρόσωπον ανθρώπου, καί πρόσωπον λέοντος εκ δεξιών τοίς τέσσαρσι, καί πρόσωπον μόσχου εξ αριστερών τοίς τέσσαρσι, καί πρόσωπον αετού τοίς τέσσαρσι, καί αι πτέρυγες αυτών εκτεταμέναι άνωθεν τοίς τέσσαρσιν, εκατέρω δύο συνεζευγμέναι πρός αλλήλας, καί δύο επεκάλυπτον επάνω τού σώματος αυτών. Καί εκάτερον κατά πρόσωπον αυτού εμπορεύετο, ού άν ή τό πνεύμα πορευόμενον εμπορεύοντο, καί ουκ επέστρεφον. Καί εν μέσω τών ζώων όρασις, ως ανθράκων πυρός καιομένων, ως όψις λαμπάδων συστρεφομένων αναμέσον τών ζώων, καί φέγγος τού πυρός, καί εκ τού πυρός εξεπορεύετο αστραπή, καί τά ζώα έτρεχον, καί ανέκαμπτον ως είδος τού Βεζέκ. Καί είδον, καί ιδού τροχός εις επί τής γής, εχόμενος τών ζώων τοίς τέσσαρσι, καί τό είδος τών τροχών ως είδος θαρσείς, καί ομοίωμα καί τό ποίημα αυτών έν τοίς τέσσαρσι, καί τό έργον αυτών ήν, καθώς άν είη τροχός εν τροχώ. Επί τά τέσσαρα μέρη αυτών εμπορεύοντο, καί ουκ επέστρεφον εν τώ πορεύεσθαι αυτά, ουδ' οι νώτοι αυτών, καί ύψος ήν αυτοίς. Καί είδον αυτά, καί οι νώτοι αυτών, πλήρεις οφθαλμών κυκλόθεν τοίς τέσσαρσι. Καί εν τώ πορεύεσθαι τά ζώ, εμπορεύοντο καί οι τροχοί εχόμενοι αυτών, καί εν τώ εξαίρειν τά ζώα από τής γής, εξήροντο καί οι τροχοί. Ού άν η νεφέλη, εκεί ήν καί τό πνεύμα τού πορεύεσθαι, εμπορεύοντο τά ζώα, καί οι τροχοί εξήροντο σύν αυτοίς, διότι πνεύμα ζωής ήν εν τοίς τροχοίς.

Προκείμενον 'Ηχος πλ. β' Ψαλμός ρκς'

Εάν μή Κύριος οικοδομήση οίκον, εις μάτην εκοπίασαν οι οικοδομούντες.

Στίχ. Εάν μή Κύριος φυλάξη πόλιν, εις μάτην ηγρύπνησεν ο φυλάσσων.

τ93[τορ](#)

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, η συνήθης Στιχολογία τών, Πρός Κύριον. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν τά εν τώ Όρθρω εις τούς Αίνους, ως εφεξής, Ιδιόμελα.

'Ηχος α'

Ερχόμενος ο Κύριος, πρός τό εκούσιον Πάθος, τοίς Αποστόλοις έλεγεν εν τή οδώ. Ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα, καί παραδοθήσεται ο Υιός τού ανθρώπου, καθώς γέγραπται περί αυτού. Δεύτε ούν καί ημείς, κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευώμεν αυτώ,

και συσταυρωθώμεν, καί νεκρωθώμεν δι' αυτόν, ταίς τού βίου ηδοναίς, ίνα καί συζήσωμεν αὐτῷ, καί ακούσωμεν βοώντος αὐτοῦ, οὐκέτι εἰς τήν ἐπίγειον Ἱερουσαλήμ, διὰ τό παθεῖν, ἀλλά ἀναβαίνω πρὸς τόν Πατέρα μου, καί Πατέρα ὑμῶν, καί Θεόν μου, καί Θεόν ὑμῶν, καί συνανυψῶ ὑμᾶς εἰς τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. (Δίς)

Ἦχος πλ. α'

Φθάσαντες πιστοί, τό σωτήριον Πάθος Χριστοῦ τού Θεοῦ, τήν ἀφατον αὐτοῦ μακροθυμίαν δοξάσωμεν, ὅπως τῇ αὐτοῦ εὐσπλαγχνία, συνεγείρη καί ἡμᾶς, νεκρωθέντας τῇ ἀμαρτία, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος. (Δίς)

Ἦχος πλ. α'

Κύριε, ἐρχόμενος πρὸς τό Πάθος, τοὺς ἰδίους στηρίζων Μαθητάς ἐλέγες, κατ' ἰδίαν παραλαβὼν αὐτοὺς. Πῶς τῶν ρημάτων μου ἀμνημονεῖτε, ὧν πάλαι εἶπον ὑμῖν, ὅτι Προφήτην πάντα οὐ γέγραπται εἰ μὴ ἐν Ἱερουσαλήμ ἀποκτανθῆναι; Νῦν οὖν καιρὸς ἐφέστηκεν, ὃν εἶπον ὑμῖν, ἰδοὺ γάρ παραδίδομαι, ἀμαρτωλῶν χερσὶν ἐμπαιχθῆναι, οἱ καί σταυρῶ με προσπήξαντες, ταφή παραδόντες, ἐβδελυγμένον λογιούνται ὡς νεκρόν, ὅμως θαρσεῖτε, τριήμερος γάρ ἐγείρομαι εἰς ἀγαλλίασιν πιστῶν καί ζωῇν τήν αἰώνιον. (Δίς)

Ἦχος πλ. α'

Κύριε, πρὸς τό μυστήριον τό ἀπόρρητον τῆς σῆς οικονομίας, οὐκ ἐξαρκούσα ἡ τῶν ἐκ Ζεβεδαίου μήτηρ, ἡτεῖτό σοι προσκαίρου βασιλείας τιμὴν, τοῖς ἐαυτῆς δωρήσασθαι τέκνοις, ἀλλ' ἀντὶ ταύτης, ποτήριον θανάτου ἐπηγγείλω πιεῖν τοῖς φίλοις σου, ὁ ποτήριον πρὸ τούτων, πιεῖν ὁ αὐτός ἐλέγες, ἀμαρτημάτων καθαρτήριον. Διό σοι βοῶμεν. Ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν, δόξα σοι. (Δίς)

Κύριε, τὰ τελεώτατα φρονεῖν, τοὺς οἰκείους παιδεύων Μαθητάς, μὴ ὁμοιούσθαι τοῖς ἔθνεσιν ἐλέγες, εἰς τό κατάρχειν τῶν ἐλαχιστοτέρων, οὐχ οὕτω γάρ ἐστὶ ὑμῖν τοῖς ἐμοῖς Μαθηταῖς, ὅτι πτωχός θέλων ὑπάρχω, ὁ πρῶτος οὖν ὑμῶν, ἐστω πάντων διάκονος, ὁ δὲ ἀρχων, ὡς ὁ ἀρχόμενος, ὁ προκριθεὶς δὲ ὡς ὁ ἐσχατος, καί γάρ ἐλήλυθα αὐτός τῷ πτωχεύσαντι Ἀδὰμ διακονῆσαι, καί λύτρον δοῦναι ἀντὶ πολλῶν, τήν ψυχὴν τῶν βοώντων μοι, Δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'

Τῆς ξηρανθείσης συκῆς διὰ τὴν ἀκαρπλίαν, τό ἐπιτίμιον φοβηθέντες ἀδελφοί, καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας, προσάξωμεν Χριστῷ, τῷ παρέχοντι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν...

Δευτέραν Εύαν τήν Αιγυπτίαν, ευρών ο δράκων, διά ρημάτων,
έσπευδε κολακείαις, υποσκελίσαι τόν Ιωσήφ, αλλ' αυτός καταλιπών
τόν χιτώνα, έφυγε τήν αμαρτίαν, καί γυμνός ουκ ησχύνετο, ως ο
Πρωτόπλαστος, πρό τής παρακοής, αυτού ταίς ικεσίαις Χριστέ,
ελέησον ημάς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρκζ'

Ευλογήσαι σε Κύριος εκ Σιών, ο ποιήσας τόν ουρανόν καί τήν γήν.
Στίχ. Μακάριοι πάντες οι φοβούμενοι τόν Κύριον.

**Τής Εξόδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α' 1-20)**

Ταύτα τά ονόματα τών υιών Ισραήλ, τών εισπορευομένων εις
Αίγυπτον, άμα Ιακώβ τώ πατρί αυτών, έκαστος πανοικί αυτών
εισήλθοσαν. Ρουβήμ, Συμεών, Λευϊ, Ιούδας, Ισάχαρ, Ζαβουλών,
Βενιαμίν, Δάν, καί Νεφθαλείμ, Γάδ, καί Ασήρ. Ιωσήφ δέ ήν εν
Αιγύπτω. Ήσαν δέ πάσαι αί ψυχαι, αι εξελθούσαι εκ μηρού Ιακώβ,
πέντε καί εβδομήκοντα. Ετελεύτησε δέ Ιωσήφ, καί πάντες οι αδελφοί
αυτού, καί πάσα η γενεά εκείνη. Οι δέ υιοί Ισραήλ ηυξήθησαν, καί
επληθύνθησαν, καί χυδαίοι εγένοντο, καί κατίσχυον σφόδρα σφόδρα,
επλήθυνε δέ η γή αυτούς. Ανέστη δέ βασιλεύς έτερος επ' Αίγυπτον,
ός ουκ ήδει τόν Ιωσήφ. Είπε δέ τώ έθνει αυτού. Ιδού τό έθνος τών
υιών Ισραήλ μέγα πλήθος, καί ισχύει υπέρ ημάς, δεύτε ούν,
κατασοφισώμεθα αυτούς, μήποτε πληθυνθή, καί ηνίκα άν ημίν συμβή
πόλεμος, προστεθήσονται καί ούτοι πρόσ τούς υπεναντίους, καί
εκπολεμήσαντες ημάς, εξελεύσονται εκ τής γής. Καί επέστησεν αυτοίς
επιστάτας τών έργων, ίνα κακώσωσιν αυτούς εν τοίς έργοις, καί
ωκοδόμησαν πόλεις οχυράς τώ Φαραώ, τήν τε Πειθώ, Ραμεσσή, καί
τήν Ών, ή εστιν Ηλιούπολις. Καθότι δέ αυτούς εταπείνουν, τοσούτω
πλείους εγίνοντο, καί ίσχυον σφόδρα σφόδρα. Καί εβδελύσσοντο οι
Αιγύπτιοι από τών υιών Ισραήλ, καί κατεδυνάστευον οι Αιγύπτιοι τούς
υιούς Ισραήλ βία, καί κατωδύνων αυτών τήν ζωήν εν τοίς έργοις τοίς
σκληροίς τώ πηλώ, καί τή πλινθεία, καί πάσι τοίς έργοις τοίς εν τοίς
πεδίοις, κατά πάντα τά έργα, ών κατεδουλούντο αυτούς μετά βίας.
Καί είπεν ο βασιλεύς τών Αιγυπτίων ταίς μαίαις τών Εβραίων, τή μιá
αυτών όνομα Σεπφόρα καί τό όνομα τής δευτέρας Φουά, καί είπεν
αυταίς. Όταν μαιούσθε τάς Εβραίας, καί ώσι πρόσ τό τίκτειν, εάν μέν
άρσεν ή, αποκτείνατε αυτό, εάν δέ θήλυ, περιποιείσθε αυτό.
Εφοβήθησαν δέ αι μαίαι τόν Θεόν, καί ουκ εποίησαν καθ' ότι
συνέταξεν αυταίς ο βασιλεύς Αιγύπτου, καί εξωογόνουν τά άρσενα.
Εκάλεσε δέ ο βασιλεύς Αιγύπτου τάς μαίας, καί είπεν αυταίς. Τί ότι

εποικήσατε τό πράγμα τούτο, καί εξωγογονείτε τά άρσενα; Είπαν δέ αι μαίαι τώ Φαραώ, ουχ ως αι γυναίκες Αιγύπτου αι Εβραίαι, τίκτουσι γάρ πρίν ή εισελθείν προς αυτάς τάς μαίας, καί έτικτον. Εύ δέ εποίει ο Θεός ταίς μαίαις, καί επλήθυνεν ο λαός, καί ίσχυε σφόδρα.

Προκείμενον 'Ηχος πλ. δ' Ψαλμός ρκη'

Ευλογήκαμεν υμάς εν ονόματι Κυρίου.

Στίχ. Πλεονάκεις επολέμησάν με εκ νεότητός μου.

Ιώβ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 1-12)

Ανθρωπός τις ήν εν τή χώρα τή Αυσίτιδι, ώ όνομα Ιώβ, καί ήν ο άνθρωπος εκείνος άμεμπτος, δίκαιος, αληθινός, θεοσεβής, απεχόμενος από παντός πονηρού πράγματος. Εγένοντο δέ αυτώ υιοί επτά, καί θυγατέρες τρεις, καί ήν τά κτήνη αυτού, πρόβατα επτακισχίλια, κάμηλοι τρισχίλια, ζεύγη βοών πεντακόσια, θήλειαι όνοι νομάδες πεντακόσιαι, καί υπηρεσία πολλή σφόδρα, καί έργα μεγάλα ήν αυτώ επί τής γής, καί ήν ο άνθρωπος εκείνος ευγενής τών αφ' ηλίου ανατολών. Συμπορευόμενοι δέ οι υιοί αυτού προς αλλήλους, εποίουν πότον καθ' εκάστην ημέραν, συμπαραλαμβάνοντες άμα καί τάς τρεις αδελφάς αυτών, εσθίειν καί πίνειν μετ αυτών. Καί ως άν συνετελέσθησαν αι ημέραι τού πότου, απέστειλεν Ιώβ, καί εκαθάριζεν αυτους ανιστάμενος τό πρωϊ, καί προσέφερε περί αυτών θυσίας, κατά τόν αριθμόν αυτών, καί μόσχον ένα περί αμαρτίας υπέρ τών ψυχών αυτών. Έλεγε γάρ Ιώβ. Μήποτε οι υιοί μου εν τή διανοία αυτών κακά ενενόησαν προς τόν Θεόν. Ούτως ούν εποίει Ιώβ πάσας τάς ημέρας. Καί εγένετο ως ημέρα αύτη, καί ιδού, ήλθον οι Άγγελοι τού Θεού παραστήναι έναντι τού Κυρίου, καί ο Διάβολος ήλθε μετ' αυτών. Καί είπεν ο Κύριος τώ Διαβόλω, πόθεν παραγέγονας; καί αποκριθείς ο Διάβολος τώ Κυρίω είπε. Περιελθών τήν γήν, καί εμπεριπατήσας τήν υπ' ουρανόν, πάρειμι. Καί είπεν αυτώ ο Κύριος. Προσέσχες τή διανοία σου κατά τού θεράποντός μου Ιώβ; ότι ουκ έστιν αυτώ όμοιος τών επί τής γής, άνθρωπος άμεμπτος, δίκαιος, αληθινός, θεοσεβής, απεχόμενος από παντός πονηρού πράγματος; Απεκρίθη ο Διάβολος καί είπεν εναντίον Κυρίου. Μή δωρεάν Ιώβ σέβεται τόν Θεόν, ουχί σύ περιέφραξας τά έξω αυτού, καί τά έσω τής οικίας αυτού, καί τά έξω πάντων τών όντων αυτού κύκλω; τά δέ έργα τών χειρών αυτού ευλόγησας, καί τά κτήνη αυτού πολλά εποίησας επί τής γής; αλλά απόστειλον τήν χειρά σου, καί άψαι πάντων, ών έχει, ή μήν εις πρόσωπόν σου ευλογήσει σε. Τότε είπεν ο Κύριος τώ Διαβόλω, Ιδού, πάντα όσα εστίν αυτώ, δίδωμι εν τή χειρί σου, αλλ' αυτού μή άψη. Καί εξήλθεν ο Διάβολος από προσώπου Κυρίου.

Τό Ευαγγέλιον
Κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, καθημένου τού Ιησού...

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ποίημα Ανδρέου Κρήτης
Ωδή β' Ἦχος πλ. δ'
Ο Ειρμός

Πρόσεχε, ουρανέ καί λαλήσω, καί ανυμνήσω Χριστόν, τόν εκ
Παρθένου, σαρκί επιδημήσαντα. (Δίς)

Συνέλθωμεν, τώ Χριστώ πρός τό όρος, τών Ελαιών μυστικώς, μετά
τών Αποστόλων, συναυλισθώμεν αυτώ.

Εννόησον, ταπεινή μου καρδιά, τίς η τού μύλωνος παραβολή, ήν
προείπε Χριστός, καί νήψον λοιπόν.

Ετοίμαζε, σεαυτήν ώ ψυχή μου, πρός τήν σήν έξοδον, η παρουσία
εγγίζει, τού αδεκάστου Κριτού.

Θεοτοκίον

Άχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη Πανύμνητε, τόν Υιόν σου δυσώπει,
υπέρ τών δούλων σου.

Ειρμός άλλος

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο πρίν γενέσθαι τό πάν, καί πρό τού
στήναι τήν γήν καί τόν ουρανόν, γινώσκων τά πάντα, ως όλος ών εν
Πατρί, καί όλον φέρων εν εμοί.

Λόγω συνέστησα, τόν ουρανόν άμα τή γή, συνήμην γάρ τώ Πατρί, καί
διά λόγου φέρω, τόδε τό πάν, ως Λόγος σοφία καί δύναμις καί εικών,
καί συνεργός καί ισουργός.

Τίς χρόνους έθετο; τίς ο αιώνας συντηρών; τίς ο τό πάν ορίζων καί
συγκινών; ειμή ο ανάρχως συνών αιεί τώ Πατρί, ώσπερ ακτίς εν τώ
φωτί;

Ω τής αμέτρου σου, φιλανθρωπίας Ιησού! εγνώρισας γάρ ημίν, τής
συντελείας άνωθεν τόν καιρόν, καλύψας τήν ώραν, τρανώσας δέ

τηλαυγώς, τά υποδείγμα, τα αυτής.

Πάντα επίστασαι, πάντα γινώσκεις Ιησού, ως έχων όλον εν σοί, τό πατρικόν αξίωμα θεϊκώς, καί όλον τόν Πνεύμα, εμφύτως φέρων εν σοί, τό συναϊδιον Πατρί.

Δέσποτα Κύριε, ο τών αιώνων ποιητής, αξίωσον καί ημάς, τής ιεράς εκείνης τότε φωνής, ακούσαι καλούσης, τούς εκλεκτούς τού Πατρός, εις Βασιλείαν ουρανών.

Δόξα...

Αναρχε άκτιστε, Τριάς, αμέριστε Μονάς η τρία ούσα και έν, Πατήρ Υιός καί Πνεύμα, εις ο Θεός, προσδέχου τόν ύμνον, εκ τών πηλίνων γλωσσών, ως εκ στομάτων φλογερών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σκήνωμα άγιον, ώφθης Παρθένε τού Θεού, εν σοί γάρ τών ουρανών ο Βασιλεύς, οικήσας σωματικώς, προήλθεν ωραίος, τόν άνθρωπον εν αυτώ, αναμορφώσας θεϊκώς.

**Κάθισμα 'Ηχος β'
Ευσπλαγχνίας**

Ευσπλαγχνία κινούμενος Χριστέ, εκουσίως προέρχη τού παθείν ευεργέτα, θέλων τών παθών ημάς λυτρώσασθαι, καί τής εν τώ Άδη κατακρίσεως, διό σου τά τίμια ανυμνούμεν Παθήματα, καί δοξάζομεν Σωτήρ, τήν άκραν σου πάντες συγκατάβασιν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Άγγελοι καί ουρανοί, τόν επί θρόνου δόξης εποχούμενον, καί ως Θεόν απαύστως δοξαζόμενον, ευλογείτε, υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας. **(Δίς)**

Πάντως ήκουσας ψυχή, πώς ο Χριστός τοίς θείοις Μαθηταίς αυτού, προανεφώνει λέγων τήν συντέλειαν, σύ δε γνούσα τό τέλος, ετοιμάζου λοιπόν, καιρός εξόδου ήκει.

Έγνωνς άγоне ψυχή, τού πονηρού οικέτου τό υπόδειγμα, φοβού καί μή αμέλει τού χαρίσματος, ού εδέξω, ουχ ίνα κατακρύψης εις γήν, αλλ' ίνα εμπορεύση.

Φαιδρυνέσθω η λαμπάς, υπερεκχέισθω ταύτης καί τό έλαιον, ως ταίς Παρθένοις τότε η συμπάθεια, ίνα εύρης ψυχή μου, τόν νυμφώνα τότε,

Χριστού ανεωγμένον.

Εν Σαββάτῳ τὴν φυγὴν, καὶ ἐν χειμῶνι λέγων ὁ Διδάσκαλος, τὴν τῆς ἐβδόμης ζάλην προαινίπτεται, τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἐν ᾧ ὥσπερ χειμῶν, τὸ τέλος ἐπανήξει.

Ὡσπερ τάχος ἀστραπῆς διερχομένης, οὕτω τότε ἐσεσθαι, τὴν φοβερὰν ἐκείνην τοῦ Δεσπότη σου παρουσίαν ψυχὴ μου, ἤκουσας, ἐτοίμη, λοιπὸν γενέσθαι σπεύσον.

Ὅταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς, ἐν χιλιάσι τότε, μυριάσι τε Ἀγγελικῶν ταγμάτων καὶ Δυνάμεων, ποῖος φόβος ψυχὴ μου; ποῖος τρόμος οἱμοὶ! γυμνῶν ἐστῶτων πάντων;

Δόξα...

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκ στάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἀμφῶ, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ταῖς πρεσβείαις ὁ Θεός, τῆς Θεοτόκου δέχου τὴν εὐχὴν ἡμῶν, ἀντικατάπεμψον δὲ τὰ ἐλέη σου, ἐπὶ πάντας πλουσίως, καὶ τὴν σὴν παράσχου, εἰρήνην τῷ λαῷ σου.

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμός

Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὅρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρί καὶ βάτῳ, τόκον τὸν τῆς Αἰιπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Ἦκουσας ψυχὴ, τοῦ Κριτοῦ προαναφωνούντος, καὶ διδάσκοντός τε, τῆς συντελείας τὸν χρόνον, ἐτοίμαζε τὰ πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἔργα, μήπως ὡς ἀδόκιμος, Θεοῦ ἐκριφῇς.

Ἀπὸ τῆς συκῆς, ὡ ψυχὴ, διδάσκου τὸ τέλος, ὅταν ἀπαλῶσῃ τὰ φύλλα, καὶ ἐκφύῃ τοὺς κλάδους, θέρους ὥρα λοιπὸν, καὶ σύ ὅταν ταῦτα ἴδῃς, γνῶθι ὅτι ἐπὶ θύραις ἐστίν.

Τίς ἐκτός σου ἄλλος, τὸν σὸν γινώσκει Πατέρα; ἢ τίς πλήν σου οἶδε, τὴν ὥραν ἢ τὴν ἡμέραν; παρὰ σοὶ γάρ οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας πάντες ἐνυπάρχουσι Χριστέ ὁ Θεός.

Βίβλοι ἀνοιγέσονται, τῶν τε θρόνων τεθέντων, πράξεις διελέγχονται,

γυμνών εσώτων πάντων, ου μαρτύρων ου κατηγορων παρόντων,
τετραηλισμένα γάρ τά πάντα Θεώ.

Έρχεται ο πάντων Κριτής, αχθήναι εις κρίσιν, ο επί τού θρόνου, τών
Χερουβίμ εφεδρεύων, ως υπεύθυνος παραστήναι Πιλάτω, καί πάντα
παθείν, ίνα σωθή ο Αδάμ.

Ήγγικε τό Πάσχα, ημών τό μέγα καί θεϊόν, μετά δύο γάρ ο Χριστός,
προδιδάσκει ημέρας, τήν τού Πάθους προδιαγράφων ημέραν, εν ή τώ
Πατρί θύμα προσάγεται.

Παρά τώ Σταυρώ σου, Σωτήρ εστώσα η Μήτηρ, καί τήν άδικόν σου
σφαγήν, καθορώσα εβόα. Οίμοι Τέκνον εμόν, τό άδυτον φέγγος,
λάμπων πάσιν Ήλιε τής δόξης τό φώς.

Δόξα...

Ω Μονάς αγία, Τριάς η μία θεότης, καί τριάς Μονάς ο Θεός,
τρισυπόστατε φύσις, η ομότιμος καί αμέριστος δόξα, ρύσαι τών
κινδύνων τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέχου τήν Μητέρα, τήν σήν Χριστέ εις πρεσβείαν, ίνα ταίς ικεσίαις
αυτής, ειρηνεύσης τόν Κόσμον, καί κρατύνης τής βασιλείας τά
σκήπτρα, καί τās Εκκλησίας σου συνάψης εις έν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Τροπάριον

Ήχος πλ. δ'

Ιδού ο Νυμφίος έρχεται εν τώ μέσω τής νυκτός, καί μακάριος ο
δούλος, όν ευρήσει γρηγορούντα, ανάξιος δέ πάλιν, όν ευρήσει
ραθυμούντα. Βλέπε ούν ψυχή μου, μή τώ ύπνω κατενεχθής, ίνα μή
τώ θανάτω παραδοθής, καί τής Βασιλείας έξω κλεισθής, αλλά
ανάνηπον κράζουσα. Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής
Θεοτόκου, ελέησον ημάς. (εκ γ')

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τόν Νυμφίον αδελφοί αγαπήσωμεν, τās λαμπάδας εαυτών
ευτρεπίσωμεν, εν αρεταίς εκλάμποντες καί πίστει ορθή, ίνα ως αι

φρόνιμοι, τού Κυρίου παρθένοι, έτοιμοι εισέλθωμεν, σύν αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους, ὁ γάρ Νυμφίος δῶρον ὡς Θεός, πᾶσι παρέχει τὸν ἀφθαρτον στέφανον.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Βουλευτήριον Σωτήρ, παρανομίας κατά σοῦ, ἱερεῖς καί Γραμματεῖς, φθόνῳ αθροίσαντες δεινῶς, εἰς προδοσίαν ἐκίνησαν τὸν Ἰούδαν, ὅθεν ἀναιδῶς, ἐξεπορεύετο, ἐλάλει κατά σοῦ, τοῖς παρανόμοις λαοῖς. Τί μοι φησί παρέχετε, καγὼ ὑμῖν αὐτὸν παραδῶσω εἰς χεῖρας ὑμῶν; Τῆς κατακρίσεως τούτου ρύσαι, Κύριε τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν σοφίαν καί Λόγον

Ἰούδας τὴ γνώμη φιλαργυρεῖ, κατά τού Διδασκάλου ὁ δυσμενής, κινεῖται βουλεύεται, μελετᾷ τὴν παράδοσιν, τού φωτός ἐκπίπτει, τό σκότος δεχόμενος, συμφωνεῖ τὴν πρᾶσιν, πωλεῖ τὸν ἀτίμητον, ὅθεν καί ἀγχόνην, ἀμοιβὴν ὧν περ ἔδρα, εὐρίσκει ὁ ἀθλιος, καί ἐπῶδυνον θάνατον. Τῆς αὐτοῦ ἡμᾶς λύτρωσαι, μερίδος Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τό ἀχραντον Πάθος σου.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Τό κατὰ Ματθαῖον Ευαγγέλιον
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συμβούλιον ἔλαβον...

Κοντάκιον Ἦχος β'
Τὰ ἄνω ζητῶν

Τὴν ὥραν ψυχὴ, τού τέλους ἐννοήσασα, καί τὴν ἐκκοπὴν, τῆς συκῆς δειλιάσασα, τό δοθέν σοι τάλαντον, φιλοπόνως ἔργασαι ταλαίπωρε, γρηγορούσα καί κράζουσα. Μὴ μείνωμεν ἔξω τού νυμφώνος Χριστοῦ.

Ο Οίκος

Τί ραθυμείς αθλία ψυχή μου; τί φαντάζη ακαίρως μερίμνας αφελείς; τί ασχολείς πρόσ τά ρέοντα; εσχάτη ώρα εστίν απάρτι, καί χωρίζεσθαι μέλλομεν τών ενταύθα, έως καιρόν κεκτημένη, ανάνηψον κράζουσα. Ημάρτηκά σοι Σωτήρ μου, μή εκκόψης με, ώσπερ τήν άκαρπον συκήν, αλλ' ως εύσπλαγχνος Χριστέ, κατοικτείρησον, φόβω κραυγάζουσαν. Μή μείνωμεν έξω τού νυμφώνος Χριστού.

Συναξάριον

Τή αγία καί μεγάλη Τρίτη, τής τών δέκα Παρθένων παραβολής, τής εκ τού ιερού Ευαγγελίου, μνείαν ποιούμεθα.

Στίχοι

- Τρίτη μεγίστη Παρθένους δέκα φέρει,
- Νίκην φερούσας αδεκάστου Δεσπότου.

Αλλ' ώ Νυμφίε Χριστέ, μετά τών φρονίμων ημάς συναρίθμησον Παρθένων, καί τή εκλεκτή σου σύνταξον ποιίμνη, καί ελέησον ημάς. Αμήν.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού

Ωδή η' Ήχος β'

Ο Ειρμός

Τώ δόγματι, τώ τυραννικώ, οι όσοι τρεις Παίδες μή πεισθέντες, εν τή καμίνω βληθέντες, Θεόν ωμολόγουν ψάλλοντες. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ραθυμίαν, άποθεν ημών, βαλλώμεθα, καί φαιδραίς ταίς λαμπάσι, τώ αθανάτω Νυμφίω Χριστώ, ύμνοις συναντήσωμεν. Ευλογείτε βοώντες, τά έργα τόν Κύριον.

Ικανούσθω, τό κοινωνικόν, ψυχής ημών έλαιον εν αγγείοις, όπως επάθλων μή θέντες καιρόν εμπορίας, ψάλλωμεν. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Τό τάλαντον, όσοι πρόσ Θεού, εδέξασθε ισοδύναμον χάριν, επικουρία τού δόντος Χριστού, αυξήσατε ψάλλοντες. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Καταβασία

Τώ δόγματι, τώ τυραννικώ, οι όσοι τρεις Παίδες μή πεισθέντες, εν τή

καμίνω βληθέντες, Θεόν ωμολόγουν ψάλλοντες. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Η τόν αχώρητον Θεόν, εν γαστρί χωρήσασα, καί χαράν τώ Κόσμω κυήσασα, σέ υμνούμεν, Παναγία Παρθένε.

Τοίς Μαθηταίς ο αγαθός, γρηγορείτε έφησας, ή γάρ ώρα ήξει ο Κύριος, αγνοείτε, αποδούναι εκάστω.

Εν τή δευτέρα σου φρικτή, παρουσία Δέσποτα, δεξιοίς προβάτοις με σύνταξον, τών πταισμάτων, παριδών μου τά πλήθη.

Καταβασία

Η τόν αχώρητον Θεόν, εν γαστρί χωρήσασα, καί χαράν τώ Κόσμω κυήσασα, σέ υμνούμεν, Παναγία Παρθένε.

Εξαποστειλάριον

Ήχος γ'

Τόν νυμφώνά σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον καί ένδυμα ουκ έχω, ίνα εισέλθω εν αυτώ, λάμπρυνόν μου τήν στολήν τής ψυχής, Φωτοδότα καί σώσόν με. (εκ γ')

Εις τούς Αίνους

Ιδιόμελα Ήχος α'

Εν ταίς λαμπρότησι τών Αγίων σου, πώς εισελεύσομαι ο ανάξιος; εάν γάρ τολμήσω συνεισελθείν εις τόν νυμφώνα, ο χιτών με ελέγχει, ότι ουκ έστι τού γάμου, καί δέσμιος εκβαλούμαι υπό τών Αγγέλων, καθάρισον Κύριε, τόν ρύπον τής ψυχής μου, καί σώσόν με ως φιλάνθρωπος. (Δίς)

Ήχος β'

Ο τή ψυχής ραθυμία νυστάξας, ου κέκτημαι Νυμφίε Χριστέ, καιομένην λαμπάδα τήν εξ αρετών, καί νεάνισιν ωμοιώθην μωραίς, εν καιρώ τής εργασίας ρεμβόμενος, τά σπλάγχνα τών οικτιρμών σου, μή κλείσης μοι Δέσποτα, αλλ' εκτινάξας μου τόν ζοφερόν ύπνον εξανάστησον, καί ταίς φρονίμοις συνεισάγαγε Παρθένοις, εις νυμφώνα τόν σόν, όπου ήχος καθαρός εορταζόντων, καί βοώντων απαύστως. Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Τού κρύψαντος τό τάλαντον, τήν κατάκρισιν, ακούσασα ψυχή, μή κρυπτε λόγον Θεού, κατάγγελλε τά θαυμάσια αυτού, ίνα

πλεονάζουσα τό χάρισμα, εισέλθης, εις τήν χαράν τού Κυρίου σου.

**Εἰς τὰ Απόστιχα
Ἰδιόμελα Ἦχος πλ. β'**

Δεύτε πιστοί, επεργασώμεθα προθύμως τῷ Δεσπότῃ, νέμει γάρ τοῖς δούλοις τόν πλούτον, καί αναλόγως ἕκαστος, πολυπλασιάζωμεν, τό τῆς χάριτος τάλαντον. Ο μέν σοφίαν κομιεῖτω, δι' ἔργων ἀγαθῶν. Ο δέ λειτουργίαν λαμπρότητος ἐπιτελείσθω, κοινωνεῖτω δέ τού λόγου, πιστος τῷ ἀμυήτῳ, καί σκορπιζέτω τόν πλούτον, πένησιν ἄλλος, ούτω γάρ τό δάνειον πολυπλασιάζομεν, καί ὡς οἰκονόμοι πιστοί τῆς χάριτος, δεσποτικῆς χαράς ἀξιωθώμεν, αὐτῆς ἡμᾶς καταξίωσον, Χρίστε ὁ Θεός, ὡς φιλόανθρωπος.

Ὅταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ μετ' Ἀγγελικῶν Δυνάμεων, καί καθίσῃς ἐν θρόνῳ Ἰησοῦ διακρίσεως, μή με Ποιμήν ἀγαθὴ διαχωρίσης, οδοῦς δεξιᾶς γάρ οἶδας, διεστραμμέναι δέ εἰσιν αἱ εὐώνυμοι, μή οὖν ἐρίφοις με, τόν τραχύν τῇ ἀμαρτία συναπολέσης, ἀλλὰ τοῖς ἐκ δεξιῶν, συναριθμήσας προβάτοις, σώσόν με ὡς φιλόανθρωπος.

Ὁ Νυμφίος ὁ κάλλει ωραῖος, παρά πάντας ἀνθρώπους, ὁ συγκαλέσας ἡμᾶς, πρὸς ἐστίασιν πνευματικὴν τού νυμφώνός σου, τήν δυσείμονά μου μορφήν, τῶν πταισμάτων ἀπαμφίασον, τῇ μεθέξει τῶν παθημάτων σου, καί στολήν δόξης κοσμήσας, τῆς σῆς ωραιότητος, δαιτυμόνα φαιδρόν ἀνάδειξον, τῆς Βασιλείας σου ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος βαρύς

Ἰδοὺ σοι τό τάλαντον, Δεσπότης ἐμπιστεύει ὁ ψυχὴ μου, φόβῳ δέξαι τό χάρισμα, δάνεισαι τῷ δεδωκότι, διάδος πτωχοῖς, καί κτήσαι φίλον τόν Κύριον, ἵνα στής ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ φωνῆς. Εἰσελθε ἐν δόξῃ, καί ἀκούσης μακαρίας δούλε, ἐἰς τήν χαράν τού Κυρίου σου, Αὐτῆς ἀξίωσόν με, Σωτὴρ τόν πλανηθέντα, διὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

**Τροπάριον τῆς Προφητείας
Ἦχος α'**

Τοῖς ἀμέτρως πταίοῦσι, πλουσίως συγχώρησον Σωτὴρ, ἀξίωσον ἡμᾶς, ἀκατακρίτως προσκυνῆσαί σου τήν ἁγίαν Ἀνάστασιν, πρεσβεΐαις τῆς ἀχράντου σου Μητρός, μόνε πολυέλεε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρκθ'

Ὅτι παρά τῷ Κυρίῳ τό έλεος, καί πολλή παρ αὐτῷ λύτρωσις.

Στίχ. Εκ βαθέων εκέκραξά σοι Κύριε.

Προφητείας Ιεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α', 21-28)

Εν τῷ πορεύεσθαι τά ζῶα, εμπορεύοντο καί οἱ τροχοί, καί εν τῷ εστάναι αὐτά, εισηήκεισαν, καί εν τῷ εξαίρειν αὐτά ἀπό τῆς γῆς, ἐξ ἤροντο σὺν αὐτοῖς καί οἱ τροχοί, διότι πνεῦμα ζωῆς ἦν εν τοῖς τροχοῖς καί ὁμοίωμα ὑπέρ κεφαλῆς αὐτῶν τῶν ζῶων, ὡσεὶ στερέωμα, ὡς ὅρασις κρυστάλλου, ἐκτεταμένον ἐπὶ τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐπάνωθεν, καί ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερουσόμεναι ἐτέρα τῇ ἐτέρα, ἐκάστω δύο συνεζευγμέναι, καί επικαλύπτουσαι τά σώματα αὐτῶν. Καί ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν πτερύγων αὐτῶν, εν τῷ πτερύσσεσθαι αὐτά, ὡς φωνὴν ὕδατος πολλοῦ, καί ὡς φωνὴν Θεοῦ Σαδαιῖ ικανοῦ, εν τῷ πορεύεσθαι αὐτά, φωνὴ τοῦ λόγου, ὡς παρεμβολῆς, καί εν τῷ εστάναι αὐτά, φωνὴ κατέπαυον αἱ πτέρυγες αὐτῶν. Καί ἰδοὺ φωνὴ ὑπεράνωθεν τοῦ στερεώματος, τοῦ ὄντος ὑπέρ κεφαλῆς αὐτῶν, εν τῷ εστάναι αὐτά, ἀνίεντο αἱ πτέρυγες αὐτῶν, καί ὑπεράνω τοῦ στερεώματος τοῦ ὑπέρ κεφαλῆς αὐτῶν, ὡς ὅρασις λίθου Σαπφείρου, ὁμοίωμα θρόνου ἐπ' αὐτοῦ, καί ἐπὶ τοῦ ὁμοιώματος τοῦ θρόνου, ὁμοίωμα ὡς εἶδος ἀνθρώπου ἀνωθεν. Καί εἶδον ὡς ὄψιν ἡλέκτρου, ὡς ὅρασιν πυρός ἔσωθεν αὐτοῦ κύκλῳ, ἀπὸ ὁράσεως ὀσφύος καί ἐπάνω, καί ἀπὸ ὁράσεως ὀσφύος ἕως κάτω, εἶδον ὅρασιν πυρός, καί τό φέγγος αὐτοῦ κύκλῳ, ὡς ὅρασις τόξου, ὅταν ἢ εν τῇ νεφέλῃ, εν ἡμέρᾳ νεοῦ, οὕτως ἡ στάσις τοῦ φέγγους κύκλωθεν. Αὕτη ἡ ὅρασις ὁμοιώματος δόξης Κυρίου.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρλ'

Ελπισάτω Ισραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νύν, καί ἕως τοῦ αἰῶνος.

Στίχ. Κύριε, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδία μου.

τ94 [top](#)

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τὸν Προοιμιακόν καί τά, Πρὸς Κύριον, εἰς τό, Κύριε
εκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν τά εἰς τοὺς Αἶνους, ὡς
εφεξῆς, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'

Εν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἀγίων σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; ἐάν γάρ τολμήσω συνεισελθεῖν εἰς τόν νυμφώνα, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου, καί δέσμιος ἐκβαλούμαι ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων, καθάρισον Κύριε, τόν ρύπον τῆς ψυχῆς μου, καί σῶσόν με ὡς φιλόανθρωπος. (Δίς)

Ἦχος β'

Ὁ τῆ ψυχῆς ραθυμία νυστάξας, οὐ κέκτημαι Νυμφίε Χριστέ, καιομένην λαμπάδα τὴν ἐξ ἀρετῶν, καί νεάνισιν ὠμοιώθην μωραῖς, ἐν καιρῷ τῆς ἐργασίας ρεμβόμενος, τὰ σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν σου, μή κλείσης μοι Δέσποτα, ἀλλ' ἐκτινάξας μου τόν ζοφερόν ὕπνον ἐξανάστησον, καί ταῖς φρονίμοις συνεισάγαγε Παρθένοις, εἰς νυμφῶνα τόν σόν, ὅπου ἦχος καθαρὸς εορταζόντων, καί βοώντων ἀπαύστως. Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Ἦχος δ'

Τοῦ κρύψαντος τό τάλαντον, τὴν κατάκρισιν, ἀκούσασα ψυχὴ, μή κρυπτε λόγον Θεοῦ, κατάγγελλε τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ἵνα πλεονάζουσα τό χάρισμα, εἰσέλθῃς, εἰς τὴν χαράν τοῦ Κυρίου σου. (Δίς)

Ἦχος πλ. β'

Δεῦτε πιστοί, ἐπεργασώμεθα προθύμως τῷ Δεσπότη, νέμει γάρ τοῖς δούλοις τόν πλούτον, καί ἀναλόγως ἕκαστος, πολυπλασιάζωμεν, τό τῆς χάριτος τάλαντον. Ὁ μὲν σοφίαν κομιεῖτω, δι' ἔργων ἀγαθῶν. Ὁ δὲ λειτουργίαν λαμπρότητος ἐπιτελείσθω, κοινωνεῖτω δὲ τοῦ λόγου, πιστος τῷ ἀμυήτῳ, καί σκορπιζέτω τόν πλούτον, πένησιν ἄλλος, οὕτω γάρ τό δάνειον πολυπλασιάζομεν, καί ὡς οἰκονόμοι πιστοί τῆς χάριτος, δεσποτικῆς χαρὰς ἀξιοθώμεν, αὐτῆς ἡμᾶς καταξίωσον, Χριστε ὁ Θεός, ὡς φιλόανθρωπος. (Δίς)

Ὅταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ μετ' Ἀγγελικῶν Δυνάμεων, καί καθίσῃς ἐν θρόνῳ Ἰησοῦ διακρίσεως, μή με Ποιμὴν ἀγαθὴ διαχωρίσης, οδοὺς δεξιὰς γὰρ οἶδας, διεστραμμέναι δὲ εἰσὶν αἱ εὐώνυμοι, μή οὖν ἐρίφοις με, τόν τραχύν τὴν ἀμαρτία συναπολέσης, ἀλλὰ τοῖς ἐκ δεξιῶν, συναριθμήσας προβάτοις, σῶσόν με ὡς φιλόανθρωπος.

Ὁ Νυμφίος ὁ κάλλει ὡραῖος, παρά πάντας ἀνθρώπους, ὁ συγκαλέσας ἡμᾶς, πρὸς ἐστίασιν πνευματικὴν τοῦ νυμφῶνός σου, τὴν δυσείμονά μου μορφήν, τῶν πταισμάτων ἀπαμφιάσων, τὴ μεθέξει τῶν παθημάτων σου, καί στολὴν δόξης κοσμήσας, τῆς σῆς ὡραιότητος, δαιτυμόνα φαιδρόν ἀνάδειξον, τῆς Βασιλείας σου ὡς

εύσπλαγχνος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος βαρύς

Ἰδού σοι τό τάλαντον, Δεσπότης ἐμπιστεύει ο ψυχὴ μου, φόβω δέξαι τό χάρισμα, δάνεισαι τῷ δεδωκότι, διάδος πτωχοῖς, καί κτήσαι φίλον τόν Κύριον, ἵνα στής ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ φωνῆς. Εἰσελθε ἐν δόξῃ, καί ἀκούσης μακαρίας δούλε, εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου, Αὐτῆς ἀξιώσόν με, Σωτήρ τόν πλανηθέντα, διὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρλα'

Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου, σύ καί ἡ κιβωτός τοῦ ἁγιάσματος σου.

Στίχ. Μνήσθητι Κύριε, τοῦ Δαυῖδ, καί πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

**Τῆς Εξόδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Β', 5-10)**

Κατέβη ἡ θυγάτηρ Φαραῶ λούσασθαι ἐπὶ τόν ποταμόν, καί αἱ ἄβραι αὐτῆς παρεπορεύοντο παρά τόν ποταμόν. Καί ἰδούσα θίβην ἐν τῷ ἔλει, ἀποστείλασα τήν ἄβραν, ἀνείλετο αὐτήν. Ἀνοίξασα δέ, Ὁρά παιδίον κλαῖον ἐν τῇ θίβῃ, καί ἐφείσατο αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Φαραῶ, καί ἔφη. Ἀπό τῶν παιδίων τῶν Εβραίων τούτο. Καί εἶπεν ἡ ἀδελφή αὐτοῦ τῇ θυγατρὶ Φαραῶ, θέλεις καλέσω σοι γυναῖκα τροφεύουσαν ἐκ τῶν Εβραίων, καί θηλάσει σοι τό παιδίον. Καί εἶπεν αὐτῇ ἡ θυγάτηρ, Φαραῶ, πορεύου. Ἐλθούσα δέ ἡ νεάνις, ἐκάλεσε τήν μητέρα τοῦ παιδίου. Εἶπε δέ πρὸς αὐτήν ἡ θυγάτηρ Φαραῶ. Διατήρησόν μοι τό παιδίον τούτο, καί θήλασόν μοι αὐτό, ἐγὼ δέ δώσω σοι τόν μισθόν. Ἐλαβε δέ ἡ γυνὴ τό παιδίον, καί ἐθήλαζεν αὐτό. Ἀνδρυνθέντος δέ τοῦ παιδίου, εἰσήγαγεν αὐτό πρὸς τήν θυγατέρα Φαραῶ. Καί ἐγενήθη αὐτῇ εἰς υἱόν, ἐπωνόμασε δέ τό ὄνομα αὐτοῦ, Μωϋσὴν, λέγουσα. Ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτόν ἀναιλόμην.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρλβ'

Ἰδού δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό;

Στίχ. Ὡς μύρον ἐπὶ κεφαλῆς, τό καταβαῖνον ἐπὶ πώγωννα.

**Ἰώβ τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α', 13-22)**

Ἐγένετο ὥς ἡ ἡμέρα αὕτη, οἱ υἱοὶ Ἰώβ, καί αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, ἥσθιον καί ἐπινον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ πρεσβυτέρου. Καί ἰδού ἄγγελος ἦλθε πρὸς Ἰώβ, καί εἶπεν αὐτῷ. Τά ζεύγη τῶν βοῶν ἡροτρία, καί αἱ θήλειαι ὄνοι ἐβόσκοντο ἐχόμεναι αὐτῶν, καί ἐλθόντες οἱ αἰχμαλωτεύοντες, ἠχμαλώτευσαν αὐτάς, καί τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν στόματι μαχαίρας, σωθεὶς δὲ ἐγὼ μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί

σοι. Ἐτι τούτου λαλούντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος πρὸς Ἰώβ, καὶ εἶπε. Πύρ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ κατέκαυσε τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς ποιμένας κατέκαυσεν ὁμοίως, καὶ σωθεὶς ἐγὼ μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἐτι τούτου λαλούντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος πρὸς Ἰώβ, καὶ λέγει αὐτῷ. Οἱ ἵππεῖς ἐποίησαν ἡμῖν ἀρχὰς τρεῖς, καὶ ἐκύκλωσαν τὰς καμήλους, καὶ ἠχμαλώτευσαν αὐτάς, καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν μαχαίραις, ἐσώθην δὲ ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἐτι τούτου λαλούντος, ἄλλος ἄγγελος ἔρχεται πρὸς Ἰώβ, λέγων. Τῶν υἱῶν σου καὶ τῶν θυγατέρων σου ἐσθιόντων καὶ πινόντων παρὰ τῷ υἱῷ σου, τῷ ἀδελφῷ αὐτῶν τῷ πρεσβυτέρῳ, ἐξαίφνης πνεῦμα μέγα ἦλθεν ἀπὸ τῆς ἐρήμου, καὶ ἥψατο τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς οἰκίας, καὶ ἔπεσεν ἡ οἰκία ἐπὶ τὰ παιδία σου, καὶ ἐτελεύτησαν, καὶ ἐσώθην ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Οὕτως ἀκούσας Ἰώβ, ἀναστάς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἐκείρατο τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ πεσὼν χαμαὶ προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπεν, Αὐτός γυμνός ἐξήλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνός καὶ ἀπελεύσομαι ἐκεῖ, ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο, ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο, εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἐν τούτοις πάσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ, οὐδὲν ἥμαρτεν Ἰώβ ἐναντὶ Κυρίου, οὐδὲ ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔδωκεν ἀφροσύνην τῷ Θεῷ.

Τό Ευαγγέλιον

Κατά Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος, Περί τῆς ἡμέρας ἐκείνης...

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ψάλλομεν τό Τριώδιον,
Ποῖημα Ἀνδρέου Κρήτης
Ὡδὴ γ' Ἦχος β' Ὁ Εἰρμός

Στειωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με,
γεωργέ τῶν καλῶν, φυτουργέ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Συντελείας ὁ καιρός, ἐπιστρέψωμεν λοιπόν, Χριστός διδάσκει, ἤξει
γάρ ἐν ριπῇ, ἤξει καὶ οὐ χρονιεῖ, κρίναι τὸν Κόσμον αὐτοῦ.

Τό αθρόον τῆς αὐτοῦ, παρουσίας ὁ Χριστός, δηλώνει εἰρήκει, τὴν τοῦ
Νῶε ποτέ, ἀπροσδόκητον φθοράν, ἐπενεχθεῖσαν τῇ γῇ.

Ηνεώχθη ο νυμφών, ευτρεπίσθη σύν αὐτῷ, ὁ θεῖος γάμος, ὁ Νυμφίος ἐγγύς, προσκαλούμενος ἡμᾶς, ἐτοιμασθώμεν λοιπόν.

Ἡ τοῦ Σίμωνος σκηνή, τὸν ἀχώρητον παντί, ἐχώρησέ σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ Γυνή ἀμαρτωλός, μύρω σε ἤλειψεν.

Εὐωδίας μυστικής, πληρουμένη ἡ Γυνή, τῆς πρὶν ἐρρύσθη, δυσωδίας Σωτήρ, τῶν πολλῶν ἀμαρτιῶν, μύρον γὰρ βρύεις ζωῆς.

Ἐπουράνιος τροφή, τῶν πεινῶντων ἡ ζωή, αὐτός υπάρχων, ἐιστιάθης Χριστέ, τοῖς ἀνθρώποις προδεικνύς, σὴν συγκατάβασιν.

Ὁ ἀγνώμων μαθητής, ἀθετήσας σε Χριστέ, τὴν σπείραν ὅλην, τῶν ἀνόμων λαβών, συνεκίνει κατὰ σοῦ, εἰς προδοσίαν τραπίεις.

Δόξα...

Σύν Πατρί σε τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, τὴν μίαν φύσιν, προσκυνῶ, καὶ ἀνυμνῶ, τοῖς προσώποις διαιρῶν, καὶ τῇ οὐσίᾳ ἐνών.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἡ τεκούσά σε Ἀμνάς, τὸν ποιμένα καὶ ἀμνόν, αἰὶ πρεσβεύει, Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὑπὲρ πάντων γηγενῶν, τῶν πιστευόντων εἰς σέ.

Κάθισμα Ἦχος α'

Χορός Ἀγγελικός

Ἰδοὺ τὸ πονηρόν, βουλευτήριον ὄντως, συνήκται δυσμενῶς, ὡς κριτὸν κατακρίναι, τὸν ἄνω καθεζόμενον, ὡς κριτὴν πάντων Κύριον, νῦν αθροίζεται, σύν τῷ Πιλάτῳ Ἡρώδῃ, Ἄννας ἅμα τε, καὶ Καϊάφας ἐτάσαι, τὸν μόνον μακρόθυμον.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **(Δίς)**

Οὐκ ἀγνοῶν τὸν καιρόν, τῆς ἡμῶν συντελείας, ὁ κρατῶν τοὺς αἰῶνας, τὴν ἡμέραν ἀγνοεῖν, προέφησεν ἐκείνην, ἀλλ' ὅρους πάσι τιθεῖς, πρὸς μετροφροσύνην.

Ὅταν καθίσῃς κριτής, ἀφορίζων ὡς εἶπας, ὁ ποιμὴν τῶν προβάτων, τά ἐρίφια Σωτήρ, τῆς στάσεως ἐκείνης, μὴ ὑστερήσῃς ἡμᾶς, τῆς θείας

δεξιάς σου.

Σύ εἰ τό Πάσχα ημῶν, ο τυθεῖς υπέρ πάντων, ὡς ἀμνός καί θυσία, καί πταισμάτων ἱλασμός, καί σου τά θεία Πάθη, υπερυψούμεν Χριστέ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μύλωνι ἐοικέ σοι, καί ἀγρώ καί οἰκία, πᾶς ο βίος ψυχὴ μου, διό κτήσαι εἰς Θεόν, ἐτοίμην τήν καρδίαν, ἵνα μηδέν τῆς φθοράς, τῇ σαρκί καταλίπης.

Ου Φαρισαίοις Σωτήρ, ου τῷ Σίμωνι μόνω, κατηξίωσας ἅμα, εἰς ἐστίασιν ἐλθεῖν, ἀλλ' ἤδη καί τελῶναι, ομοῦ καί πόρναι, τήν σήν, ἀντλούσιν εὐσπλαγχνίαν.

Φιλαργυρίας ἐρών, ο προδότης Ιούδας, κενωθέντος τοῦ μύρου, ἐμελέτησε λοιπόν, τήν πράσιν τοῦ Δεσπότη, καί πρὸς ἀνόμους ἐλθῶν, τήν τιμὴν συνεφώνει.

Ὡ μακαρίων χειρῶν, ὦ τριχῶν καί χειλέων, τῶν τῆς σώφρονος Πόρνης! αἷς ἐπέχεε Σωτήρ, τό μύρον πρὸς σοὺς πόδας, ἐκμασσομένη αὐτοῦς, πυκνῶς καταφιλούσα, νακειμένω Γυνή, ἐπιστάσά σοι Λόγε, πρὸς τοὺς πόδας θρηνούσα, τό ἀλάβαστρον Σωτήρ, τοῦ μύρου κατεκένου, ἐπὶ τήν σήν κεφαλὴν, τοῦ ἀθανάτου μύρου.

Δόξα...

Σύν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν, καί τό ἅγιον Πνεῦμα, τήν ἁγίαν Τριάδα, ἐν θεότητι μιά, δοξάζομεν βοῶντες. Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ταῖς ἱκεσίαις Σωτήρ, τῆς ἀχράντου Μητρός σου, καί τῶν σῶν Ἀποστόλων, τά ἐλέη σου ἡμῖν, κατάπεμψον πλουσίως, καί τήν εἰρήνην τήν σήν, παράσχου τῷ λαῷ σου.

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμός

Τήν υπερφυῶς σαρκί, συλλαβούσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, τήν μόνην Θεοτόκον, μεγαλύνομεν πιστῶς. **(Δίς)**

Εργασίας ο καιρός, σωτηρίας ο σκοπός, τό τάλαντον λαβούσα, τήν ἀρχαίαν εἰκόνα, ψυχὴ μου ἐμπορεύου, τήν αἰώνιον ζωὴν.

Ὡς λαμπάδας φωτεινάς, κοσμηθέντες τὰς ψυχὰς, τῷ Νυμφίῳ
χωροῦντι, πρὸς τὸν ἀφθαρτον γάμον, πρὸ τοῦ τὴν θύραν κλείσαι,
συνεισέλθωμεν αὐτῷ.

Δείξαι θέλων Ἰησοῦ, τὸ υπερφυες τῆς σῆς, ταπεινώσεως πάσιν,
εἰσιτάθης ἐν οἴκῳ, τοῦ Σίμωνος δεῖπνήσας, τῶν πεινῶντων ἡ τροφή.

Ἄρτος ὧν ζωοποιός, εἰσιτάθης Ἰησοῦ, Σίμωνι Φαρισαίῳ, ἵνα Πόρνη
κερδήσῃ, τὴν ἀπρατὸν σου χάριν, τοῦ μύρου τὴ κενώσῃ.

Χεῖρες ἐμοὶ ρυπαραί, χεῖλη πόρνης ἐν ἐμοί, ἀναγνός μου ὁ βίος,
εφθαρμένα τὰ μέλη, ἀλλ' ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοά Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Επιστάσα ἡ Γυνὴ πρὸς τοὺς πόδας σου Σωτήρ, ἐπέχεε τὸ μύρον,
ευωδίας πληρούσα καὶ μύρου πληρουμένη, τοῦ τῶν ἔργων ἰλασμοῦ.

Αρωμάτων ευπορώ, ἀρετῶν δὲ ἀπορώ, ἃ ἔχω σοι προσάγω, δὸς
αὐτός ἀπερ ἔχεις καὶ ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοά Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Μύρον παρ' ἐμοὶ φθαρτόν, μύρον παρά σοί ζωής, μύρον γάρ ὀνομά
σοι, κενωθέν τοῖς ἀγίοις, ἀλλ' ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοά Πόρνη τῷ
Χριστῷ.

Δόξα...

Ἄναρχος εἰ ὁ Πατήρ, ἀκτιστος εἰ ὁ Υἱός, σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν
τὰ τρία τῇ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, εἷς Θεός ἀληθινός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, τῶν τιμώντων σε αεί, μὴ παύσῃ δυσωπούσα, τὸν ἐκ
σοῦ γεννηθέντα, ρυσθῆναί με κινδύνων, καὶ παντοίων πειρασμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τροπάριον

Ἦχος πλ. δ'

Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἐρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, καὶ μακάριος ὁ
δούλος, ὃν εὐρήσῃ γρηγοροῦντα, ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὐρήσῃ
ραθυμούντα. Βλέπε οὖν ψυχὴ μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς, ἵνα μὴ
τῷ θανάτῳ παραδοθῆς, καὶ τῆς Βασιλείας ἔξω κλεισθῆς, ἀλλὰ
ἀνάνηψον κράζουσα. Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεός, διὰ τῆς
Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς. **(ἐκ γ')**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Πόρνη προσήλθέ σοι, μύρα σύν δάκρυσι, κατακενούσά σου ποσί
Φιλάνθρωπε, καί δυσωδίας τών κακών, λυτρούται τή κελεύσει σου,
πνέων δέ τήν χάριν σου, μαθητής ο αχάριστος, ταύτην αποβάλλεται,
καί βορβόρω συμφύρεται, φιλαργυρία απεμπολών σε. Δόξα Χριστέ τή
ευσπλαγχνία σου.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Μετα τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ιούδας ο δόλιος, φιλαργυρίας ερών, προδοῦναί σε Κύριε, τόν
θησαυρόν τῆς ζωῆς, δολίως εμελέτησεν. Ὅθεν και παροινήσας, τρέχει
πρός Ιουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις. Τί μοι θέλετε δοῦναι, καγώ
παραδώσω υμῖν, εἰς τό σταυρώσαι αὐτόν;

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ἡ Πόρνη ἐν κλαυθμῷ, ἀνεβόα οἰκτίρμον, ἐκμάσσουσα θερμῶς, τοὺς
αχράντους σου πόδας, θριξί τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, καί ἐκ βάθους
στενάζουσα. Μή ἀπώση με, μηδέ βδελύξη Θεέ μου, ἀλλά δέξαι με,
μετανοούσαν, καί σώσον, ὡς ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... πάλιν τό αυτό

Τό κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαρτύρει ὁ ὄχλος...

Ὡδή γ' Ἦχος β' Ὁ Εἰρμός

Τῆς Πίστεως ἐν πέτρα με στερεώσας, ἐπλάτυνας τό στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, εὐφράνθη γάρ τό πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Εν κενοῖς τό συνέδριον τῶν ἀνόμων, καί γνώμη συναθροίζεται κακοτρόπῳ, κατάκριτον τόν ρύστην σε ἀποφῆναι Χριστέ, ὡ ψάλλομεν. Σύ εἰ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Τό δεινόν βουλευτήριον τῶν ἀνόμων, σκέπτεται, θεομάχου ψυχῆς ὑπάρχον, ὡς δύσχρηστον τόν δίκαιον ἀποκτείνει, Χριστόν, ὡ ψάλλομεν Σύ εἰ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Καταβασία

Τῆς Πίστεως ἐν πέτρα με στερεώσας, ἐπλάτυνας τό στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, εὐφράνθη γάρ τό πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ο υψωθεῖς

Υπέρ τήν Πόρνην Ἀγαθέ ἀνομησας, δακρύων ὄμβρους οὐδαμῶς σοι προσήξα, ἀλλά σιγή δεόμενος προσπίπτω σοι, πόθῳ ἀσπαζόμενος, τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ὅπως μοι τήν ἀφесιν, ὡς Δεσπότης παράσχῃς, τῶν οφλημάτων κράζοντι Σωτήρ. Ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου ρύσαί με.

Ο Οἶκος

Ο μετὰ τρίτον ουρανόν

Ἡ πρώτην ἄσωτος Γυνή, ἐξαίφνης σώφρων ὠφθη, μισήσασα τὰ ἔργα, τῆς αἰσχρᾶς αμαρτίας, καί ἡδονᾶς τοῦ σώματος, διενθυμουμένη τήν αἰσχύνην τήν πολλήν, καί κρίσιν τῆς κολάσεως, ἣν ὑποστώσι πόρνοι καί ἄσωτοι, ὧν περ πρότος πέλω, καί πτοοῦμαι, ἀλλ' ἐμμένῳ τῇ φαύλῃ συνηθείᾳ ὁ ἄφρων, ἡ Πόρνη δε γυνή, καί πτοηθείσα, καί σπουδάσασα ταχύ, ἦλθε βοῶσα πρὸς τόν Λυτρωτήν. Φιλάνθρωπε καί οἰκτίρμον, ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου ρύσαί με.

Συναξάριον

Τῇ ἁγίᾳ καί μεγάλη Τετάρτῃ, τῆς αλειψάσης τόν Κύριον μύρῳ Πόρνης γυναικός, μνείαν ποιεῖσθαι οἱ θειότατοι Πατέρες ἐθέσπισαν, ὅτι πρὸ τοῦ σωτηρίου Πάθους μικρόν τούτο γέγονε.

Στίχοι

- Γυνή, βαλοῦσα σώματι Χριστοῦ μύρον,
- Τῇν Νικοδήμου προύλαβε συμρναλόν.

Αλλ' ο τώ, νοητώ μυρω χρισθείς, Χριστέ ο Θεός, τών επιρρύτων παθών ελευθέρωσον, καί ελέησον ημάς, ως μόνος άγιος, καί φιλόανθρωπος. Αμήν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Ρήμα τυράννου, επεί υπερίσχυσεν, επταπλασίως κάμιнос, εξεκαύθη ποτέ, εν ή Παίδες ουκ εφλέχθησαν, βασιλέως πατήσαντες δόγμα, αλλ' εβόων. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Αποκενούσα, Γυνή μύρον έντιμον, δεσποτική καί θεία, φρικτή κορυφή, Χριστέ τών ιχνών σου επελάβετο, τών αχράντων, κεκραμέναις παλάμαις, καί εβόα. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Δάκρυσι πλύνει, τούς πόδας υπεύθυνος, αμαρτίαις τού πλάσαντος, καί εκμάσσει θριξί, διό τών εν βίω ου διήμαρτε, πεπραγμένων τής απολυτρώσεως, αλλ' εβόα. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ιερουργείται, τό λύτρον ευγνώμονι, εκ σωτηρίων σπλάγχχνων τε, καί δακρύων πηγής, εν ή διά τής εξαγορεύσεως, εκπλυθείσα ου κατησχύνετο, αλλ' εβόα. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον Καταβασία

Ρήμα τυράννου, επεί υπερίσχυσεν, επταπλασίως κάμιнос, εξεκαύθη ποτέ, εν ή Παίδες ουκ εφλέχθησαν, βασιλέως πατήσαντες δόγμα, αλλ' εβόων. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Ψυχαίς καθαραίς, καί αρρυπώτοις χείλεσι, δεύτε μεγαλύνωμεν τήν ακηλίδωτον, καί υπέραγνον Μητέρα τού Εμμανουήλ, δι' αυτής τώ εξ αυτής, προσφέροντες πρεσβειάν τεχθέντι. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Αγνώμων φανείς, καί πονηρός ζηλότυπος, δώρον αξιόθεον λογοπραγεί, δι' ού οφειλέσιον ελύθη αμαρτημάτων, καπηλεύων ο

δεινός, Ιούδας τήν φιλόθεον χάριν. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Λέγει πορευθείς, τοίς παρανόμοις άρχουσι. Τί μοι δούναι θέλετε καγώ Χριστόν υμίν, τόν ζητούμενον, τοίς θέλουσι παραδώσω; οικειότητα Χριστού, Ιούδας αντwsάμενος χρυσού. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Ω πηρωτικής, φιλαργυρίας άσπονδε! λήθης όθεν έτυχες, ότι ψυχής, ουδ' ός ισοστάσιος ο Κόσμος, ως εδιδάχθης, απογνώσει γάρ σαυτόν, εβρόχισας ανάψας προδότα. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Καταβασία

Ψυχαίς καθααίς, καί αρρυπώτοις χείλεσι, δεύτε μεγαλύνωμεν τήν ακηλίδωτον, καί υπέραγνον Μητέρα τού Εμμανουήλ, δι' αυτής τώ εξ αυτής, προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Εξαποστειλάριον

Ήχος γ'

Τόν νυμφώνά σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον, καί ένδυμα ουκ έχω, ίνα εισέλθω εν αυτώ, λάμπρυνόν μου τήν στολήν τής ψυχής, Φωτοδότα καί σώσόν με. (εκ γ')

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Ιδιόμελα Ήχος α'

Σέ τόν τής Παρθένου Υιόν, Πόρνη επιγνούσα Θεόν έλεγεν, εν κλαυθμώ δυσωπούσα, ως δακρύων άξια πράξασα. Διάλυσον τό χρέος, ως καγώ τούς πλοκάμους, αγάπησον φιλούσαν, τήν δικαίως μισουμένην, καί πλησίον τελωνών σε κηρύξω, Ευεργέτα φιλάνθρωπε.

Τό πολυτίμητον μύρον, η Πόρνη έμιξε μετά δακρύων, καί εξέχεεν εις τούς αχράντους πόδας σου, καταφιλου σα, εκείνην ευθύς εδικαίωσας, ημίν δε συγχώρησιν δώρησαι, ο παθών υπέρ ημών, καί σώσον ημάς.

Ότε η αμαρτωλός, προσέφερε τό μύρον, τότε ο μαθητής, συνεφώνει τοίς παρανόμοις, η μέν έχαιρε κενούσα τό πολύτιμον, ο δέ έσπευδε πωλήσαι τόν ατίμητον, αύτη τόν Δεσπότην επεγίνωσκεν, ούτος τού Δεσπότου εχωρίζετο, αύτη ηλευθερούτο, καί ο Ιούδας δούλος εγεγόνει τού εχθρού, δεινόν η ραθυμία! μεγάλη η μετάνοια! ήν μοι

δώρησαι Σωτήρ, ο παθών υπέρ ημών, καί σώσον ημάς.

Ὡ τῆς Ιούδα αθλιότητος! εθεώρει τὴν Πόρνην φιλούσαν τὰ ἴχνη, καί εσκέπτετο δόλω, τῆς προδοσίας τὸ φίλημα, ἐκείνη τοὺς πλοκάμους διέλυσε, καί οὗτος τῷ θυμῷ ἐδεσμείτο, φέρων ἀντὶ μύρου, τὴν δυσώδη κακίαν, φθόνος γάρ οὐκ οἶδε, προτιμᾶν τὸ συμφέρον. Ὡ τῆς Ιούδα αθλιότητος! ἀφ' ἧς ρύσαι ὁ Θεὸς τὰς ψυχὰς ημῶν.

Δόξα... Ἦχος β'

Ἡ ἀμαρτωλὸς ἔδραμε πρὸς τὸ μύρον πριάσασθαι, πολύτιμον μύρον, τοῦ μυρίσαι τὸν ευεργέτην, καί τῷ μυρεψῷ εβόα. Δός μοι τὸ μύρον, ἵνα ἀλείψω καγὼ τὸν εξαλείψαντά μου πάσας τὰς ἀμαρτίας.

Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Ἡ βεβυθισμένη τῇ ἀμαρτίᾳ, εὐρέ σε λιμένα τῆς σωτηρίας, καί μύρον συν δάκρυσιν κενούσά σοι εβόα. Ἴδε ὁ τῶν ἀμαρτανόντων τὴν μετάνοιαν φέρων, ἀλλὰ Δέσποτα διάσωσόν με, ἐκ τοῦ κλύδωνος τῆς ἀμαρτίας, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

**Εἰς τὰ Απόστιχα
Ἰδιόμελα Ἦχος πλ. β'**

Σήμερον ὁ Χριστὸς, παραγίνεται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, καί γυνὴ ἀμαρτωλὸς προσελθούσα, τοῖς ποσίν ἐκυλινδοῦτο βοῶσα. Ἴδε τὴν βεβυθισμένην τῇ ἀμαρτίᾳ, τὴν ἀπηλπισμένην διὰ τὰς πράξεις, τὴν μὴ βδελυχθεῖσαν παρὰ τῆς σῆς ἀγαθότητος, καί δός μοι Κύριε, τὴν ἄφεσιν τῶν κακῶν, καί σώσόν με.

Ἦπλωσεν ἡ Πόρνη, τὰς τρίχας σοι τῷ Δεσπότη, ἠπλωσεν Ιούδας, τὰς χεῖρας τοῖς παρανόμοις, ἡ μὲν, λαβεῖν τὴν ἄφεσιν, ὁ δέ, λαβεῖν ἀργύρια. Διὸ σοι βοῶμεν, τῷ πρᾶθέντι καί ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, Κύριε δόξα σοι.

Προσῆλθε Γυνὴ δυσώδης καί βεβορβορωμένη, δάκρυα προχέουσα ποσὶ σοι Σωτήρ, τὸ Πάθος καταγγέλλουσα. Πῶς ατενίσω σοι τῷ Δεσπότη; αὐτὸς γάρ ἐλήλυθας, σώσαι πόρνην, ἐκ βυθοῦ θανούσάν με ἀνάστησον, ὁ τὸν Λάζαρον ἐγείρας, ἐκ τάφου τετραήμερον, δέξαι μέ τὴν τάλαιναν, Κύριε καί σώσόν με.

Ἡ ἀπεγνωσμένη διὰ τὸν βίον, καί ἐπεγνωσμένη διὰ τὸν τρόπον, τὸ μύρον βαστάζουσα, προσῆλθέ σοι βοῶσα. Μὴ με τὴν πόρνην ἀπορρίψῃς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, μὴ μου τὰ δάκρυα παρίδῃς, ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων, ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦσαν, ἣν οὐκ ἀπώσω

αμαρτάνουσαν Κύριε, διά τό μέγα σου έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ιδιόμελον

Ήχος πλ. δ'

Ποίημα Κασσιανής Μοναχής

Κύριε, η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα Γυνή, τήν σήν αισθομένη θεότητα, μυροφόρου αναλαβούσα τάξιν, οδυρομένη μύρα σοι, πρό τού ενταφιασμού κομίζει. Οίμοι! λέγουσα, οτι νύξ μοι, υπάρχει, οίστρος ακολασίας, ζοφώδης τε καί ασέληνος, έρως τής αμαρτίας. Δέξαι μου τās πηγάς τών δακρύων, ο νεφέλαις διεξάγων τής θαλάσσης τό ύδωρ, κάμφθητί μοι πρόσ τούς στεναγμούς τής καρδιάς, ο κλίνας τούς ουρανούς, τή αφάτω σου κενώσει, καταφιλήσω τούς αχράντους σου πόδας, αποσμήξω τούτους δέ πάλιν, τοίς τής κεφαλής μου βοστρύχοις, ών εν τώ Παραδείσω Εύα τό δειλινόν, κρότον τοίς ωσίν ηχηθείσα, τώ φόβω εκρύβη. Αμαρτιών μου τά πλήθη καί κριμάτων σου αβύσσους, τίς εξιχνιάσει ψυχοσώστα Σωτήρ μου; Μή με τήν σήν δούλην παρίδης, ο αμέτρητον έχων τό έλεος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος β'

Σήμερον τό πονηρόν συνήχθη συνέδριον, καί κατά σου κενά εμελέτησε, σήμερον εκ συμφώνου, τόν βρόχον Ιούδας αρραβωνίζεται. Καϊάφας δέ άκων ομολογεί, ότι είς υπέρ πάντων αναδέχη τό πάθος εκούσιον. Λυτρωτά ημών, Χριστέ ο Θεός δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος πλ. δ' Ψαλμός ρλγ'

Ευλογήσαι σε Κύριος εκ Σιών, ο ποιήσας τόν ουρανόν καί τήν γήν.

Στίχ. Ιδοϋ δή, ευλογείτε τόν Κύριον πάντες οι δούλοι Κυρίου.

Προφητείας Ιεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β', 3 - Γ', 3)

Είπε Κύριος πρόσ με. Υιέ ανθρώπου, εξαποστελώ εγώ σε πρόσ τούς υιούς Ισραήλ, τούς παραπικραίνοντάς με, οί τινες παρεπίκρανάν με, αυτοί καί οι πατέρες αυτών ηθέτησαν εις εμέ, έως, τής σήμερον ημέρας, καί υιοί σκληροπρόσωποι, καί στερεοκάρδιοι εγένοντο. Εγώ αποστελώ σε αυτούς, καί ερείς. Τάδε λέγει Κύριος. Εάν πρόσ άρα ακούσωσιν, ή πποηθώσι, διότι, οίκος παραπικραίνων εστί, καί γνώσονται, ότι προφήτης εί σύ εν μέσφ αυτών. Καί σύ, υιέ

ανθρώπου, μή φοβηθῇς αυτούς, μηδὲ εκστής ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, διο' τι παροιστρήσουσι, καὶ ἐπιστήσονται ἐπὶ σέ κύκλῳ, καὶ ἐν μέσῳ σκορπίων σύ κατοικεῖς, τοὺς λόγους αὐτῶν μή φοβηθῇς, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτῶν μή εκστής, διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστί, καὶ λαλήσεις τοὺς λόγους μου πρὸς αὐτούς, ἐὰν ἄρα ἀκούσωσιν ἢ πτοηθῶσιν, ὅτι οἶκος παραπικραίνων ἐστί. Καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, ἀκουε τοῦ λαλούντος πρὸς σέ, καὶ μή γίνου παραπικραίνων, καθὼς ὁ οἶκος ὁ παραπικραίνων, χάνε τὸ στόμα σου καὶ φάγε, ἃ ἐγὼ δίδωμί σοι. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ χεὶρ ἐκτεταμένη πρὸς με, καὶ ἐν αὐτῇ κεφαλὴς βιβλίου, καὶ ἀνείλισσεν αὐτὴν ἐνώπιόν μου, καὶ ἦν ἐν αὐτῇ γεγραμμένα τὰ ἐμπροσθεν, καὶ τὰ ὀπίσθεν, καὶ ἐγγράπτο ἐν αὐτῇ θρήνος, καὶ μέλος, καὶ οὐαί. Καὶ εἶπε πρὸς με. Υἱὲ ἀνθρώπου, κατάφαγε τὴν κεφαλίδά ταύτην, καὶ πορεύθητι καὶ λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ. Καὶ διήνοιξε τὸ στόμα μου καὶ ἐψώμισέ με τὴν κεφαλίδά ταύτην, καὶ εἶπε πρὸς με. Υἱὲ ἀνθρώπου, τὸ στόμα σου φάγεται, καὶ ἡ κοιλία σου πλησθήσεται τῆς κεφαλίδος ταύτης, τῆς δεδομένης εἰς σέ. Καὶ ἐφαγον αὐτὴν, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκάζον.

Προκείμενον Ἦχος β' Ψαλμός ρλδ'

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου αἰνεῖτε δούλοι Κυρίου.

τ95 [τορ](#)

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, τά, Πρὸς Κύριον. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι' καὶ ψάλλομεν τὰ δέκα Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'

Σέ τὸν τῆς Παρθένου Υἱόν, Πόρνη ἐπιγνούσα Θεόν ἔλεγεν, ἐν κλαυθμῷ δυσωπούσα, ὡς δακρύων ἄξια πράξασα. Διάλυσον τὸ χρέος, ὡς καγὼ τοὺς πλοκάμους, ἀγάπησον φιλούσαν, τὴν δικαίως μισουμένην, καὶ πλησίον τελωνῶν σε κηρύξω, Εὐεργέτα φιλάνθρωπε.

Τὸ πολυτίμητον μύρον, ἡ Πόρνη ἔμιξε μετὰ δακρύων, καὶ ἐξέχεεν εἰς τοὺς ἀχράντους πόδας σου, καταφιλου σα, ἐκείνην εὐθύς ἐδικαίωσας, ἡμῖν δε συγχώρησιν δώρησαι, ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὅτε ἡ αμαρτωλὸς, προσέφερε τὸ μύρον, τότε ὁ μαθητὴς, συνεφώνει τοῖς παρανόμοις, ἡ μὲν ἔχαιρε κενούσα τὸ πολύτιμον, ὁ δὲ ἔσπευδε

πωλήσαι τόν ατίμητον, αὐτή τόν Δεσπότην επεγίνωσκεν, οὗτος τοῦ Δεσπότηου εχωρίζετο, αὐτή ηλευθερούτο, καί ο Ιούδας δούλος ἐγεγόνει τοῦ ἐχθροῦ, δεινόν ἢ ραθυμία! μεγάλη ἡ μετάνοια! ἦν μοι δώρησαι Σωτήρ, ο παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν, καί σώσον ἡμᾶς.

Ὡ τῆς Ιούδα ἀθλιότητος! ἐθεώρει τὴν Πόρνην φιλούσαν τὰ ἴχνη, καί ἐσκέπτετο δόλω, τῆς προδοσίας τὸ φίλημα, ἐκείνη τοὺς πλοκάμους διέλυσε, καί οὗτος τῷ θυμῷ ἐδεσμείτο, φέρων ἀντὶ μύρου, τὴν δυσώδη κακίαν, φθόνος γάρ οὐκ οἶδε, προτιμᾶν τὸ συμφέρον. Ὡ τῆς Ιούδα ἀθλιότητος! ἀφ' ἧς ρύσαι ο Θεὸς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'

Ἡ ἀμαρτωλὸς ἔδραμε πρὸς τὸ μύρον πριάσασθαι, πολύτιμον μύρον, τοῦ μυρίσαι τὸν ευεργέτην, καί τῷ μυρεψῷ ἐβόα. Δὸς μοι τὸ μύρον, ἵνα ἀλείψω καγὼ τὸν ἐξαλείψαντά μου πάσας τὰς ἀμαρτίας.

Ἦχος πλ. β'

Ἡ βεβυθισμένη τῇ ἀμαρτίᾳ, εὐρέ σε λιμένα τῆς σωτηρίας, καί μύρον συν δάκρυσιν κενούσά σοι ἐβόα. Ἴδε ο τῶν ἀμαρτανόντων τὴν μετάνοιαν φέρων, ἀλλὰ Δέσποτα διάσωσόν με, ἐκ τοῦ κλύδωνος τῆς ἀμαρτίας, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἦχος πλ. β'

Σήμερον ο Χριστὸς, παραγίνεται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, καί γυνὴ ἀμαρτωλὸς προσελθούσα, τοῖς ποσὶν ἐκυλινδούτο βοῶσα. Ἴδε τὴν βεβυθισμένην τῇ ἀμαρτίᾳ, τὴν ἀπηλπισμένην διὰ τὰς πράξεις, τὴν μὴ βδελυχθεῖσαν παρὰ τῆς σῆς ἀγαθότητος, καί δὸς μοι Κύριε, τὴν ἄφεσιν τῶν κακῶν, καί σώσόν με.

Ἦπλωσεν ἡ Πόρνη, τὰς τρίχας σοι τῷ Δεσπότη, ἠπλωσεν Ιούδας, τὰς χεῖρας τοῖς παρανόμοις, ἡ μὲν, λαβεῖν τὴν ἄφεσιν, ο δέ, λαβεῖν ἀργύρια. Διὸ σοι βοῶμεν, τῷ πρᾶθέντι καί ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, Κύριε δόξα σοι.

Προσῆλθε Γυνὴ δυσώδης καί βεβορβορωμένη, δάκρυα προχέουσα ποσὶ σοι Σωτήρ, τὸ Πάθος καταγγέλλουσα. Πῶς ἀτενίσω σοι τῷ Δεσπότη; αὐτὸς γάρ ἐλήλυθας, σώσαι πόρνην, ἐκ βυθοῦ θανούσάν με ἀνάστησον, ο τόν Λάζαρον ἐγείρας, ἐκ τάφου τετραήμερον, δέξαι μέ τὴν τάλαιναν, Κύριε καί σώσόν με.

Ἡ ἀπεγνωσμένη διὰ τὸν βίον, καί ἐπεγνωσμένη διὰ τὸν τρόπον, τὸ μύρον βαστάζουσα, προσῆλθέ σοι βοῶσα. Μὴ με τὴν πόρνην ἀπορρίψῃς, ο τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, μὴ μου τὰ δάκρυα παρίδῃς, ἡ

χαρά τών Αγγέλων, αλλά δέξαι με μετανοούσαν, ἥν οὐκ ἀπώσω
αμαρτάνουσαν Κύριε, διὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς αμαρτίαις περιπεσούσα Γυνή, τήν σήν αισθομένη
θεότητα, μυροφόρου αναλαβούσα τάξιν, οδυρομένη μύρα σοι, πρό
τού ἐνταφιασμοῦ κομίζει. Οἱμοι! λέγουσα, ὅτι νύξ μοι, ὑπάρχει,
οἶστρος ἀκολασίας, ζοφώδης τε καί ἀσέληνος, ἔρωσ τῆς αμαρτίας.
Δέξαι μου τὰς πηγὰς τών δακρύων, ὁ νεφέλαις διεξάγων τῆς
θαλάσσης τό ὕδωρ, κάμφθητί μοι πρός τούς στεναγμούς τῆς καρδίας,
ὁ κλῖνας τούς ουρανοῦς, τῇ ἀφάτῳ σου κενώσει, καταφιλήσω τούς
αχράντους σου πόδας, ἀποσμήξω τούτους δέ πάλιν, τοῖς τῆς
κεφαλῆς μου βοστρύχοις, ὧν ἐν τῷ Παραδείσῳ Εὐά τό δειλινόν,
κρότον τοῖς ὡσὶν ἠχηθείσα, τῷ φόβῳ ἐκρύβη. Αμαρτιῶν μου τά
πλήθη καί κριμάτων σου ἀβύσσους, τίς ἐξιχνιάσει ψυχοσώστα Σωτήρ
μου; Μή με τήν σήν δούλην παρίδης, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τό ἔλεος.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρλε'

Εξομολογείσθε τῷ Θεῷ τού ουρανοῦ.

Στίχ. Εξομολογείσθε τῷ Θεῷ τών Θεών.

**Τῆς Εξόδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Β', 11-23)**

Εν ταῖς ἡμέραις ταῖς πολλαῖς ἐκείναις, μέγας γενόμενος Μωϋσής,
εξήλθε πρός τούς ἀδελφούς αὐτοῦ, τούς υἱούς Ἰσραήλ. Κατανοήσας
δέ τόν πόνον αὐτῶν, ὁρά ἀνθρωπον Αἰγύπτιον, τύπτοντα τινά
Εβραῖον, τῶν εαυτοῦ ἀδελφῶν τῶν υἱῶν Ἰσραήλ. Περιβλεψάμενος δέ
ὦδε καί ὦδε, οὐχ ὁρά, οὐδένα, καί πατάξας τόν Αἰγύπτιον, ἐκρυσεν
αὐτόν ἐν τῇ ἄμμῳ. Εξελθὼν δέ τῇ ἡμέρᾳ τῇ δευτέρᾳ, ὁρά δύο ἀνδρας
Εβραίους, διαπληκτιζομένους, καί λέγει τῷ ἀδικούντι. Διατί σύ τύπτεις
τόν πλησίον; Ὁ δέ εἶπε. Τίς, σε κατέστησεν ἀρχοντα καί δικαστήν ἐφ'
ἡμᾶς; μή ἀνελεῖν με σύ θέλεις, ὅν τρόπον ἀνείλες χθές τόν Αἰγύπτιον;
Εφοβήθη δέ Μωϋσής, καί εἶπεν, Εἰ οὕτως ἐμφανες γέγονε τό ρῆμα
τούτο! Ἦκουσε δέ Φαραώ τό ρῆμα τούτο, καί ἐζήτηι ἀνελεῖν τόν
Μωϋσήν. Ἀνεχώρησε δέ Μωϋσής ἀπό προσώπου Φαραώ, καί
ῶκησεν ἐν γῇ Μαδιάμ, ἐλθὼν δέ εἰς γῆν Μαδιάμ, ἐκάθισεν ἐπὶ τού
φρέατος. Τῷ δέ ἱερεῖ Μαδιάμ ἦσαν ἐπτὰ θυγατέρες, ποιμαίνουσαι τά
πρόβατα τού πατρός αὐτῶν Ἰωθῶρ, παραγενόμεναι δέ ἡντλουν, ἕως
ἐπλησαν τὰς δεξαμενάς, ποτίσαι τά πρόβατα τού, πατρός αὐτῶν
Ἰωθῶρ. Παραγενόμενοι δέ οἱ ποιμένες, ἐξέβαλον αὐτάς. Ἀναστάς δέ
Μωϋσής ἐρρύσατο αὐτάς, καί ἡντλησεν αὐταῖς, καί ἐπότισε τά
πρόβατα αὐτῶν. Παρεγένοντο δέ πρός Ραγουήλ τὸν πατέρα αὐτῶν, ὁ

δέ εἶπεν αὐταῖς. Τί ὅτι εταχύνετε τοῦ παραγενέσθαι σήμερον; Αἱ δέ εἶπον. Ἄνθρωπος Αἰγύπτιος ἐρρύσατο ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ποιμένων, καὶ ἤντησεν ἡμῖν, καὶ ἐπότισε τὰ πρόβατα ἡμῶν, ὁ δέ εἶπε ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ. Καὶ ποῦ ἐστι; καὶ ἵνα τί οὕτω καταλελοίπατε τὸν ἄνθρωπον; καλέσατε οὖν αὐτόν, ὅπως φάγη ἄρτον. Κατωκίσθη δέ Μωϋσῆς παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ ἐξέδοτο Σεπφώραν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τῷ Μωϋσῇ γυναῖκα. Ἐν γαστρὶ δέ λαβούσα ἡ γυνή, ἔτεκεν υἱόν, καὶ ἐπωνόμασε Μωϋσῆς τὸ ὄνομα αὐτοῦ Γηρσέμ, λέγων. Ὅτι πάροικός εἰμι ἐν γῇ αλλοτρία. Ἐτι δέ συλλαβούσα, ἔτεκεν υἱόν δεύτερον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ελιέζερ, λέγων. Ὁ γάρ Θεός τοῦ Πατρός μου βοηθός μου, καὶ ἐρρύσατό με ἐκ χειρὸς Φαραῶ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρλζ'

Κύριε, τὸ ἐλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδης.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

**Ἰὼβ τὸ Ανάγνωσμα
(Κεφ. Β' 1-10)**

Ἐγένετο δέ ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, καὶ ἦλθον οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστήναι ἐναντίον τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ Διάβολος ἦλθεν ἐν μέσῳ αὐτῶν, παραστήναι ἐναντίον τοῦ Κυρίου. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ. Πόθεν σύ ἔρχῃ; εἶπε δέ ὁ Διάβολος ἐναντίον Κυρίου. Διαπορευθεῖς τὴν ὑπ' οὐρανόν, καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν σύμπασαν, πάρειμι. Εἶπε δέ ὁ Κύριος πρὸς τὸν Διάβολον. Προσέσχεες τὸν θεράποντά μου Ἰὼβ, ὅτι οὐκ ἐστὶ κατ' αὐτόν, τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνθρωπος ὅμοιος αὐτῷ, ἄκακος, ἀληθινός, ἀμεμπτος, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντός κακοῦ; ἐτι δέ ἔχεται ἀκακίας, σύ δέ εἶπας, τὰ υπάρχοντα αὐτοῦ διακενῆς ἀπολέσαι. Ὑπολαβὼν δέ ὁ Διάβολος, εἶπε τῷ Κυρίῳ. Δέρμα ὑπὲρ δέρματος, καὶ πάντα ὅσα ὑπάρχει ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐκτίσει, οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ ἀποστείλας τὴν χεῖρά σου, ἅψαι τῶν ὀστέων αὐτοῦ, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ, ἢ μὴν εἰς πρόσωπον σε εὐλογήσει. Εἶπε δέ ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ. Ἰδοὺ παραδίδωμί σοι αὐτόν, μόνον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διαφύλαξον. Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου, καὶ ἔπαισε τὸν Ἰὼβ ἑλκεῖ πονηρῷ ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς. Καὶ ἔλαβεν ἐαυτῷ ὄστρακον, ἵνα τὸν ἰχῶρα ξύῃ, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας, ἔξω τῆς πόλεως. Χρόνου δέ πολλοῦ προβεβηκότος, εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ. Μέχρι τίνος καρτερήσῃ λέγων. Ἰδοὺ ἀναμένω χρόνον ἐτι μικρόν, προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου; ἰδοὺ γάρ ἠφάνισταί σου τὸ μνημόσυνον ἀπὸ τῆς γῆς, υἱοὶ καὶ θυγατέρες, ἐμῆς κοιλίας ὠδίνες καὶ πόνοι, οὓς εἰς τὸ κενόν ἐκοπίασα μετὰ μόχθων, σύ δέ αὐτός ἐν σαπρία

σκωλήκων κάθῃσαι, διανυκτερεύων αἶθριος, καγὼ πλανήτις καὶ
λάτρις, τόπον ἐκ τόπου περιερχομένη, καὶ οἰκίαν ἐξ οἰκίας,
προσδεχομένη τὸν ἥλιον πότε δύσεται, ἵνα ἀναπαύσωμαι τῶν
μόχθων μου, καὶ τῶν ὀδυνῶν, αἱ μὲ νῦν συνέχουσιν, ἀλλὰ εἶπόν τι
ρήμα πρὸς Κύριον, καὶ τελεύτα, ὁ δὲ ἐμβλέψας αὐτῇ, εἶπεν. Ἴνα τί,
ὥσπερ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν ἐλάλησας οὕτως; εἰ τὰ καλὰ
ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ υποίσωμεν; Ἐν τούτοις
πάσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ, οὐδὲν ἡμαρτεν ἰὼβ τοῖς χεῖλεσιν
ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Τό Ευαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον
Τοῦ Ἰησοῦ γενομένου ἐν Βηθανία...

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Τριῶδιον, Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης
Ὡδὴ δ' Ἦχος πλ. β'
Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης

Ἀνώγειν ἐστρωμένον, ἐδέξατό σε τὸν Κτίστην καὶ τοὺς συμμύστας,
καὶ αὐτοῦ τό Πάσχα ἐπετέλεσας, καὶ αὐτοῦ εἰργάσω τὰ μυστήρια,
αὐτοῦ γάρ τῶν δύο σταλέντων, νῦν Μαθητῶν σου, τό Πάσχα
ἡτοιμάσθη σοι.

Υπάγετε πρὸς τὸν δεῖνα, ὁ πάντα εἰδὼς προλέγει, τοῖς Ἀποστόλοις,
καὶ μακάριός ἐστιν ὅς δύναται, πιστῶς υποδέξασθαι τὸν Κύριον,
ἀνώγειν μὲν τὴν καρδίαν προετοιμάσας, καὶ δεῖπνον τὴν ευσέβειαν.

Ἡ γνώμη φιλαργυρίας, ὁ τρόπος σου ἀπονοίας, ἄφρον Ἰούδα,
πιστευθεὶς γάρ μόνος τό γλωσσόκομον, ὅλως οὐκ ἐκάμφθης πρὸς
συμπάθειαν, ἀλλ' ἐκλείσας τὰ τῆς σκληράς σου, καρδίας σπλάγχνα,
προδοῦς τὸν μόνον εὐσπλαγχνον.

Ἡ γνώμη τῶν θεοκτόνων, τὴ πράξει τοῦ φιλαργύρου συναρμοσθεῖσα,
ἡ μὲν πρὸς ἀναίρεσιν ὠπλίζετο, ἡ δὲ τὰ ἀργύρια ἐφείλκετο, ἀγχόνην
γάρ μεταμελείας τότε προκρίνας, κακῶς τοῦ ζῆν ἐστέρηται.

Τό φίλημα γέμει δόλου, τό χαίρέ σου ἐν μαχαίρα, πλάνε Ἰούδα, τὴ μὲν
γλώσση φθέγγῃ τὰ πρὸς ἐνωσιν, τὴ δὲ γνώμη νεύεις πρὸς διάστασιν,
προδοῦναι γάρ τοῖς παρανόμοις τὸν Εὐεργέτην, δολίως ἐμελέτησας.

Φιλείς καί πωλείς Ιούδα, ασπάζη καί ουκ οκλάζεις δόλω προστρέχων,
τίς μισών ασπάζεται τρισάθλιε; τίς φιλών εξωνείται τιμήματι; τό φίλημα
τής αναιδούς σου κακοβουλίας, ελέγχει τήν προαίρεσιν.

Δόξα...

Αμέριστον τή ουσία, ασύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογώ σε, τήν
τριαδικήν μίαν θεότητα, ως ομοβασίλειον καί σύνθρονον, βοώ σοι τό
Ἄσμα τό μέγα, τό εν υψίστοις, τρισσώς υμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η σύλληψις υπέρ λόγον, ο τόκος σου υπέρ φύσιν Θεογεννήτορ, η μέν
γάρ εκ Πνεύματος ου σπέρματος, η δέ νόμους φύσεως λανθάνουσα,
ως άφθορος καί υπέρ φύσιν, πάσης λοχείας, Θεός γάρ τό τικτόμενον.

Κάθισμα Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Συνεσθίων Δέσποτα, τοῖς Μαθηταῖς σου, μυστικῶς εδήλωσας, τήν
σὴν αγίαν τελευτήν, δι' ἧς φθοράς ελυτρώθημεν, οι τά σεπτά σου
τιμώντες Παθήματα.

Ωδή η'
Ὅν στρατιαί, ουρανών

Τήν νομικήν, εκπληρώσας πρόσταξιν, ο πλάκας τάς νομικάς, γράψας
εν Σινά, έφαγε μέν τό Πάσχα, τό πάλαι καί σκιώδες, γέγονε δέ πάσχα,
καί μυστική ζωοθυσία. (Δίς)

Τήν απ' αιώνος, κεκαλυμμένην Χριστός, σοφίαν μυσταγωγών, έδειξας
ομού, πάσι τοῖς Αποστόλοις, Σωτήρ επί τού δείπνου, ήν ταῖς
Εκκλησίαις, παρέδωκαν οι θεοφόροι.

Εἰς εξ υμῶν, δόλω παραδώσει με. Εβραίοις απεμπολῶν, ταύτη τή
νυκτί, τούτο Χριστός βοήσας, συνέχεε τούς φίλους, τότε εἰς πρός ένα,
διαπορών προσεκινείτο.

Ταπεινωθεῖς, δι' ημάς ο πλούσιος, τού δείπνου εξαναστάς, λέντιον
λαβών, τούτο περιεζώσω, καί κλῖνας τόν αυχένα, ένιψας τούς πόδας,
τών Μαθητών καί τού προδότου.

Τῆς υπέρ νούν, καί αφράστου γνώσεως, τό ύψος σου Ιησού, τίς μή
εκπλαγή, ότι πηλώ παρέστης, ο Κτίστης τών απάντων, νίπτων μέν
τούς πόδας, εκμάσσων δέ καί τώ λεντίω;

Ο Μαθητής, όν ηγάπα Κύριος, τώ στήθει αναπνεσών, έφη πρός αυτόν.
Τίς ο παραδιδούς σε; Χριστός δέ πρός εκείνον. Ούτος ο εμβάψας, εν
τώ τρυβλίω νύν τήν χείρα.

Ο Μαθητής τόν ψωμόν δεξάμενος, κατά τού άρτου χωρεί, πράσιν
μελετών, τρέχει πρός Ιουδαίους, λέγει τοίς παρανόμοις. Τί παρέχετε
μοι, καγώ υμίν αυτόν προδώσω;

Δόξα...

Ένα Θεόν, κατ' ουσίαν σέβομαι, τρείς υποστάσεις υμνώ, διοριστικώς,
άλλας αλλ' ουκ αλλοίας, επεί θεότης μία, εν τρισί τό κράτος, καί γάρ
Πατήρ, Υιός, καί Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ρύσαι ημάς, Ιησού Σωτήρ ημών, εκ πλάνης καί πειρασμού, καί τού
πονη ρού, δέχου τήν Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν απαύστως. Μήτηρ
γάρ υπάρχει, καί δύναται σε δυσωπήσαι.

Ωδή θ'

Ασπόρου συλλήψεως

Τό μέγα μυστήριον, τής σής ενανθρωπήσεως, επί τού δείπνου,
συνανακειμένου σου, τοίς Μύσταις Φιλάνθρωπε, ανακαλύψας έφης
Φάγετε άρτον τόν ζωτικόν, πίστει πίετε τό αίμα, κενωθέν τής
θεοπλεύρου σφαγής.

Σκηνή επουράνιος, εδείχθη τό ανώγειον, ένθα τό Πάσχα, Χριστός
επετέλεσε, τό δείπνον αναίμακτον, καί λογική λατρεία, η τράπεζα δέ
τών εκεί, τελεσθέντων μυστηρίων, νοητόν θυσιαστήριον.

Τό Πάσχα Χριστός εστι, τό μέγα καί σεβάσμιον, βρωθείς ως άρτος,
τυθείς δέ ως πρόβατον, αυτός γάρ ανήνεκται, υπέρ ημών θυσία,
αυτού τό Σώμα ευσεβώς, καί αυτού τό Αίμα πάντες, μυστικώς
μεταλαμβάνομεν.

Τόν άρτον ευλόγησας, ο Άρτος ο ουράνιος, ευχαριστήσας, Πατρί τώ
γεννήτορι, λαβών καί ποτήριον, τοίς Μαθηταίς edίδως. Λάβετε,
φάγετε βοών, τούτο μού εστι τό Σώμα, καί τό Αίμα τής αφθάρτου
ζωής.

Αμήν λέγων έφησε, τοίς κλήμασιν η άμπελος, τοίς Αποστόλοις,
Χριστός η αλήθεια, απ' άρτι ου μή πίω εκ τής αμπέλου πόμα, έως άν

πίω αυτό καινόν, εν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρός μου, μεθ' υμῶν τῶν κληρονόμων μου.

Πιπράσκεις τριάκοντα, ἀργύρων τόν ἀτίμητον, καί ου λογίζῃ, Ἰούδα παράνομε, τοῦ δείπνου τήν μύησιν, ἢ τόν σεπτόν νιπτήρα; Ὡ πῶς εἰς τέλος τοῦ φωτός, ολισθήσας πτώμα ἦλθες, τήν ἀγχόνην ἀσπασάμενος!

Τάς χείρας ἐξέτεινας, ἐν αἷς τόν ἄρτον ἔλαβες, τῆς ἀφθαρσίας, λαβεῖν τά ἀργύρια, τό στόμα πρὸς φίλημα, προσαγαγὼν δολίως, ἐν ᾧ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καί τό Αἷμα υπεδέξω, ἀλλ' οὐαί σοι! ὡς φησὶν ὁ Χριστός.

Χριστός ἐιστιάσατο, τόν Κόσμον ὁ οὐράνιος, καί θεῖος Ἄρτος. Δεῦτε οὖν φιλόχριστοι, πηλίνοις ἐν στόμασιν, ἀγναῖς δέ ταῖς καρδίαις, υποδεξώμεθα πιστῶς, τόν θυόμενον τό Πάσχα, ἐν ἡμῖν ἱερουργούμενον.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱόν ὑπερυψώσωμεν, τό θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς φῶς καί φῶτα καί ζωὴν, καί ζωάς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσιν τά πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παστάς ἐπουράνιος, καί Νύμφη αειπάρθενος, μόνη ἐδείχθης, Θεόν μέν βαστάσασα, τεκούσα δέ ἀτρέπτως, ἐκ σοῦ σεσαρκωμένον, διό' σε πάσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

**Τροπάριον
Ἦχος πλ. δ'**

Ὅτε οἱ ἐνδοξοὶ Μαθηταί, ἐν τῷ νιπτήρι τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβής, φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο, καί ἀνόμοις κριταῖς, σέ τόν δίκαιον Κριτὴν παραδίδωσι. Βλέπε χρημάτων ἐραστά, τόν διὰ ταῦτα ἀγχόνῃ χρησάμενον, φεύγε ἀκόρεστον ψυχὴν τήν Διδασκάλῳ τοιαῦτα τολμήσασαν. Ὁ περὶ πάντας ἀγαθός, Κύριε δόξα σοι. **(ἐκ γ')**

Τό Ευαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤγγιζεν ἡ εορτὴ τῶν Ἀζύμων...

Ο Κανών

Ποίημα Κοσμά Μοναχού Ωδή α' Ἦχος πλ. β' Ο Ειρμός

Τμηθείση τμάται, πόντος ερυθρός, κυματοτρόφος δε ξηραίνεται
βυθός, ο αυτός ομού αόπλοις γεγονώς βατός, καί πανοπλί ταις
τάφος. Ωδή δέ Θεοτερπής ανεμέλπετο. Ενδόξως δεδόξασται, Χριστός
ο Θεός ημών.

Η πανταιτία, καί παρεκτική ζωής, η άπειρος σοφία τού Θεού, ω
κοδόμησε τόν οίκον εαυτής, αγνής εξ απειράνδρου Μητρός, ναόν γάρ
σωματικόν περιθέμενος, ενδόξως, δεδόξασται, Χριστός ο Θεός ημών.

Μυσταγωγούσα, φίλους εαυτής, τήν ψυχοτρόφον ετοιμάζει τράπεζαν,
αμβροσίας δέ η όντως σοφία τού Θεού, κιννά κρατήρα πιστοίς.
Προσέλθωμεν ευσεβώς καί βοήσωμεν. Ενδόξως δεδόξασται, Χριστός
ο Θεός ημών.

Ακουτισθώμεν, πάντες οι πιστοί, συγκαλουμένης υψηλώ κηρύγματι,
τής ακτίστου καί εμφύτου σοφίας τού Θεού, βοά γάρ, Γεύσασθε καί
γνόντες, ότι χρηστός εγώ κράξατε. Ενδόξως δεδόξασται, Χριστός ο
Θεός ημών.

Καταβασία

Τμηθείση τμάται, πόντος ερυθρός, κυματοτρόφος δε ξηραίνεται
βυθός, ο αυτός ομού αόπλοις γεγονώς βατός, καί πανοπλί ταις
τάφος. Ωδή δέ Θεοτερπής ανεμέλπετο. Ενδόξως δεδόξασται, Χριστός
ο Θεός ημών.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Κύριος ών πάντων καί Κτίστης Θεός, τό κτιστόν ο απαθής,
πτωχεύσας σεαυτώ ήνωσας, καί τό Πάσχα, οίς έμελλες θανείν, αυτός
ών σεαυτόν προετίθης, Φάγετε βοών τό Σώμά μου, καί πίστει
στερεωθήσεσθε.

Ρύσιον παντός, τού βροτείου γένους, τό οικείον Αγαθέ, τούς σους
Μαθητάς επότισας, ευφροσύνης ποτήριον πλήσας, αυτός γάρ
σεαυτόν ιερούργεις, Πίετε βοών τό Αίμά μου, καί πίστει
στερεωθήσεσθε.

Ἄφρων ἀνὴρ, ὅς ἐν ὑμῖν προδότης, τοῖς οἰκείοις Μαθηταῖς προέφη, ὁ ἀνεξίκακος, οὐ μὴ γνώσῃται ταῦτα, καὶ οὗτος ἀσύνητος ὢν, οὐ μὴ συνήσῃ, ὅμως ἐν ἐμοὶ μέινετε, καὶ πίστει στερεωθήσεσθε.

Καταβασία

Κύριος ὢν πάντων καὶ Κτίστης Θεός, τό κτιστόν ο ἀπαθής,
πτωχεύσας σεαυτῷ ἠνώσας, καὶ τό Πάσχα, οἷς ἐμέλλες θανεῖν, αὐτός
ὢν σεαυτόν προετίθης, Φάγετε βοῶν τό Σώμά μου, καὶ πίστει
στερεωθήσεσθε.

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν Τάφον σου Σωτήρ

Ο λίμνας καὶ πηγάς, καὶ θαλάσσας ποιήσας, ταπείνωσιν ἡμάς,
ἐκπαιδεύων ἀρίστην, λεντίῳ ζωννύμενος, Μαθητῶν πόδας ἐνίψε,
ταπεινούμενος, υπερβολή ευσπλαγχνίας, καὶ ὑψῶν ἡμάς, ἀπό
βαράθρων κακίας, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Ἔτερον Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Ταπεινούμενος, δι' ευσπλαγχνίαν, πόδας ἐνίψας, τῶν Μαθητῶν σου,
καὶ πρὸς δρόμον θεῖον τούτους κατεύθυνας, ἀπαναινόμενος Πέτρος
δέ νίπτεσθαι, αὐθις τῷ θεῷ ὑπεῖκει προστάγματι, ἐκνιπτόμενος, καὶ
σοῦ ἐκτενῶς δεόμενος, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἔτερον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Συνεσθίων Δέσποτα, τοῖς Μαθηταῖς σου, μυστικῶς ἐδήλωσας, τὴν
παναγίαν σου σφαγὴν, δι' ἧς φθοράς ἐλυτρώθημεν, οἱ τὰ σεπτὰ σου,
τιμώντες Παθήματα.

Ὡδή δ' Ο Ειρμός

Προκατιδὼν ὁ Προφήτης, τοῦ μυστηρίου σου τό ἀπόρρητον, Χριστέ
προανεφώνησεν. Ἐθου κραταῖαν, ἀγάπησιν ἰσχύος, Πάτερ οἰκτίρμον,
τόν μονογενή, Υἱόν γάρ ἀγαθέ, ἰλασμόν εἰς τόν Κόσμον ἀπέστειλας.

Επὶ τό πάθος τό πάσι, τοῖς ἐξ Ἀδάμ πηγάσαν ἀπάθειαν, Χριστέ
μολῶν τοῖς φίλοις σου, εἶπας. Μεθ' ὑμῶν, τοῦ Πάσχα μετασχεῖν,
τούτου ἐπεθύμησα, τόν Μονογενή ἐπεὶ με ἰλασμόν, ὁ Πατήρ εἰς τόν
Κόσμον ἀπέστειλε.

Μεταλαμβάνων κρατήρος, τοῖς Μαθηταῖς ἐβόας Ἀθάνατε. Γεννήματος
ἀμπέλου δέ, πίομαι λοιπόν, οὐκέτι μεθ' ὑμῶν βιοτεύων, τόν
Μονογενή ἐπεὶ με ἰλασμόν, ὁ Πατήρ εἰς τόν Κόσμον ἀπέστειλε.

Πόμα καινόν υπέρ λόγον, εγώ φημι εν τή Βασιλεία μου, Χριστέ τοίς φίλοις πίομαι, ώστε γάρ θεοίς, Θεός υμίν, συνέσομαι είπας, τόν Μονογενή καί γάρ με ιλασμόν, ο Πατήρ εις τόν Κόσμον απέστειλε.

Καταβασία

Προκατιδών ο Προφήτης, τού μυστηρίου σου τό απόρρητον, Χριστέ προανεφώνησεν. Έθου κραταιάν, αγάπησιν ισχύος, Πάτερ οικτίρμον, τόν μονογενή, Υιόν γάρ αγαθέ, ιλασμόν εις τόν Κόσμον απέστειλας.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Τώ συνδέσμω τής αγάπης, συνδεόμενοι οι Απόστολοι, τώ δεσπόζοντι τών όλων, εαυτούς Χριστώ, αναθέμενοι, ωραίους πόδας εξαπενίζοντο, ευαγγελιζόμενοι πάσιν ειρήνην.

Η τό άσχετον κρατούσα, καί υπερώ ον εν αιθέρι ύδωρ, η αβύσσους χαλινούσα, καί θαλάσσας αναχαιτίζουσα, Θεού σοφία, ύδωρ Νιπτήρι βάλλει, πόδας αποπλύνει δέ δούλων Δεσπότης.

Μαθηταίς υποδεικνύει, ταπεινώσεως ο Δεσπότης τύπον, ο νεφέλαις δέ τόν πόλον περιβάλλων, ζώννυται λέντιον, καί κάμπτει γόνυ, δούλων εκπλύναι πόδας, ού εν τή χειρί πνοή πάντων τών όντων.

Καταβασία

Τώ συνδέσμω τής αγάπης, συνδεόμενοι οι Απόστολοι, τώ δεσπόζοντι τών όλων, εαυτούς Χριστώ, αναθέμενοι, ωραίους πόδας εξαπενίζοντο, ευαγγελιζόμενοι πάσιν ειρήνην.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Άβυσσος εσχάτη αμαρτημάτων, εκύκλωσέ με, καί τόν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ως ο Ιωνάς, τώ Δεσπότη βοώ σοι. Εκ φθοράς με ανάγαγε.

Κύριον φωνείτε, ώ Μαθηταί, καί Διδάσκαλόν με, καί γάρ πέφυκα. Σωτήρ εβόας, διό μιμείσθε τόν τύπον, όν τρόπον εν εμοί εθεάσασθε.

Ρύπόν τις μή έχων απορρυφθήναι, ου δείται πόδας, καθαροί ώ Μαθηταί υμείς δέ, αλλ' ουχί πάντες, ροπή γάρ ατάκτως, εξ υμών ενός μαίνεται.

Καταβασία

Άβυσσος εσχάτη αμαρτημάτων, εκύκλωσέ με, καί τόν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ως ο Ιωνάς, τώ Δεσπότη βοώ σοι. Εκ φθοράς με ανάγαγε.

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά ἄνω ζητῶν

Τόν ἄρτον λαβὼν, εἰς χεῖρας ο προδότης, κρυφίως αὐτάς, εκτείνει καὶ λαμβάνει, τὴν τιμὴν τοῦ πλάσαντος, ταῖς οικείαις χερσὶ τόν ἄνθρωπον, καὶ ἀδιόρθωτος ἐμείνεν, Ἰούδας ο δούλος καὶ δόλιος.

Ο Οἶκος

Τῇ μυστικῇ ἐν φόβῳ τραπέζῃ, προσεγγίσαντες πάντες, καθααῖς ταῖς ψυχαῖς, τόν ἄρτον υποδεξώμεθα, συμπαραμένοντες τῷ Δεσπότη, ἵνα ἴδωμεν τοὺς πόδας πῶς ἀπονίπτει τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκμάσσει τῷ λεντίῳ, καὶ ποιήσωμεν ὥσπερ κατῖδωμεν, ἀλλήλοις υποταγέντες, καὶ ἀλλήλων τοὺς πόδας ἐκπλύνοντες, αὐτὸς γάρ ο Χριστὸς οὕτως ἐκέλευσε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς ὡς προέφησεν, ἀλλ' οὐκ ἤκουσεν, Ἰούδας ο δούλος καὶ δόλιος.

Συναξάριον

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλη Πέμπτῃ, οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι θεῖοι Πατέρες, ἀλληλοδιαδόχως ἐκ τε τῶν θείων Ἀποστόλων, καὶ τῶν ἱερῶν Ευαγγελίων, παραδεδώκασιν ἡμῖν τέσσαρά τινα εορτάζειν, τόν ἱερόν Νιπτήρα, τόν μυστικόν Δείπνον (δηλαδή τὴν παράδοσιν τῶν καθ' ἡμᾶς φρικτῶν Μυστηρίων), τὴν υπερφυὰ Προσευχὴν, καὶ τὴν Προδοσίαν αὐτήν.

Στίχοι εἰς τόν ἱερόν Νιπτήρα

- Νίπτει Μαθητῶν ἐσπέρας Θεὸς πόδας,
- Οὐ πούς πατῶν ἦν εἰς Εδέμ δαίλης πάλαι.

Εἰς τόν Μυστικὸν Δείπνον

- Διπλούς ο Δείπνος, Πάσχα γάρ νόμου φέρει,
- Καὶ Πάσχα καινόν, Αἷμα. Σῶμα Δεσπότη.

Εἰς τὴν υπερφυὰ Προσευχὴν

- Προσεύχη, καὶ φόβητρα, θρόμβοι αἱμάτων,
- Χριστέ, προσώπου, παραιτούμενος δὴθεν
- θάνατον, ἐχθρόν ἐν τούτοις φενακίζων.

Εἰς τὴν Προδοσίαν

- Τί δαί μαχαιρῶν, τί ξύλων λαοπλάνοι,
- Πρὸς τό θανεῖν πρόθυμον εἰς Κόσμου λύτρον.

Τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ο Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ο Εἰρμός

Οι Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμίνου φλόγα οὐκ ἐπτηξαν ἀλλ' ἐν μέσῳ φλογὸς ἐμβληθέντες, ὁρσιζόμενοι ἔψαλλον. Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νευστάζων κάραν Ιούδας, κακὰ προβλέπων ἐκίνησεν, εὐκαιρίαν ζητῶν παραδοῦναι, τὸν Κριτὴν εἰς κατάκρισιν, ὅς πάντων ἐστὶ Κύριος, καὶ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Υμῖν ὁ Χριστὸς τοῖς φίλοις, ἐβόα. Εἰς παραδώσει με, εὐφροσύνης λαθόντες, ἀγωνία καὶ λύπη συνέιχοντο. Τίς οὗτος; φράσον λέγοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεθ' ὅστις ἐμοῦ τὴν χεῖρα, τρυβλίῳ βάλλει θρασύτητι, τούτῳ πλήν καλὸν ἦν, πύλας βίου περάσαι μηδέποτε, τούτον ὅς ἦν ἐδήλου δέ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία

Οι Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμίνου φλόγα οὐκ ἐπτηξαν ἀλλ' ἐν μέσῳ φλογὸς ἐμβληθέντες, ὁρσιζόμενοι ἔψαλλον. Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμός

Νόμων πατρῶων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος, κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου, καὶ συνημμένοι ὧ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρί, τοῦ κρατούντος ἐπάξιον ἀνέμελπον τὸν ὕμνον. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ δαιτυμόνες οἱ μακαριστοί, ἐν τῇ Σιών τῷ Λόγῳ προσκαρτερήσαντες, οἱ Απόστολοι παρείποντο, τῷ Ποιμένι ὡς ἄρνες, καὶ συνημμένοι, ὧ οὐκ ἐχωρίσθησαν Χριστῷ, θεῷ λόγῳ τρεφόμενοι, εὐχαρίστως ἐβόων. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νόμου φιλίας, ὁ δυσώνυμος, Ἰσκαριώτης γνώμη ἐπιλαθόμενος, οὓς ἐνίψατο ἡυτρέπισε πρὸς προδοσίαν πόδας, καὶ σοῦ ἐσθίων ἄρτον, Σῶμα θεῖον, ἐπήρε πτερνισμόν ἐπὶ σέ, Χριστέ, καὶ βοᾶν οὐ συνήκε. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐδεξιούτο τό λυτήριον, τῆς ἀμαρτίας σῶμα, ὁ ἀσυνείδητος, καὶ τό Αἷμα τό χέομενον, ὑπὲρ Κόσμου τό θεῖον, ἀλλ' οὐκ ἠδείτο πίνων, ὁ

επίπρασκε τιμής ου κακία προσώχθισε καί βοάν ου συνήκε. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά έργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

**Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Καταβασία**

Νόμων πατρῶων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος, κατέπτυσαν, προσταγῆς αλογίστου, καί συνημμένοι ὡς οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρί, τοῦ κρατούντος ἐπάξιον ἀνέμελπον τόν ὕμνον. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά έργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Ξενίας δεσποτικής, καί ἀθανάτου τραπέζης, ἐν υπερῶ τῷ τῷ, ταῖς ὑψηλαῖς φρεσί, πιστοί δεῦτε ἀπολαύσωμεν, ἐπαναβεβηκότα λόγον, ἐκ τοῦ Λόγου μαθόντες, ὅν μεγαλύνομεν.

Ἄπιτε τοῖς Μαθηταῖς, ὁ Λόγος ἔφη, τό Πάσχα ἐν υπερῶ τῷ τῷ, ὡς οὐκ ἐνιδρύεται, οἷς μυσταγωγῶ, σκευάσατε, ἀζύμῳ ἀληθείας λόγῳ, τό στερρόν δέ τῆς χάριτος μεγαλύνετε.

Δημιουργόν ὁ Πατήρ, πρό τῶν αἰώνων σοφίαν, γεννά ἀρχήν ὁδῶν με, εἰς έργα ἐκτίσει, τά νῦν μυστικῶς τελούμενα. Λόγος γάρ ἀκτιστος ὧν φύσει, τὰς φωνάς οἰκειοῦμαι, οὐ νῦν προσεῖληφα.

Ὡς ἄνθρωπος ὑπάρχω, οὐσία οὐ φαντασία, οὕτω Θεός τῷ τῷ τῷ τῷ ἀντιδόσεως, ἡ φύσις ἡ ἐνωθείσά μοι. Χριστόν ἕνα, διό με γινώτε, τά ἐξ ὧν, ἐν οἷς, ἄπερ πέφυκα σώζοντα.

Καταβασία

Ξενίας δεσποτικής, καί ἀθανάτου τραπέζης, ἐν υπερῶ τῷ τῷ, ταῖς ὑψηλαῖς φρεσί, πιστοί δεῦτε ἀπολαύσωμεν, ἐπαναβεβηκότα λόγον, ἐκ τοῦ Λόγου μαθόντες, ὅν μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Ἦχος γ'

Τόν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον, καί ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ. Λάμπρυνόν μου τήν στολήν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα, καί σώσόν με. (ἐκ γ')

Εἰς τοὺς Α ἰ ν ο υ ς

Ἰδιόμελα Ἦχος β'

Συντρέχει λοιπόν, τό συνέδριον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα τόν Δημιουργόν,

καί Κτίστην τών απάντων, Πιλάτω παραδώση, ώ τών ανόμων! ώ τών απίστων! ότι τόν ερχόμενον, κρίναι ζώντας καί νεκρούς, εις κρίσιν ευτρεπίζουσι, τόν ιώμενον τά πάθη, πρόσ πάθος ετοιμάζουσι. Κύριε μακρόθυμε, μέγα σου τό έλεος, δόξα σοι.

Ιούδας ο παράνομος Κύριε, ο βάψας εν τώ δείπνω χείρα, εν τώ τρυβλίω μετά σου, την εξέτεινεν ανόμως τάς χείρας, τού λαβείν αργύρια, καί ο τού μύρου λογισάμενος τιμήν, σέ τόν ατίμητον ουκ έφριξε πωλήσαι, ο τούς πόδας υφαπλώσας επί τό νίψαι, τόν Δεσπότην κατεφίλησε δολίως, εις τό προδούναι τοίς ανόμοις, χορού δέ Αποστόλων ριφείς, καί τά τριάκοντα ρίψας αργύρια, σου τήν τριήμερον Ανάστασιν ουκ είδε, δι' ής ελέησον ημάς.

Ιούδας ο προδότης δόλιος ών, δολίω φιλήματι παρέδωκε τόν Σωτήρα Κύριον, τόν Δεσπότην τών απάντων, ως δούλον πέπρακε τοίς παρανόμοις, ως πρόβατον επί σφαγήν, ούτως ηκολούθει, ο Αμνός ο τού Θεού, ο Υιός ο τού Πατρός, ο μόνος πολυέλεος.

Ιούδας ο δούλος καί δόλιος, ο μαθητής καί επίβουλος, ο φίλος καί διάβολος, εκ τών έργων απεφάνθη, ηκολούθει γάρ τώ Διδασκάλω, καί καθ' εαυτόν εμελέτησε τήν προδοσίαν, έλεγεν εν εαυτώ. Παραδώσω τούτον, καί κερδήσω τά συναχθέντα χρήματα, επεζήτει δέ καί τό μύρον πραθήναι, καί τόν Ιησούν δόλω κρατηθήναι, απέδωκεν ασπασμόν, παρέδωκε τόν Χριστόν, καί ως πρόβατον επί σφαγήν, ούτως ηκολούθει, ο μόνος εύσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν...

Όν εκήρυξεν Αμνόν Ησαΐας, έρχεται επί σφαγήν εκούσιον, καί τόν νώτον δίδωσιν εις μάστιγας, τάς σιαγόνας εις ραπίσματα, τό δέ πρόσωπον ουκ απεστράφη, από αισχύνης εμπτυσμάτων, θανάτω δέ ασχήμονι καταδικάζεται, πάντα ο αναμάρτητος εκουσίως καταδέχεται, ίνα πάσι δωρήσεται τήν εκ νεκρών ανάστασιν.

**Εις τά Απόστιχα
Ιδιόμελα Ήχος πλ. δ'**

Σήμερον τό κατά τού Χριστού πονηρόν συνήχθη συνέδριον, καί κατ' αυτού κενά εβουλεύσατο, παραδούναι Πιλάτω εις θάνατον τόν ανεύθυνον. Σήμερον τήν τών χρημάτων αγχόνην, Ιούδας εαυτώ περιτίθησι, και στερείται κατ' άμφω, ζωής προσκαίρου καί θείας. Σήμερον Καϊάφας, άκων προφητεύει, Συμφέρι λέγων, υπέρ τού λαού ένα απολέσθαι, ήλθε γάρ υπέρ τών αμαρτιών ημών τού παθείν, ίνα

ημάς ελευθερώση, εκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ο ἐσθίων ἄρτους μου ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμέ πτερνισμόν.

Σήμερον ὁ Ἰούδας, τό τῆς φιλοπτωχείας κρύπτει προσωπεῖον, καί τῆς πλεονεξίας ἀνακαλύπτει τήν μορφήν, οὐκέτι τῶν πενήτων φροντίζει, οὐκέτι τό μύρον πιπράσκει, τό τῆς αμαρτωλοῦ, ἀλλά τό ουράνιον μύρον, καί ἐξ αὐτοῦ νοσφίζεται τά ἀργύρια, τρέχει πρός Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις. Τί μοι θελετε δοῦναι, καγὼ ὑμῖν παραδῶσω αὐτόν. Ὡ φιλαργυρίας προδότου! εὐώνον ποιεῖται τήν πράσιν, πρός τήν γνώμην τῶν ἀγοραζόντων, τοῦ πωλουμένου τήν πραγματείαν ποιεῖται, οὐκ ἀκριβολογεῖται πρός τήν τιμήν, ἀλλ' ὡς δούλον φυγάδα ἀπεμπολεῖ, ἔθος γάρ τοῖς κλέπτουσι, ρίπτειν τά τίμια, νύν ἔβαλε τά ἅγια, τοῖς κυσίν ὁ μαθητής ἡ γάρ λύσσα τῆς φιλαργυρίας, κατὰ τοῦ ἰδίου Δεσπότη, μαίνεσθαι ἐποίησεν αὐτόν, ἤς τήν πείραν φύγωμεν, κράζοντες. Μακρόθυμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Ἐξεπορεύετο ἔξω, καί ἐλάλει ἐπὶ τό αὐτό.

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει, παράνομε Ἰούδα, νοσῶν γάρ φιλαργυρίαν, ἐκέρδησας μισανθρωπίαν, εἰ γάρ πλούτον ἠγάπας, τί τῷ περί πτωχείας διδάσκοντι ἐφοίτας; εἰ δέ καί ἐφίλεις, ἵνα τί ἐπώλεις τόν ἀτίμητον, προδιδούς εἰς μαιφονίαν. Φρίξον ἡλιε, στέναξον ἡ γῆ, καί κλονουμένη βόησον. Ἀνεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Λόγον παράνομον κατέθεντο κατ' ἐμοῦ.

Μηδεῖς ὡ πιστοί, τοῦ δεσποτικοῦ δεῖπνου ἀμύητος, μηδεῖς ὅλως ὡς ὁ Ἰούδας, δολίως προσίτω τῇ τραπέζῃ, ἐκεῖνος γάρ τόν ψωμόν δεξάμενος, κατὰ τοῦ ἄρτου ἐχώρησε, σχήματι μέν ὢν μαθητής, πράγματι δέ παρῶν φονευτής, τοῖς μέν Ἰουδαίοις συναγαλλόμενος, τοῖς δέ Ἀποστόλοις συναυλιζόμενος, μισῶν ἐφίλει, φιλῶν ἐπώλει, τόν εξαγοράσαντα ἡμᾶς τῆς κατάρας, τόν Θεόν καί Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα...

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει, παράνομε Ἰούδα, νοσῶν γάρ φιλαργυρίαν, ἐκέρδησας μισανθρωπίαν, εἰ γάρ πλούτον ἠγάπας, τί τῷ περί πτωχείας διδάσκοντι ἐφοίτας; εἰ δέ καί ἐφίλεις, ἵνα τί ἐπώλεις τόν ἀτίμητον, προδιδούς εἰς μαιφονίαν. Φρίξον ἡλιε, στέναξον ἡ γῆ,

καί κλονουμένη βόησον. Ανεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Μυσταγωγών σου Κύριε τούς Μαθητάς, ἐδίδασκες λέγων. ὦ φίλοι, οράτε, μηδεὶς υμᾶς χωρίσει μου φόβος, εἰ γάρ πάσχω, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, μή οὖν σκανδαλίζεσθε ἐν ἐμοί, οὐ γάρ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καί δοῦναι τὴν ψυχὴν μου, λύτρον ὑπὲρ τοῦ Κόσμου. Εἰ οὖν υμεῖς φίλοι μου ἐστέ, ἐμὲ μιμείσθε, ὁ θέλων πρῶτος εἶναι, ἔστω ἔσχατος, ὁ δεσπότης, ὡς ὁ διάκονος, μέινετε ἐν ἐμοί, ἵνα βότρυν φέρητε, ἐγὼ γάρ εἰμι τῆς ζωῆς ἡ ἀμπελος.

Τό Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος γ'

Ὁ ραπισθεὶς ὑπὲρ γένους ἀνθρώπων, καί μή ὀργισθεὶς, ἐλευθέρωσον ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν ἡμῶν Κύριε, καί σώσον ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος α'

Γνώτωσαν ἔθνη, ὅτι ὄνομά σοι Κύριος.

Στίχ. Ὁ Θεός, τίς ὁμοιωθήσεται σοι;

Προφητείας Ἰερεμίου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΙΑ', 18-23 ΙΒ' 15, 9-11 14-15)

Κύριε, γνῶρισόν μοι, καί γνῶσομαι. Τότε εἶδον τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν, ἐγὼ δέ ὡς ἀρνίον ἀκάκον ἀγόμενον τοῦ θύεσθαι, οὐκ ἔγνων, ἐπ' ἐμὲ ἐλογίσαντο λογισμὸν πονηρόν, λέγοντες. Δεῦτε, καί ἐμβάλωμεν ξύλον εἰς τὸν ἄρτον αὐτοῦ, καί ἐκτρίψωμεν αὐτόν ἀπὸ γῆς ζώντων, καί τό ὄνομα αὐτοῦ οὐ μή μνησθῇ ἐτι. Κύριε τῶν δυνάμεων, κρίνων δίκαια, δοκιμάζων νεφρούς καί καρδίας, ἴδοιμι τὴν παρά σου ἐκδίκησιν ἐν αὐτοῖς! ὅτι πρὸς σέ ἀπεκάλυψα τό δικαίωμά μου. Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τοὺς ἀνδρας Ἀναθῶθ, τοὺς ζητοῦντας τὴν ψυχὴν μου, τοὺς λέγοντας, οὐ μή προφητεύσης ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, εἰδὲ μή, ἀποθάνῃ ἐν ταῖς χερσίν ἡμῶν. Ἰδού ἐγὼ ἐπισκέψομαι ἐπ' αὐτούς, οἱ νεανίσκοι αὐτῶν ἐν μαχαίρα ἀποθανοῦνται, καί οἱ υἱοὶ αὐτῶν καί αἱ θυγατέρες αὐτῶν τελευτήσουσιν ἐν λιμῷ, καί ἐγκατάλειμμα οὐκ ἔσται αὐτῶν, ὅτι ἐπάξω κακὰ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἀναθῶθ, ἐν ἐνιαυτῷ ἐπισκέψεως αὐτῶν. Δίκαιος εἰ Κύριε, ὅτι ἀπολογήσομαι πρὸς σέ, πλήν κρίματα λαλήσω πρὸς σέ. Τί ὅτι ὁδὸς ἀσεβῶν ευοδοῦται; ευθνήνησαν πάντες οἱ ἀθετοῦντες ἀθετήματα; ἐφύτευσας αὐτούς, καί ἐρριζώθησαν, ἐτεκνοποίησαντο, καί ἐποίησαν καρπὸν, ἐγγὺς εἰ σύ τοῦ στόματος αὐτῶν, καί πόρρω ἀπὸ τῶν

νεφρών αυτών. Καί σύ, Κύριε, γινώσκεις με, οίδάς με, καί δεδοκίμακας τήν καρδίαν μου εναντίον σου, άθροισον αυτούς ώσπερ πρόβατα εις σφαγήν, άγνισον αυτούς εις ημέραν σφαγής αυτών, έως πότε πενθήσει η γή, καί πάς ο χόρτος τού αγρού ξηρανθήσεται από κακίας τών κατοικούντων εν αυτή; ηφανίσθησαν κτήνη καί πετεινά, ότι είπαν, ουκ όψεται ο Θεός οδούς ημών, σού οι πόδες τρέχουσι, καί εκλύουσί σε, Συναγάγετε πάντα τά θηρία τού αγρού, καί ελθέτωσαν τού φαγείν αυτήν. Ποιμένες πολλοί διέφθειραν τόν αμπελώνά μου, εμόλυναν τήν μερίδα μου, έδωκαν τήν μερίδα τήν επιθυμητήν μου εις έρημον άβατον, ετέθη εις αφανισμόν απωλείας, ότι τάδε λέγει Κύριος περί πάντων τών γειτόνων τών πονηρών, τών απτομένων τής κληρονομίας μου, ής εμέρισα τώ λαώ μου τώ Ισραήλ. Ιδού εγώ αποσπώ αυτούς από τής γής αυτών, καί τόν Ιούδαν εκβαλώ εκ μέσου αυτών, καί έσται μετά τό εκβαλείν με αυτούς, επιστρέψω καί ελεήσω αυτούς, καί κατοικιώ αυτούς, έκαστον εις τήν κληρονομίαν αυτού, καί έκαστον εις τήν γήν αυτού.

Προκείμενον Ήχος πλ. β'

Εύξασθε, καί απόδοτε Κυρίω τώ Θεώ ημών.

Στίχ. Γνωστός εν τή Ιουδαία ο Θεός.

τ96 [top](#)

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Περί ώραν η' σημαίνει. Ευλογήσαντος δέ τού Αρχιερέως ή τού Ιερέως, αρχόμεθα τού Λυχνικού. καί μετά τόν Προοιμιακόν, Συναπτή μεγάλη. είτα τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν δέ Στίχους ι' καί ψάλλομεν τά εις τούς Αίνους, ως εφεξής, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος β'

Συντρέχει λοιπόν, τό συνέδριον τών Ιουδαίων, ίνα τόν Δημιουργόν, καί Κτίστην τών απάντων, Πιλάτω παραδώσῃ, ώ τών ανόμων! ώ τών απίστων! ότι τόν ερχόμενον, κρίναι ζώντας καί νεκρούς, εις κρίσιν ευτρεπίζουσι, τόν ιώμενον τά πάθη, πρόσ πάθος ετοιμάζουσι. Κύριε μακρόθυμε, μέγα σου τό έλεος, δόξα σοι. (Δίς)

Ιούδας ο παράνομος Κύριε, ο βάψας εν τώ δείπνω χείρα, εν τώ τρυβλίω μετά σου, την εξέτεινεν ανόμως τάς χείρας, τού λαβείν αργύρια, καί ο τού μύρου λογισάμενος τιμήν, σέ τόν ατίμητον ουκ έφριξε πωλήσαι, ο τούς πόδας υφαπλώσας επί τό νίψαι, τόν Δεσπότην κατεφίλησε δολίως, εις τό προδούναι τοίς ανόμοις, χορού

δέ Αποστόλων ριφείς, καί τά τριάκοντα ρίψας αργύρια, σοῦ τήν
τριήμερον Ανάστασιν οὐκ εἶδε, δι' ἧς ἐλέησον ἡμάς. (Δίς)

Ιούδας ο προδότης δόλιος ὢν, δολίῳ φιλήματι παρέδωκε τόν Σωτήρα
Κύριον, τόν Δεσπότην τῶν ἀπάντων, ὡς δούλον πέπρακε τοῖς
παρανόμοις, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν, οὕτως ἠκολούθει, ὁ Ἀμνὸς ὁ
τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς ὁ τοῦ Πατρὸς, ὁ μόνος πολυέλεος. (Δίς)

Ιούδας ὁ δούλος καὶ δόλιος, ὁ μαθητὴς καὶ ἐπίβουλος, ὁ φίλος καὶ
διάβολος, ἐκ τῶν ἔργων ἀπεφάνθη, ἠκολούθει γάρ τῷ Διδασκάλῳ,
καὶ καθ' ἑαυτὸν ἐμελέτησε τὴν προδοσίαν, ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ.
Παραδώσω τούτον, καὶ κερδήσω τὰ συναχθέντα χρήματα, ἐπεζητεῖ
δὲ καὶ τὸ μύρον πρᾶθῆναι, καὶ τόν Ἰησοῦν δόλῳ κρατηθῆναι,
ἀπέδωκεν ἀσπασμόν, παρέδωκε τόν Χριστόν, καὶ ὡς πρόβατον ἐπὶ
σφαγὴν, οὕτως ἠκολούθει, ὁ μόνος εὐσπλαγχνὸς καὶ φιλόανθρωπος.
(Δίς)

Ὅν ἐκήρυξεν Ἀμνὸν Ἡσαΐας, ἐρχεται ἐπὶ σφαγὴν ἐκούσιον, καὶ τόν
νώτον δίδωσιν εἰς μάστιγας, τὰς σιαγόνας εἰς ραπίσματα, τὸ δὲ
πρόσωπον οὐκ ἀπεστράφη, ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων, θανάτῳ δὲ
ασχήμονι καταδικάζεται, πάντα ὁ ἀναμάρτητος ἐκουσίως καταδέχεται,
ἵνα πᾶσι δωρήσῃται τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν. (Δίς)

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'

Γέννημα ἐχιδνῶν, ἀληθῶς ὁ Ιούδας, φαγόντων τὸ Μάννα ἐν τῇ
ἐρήμῳ, καὶ γογγυζόντων κατὰ τοῦ τροφέως, ἐτι γάρ τῆς βρώσεως
οὔσης ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, κατελάλουν τοῦ Θεοῦ οἱ ἀχάριστοι, καὶ
οὗτος ὁ δυσσεβής, τόν ουράνιον Ἄρτον, ἐν τῷ στόματι βαστάζων,
κατὰ τοῦ Σωτήρος τὴν προδοσίαν εἰργάσατο. Ὡ γνῶμης ἀκορέστου,
καὶ τόλμης ἀπανθρώπου! τόν τρέφοντα ἐπώλει, καὶ ὃν ἐφίλει
Δεσπότην, παρεδίδου εἰς θάνατον, ὄντως ἐκείνων υἱὸς ὁ παράνομος,
καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν ἀπώλειαν ἐκληρώσατο. Ἀλλὰ φείσαι Κύριε,
τοιαύτης ἀπανθρωπίας τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὁ μόνος ἐν μακροθυμίᾳ
ἀνεΐκαστος.

Προκείμενον Ἦχος α'

Εξελοῦ με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ.

Στίχ. Οἵτινες ἐλογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ.

Τῆς Εξόδου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΘ', 10-19)

Εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσὴν, καταβάς διαμάρτυραι τῷ λαῷ τούτῳ, καὶ

άγνισον αυτούς σήμερον καί αύριον, καί πλυνάτωσαν τά ιμάτια αυτών, καί έστωσαν έτοιμοι εις τήν ημέραν τήν τρίτην, τή γάρ ημέρα τή τρίτη, καταβήσεται Κύριος επί τό όρος τό Σινά, εναντίον παντός τού λαού. Καί αφοριείς τόν λαόν κύκλω λέγων. Προσέχετε εαυτοίς τού αναβήναι εις τό όρος, καί θίγειν τι αυτού, πάς ο αφάμενος τού όρους, θανάτω τελευτήσει, ουχ άψεται αυτού χείρ, εν γάρ λίθοις λιθοβοληθήσεται, ή βολίδι κατατοξευθήσεται, εάν τε κτήνος, εάν τε άνθρωπος, ου ζήσεται. Όταν δέ αι φωναί, καί αι σάλπιγγες, καί η νεφέλη απέλθη από τού όρους, εκείνοι αναβήσονται επί τό όρος. Κατέβη δέ Μωϋσής εκ τού όρους πρός τόν λαόν, καί ηγίασεν αυτούς, καί έπλυναν τά ιμάτια αυτών. Καί είπε τώ λαώ. Γίνεσθε έτοιμοι, τρεις ημέρας μή προσέλθητε γυναικί. Εγένετο δέ τή ημέρα τή τρίτη, γεννηθέντος πρός όρθρον, εγένοντο φωναί καί αστραπαί καί νεφέλη γνοφώδης επί όρους Σινά, φωνή τής σάλπιγγος ήχει μέγα, καί επτοήθη πάς ο λαός, ός ήν εν τή παρεμβολή. Καί εξήγαγε Μωϋσής τόν λαόν εις συνάντησιν τού Θεού εκ τής παρεμβολής, καί παρέστησαν υπό τό όρος, Τό όρος τό Σινά εκαπνίζετο όλον, διά τό καταβεβηκέναι τόν Θεόν επ' αυτό εν πυρί, ανέβαινε δέ ο καπνός, ωσει ατμής καμίνου, καί εξέστη πας ο λαός σφόδρα. Εγένοντο δέ αι φωναί τής σάλπιγγος, προβαίνουσai ισχυρότεραι σφόδρα. Μωϋσής ελάλει, ο δέ Θεός απεκρίνατο αυτώ φωνή.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Εξελού με εκ τών εχθρών μου, ο Θεός.

Στίχ. Ρύσαί με εκ τών εργαζομένων τήν ανομίαν.

Ιώβ τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΛΗ', 1-21 ΜΒ', 1-5)

Είπε Κύριος τώ Ιώβ, διά λαίλαπος καί νεφών. Τίς ούτος ο κρύπτων με βουλήν, συνέχων δέ ρήματα εν καρδία, εμέ δέ οίεται κρύπτειν. Ζώσαι, ώσπερ ανήρ, τήν, οσφύν σου, ερωτήσω δέ σε, σύ δέ μοι αποκρίθητι. Πού ής εν τώ θεμελιούν με τήν γήν; απάγγειλον δέ μοι, ει επίστασαι σύνεσιν. Τίς. έθετο τά μέτρα αυτής, ει οίδας; ή τίς ο επαγαγών σπαρτίον επ' αυτής; επί, τίνος οι κρίκοι αυτής πεπήγασι; τίς δέ εστιν ο βαλών λίθον γωνιαίον επ' αυτής; ότε εγενήθησαν άστρα, ήνεσάν με φωνή μεγάλη πάντες Αγγελοί μου, έφραξα δέ θάλασσαν πύλαις, ότε εμαιούτο εκ κοιλίας μητρός αυτής εκπορευομένη, εθέμην δε αυτή νέφος αμφίασιν, ομίχλη δέ αυτήν εσπαργάνωσα, εθέμην δέ αυτή όρια, περιθείς κλείθρα καί πύλας. Είπον δε αυτή, μέχρι τούτου ελεύση, καί ουχ υπερβήση, αλλ' εν σεαυτή συντριβήσονται σου τά κύματα. Η επί σου συντέταχα φέγγος πρωϊνόν, εωσφόρος δέ είδε τήν εαυτού τάξιν, επιλαβέσθαι πτερύγων γής, εκτινάξαι ασεβείς εξ αυτής;

Ἡ σύ, λαβὼν πηλὸν, ἐπλασας ζῶον, καὶ λαλητὸν αὐτὸν ἔθου ἐπὶ τῆς γῆς; ἀφείλες δὲ ἀπὸ ἀσεβῶν τὸ φῶς, βραχίονα δὲ υπερηφάνων συνέτριψας; ἤλθες δὲ ἐπὶ πηγὴν θαλάσσης, ἐν δὲ ἰχνεσιν ἀβύσσου περιεπάτησας; ἀνοίγονται δὲ σοι φόβῳ πύλαι θανάτου, πυλωροὶ δὲ Ἄδου ἰδόντές σε, ἐπτήξαν; νενουθέτησαι δὲ τὸ εὖρος τῆς ὑπ' ουρανόν. Ἀνάγγειλον δὲ μοι, πόση τίς ἐστι; ποία δὲ γῆ αὐλίζεται τὸ φῶς; σκότους δὲ ποίος τόπος; Εἰ ἀγάγοις με εἰς ὅρια αὐτῶν, εἰ καὶ ἐπίστασαι τρίβους αὐτῶν, οἶδας ἄρα ὅτι τότε γεγένησαι, ἀριθμὸς δὲ ἐτῶν σου πολὺς; Ὑπολαβὼν δὲ Ἰώβ τῷ Κυρίῳ λέγει. Οἶδα ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δὲ σοι οὐδέν. Τίς γάρ ἐστιν ὁ κρύπτων σε βουλήν; φειδόμενος δὲ ρημάτων, καὶ σέ οἶεται κρύπτειν; τίς δὲ ἀναγγελεῖ μοι, ἃ οὐκ ἤδεις, μεγάλα καὶ θαυμαστά, ἃ οὐκ ἐπιστάμην. Ἄκουσον δὲ μου, Κύριε, ἵνα καγὼ λαλήσω, ἐρωτήσω δὲ σε, σύ δὲ με δίδαξον, ἀκοήν μὲν ὠτός, ἤκουόν σου τὸ πρότερον, νυνὶ δέ, ὁ ὀφθαλμὸς μου, εἰσάκε σε.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Ν' 4-11)

Κύριος δίδωσί μοι γλῶσσαν παιδείας, τοῦ γνῶναι ἡνίκα δεῖ εἰπεῖν λόγον, ἔθηκέ με πρωῒ πρωῒ, προσέθηκέ μοι ὠτίον τοῦ ἀκούειν, καὶ παιδεία Κυρίου Κυρίου ἀνοίγει μοι τὰ ὦτα, ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειθῶ, οὐδὲ ἀντιλέγω. Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, τὰς δὲ σιαγόνας μου εἰς ραπίσματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνῃς ἐμπτυσμάτων, καὶ Κύριος, Κύριος βοηθός μοι ἐγενήθη. Διὰ τοῦτο οὐκ ἐνετράπην, ἀλλὰ ἔθηκα τὸ πρόσωπόν μου ὡς στερεάν πέτραν, καὶ ἐγνων, ὅτι οὐ μὴ αἰσχυθῶ ὅτι ἐγγίζει ὁ δικαιώσας με. Τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἀντιστήτω μοι ἅμα, καὶ τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἐγγισάτω μοι, Ἰδοὺ Κύριος, Κύριος βοηθήσει μοι, τίς κακώσει με; Ἰδοὺ πάντες υμεῖς, ὡς ἱμάτιον, παλαιωθήσεσθε, καὶ ὡς σῆς καταφάγεται υμᾶς. Τίς ἐν ὑμῖν ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; ὑπακουσάτω τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. Οἱ πορευόμενοι ἐν σκότει, καὶ οὐκ ἐστὶν αὐτοῖς φῶς, πεποιθήσατε ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀντιστηρίσασθε ἐπὶ τῷ Θεῷ. Ἰδοὺ πάντες υμεῖς ὡς πύρ καίετε, καὶ κατισχύετε φλόγα, πορεύεσθε τῷ φωτὶ τοῦ πυρός ὑμῶν, καὶ τὴ φλογὶ ἢ ἐξεκαύσατε, δι' ἐμὲ ἐγένετο ταῦτα ὑμῖν, ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.

Προκείμενον Ἦχος βαρὺς

Οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἴνα τί ἐφρύαζαν ἔθνη, καὶ λαοί.

Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολὴς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΙΑ', 23-32)

Αδελφοί, εγώ παρέλαβον από τού Κυρίου, ό και παρέδωκα υμίν, ότι ο Κύριος Ιησούς εν τή νυκτί, ή παρεδίδοτο, έλαβεν άρτον, και ευχαριστήσας έκλασε, και είπε, Λάβετε, φάγετε, τούτό μου εστι τό σώμα, τό υπέρ υμών κλώμενον, τούτο ποιείτε εις τήν εμήν ανάμνησιν. Ωσαύτως και τό ποτήριον, μετά τό δειπνήσαι, λέγων. Τούτο τό ποτήριον, ή καινή διαθήκη εστίν εν τώ εμώ αίματι. τούτο ποιείτε, Οσάκις άν πίνητε, εις τήν εμήν ανάμνησιν. Οσάκις γάρ άν εσθήητε τόν άρτον τούτον, και το ποτήριον τούτο πίνητε, τόν θάνατον τού Κυρίου καταγγέλλετε, άχρις ου άν έλθη. Ωστε, ός άν εσθήη τόν άρτον τούτον, ή πίνη τό ποτήριον τού Κυρίου αναξίως, ένοχος έσται τού σώματος και αίματος τού Κυρίου. Δοκιμαζέτω δέ άνθρωπος εαυτόν, και ούτως εκ τού άρτου εσθιέτω, και εκ τού ποτηρίου πινέτω. Ο γάρ εσθίων και πίνων αναξίως, κρίμα εαυτώ εσθίει και πίνει, μή διακρίνων τό σώμα τού Κυρίου. Διά τούτο εν υμίν πολλοί ασθενείς και άρρωστοι, και κοιμώνται ικανοί. Ει γάρ εαυτούς διεκρίνομεν, ουκ άν εκρινόμεθα. Κρινόμενοι δέ, υπό Κυρίου παιδευόμεθα, ίνα μή σύν τώ Κόσμω κατακριθώμεν.

Αλληλούϊα Ήχος πλ. β'

Μακάριος ο συνιών επί πτωχόν και πένητα.

Στίχ. Οι εχθροί μου είπον κακά μοι. Πότε αποθανείται, και απολείται τό όνομα αυτού.

Στίχ. Ο εσθίων άρτους μου, εμεγάλυνεν επ' εμέ πτερνισμόν.

Ευαγγέλιον
Κατά Ματθαίον

Είπεν ο Κύριος, Οίδατε, ότι μετά δύο ημέρας...

Τό Τροπάριον
Ήχος πλ. β'

Τού Δείπνου σου τού μυστικού, σήμεραν Υιέ Θεού, κοινωνόν με παράλαβε, ου μή γάρ τοίς εχθροίς σου τό Μυστήριον είπω, ου φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ο Ιούδας, αλλ' ως ο Ληστής Ομολογώ σοι. Μνήσθητί μου Κύριε, όταν έλθης εν τή Βασιλεία σου.

Ο ΝΙΠΤΗΡ, ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Στιχηρά
Ιδιόμελα Ήχος α'

Ο λεντίω ζωσάμενος, και νίψας τούς πόδας τών Μαθητών, Χριστέ ο Θεός, απόπλυνον ημών, τής ψυχής τόν λογισμόν, και περιζωσον

ημάς συνδέσμων πνευματικῶ, τοῦ ποιεῖν τάς ἐντολάς σου, καί ὑμνεῖν τήν σὴν ἀγαθότητα.

Ἦχος β'

Μεγάλῃς ευεργεσίας ἀπολαύειν, μέλλοντες οἱ πιστοί, εὐλαβῶς τῷ τιμίῳ Νιπτήρι προσδράμωμεν, οὐ σαρκὸς ρύπον ἀποπλύνοντες, τάς ψυχὰς δὲ μυστικῶς ἀγιάζοντες. Χριστὸς γάρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ εφορῶν ἐπὶ τὴν γῆν, καί ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, κλίνει ἑαυτὸν, καί ἰχνῶν ἀπτεται χοϊκῶν, πάσης ἐναντίας δυνάμεως, ἀσφαλὴ δωρούμενος τὴν ἐπίβασιν. Αὐτῷ εὐχαρίστως βοήσωμεν. Ὁ ἀρίστην ὑψώσεως Ὀδόν, υποδείξας ἡμῖν τὴν ταπείνωσιν, σώσον ἡμᾶς Ἀγαθέ ὡς φιλάνθρωπος.

Ὁ Πέτρος ἠυλαβεῖτο νίψασθαι τοὺς πόδας, ἐκ τῶν ἀχράντων χειρῶν, ὑφ' ὧν ἐπλαστοουργήθη ὁ Ἀδάμ, ἀκούσας δέ. Εἰ μὴ νίψω σε, οὐκ ἔχεις μέρος μετ' ἐμοῦ, τρόμῳ πολλῷ συνεχόμενος, ἐβόα σοι. Κύριε, μὴ μόνον τοὺς πόδας μου νίψης, ἀλλὰ καί τάς χεῖρας, καί τὴν κεφαλὴν. Ὡς μεγίστων Δεσπότης δωρεῶν! κοινωνοὺς ποιεῖται τῆς χάριτος, τοὺς ἑαυτοῦ Μαθητάς, καί μέρος ἔχειν μετ' αὐτῶν ἐπαγγέλλεται εἰς τὴν ἀρρητον δόξαν, ὡς καί ἐν τῷ μυστικῷ Ποτηρίῳ ἔφησε, καίνον αὐτὸ πίνειν μετ' αὐτῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ἥς καί ἡμᾶς καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καί φιλάνθρωπος.

Ἦχος πλ. δ'

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῆ οὐσίας, ἔργον δούλου ἀνέλαβε, λέντιον διεζῶσατο, ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανόν ἐν νεφέλαις, ὕδωρ ἔβαλεν εἰς νιπτήρα, ὁ τὴν θάλασσαν τὴν ἐρυθράν διατεμών, καί κάμψας ἐπὶ τὰ γόνατα, ἥρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν, καί ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ, ὃ ἦν διεζωσμένος. Ὅταν οὖν ἐνίψῃ τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν, εἶπεν αὐτοῖς. Ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε, ἀλλ' οὐχὶ πάντες, σημαίνων τὸν παραδιδόντα αὐτόν.

Συνέφερε σοι Ἰούδα, κὰν μὴ συνελήφθῃς ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς μητρὸς, συνέφερε σοι προδότα, κὰν μὴ ἐγεννήθῃς, ἀπηλλοτριωμένε τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ, διὰ σέ διερράγη τό στίφος τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, καί τὴν ἀληθινὴν ἀμπελον, τρυγὰ Ληστής σταυρούμενος, διὰ σέ διεκόπη ὁ φραγμός, καί ναόν τόν ἀχειροποίητον λύουσιν οἱ παράνομοι, ἔστω, τό μύρον τό τῆς αμαρτωλοῦ ἡδέσθῃς ὡς πολύτιμον, πῶς τό τοῦ Δικαίου αἷμα, χερσὶν ἀνόμων παραδοῦναι οὐκ ἐφρίξας; συνέφερε σοι προδότα, κὰν μὴ ἐγεννήθῃς, ἀπηλλοτριωμένε τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ.

Νυσταγμῷ διαβολικῷ, συσχεθεῖς ὁ Ἰούδας, ὑπνῶσεν εἰς θάνατον,

καιρός γρηγορεῖν, καιρός νήφειν, στεναζέτω καρδία, δακρυέτωσαν βλέφαρα, ψαλμός επαγρυπνεῖτω, μεγάλη γάρ ἡ ἰσχὺς τοῦ Σταυροῦ, Χριστὸς ἐπὶ θύραις, τό θυόμενον Πάσχα προήλθε, δόξα σοι Κύριε, δόξα σοι.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΑΧΡΑΝΤΩΝ ΠΑΘΩΝ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ
ΕΣΠΕΡΑΣ

Περί ὥραν β' τῆς νυκτός σημαίνει. Συναχθέντες δέ ἐν τῷ Ναῷ, εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ἀρχόμεθα τοῦ Ἐξαψάλμου. Εἶτα, Συναπτὴ μεγάλη, καὶ μετ' αὐτὴν ψάλλομεν τό, Α λ λ η λ ο ύ ἱ α, ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους. ὡσαύτως καὶ τό,

Τροπάριον
Ἦχος πλ. δ'

Ὅτε οἱ ἐνδοξοὶ Μαθηταί, ἐν τῷ νιπτήρι τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβής, φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο, καὶ ἀνόμοις κριταῖς, σέ τόν δίκαιον Κριτὴν παραδίδωσι. Βλέπε χρημάτων ἐραστά, τόν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον, φεύγε ἀκόρεστον ψυχὴν, τὴν Διδασκάλῳ τοιαῦτα τολμήσασαν. Ὁ περὶ πάντας ἀγαθός, Κύριε δόξα σοι. (ἐκ γ')

Ψαλλομένου δέ τούτου, ὁ Ἐκκλησιάρχης διανέμει κηρία τοῖς Ἀδελφοῖς καὶ μετὰ τούτο, εὐθύς λέγει ὁ ἱερεὺς τό τῆς Διαθήκης τῶν ἁγίων Παθῶν.

Εὐαγγέλιον Α'
Κατὰ Ἰωάννην

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς. Νῦν ἐδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου...
... εἰς ὃν εἰσῆλθεν αὐτός καὶ οἱ Μαθηταί αὐτοῦ.

Πληρουμένου δέ ἐκάστου Εὐαγγελίου, λέγομεν
Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου Κύριε, δόξα σοι

Εἶτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Α ν τ ί φ ω ν α, δευτεροῦντες
ἅπαντα τὰ Τροπάρια

Αντίφωνον Α' Ἦχος πλ. δ'

Ἀρχοντες Λαῶν συνήχθησαν, κατὰ τοῦ Κυρίου, καί κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

Λόγον παράνομον, κατέθεντο κατ' ἐμοῦ, Κύριε, Κύριε, μή εγκαταλίπῃς με.

Τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, καθαρὰς τῷ Χριστῷ παραστήσωμεν, καί ὡς φίλοι αὐτοῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν θύσωμεν δι' αὐτόν, καί μή ταῖς μερίμναις τοῦ βίου, συμπνιγώμεν ὡς ὁ Ιούδας, ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις ἡμῶν κράζωμεν. Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ρύσαι ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος ἔτεκες ἀπειρόγαμε, καί Παρθένος ἔμεινας, Μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία. Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν ἰκέτευε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Αντίφωνον Β' Ἦχος πλ. β'

Ἐδραμε λέγων ὁ Ιούδας, τοῖς παρανόμοις γραμματεῦσι. Τί μοι θέλετε δοῦναι, καγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν, ἐν μέσῳ δέ τῶν συμφωνούντων, αὐτός εἰστήκεις ἀοράτως συμφωνούμενος. Καρδιογνώστα, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐν ἐλέει τόν Θεόν θεραπεύσωμεν, ὥσπερ Μαρία ἐπὶ τοῦ δείπνου, καί μή κτησώμεθα φιλαργυρίαν, ὡς ὁ Ιούδας, ἵνα πάντοτε μετὰ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἐσώμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅν ἔτεκες Παρθένε ἀνερμηνεύτως, διὰ παντός ὡς φιλάνθρωπον, μή διαλίπῃς δυσωπούσα, ἵνα κινδύνων σῶσῃ, τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας.

Αντίφωνον Γ' Ἦχος β'

Διά Λαζάρου τήν ἐγερσιν Κύριε, τό Ωσαννά, σοι ἐκραύγαζον, παῖδες τῶν Εβραίων φιλάνθρωπε. Ὁ δέ παράνομος Ιούδας οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ἐν τῷ δείπνῳ σου Χριστέ ὁ Θεός, τοῖς Μαθηταῖς σου προέλεγες. Εἰς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με. Ὁ δέ παράνομος Ιούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ιωάννη ερωτήσαντι Κύριε, ο παραδιδούς σε τίς εστι; τούτον διά τού
άρτου υπέδειξας, ο δέ παράνομος Ιούδας, ουκ ηβουλήθη συνιέναι.

Εις τριάκοντα αργύρια Κύριε, καί εις φίλημα δόλιον, εζήτουν Ιουδαίοι
αποκτεínaί σε. Ο δέ παρανομος Ιούδας, ουκ ηβουλήθη συνιέναι.

Εν τώ Νιπτήρί σου Χριστέ ο Θεός, τοίς Μαθηταίς σου προέτρεπες.
Ούτω ποιείτε ώσπερ ίδετε. Ο δέ παράνομος Ιούδας, ουκ ηβουλήθη
συνιέναι.

Γρηγορείτε καί προσεύχεσθε, ίνα μή πειρασθήτε, τοίς Μαθηταίς σου ο
Θεός ημών έλεγες. Ο δε παράνομος Ιούδας, ουκ ηβουλήθη συνιέναι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Διάσωσον από κινδύνων; τούς δούλους σου Θεοτόκε, ότι πάντες
μετά Θεόν, εις σέ καταφεύγομεν, ως άρρηκτον τείχος, καί
προστασίαν.

Κάθισμα Ήχος βαρύς

Εν τώ δείπνω τούς Μαθητάς διατρέφων, καί τήν σκήψιν τής
προδοσίας γινώσκων, εν αυτώ τόν Ιούδαν διήλεγξας, αδιόρθωτον μέν
τούτον επιστάμενος, γνωρίσαι δέ πάσι βουλόμενος, ότι θέλων
παρεδόθης, ίνα Κόσμον αρπάξης τού αλλοτρίου. Μακρόθυμε δόξα
σοι.

**Τό Ευαγγέλιον Β'
Κατά Ιωάννην**

Τώ καιρώ εκείνω, εξήλθεν ο Ιησούς...
... αλλ' ίνα φάγωσι τό Πάσχα.

Αντίφωνον Δ' Ήχος πλ. α'

Σήμερον ο Ιούδας, καταλιμπάνει τόν Διδάσκαλον, καί παραλαμβάνει
τόν διάβολον, τυφλούται τώ πάθει τής φιλαργυρίας, εκπίπτει τού
φωτός, ο εσκοτισμένος, πώς γάρ ηδύνατο βλέπειν, ο τόν φωστήρα
πωλήσας, τριάκοντα αργυρίων, αλλ' ημίν ανέτειλεν ο παθών υπέρ
τού Κόσμου, πρός όν βοήσωμεν. Ο παθών, καί συμπαθών
ανθρώποις, δόξα σοι.

Σήμερον ο Ιούδας, παραποιείται θεοσέβειαν, καί αλλοτριούται τού
χαρίσματος, υπάρχων μαθητής, γίνεται προδότης, εν ήθει φιλικώ,
δόλον υποκρύπτει, καί προτιμάται αφρόνως τής τού Δεσπότης

αγάπης, τριάκοντα αργύρια, Οδηγός γενόμενος, συνεδρίου παρανόμου. Ημεῖς δέ έχοντες σωτηρίαν τόν Χριστόν, αὐτόν δοξάσωμεν.

Ἦχος α'

Τήν φιλαδελφίαν κτησώμεθα, ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, καί μή τό ασυμπαθές πρὸς τοὺς πλησίον ἡμῶν, ἵνα μή ὡς ὁ δούλος κατακριθώμεν, ὁ ἀνελεήμων, διὰ τὰ δηνάρια, καί ὡς ὁ Ἰούδας μεταμεληθέντες, μηδὲν ὠφελήσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη πανταχοῦ, ὅτι ἐκήσας σαρκί, τὸν τῶν ὅλων Ποιητήν, Θεοτόκε Μαρία, πανύμνητε, καί ἀπειρόγαμε.

Ἀντίφωνον Ε' Ἦχος πλ. β'

Ὁ μαθητὴς τοῦ Διδασκάλου, συνεφώνει τήν τιμὴν, καί τριάκοντα ἀργυρίοις, πέπρακε τὸν Κύριον, φιλήματι δολίῳ παραδούς αὐτόν, τοῖς ἀνόμοις εἰς θάνατον.

Σήμερον ἔλεγεν ὁ Κτίστης Οὐρανοῦ καί γῆς, τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς. Ἦγγικεν ἡ ὥρα, καί ἐφθασεν Ἰούδας ὁ παραδιδούς με, μή τις με ἀρνήσεται, βλέπων με ἐν τῷ Σταυρῷ, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, πάσχω γάρ ὡς ἄνθρωπος, καί σώζω ὡς φιλόανθρωπος, τοὺς εἰς ἐμέ πιστεύοντας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ ἀρρήτως, ἐπ' ἐσχάτων συλλαβούσα, καί τεκούσα, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, Παρθένε σώζε, τοὺς σέ μεγαλύνοντας.

Ἀντίφωνον ς' Ἦχος βαρύς

Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ἰούδας, παραδούναι τὸν Κύριον, τὸν πρό τῶν αἰώνων Σωτήρα τοῦ Κόσμου, τὸν ἐκ πέντε ἄρτων, χορτάσαντα πλήθη. Σήμερον ὁ ἄνομος, ἀρνεῖται τὸν Διδάσκαλον, μαθητὴς γενόμενος, Δεσπότην παρέδωκεν, ἀργυρίῳ πέπρακε, τὸν μάννα χορτάσαντα τὸν ἄνθρωπον.

Σήμερον τῷ σταυρῷ προσήλωσαν, Ἰουδαῖοι τὸν Κύριον, τὸν διατεμόντα τήν θάλασσαν ῥάβδῳ, καί διαγαγόντα αὐτοὺς ἐν ἐρήμῳ. Σήμερον τῇ λόγχῃ τήν πλευράν αὐτοῦ ἐκέντησαν, τοῦ πληγαῖς μαστίξαντος, ὑπὲρ αὐτῶν τήν Αἴγυπτον, καί χολὴν ἐπότισαν, τὸν μάννα, τροφήν αὐτοῖς ὀμβρήσαντα.

Κύριε ἐπὶ τό πάθος τό ἐκούσιον παραγενόμενος, ἐβόας τοῖς Μαθηταῖς

σου, κάν μίαν ώραν ουκ ισχύσατε, αγρυπνήσαι μετ εμού, πώς επηγγείλατε αποθνήσκειν δι' εμέ; κάν τόν Ιούδαν θεάσασθε, πώς ου καθεύδει, αλλά σπουδάζει προδούναι με τοίς παρανόμοις; εγείρεσθε, προσεύξασθε, μή τις με αρνήσεται, βλέπων με εν τώ σταυρώ. Μακρόθυμε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε Θεοτόκε η τόν αχώρητον εν Ουρανοίς, χωρήσασα εν μήτρα σου, χαίρε Παρθέने, τών Προφητών τό κήρυγμα, δι' ής ημίν έλαμψεν ο Εμμανουήλ, χαίρε Μήτηρ Χριστού τού Θεού.

Κάθισμα Ἦχος βαρύς

Ποίός σε τρόπος Ιούδα, προδότην τού Σωτήρος ειργάσατο; μή τού χορού σε τών Αποστόλων εχώρισε; μή τού χαρίσματος τών ιαμάτων εστέρησε; μή συνδειπνήσας εκείνοις, σε τής τραπέζης απώσατο; μή τών άλλων νίψας τούς πόδας, τούς σούς υπερείδεν, ώ πόσων αγαθών, αμνήμων εγένου! καί σου μέν η αχάριστος, στηλιτεύεται γνώμη, αυτού δε η ανείκαστος, μακροθυμία κηρύττεται, καί τό μέγα έλεος.

Ευαγγέλιον Γ'

Κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκεί νω, οι στρατιώται...
... καί εξελθών έξω, έκλαυσε πικρώς.

Αντίφωνον Ζ' Ἦχος πλ. δ'

Τοίς συλλαβούσί σε παρανόμοις, ανεχόμενος, ούτως εβόας Κύριε. Ει καί επατάξατε τόν ποιμένα, καί διεσκορπίσατε τά δώδεκα πρόβατα τούς Μαθητάς μου, ηδυνάμην πλείους, ή δώδεκα λεγεώνας παραστήσαι Αγγέλων, αλλά μακροθυμώ, ίνα πληρωθή, ά εδήλωσα υμίν διά τών Προφητών μου, άδηλα καί κρύφια. Κύριε δόξα σοι.

Τρίτον αρνησάμενος ο Πέτρος, ευθέως τό ρηθέν αυτώ συνήκεν, αλλά προσήγαγέ σοι δάκρυα μετανοίας. Ο Θεός ιλάσθητί μοι καί σώσόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως πύλην σωτήριον καί Παράδεισον τερπνόν, καί φωτός αϊδίου, νεφέλην υπάρχουσαν, τήν αγίαν Παρθένον υμνήσωμεν άπαντες, λέγοντες τό Χαίρε αυτή.

Αντίφωνον Η' Ἦχος β'

Είπατε παράνομοι. Τί ηκούσατε παρά τού Σωτήρος ημών, ου νόμον

εξέθετο, καί τών, Προφητῶν τὰ διδάγματα; πῶς οὖν ελογίσασθε Πιλάτῳ παραδοῦναι, τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, καί λυτρωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυρωθήτω ἐκράζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων αεί εντρυφῶντες, καί κακούργον ἀντ' ευεργέτου, ἠτούντο λαβεῖν, οἱ τῶν δικαίων φονευταί, ἐσιώπας δέ Χριστέ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καί σῶσαι ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν, διὰ τὰ πολλά ἡμῶν ἀμαρτήματα, σὺ τόν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθέने, πολλά γάρ ἰσχύει δέησις Μητρός, πρὸς ευμένειαν Δεσπότης, μὴ παρίδῃς ἀμαρτωλῶν ἰκεσίας ἢ πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστί, καί σῶζειν δυνάμενος, ὁ καί παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Ἀντίφωνον Θ' Ἦχος γ'

Ἐστησαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραήλ. Γρηγορεῖτε καί προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν, τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής, διὰ τοῦτο γρηγορεῖτε.

Ἐδωκαν εἰς τὸ βρώμά μου χολήν, καί εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος, σὺ δὲ Κύριε ἀνάστησόν με, καί ἀναποδώσω αὐτοῖς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Οἱ ἐξ ἐθνῶν ὑμνούμέν σε Θεοτόκε ἀγνή, ὅτι Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν ἔτεκες, τόν ἐκ τῆς κατάρας τούς ἀνθρώπους, διὰ σοῦ ἐλευθερώσαντα.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Ὡ πῶς Ἰούδας ὁ ποτέ σου μαθητής, τὴν προδοσίαν ἐμελέτα κατὰ σοῦ! συνεδείπνησε δολίως, ὁ ἐπίβουλος καί ἀδίκος, πορευθεὶς εἶπε τοῖς ἱερεῦσι. Τί μοι παρέχετε, καί παραδώσω ὑμῖν ἐκείνον, τόν νόμον λύσαντα, καί βεβηλούντα τὸ Σάββατον; Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον Δ'

Κατὰ Ἰωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀγούσι τόν Ἰησοῦν...

... τότε οὖν παρέδωκεν αὐτόν αὐτοῖς, ἵνα σταυρωθῇ.

Ἀντίφωνον Ι' Ἦχος πλ. β'

Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, γυμνός εἰς κρίσιν ἵστατο, καί ἐν

σιαγόνη, ράπισμα εδέξατο, υπό χειρών ὧν ἐπλάσεν, ὁ δὲ παράνομος λαός, τῷ σταυρῷ προσήλωσε, τὸν Κύριον τῆς δόξης, τότε τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ἐσχίσθη, ὁ ἥλιος ἐσκότασε, μὴ φέρων θεάσασθαι, Θεὸν υβριζόμενον, ὃν τρέμει τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Ὁ μαθητὴς ἠρνήσατο, ὁ Ληστής ἐβόησε. Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Εἰρήνευσον τὸν Κόσμον, ὁ ἐκ Παρθένου καταδεξάμενος Κύριε, σὰρκα φορέσαι υπὲρ δούλων, ἵνα συμφώνως, σέ δοξολογούμεν φιλάνθρωπε.

Αντίφωνον ΙΑ' Ἦχος πλ. β'

Αντὶ ἀγαθῶν, ὧν ἐποίησας Χριστέ, τῷ γένει τῶν Εβραίων σταυρωθῆναί σε κατεδίκασαν, ὅξος καὶ χολὴν σε ποτίσαντες. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι οὐ συνήκαν, τὴν σὴν συγκατάβασιν.

Επὶ τῇ προδοσίᾳ οὐκ ἠρκέσθησαν Χριστέ τὰ γένη τῶν Εβραίων, ἀλλ' ἐκίνουν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, μυκτηρισμὸν καὶ χλεύην προσάγοντες. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι κενά, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Οὔτε γῆ ὥς ἐσείσθη, οὔτε πέτραι ὥς ἐρράγησαν, Εβραίους ἐπείσαν, οὔτε τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, οὔτε τῶν νεκρῶν ἡ ἀνάστασις; Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι κενά, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνώμεν Θεοτόκε Παρθένε, μόνη ἀγνή, μόνη εὐλογημένη, διό ἀπαύστως, σέ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Αντίφωνον ΙΒ' Ἦχος πλ. δ'

Τάδε λέγει Κύριος τοῖς Ιουδαίοις. Λαός μου τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι παρηνώχλησα; τοὺς τυφλοὺς σου ἐφώτισα, τοὺς λεπρούς σου ἐκαθάρισα, ἄνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνης ἠνωρθωσάμην. Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, καὶ τί μοι ἀνταπέδωκας; ἀντὶ τοῦ μάννα χολὴν, ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὅξος, ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, σταυρῷ με προσηλώσατε, οὐκέτι στέγω λοιπόν, καλέσω μου τὰ ἔθνη, κακεῖνα με δοξάσουσι, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ πνεύματι, καγὼ αὐτοῖς δωρήσομαι, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Σήμερον τού Ναού τό καταπέτασμα, εις έλεγχον ρήγνυται τών παρανόμων, καί τάς ιδίας ακτίνας, ο ήλιος κρύπτει, Δεσπότην Ορών σταυρούμενον.

Οι νομοθέται τού Ισραήλ, Ιουδαίοι καί Φαρισαίοι, ο χορός τών Αποστόλων βοά πρός υμάς. Ιδε ναός, όν υμείς ελύσατε, ίδε αμνός, όν υμείς εσταυρώσατε, τάφω παρεδώκατε, αλλ' εξουσία εαυτού ανέστη. Μή πλανάσθε Ιουδαίοι, αυτός γάρ εστιν ο εν θαλάσση σώσας, καί εν ερήμω θρέψας, αυτός εστιν η ζωή καί τό φώς, καί η ειρήνη τού Κόσμου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε η πύλη τού Βασιλέως τής δόξης, ήν ο Ύψιστος μόνος διώδευσε, καί πάλιν εσφραγισμένην κατέλιπεν, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Ότε παρέστης τώ Καϊάφα ο Θεός, καί παρεδόθης τώ Πιλάτω ο Κριτής, αι ουράνιαι δυνάμεις, εκ τού φόβου εσαλεύθησαν, τότε δέ καί υψώθης επί τού ξύλου εν μέσω δύο ληστών, καί ελογίσθης μετά ανόμων ο αναμάρτητος, διά τό σώσαι τόν άνθρωπον. Ανεξίκακε Κύριε, δόξα σοι.

Ευαγγέλιον Ε'

Κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, ιδών Ιούδας...
... ίνα άρη τόν Σταυρόν αυτού.

Αντίφωνον ΙΓ' Ήχος πλ. β'

Τό άθροισμα τών Ιουδαίων, τώ Πιλάτω ητήσαντο, σταυρωθήναί σε Κύριε, αιτίαν γάρ εν σοί μή ευρόντες, τόν υπεύθυνον Βαραββάν ηλευθέρωσαν, καί σέ τόν Δίκαιον κατεδίκασαν, μαιφονίας έγκλημα κληρωσάμενοι. Αλλά δός αυτοίς Κύριε, τό ανταπόδομα αυτών, ότι κενά, κατά σου έμελέτησαν.

Όν πάντα φρίσσει καί τρέμει, καί πάσα γλώσσα υμνεί, Χριστόν Θεού δύναμιν, καί Θεού σοφίαν οι Ιερείς ερράπισαν, καί έδωκαν αυτώ χολήν, καί πάντα παθείν κατεδέξατο, σώσαι θέλων ημάς εκ τών ανομιών ημών, τώ ιδίω αίματι, ως φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η τεκούσα, διά λόγου υπέρ λόγον, τόν Κτίστην τόν ίδιον, αυτόν δυσώπει, σώσαι τās ψυχάς ημών.

Αντίφωνον ΙΔ' Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, ο τόν Ληστήν συνοδοιπόρον λαβών, τόν εν αίματι χείρας μολύναντα, καί ημάς σύν αυτώ καταρίθμησον, ως αγαθός καί φιλάνθρωπος.

Μικράν φωνήν αφήκεν ο Ληστής εν τώ σταυρώ, μεγάλην πίστιν εύρε, μιά ροπή εσώθη, καί πρώτος Παραδείσου, πύλας ανοίξας εισήλθεν. Ο αυτού τήν μετένοιαν προσδεξάμενος, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε η δι' Αγγέλου, τήν χαράν τού Κόσμου δεξαμένη, χαίρε η τεκούσα, τόν Ποιητήν σου καί Κύριον, χαίρε η αξιωθείσα γενέσθαι, Μήτηρ Χριστού τού Θεού.

Αντίφωνον ΙΕ' Ἦχος πλ. β'

Σήμερον κρεμάται επί ξύλου, ο εν ύδασι τήν γήν κρεμάσας. (εκ γ'). Στέφανον εξ ακανθών περιτίθεται, ο τών Αγγέλων Βασιλεύς. Ψευδή πορφύραν περιβάλλεται, ο περιβάλλων τόν ουρανόν έν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο, ο εν Ιορδάνη ελευθερώσας τόν Αδάμ. Ἦλοις προσηλώθη, ο Νυμφίος τής Εκκλησίας. Λόγχη εκεντήθη, ο Υιός τής Παρθένου. Προσκυνούμεν σου τά Πάθη Χριστέ. (εκ γ'). Δείξον ημίν, καί τήν ένδοξόν σου Ανάστασιν.

Μή ως Ιουδαίοι εορτάσωμεν, καί γάρ τό Πάσχα ημών, υπέρ ημών ετύθη Χριστός ο Θεός, αλλ' εκκαθάρωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού, καί ειλικρινώς δεηθώμεν αυτώ. Ανάστα Κύριε, σώσον ημάς ως φιλάνθρωπος.

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωή καί ανάστασις υπάρχει τώ λαώ σου, καί επ' αυτώ πεποιθότες, σέ τόν σταυρωθέντα, Θεόν ημών υμνούμεν. Ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ορώσά σε κρεμάμενον, Χριστέ, η σέ κυήσασα, ανεβόα. Τί τό ξένον ό ορώ, μυστήριον Υιέ μου; πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί πηγνύμενος, ζωής χορηγέ;

Κάθισμα Ἦχος δ'

Εξηγόρασας ημάς, εκ τής καταρας τού νόμου, τώ τιμίω σου Αίματι, τώ

σταυρώ προσηλωθείς, καί τή λόγχη κεντηθείς, τήν αθανασίαν
επήγασας ανθρώποις. Σωτήρ ημών δόξα σοι.

**Ευαγγέλιον ς'
Κατά Μάρκον**

Τώ καιρώ εκείνω, οι στρατιώται απήγαγον...
... καί πιστεύσωμεν αὐτῷ.

Εἶτα ψάλλομεν τοὺς Μακαρισμοὺς εἰς Στίχους η'

Εν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ημῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ
σου. Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν
οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθούντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Ἦχος δ'

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδὰμ, Παραδείσου γέγονεν ἀποικὸς, διὰ ξύλου δὲ
σταυροῦ, ὁ Ληστής Παράδεισον ὤκησεν. Ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος
ἐντολὴν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος. Ὁ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν
ὠμολόγησε τὸν κρυπτόμενον. Μνήσθητι καὶ ημῶν Σωτήρ, ἐν τῇ
Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ
χορτασθήσονται.

Τὸν τοῦ νόμου Ποιητὴν, ἐκ μαθητοῦ ὠνήσαντο ἄνομοι, καὶ ὡς
παράνομον αὐτόν, τῷ Πιλάτου βήματι ἔστησαν, κραυγάζοντες,
Σταύρωσον, τὸν ἐν ἐρήμῳ τούτους μανναδοτήσαντα. Ἡμεῖς δὲ τὸν
δίκαιον, Ληστὴν μιμησάμενοι, πίστει κράζομεν, Μνήσθητι καὶ ημῶν
Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Τῶν θεοκτόνων ὁ ἐσμός, Ἰουδαίων ἔθνος τό ἄνομον, πρὸς Πιλάτον
ἐμμανῶς, ἀνακράζων ἔλεγε. Σταύρωσον, Χριστὸν τὸν ἀνεύθυνον.
Βαραββάν δὲ μάλλον οὗτοι ἠτήσαντο. Ἡμεῖς δὲ φθεγγόμεθα, Ληστοῦ
τοῦ ευγνώμονος, τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν. Μνήσθητι καὶ ημῶν Σωτήρ,
ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οι καθαροί τή καρδία, ότι αυτοί τόν Θεόν όψονται.

Η ζωηφόρος σου Πλευρά, ως εξ Εδέμ πηγή αναβλύζουσα, τήν Εκκλησίαν σου Χριστέ, ως λογικόν ποτίζει Παράδεισον, εντεύθεν μερίζουσα, ως εις αρχάς εις τέσσαρα Ευαγγέλια, τόν Κόσμον αρδεύουσα, τήν κτίσιν ευφραίνουσα, καί τά έθνη πιστώς, διδάσκουσα, προσκυνείν τήν Βασιλείαν σου.

Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί Υιοί Θεού κληθήσονται.

Εσταυρώθης δι' εμέ, ίνα εμοί πηγάσης τήν άφεσιν, εκεντήθης τήν πλευράν, ίνα κρουνούς ζωής αναβλύσης μοι, τοις ήλοις προσήλωσαι, ίνα εγώ τώ βάθει τών παθημάτων σου, τό ύψος τού κράτους σου, πιστούμενος κράζω σοι ζωοδότα Χριστέ. Δόξα καί τώ Σταυρώ Σώτερ, καί τώ Πάθει σου.

Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης, ότι αυτών εστιν η Βασιλεία τών ουρανών.

Σταυρουμένου σου Χριστέ, πάσα η κτίσις βλέπουσα έτρεμε, τά θεμέλια τής γής, διεδονείτο φόβω τού κράτους σου, φωστήρες εκρύπτοντο, καί τού Ναού ερράγη τό καταπέτασμα τά όρη ετρόμαξαν, καί πέτραι εσχίσθησαν, καί Ληστής ο πιστός, κραυγάζει σοι σύν ημίν, Σωτήρ τό Μνήσθητι.

Μακάριοι εστέ όταν ονειδίσωσιν υμάς, καί διώξωσι, καί είπωσι πάν πονηρόν ρήμα καθ' υμών, ψευδόμενοι ένεκεν εμού.

Τό χειρόγραφον ημών, εν τώ Σταυρώ διέρρηξας Κύριε, καί λογισθείς εν τοίς νεκροίς, τόν εκείσε τύραννον έδησας, ρυσάμενος άπαντας εκ δεσμών θανάτου τή αναστάσει σου, δι' ής εφωτίσθημεν, φιλόανθρωπε Κύριε, καί βοώμέν σοι. Μνήσθητι καί ημών Σωτήρ, εν τή Βασιλεία σου.

Χαίρετε καί αγαλλιάσθε, ότι ο μισθός υμών πολύς εν τοίς ουρανοίς.

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ, καί τού θανάτου λύσας τήν δύναμιν, καί εξαλείψας ως Θεός, τό καθ' ημών χειρόγραφον Κύριε, Ληστού τήν μετάνοιαν, καί ημίν παράσχου μόνη φιλόανθρωπε, τοίς πίστει

λατρεύουσι, Χριστέ ο Θεός ημών, καί βοώσί σοι. Μνήσθητι καί ημών
Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Δόξα...

Τόν Πατέρα καί Υιόν, καί τό Πνεύμα πάντες τό άγιον, ομοφρόνως οι
πιστοί, δοξολογείν αξίως ευζώμεθα, Μονάδα θεότητος, εν τρισίν
υπάρχουσαν υποστάσεσιν, ασύγχυτον μένουσαν, απλήν, αδιαίρετον
καί απρόσιτον, δι' ής εκλυτρουόμεθα, τού πυρός τής κολάσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Μητέρα σου Χριστέ, τήν εν σαρκί ασπύρως τεκούσάν σε, καί
Παρθένον αληθώς, καί μετά τόκον μείνασαν άφθορον, αυτήν σοι
προσάγομεν, εις πρεσβείαν Δέσποτα πολυέλεε, πταισμάτων
συγχώρησιν, δωρήσασθαι πάντοτε, τοίς κραυγάζουσι. Μνήσθητι καί
ημών Σωτήρ, εν τή Βασιλεία σου.

Προκείμενον Ήχος δ'

Διμερίσαντο τά ιμάτιά μου εαυτοίς, καί επί τόν ιματισμόν μου έβαλον
κλήρον.

Στίχ. Ο Θεός ο Θεός μου, πρόσχες μοι, ίνα τί εγκατέλιπές με.

Ευαγγέλιον Ζ'

Κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, ελθόντες οι στρατιώται...
... αληθώς Θεού Υιός ήν ούτος.

Ο Ν'

Ευαγγέλιον Η'

Κατά Λουκάν

Τώ καιρώ εκείνω, ήγοντο σύν τώ Ιησού...
... ορώσαι ταύτα.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού

Ωδή ε' Ήχος πλ. β' Ο Ειρμός

Πρός σέ ορθρίζω, τόν δι' ευσπλαγχνίαν σε αυτόν, τώ πεσόντι
κενώσαντα ατρέπτως, καί μέχρι παθών, απαθώς υποκύψαντα, Λόγε
Θεού. Τήν ειρήνην παράσχου μοι φιλόανθρωπε.

Ρυφθέντες πόδας, καί προκαθαρθέντες, μυστηρίου μεθέξει, τού θείου
νύν Χριστέ, σού οι υπηρετάι, εκ Σιών ελαιώνος, μέγα πρός όρος
συνανήλθον, υμνούντές σε φιλόανθρωπε.

Οράτε έφης, φίλοι μή θροείσθε, νύν γάρ ήγγικεν ώρα, ληφθήναί με κτανθήναι χερσίν ανόμων, πάντες δε σκορπισθήσεσθε, εμέ λιπόντες, ούς συνάξω, κηρύξαί με φιλάνθρωπον.

Καταβασία

Πρός σέ ορθρίζω, τόν δι' ευσπλαγχνίαν σε αυτόν, τώ πεσόντι κενώσαντα ατρέπτως, καί μέχρι παθών, απαθώς υποκύψαντα, Λόγε Θεού. Τήν ειρήνην παράσχου μοι φιλάνθρωπε.

Κοντάκιον 'Ηχος πλ. δ'

Τόν δι' ημάς Σταυρωθέντα, δεύτε πάντες υμνήσωμεν, αυτόν γάρ κατείδε Μαρία επί τού ξύλου, καί έλεγεν. Ει καί σταυρόν υπομένεις, σύ υπάρχεις ο Υιός καί Θεός μου.

Ο Οίκος

Τόν ίδιον Άρνα, η αμνάς θεωρούσα προς σφαγήν ελκόμενον, ηκολούθει Μαρία, τρυχομένη μεθ' ετέρων γυναικών, ταύτα βοώσα. Πού πορεύη Τέκνον, τίνος χάριν, τόν ταχύν δρόμον τελείς; μή έτερος γάμος πάλιν εστί εν Κανά; κακεί νύν σπεύδεις, ίν εξ ύδατος αυτοίς οίνον ποιήσης; συνέλθω σοι Τέκνον, ή μείνω σοι μάλλον, δός μοι λόγον Λόγε, μή σιγών παρέλθης με, ο αγνήν τηρήσας με, σύ γάρ υπάρχεις ο Υιός καί Θεός μου.

Συναξάριον

Τή αγία καί μεγάλη Παρασκευή, τά άγια καί σωτήρια καί φρικτά Πάθη τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού επιτελούμεν, τούς εμπτυσμούς, τά ραπίσματα, τά κολαφίσματα, τάς ύβρεις, τούς γέλωτας, τήν πορφυράν χλαίναν, τόν κάλαμον, τόν σπόγγον, τό όξος, τούς ήλους, τήν λόγχην, καί πρό πάντων, τόν σταυρόν, καί τόν θάνατον, ά δι' ημάς εκών κατεδέξατο, έτι δε καί τήν τού ευγνώμονος Ληστού, τού συσταυρωθέντος αυτώ, σωτήριον εν τώ Σταυρώ ομολογίαν.

Στίχοι εις τήν Σταύρωσιν

- Ζών ει Θεός σύ, καί νεκρωθείς εν ξύλω,
- Ω νεκρέ γυμνέ, καί Θεού ζώντος Λόγε.

Έτεροι εις τόν ευγνώμονα Ληστήν

- Κεκλεισμένας ήνοιξε τής Εδέμ πύλας,
- Βαλών ο Ληστής κλείδα τό, Μνήσθητί μου.

Τή υπερφυεί καί περί ημάς παναπείρω σου ευσπλαγχνία, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς.

Αμήν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Στήλην κακίας αντιθέου, Παῖδες θεῖοι παρεδειγμάτισαν, κατά Χριστοῦ
δέ φρυαττόμενον άνομον συνέδριον, βουλεύεται κενά, κτείνει μελετά,
τόν ζωής κρατούντα παλάμη, όν πάσα κτίσις ευλογεί δοξάζουσα εις
τούς αιώνας.

Από βλεφάρων Μαθηταί, νύν ύπνον έφης Χριστέ τινάξατε, εν
προσευχή δέ γρηγορείτε, πειρασμώ μήπως όλησθε, καί μάλιστα
Σίμων, τώ κραταιώ γάρ μείζων πείρα, γνώθί με Πέτρε, όν πάσα
κτίσις, ευλογεί δοξάζουσα εις τούς αιώνας.

Βέβηλον έπος τών χειλέων, ού ποτε προήσομαι Δέσποτα, σύν σοί
θανούμαι ως ευγνώμων, κάν οι πάντες αρνήσωνται, εβόησε Πέτρος,
σάρξ ουδέ αίμα, ο Πατήρ σου απεκάλυπέ μοι σέ, όν πάσα κτίσις
ευλογεί δοξάζουσα εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν καί Άγιον Πνεύμα

Βάθος σοφίας θεϊκής, καί γνώσεως ου πάν εξηρεύνησας, άβυσσον δέ
μου τών κριμάτων, ου κατέλαβες άνθρωπε, ο Κύριος έφη. Σάρξ ούν
υπάρχων, μή καυχώ, αρνήση τρίτον γάρ με, όν πάσα κτίσις, ευλογεί
δοξάζουσα εις τούς αιώνας.

Καί νύν...

Απαγορεύεις, Σίμων Πέτρε, όπερ πείση τάχος ως είρηται, καί σοί
παιδίσκη, οία θάπτον προσελθούσα πποήσει σε, ο Κύριος έφη,
πικρώς δακρύσας, έξεις όμως ευϊλατόν με, όν πάσα κτίσις, ευλογεί
δοξάζουσα εις τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον Καταβάσία

Στήλην κακίας αντιθέου, Παῖδες θεῖοι παρεδειγμάτισαν, κατά Χριστοῦ
δέ φρυαττόμενον άνομον συνέδριον, βουλεύεται κενά, κτείνει μελετά,
τόν ζωής κρατούντα παλάμη, όν πάσα κτίσις ευλογεί δοξάζουσα εις
τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Τήν τιμιωτέραν τών Χερουβίμ, καί ενδοξοτέραν, ασυγκρίτως τών
Σεραφίμ, τήν αδιαφθόρως, Θεόν Λόγον τεκούσαν, τήν όντως
Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

Ολέθριος σπείρα θεοστυγών, πονηρευομένων, θεοκτόνων

συναγωγή, επέστη Χριστέ σοι, καί ως άδικον είλκε, τόν Κτίστην τών απάντων, όν μεγαλύνομεν.

Νόμον αγνοούντες οι ασεβείς, φωνάς Προφητών τε, μελετώντες διακενής, ως πρόβατον είλκον, σέ τόν πάντων Δεσπότην, αδίκως σφαγιάσαι, όν μεγαλύνομεν.

Τοίς έθνεσιν έκδοτον τήν ζωήν, σύν τοίς Γραμματεύσιν, αναιρείσθαι οι Ιερείς, παρέσχον, πληγέντες, αυτοφθόνω κακία τόν φύσει Ζωοδότην, όν μεγαλύνομεν.

Εκύκλωσαν κύνες ωσει πολλοί, εκρότησαν, Άναξ, σιαγόνα σήν ραπισμώ, ηρώτων σε, σου δέ, ψευδή κατεμαρτύρουν, καί πάντα υπομείνας, άπαντας έσωσας.

Καταβασία

Τήν τιμιωτέραν τών Χερουβίμ, καί ενδοξοτέραν, ασυγκρίτως τών Σεραφίμ, τήν αδιαφθόρως, Θεόν Λόγον τεκούσαν, τήν όντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Ήχος γ'

Τόν Ληστήν αυθημερόν, τού Παραδείσου ηξίωσας Κύριε, καμέ τώ ξύλω τού Σταυρού, φώτισον καί σώσόν με. (εκ γ')

Ευαγγέλιον θ'

Κατά Ιωάννην

Τώ καιρώ εκείνω, ειστήκεισαν παρά τώ σταυρώ...
... όπονται εις όν εξεκέντησαν.

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Στιχηρά Ιδιόμελα

Ήχος γ'

Δύο καί πονηρά εποίησεν, ο πρωτότοκος υιός μου Ισραήλ, εμέ εγκατέλιπε, πηγήν ύδατος ζωής, καί ώρυξεν εαυτώ φρέαρ συντετριμμένον, εμέ επί ξύλου εσταύρωσε, τόν δε Βαραββάν ητήσατο, καί απέλυσεν, εξέστη ο ουρανός επί τούτω, καί ο ήλιος τάς ακτίνας απέκρυψε, σύ δέ Ισραήλ ουκ ενετράπης, αλλά θανάτω με παρέδωκας. Άφες αυτοίς Πάτερ άγιε, ου γάρ οίδασι τί εποίησαν. (Δίς)

Έκαστον μέλος τής αγίας σου σαρκός, ατιμίαν δι' ημάς υπέμεινε, τάς

ακάνθας η κεφαλή, η όψις τά εμπτύσματα, αι σιαγόνες τά ραπίσματα, το στόμα τήν εν όξει κερασθείσαν χολήν τή γεύσει, τά ώτα τάς δυσσεβείς βλασφημίας. Ο νώτος τήν φραγγέλωσιν, καί η χείρ τόν κάλαμον, αι τού όλου σώματος εκτάσεις εν τώ σταυρώ, τά άρθρα τούς ήλους, καί η πλευρά τήν λόγχην. Ο παθών υπέρ ημών, καί παθών ελευθερώσας ημάς. Ο συγκαταβάς ημίν φιλανθρωπία, καί ανυψώσας ημάς, παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, πάσα η Κτίσις βλέπουσα έτρεμε, τά θεμέλια τής γής, διεδονήθησαν φόβω τού κράτους σου, σού γάρ υψωθέντος σήμερον, γένος Εβραίων απώλετο, τού Ναού τό καταπέτασμα, διερράγη διχώς, τά μνημεία ηνεώχθησαν, καί νεκροί εκ τών τάφων εξανέστησαν. Εκατόνταρχος ιδών τό θαύμα, έφριξε, παρεστώσα δέ η Μήτηρ σου, εβόα θρηνωδούσα μητρικώς, Πώς μή θρηνήσω, καί τά σπλάγχνα μου τύψω, Ορώσά σε γυμνόν, ως κατάκρι τον εν ξύλω κρεμάμενον; Ο σταυρωθείς καί ταφείς, καί αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Εξέδυσάν με τά ιμάτιά μου, καί ενέδυσάν με χλαμύδα κοκκίνην, έθηκαν επί τήν κεφαλήν μου, στέφανον έξ ακανθών, καί επί τήν δεξιάν μου χείρα, έδωκαν κάλαμον, ίνα συντρίψω αυτούς, ως σκεύη κεραμέως.

Καί νύν...

Τόν νώτόν μου έδωκα εις μαστίγωσιν, τό δέ πρόσωπόν μου ουκ απεστράφη από εμπτυσμάτων, βήματι Πιλάτου παρέστην, καί σταυρόν υπέμεινα, διά τήν τού κόσμου σωτηρίαν.

Ευαγγέλιον Ι'

Κατά Μάρκον

Τώ καιρώ εκείνω ελθών Ιωσήφ...
... εθεώρουν πού τίθεται.

Είτα Σοί δόξα πρέπει... τό, Δόξα εν υψίστοις Θεώ... ο δέ Ιερεύς τήν Συναπτήν, καί μετά τήν Εκφώνησιν, Ότι Θεός ελέους..., ευθύς τό

Ευαγγέλιον ΙΑ'

Κατά Ιωάννην

Τώ καιρώ εκείνω ηρώτησε τόν Πιλάτον...
... έθηκαν τόν Ιησούν.

Απόστιχα
Ιδιόμελα Ἦχος α'

Πάσα η Κτίσις, ηλλοιούτο φόβω, θεωρούσά σε, εν σταυρῷ
κρεμάμενον Χριστέ. Ο ἥλιος εσκοτίζετο, καί γῆς τά θεμέλια
συνεταράπτετο, τά πάντα συνέπασχον, τῷ τά πάντα κτίσαντι, ο
εκουσίως δι' ημάς υπομείνας, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Διεμερίσαντο τά ἱμάτιά μου εαυτοῖς, καί ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου
έβαλον κλῆρον.

Ἦχος β'

Λαὸς δυσσεβῆς καί παράνομος, ἵνα τί μελετά κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν
τῶν ἀπάντων, θανάτῳ κατεδίκασε; Μέγα θαύμα! ὅτι ο Κτίστης τοῦ
Κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδοται, καί ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται ο
φιλάνθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν Ἄδῃ δεσμώτας ἐλευθερώσῃ, κράζοντας.
Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τὸ βρώμά μου χολήν, καί εἰς τὴν δίψαν μου
ἐπότισάν με ὄξος.

Σήμερον σέ θεωρούσα, ἡ ἀμεμπτος Παρθένος ἐν Σταυρῷ, Λόγε
ἀναρτώμενον, οδυρομένη μητρώα σπλάγχνα, ἐτέρωτο τὴν καρδίαν
πικρῶς, καί στενάζουσα οδυνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς, παρειάς σὺν
θριξὶ καταξαίνουσα, κατετρύχετο, διό καί τὸ στήθος τύπτουσα,
ἀνέκραγε γοερῶς. Οἱμοὶ θεῖον Τέκνον! οἱμοὶ τὸ φῶς τοῦ Κόμου! τί
έδυσ ἐξ ὀφθαλμῶν μου, ο Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ., ὅθεν αἱ στρατιαὶ τῶν
Ἀσωμάτων, τρόμῳ συνέιχοντο λέγουσαι. Ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεὺς ημῶν, πρό αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν
μέσῳ τῆς γῆς.

Επὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σέ τὸν πάντων Κτίστην καί
Θεόν, ἡ σέ ἀσπύρως τεκούσα, ἐβόα, πικρῶς. Υἱέ μου, ποῦ τὸ κάλλος
έδου τῆς μορφῆς σου; οὐ φέρω καθορὰν σε, ἀδίκως σταυρούμενον,
σπεύσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω καγῶ, σοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν,
τριήμερον ἐξανάστασιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, ἀναβαίνοντός σου ἐν τῷ σταυρῷ, φόβος, καί τρόμος ἐπέπεσε
τῇ Κτίσει, καί τὴν γῆν μέν ἐκώλυες, καταπιεῖν τοὺς σταυρούντάς σε,
τῷ δέ Ἄδῃ ἐπέτρεπες, ἀναπέμπειν τοὺς δεσμίους εἰς ἀναγέννησιν
βροτῶν. Κριτὰ ζώντων καί νεκρῶν, ζωὴν ἤλθες παρασχεῖν, καί οὐ

θάνατον, φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Καί νύν...

Ἦδη βάπτεται κάλαμος αποφάσεως, παρά κριτῶν ἀδίκων, καί Ἰησοῦς δικάζεται, καί κατακρίνεται σταυρώ, καί πάσχει ἡ Κτίσις, ἐν σταυρῷ καθορώσα τόν Κύριον. Ἀλλ' ὁ φύσει σώματος δι' ἐμέ πάσχων, ἀγαθέ Κύριε δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον ΙΒ'

Κατά Ματθαίον

Τῇ ἐπαύριον, ἥτις ἐστί μετὰ τήν Παρασκευήν...
... σφραγίσαντες τόν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας.

Λαός: Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα, τό, Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι... Τρισάγιον Παναγία
Τριάς..., Πάτερ ἡμῶν..., Ὅτι σοῦ ἐστιν..., καί τό

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Εξηγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ σου Αἵματι, τῷ Σταυρῷ προσηλωθεῖς, καί τῇ λόγχῃ κεντηθεῖς, τήν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις. Σωτήρ ἡμῶν δόξα σοι.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
ΠΟΙΗΜΑ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΩΡΑ ΠΡΩΤΗ

Περί ὥραν β' τῆς ἡμέρας σημαίνει. Ἀλλάσσοντος δέ τοῦ ἱερέως, καί Εὐλογήσαντος, λέγομεν. Βασιλεῦ ουράνιε..., Τρισάγιον, Παναγία Τριάς..., Πάτερ ἡμῶν..., Ὅτι σοῦ ἐστιν..., Κύριε ἐλέησον, ιβ'. Δόξα... Καί νύν... Δεῦτε προσκυνήσωμεν... γ' καί τοὺς ἐπομένους ψαλμοὺς.

Ψαλμός ε'

Τὰ ρήματά μου ἐνώτισαι, Κύριε, σύνες τῆς κραυγῆς μου. Πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ὁ Βασιλεὺς μου καί ὁ Θεός μου. Ὅτι πρὸς σέ προσεύξομαι, Κύριε, τό πρῶτ' εἰσακούσῃς τῆς φωνῆς μου. Τό πρῶτ' παραστήσομαί σοι, καί ἐπόψει με, ὅτι οὐχὶ Θεός θέλων ἀνομίαν σύ εἶ, οὐ παροικήσει σοι πονηρευόμενος, οὐδέ διαμενούσι παράνομοι κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου. Εμίσησας πάντας τοὺς ἐργαζομένους τήν ἀνομίαν, ἀπολείς πάντας τοὺς λαλοῦντας τό ψεῦδος. Ἄνδρα

αιμάτων καί δόλιον βδελύσσεται Κύριος. Εγώ δέ εν τώ πλήθει τού ελέους σου εισελεύσομαι εις τόν οίκόν σου, προσκυνήσω πρός ναόν άγιόν σου εν φόβω σου. Κύριε, οδήγησόν με εν τή δικαιοσύνη σου ένεκα τών εχθρών μου, κατεύθυνον ενώπιόν σου τήν οδόν μου. Ότι ουκ έστιν εν τώ στόματι αυτών αλήθεια, η καρδία αυτών ματαία. Τάφος ανεωγμένος ο λάρυγξ αυτών, ταίς γλώσσαις αυτών εδολιούσαν, κρίνον αυτούς, ο Θεός. Αποπεσάτωσαν από τών διαβουλιών αυτών, κατά τό πλήθος τών ασεβειών αυτών έξωσον αυτούς, ότι παρεπίκρανάν σε, Κύριε. Καί ευφρανθείησαν πάντες οι ελπίζοντες επί σέ, εις αιώνα αγαλλιάζονται, καί κατασκηνώσεις εν αυτοίς, καί καυχήσονται εν σοί πάντες οι αγαπώντες τό όνομά σου. Ότι σύ ευλογήσεις δίκαιον. Κύριε, ως όπλω ευδοκίας εστεφάνωσας ημάς.

Ψαλμός β'

Ίνα τί εφρύαξαν έθνη, καί λαοί εμελέτησαν κενά; Παρέστησαν οι βασιλείς τής γής, καί οι άρχοντες συνήχθησαν επί τό αυτό, κατά τού Κυρίου, καί κατά τού Χριστού αυτού. Διαρρήξωμεν τούς δεσμούς αυτών, καί απορρίψωμεν αφ' ημών τόν ζυγόν αυτών, ο κατοικών εν ουρανοίς εκγελάσεται αυτούς, καί ο Κύριος εκμυκτηριεί αυτούς. Τότε λαλήσει πρός αυτούς εν οργή αυτού, καί εν τώ θυμώ αυτού ταράξει αυτούς. Έγω δέ κατεστάθην βασιλεύς υπ' αυτού, επί Σιών όρος τό άγιον αυτού, διαγγέλλων τό πρόσταγμα Κυρίου. Κύριος είπε πρός με. Υιός μου εί σύ, εγώ σήμεραν γεγέννηκά σε. Αίτησαι παρ' εμού, καί δώσω σοι έθνη τήν κληρονομίαν σου, καί τήν κατάσχεσίν σου τά πέρατα τής γής. Ποιμανείς αυτούς εν ράβδω σιδηρά, ως σκεύη κεραμέως συντρίψεις αυτούς. Καί νύν, βασιλείς, σύνετε, παιδεύθητε πάντες οι κρίνοντες τήν γήν. Δουλεύσατε τώ Κυρίω εν φόβω, καί αγαλλιάσθε αυτώ εν τρόμω. Δράξασθε παιδείας, μήποτε οργισθή Κύριος, καί απολείσθε εξ οδού δικαίας. Όταν εκκαυθή εν τάχει ο θυμός αυτού, μακάριοι πάντες οι πεπιοιθότες επ' αυτώ.

Ψαλμός κα'

Ο Θεός ο Θεός μου, πρόσχες μοι, ίνα τί εγκατέλιπές με; μακράν από τής σωτηρίας μου οι λόγοι τών παραπτωμάτων μου, ο Θεός μου, κεκράζομαι ημέρας, καί ουκ εισακούση, καί νυκτός, καί ουκ εις άνοιαν εμοί. Σύ δέ εν Αγίω κατοικείς, ο έπαινος τού Ισραήλ. Επί σοί ήλπισαν οι πατέρες ημών, ήλπισαν, καί ερρύσω αυτούς. Πρός σέ εκέκραξαν, καί εσώθησαν, επί σοί ήλπισαν, καί ου κατησχύνθησαν. Εγώ δέ ειμι σκώληξ, καί ουκ άνθρωπος, όνειδος ανθρώπων, καί εξουθένημα λαού. Πάντες οι θεωρούντές με εξεμυκτήρισάν με, ελάλησαν εν χείλεσιν, εκίνησαν κεφαλήν. Ήλπισεν επί Κύριον, ρυσάσθω αυτόν,

σωσάτω αυτόν, ότι θέλει αυτόν, οτι σύ εί ο εκσπάσας με εκ γαστρός, η ελπίς μου από μαστών τής μητρός μου, επί σέ επερρίφην εκ μήτρας. Από γαστρός μητρός μου Θεός μου εί σύ, μή αποστής απ' εμού, ότι θλίψις εγγύς, ότι ουκ έστιν ο βοηθών μοι. Περιεκύκλωσάν με μόσχοι πολλοί, ταύροι πίονες περιέσχον με. Ένοιξαν επ' εμέ τό στόμα αυτών, ως λέων αρπάζων, καί ωρυόμενος. Ωσεί ύδωρ εξεχύθη, καί διεσκορπίσθη πάντα τά οστά μου. Εγενήθη η καρδιά μου ώσεί κηρός, τηκόμενος εν μέσω τής κοιλίας μου. Εξηράνθη ως όστρακον η ισχύς μου, καί η γλώσσά μου κεκόλληται τώ λάρυγγί μου, καί εις χούν θανάτου κατήγαγές με, οτι εκύκλωσάν με κύνες πολλοί, συναγωγή πονηρευομένων περιέσχον με. Ώρυξαν χειράς μου, καί πόδας μου, εξηρίθησαν πάντα τά οστά μου, αυτοί δε κατενόησαν, καί επείδόν με. Διεμερίσαντο τά ιμάτιά μου εαυτοίς, καί επί τόν ιματισμόν μου έβαλον κλήρον. Σύ δε, Κύριε, μή μακρύνης τήν βοήθειάν σου απ' εμού, εις τήν αντίληψίν μου πρόσχες. Ρύσαι από ρομφαίας τήν ψυχήν μου, καί εκ χειρός κυνός τήν μονογενή μου. Σώσόν με εκ στόματος λέοντος, καί από κεράτων μονοκερώτων τήν ταπείνωσίν μου. Διηγήσομαι τό όνομά σου τοίς αδελφοίς μου, εν μέσω εκκλησίας υμνήσω σε, οι φοβούμενοι τόν Κύριον, αινέσατε αυτόν, άπαν τό σπέρμα Ιακώβ δοξάσατε αυτόν. Φοβηθήτω δή απ' αυτού άπαν τό σπέρμα Ισραήλ, ότι ουκ εξουδένωσεν, ουδέ προσώχθισε τή δεήσει τού πτωχού, ουδέ απέστρεψε τό πρόσωπον αυτού απ' εμού, καί εν τώ κεκραγέναι με πρός αυτόν, εισήκουσέ μου. Παρά σου ο έπαινός μου, εν εκκλησία μεγάλη εξομολογήσομαί σοι, τάς ευχάς μου αποδώσω ενώπιον τών φοβουμένων σε. Φάγονται πένητες, καί εμπλησθήσονται, καί αινέσουσι Κύριον οι εκζητούντες αυτόν, ζήσονται αι καρδιαι αυτών εις αιώνα αιώνος. Μνησθήσονται καί επιστραφήσονται πρός Κύριον πάντα τά πέρατα τής γής, καί προσκυνήσουσιν ενώπιον αυτού πάσαι αι πατριάί τών εθνών. Ότι τού Κυρίου η βασιλεία, καί αυτός δεσπόζει τών εθνών. Εφαγον, καί προσεκύνησαν πάντες οι πίονες τής γής, ενώπιον αυτού προπεσούνται πάντες οι καταβαί νοντες εις γήν. Καί η ψυχή μου αυτώ ζή, καί τό σπέρμα μου δουλεύσει αυτώ. Αναγγελήσεται τώ Κυρίω γενεά η ερχομένη, καί αναγγελούσι τήν δικαιοσύνην αυτού λαώ τώ τεχθησομένω, όν εποίησεν ο Κύριος.

Δόξα... Καί νύν... Αλληλούϊα, γ' Κύριε ελέησον, γ'

Δόξα...

Τροπάριον Έχος α'

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ανηρέθη η τυραννίς, επατήθη η δύναμις

τού εχθρού, ούτε γάρ Άγγελος, ουκ άνθρωπος, αλλ' αυτός ο Κύριος, έσωσας ημάς, δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τί σε καλέσωμεν, ώ Κεχαριτωμένη; ουρανόν; ότι ανέτειλας τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης. Παράδεισον; ότι εβλάστησας τό άνθος τής αφθαρσίας. Παρθένον, ότι έμεινας άφθορος. Αγνήν, Μητέρα; ότι έσχες σαίς αγίαις αγκάλαις Υιόν, τόν πάντων Θεόν, αυτόν ικέτευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είτα ψάλλομεν τά επόμενα τρία Ιδιόμελα, δευτερούντες αυτά, τό πρώτον χωρίς Στίχων, τό δεύτερον μετά τών Στίχων, καί τό τρίτον εις τό, Δόξα, Καί νύν, ούτω ποιούντες καί εις τά εν ταίς λοιπαίς Ώραις τοιαύτα Τροπάρια.

Στιχηρά Ιδιόμελα Ήχος πλ. δ'

Σήμερον τού Ναού τό καταπέτασμα, εις έλεγχον ρήγνυται τών παρανόμων, καί τάς ιδίας ακτίνας, ο ήλιος κρύπτει, Δεσπότην ορών σταυρούμενον.

Καί πάλιν τό αυτό

Στίχ. Ίνα τί εφρύαξαν έθνη, καί λαοί εμελέτησαν κενά;

Ως πρόβατον επί σφαγήν, ήχθης Χριστέ Βασιλεύ, καί ως αμνός άκακος, προσηλώθης τώ σταυρώ, υπό τών παρανόμων ανδρών, διά τάς αμαρτίας ημών φιλάνθρωπε.

Στίχ. Παρέστησαν οι βασιλείς τής γής, καί οι άρχοντες συνήχθησαν επί τό αυτό.

Καί πάλιν τό αυτό

Δόξα...

Τοίς συλλαβούσί σε παρανόμοις, ανεχόμενος ούτως εβόας Κύριε. Ει καί επατάξατε τόν ποιμένα, καί διεσκορπίσατε τά δώδεκα πρόβατα τούς Μαθητάς μου, ηδυνάμην πλείους, ή δώδεκα λεγεώνας, παραστήσαι Αγγέλων, αλλά μακροθυμώ, ίνα πληρωθή, ά εδήλωσα υμίν διά τών Προφητών μου, άδηλα καί κρύφια. Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος δ

Εξεπορεύετο ἔξω, καί ἐλάλει ἐπὶ τό αυτό.

Στίχ. Μακάριος ο συνιών ἐπὶ πτωχόν καί πένητα.

Προφητείας Ζαχαρίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΑ', 10-13)

Τάδε λέγει Κύριος. Λήψομαι τήν ράβδον μου τήν καλήν, καί απορρίψω αὐτήν, τοῦ διασκεδάσαι τήν διαθήκην μου, ἣν διεθέμην πρὸς πάντας τοὺς λαούς, καί διασκεδασθήσεται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καί γνώσονται οἱ Χαναναῖοι τὰ πρόβατα τὰ φυλασσόμενά μοι, διότι λόγος Κυρίου ἐστί. Καί ἐρῶ πρὸς αὐτούς. Εἰ καλόν ἐνώπιον υμῶν ἐστί, δότε τὸν μισθόν μου, ἢ ἀπείπασθε, καί ἔστησαν τὸν μισθόν μου, τριάκοντα ἀργυρούς. Καί εἶπε Κύριος πρὸς με. Κάθεσ αὐτούς εἰς τό χωνευτήριον, καί σκέψομαι εἰ δόκιμόν ἐστιν, ὃν τρόπον ἐδοκιμάσθην ὑπὲρ αὐτῶν. Καί ἔλαβον τοὺς τριάκοντα ἀργυρούς, καί ἐνέβαλον αὐτούς εἰς τὸν οἶκον Κυρίου εἰς τό χωνευτήριον, καθά συνέταξέ μοι Κύριος.

Πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ζ' 14-18)

Ἀδελφοί, ἐμοὶ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰμὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ Κόσμος ἐσταύρωται, καγὼ τῷ Κόσμῳ. Ἐν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομὴ τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις. Καί ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνην ἐπ' αὐτούς, καί ἔλεος, καί ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ. Τοῦ λοιποῦ, κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω, ἐγὼ γάρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος υμῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν.

Εὐαγγέλιον
Κατὰ Ματθαῖον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, πρωΐας γενομένης...
... καί ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου.

Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τό λόγιόν σου, καί μὴ κατακυριεύσάτω μου πάσα ἀνομία. Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καί φυλάξω τὰς ἐντολάς σου. Τό πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δούλόν σου, καί δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου. Πληρωθήτω τό στόμα μου αἰνέσεώς σου, Κύριε, ὅπως υμνήσω τήν δόξαν σου, ὅλην τήν ἡμέραν τήν μεγαλοπρέπειάν σου.

Είτα, Τρισάγιον Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου
εστιν..., καί τό παρόν

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τόν δι' ημάς σταυρωθέντα, δεύτε πάντες υμνήσωμεν, αὐτόν γάρ
κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καί ἔλεγεν. Εἰ καί σταυρόν υπομένεις,
σύ υπάρχεις ὁ Υἱός καί Θεός μου.

Τό, Κύριε ἐλέησον, μ', ὁ ἐν παντί καιρῷ... Κύριε ἐλέησον, γ'
Δόξα... Καί νύν... Τήν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ..., Ἐν ὀνόματι Κυρίου
εὐλόγησον, Πάτερ ὁ δέ ἱερεὺς ἐκφωνεῖ, ὁ Θεός οἰκτιρῆσαι ἡμάς...,
καί τήν παρούσαν

Ευχήν

Χριστέ, τό φῶς τό ἀληθινόν, τό φωτίζον καί ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον
ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον, σημειωθήτω ἐφ' ἡμάς τό φῶς τοῦ
προσώπου σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὁ ψώμεθα φῶς τό ἀπρόσιτον.
καί κατεύθυνον τά διαβήματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου,
πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρός, καί πάντων σου τῶν
Αγίων. Ἀμήν

ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν...,
Κύριε ἐλέησον, ιβ'. Δόξα... Καί νύν... Δεύτε προσκυνήσωμεν..., γ'.
Εἴτα τοὺς ἐπομένους Ψαλμοὺς.

Ψαλμός λδ'

Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικούντάς με πολέμησον τοὺς πολεμούντάς
με. Ἐπιλαβού, ὅπλου καί θυρεοῦ, καί ἀνάστηθι εἰς τήν βοήθειαν μου.
Ἐκχεον ρομφαίαν, καί σύγκλειςον ἐξ ἐναντίας τῶν καταδιωκόντων με.
Εἶπον τῇ ψυχῇ μου. Σωτηρία σου εἰμὶ ἐγώ. Αἰσχυνθήτωσαν, καί
ἐντραπήτωσαν οἱ ζητούντες τήν ψυχὴν μου, ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ
οπίσω, καί καταισχυνθήτωσαν οἱ λογιζόμενοί μοι κακά. Γενηθήτωσαν
ωσεὶ χνοὺς κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, καί Ἄγγελος Κυρίου ἐκθλίβων
αυτοὺς. Γενηθήτω ἡ ὁδός αὐτῶν σκότος καί ολίσθημα, καί Ἄγγελος
Κυρίου καταδιώκων αὐτοὺς. Ότι ὠρεάν ἐκρυψάν μοι, διαφθοράν
παγίδος αὐτῶν, μάτην ὠνείδισαν τήν ψυχὴν μου. Ἐλθέτω αὐτῷ παγίς,
ἣν οὐ γινώσκει, καί ἡ θήρα, ἣν ἐκρυψε, συλλαβέτω αὐτόν, καί ἐν τῇ

παγίδι πεσεῖται ἐν αὐτῇ, ἡ δὲ ψυχὴ μου ἀγαλλιᾶσεται ἐπὶ τῷ Κυρίῳ,
τερφθῆσεται ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ αὐτοῦ. Πάντα τὰ ὀστά μου ἐρούσι.
Κύριε, Κύριε, τίς ὁμοίός σοι; Ρυόμενος πτωχόν ἐκ χειρός
στερεωτέρων αὐτοῦ, καὶ πτωχόν καὶ πένητα ἀπὸ τῶν διαρπαζόντων
αὐτόν. Αναστάντες μοι μάρτυρες ἄδικοι, ἃ οὐκ ἐγίνωσκον ἡρώτων με.
Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῇ ψυχῇ μου.
Εγὼ δέ, ἐν τῷ αὐτοῦ παρενοχλεῖν μοι, ἐνεδυόμην σάκκον, καὶ
εταπείνουν ἐν νηστεία τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἡ προσευχή μου εἰς
κόλπον μου ἀποστραφήσεται. Ὡς πλησίον, ὡς ἀδελφῷ ἡμετέρῳ,
οὕτως ευηρέστουν, ὡς πενθῶν καὶ σκυθρωπάζων, οὕτως
εταπεινούμην. Καὶ κατ' ἐμοῦ ευφράνθησαν, καὶ συνήχθησαν,
συνήχθησαν ἐπ' ἐμέ μάλιστα, καὶ οὐκ ἐγνων. Διεσχίσθησαν, καὶ οὐ
κατενύγησαν, ἐπείρασάν με, ἐξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμῷ, ἐβρυξαν
ἐπ' ἐμέ τοὺς ὀδόντας αὐτῶν. Κύριε, πότε ἐπόψει, ἀποκατάστησον τὴν
ψυχὴν μου ἀπὸ τῆς κακουργίας αὐτῶν, ἀπὸ λεόντων τὴν μονογενή
μου, σοι ἐν ἐκκλησίᾳ πολλή, ἐν λαῷ Ἐξομολογήσομαί βαρεὶ αἰνέσω
σε. Μὴ ἐπιχαρεῖσάν μοι οἱ ἐχθραίνοντές μοι ἀδίκως, οἱ μισούντές με
δωρεάν, καὶ διανεύοντες ὀφθαλμοῖς. Ὅτι ἐμοὶ μὲν εἰρηνικὰ ἐλάλουν,
καὶ ἐπ' ὀργὴν δόλους διελογίζοντο. Ἐπλάτυναν ἐπ' ἐμέ τὸ στόμα
αὐτῶν, εἶπον. Εὐγε, εὐγε, εἶδον οἱ ὀφθαλμοί ἡμῶν. Εἶδες, Κύριε, μὴ
παρασιωπήσης. Κύριε, μὴ ἀποστής ἀπ' ἐμοῦ. Εξεγέρθητι, Κύριε, καὶ
πρόσχες τῇ κρίσει μου, ὁ Θεός μου, καὶ ὁ Κύριός μου, εἰς τὴν δίκην
μου. Κρίνόν με, Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου, Κύριε ὁ Θεός μου,
καὶ μὴ ἐπιχαρεῖσάν μοι. Μὴ εἴποισαν ἐν καρδίαις αὐτῶν. Εὐγε, εὐγε
τῇ ψυχῇ ἡμῶν, μηδὲ εἴποιεν, Κατεπίομεν αὐτόν. Αἰσχυνθείησαν, καὶ
ἐντραπείησαν ἅμα οἱ ἐπιχαίροντες τοῖς κακοῖς μου. Ἐνδυσάσθωσαν
αἰσχύνην, καὶ ἐντροπὴν οἱ μεγαλορρημονοῦντες ἐπ' ἐμέ.
Ἀγαλλιᾶσθωσαν, καὶ ευφρανθήτωσαν οἱ θέλοντες τὴν δικαιοσύνην
μου, καὶ εἰπάτωσαν διαπαντός. Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ θέλοντες
τὴν εἰρήνην τοῦ δούλου αὐτοῦ. Καὶ ἡ νλώσσά μου μελετήσῃ τὴν
δικαιοσύνην σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν ἔπαινόν σου.

Ψαλμός ρη'

Ὁ Θεός, τὴν αἰνεσίαν μου μὴ παρασιωπήσης, ὅτι στόμα ἀμαρτωλοῦ,
καὶ στόμα δολίου ἐπ' ἐμέ ἠνοιχθή. Ἐλάλησαν κατ' ἐμοῦ γλώσση δολία,
καὶ λόγοις μίσους ἐκύκλωσάν με, καὶ ἐπολέμησάν με δωρεάν. Ἀντὶ
τοῦ ἀγαπᾶν με, ἐνδιέ βαλλόν με, ἐγὼ δὲ προσηυχόμην. Καὶ ἔθεντο
κατ' ἐμοῦ κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ μίσος ἀντὶ τῆς ἀγαπήσεώς μου.
Κατάστησον ἐπ' αὐτόν ἀμαρτωλόν, καὶ διάβολος στήτω ἐκ δεξιῶν
αὐτοῦ. Ἐν τῷ κρίνεσθαι αὐτόν ἐξέλθοι καταδεδικασμένος, καὶ ἡ
προσευχὴ αὐτοῦ γενέσθω εἰς ἀμαρτίαν. Γενηθήτωσαν αἱ ἡμέραι

αυτού ολίγαι, καί τήν επισκοπήν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος. Γενηθήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὀρφανοί, καί ἡ γυνή αὐτοῦ χήρα. Σαλευόμενοι μεταναστήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καί ἐπαιτησάτωσαν, ἐκβληθήτωσαν ἐκ τῶν οἰκοπέδων αὐτῶν. Εἰσερευνησάτω δανειστής πάντα ὅσα ὑπάρχει αὐτῷ, καί διαρπασάτωσαν ἀλλότριοι τοὺς πόνους αὐτοῦ. Μὴ υπαρξάτω αὐτῷ ἀντιλήπτωρ, μηδὲ γενηθήτω οἰκτίρμων τοῖς ὀρφανοῖς αὐτοῦ. Γενηθήτω τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς ἐξολόθρευσιν, ἐν γενεᾷ μιᾷ ἐξαλειφθεῖν τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἀναμνησθεῖν ἡ ἀνομία τῶν πατέρων αὐτοῦ ἐναντί Κυρίου, καί ἡ ἀμαρτία τῆς μητρὸς αὐτοῦ μὴ ἐξαλειφθεῖν. Γενηθήτωσαν ἐναντίον Κυρίου διαπαντός, καί ἐξολοθρευθεῖν ἐκ γῆς τὸ μνημόσυον αὐτῶν, ἀνθ' ὧν οὐκ ἐμνήσθη ποιῆσαι ἔλεος, καί κατεδίωξεν ἄνθρωπον πένητα, καί πτωχόν, καί κατανενυγμένον τῇ καρδίᾳ τοῦ θανατώσαι. Καί ἠγάπησεν κατάραν, καί ἤξει αὐτῷ, καί Οὐκ ἠθέλησεν εὐλογίαν, καί μακρυνθήσεται ἀπ' αὐτοῦ. Καί ἐνεδύσατο κατάραν, ὡς ἱμάτιον, καί εἰσῆλθεν, ὡσεὶ ὕδωρ, εἰς τὰ ἐγκατα αὐτοῦ, καί ὡσεὶ ἔλαιον, ἐν τοῖς ὀστέοις αὐτοῦ. Γενηθήτω αὐτῷ ὡς ἱμάτιον, ὃ περιβάλλεται, καί ὡσεὶ ζώνη, ἣν διαπαντός περιζώννυται. Τοῦτο τὸ ἔργον τῶν ἐνδιαβαλλόντων με παρά Κυρίου, καί τῶν λαλούντων πονηρὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου. Καί σύ, Κύριε, Κύριε, ποιήσον μετ' ἐμοῦ, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, ὅτι χρηστόν τὸ ἔλεός σου, ρύσαι με, ὅτι πτωχὸς καί πένης εἰμὶ ἐγώ, καί ἡ καρδία μου τετάρακται ἐντός μου. Ὡσεὶ σκιά ἐν τῷ ἐκκλίνειν αὐτήν, ἀντανηρέθην, ἐξετινάχθην ὡσεὶ ἀκρίδες. Τὰ γόνατά μου ἠσθένησαν ἀπὸ νηστείας, καί ἡ σὰρξ μου ἠλλοιώθη δι' ἔλαιον, καγὼ ἐγενήθην ὄνειδος αὐτοῖς, εἶδοσάν με, ἐσάλευσαν κεφαλὰς αὐτῶν. Βοήθησόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου, καί σῶσόν με κατὰ τὸ ἔλεός σου. Καί γινώτωσαν, ὅτι ἡ χεὶρ σου αὕτη, καί σύ, Κύριε, ἐποίησας αὐτήν. Καταράσσονται αὐτοί, καί σύ εὐλογήσεις, οἱ ἐπανιστάμενοί μοι αἰσχυνθήτωσαν, ὁ δὲ δούλός σου εὐφρανθήσεται. Ἐνδυσάσθωσαν οἱ ἐνδιαβάλλοντές με ἐντροπήν, καί περιβαλέσθωσαν, ὡς διπλοῖδα, αἰσχύνην αὐτῶν. Εἰσομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ σφόδρα ἐν τῷ στόματί μου, καί ἐν μέσῳ πολλῶν αἰνέσω αὐτόν. Ὅτι παρέστη ἐκ δεξιῶν πένητος, τοῦ σῶσαι ἐκ τῶν καταδιωκόντων τὴν ψυχὴν μου.

Ψαλμός ν'

Ελέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καί κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλύνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καί ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καί ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός. Σοὶ μόνῳ ἡμάρτον, καί τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καί νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί

σε. Ἰδοὺ γάρ ἐν ανομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν αμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἰδοὺ γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἀδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ραντιεῖς με υσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν, καὶ ευφροσύνην, ἀγαλλιᾶσονται ὀστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν αμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ανομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ απορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς, ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσι. Ρύσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιᾶσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν. ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλὴμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφοράν, καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἀλληλούϊα, γ' Κύριε ἐλέησον γ' Δόξα...

Τροπάριον Ἦχος πλ. β'

Κύριε, κατέκρινάν σε οἱ Ἰουδαῖοι θανάτῳ, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, οἱ τὴν ἐρυθρὰν ράβδῳ πεζεύσαντες, σταυρῶ σε προσήλωσαν, καὶ οἱ ἐκ πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολὴν σοι προσήνεγκαν, ἀλλ' ἐκὼν ὑπέμεινας, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ. Χριστέ ὁ Θεός δόξα σοι.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ'

Διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ὁ φίλος σου καὶ ὁ πλησίον Πέτρος, ἠρνήσατό σε Κύριε, καὶ οδυρόμενος οὕτως ἐβόα. Τῶν δακρύων μου μὴ παρασιωπήσῃς, εἶπα γάρ φυλάξαι τὴν πίστιν οἰκτίρμον, καὶ οὐκ ἐφύλαξα, καὶ ἡμῶν τὴν μετάνοιαν, οὕτω δέξαι, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Καί πάλιν τό αυτό

Στίχ. Τά ρήματά μου ενώτισαι, Κύριε, σύνες τής κραυγής μου.

Πρό τού τιμίου σου Σταυρού, στρατιωτών εμπαιζόντων σε Κύριε, αι νοεραί στρατιαί κατεπλήττοντο, ανεδήσω γάρ στέφανον ύβρεως, ο τήν γήν ζωγραφήσας τοίς άνθεσι, καί τήν χλαίναν χλευαζόμενος εφόρεσας, ο νεφέλαις περιβάλλων τό στερέωμα, τοιαύτη γάρ οικονομία, εγνώσθη σου η ευσπλαγχνία, Χριστέ, τό μέγα έλεος, δόξα σοι.

Στίχ. Πρόσχεσ τή. φωνή τής δεήσεώς μου, ο Βασιλεύς μου καί ο Θεός μου.

Καί πάλιν τό αυτό

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Ελκόμενος επί σταυρού, ούτως εβόας Κύριε. Διά ποίον έργον, θέλετέ με σταυρώσαι Ιουδαίοι; ότι τούς παραλύτους υμών συνέσφιγξα; ότι τούς νεκρούς, ως εξ ύπνου ανέστησα; Αιμόρρουν Ιασάμην, Χαναναίαν ηλέησα, διά ποίον έργον θέλετέ με φονεύσαι Ιουδαίοι; αλλ' όψεσθε εις όν νύν εκκεντάτε, Χριστόν παράνομοι.

Καί νύν... πάλιν τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ'

Ότι εγώ εις μάστιγας έτοιμος.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Ν', 4-11)

Κύριος δίδωσί μοι γλώσσαν παιδείας, τού γνώναι ηνίκα δεί ειπείν λόγον, έθηκέ με πρωϊ πρωϊ, προσέθηκέ μοι ωτίον τού ακούειν, καί η παιδεία Κυρίου ανοίγει μου τά ώτα, εγώ δε ουκ απειθώ, ουδέ αντιλέγω. Τόν νώτόν μου έδωκα εις μάστιγας, τάς δε σιαγόνας μου εις ραπίσματα, τό δε πρόσωπόν μου ουκ απέστρεψα από αισχύνης εμπτυσμάτων, καί Κύριος, Κύριος βοηθός μου εγενήθη. Διά τούτο ουκ ενετράπην, αλλ' έθηκα τό πρόσωπόν μου ως στερεάν πέτραν, καί έγνων, ότι ου μή αισχυνθώ, ότι εγγίζει ο δικαιώσας με. Τίς ο κρινόμενός μοι; αντιστήτω μοι άμα, καί τίς ο κρινόμενός μοι; εγγισάτω

μοι. Ἰδοὺ Κύριος, Κύριος βοηθήσει μοι, τίς κακώσκει με; ἰδοὺ πάντες υμεῖς, ὡς ἱμάτιον, παλαιωθήσεσθε, καί ὡς σῆς καταφάγεται υμάς. Τίς ἐν υμῖν ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, υπακουσάτω τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. Οἱ πορευόμενοι ἐν σκότει, καὶ οὐκ ἐστὶν αὐτοῖς φῶς, πεποιθήσατε ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀντιστηρίσασθε ἐπὶ τῷ Θεῷ. Ἰδοὺ πάντες υμεῖς ὡς πῦρ καίετε, καὶ κατισχύετε φλόγα, πορεύεσθε τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς υμῶν, καὶ τῇ φλογί, ἢ ἐξεκαύσατε, δι' ἐμὲ ἐγένετο ταῦτα υμῖν, ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.

**Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. Ε', 6-10)**

Ἀδελφοί, ἐτι Χριστὸς, ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν, κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. Μόλις γάρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανεῖται, ὑπὲρ γάρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν. Συνίστησι δὲ τὴν ἐαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἐτι, ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν, Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε. Πολλῷ οὖν μάλλον, δικαιωθέντες νῦν ἐν τῷ Αἵματι αὐτοῦ, σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς, Εἰ γάρ ἐχθροὶ ὄντες, κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῷ μάλλον καταλλαγέντες, σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

**Εὐαγγέλιον
Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον**

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶται...
... αἱ συναναβάσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ἡύριος ὁ Θεός εὐλογητός, εὐλογητός Κύριος ἡμέραν καθ' ἡμέραν, κατευοδῶσαι ἡμῖν ὁ Θεός τῶν σωτηρίων ἡμῶν, ὁ Θεός τοῦ σώζειν.

Τρισάγιον Παναγία Τριάς..., Πάτερ ἡμῶν..., Ὅτι σοῦ ἐστίν..., καὶ τό

Κοντάκιον

Τόν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεύτε πάντες υμνήσωμεν, αὐτόν γάρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν. Εἰ καὶ σταυρόν υπομένεις, σὺ υπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Τό, Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ..., Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα... Καὶ νῦν... Τὴν τιμιωτέραν..., Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. ὁ Ἱερεύς. ὁ Θεὸς οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς..., καὶ τὴν παρούσαν.

Εὐχήν

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ, Κύριε Υιέ μονογενές, Ιησού Χριστέ καί άγιον Πνεύμα, μία θεότης, μία Δύναμις, ελέησόν με τόν αμαρτωλόν, καί, οίς επίστασαι κρίμασι, σώσόν με τόν ανάξιον δούλόν σου, ότι ευλογητός εί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

ΩΡΑ ΕΚΤΗ

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν..., Κύριε ελέησον, ιβ', Δεύτε προσκυνήσωμεν... γ', καί τούς παρόντας Ψαλμούς.

Ψαλμός νγ'

Ο Θεός, εν τώ ονόματί σου σώσόν με, καί εν τή δυνάμει σου κρινείς με, ο Θεός, εισάκουσον τής προσευχής μου, ενώτισαι τά ρήματα τού στόματός μου, ότι αλλότριοι επανέστησαν επ' εμέ, καί κραταιοί εξήτησαν τήν ψυχήν μου, καί ου προέθεντο τόν Θεόν ενώπιον αυτών, Ιδού γάρ ο Θεός βοηθεί μοι, καί ο Κύριος αντιλήπτωρ τής ψυχής μου. Αποστρέψει τά κακά τοίς εχθροίς μου, εν τή αληθεία σου εξολόθρευσον αυτούς. Εκουσίως θύσω σοι, εξομολογήσομαι τώ ονόματί σου, Κύριε, ότι αγαθόν, ότι εκ πάσης θλίψεως ερρύσω με, καί εν τοίς εχθροίς μου επείδεν ο οφθαλμός μου.

Ψαλμός ρλθ'

Εξελού με, Κύριε, εξ ανθρώπου πονηρού, από ανδρός αδίκου ρύσαι με. Οί τινες ελογίσαντο αδικίαν εν καρδία, όλην τήν ημέραν παρετάσσοντο πολέμους. Ηκόνησαν γλώσσαν αυτών, ωσεί όφεως, ιός ασπίδων υπό τά χείλη αυτών, Φύλαξόν με, Κύριε, εκ χειρός αμαρτωλού, από ανθρώπων αδίκων εξελού με, οίτινες διελογίσαντο τού υποσκελίσαι τά διαβήματά μου. Έκρυψαν υπερήφανοι παγίδα μοι, καί σχοινίοις διέτειναν παγίδα τοίς ποσί μου, εχόμενα τρίβους σκάνδαλα έθεντό μοι. Είπα τώ Κυρίω, Θεός μου εί σύ, ενώτισαι, Κύριε, τήν φωνήν τής δεήσεώς μου. Κύριε, Κύριε, δύναμις τής σωτηρίας μου, επεσκίασας επί τήν κεφαλήν μου, εν ημέρα πολέμου. Μή παραδώς με, Κύριε, από τής επιθυμίας μου αμαρτωλώ, διελογίσαντο κατ' εμού, μή εγκαταλίπης με, μή ποτε υψωθώσιν. Η κεφαλή τού κυκλώματος αυτών, κόπος τών χειλέων αυτών καλύψει αυτούς. Πεσούνται επ' αυτούς άνθρακες, εν πυρί καταβαλείς αυτούς, εν ταλαιπωρίαίς ου μή υποστώσιν. Ανήρ γλωσσώδης ου κατευθυνθήσεται επί τής γής, άνδρα άδικον κακά θηρεύσει εις διαφθοράν. Έγνων ότι ποιήσει Κύριος τήν κρίσιν τών πτωχών, καί τήν δίκην τών πενήτων. Πλήν δίκαιοι εξομολογήσονται τώ ονόματί

σου, καί κατοικήσουσιν ευθείς σύν τώ προσώπῳ σου.

Ψαλμός 90

Ο κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ Υψίστου, ἐν σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ αὐλισθήσεται. Ερεῖ τῷ Κυρίῳ. Ἀντιλήπτῳ μου εἰ, καί καταφυγή μου, ὁ Θεός μου, καί ἐλπὶς ἐπ' αὐτόν, ὅτι αὐτός ρύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν, καί ἀπὸ λόγου ταραχώδους. Ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καί ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιεῖς, ὅπλῳ κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ, οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας, ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καί δαιμονίου μεσημβρινοῦ. Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς, καί μυριάς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς σέ δέ οὐκ ἐγγεῖ. Πλήν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις, καί ἀνταπόδοσιν ἀμαρτωλῶν ὅψει ὅτι σύ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου, τὸν Υψιστὸν ἔθου καταφυγὴν σου. Οὐ προσελεύσεται πρὸς σέ κακά, καί μάστιξ οὐκ ἐγγεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου, ὅτι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου. Ἐπὶ χειρῶν ἀρούσῃ σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. Ἐπὶ ἀσπίδα καί βασιλίσκον ἐπιβήσῃ, καί καταπατήσεις λέοντα καί δράκοντα. Ὅτι ἐπ' ἐμέ ἤλπισε, καί ρύσομαι αὐτόν, σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἐγὼ τὸ ὄνομά μου. Κεκράζεται πρὸς με, καί ἐπακούσομαι αὐτοῦ, μετ' αὐτοῦ εἰμι ἐν θλίψει, ἐξελεύμαι αὐτόν, καί δοξάσω αὐτόν. Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτόν, καί δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

Δόξα... Καί νύν... Ἀλληλούϊα, γ' Κύριε ἐλέησον, γ' Δόξα...

Τροπάριον Ἦχος β'

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστε ὁ Θεός, ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα, τὰ ἔθνη, κράζοντα. Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν διὰ τὰ πολλά ἡμῶν ἀμαρτήματα, σύ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπησον Θεοτόκε Παρθένε, πολλά γάρ ἰσχύει δέησις Μητρός πρὸς ευμένειαν Δεσπότου. Μὴ παρίδῃς ἀμαρτωλῶν ἱκεσίας, ἡ πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστί, καί σώζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Ἦχος πλ. δ'

Τάδε λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις, Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι παρηνώχλησα; τοὺς τυφλοὺς σου ἐφώτισα, τοὺς λεπρούς σου ἐκαθάρισα, ἄνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνῃς ἠνωρθωσάμην. Λαός μου, τί

εποίησά σοι; καί τίμοι ανταπέδωκας; αντί τού μάννα, χολήν, αντί τού ύδατος, όξος, αντί τού αγαπάν με, σταυρώ με προσηλώσατε, ουκέτι στέγω λοιπόν, καλέσω μου τά έθνη, κακείνά με δοξάσουσι σύν τώ Πατρί καί Πνεύματι, καγώ αυτοίς δωρήσομαι, ζωήν αιώνιον.

Καί πάλιν τό αυτό

Στίχ. Έδωκαν εις τό βρώμά μου χολήν, καί εις τήν δίψαν μου επότισάν με όξος.

Οι νομοθέται τού Ισραήλ, Ιουδαίοι καί Φαρισαίοι, ο χορός τών Αποστόλων, βοά πρός υμάς. Ίδε ναός, όν υμείς ελύσατε. Ίδε αμνός, όν υμείς εσταυρώσατε, τάφω παρεδώκατε, αλλ' εξουσία εαυτού ανέστη. Μή πλανάσθε Ιουδαίοι, αυτός γάρ εστιν ο εν θαλάσση σώσας, καί εν ερήμω θρέψας, αυτός εστιν η ζωή καί τό φώς, καί η ειρήνη τού Κόσμου.

Στίχ. Σώσόν με ο Θεός, ότι εισήλθοσαν ύδατα έως ψυχής μου.

Καί πάλιν τό αυτό.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Δεύτε χριστοφόροι λαοί κατίδωμεν, τί συνεβουλεύσατο Ιούδας ο προδότης, σύν ιερεύσιν ανόμοις, κατά τού Σωτήρος ημών, σήμερον ένοχον θανάτου, τόν αθάνατον Λόγον πεποίηκαν, καί Πιλάτω προδώσαντες, εν τόπω Κρανίου εσταύρωσαν, καί ταύτα πάσχων, εβόα ο Σωτήρ ημών λέγων, Άφες αυτοίς Πάτερ τήν αμαρτίαν ταύτην, όπως γνώσι τά έθνη, τήν εκ νεκρών μου Ανάστασιν.

Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ'

Κύριε ο Κύριος ημών, ως θαυμαστόν τό όνομά σου εν πάση τή γή!

Στίχ. Ότι επήρθη η μεγαλοπρέπειά σου υπεράνω τών ουρανών.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΝΒ' 13 - ΝΔ', 1)

Τάδε λέγει Κύριος. Ιδού συνήσει ο παίς μου, καί υψωθήσεται, καί δοξασθήσεται, καί μετεωρισθήσεται σφόδρα. Όν τρόπον εκστήσονται επί σε πολλοί, ούτως αδοχήσει από τών ανθρώπων τό είδός σου, καί η δόξα σου από υιών ανθρώπων. Ούτω θαυμάσονται έθνη πολλά επ'

αυτώ, καί συνέξουσι βασιλείς τό στόμα αυτών, ὅτι, οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ, ὄψονται, καί οἱ οὐκ ἀκηκόασι, συνήσουσι. Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν, καί ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη; Ἀνηγγείλαμεν, ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ, ὡς ρίζα ἐν γῇ διψώσῃ. Οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ, οὐδέ δόξα, καί εἶδομεν αὐτόν, καί οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδέ κάλλος, ἀλλά τό εἶδος αὐτοῦ ἀτιμον, καί ἐκλείπον παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν, καί εἰδῶς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τό πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη καί οὐκ ἐλογίσθη. Οὗτος τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει, καί περὶ ἡμῶν οδυνάται, καί ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ, καί ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ, καί ἐν κακώσει. Αὐτός δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καί μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Παιδεῖα εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν, τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν. Πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν, ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη. Καί Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, καί αὐτός διὰ τό κεκακῶσθαι, οὐκ ἀνοίγει τό στόμα αὐτοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, καί ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος ἀφώνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τό στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ἡ κρίσις αὐτοῦ ἦρθη, τὴν δὲ γενεάν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; ὅτι αἱρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον. Καί δώσω τοὺς πονηροὺς, ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ, καί τοὺς πλουσίους, ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ ευρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καί βούλεται Κύριος καθαρῖσαι αὐτόν ἀπὸ τῆς πληγῆς. Ἐάν δώτε περὶ ἀμαρτίας, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὀψεται σπέρμα μακρόβιον, καί βούλεται Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἀφελεῖν ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς, καί πλάσαι τὴν συνέσει, δικαιῶσαι δίκαιον, εὖ δουλεύοντα πολλοῖς, καί τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν αὐτός ἀνοίσει. Διὰ τοῦτο αὐτός κληρονομήσει πολλοὺς, καί τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκύλα, ἀνθ' ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καί ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη, καί αὐτός ἀμαρτίας πολλῶν ἀνῆνεγκε, καί διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη. Ευφράνθητι στείρα, ἢ οὐ τίκτουσα, ρῆξον καί βόησον ἢ οὐκ ὠδίνουσα, ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μάλλον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

**Πρὸς Εβραίους Ἐπιστολὴς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. Β', 11-18)**

Ἀδελφοί, ὁ ἀγιάζων καί οἱ ἀγιαζόμενοι, ἐξ ἐνὸς πάντες, δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφούς αὐτοὺς καλεῖν, λέγων. Ἀπαγγελῶ τό ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε. Καί πάλιν. Εγὼ ἔσομαι πεποιοῦς ἐπ' αὐτῷ. Καί πάλιν. Ἰδοὺ ἐγὼ καί τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός. Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδιά κεκοινωνήκε σαρκός

καί αίματος, καί αὐτός παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστι τὸν διάβολον, καί απαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου, διαπαντός τοῦ ζῆν ἐνοχοὶ ἦσαν δουλείας, οὐ γάρ δήπου Ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραάμ ἐπιλαμβάνεται. Ὅθεν ὠφείλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται, καί πιστός Ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἰλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, ἐν ᾧ γάρ πέπονθεν αὐτός πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθήσαι.

Εὐαγγέλιον

Κατὰ Λουκάν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ...
... ὁρῶσαι ταῦτα.

Ταχύ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοὶ σου, Κύριε, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν σφόδρα, βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεός, ὁ σωτὴρ ἡμῶν, ἐνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ρύσαι ἡμᾶς, καί ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Τρισάγιον, Παναγία Τριάς..., Πάτερ ἡμῶν..., Ὅτι σοῦ ἐστιν..., καί τό

Κοντάκιον

Τόν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεύτε πάντες υμνήσωμεν, αὐτόν γάρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου καί ἔλεγεν. Εἰ καί σταυρόν υπομένεις, σύ ὑπάρχεις ὁ Υἱός καί Θεός μου.

Κύριε ἐλέησον, μ' ὁ ἐν παντί καιρῷ..., Κύριε ἐλέησον. γ'. Δόξα...
Καί νυν... Τὴν Τιμιωτέραν..., Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς. ὁ Θεός οἰκτειρήσαι ἡμᾶς..., καί τὴν

Εὐχὴν

Θεέ καί Κύριε τῶν δυνάμεων, καί πάσης κτίσεως δημιουργέ, ὁ διὰ σπλάγχνα ἀνεικάστου ἐλέους σου, τόν μονογενή σου Υἱόν, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καταπέμψας ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους ἡμῶν, καί διὰ τοῦ τιμίου αὐτοῦ Σταυροῦ, τό χειρόγραφον τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν διαρρήξας, καί θριαμβεύσας ἐν αὐτῷ τὰς ἀρχάς καί ἐξουσίας τοῦ σκότους, αὐτός, Δέσποτα φιλόανθρωπε, πρόσδεξαι καί ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν τὰς εὐχαριστηρίους ταύτας καί ἱκετηρίους ἐντεύξεις, καί ρύσαι ἡμᾶς ἀπὸ παντός ὀλεθρίου καί σκοτεινοῦ

παραπτώματος, καί πάντων τών κακώσαι ημάς ζητούντων, ορατών καί αοράτων εχθρών. Καθήλωσον εκ τού φόβου σου τάς σάρκας ημών, καί μή εκκλίνης τάς καρδίας ημών εις λόγους, ή εις λογισμούς πονηρίας, αλλά τώ πόθω σου τρώσον ημών τάς ψυχάς, ίνα πρός σέ διαπαντός ατενίζοντες, καί τώ παρά σου φωτί οδηγούμενοι, σέ τό απρόσιτον καί αϊδιον κατοπτεύοντες φώς, ακατάπαυστόν σοι τήν εξομολόγησιν, καί ευχαριστίαν αναπέμπομεν, τώ ανάρχω Πατρί σύν τώ μονογενεί σου Υιώ, καί τώ παναγίω, καί αγαθώ, καί ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

ΩΡΑ ΕΝΑΤΗ

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν..., Δεύτε προσκυνήσωμεν... γ', καί τούς επομενους ψαλμούς.

Ψαλμός ξη'

Σώσόν με, ο Θεός, ότι εισήλθοσαν ύδατα έως ψυχής μου. Ενεπάγην εις ιλύν βυθού, καί ουκ έστιν υπόστασις, ήλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί καταιγίς κατεπόντισέ με. Εκοπίασα κράζων, εβραγχίασεν ο λάρυγξ μου, εξέλιπον οι οφθαλμοί μου από τού ελπίζειν με επί τόν Θεόν μου. Επληθύνθησαν υπέρ τάς τρίχας τής κεφαλής μου οι μισούντές με δωρεάν. Εκραταιώθησαν οι εχθροί μου, οι εκδιώκοντές με αδίκως, ά ουχ ήρπαζον, τότε απετίννουν, ο Θεός, σύ έγνωσ τήν αφροσύνην μου, καί αι πλημμέλειαί μου από σου ουκ απεκρύβησαν. Μή αισχυνθείησαν επ' εμέ οι υπομένοντές σε, Κύριε, Κύριε τών δυνάμεων, μηδέ εντραπείησαν επ' εμέ οι ζητούντές σε, ο Θεός τού Ισραήλ, ότι ένεκά σου υπήνεγκα ονειδισμόν, εκάλυψεν εντροπή τό πρόσωπόν μου. Απηλλοτριωμένος εγενήθην τοίς αδελφοίς μου, καί ξένος τοίς υιοίς τής μητρός μου. Ότι ο ζήλος τού οίκου σου κατέφαγέ με, καί οι ονειδισμοί τών ονειδιζόντων σε επέπεσον επ' εμέ. Καί συνεκάλυψα εν νηστεία τήν ψυχήν μου, καί εγενήθη εις ονειδισμούς εμοί. Καί εθέμην τό ένδυμά μου σάκκον, καί εγενόμην αυτοίς εις παραβολήν. Κατ' εμού ηδολέσχουν οι καθήμενοι εν πύλαις, καί εις εμέ έψαλλον οι πίνοντες οίνον. Εγώ δέ τή προσευχή μου πρός σέ, Κύριε, καιρός ευδοκίας. Ο Θεός, εν τώ πλήθει τού ελέους σου επάκουσόν μου, εν αληθεία τής σωτηρίας σου. Σώσόν με από πηλού, ίνα μή εμπαγώ, ρυσθείην εκ τών μισούντων με, καί εκ τών βαθέων τών υδάτων. Μή με καταποντισάτω καταιγίς ύδατος, μηδέ καταπιέτω με βυθός, μηδέ συσχέτω επ' εμέ φρέαρ τό στόμα αυτού. Εισάκουσόν μου, Κύριε, ότι χρηστόν τό έλέός

σου, κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου επίβλεψον επ' εμέ. Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου από τού παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ επάκουσόν μου. Πρόσχεσ τή ψυχή μου, καί λύτρωσαι αυτήν, ένεκα τών εχθρών μου ρύσαι με. Σύ γάρ γινώσκεις τόν ονειδισμόν μου καί τήν αισχύνην μου, καί τήν εντροπήν μου. Εναντίον σου πάντες οι θλίβοντές με, ονειδισμόν προσεδόκησεν η ψυχή μου, καί ταλαιπωρίαν. Καί υπέμεινα συλλυπούμενον, καί ουχ υπήρξε, καί παρακαλούντας, καί ουχ εύρον. Καί έδωκαν εις τό βρώμά μου χολήν, καί εις τήν δίψαν μου επότισάν με όξος. Γενηθήτω η τράπεζα αυτών, ενώπιον αυτών εις παγίδα, καί εις ανταπόδοσιν, καί εις σκάνδαλον. Σκοτισθήτωσαν οι οφθαλμοί αυτών τού μή βλέπειν, καί τόν νώτον αυτών διαπαντός σύγκαμψον. Έκχεον επ' αυτούς τήν οργήν σου, καί ο θυμός τής οργής σου καταλάβοι αυτούς. Γενηθήτω η έπαυλις αυτών ηρημωμένη, καί εν τοίς σκηνώμασιν αυτών μή έστω ο κατοικών. Ότι, όν σύ επάταξας, αυτοί κατεδίωξαν, καί επί τό άλγος τών τραυμάτων μου προσέθηκαν. Πρόσθεσ ανομίαν επί τή ανομία αυτών, καί μή εισελθέτωσαν εν δικαιοσύνη σου. Εξαλειφθήτωσαν εκ βίβλου ζώντων, καί μετά δικαίων μή γραφήτωσαν. Πτωχός καί αλγών ειμι εγώ, η σωτηρία σου, ο Θεός, αντιλάβοιτό μου. Αινέσω τό όνομα τού Θεού μου μετ' ωδής, μεγαλυνώ αυτόν εν αινέσει. Καί αρέσει τώ Θεώ υπέρ μόσχον νέον, κέρατα εκφέροντα καί Οπλάς. Ιδέτωσαν πτωχοί, καί ευφρανθήτωσαν, εκζητήσατε τόν Θεόν, καί ζήσεται η ψυχή ημών. Ότι εισήκουσε τών πενήτων ο Κύριος, καί τούς πεπεδημένους αυτού ουκ εξουδένωσεν. Αινεσάτωσαν αυτόν οι ουρανοί καί η γή, θάλασσα καί πάντα τά έρποντα εν αυτή. Ότι ο Θεός σώσει τήν Σιών, καί οικοδομηθήσονται αι πόλεις τής Ιουδαίας. Καί κατοικήσουσιν εκεί, καί κληρονομήσουσιν αυτήν. Καί τό σπέρμα τών δούλων σου καθέξουσιν αυτήν, καί οι αγαπώντες τό όνομά σου κατασκηνώσουσιν εν αυτή.

Ψαλμός ξθ'

Ο Θεός, εις τήν βοήθειάν μου πρόσχεσ. Κύριε, εις τό βοηθήσαί μοι σπεύσον. Αισχυνθήτωσαν, καί εντραπήτωσαν οι ζητούντες τήν ψυχήν μου. Αποστραφήτωσαν εις τά οπίσω, καί καταισχυνθήτωσαν οι βουλόμενοί μοι κακά. Αποστραφήτωσαν παραυτίκα αισχυνόμενοι οι λέγοντές μοι. Εύγε, εύγε. Αγαλλιάσθωσαν, καί ευφρανθήτωσαν επί σοί πάντες οι ζητούντές σε, ο Θεός, καί λεγέτωσαν διαπαντός. Μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι αγαπώντες τό σωτήριόν σου. Εγώ δέ πτωχός ειμι καί πένης. Ο Θεός, βοήθησόν μοι. Βοηθός μου καί ρύστης μου εί σύ. Κύριε, μή χρονίσης.

Ψαλμός πε'

Κλίνον, Κύριε, τό ούς σου, καί επάκουσόν μου, ὅτι πτωχός καί πένης εἰμί ἐγώ. Φύλαξον τήν ψυχὴν μου, ὅτι ὁσίός εἰμι, σῶσον τόν δούλόν σου, ὁ Θεός μου, τόν ἐλπίζοντα ἐπὶ σε. Ελέησόν με, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κεκράξομαι ὅλην τήν ἡμέραν, εὐφρανόν τήν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τήν ψυχὴν μου. Ὅτι σύ, Κύριε, χρηστός, καί ἐπιεικής, καί πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε. Ἐνώτισαι, Κύριε, τήν προσευχήν μου, καί πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου. Ἐν ἡμέρα θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου. Οὐκ ἔστιν ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς Κύριε, καί οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα σου. Πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἤξουσι καί προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, Κύριε, καί δοξάσουσι τό ὄνομά σου. Ὅτι μέγας εἶ σύ, καί ποιῶν θαυμάσια, σύ εἶ Θεός ὁ μόνος. Ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καί πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εὐφρανθήτω ἡ καρδίᾳ μου, τοῦ φοβεῖσθαι τό ὄνομά σου. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, καί δοξάσω τό ὄνομά σου εἰς τόν αἰῶνα. Ὅτι τό ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμέ, καί ἐρρύσω τήν ψυχὴν μου ἐξ Ἄδου κατωτάτου. Ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανέστησαν ἐπ' ἐμέ, καί συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τήν ψυχὴν μου, καί οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν. Καί σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, οἰκτίρμων καί ἐλεήμων, μακρόθυμος καί πολυέλεος καί ἀληθινός. Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμέ, καί ἐλέησόν με, δός τό κράτος σου τῷ παιδί σου, καί σῶσον τόν υἱόν τῆς παιδίσκης σου. Ποίησον μετ' ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, καί ἰδέτωσαν οἱ μισούντές με, καί αἰσχυνθήτωσαν, ὅτι σύ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι, καί παρεκάλεσάς με.

Δόξα... Καί νύν... Ἀλληλούϊα, γ' Κύριε ἐλέησον γ' Δόξα...

Τροπάριον Ἦχος πλ. δ

Βλέπων ὁ Ληστής τόν ἀρχηγόν τῆς ζωῆς, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμᾶμενον, ἔλεγεν. Εἰ μή Θεός υπήρχε σαρκωθείς, ὁ σύν ἡμῖν σταυρωθείς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρυπεν, οὐδέ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο. Ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας Ἀγαθέ. Ὁ θανάτῳ τόν θάνατον σκυλεύσας, καί Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μή παρίδῃς οὐς ἐπλασας τῇ χειρί σου, δείξον τήν φιланθρωπίαν σου ἐλεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπερ ἡμῶν, καί σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαόν ἀπεγνωσμένον.

Ἦχος βαρύς

Θάμβος ἦν κατιδεῖν, τόν ουρανοῦ καί γῆς Ποιητήν, ἐπὶ Σταυροῦ
κρεμάμενον, ἥλιον σκοτισθέντα, τὴν ἡμέραν δέ πάλιν εἰς νύκτα
μετελθοῦσαν, καί τὴν γῆν ἐκ τάφων ἀναπέμπουσιν, σώματα νεκρῶν,
μεθ' ὧν προσκυνούμεν σε, σῶσον ἡμᾶς.

Καί πάλιν τό αὐτό

Στίχ. Διεμερίσαντο τά ἱμάτιά μου εαυτοῖς, καί ἐπὶ τόν ἱματισμόν μου
έβαλον κλήρον.

Ἦχος β'

Ὅτε σέ Σταυρῷ προσήλωσαν παράνομοι, τόν Κύριον τῆς δόξης,
εβόας πρὸς αὐτούς. Τί υμᾶς ἐλύπησα; ἢ ἐν τίνι παρώργισα; πρό
ἐμοῦ, τίς υμᾶς ἐρρύσατο ἐκ θλίψεως; καί νύν, τίμοι ἀνταποδίδοτε;
πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, ἀντὶ στόλου πυρός Σταυρῷ με προσηλώσατε,
ἀντὶ νεφέλης, τάφον μοι ωρύξατε, ἀντὶ τοῦ μάννα, χολὴν μοι
προσηνέγκατε, ἀντὶ τοῦ ὕδατος, ὅξος με ἐποτίσατε. Λοιπὸν καλῶ τά
έθνη, κακεῖνά με δοξάσουσι, σὺν Πατρὶ καί ἁγίῳ Πνεύματι.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τό βρώμά μου χολήν, καί εἰς τὴν δίψαν μου
ἐπότισάν με ὅξος.

Καί πάλιν τό αὐτό

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. (ἐκ γ').
Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς. Ψευδὴ
πορφύραν περιβάλλεται, ὁ περιβάλλων τόν ουρανόν ἐν νεφέλαις.
Ράπισμα κατεδέξατο, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τόν Ἀδάμ. Ἦλοις
προσηλώθη ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγῃ ἐκεντήθη, ὁ Υἱὸς τῆς
Παρθένου. Προσκυνούμεν σου τά Πάθη Χριστέ. (ἐκ γ). Δείξον ἡμῖν καί
τὴν ἐνδοξὸν σου Ἀνάστασιν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐκ ἔστι Θεός.

Στίχ. Οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός.

Προφητείας Ἱερεμίου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΙΑ', 18-23, ΙΒ', 1-5, 9-11, 14-15)

Κύριε, γνῶρισόν μοι, καί γνῶσομαι. Τότε εἶδον τά ἐπιτηδεύματα
αὐτῶν, ἐγὼ δέ, ὡς ἀρνίον ἀκακὸν ἀγόμενον τοῦ θύεσθαι, οὐκ ἔγνων.
Επ' ἐμέ ἐλογίσαντο λογισμόν πονηρόν, λέγοντες. Δεῦτε, καί

εμβάλωμεν ξύλον εις τόν άρτον αυτού, καί εκτρίψωμεν αυτόν από γής ζώντων, καί τό όνομα αυτού ου μή μνησθή έτι. Κύριε τών δυνάμεων, κρίνων δίκαια, δοκιμάζων νεφρούς, καί καρδίας, ίδοιμι τήν παρά σου εκδίκησιν εν αυτοίς, ότι πρόσ σέ απεκάλυψα τό δικαίωμά μου. Διά τούτο τάδε λέγει Κύριος επί τούς άνδρας Αναθώθ, τούς ζητούντας τήν ψυχήν μου, τούς λέγοντας, ου μή προφητεύσης επί τώ ονόματι Κυρίου, ει δέ μή, αποθάνη εν ταίς χερσίν ημών. Ιδού εγώ επισκέψομαι επ' αυτούς, οι νεανίσκοι αυτών εν μαχαίρα αποθανούνται, καί οι υιοί αυτών καί αι θυγατέρες αυτών τελευτήσουσιν εν λιμώ, καί εγκατάλειμμα ουκ έσται αυτών, ότι επάξω κακά επί τούς κατοικούντας εν Αναθώθ, εν ενιαυτώ επισκέψεως αυτών. Δίκαιος εί, Κύριε, ότι απολογήσομαι πρόσ σέ, πλήν κρίματα λαλήσω πρόσ σέ. Τί ότι οδός ασεβών ευοδούται; ευθήνησαν πάντες οι αθετούντες αθετήματα, εφύτευσας αυτούς, καί ερριζώθησαν, ετεκνοποιήσαντο, καί εποίησαν καρπόν, εγγύς εί σύ τού στόματος αυτών, καί πόρρω από τών νεφρών αυτών. Καί σύ, Κύριε, γινώσκεις με, οίδας με, καί δεδοκίμακας τήν καρδίαν μου εναντίον σου, άθροισον αυτούς ώσπερ πρόβατα εις σφαγήν, άγνισον αυτούς εις ημέραν σφαγής αυτών. Έως πότε πενθήσει η γή, καί πάς ο χόρτος τού αγρού, ξηρανθήσεται, από κακίας τών κατοικούντων εν αυτή; ηφανίσθησαν κτήνη καί πετεινά, ότι είπον, ουκ όψεται ο Θεός οδούς Τιμών, σου οι πόδες τρέχουσι, καί εκλύουσί σε. Συναγάγετε πάντα τά θηρία τού αγρού, καί ελθέτωσαν τού φαγείν αυτήν. Ποιμένες πολλοί διέφθειραν τόν αμπελώνά μου, εμόλυναν τήν μερίδα μου, έδωκαν τήν μερίδα τήν επιθυμητήν μου εις έρημον άβατον, ετέθη εις αφανισμόν απωλείας. Ότι τάδε λέγει Κύριος περί πάντων τών γειτόνων τών πονηρών, τών απτομένων τής κληρονομίας μου, ής εμέρισα τώ λαώ μου τώ Ισραήλ. Ιδού εγώ ανασπώ αυτούς από τής γής αυτών, καί τόν Ιούδαν εκβαλώ εκ μέσου αυτών, καί έσται μετά τό εκβαλείν με αυτούς, επιστρέψω καί ελεήσω αυτούς, καί κατοικιώ αυτούς, έκαστον εις τήν κληρονομίαν αυτού, καί έκαστον εις τήν γήν αυτού.

**Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ι', 19-31)**

Αδελφοί, έχοντες παρρησίαν εις τήν είσοδον τών Αγίων, εν τώ Αίματι Ιησού, ήν ανεκαίνισεν ημίν οδόν πρόσφατον καί ζώσαν, διά τού καταπετάσματος **(τουτέστι, τής σαρκός αυτού)** καί Ιερέα μέγαν επί τόν οίκον τού Θεού, προσερχώμεθα μετά αληθινής καρδίας εν πληροφορία πίστεως, ερραντισμένο τάς καρδίας από συνειδήσεως πονηράς, καί λελουμένοι τό σώμα ύδατι καθαρώ, κατέχωμεν τήν ομολογίαν τής ελπίδος ακλινή **(πιστός γάρ ο επαγγειλάμενος)**, καί

κατανοώμεν αλλήλους, εις παροξυσμόν αγάπης, καί καλών έργων, μή εγκαταλιπόντες τήν επισυναγωγήν εαυτών, καθώς έθος τισίν, αλλά παρακαλούντες, καί τοσοῦτω μάλλον, ὅσω βλέπετε ἐγγίζουσιν τήν ἡμέραν. Ἐκουσίως γάρ αμαρτανόντων ἡμῶν μετὰ τό λαβεῖν τήν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐκέτι περὶ αμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία, φοβερά δέ τις ἐκδοχή κρίσεως, καί πυρός ζήλος, ἐσθίειν μέλλοντος τοῦς ὑπεναντίους. Ἀθετήσας τῖς νόμον Μωσέως, χωρίς οἰκτιρμῶν ἐπὶ δυσίν ἢ τρισί μάρτυσιν ἀποθνήσκει, πόσω (δοκεῖτε) χείρονος ἀξιωθήσεται τιμωρίας ὁ τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας, καί τό αἷμα τῆς διαθήκης κοινόν ἠγησάμενος, ἐν ᾧ ἠγιάσθη, καί τό Πνεῦμα τῆς χάριτος ἐνουβρίσας; Οἶδαμεν γάρ τόν ἐιπόντα. Ἐμοί ἐκδίκησις, ἐγώ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος. Καί πάλιν, Κύριος κρινεῖ τόν λαόν αὐτοῦ. Φοβερόν τό ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος.

Εὐαγγέλιον Κατά Ἰωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ἐσταύρωσαν τόν Ἰησοῦν...
... ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

Μή δὴ παραδῶ ἡς ἡμας εἰς τέλος, διὰ τό ὄνομά σου τό ἅγιον, καί μή διασκεδάσης τήν διαθήκην σου, καί μή ἀποστήσης τό ἑλός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραάμ τόν ἠγαπημένον ὑπό σου, καί διὰ Ἰσαάκ τόν δούλόν σου, καί Ἰσραήλ, τόν ἅγιόν σου.

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ἡμῶν..., Ὅτι σοῦ ἐστιν..., καί τό

Κοντάκιον

Τόν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν. αὐτόν γάρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καί ἔλεγεν. Εἰ καί σταυρόν ὑπομένεις, σύ ὑπάρχεις ὁ Υἱός καί Θεός μου.

Κύριε ἐλέησον, μ' ὁ ἐν παντίκαιρῷ..., Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα... Καί νύν... Τήν τιμιωτέραν..., Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ὁ ἱερεύς. Ὁ Θεός οἰκτειρήσαι ἡμᾶς..., καί τήν ἐπομένην

Εὐχήν

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πλημμελήμασι, καί ἄχρι τῆς παρούσης ὥρας ἀγαγών ἡμᾶς, ἐν ἡ ἐπὶ τοῦ ζωοποιού Ξύλου κρεμάμενος, τῷ ευγνώμονι Ληστή, τήν εἰς

τόν Παράδεισον ωδοποίησας είσοδον, καί θανάτω τόν θάνατον
ώλεσας, ιλάσθητι ημίν τοίς αμαρτωλοίς, καί αναξίοις δούλοις σου,
ημάρτομεν γάρ καί ηνομήσαμεν, καί ουκ εσμέν άξιοι άραι τά όμματα
ημών, καί βλέψαι εις τό ύψος τού ουρανού, διότι κατελίπομεν τήν
οδόν τής δικαιοσύνης σου, καί εμπορεύθημεν εν τοίς θελήμασι τών
καρδιών ημών. Αλλ' Ικετεύομεν τήν σήν ανείκαστον αγαθότητα.
Φείσαι ημών, Κύριε, κατά τό πλήθος τού ελέους σου, καί σώσον
ημάς, διά τό όνομά σου τό άγιον, ότι εξέλιπον εν ματαιότητι αι ημέραι
ημών. Εξελού ημάς τής τού αντικειμένου χειρός, καί άφες ημίν τά
αμαρτήματα, καί νέκρωσον τό σαρκικόν ημών φρόνημα, ίνα τόν
παλαιόν αποθέμενοι άνθρωπον, τόν νέον ενδυσώμεθα, καί σοί
ζήσωμεν τώ ημετέρω Δεσπότῃ καί κηδεμόνι, καί ούτω, τοίς σοίς
ακολουθούντες προστάγμασιν, εις τήν αιώνιον ανάπαυσιν
καταντήσωμεν, ένθα πάντων εστί τών ευφραινομένων η κατοικία. Σύ
γάρ εί η όντως αληθινή ευφροσύνη καί αγαλλίασις τών αγαπώντων
σε, Χριστέ ο Θεός ημών, καί σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν, σύν τώ
ανάρχω σου Πατρί, καί τώ Παναγίω καί αγαθώ, καί ζωοποιώ σου
Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Είτα λέγομεν χύμα τούς Μακαρισμούς.

Μακάριοι οι πενθούντες, ότι αυτοί παρακληθήσονται.

Μακάριοι οι πραείς, ότι αυτοί κληρονομήσουσι τήν γήν.

Μακάριοι οι πεινώντες καί διψώντες τήν δικαιοσύνην, ότι αυτοί
χορτασθήσονται.

Μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται.

Μακάριοι οι καθαροί τή καρδιά, ότι αυτοί τόν Θεόν όψονται.

Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί Υιοί Θεού κληθήσονται.

Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης, ότι αυτών εστιν η
Βασιλεία τών ουρανών.

Μακάριοι εστέ όταν ονειδίσωσιν υμάς, καί διώξωσι, καί είπωσι
πάν πονηρόν ρήμα καθ' υμών, ψευδόμενοι ένεκεν εμού.

Χαίρετε καί αγαλλιιάσθε, ότι ο μισθός υμών πολὺς ἐν τοῖς
οὐρανοῖς.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε... καὶ τοὺς λοιποὺς.
Χορὸς ὁ ἐπουράνιος..., Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν..., Ἄνες, ἄφες..., Πάτερ
ἡμῶν..., Ὅτι σοῦ ἐστίν..., καὶ τό

Κοντάκιον

Τόν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα δεύτε πάντες υμνήσωμεν. αὐτόν γάρ
κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν. Εἰ καὶ σταυρόν υπομένεις,
σύ υπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Εἶτα, Κύριε ἐλέησον ἱβ', Εἴη τό ὄνομα Κυρίου..., ἐκ γ' καὶ τόν
Ψαλμόν, Εὐλογήσω τόν Κύριον ἐν παντί καιρῷ...

τ97 [top](#)

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Περί ὥραν δεκάτην τῆς ἡμέρας σημαίνει. Εὐλογήσαντος δέ τοῦ
ερέως, ἀρχομένου τοῦ Λυχνικοῦ, λέγομεν τόν Προοιμιακόν καὶ μετὰ
τὴν μεγάλην Συναπτήν, τό, Κύριε ἐκέκραξα. ἐν ᾧ ἱστώμεν Στίχους ς',
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Στιχηρά Ἰδιόμελα πέντε.

Ἦχος α'

Πάσα ἡ κτίσις, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, θεωρούσά σε, ἐν σταυρῷ
κρεμάμενον Χριστέ, ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια
συνεταράττετο, τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι, ὁ
ἐκουσίως δι' ἡμᾶς υπομείνας, Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Ἦχος β'

Λαὸς δυσσεβῆς καὶ παράνομος, ἵνα, τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν
τῶν ἀπάντων θανάτῳ κατεδίκασε; Μέγα θαῶμα! ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ
Κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδοται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται, ὁ
φιλόανθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν Ἄδῃ δεσμώτας ἐλευθερώσῃ κρίζοντας.
Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Σήμερον σε θεωρούσα, ἡ ἀμεμπτος Παρθένος, ἐν Σταυρῷ Λόγε
ἀναρτώμενον, ὀδυρομένη μητρώα σπλάγχνα, ἐτέρωτο τὴν καρδίαν
πικρῶς, καὶ στενάζουσα ὀδυνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς, παρειᾶς σὺν
θριξὶ καταξάινουσα, κατετρύχετο, διό καὶ τό στήθος τύπτουσα,
ἀνέκραγε γοερῶς. Οἱμοὶ θεῖον Τέκνον! οἱμοὶ τό φῶς τοῦ Κόσμου! τί

έδυσ εξ οφθαλμών μου, ο Αμνός τού Θεού; όθεν αι στρατιαί τών Ασωμάτων, τρόμω, συνείχοντο λέγουσαι. Ακατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Επί ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σέ τόν πάντων Κτίστην καί Θεόν, η σέ ασπύρως τεκούσα, εβόα πικρώς. Υιέ μου, πού τό κάλλος έδυ τής μορφής σου; ου φέρω καθοράν σε, αδίκως σταυρούμενον, σπεύσον ούν ανάστηθι, όπως ίδω καγώ, σού τήν εκ νεκρών, τριήμερον εξανάστασιν.

Ήχος πλ. β'

Σήμερον ο Δεσπότης τής κτίσεως, παρίσταται Πιλάτω, καί σταυρώ παραδίδοται ο Κτίστης τών απάντων, ως αμνός προσαγόμενος τή ιδία βουλήσει, τοίς ήλοις προσπήγνυται, καί τήν πλευράν κεντάται, καί τώ σπόγγω προσψαύεται, ο μάννα επομβρήσας, τάς σιαγόνας ραπίζεται, ο Λυτρωτής τού Κόσμου, καί υπό τών ιδίων δούλων εμπαίζεται, ο Πλάστης τών απάντων. Ω Δεσπότη φιλανθρωπίας! υπέρ τών σταυρούντων παρεκάλει τόν ίδιον Πατέρα, λέγων. Άφες αυτοίς τήν αμαρτίαν ταύτην, ου, γάρ οίδασιν οι άνομοι, τί αδίκως πράττουσιν.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ω! πώς η παράνομος συναγωγή, τόν Βασιλέα τής Κτίσεως κατεδίκασε θανάτω, μή αιδεσθείσα τάς ευεργεσίας, άς αναμιμνήσκων, προησφαλίζετο λέγων προς αυτούς. Λαός μου τί εποίησα υμίν, ου θαυμάτων ενέπλησα τήν Ιουδαίαν, ου νεκρούς εξανέστησα μόνω τώ λόγω; ου πάσαν μαλακίαν εθεράπευσα καί νόσον, τί ούν μοι ανταποδίδοτε; εις τί αμνημονείτέ μου; αντί τών ιαμάτων πληγάς μοι επιθέντες, αντί ζωής νεκρούντες, κρεμώντες επί ξύλου, ως κακούργον, τόν ευεργέτην, ως παράνομον, τόν νομοδότην, ως κατάκριτον, τόν πάντων βασιλέα. Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν...

Φοβερόν καί παράδοξον Μυστήριον, σήμερον ενεργούμενον καθοράται. Ο αναφής κρατείται, δεσμεΐται, ο λύων τόν Αδάμ τής κατάρας. Ο ετάζων καρδίας καί νεφρούς, αδίκως ετάζεται, ειρκτή κατακλείεται, ο τήν άβυσσον κλείσας, πιλάτω παρίσταται, ώ τρόμω παρίστανται ουρανών αι Δυνάμεις, ραπίζεται χειρί τού πλάσματος, ο Πλάστης, ξύλω κατακρίνεται, ο κρίνων ζώντας καί νεκρούς, τάφω κατακλείεται, ο καθαιρέτης τού Άδου. Ο πάντα φέρων συμπαθώς, καί πάντας σώσας τής αράς, ανεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Προκείμενον Ήχος δ'

Διεμερίσαντο τά ιμάτιά μου εαυτοίς, καί επί τόν ιματισμόν μου έβαλον κλήρον.

Στίχ. Ο Θεός, ο Θεός μου, πρόσχες μοι, ίνα τί εγκατέλιπές με;

Τής Εξόδου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΛΓ' 11-23)

Ελάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσὴν, ενώπιος ενώπιω, ως εί τις λαλήσει πρὸς τόν εαυτοῦ φίλον, καί απελύετο εις τήν παρεμβολήν. Ο δέ θεράπων Ιησοῦς, υἱός Ναυή νέος, ουκ εξεπορεύετο εκ τής σκηνής. Καί είπε Μωϋσής πρὸς Κύριον. Ιδοῦ σύ μοι λέγεις, Ανάγαγε τόν λαόν τούτον, σύ δέ ουκ εδήλωσάς μοι, ὄν συναπποστελείς μετ εμού. Σύ δέ μοι είπας. Οἶδά σε παρά πάντας, καί χάριν έχεις παρ' εμοί. Ει οὖν εύρηκα χάριν εναντίον σου, εμφάνισόν μοι σεαυτόν, ίνα γνωστῶς ίδω σε, ὅπως άν ώ ευρηκῶς χάριν ενώπιόν σου, καί ίνα γνώ, ὅτι λαός σου τό έθνος τό μέγα τούτο. Καί λέγει. Αυτός προπορεύσομαί σου, καί καταπαύσω σε, καί είπε πρὸς αυτόν. Ει μή σύ αυτός συμπορεύση μεθ' ημών, μή με αναγάγης εντεύθεν. Καί πῶς γνωστόν έσται αληθῶς, ὅτι εύρηκα χάριν παρά σοί, εγώ τε καί ο λαός σου, αλλ' ή συμπορευομένου σου μεθ' ημών; καί ενδοξασθήσομαι εγώ τε, καί ο λαός σου παρά πάντα τά έθνη, ὅσα επί τής γής εστιν. Είπε δέ Κύριος πρὸς Μωϋσὴν. Καί τούτόν σοι τόν λόγον, ὄν είρηκας, ποιήσω, εύρηκας γάρ χάριν ενώπιον εμού, καί οἶδά σε παρά πάντας. Καί λέγει Μωϋσής. Δείξόν μοι τήν σεαυτοῦ δόξαν. Καί είπεν. Εγώ παρελεύσομαι πρότερός σου τή δόξη μου, καί καλέσω τῶ ονόματί μου. Κύριος εναντίον σου, καί ελεήσω, ὄν άν ελεώ, καί οικτειρήσω, ὄν άν οικτείρω. Καί είπεν, ου δυνήση ιδεῖν τό πρόσωπόν μου, ου γάρ μή ἴδη άνθρωπος τό πρόσωπόν μου, καί ζήσεται. Καί είπε Κύριος, ιδού τόπος παρ' εμοί, καί στήθι επί τής πέτρας, ηνίκα δ' άν παρέλθη η δόξα μου, καί θήσω σε εις οπήν τής πέτρας, καί σκεπάσω τή χειρί μου επί σέ, έως άν παρέλθω, καί αφελώ τήν χεῖρά μου, καί τότε ὅψει τά οπίσω μου, τό δέ πρόσωπόν μου ουκ οφθήσεταιί σοι.

Προκείμενον 'Ηχος δ'

Δίκασον, Κύριε, τούς αδικούντάς με.

Στίχ. Ανταπεδίδοσάν μοι πονηρά, αντί αγαθών.

Ιώβ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΒ', 12-17)

Ευλόγησε Κύριος τά έσχατα τού Ιώβ μάλλον, ή τά έμπροσθεν, ήν δέ τά κτήνη αυτού, πρόβατα μύρια τετρακισχίλια, κάμηλοι εξακισχίλια, ζεύγη βοών χίλια, ὄνοι θήλειαι νομάδες χίλια. Γεννώνται δέ αυτώ υιοί επτά, καί θυγατέρες τρεῖς. Καί εκάλεσε τήν μέν πρώτην, Ημέραν, τήν

δέ δευτέραν, Κασσίαν, τήν δέ τρίτην, Αμαλθαίας κέρας. Καί ουχ ευρέθησαν κατά τάς θυγατέρας Ιώβ, βελτίους αυτών εν τή υπ' ουρανόν, έδωκε δέ αυταίς ο πατήρ κληρονομίαν εν τοίς αδελφοίς. Έζησε δέ Ιώβ, μετά τήν πληγήν, έτη εκατόν εβδομήκοντα, τά δέ πάντα έτη έζησε διακόσια τεσσαράκοντα. Καί είδεν Ιωβ τούς υιούς αυτού, καί τούς υιούς τών υιών αυτού, τετάρτην γενεάν, καί ετελεύτησεν Ιώβ πρεσβύτερος, καί πλήρης ημερών. Γέγραπται δέ, αυτόν πάλιν αναστήσεσθαι μεθ' ών ο Κύριος ανίστησιν. Ούτος ερμηνεύεται εκ τής Συριακής βίβλου, εν μέν γή κατοικών τή Αυσίτιδι, επί τοίς Ορίοις τής Ιδουμαίας, καί Αραβίας, προϋπήρχε δέ αυτώ όνομα, Ιωβάβ, λαβών δέ γυναίκα Αράβισσαν, γεννά υιόν, ώ όνομα Ενών. Ήν δέ αυτός πατρός μέν Ζαρέ, εκ τών Ησαύ υιών υιός, μητρός δέ Βοσόρρας, ώστε είναι αυτόν πέμπτον από Αβραάμ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΝΒ', 13 - ΝΔ', 1)

Τάδε λέγει Κύριος. Ιδού συνήσει ο παίς μου, καί υψωθήσεται, καί δοξασθήσεται, καί μετεωρισθήσεται σφόδρα. Όν τρόπον εκστήσονται επί σε πολλοί, ούτως αδοξήσει από τών ανθρώπων τό είδός σου, καί η δόξα σου από υιών ανθρώπων. Ούτω θαυμάσονται έθνη πολλά επ' αυτώ, καί συνέξουσι βασιλείς τό στόμα αυτών, ότι οίς ουκ ανηγγέλη περί αυτού, όψονται, καί οί ουκ ακηκόασι συνήσουσι. Κύριε, τίς επίστευσε τή ακοή ημών, καί ο βραχίων Κυρίου τίνι απεκαλύφθη; Ανηγγείλαμεν, ως παιδίον εναντίον αυτού, ως ρίζα εν γή δι' ψώση, ουκ έστιν είδος αυτώ, ουδέ δόξα, καί είδομεν αυτόν, καί ουκ είχεν είδος, ουδέ κάλλος, αλλά τό είδος αυτού άτιμον καί εκλείπον παρά πάντας τούς υιούς τών ανθρώπων. Άνθρωπος εν πληγή ών, καί ειδώς φέρειν μαλακίαν, ότι απέστραπται τό πρόσωπον αυτού, ητιμάσθη, καί ουκ ελογίσθη. Ούτος τάς αμαρτίας ημών φέρει, καί περί ημών οδυνάται, καί ημείς ελογισάμεθα αυτόν είναι εν πόνω, καί εν πληγή υπό Θεού, καί εν καώσει. Αυτός δέ ετραυματίσθη διά τάς αμαρτίας ημών, καί μεμαλάκισται, διά τάς ανομίας ημών, παιδεία ειρήνης ημών επ' αυτόν, τώ μώλωπι αυτού ημείς ιάθημεν, πάντες ως πρόβατα επλανήθημεν, άνθρωπος τή οδώ αυτού επλανήθη. Καί Κύριος παρέδωκεν αυτόν ταίς αμαρτίαις ημών, καί αυτός, διά τώ κεκακώσθαι, ουκ ανοίγει τό στόμα αυτού. Ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη, καί ως αμνός εναντίον τού κείροντος άφωνος, ούτως ουκ ανοίγει τό στόμα αυτού. Εν τή ταπεινώσει αυτού, η κρίσις αυτού ήρθη, τήν δέ γενεάν αυτού, τίς διηγήσεται; ότι αίρεται από τής γής η ζωή αυτού, από τών ανομιών τού λαού μου ήχθη εις θάνατον. Καί δώσω τούς πονηρούς, αντί τής ταφής αυτού, καί τούς πλουσίους,

αντί τού θανάτου αυτού, ότι ανομίαν ουκ εποίησεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τώ στόματι αυτού, καί Κύριος βούλεται καθαρίσαι αυτόν τής πληγής. Εάν δώτε περι αμαρτίας, η ψυχή υμών όψεται σπέρμα μακρόβιον, καί βούλεται Κύριος εν χειρί αυτού αφελείν από τού πόνου τής ψυχής αυτού, δείξαι autw φώς, καί πλάσαι τή συνέσει, δικαιώσαι δίκαιον, εύ δουλεύοντα πολλοίς, καί τάς αμαρτίας αυτών αυτός ανοίσει, Διά τούτο αυτός κληρονομήσει πολλούς, καί τών ισχυρών μεριεί σκύλα, ανθ' ών παρεδόθη εις θάνατον η ψυχή αυτού, καί εν τοίς ανόμοις ελογίσθη, καί αυτός αμαρτίας πολλών ανήνεγκε, καί διά τάς αμαρτίας αυτών παρεδόθη. Ευφράνθητι στείρα, η ου τίκτουσα, ρήξον καί βόησον η ουκ ωδίνουσα, ότι πολλά τά τέκνα τής ερήμου μάλλον, ή τής εχούσης τόν άνδρα.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β

Εθεντό με εν λάκκω κατωτάτῳ, εν σκοτεινοίς καί εν σκιά θανάτου.

Στίχ. Κύριε ο Θεός τής σωτηρίας μου, ημέρας εκέκραξα.

**Πρός Κορινθίους Α' Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α' 18 - Β', 2)**

Αδελφοί, ο λόγος ο τού Σταυρού τοίς μέν απολλυμένοις μωρία εστί, τοίς δέ σωζομένοις ημίν δύναμις Θεού εστι. Γέγραπται γάρ. Απολώ τήν σοφίαν τών σοφών, καί τήν σύνεσιν τών συνετών αθετήσω. Πού σοφός; πού γραμματεύς; πού συζητητής τού αιώνος τούτου; ουχί εμώρανεν ο Θεός τήν σοφίαν τού Κόσμου τούτου; Επειδή γάρ εν τή σοφία τού Θεού ουκ έγνω ο Κόσμος διά τής σοφίας τόν Θεόν, ευδόκησεν ο Θεός διά τής μωρίας τού κηρύγματος σώσαι τούς πιστεύοντας. Επειδή καί Ιουδαίοι σημείον αιτούσι, καί Έλληνες σοφίαν ζητούσιν, ημείς δέ κηρύσσομεν Χριστόν εσταυρωμένον, Ιουδαίοις μέν σκάνδαλον, Έλλησι δέ μωρίαν, αυτοίς δέ τοίς κλητοίς Ιουδαίοις τε καί Έλλησι, Χριστόν Θεού δύναμιν καί Θεού σοφίαν, οτι τό μωρόν τού Θεού, σοφώτερον τών ανθρώπων εστί, καί τό ασθενές τού Θεού, ισχυρότερον τών ανθρώπων εστί. Βλέπετε γάρ τήν κλήσιν υμών, αδελφοί, οτι ου πολλοί σοφοί κατά σάρκα, ου πολλοί δυνατοί, ου πολλοί ευγενείς, αλλά τά μωρά τού Κόσμου εξελέξατο ο Θεός, ίνα τούς σοφούς καταισχύνη, καί τά ασθενή τού Κόσμου εξελέξατο ο Θεός, ίνα καταισχύνη τά ισχυρά, καί τά αγενή τού Κόσμου καί τά εξουθενημένα εξελέξατο ο Θεός, καί τά μή όντα, ίνα τά όντα καταργήση, όπως μή καυχήσηται πάσα σάρξ ενώπιον τού Θεού. Εξ αυτού δέ υμείς εστε εν Χριστω Ιησού, ός εγενήθη ημίν σοφία από Θεού, δικαιοσύνη τε καί αγιασμός καί απολύτρωσις, ίνα, καθώς γέγραπται. ο καυχώμενος, εν Κυρίω καυχάσθω, καγώ δέ, ελθών πρός υμάς, αδελφοί, ήλθον, ου καθ' υπεροχήν λόγου, ή σοφίας,

καταγγέλλων υμίν τό μαρτύριον τού Θεού, ου γάρ έκρινα τού ειδέναι
τι εν υμίν, ειμή Ιησούν Χριστόν, καί τούτον εσταυρωμένον.

Αλληλούϊα Ἦχος πλ. α'

Σώσόν με, ο Θεός, ότι εισήλθοσαν ύδατα έως ψυχής μου.

Στίχ. Καί έδωκαν εις τό βρώμά μου χολήν, καί εις τήν δίψαν μου
επότισάν με όξος.

Στίχ. Σκοτισθήτωσαν οι οφθαλμοί αυτών, τού μή βλέπειν.

Ευαγγέλιον

Κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, συμβούλιον έλαβον...

... καθήμεναι απέναντι τού τάφου.

Απόστιχα

Στιχηρά Αυτόμελα

Ἦχος β'

Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν, ο Αριμαθαίας καθείλε, τήν τών απάντων
ζωήν, σμύρνη καί σινδόνι σε Χριστέ εκήδευσε, καί τώ πόθω ηπείγετο,
καρδιά, καί χείλει, σώμα τό ακήρατον, σου περιπτύξασθαι, όμως
συστελλόμενος φόβω, χαίρων ανεβόα σοι. Δόξα, τή συγκαταβάσει
σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο.

Ότε εν τώ τάφω τώ καινώ, υπέρ τού παντός κατετέθης, ο Λυτρωτής
τού παντός, Άδης ο παγγέλαστος, ιδών σε έπτηξεν, οι μοχλοί
συνετρίβησαν, εθλάσθησαν πύλαι, μνήματα ηνοιχθησαν, νεκροί
ανίσταντο, τότε ο Αδάμ ευχαρίστως, χαίρων ανεβόα σοι. Δόξα, τή
συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν Οικουμένην, ήτις ου σαλευθήσεται.

Ότε εν τώ τάφω σαρκικώς, θέλων συνεκλείσθης ο φύσει, τή τής
θεότητος, μένων απερίγραπτος, καί αδιόριστος, τά θανάτου
απέκλεισας, ταμεία καί Άδου, άπαντα εκένωσας, Χριστέ βασιλεια,
τότε καί τό Σάββατον τούτο, θείας ευλογίας καί δόξης, καί τής σής
λαμπρότητος ηξίωσας.

Στίχ. Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα, Κύριε εις μακρότητα ημερών.

Ότε αι δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον υπ' ανόμων εώρων,
συκοφαντούμενον, έφριπτον τήν άφατον, μακροθυμίαν σου, καί τόν
λίθον τού μνήματος, χερσί σφραγισθέντα, αίς σου τήν ακήρατον,
πλευράν ελόγγχευσαν, όμως τή ημών σωτηρία, χαίρουσαι εβόων σοι.
Δόξα, τή συγκαταβάσει σου, Φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν...

Ιδιόμελον Ήχος πλ. α'

Σέ τόν αναβαλλόμενον, τό φώς ώσπερ Ιμάτιον, καθελών Ιωσήφ από
τού ξύλου, σύν Νικοδήμω, καί θεωρήσας νεκρόν γυμνόν άταφον,
ευσυμπάθητον θρήνον αναλαβών, οδυρόμενος έλεγεν. Οίμοι,
γλυκύτατε Ιησού! όν πρό μικρού ο ήλιος εν Σταυρώ κρεμάμενον
θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καί η γή τώ φόβω εκυμαίνετο, καί
διερρήγνυτο ναού τό καταπέτασμα, αλλ' ιδού νύν βλέπω σε, δι' εμέ
εκουσίως υπελθόντα θάνατον, πώς σε κηδεύσω Θεέ μου; ή πώς
σινδόσιν ειλήσω; ποίαις χερσί δέ προσψαύσω, τό σόν ακήρα τον
σώμα; ή ποία άσματα μέλψω, τή σή εξόδω Οικτίρμον; Μεγαλύνω τά
Πάθη σου, υμνολογώ καί τήν Ταφήν σου, σύν τή Αναστάσει,
κραυγάζων. Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκια Ήχος β'

Ο ευσχήμων Ιωσήφ, από τού ξύλου καθελών τό άχραντόν σου Σώμα,
σινδόني καθαρά, ειλήσας καί αρώμασιν, εν μνήματι καινώ κηδεύσας
απέθετο.

Ταίς Μυροφόροις Γυναιξί, παρά τό μνήμα επιστάς, ο Άγγελος εβόα.
Τά μύρα τοίς θνητοίς υπάρχει αρμόδια, Χριστός, δέ διαφθοράς
εδείχθη αλλότριος.

ΤΩ ΑΓΙΩ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ

Τροπάρια Ήχος β'

Ο ευσχήμων Ιωσήφ, από τού ξύλου καθελών τό άχραντόν σου Σώμα,
σινδόني καθαρά, ειλήσας καί αρώμασιν, εν μνήματι καινώ κηδεύσας
απέθετο.

Δόξα...

Ότε κατήλθες πρός τόν θάνατον, η ζωή η αθάνατος, τότε τόν Άδην
ενέκρωσας, τή αστραπή τής θεότητος, ότε δέ καί τούς τεθνεώτας εκ
τών καταχθονίων ανέστησας, πάσαι αι Δυνάμεις τών επουρανίων
εκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Καί νύν...

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρά τό μνήμα επιστάς, ὁ Ἄγγελος εβόα.
Τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστός δε διαφθοράς
εδείχθη ἀλλότριος.

Μετά ταύτα ἀρχόμεθα ψάλλειν μετά μέλους τά ἐπόμενα
Τροπάρια, ἥτοι τά ἐγκώμια, μετά τοῦ Ἀμώμου, εἰς στάσεις τρεῖς,
λέγοντες ἀνά Στίχον ἐξ αὐτοῦ μεθ' ἐν ἑκάστον Τροπάριον
Ἐκφωνεῖ δέ ὁ πρῶτος Χορός, εἰς.

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἦχος πλ. α'

Ἐυλογητός εἰ, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.
Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου.

Τ ἁ Ε γ κ ῶ μ ι α

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ
ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.

Μακάριοι οἱ ἐξερευνῶντες τὰ μαρτύρια αὐτοῦ, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ
ἐκζητήσουσιν αὐτόν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καὶ τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ θανάτου τό βασίλειον
λύεις δέ, καὶ τοῦ Ἄδου τοὺς νεκροὺς ἐξανιστάς.

Οὐ γάρ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ
ἐπορεύθησαν.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν Ταφὴν καὶ τὰ Πάθη
σου, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθοράς.

Σύ ἐνετείλω τὰς ἐντολάς σου, τοῦ φυλάξασθαι σφόδρα.

Μέτρα γῆς ὁ στήσας, ἐν σμικρῷ κατοικεῖς, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ τάφῳ
σήμερον, ἐκ μνημάτων τοὺς θανέντας ἀνιστῶν.

Ὅφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοὶ μου...

Ἰησοῦ Χριστέ μου, Βασιλεῦ τοῦ παντός, τί ζητῶν τοῖς ἐν τῷ Ἄδῃ
εἰλήλυθας; ἢ τό γένος ἀπολύσαι τῶν βροτῶν.

Τότε οὐ μὴ αἰσχυνθῶ ἐν τῷ με ἐπιβλέπειν..

Ὁ Δεσπότης πάντων, καθοράται νεκρός, καὶ ἐν μνήματι καινῷ
κατατίθεται, ὁ κενώσας τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν εὐθύτητι καρδίας...

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης Χριστέ, καὶ θανάτῳ σου τὸν θάνατον
ῥήσας, καὶ ἐπήγασας τῷ Κόσμῳ, τὴν ζωὴν.

Τὰ δικαιώματά σου φυλάξω, μὴ με ἐγκαταλίπης ἕως σφόδρα.

Μετά τῶν κακούργων, ὡς κακούργος Χριστέ, ἐλογίσθης δικαίων ἡμᾶς
ἀπαντας, κακουργίας τοῦ ἀρχαίου πτερνιστοῦ.

Ἐν τίνι κατορθώσει νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ;

Ο ωραίος κάλλει, παρά πάντας βροτούς, ως ανείδεος νεκρός καταφαίνεται, ο τήν φύσιν ωραϊσας τού παντός.

Εν όλη καρδία μου εξεζήτησά σε, μή απώση με από τών εντολών σου.

Άδης πώς υποίσει, Σώτερ παρουσίαν τήν σήν, καί μή θάπτον συνθλασθείη σχοτούμενος, αστραπής φωτός σου αίγλη εκτυφλωθείς;

Εν τή καρδία μου έκρυσπα τά λόγιά σου, όπως άν μή αμάρτω σοι.

Ιησού γλυκύ μοι, καί σωτήριον φώς, τάφω πώς εν σκοτεινώ κατακέκρυσπαι; ώ αφάτου, καί αρρήτου ανοχής!

Ευλογητός εί Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Απορεί καί φύσις, νοερά καί πληθύς, η ασώματος Χριστέ τό μυστήριον, τής αφράστου καί αρρήτου σου ταφής.

Εν τοίς χείλεσί μου εξήγγειλα πάντα τά κρίματα τού στόματός σου.

Ω θαυμάτων ξένων! ώ πραγμάτων καινών! Ο πνοής μοι χορηγός άπνους φέρεται, κηδευόμενος χερσί τού Ιωσήφ.

Εν τή οδώ τών μαρτυρίων σου ετέρφθην...

Καί εν τάφω έδυς, καί τών κόλπων Χριστέ τών πατρώ ων ουδαμώς απεφοίτησας, τούτο ξένον καί παράδοξον ομού.

Εν ταίς εντολαίς σου αδολεσχήσω, καί κατανοήσω τās οδούς σου.

Αληθής καί πόλου, καί τής γής Βασιλεύς, ει καί τάφω σμικροτάτω συγκεκλεισαι, επεγνώσθης πάση κτίσει Ιησού.

Εν τοίς δικαιώμασί σου μελετήσω, ουκ επιλήσομαι τών λόγων σου.

Σού τεθέντος τάφω, πλαστουργέτα Χριστέ, τά τού Άδου εσαλεύθη θεμέλια, καί μνημεία ηνεώχθη τών βροτών.

Ανταπόδος τώ δούλω σου, ζήσόν με, καί φυλάξω τούς λόγους σου.

Ο τήν γήν κατέχων, τή δρακί νεκρωθείς, σαρκικώς υπό τής γής νύν συνέχεται, τούς νεκρούς λυτρών τής Άδου συνοχής.

Αποκάλυπον τούς οφθαλμούς μου, καί κατανοήσω τά θαυμάσια εκ τού νόμου σου.

Εκ φθοράς ανέβης, η ζωή μου Σωτήρ, σου θανόντος καί νεκροίς προσφοιτήσαντος, καί συνθλάσαντος τού Άδου τούς μοχλούς.

Πάροικος εγώ ειμι εν τή γή, μή αποκρύψης απ' εμού τās εντολάς σου.

Ως φωτός λυχνία, νύν η σάρξ τού Θεού, υπό γήν ως υπό μόδιον κρύπτεται, καί διώκει τόν εν Άδη σκοτασμόν.

Επεπόθησεν η ψυχή μου, τού επιθυμήσαι τά κρίματά σου εν παντί καιρώ.

Νοερών συντρέχει, στρατιών η πληθύς, Ιωσήφ καί Νικοδήμω συστείλαί σε, τόν αχώρητον εν μνήματι σμικρώ.

Επετίμησας υπερηφάνοις, επικατάρατοι οι εκκλίνοντες από τών εντολών σου.

Νεκρωθείς βουλήσει, καί τεθείς υπό γήν, ζωοβρύτα Ιησού μου εζώσας, νεκρωθέντα παραβάσει με πικρά.

Περίελε απ' εμού όνειδος καί εξουδένωσιν...

Ηλλοιούτο πάσα, κτίσις πάθει τώ σώ, πάντα γάρ σοι Λόγε συνέπασχον, συνοχέα σε γινώσκοντα παντός.

Καί γάρ εκάθησαν άρχοντες, καί κατ' εμού κατελάλουν...

Τής ζωής τήν πέτραν εν κοιλία λαβών, Άδης ο παμφάγος εξήμεσεν, εξ αιώνος ούς κατέπιε νεκρούς.

Καί γάρ τά μαρτύριά σου μελέτη μου εστί...

Εν καινώ μνημείω, κατετέθης Χριστέ, καί τήν φύσιν τών βροτών ανεκαίνισας, αναστάς θεοπρεπώς εκ τών νεκρών.

Εκολλήθη τώ εδάφει η ψυχή μου, ζήσόν με κατά τόν λόγον σου.

Επί γής κατήλθες, ίνα σώσης Αδάμ, καί εν γή μή ευρηκώς τούτον Δέσποτα, μέχρις Άδου κατελήλυθας ζητών.

Τάς Οδούς μου εξήγγειλα, καί επήκουσάς μου, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Συγκλονείται φόβω, πάσα Λόγε η γή, καί Φωσφόρος τάς ακτίνας απέκρυψε, τού μεγίστου γή κρυβέντος σου φωτός.

Όδόν δικαιωμάτων σου συνέτισόν με...

Ως βροτός μέν θνήσκεις, εκουσίως Σωτήρ, ως Θεός δέ τούς θνητούς εξανέστησας, εκ μνημάτων καί βυθού αμαρτιών.

Ενύσταξεν η ψυχή μου από ακηδίας, βεβαίωσόν με εν τοίς λόγοις σου.

Δακρυρρόους θρήνους, επί σέ η Αγνή, μητρικώς ώ Ιησού επιρραίνουσα, ανεβόα. Πώς κηδεύσω σε Υιέ;

Οδόν αδικίας απόστησον απ' εμού...

Όσπερ σίτου κόκκος, υποδύς κόλπους γής, τόν πολύχουν αποδέδωκας άσταχυν, αναστήσας τούς βροτούς τούς εξ, Αδάμ.

Οδόν αληθείας ηρετισάμην, καί τά κρίματά σου ουκ επελαθόμην.

Υπό γήν εκρύβης, ώσπερ ήλιος νύν, καί νυκτί τή τού θανάτου κεκάλυψαι, αλλ' ανάτειλον φαιδρότερον Σωτήρ.

Εκολλήθην τοίς μαρτυρίοις σου, Κύριε...

Ως ηλίου δίσκον, η σελήνη Σωτήρ, αποκρύπτει, καί σέ τάφος νύν

έκρυσεν, εκλιπόντα τού θανάτου σαρκικώς.

Οδόν εντολών σου έδραμον, όταν επλάτυνας τήν καρδίαν μου.
Η ζωή θανάτου, γευσαμένη Χριστός, εκ θανάτου τούς βροτούς
ηλευθέρωσε, καί τοίς πάσι νύν δωρείται τήν ζωήν.

Νομοθέτησόν με, Κύριε, τήν οδόν τών δικαιωμάτων σου, καί
εκζητήσω αυτήν διά παντός.

Νεκρωθέντα πάλαι, τόν Αδάμ φθονερώς, επανάγεις πρός ζωήν τή
νεκρώσει σου, νέος Σώτερ εν σαρκί φανείς Αδάμ.

Συνέτισόν με, καί εξερευνήσω τόν νόμον σου...

Νοεραί σε τάξεις, ηπλωμένον νεκρόν, καθορώσαι δι' ημάς
εξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταίς πτέρυξι Σωτήρ.

Οδήγησόν με εν τή τρίβω τών εντολών σου, ότι αυτήν ηθέλησα.
Καθελών σε Λόγε, από ξύλου νεκρόν, εν μνημείω Ιωσήφ νύν
κατέθετο. Αλλ' ανάστα σώζων πάντας ως Θεός.

Κλίνον τήν καρδίαν μου εις τά μαρτύριά σου, Καί μή εις
πλεονεξίαν.

Τών Αγγέλων Σώτερ, χαρμονή πεφυκώς, νύν καί λύπης τούτοις
γέγονας αίτιος, καθορώμενος σαρκί άπνους νεκρός.

Απόστρεψον τούς οφθαλμούς μου, τού μή ιδείν ματαιότητα, εν
τή οδώ σου ζήσόν με.

Υψωθείς εν ξύλω, καί τούς ζώντας βροτούς, συνυψοίς, υπό τήν γήν
δέ γενόμενος, τούς κειμένους δ' υπ' αυτήν εξανιστάς.

Στήσον τώ δούλω σου τό λόγιόν σου εις τόν φόβον σου.

Όσπερ λέων Σώτερ, αφυπνώσας σαρκί, ως τις σκύμνος ο νεκρός
εξανίστασαι, αποθέμενος τό γήρας της σαρκός.

Περίελε τόν ονειδισμόν μου, όν υπώπτευσα...

Τήν πλευράν ενύγης, ο πλευράν ειληφώς, τού Αδάμ εξ ής τήν Εύαν
διέπλασας, καί εξέβλυσας κρουνοús καθαρτικούς.

Ιδού επεθύμησα τάς εντολάς σου, εν τή δικαιοσύνη σου ζήσόν
με.

Εν κρυπτώ μέν πάλαι, θύεται ο αμνός, σύ δ' υπαίθριος τυθείς
ανεξίκακε, πάσαν κτίσιν απεκάθηρας Σωτήρ.

Καί έλθοι επ' εμέ τό έλεός σου, Κύριε...

Τίς εξείποι τρόπον, φρικτόν όντως καινόν, ο δεσπόζων γάρ τής
Κτίσεως σήμερον, πάθος δέχεται, καί θνήσκει δι' ημάς.

Καί αποκριθήσομαι τοίς ονειδίζουσί μοι λόγον, ότι ήλπισα επί
τοίς λόγοις σου.

Ο ζωής ταμίας, πώς οράται νεκρός; εκπληττόμενοι οι Άγγελοι
έκραζον, πώς δ' εν μνήματι συγκλείεται Θεός:

Καί μή περιέλης εκ τού στόματός μου λόγον αληθείας έως

σφόδρα...

Λογχονύκτου Σώτερ, εκ πλευράς σου ζωήν, τή ζωή τή εκ ζωής
εξωσάση με, επιστάξεις καί ζωοίς με σύν αυτή.

Καί φυλάξω τόν νόμον σου διαπαντός εις τόν αιώνα, καί εις τόν
αιώνα τού αιώνος.

Απλωθείς εν ξύλω, συνηγάγω βροτούς, τήν πλευράν σου δέ νυγείς
τήν ζωήρρητον, πάσιν άφεσιν πηγάζεις Ιησού.

Καί εμπορευόμην εν πλατυσμώ, ότι τάς εντολάς σου εξεζήτησα.
Ο ευσχήμων Σώτερ, σχηματίζει φρικτός, καί κηδεύει ως νεκρόν
ευσχημόνως σε, καί θαμβείται σου το σχήμα τό φρικτόν.

Καί ελάλουν εν τοίς μαρτυρίοις σου εναντίον βασιλέων, καί ουκ
ησχυνόμην.

Υπό γήν βουλήσει, κατελθών ως θνητός, επανάγεις από γής πρός
ουράνια, τούς εκείθεν πεπτωκότας Ιησού.

Καί εμελέτων εν ταίς εντολαίς σου, άς ηγάπησα σφόδρα.
Κάν νεκρός ωράθης, αλλά ζών ως Θεός, επανάγεις από γής πρός
ουράνια, τούς εκείθεν πεπτωκότας Ιησού.

Καί ήρα τάς χείράς μου πρός τάς εντολάς σου, άς ηγάπησα.
Κάν νεκρός ωράθης, αλλά ζών ως Θεός, νεκρωθέντας τούς βροτούς
ανεζώσας, τόν εμόν απονεκρώσας νεκρωτήν.

Καί ηδολέσχουν εν τοίς δικαιώμασί σου.
Ω χαράς εκείνης! ώ πολλής ηδονής! ής περ τούς εν Άδη
πεπλήρωσας, εν πυθμέσι φώς αστράψας ζοφεροίς.

Μνήσθητι τών λόγων σου τώ δούλω σου...
Προσκυνώ τό Πάθος, ανυμνώ τήν Ταφήν, μεγαλύνω σου τό κράτος
Φιλάνθρωπε, δι' ών λέλυμαι παθών φθοροποιών.

Αύτη με παρεκάλεσεν εν τή ταπεινώσει μου...
Κατά σου ρομφαία, εστιλβούτο Χριστέ, καί ρομφαία ισχυρού μεν
αμβλύνεται, καί ρομφαία δέ τροπούται τής Εδέμ.

Υπερήφανοι παρηνόμουν έως σφόδρα...
Η Αμνάς τόν Άρνα, βλέπουσα εν σφαγή, ταίς αικίσι βαλλομένη
ηλάλαζε, συγκινούσα καί τό ποίμνιον βοάν.

Εμνήσθην τών κριμάτων σου απ' αιώνος, Κύριε, καί
παρεκλήθην.
Κάν ενθάπτη τάφω, κάν εις Άδου μολής, αλλά Σώτερ καί τούς τάφους
εκένωσας, καί τόν Άδην απεγύμνωσας Χριστέ.

Αθυμία κατέσχε με από αμαρτωλών, τών εγκαταλιμπανόντων
τόν νόμον σου.

Εκουσίως Σώτερ, κατελθών υπό γήν, νεκρωθέντας τούς βροτούς
ανεζώσας, καί ανήγαγες εν δόξη πατρική.

Ψαλτά ήσάν σοι τά δικαιώματά σου...
Τῆς Τριάδος ο εἷς, ἐν σαρκί δι' ἡμᾶς, ἐπονείδιστον υπέμεινε θάνατον,
φρίπτει ἥλιος, καί τρέμει δέ ἡ γῆ.
Εμνήσθην ἐν νυκτί τοῦ ονόματός σου, Κύριε...
Ὡς πικράς ἐκ κρήνης, τῆς Ἰούδα φυλῆς, οἱ ἀπόγονοι ἐν λάκκῳ
κατέθεντο, τὸν τροφέα μανναδότην Ἰησοῦν.
Αὕτη ἐγενήθη μοι, ὅτι τά δικαιώματά σου ἐξεζήτησα.
Ὁ Κριτῆς ὡς κριτός, πρό Πιλάτου κριτοῦ, καί παρίστατο καί θάνατον
ἀδικον, κατεκρίθη διὰ ξύλου σταυρικοῦ.
Μερίς μου εἶ, Κύριε, εἶπα τοῦ φυλάξασθαι τὸν νόμον σου.
Αλαζῶν Ἰσραήλ, μαιφόνε λαέ, τί παθῶν τὸν Βαραββάν ἠλευθέρωσας;
τὸν Σωτήρα δέ παρέδωκας Σταυρῷ;
Εδεήθην τοῦ προσώπου σου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, ἐλέησόν με
κατὰ τὸ λόγιόν σου.
Ὁ χειρὶ σου πλάσας, τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς γῆς, δι' αὐτὸν τῇ φύσει γέγονας
ἄνθρωπος, καί ἐσταύρωσαι βουλήματι τῷ σῷ.
Διελογισάμην τὰς οδοὺς σου, καί ἐπέστρεψα τοὺς πόδας μου
εἰς τὰ μαρτύριά σου.
Υπακούσας Λόγε, τῷ ἰδίῳ Πατρί, μέχρις Ἄδου τοῦ δεινοῦ
καταβέβηκας, καί ἀνέστησας τὸ γένος τῶν βροτῶν.
Ἡτοιμάσθην, καί οὐκ ἐταράχθην, τοῦ φυλάξασθαι τὰς ἐντολάς
σου.
Οἱμοὶ φῶς τοῦ Κόσμου! οἱμοὶ φῶς τὸ ἐμόν! Ἰησοῦ μου ποθεινότητε
ἐκκραζεν, ἡ Παρθένος θρηνωδούσα γοερῶς.
Σχοινία ἀμαρτωλῶν περιεπλάκησάν μοι, καί τοῦ νόμου σου οὐκ
ἐπελαθόμην.
Φθονουργέ, φονουργέ, καί ἀλάστορ λαέ, κάν σινδόνας καί αὐτὸ τὸ
σουδάριον, αἰσχύνητι, ἀναστάντος τοῦ Χριστοῦ.
Μεσονύκτιον ἐξηγειρόμην, τοῦ ἐξομολογείσθαι σοι ἐπὶ τὰ
κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.
Δεύρο δὴ μιὰ, φονευτὰ μαθητὰ, καί τὸν τρόπον τῆς κακίας σου
δείξόν μοι, δι' ὃν γέγονας προδότης τοῦ Χριστοῦ.
Μέτοχος ἐγὼ εἰμι πάντων τῶν φοβουμένων σε...
Ὡς φιλάνθρωπός τις, υποκρίνη μωρὲ καὶ τυφλὲ πανωλεθρότατε
ἀσπονδε, ὁ τὸ μύρον πεπρακὼς διὰ τιμῆς.
Τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, πλήρης ἡ γῆ...
Ουρανίου μύρου, ποῖαν ἔσχες τιμὴν, τοῦ τιμίου τί ἐδέξω ἀντάξιον,
λύσσαν εὖρες καταρώτατε Σατάν.
Χρηστότητα ἐποίησας μετὰ τοῦ δούλου σου, Κύριε, κατὰ τὸν
λόγον σου.

Ει φιλόπτωχος εί, καί τό μύρον λυπή, κενουμένου εις ψυχής
ιλαστήριον, πώς χρυσώ απεμπολείς τόν Φωταυγή;

Χρηστότητα καί παιδείαν καί γνώσιν δίδαξόν με, ότι ταίς
εντολαίς σου επίστευσα.

Ο Θεέ καί Λόγε, ώ χαρά η εμή, πώς ενέγκω σου ταφήν τήν
τριήμερον.

νύν σπαράττομαι τά σπλάγχχνα μητρικώς.

Πρό τού με ταπεινωθήναι, εγώ επλημμέλησα...

Τίς μοι δώσει ύδωρ, καί δακρύων πηγάς, η Θεόνυμφος Παρθένος
εκραύγαζεν, ίνα κλαύσω τόν γλυκύν μου Ιησούν;

Χριστός εί σύ, Κύριε, καί εν τή χρηστότητί σου δίδαξόν με τά
δικαιώματά σου.

Ω βουνοί καί νάπαι, καί ανθρώπων πληθύς, κλαύσατε καί πάντα
θρηνήσατε, σύν εμοί τή τού Θεού ημών Μητρί.

Επληθύνθη επ' εμέ αδικία υπερηφάνων...

Πότε ίδω Σώτερ, σέ τό άχρονον φώς, τήν χαράν καί ηδονήν τής
καρδίας μου; η Παρθένος ανεβόα γοερώς.

Ετυρώθη ως γάλα η καρδιά αυτών, εγώ δέ τόν νόμον σου
εμελέτησα.

Κάν ως πέτρα Σώτερ, η ακρότομος σύ, κατε τομήν, αλλ' επήγασας,
ζών τό ρείδέξω τήν θρόνως πηγή ών τής ζωής.

Αγαθόν μοι ότι εταπείνωσάς με, όπως άν μάθω τά δικαιώματά
σου.

Ως εκ κρήνης μίας, τόν διπλούν ποταμόν, τής πλευράς σου
προχεούσης αρδόμενοι, τήν αθάνατον καρπούμεθα ζωήν.

Αγαθός μοι ο νόμος τού στόματός σου υπέρ χιλιάδας χρυσίου
καί αργυρίου.

Θέλων ώφθης Λόγε, εν τώ τάφω νεκρός, αλλά ζής, καί τούς βροτούς
ως προείρηκας, αναστάσει σου Σωτήρ μου εγερείς.

Δόξα...

Ανυμνούμεν Λόγε σέ τόν πάντων Θεόν, σύν Πατρί καί τώ Αγίω σου
Πνεύματι, καί δοξάζομεν τήν θείαν σου Ταφήν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε αγνή, καί τιμώμεν τήν Ταφήν τήν τρι
ήμερον, τού Υιού σου καί Θεού ημών πιστώς.

Καί πάλιν τό πρώτον Τροπάριον

Η ζωή εν τάφω, κατετέθης Χριστέ, καί Αγγέλων στρατιαί
εξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τήν σήν.

Είτα Συναπτή μικρά παρά τού Ιερέως καί η

Εκφώνησις

Ὅτι εὐλόγηταί σου τό ὄνομα, καί δεδόξασταί σου ἡ βασιλεία τοῦ Πατρός, καί τοῦ Υἱοῦ, καί τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νύν, καί αεί, καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καί θυμιάσαντος τοῦ ἱερέως, ἀρχόμεθα τῆς δευτέρας στάσεως

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦχος πλ. α'

Ἀξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τόν Ζωοδότην, τόν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, καί συντρίψαντα τό κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με, καί ἐπλάσαν με, συνέτισόν με, καί μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου.

Ἀξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τόν πάντων Κτίστην, τοῖς σοῖς γάρ παθήμασιν ἔχομεν, τήν ἀπάθειαν ρυσθέντες τῆς φθοράς.

Οἱ φοβούμενοί σε ὀψονταί με, καί ευφρανθήσονται, ὅτι εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

Ἐφριξεν ἡ γῆ, καί ὁ ἥλιος Σῶτερ ἐκρύβη, σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φέγγους Χριστέ, δύναντος ἐν τάφῳ σωματικῶς.

Ἐγνων, Κύριε, ὅτι δικαιοσύνη τὰ κρίματά σου, καί ἀληθεία ἐταπείνωσάς με.

Υπνωσας Χριστέ, τόν φυσίζων ὕπνον ἐν τάφῳ, καί βαρέως ὕπνου ἐξήγειρας, τοῦ τῆς ἀμαρτίας, τό τῶν ἀνθρώπων γένος.

Γενηθήτω δὴ τό ἐλεός σου τοῦ παρακαλέσαι με, κατὰ τό λόγιόν σου τῷ δούλῳ σου.

Μόνη γυναικῶν, χωρὶς πόνον ἔτεκόν σε Τέκνον, πόνους δέ νύν φέρω πάθει τῷ σώ, ἀφορήτους, ἔλεγεν ἡ Σεμνή.

Ελθέτωσάν μοι οἱ οἰκτιρμοί σου, καί ζήσομαι...

Ἄνω σε Σωτήρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρί συνόντα, κάτω δέ νεκρόν ἠπλωμένον γῆ, φρίπτουσιν ὀρώντα τὰ Σεραφίμ.

Αἰσχυνθήτωσαν υπερήφανοι, ὅτι ἀδίκως ἠνόμησαν εἰς ἐμέ...

Ρήγνυται ναοῦ, καταπέτασμα τῆ σῆ σταυρῷ, σε, κρύπτουσι φωστήρες Λόγε τό φῶς, σοῦ κρυβέντος Ἥλιε ὑπὸ γῆν.

Επιστρεψάτωσάν με οἱ φοβούμενοί σε, καί οἱ γινώσκοντες τὰ μαρτύριά σου.

Γῆς ὁ καταρχάς, μόνῳ νεύματι πῆξας τόν γύρον, ἀπνους ὡς βροτός καθυπέδου γῆν, φρίξον τῷ θεάματι οὐρανέ.

Γενηθήτω ἡ καρδιά μου ἀμωμος ἐν τοῖς δικαιώμασί σου, ὅπως ἂν μή αἰσχυνθῶ.

Ἐδυσ υπό γήν ο τόν άνθρωπον χειρί σου πλάσας, ἴν' εξαναστήσης
τοῦ πτώματος, τῶν βροτῶν τά στίφη, πανσθενεστάτω κράτει.

Εκλείπει εἰς τό σωτήριόν σου ἡ ψυχὴ μου...

Θρήνον ιερόν, δεύτε ἄσωμεν Χριστῷ θανόντι, ὡς αἱ Μυροφόροι
γυναῖκες πρὶν, ἵνα καὶ τό Χαίρει ακουσώμεθα σύν αὐταῖς.

Εξέλιπον οἱ οφθαλμοί μου εἰς τό λόγιόν σου...

Μύρον ἀληθῶς, σύ ἀκένωτον υπάρχεις Λόγε, ὅθεν σοι καὶ μύρα
προσέφερον, ὡς νεκρῷ τῷ ζῶντι, γυναῖκες Μυροφόροι.

Ὅτι ἐγενήθην ὡς ἀσκός ἐν πάχνη, τά δικαιώματά σου οὐκ
ἐπελαθόμην.

Ἄδου μὲν ταφεῖς, τά βασιλεία Χριστέ συντρίβεις, θάνατον θανάτῳ δέ
θανατοῖς, καὶ φθοράς λυτρούσαι τοὺς γηγενεῖς.

Πόσαι εἰσὶν αἱ ἡμέραι τοῦ δούλου σου;

Ρεῖθρα τῆς ζωῆς, ἡ προχέουσα Θεοῦ σοφία, τάφον υπεισδύσα
ζωοποιεῖ, τοὺς ἐν τοῖς αἰῶσι τοῦ Ἄδου μυχοῖς.

Διηγῆσαντό μοι παράνομοι ἀδολεσχίας, ἀλλ' οὐχ ὡς ὁ νόμος
σου, Κύριε.

Ἴνα τὴν βροτῶν, καινουργήσω συντριβείσαν φύσιν, πέπληγμαι
θανάτῳ θέλων σαρκί. Μήτηρ οὖν μή κόπτου τοῖς ὀδυρμοῖς.

Πάσαι αἱ ἐντολαί σου ἀλήθεια...

Ἐδυσ υπό γήν, ὁ φωσφόρος τῆς δι' καιοσύνης καὶ νεκρούς ὥσπερ ἐξ
ύπνου ἐξήγειρας, ἐκδιώξας ἅπαν, τό ἐν τῷ Ἄδῃ σκότος.

Παρά βραχύ συνετέλεσάν με ἐν τῇ γῇ, ἐγὼ δέ οὐκ ἐγκατέλιπον
τάς ἐντολάς σου.

Κόκκος διφυῆς, ὁ φυσίζωος ἐν γῆς λαγόσι, σπείρεται σύν δάκρυσιν
σήμερον, ἀλλ' ἀναβλαστήσας, Κόσμον χαροποιήσῃ.

Κατά τό ἐλέός σου ζήσόν με, καὶ φυλάξω τά μαρτύρια τοῦ
στόματός σου.

Ἐπτηξεν Ἀδάμ, Θεοῦ βαίνοντος ἐν Παραδείσῳ, χαίρει δέ πρὸς Ἄδην
φοιτήσαντος, πεπτωκός τό πρῶην, καὶ νῦν ἐγηγερμένος.

Εἰς τόν αἰῶνα, Κύριε, ὁ λόγος σου διαμένει ἐν τῷ ουρανῷ.

Σπένδει σοι χοάς, ἡ τεκούσά σε Χριστέ δακρύων, σαρκικῶς
κατατεθέντι ἐν μνήματι, ἐκβούσα. Τέκνον, ἀνάστα ὡς προέφης.

Εἰς γενεάν καὶ γενεάν ἡ ἀλήθειά σου...

Τάφῳ Ἰωσήφ, εὐλαβῶς σε τῷ καινῷ συγκρύπτων, Τύμνους ἐξοδίους
θεοπρεπεῖς, τοῖς συμμίκτοις θρήνοις μέλπει σοι Σωτήρ.

Τῇ διατάξει σου διαμένει ἡμέρα...

Ἦλοις σε Σταυρῷ, πεπαρμένον ἡ σὴ Μήτηρ Λόγε, βλέψασα τοῖς ἡλοῖς
λύπης πικράς, βέβληται καὶ βέλεσι τὴν ψυχὴν.

Εἰ μή ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστὶ...

Σέ τόν τού παντός, γλυκασμόν η Μήτηρ καθορώσα, πόμα ποτιζόμενον τό πικρόν, δάκρυσι τάς όψεις βρέχει πικρώς.

Εις τόν αιώνα ου μή επιλάθωμαι, τών δικαιωμάτων σου, ότι εν αυτοίς έζησάς με.

Τέτρωμαι δεινώς, καί σπαράττομαι τά σπλάγχνα Λόγε, βλέπουσα τήν άδικόν σου σφαγήν, έλεγεν η Πάναγνος εν κλαυθμώ.

Σός ειμι εγώ, σώσόν με, ότι τά δικαιώματά σου εξεζήτησα.

Όμμα τό γλυκύ, καί τά χείλη σου πώς μύσω Λόγε; πώς νεκροπρεπώς δέ κηδεύσω σε; φρίπτων ανεβόα ο Ιωσήφ.

Εμέ υπέμειναν αμαρτωλοί τού απολέσαι με...

Ύμνους Ιωσήφ, καί Νικόδημος επιταφίους, άδουσι Χριστώ νεκρωθέντι νύν, άδει δέ σύν τούτοις καί Σεραφίμ.

Πάσης συντελείας είδον πέρας, πλατεία η εντολή σου σφόδρα. Δύνεις υπό γήν, Σώτερ Ήλιε δικαιοσύνης, όθεν η τεκούσα Σελήνη σε, ταίς λύπαις εκλείπει, σής θέας στερουμένη.

Ός ηγάπησα τόν νόμον σου, Κύριε!

Έφριξεν ορών, Σώτερ, Άδης σε τόν ζωοδότην, πλούτον τόν εκείνου σκυλεύοντα, καί τούς απ' αιώνας, νεκρούς εξανιστώντα.

Υπέρ τούς εχθρούς σου εσόφισάς με τήν εντολήν σου, ότι εις τόν αιώνα εμή εστι.

Ήλιος φαιδρόν, απαστράπτει μετά νύκτα Λόγε, καί σύ δ' αναστάς εξαστράψεας, μετά θάνατον φαιδρώς ως εκ παστού.

Υπέρ πάντας τούς διδάσκοντάς με συνήκα...

Γή σε πλαστοουργέ, υπό κόλπους δεξαμένη τρόμω, συσχεθείσα Σώτερ τινάσσεται, αφυπνώσασα νεκρούς τώ τιναγμώ.

Υπέρ πρεσβυτέρους συνήκα, ότι τάς εντολάς σου εξεζήτησα.

Μύροις σε Χριστέ, ο Νικόδημος καί ο Ευσχήμων, νύν καινοπρεπώς περιστείλαντες. Φρίξον, ανεβόων, πάσα η γή.

Εκ πάσης οδού πονηράς εκώλυσα τούς πόδας μου, όπως άν φυλάξω τούς λόγους σου.

Έδυσ Φωτουργέ, καί συνέδου σοι τό φώς ηλίου, τρόμω δέ η Κτίσις συνεχεται, πάντων σε κηρύττουσα Ποιητήν.

Από τών κριμάτων σου ουκ εξέκλινα, ότι σύ ενομοθέτησάς με.

Λίθος λαξευτός, τόν ακρόγωνον καλύπτει λίθον, άνθρωπος θνητός δ' ως θνητόν Θεόν, κρύπτει νύν τώ τάφω, φρίξον η γή !

Ός γλυκέα τώ λάρυγγί μου τά λόγιά σου! υπέρ μέλι τώ στόματί μου.

Ίδε Μαθητήν, όν ηγάπησας καί σήν Μητέρα, Τέκνον, καί φθογγήν δός γλυκύτατον, έκραζε δακρύουσα η Αγνή.

Από τών εντολών σου συνήκα, διά τούτο εμίσησα πάσαν οδόν

αδικίας.

Σύ ως ὢν ζωής, χορηγός Λόγε τούς Ιουδαίους, εν Σταυρώ ταθείς ουκ ενέκρωσας, ἀλλ' ἀνέστησας καί τούτων τούς νεκρούς.

Λύχνος τοίς ποσί μου ο νόμος σου, καί φώς ταίς τρίβοις μου.
Κάλλος Λόγε πρίν, ουδέ εἶδος εν τῷ πάσχειν ἑσχές, ἀλλ' ἐξαναστάς
υπερέλαμψας, καλλωπίσας τοὺς βροτούς θείαις αὐγαίς.

Ὡμοσα καί ἔστησα τοῦ φυλάξασθαι τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Ἐδυσ τή σαρκί, ο ἀνέσπερος εἰς γῆν φωσφόρος, καί μή φέρων
βλέπειν ο ἥλιος, ἐσκοτίσθη μεσημβρίας εν ἀκμή.

Εταπεινώθην ἕως σφόδρα, Κύριε...

Ἦλιος ομοῦ, καί σελήνη σκοτισθέντες Σώτερ, δούλους εὐνοοῦντας
εἰκονίζον, οἱ μελαίνας ἀμφιέννυνται στολάς.

Τά ἐκούσια τοῦ στόματός μου εὐδόκησον δῆ, Κύριε, καί τὰ
κρίματά σου δίδαξόν με.

Οἶδέ σε Θεόν, Ἐκατόνταρχος κἀν ἐνεκρώθης, πῶς σέ οὖν Θεέ μου
ψάύσω χερσί; φρίπτω, ἀνεβόα ο Ἰωσήφ.

Ἡ ψυχὴ μου εν ταίς χερσί σου διαπαντός...

Ὑπνωσεν Ἀδὰμ, ἀλλὰ θάνατον πλευράς ἐξάγει, σύ δε νύν ὑπνώσας
Λόγε Θεοῦ, βρύεις εκ πλευράς σου Κόσμῳ ζωήν.

Ἐθεντο ἀμαρτωλοὶ παγίδα μοι, καί εκ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ
ἐπλανήθην.

Ὑπνωσας μικρόν, καί ἐζώωσας τούς τεθνεώτας, καί ἐξαναστάς
ἐξανέστησας, τούς ὑπνούντας ἐξ αἰῶνος Ἀγαθέ.

Ἐκληρονόμησα τὰ μαρτύριά σου εἰς τόν αἰῶνα, ὅτι ἀγαλλίαμα
τῆς καρδίας μου εἰσιν.

Ἦρθης ἀπό γῆς, ἀλλ' ἀνέβλυσας τῆς σωτηρίας, τόν οἶνον ζωῆρρυτε
ἀμπελε. Δοξάζω τό Πάθος καί τόν Σταυρόν.

Ἐκλίνα τήν καρδίαν μου, τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τόν
αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν.

Πῶς οἱ νοεροί, Ταγματάρχαι σε Σωτήρ ορώντες, γυμνόν ἠμαγμένον
κατάκριτον, ἔφερον τήν τόλμαν τῶν σταυρωτῶν.,

Παρανόμους ἐμίσησα, τόν δέ νόμον σου ἠγάπησα.

Αραβιανόν, σκολιώτατον γένος Εβραίων, ἔγνωσ τήν ἀνέγερσιν τοῦ
ναοῦ, διά τί κατέκρινας τόν Χριστόν.

Βοηθός μου καί ἀντιλήπτωρ μου εἰ σύ...

Χλαίναν ἐμπαιγμού, τόν Κοσμήτορα πάντων ἐνδύεις, ὅς τόν ουρανόν
κατεστέρωσε, καί τήν γῆν ἐκόσμησε θαυμαστώς.

Ἐκκλίνετε ἀπ' ἐμοῦ πονηρευόμενοι...

Ὡσπερ πελεκάν, τετρωμένος τήν πλευράν σου Λόγε, σοὺς θανέντας

παίδας εζώωσας, επιστάξας ζωτικούς αυτοίς κρουνοούς.

Αντιλαβού μου κατά τό λόγιόν σου, καί ζήσόν με, καί μή καταισχύνης με από τής προσδοκίας μου.

Ἦλιον τό πρίν, Ἰησοούς τούς αλλοφύλους κόπτων, ἔστησεν, αὐτός δέ απέκρυψας, καταβάλλων τόν τοῦ σκότους αρχηγόν.

Βοήθησόν μοι, καί σωθήσομαι...

Κόλπων πατρικῶν, ανεκφοίτητος μείνας οἰκτίρμον, καί βροτός γενέσθαι ευδόκησας, καί εἰς Ἀθην καταβέβηκας Χριστέ.

Εξουδένωσας πάντας τούς αποστατούντας ἀπό τῶν δικαιωμάτων σου...

Ἦρθη σταυρωθεῖς, ο ἐν ὕδασι τήν γήν κρεμάσας, καί ὡς ἄπνους ἐν αὐτῇ νύν προσκλίνεται, ὁ μή φέρουσα ἐσεῖετο δεινώς.

Παραβαίνοντας ἐλογισάμην πάντας τούς αμαρτωλοούς τής γῆς, διά τούτο ηγάπησα τά μαρτύριά σου.

Οἱμοι ὦ Υἱέ! ἡ Απειράνδρος θρηνεῖ καί λέγει, ὄν ὡς Βασιλέα γάρ ἤλπιζον, κατάκριτον νύν βλέπω ἐν Σταυρώ.

Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τάς σάρκας μου...

Ταῦτα Γαβριήλ, μοί ἀπήγγειλεν ὅτε κατέπτη, ὅς τήν βασιλείαν αἰώνιον, ἔφη τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ.

Εποίησα κρίμα καί δικαιοσύνην...

Φεύ! τοῦ Συμεών, ἐκτετέλεσται ἡ προφητεία, ἡ γάρ σή ρομφαία διέδραμε, τήν ἐμήν καρδίαν Εμμανουήλ.

Ἐκδεξαι τόν δούλόν σου εἰς ἀγαθόν...

Κάν τούς ἐκ νεκρῶν, ἐπαισχύνθητε ὦ Ἰουδαῖοι, οὓς ὁ ζωοδότης ἀνέστησεν, ὄν ὑμεῖς ἐκτείνετε φθονερῶς

Οἱ οφθαλμοί μου ἐξέλιπον εἰς τό σωτήριόν σου...

Ἐφριξεν ἰδών, τό ἀόρατον φῶς σε Χριστέ μου, μνήματι κρυπτόμενον ἄπνουν τε, καί ἐσκότασεν ὁ ἥλιος τό φῶς.

Ποίησον μετὰ τοῦ δούλου σου κατά τό ἐλεός σου, καί τά δικαιώματά σου δίδαξόν με.

Ἐκλαιε πικρῶς, ἡ πανάμωμος Μήτηρ σου Λόγε, ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἐώρακε, σέ τόν ἀφραστον καί ἀναρχον Θεόν.

Δούλός σου εἰμι ἐγώ, συνέτισόν με...

Νέκρωσιν τήν σήν, ἡ πανάφθορος Χριστέ σου Μήτηρ, βλέπουσα πικρῶς σοι ἐφθέγγετο. Μή βραδύνῃς ἡ ζωή ἐν τοῖς νεκροῖς.

Καιρός τοῦ ποιήσαι τῷ Κυρίῳ, διεσκέδασαν τόν νόμον σου.

Ἀδης ὁ δεινός, συνετρόμαξεν ὅτε σε εἶδεν, Ἦλιε τής δόξης ἀθάνατε, καί ἐδίδου τούς δεσμίους ἐν σπουδῇ.

Διά τούτο ηγάπησα τάς ἐντολάς σου ὑπέρ χρυσίον καί τοτπάζιον.

Μέγα καί, φρικτον, Σώτερ θέαμα νύν καθοράται ! ο ζωής γάρ θέλων παραίτιος, θάνατον υπέστη, ζώωσαι θέλων πάντας.

Διά τούτο πρός πάσας τās εντολάς σου κατωρθούμην, πάσαν οδόν άδικον εμίσησα.

Νύττη τήν πλευράν, καί ηλούσαι Δέσποτα τās χείρας, πληγήν εκ πλευράς σου ιώμενος, καί τήν ακρασίαν, χειρών τών Προπατόρων.

Θαυμαστά τά μαρτύριά σου, διά τούτο εξηρεύνησεν αυτά η ψυχή μου.

Πρίν τόν τής Ραχήλ, υιόν έκλαυσεν άπας κατ' οίκον, νύν τόν τής Παρθένου εκόψατο, Μαθητών χορεία σύν τή Μητρί.

Η δήλωσις τών λόγων σου φωτιεί, καί συνετιεί νηπίους.

Ράπισμα χειρών, Χριστού δέδωκαν εν σιαγόνι, τού χειρί τόν άνθρωπον πλάσαντος, καί τās μύλας θάσαντος τού θηρός.

Τό στόμα μου ήνοιξα, καί είλκυσα πνεύμα, ότι τās εντολάς σου επεπόθουν.

Ύμνοις σου Χριστέ, νύν τήν Σταύρωσιν καί τήν Ταφήν τε, άπαντες πιστοί εκθειάζομεν, οι θανάτου λυτρωθέντες σή ταφή.

Δόξα...

Άναρχε Θεέ, συναΐδιε Λόγε καί Πνεύμα, σκήπτρα τών Ανάκτων κραταίωσον, κατά πολεμίων ως αγαθός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τέξασα ζωήν, Παναμώμητε αγνή Παρθένε, παύσον Εκκλησίας τά σκάνδαλα, καί βράβευσον ειρήνην ως αγαθή.

Καί πάλιν παρά τών δύο Χορών τό πρώτον

Άξιόν εστι, μεγαλύνειν σέ τόν Ζωοδότην, τόν εν τώ Σταυρώ τās χείρας εκτείναντα, καί συντρίψαντα τό κράτος τού εχθρού.

Είτα Συναπτή μικρά, καί η

Εκφώνησις

Οτι άγιος εί ο Θεός ημών, ο επί θρόνου δόξης τών Χερουβίμ επαναπαυόμενος, καί σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν σύν τώ ανάρχω σου Πατρί, καί τώ παναγίω, καί αγαθώ, καί ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ηχος γ'

Αι γενεαί πάσαι, ύμνον τή Ταφή σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.

Επίβλεψον επ' εμέ, καί ελέησόν με κατά τό κρίμα τών αγαπώντων τό όνομά σου.

Καθελών τού ξύλου, ο Αριμαθαίας, εν τάφω σε κηδεύει.

Τά διαβήματά μου κατεύθυνον κατά τό λόγιόν σου, καί μή κατακυριεύσάτω μου πάσα ανομία.

Μυροφόροι ήλθον, μύρα σοι Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρόνως.

Λύτρωσαί με από συκοφαντίας ανθρώπων, καί φυλάξω τάς εντολάς σου.

Δεύρο πάσα κτίσις, ύμνους εξοδίους, προσοίσωμεν τώ Κτίστη.

Τό πρόσωπόν σου επίφανον επί τόν δούλόν σου, καί δίδαζόν με τά δικαιώματά σου.

Ως νεκρόν τόν ζώντα, σύν Μυροφόροις πάντες, μυρίσωμεν εμφρόνως.

Διεξόδους υδάτων κατέδυσαν οι οφθαλμοί μου, επεί ουκ εφύλαξα τόν νόμον σου.

Ιωσήφ τρισμάκαρ, κήδευσον τό σώμα, Χριστού τού ζωοδότου.

Δίκαιος εί, Κύριε, καί ευθείαι αι κρίσεις σου.

Ούς έθρεψε τό μάννα, εκίνησαν τήν πτέρναν, κατά τού Ευεργέτου.

Ενετείλω δικαιοσύνην τά μαρτύριά σου, καί αλήθειαν σφόδρα.

Ούς έθρεψε τό μάννα, φέρουσι τώ Σωτήρι, χολήν άμα καί όξος.

Εξέτηξέ με ο ζήλός σου, ότι επελάθοντο τών λόγων σου οι εχθροί μου.

Ω τής παραφροσύνης, καί τής Χριστοκτονίας, τής τών προφητοκτόνων!

Πεπτρωμένον τό λόγιόν σου σφόδρα, καί ο δούλός σου ηγάπησεν αυτό.

Ως άφρων υπηρέτης, προδέδωκεν ο μύστης, τήν άβυσσον σοφίας.

Νεώτερος εγώ ειμι, καί εξουδενωμένος, τά δικαιώματά σου ουκ επελαθόμην.

Τόν ρύστην ο πωλήσας, αιχμάλωτος κατέστη, ο δόλιος Ιούδας.

Η δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εις τόν αιώνα, καί ο νόμος σου αλήθεια.

Κατά τόν Σολομώντα, βόθρος βαθύς τό στόμα, Εβραίων παρανόμων.

Θλίψεις καί ανάγκαι εύροσάν με, αι εντολαί σου μελέτη μου.

Εβραίων παρανόμων, εν σκολιαίς πορείαις, τρίβολοι καί παγίδες.

Δικαιοσύνη τά μαρτύριά σου εις τόν αιώνα, συνέτισόν με, καί ζήσομαι.

Ιωσήφ κηδεύει, σύν τώ Νικοδήμω, νεκροπρεπώς τόν Κτίστην.

Εκέκραξα εν όλη καρδιά μου, επάκουσόν μου, Κύριε, τά δικαιώματά σου εκζητήσω.

Ζωοδότα Σώτερ, δόξα σου τώ κράτει, τόν Άδην καθελόντι.

Εκέκραξά σοι, σώσόν με, καί φυλάξω τά μαρτύριά σου.

Ὑπτιον ορώσα, ἡ Πάναγνός σε Λόγε, μητροπρεπῶς εθρήνει.
Προέφθασα ἐν αωρία καί ἐκέκραξα, εἰς τοὺς λόγους σου
ἐπήλπισα.
Ὡ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πού ἔδου σου τό κάλλος;
Προέφθασαν οἱ οφθαλμοί μου πρὸς ὀρθρον, τοῦ μελετᾶν τὰ
λόγια σου.
Θρήνον συνεκίνει, ἡ πάναγνός σου Μήτηρ, σοῦ Λόγε νεκρωθέντος.
Τῆς φωνῆς μου ἀκουσον, Κύριε, κατὰ τό ἐλεός σου, κατὰ τό
κρίμά σου ζήσόν με.
Γύναια σὺν μύροις, ἤκουσι μυρίσαι, Χριστόν τό θεῖον μύρον.
Προσῆγγισαν οἱ καταδιώκοντές με ανομία, ἀπὸ δέ τοῦ νόμου
σου ἐμακρύνθησαν.
Θάνατον θανάτῳ, σὺ θανατοῖς Θεέ μου, θεία σου δυναστεία.
Εγγὺς εἰ σὺ, Κύριε, καί πάσαι αἱ οδοί σου ἀλήθεια.
Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται, σοφία σὴ Θεέ μου.
Καταρχὰς ἐγνων ἐκ τῶν μαρτυρίων σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα
ἐθεμελίωσας αὐτά.
Πρὸς τὸν πυθμένα Ἄδου, κατήχθη ὁ προδότης, διαφθοράς εἰς φρέαρ.
Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου καί ἐξελοῦ με, ὅτι τοῦ νόμου σου οὐκ
ἐπελαθόμην.
Τρίβολοι καὶ παγίδες, οδοί τοῦ τρισαθλίου, παράφρονος Ιούδα.
Κρίνον τὴν κρίσιν μου καὶ λύτρωσαί με, διὰ τὸν λόγον σου
ζήσόν με.
Συναπολούνται πάντες, οἱ σταυρωταί σου Λόγε, Υἱέ Θεοῦ παντάναξ.
Μακρὰν ἀπὸ ἀμαρτωλῶν σωτηρία, ὅτι τὰ δικαιώματά σου οὐκ
ἐξεζήτησαν.
Διαφθοράς εἰς φρέαρ, συναπολούνται πάντες, οἱ ἄνδρες τῶν
αιμάτων.
Οἱ οἰκτιρμοί σου πολλοί, Κύριε, κατὰ τό κρίμά σου ζήσόν με.
Υἱέ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου πλαστοουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω;
Πολλοί οἱ ἐκδιώκοντές με καὶ θλίβοντές με, ἐκ τῶν μαρτυρίων
σου οὐκ ἐξέκλινα.
Ἡ δάμαλις τὸν μόσχον, ἐν Ξύλῳ κρεμασθέντα, ἠλάλαζεν ορώσα.
Εἶδον ἀσυνετοῦντας καὶ ἐξετηκόμην, ὅτι τὰ λόγια σου οὐκ
ἐφυλάξαντο.
Σῶμα τό ζωηφόρον, ὁ Ἰωσήφ κηδεύει, μετὰ τοῦ Νικοδήμου.
Ἴδε, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα, Κύριε, ἐν τῷ ἐλέει σου ζήσόν
με.
Ἀνέκραζεν ἡ Κόρη, θερμῶς δακρυρροοῦσα, τὰ σπλάγχνα
κεντουμένη.

Αρχή τών λόγων σου αλήθεια, καί εις τόν αιώνα πάντα τά κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.
Ὡ φῶς τών οφθαλμών μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πῶς τάφω νύν καλύπτῃ;

Ἀρχοντες κατεδίωξαν με δωρεάν, καί ἀπό τών λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδία μου.
Τόν Ἀδάμ καί Εὐάν, ἐλευθερώσαι Μήτηρ, μή θρήνῃ, ταῦτα πάσχω.

Αγαλλιᾶσμαι ἐγὼ ἐπὶ τά λόγια σου, ὡς ὁ εὐρίσκων σκύλα πολλά.

Δοξάζω σου Υἱέ μου, τήν ἄκραν ευσπλαγχνίαν, ἥς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Ἀδικίαν ἐμίσησα καί ἐβδελυξάμην, τόν δέ νόμον σου ἠγάπησα.
Ὁξος ἐποτίσθης, καί χολήν οἰκτίρμον, τήν πάλαι λύων γεύσιν.

Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε, ἐπὶ τά κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Ἰκρίῳ προσεπάγῃς, ὁ πάλαι τόν λαόν σου, στύλῳ νεφέλης σκέπτων.

Εἰρήνῃ πολλή τοῖς ἀγαπῶσι τόν νόμον σου, καί οὐκ ἔστιν αυτοῖς σκάνδαλον.

Αἱ Μυροφόροι Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελθούσαι, προσέφερόν σοι μύρα.

Προσεδόκων τό σωτήριόν σου, Κύριε, καί τās ἐντολάς σου ἠγάπησα.

Ἀνάστηθι οἰκτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τών βαράθρων, ἐξανιστῶν τοῦ Ἄδου.

Εφύλαξεν ἡ ψυχὴ μου τά μαρτύριά σου, καί ἠγάπησεν αὐτά σφόδρα.

Ἀνάστα Ζωοδότα, ἡ σέ τεκούσα Μήτηρ, δακρυρροοῦσα λέγει.

Εφύλαξα τās ἐντολάς σου καί τά μαρτύριά σου, ὅτι πάσαι αἱ ὁδοί μου ἐναντίον σου, Κύριε.

Σπεύσον ἐξαναστήναι, τήν λύπην λύων Λόγε, τῆς σέ ἀγνῶς Τεκούσης.

Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τό λόγιόν σου συνέτισόν με.

Ουράνιοι Δυνάμεις, ἐξέστησαν τῷ φόβῳ, νεκρόν σε καθορώσαι.

Εἰσέλθοι τό ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τό λόγιόν σου ρύσαί με.

Τοῖς πόθῳ τε καί φόβῳ, τά πάθη σου τιμῶσι, δίδου πταισμάτων λύσιν.

Ἐξερεύξαιντο τά χεῖλη μου ὕμνον, ὅταν διδάξῃς με τά δικαιώματά σου.

Ὡ φρικτόν καί ξένον, θέαμα Θεοῦ Λόγε! πῶς γή σε συγκαλύπτει;

Φθέγξαιτο η γλώσσά μου τά λόγιά σου, ότι πάσαι αι εντολαί σου δικαιοσύνη.

Φέρων πάλαι φεύγει, Σώτερ Ιωσήφ σε, καί νύν σε άλλος θάπτει.

Γενέσθω η χείρ σου τού σώσαί με, ότι τάς εντολάς σου ηρετισάμην.

Κλαίει καί θρηνεί σε, η πάναγνός σου Μήτηρ, Σωτήρ μου νεκρωθέντα.

Επεπόθησα τό σωτήριόν σου, Κύριε, καί ο νόμος σου μελέτη μου εστι.

Φρίπτουσιν οι νόες, τήν ξένην καί φρικτήν σου, Ταφήν τού πάντων Κτίστου.

Ζήσεται η ψυχή μου, καί αινέσει σε, καί τά κρίματά σου βοηθήσει μοι.

Έρραναν τόν τάφον, αι Μυροφόροι μύρα, λίαν πρωϊ ελθούσαι.

Επλανήθην ως πρόβατον απολωλός, ζήτησον τόν δούλόν σου, ότι τάς εντολάς σου ουκ επελαθόμην.

Ειρήνην Εκκλησία, λαώ σου σωτηρίαν, δώρησαι σή Εγέρσει.

Δόξα...

Ω Τριάς Θεέ μου, Πατήρ Υιός καί Πνεύμα, ελέησον τόν Κόσμον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ιδείν τήν τού Υιού σου, Ανάστασιν Παρθένε, αξίωσον σούς δούλους.

Ευλογητάρια

Ήχος πλ. α'

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Τών Αγγέλων ο δήμος, κατεπλάγη ορών σε, εν νεκροίς λογισθέντα, τού θανάτου δέ Σωτήρ, τήν ισχύν καθελόντα, καί σύν εαυτώ τόν Αδάμ εγείραντα, καί εξ Άδου πάντας ελευθερώσαντα.

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Τί τά μύρα, συμπαθώς τοίς δάκρυσιν, ώ Μαθήτριάι κιρνάτε; ο αστράπτων εν τώ τάφω Άγγελος, προσεφθέγγετο ταίς Μυροφόροις. Ίδετε υμείς τόν τάφον καί ήσθητε, ο Σωτήρ γάρ εξανέστη τού μνήματος.

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Λίαν πρωϊ, Μυροφόροι έδραμον, πρός τό μνήμά σου θρηνολογούσαι, αλλ' επέστη, πρός αυτάς ο Άγγελος, καί είπε, θρήνου ο καιρός πέπαυται, μή κλαίετε, τήν Ανάστασιν δέ Απόστόλοις είπατε.

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Μυροφόροι γυναίκες; μετά μύρων ελθούσαι, πρός τό μνήμά σου Σώτερ ενηχούντο, Αγγέλου τρανώς, πρός αυτάς φθεγγομένου. Τί

μετά νεκρών, τόν ζώντα λογίζεσθε; ως Θεός γάρ εξανέστη τού μνήματος.

Δόξα... Τριαδικόν

Προσκυνούμεν Πατέρα, καί τόν τούτου Υιόν τε, καί τό άγιον Πνεύμα, τήν αγίαν Τριάδα, εν μιά τή ουσία, σύν τοίς Σεραφίμ, κράζοντες τό Άγιος, Άγιος, Άγιος εϊ Κύριε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ζωοδότην τεκούσα, ελυτρώσω Παρθένε, τόν Αδάμ αμαρτίας, χαρμονήν δέ τή Εύα, αντί λύπης παρέσχες, ρεύσαντα ζωής, ίθυνε πρός ταύτην δέ, ο εκ σου σαρκωθείς Θεός καί άνθρωπος.

Αλληλούϊα, Αλληλούϊα, Αλληλούϊα Δόξα σοι ο Θεός (εκ γ')

Συναπτή μικρά, καί η

Εκφώνησις

Σύ γάρ εϊ ο Βασιλευς τής ειρήνης, Χριστέ ο Θεός ημών, καί σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν, σύν τώ ανάρχω σου Πατρί, καί τώ παναγίω καί αγαθώ, καί ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων.

Καθίσματα Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Σινδόνι καθαρά καί αρώμασι θείοις, τό Σώμα τό σεπτόν, εξαι τήσας Πιλάτω, μυρίζει καί τίθησιν, Ιωσήφ καινώ μνήματι, όθεν όρθραιοι, αι μυροφόροι γυναίκες, ανεβόησαν. Δείξον ημίν ως προείπας, Χριστέ τήν Ανάστασιν.

Δόξα...

Δείξον ημίν ως προείπας, Χριστέ τήν Ανάστασιν.

Καί νύν...

Εξέστησαν χοροί, τών Αγγέλων ορώντες, τόν εν τοίς τού Πατρός, καθεζόμενον κόλποις, πώς τάφω κατατίθεται, ως νεκρός ο αθάνατος, όν τά τάγματα, τά τών Αγγέλων κυκλούσι, καί δοξάζουσι, σύν τοίς νεκροίς εν τώ Άδη, ως Κτίστην καί Κύριον.

Μετά ταύτα γίνεται ανάγνωσις εις τό κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον. Τή επαύριον, ήτις εστί μετά τήν Παρασκευήν... Είτα τόν Ν', καί τόν επόμενον Κανόνα, ψάλλοντες τούς Ειρμούς ανά β', καί τά Τροπάρια εις δ', καί αύθις έσχατον Καταβασίας τούς αυτούς Ειρμούς.

Εστι δέ ούτος ο Κανών, η μέν α', γ', δ' καί ε' Ωδή, ποίημα

Μάρκου Μοναχού επισκόπου Υδρουντος. η δέ ς', ζ', η καί θ' Ωδή,
Κοσμά τού Αγιοπολίτου. οι δέ Ειρμοί εισι ποίημα γυναικός τινος
Κασσίας. Όλος δέ ο Κανών φέρει ακροστιχίδα, άνευ τών Ειρμών.

Καί σήμερον δέ Σάββατον μέλπω μέγα.

Ωδή α' Ήχος πλ. β' Ό Ειρμός

Κύματι θαλάσσης, τον κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, υπό γής
έκρυψαν, τών σεσωσμένων οι Παίδες, αλλ' ημείς ως αι Νεάνιδες, τώ
Κυρίω άσωμεν. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Κύριε Θεέ μου, εξόδιον ύμνον, καί επιτάφιον, ωδήν σοι άσομαι, τώ τή
ταφή σου ζωής μοι, τάς εισόδους διανοίξαντι, καί θανάτω θάνατον,
καί Άδην θανατώσαντι.

Άνω σε ενθρόνω, καί κάτω εν τάφω, τά υπερκόσμια, καί υποχθόνια,
κατανοούντα Σωτήρ μου, εδονείτο τή νεκρώσει σου, υπέρ νούν
ωράθης γάρ, νεκρός ζωαρχικώτατος.

Ίνα σου τής δόξης, τά πάντα πληρώσης, καταπεφοίτηκας, εν
κατωτάτοις τής γής, από γάρ σου ουκ εκρύβη, η υπόστασίς μου η εν
Αδάμ, καί ταφείς φθαρέντα με, και νοποιείς, Φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Κύματι θαλάσσης, τον κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, υπό γής
έκρυψαν, τών σεσωσμένων οι Παίδες, αλλ' ημείς ως αι Νεάνιδες, τώ
Κυρίω άσωμεν. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ' Ό Ειρμός

Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η Κτίσις
κατιδούσα, εν τώ Κρανίω κρεμάμενον, θάμβει πολλώ συνείχετο. Ουκ
έστιν άγιος πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσα.

Σύμβολα τής ταφής σου, παρέδειξας τάς Οράσεις πληθύνας, νύν δέ
τά κρύφιά σου, θεανδρικώς διετράνωσας, καί τοίς εν Άδη Δέσποτα,
ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσιν.

Ήπλωσας τάς παλάμας, καί ήνωσας τά τό πρίν διεστώτα, καταστολή
δέ Σώτερ, τή εν σινδόνι καί μνήματι, πεπεδημένους έλυσας. Ουκ
έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε, κραυγάζοντας.

Μνήματι καί σφραγίσιν, αχώρητε συνεσχέθης βουλήσει, καί γάρ τήν δύναμίν σου, ταίς ενεργείαις εγνώρισας, θεουργικώς τοίς μέλπουσιν, ουκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Σέ τόν ἐπὶ υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, ἡ Κτίσις κατιδούσα, ἐν τῷ Κρανίῳ κρεμάμενον, θάμβει πολλῶ συνείχετο. Οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσα.

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηρούντες, νεκροί τῇ ἀστραπῇ, τοῦ οφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, Γυναιξί τήν Ἀνάστασιν. Σέ δοξάζομεν, τόν τῆς φθοράς καθαιρέτην, σοί προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καί μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αὐτό

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Τήν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, Προορών Ἀββακούμ ἐξεστηκῶς ἐβόα. Σύ δυναστών διέκοψας κράτος Ἀγαθέ, ομιλῶν τοίς ἐν Ἄδῃ, ὡς παντοδύναμος.

Εβδόμην σήμερον ἡγίαςας, ἦν εὐλόγησας πρὶν, καταπαύσει τῶν ἔργων, παράγεις γάρ τὰ σύμπαντα, καί καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτήρ μου, καί ἀνακτῶμενος.

Ρωμαλαιοῦτι τοῦ κρείττονος, ἐκνικήσαντός σου, τῆς σαρκὸς ἡ ψυχῇ σου, δι' ἣ ρηται σπαράττουσα, ἀμφω γάρ δεσμούς, τοῦ θανάτου καί Ἄδου, Λόγε τῷ κράτει σου.

Ο Ἄδης Λόγε συναντήσας σοι, επικράνθη, βροτόν ορών τεθεωμένον, κατάστικτον τοίς μύλωσι, καί πανσθενουργόν, τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δέ, διαπεφώνηκεν.

Καταβασία

Τήν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, Προορών Ἀββακούμ ἐξεστηκῶς ἐβόα. Σύ δυναστών διέκοψας κράτος Ἀγαθέ, ομιλῶν τοίς ἐν Ἄδῃ, ὡς παντοδύναμος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένης, Ἡσαΐας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον, ἐκ νυκτός ορθρίσας ἐκραύγαζεν.

Αναστήσονται οι νεκροί, καί εγερθήσονται οι εν τοίς μνημείοις, καί πάντες οι εν τή γή αγαλλιάσονται.

Νεοποιείς τούς γηγενείς, ο πλαστουργός χοϊκός χρηματίσας, καί σινδών καί τάφος υπεμφαίνουσι, τό συνόν σοι Λόγε μυστήριον, ο ευσχήμων γάρ βουλευτής, τήν τού σέ φύσαντος βουλήν σχηματίζει, εν σοί μεγαλοπρεπώς καινοποιοούντός με.

Διά θανάτου τό θνητόν, διά ταφής τό φθαρτόν μεταβάλλεις, αφθαρτίζεις γάρ θεοπρεπέστατα, απαθανατίζων τό πρόσλημμα, η γάρ σάρξ σου διαφθοράν ουκ είδε Δέσποτα, ουδέ η ψυχή σου εις Άδου, ξενοπρεπώς εγκαταλέλειπται.

Εξ αλοχεύτου προελθών, καί λογχευθείς τήν πλευράν Πλαστουργέ μου, εξ αυτής ειργάσω τήν ανάπλαιον, τήν τής Εύας Αδάμ γενόμενος, αφυπνώσας υπερφυώς, ύπνον φυσίζων, καί ζωήν εγείρας εξ ύπνου, καί τής φθοράς ως παντοδύναμος.

Καταβασία

Θεοφανείας σου Χριστέ, τής πρός ημάς συμπαθώς γενομένης, Ησαΐας φώς ιδών ανέσπερον, εκ νυκτός ορθρίσας εκραύγαζεν. Αναστήσονται οι νεκροί, καί εγερθήσονται οι εν τοίς μνημείοις, καί πάντες οι εν τή γή αγαλλιάσονται.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Συνεσχέθη, αλλ' ου κατεσχέθη, στερνοις κητώις Ιωνάς, σού γάρ τόν τύπον φέρων, τού παθόντος καί ταφή δοθέντος, ως εκ θαλάμου, τού θηρός ανέθορε, προσεφώνει δέ τή κουστωδία. Οι φυλασσόμενοι μάταια καί ψευδή, έλεον αυτοίς εγκατελίπετε.

Ανηρέθης, αλλ' ου διηρέθης, Λόγε ής μετέσχες σαρκός, ει γάρ καί λέλυταί σου, ο ναός εν τώ καιρώ τού πάθους, αλλά και ούτω μία ήν υπόστασις, τής θεότητος καί τής σαρκός σου, εν αμφοτέροις γάρ, είς υπάρχεις Υιός, Λόγος τού Θεού, Θεός καί άνθρωπος.

Βροτοκτόνον, αλλ' ου θεοκτόνον, έφυ τό ππαΐσμα τού Αδάμ, ει γάρ καί πέπονθέ σου, τής σαρκός η χοϊκή ουσία, αλλ' η θεότης απαθής διέμεινε, τό φθαρτόν δέ σου πρός αφθαρσίαν μετεστοιχείωσας, καί αφθάρτου ζωής, έδειξας πηγήν εξ αναστάσεως.

Βασιλεύει, αλλ' ουκ αιωνίζει, Άδης τού γένους τών βροτών, σύ γάρ

τεθείς εν τάφω, Κραταίε ζωαρχική παλάμη, τά τού θανάτου, κλείθρα διεσπάραξας, καί εκήρυξας τοίς απ' αιώνος εκεί καθεύδουσι λύτρωσιν αψευδή, Σώτερ γεγονώς νεκρών πρωτότοκος.

Καταβασία

Συνεσχέθη, αλλ' ου κατεσχέθη, στερνοις κητώις Ιωνάς, σού γάρ τόν τύπον φέρων, τού παθόντος καί ταφή δοθέντος, ως εκ θαλάμου, τού θηρός ανέθορε, προσεφώνει δέ τή κουστωδία. Οι φυλασσόμενοι μάταια καί ψευδή, έλεον αυτοίς εγκατελίπετε.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τήν άβυσσον ο κλείσας, νεκρός οράται, καί σμύρνη καί σινδόνι ενειλημμένος, εν μνημείω κατατίθεται, ως θνητός ο αθάνατος. Γυναίκες δέ αυτόν ήλθον μυρίσαι, κλαίουσαι πικρώς καί εκβώσαι. Τούτο Σάββατόν εστι τό υπερευλογημένον, εν ώ, Χριστός αφυπνώσας, αναστήσεται τριήμερος.

Ο Οίκος

Ο συνέχων τά πάντα επί σταυρού ανυψώθη, καί θρηνεί πάσα η Κτίσις, τούτον βλέπουσα κρεμάμενον γυμνόν επί τού ξύλου, ο ήλιος τάς ακτίνας απέκρυψε, καί τό φέγγος οι αστέρες απεβάλλοντο, η γή δέ σύν πολλώ τώ φόβω συνεκλονείτο, η θάλασσα έφυγε, καί αι πέτραι διερρήγνυντο, μνημεία δέ πολλά ηνεώχθησαν, καί σώματα ηγέρθησαν αγίων Ανδρών. Άδης κάτω στενάζει, καί Ιουδαίοι σκέπτονται συκοφαντήσαι Χριστού τήν Ανάστασιν, τά δέ Γύναια κράζουσι. Τούτο Σάββατόν εστι τό υπερευλογημένον, εν ώ Χριστός αφυπνώσας, αναστήσεται τριήμερος.

Συναξάριον

Τώ αγίω καί μεγάλω Σαββάτω, τήν θεόσωμον Ταφήν, καί τήν εις Άδου Κάθοδον τού Κυρίου καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού εορτάζομεν δι' ών τής φθοράς τό ημέτερον γένος ανακληθέν, προς αιωνίαν ζωήν μεταβέβηκε.

Στίχοι

- Μάτην φυλάττεις τόν τάφον, κουστωδία.
- Ου γάρ καθέξει τύμβος αυτοζωϊαν.

Τή ανεκφράστω σου συγκαταβάσει, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Άφραστον θαύμα! Ο εν καμίνω ρυσάμενος, τούς Οσίους Παίδας εκ

φλογός, εν τάφω νεκρός, άπνους κατατίθεται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Τετρωται Άδης, εν τή καρδιά δεξάμενος τόν τρωθέντα λόγχη τήν πλευράν, καί σθένει πυρί θείω δαπανώμενος, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Όλβιος τάφος! εν εαυτώ γάρ δεξάμενος, ως υπνούντα τόν Δημιουργόν, ζωής θησαυρός, θείος αναδέδεικται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Νόμω θανόντων, τήν εν τώ τάφω κατάθεσιν, η τών όλων δέχεται ζωή, καί τούτον πηγήν, δείκνυσιν εγέρσεως, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Μία υπήρχεν, η εν τώ Άδη αχώριστος, καί εν τάφω, καί εν τή Εδέμ, θεότης Χριστού, σύν Πατρί καί Πνεύματι, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

Άφραστον θαύμα! Ο εν καμίνω ρυσάμενος, τούς Οσίους Παίδας εκ φλογός, εν τάφω νεκρός, άπνους κατατίθεται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Έκστηθι φρίπτων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν τά θεμέλια τής γής, ιδού γάρ εν νεκροίς λογίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί τάφω σμικρώ ξενοδοχείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Λέλυται άχραντος ναός, τήν πεπτωκυίαν δέ συνανίστησι σκηνήν. Αδάμ γάρ τώ προτέρω δεύτερος, ο εν υψίστοις οικών, κατήλθεν μέχρις Άδου ταμείων, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πέπαυται τόλμα Μαθητών, Αριμαθαίας δέ αριστεύει Ιωσήφ, νεκρόν γάρ καί γυμνόν Θεώμενος, τόν επί πάντων Θεόν, αιτείται, καί κηδεύει κραυγάζων, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ω τών θαυμάτων τών καινών! ώ αγαθότητος! ώ αφράστου ανοχής!

εκών γάρ υπό γῆς σφραγίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί πλάνος Θεός
συκοφαντείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

**Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Καταβασία**

Έκστηθι φρίπτων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν τά θεμέλια τῆς γῆς, ιδού
γάρ εν νεκροίς λογίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί τάφω σμικρῷ
ξενοδοχεítaι, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε,
εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Μή εποδύρου μου Μήτηρ, καθορώσα εν τάφω, όν εν γαστρί άνευ
σποράς, συνέλαβες Υιόν, αναστήσομαι γάρ καί δοξασθήσομαι, καί
υψώσω εν δόξη, απαύστως ως Θεός, τούς εν πίστει καί πόθω σε
μεγαλύνοντας.

Επί τῷ ξένω σου τόκω, τás οδύνας φυγούσα, υπερφυώς
εμακαρίσθην, άναρχε Υιέ, νύν δέ σε Θεέ μου, άπνουν ορώσα νεκρόν,
τή ρομφαία τῆς λύπης, σπαράττομαι δεινώς, αλλ' ανάστηθι, όπως
μεγαλυνθήσωμαι.

Γή με καλύπτει εκόντα, αλλα φρίπτουσιν Άδου, οι πυλωροί,
ημφιεσμένον, βλέποντες στολήν, ημαγμένην Μήτηρ, τῆς εκδικήσεως,
τούς εχθρούς εν Σταυρώ γάρ, πατάξας ως Θεός, αναστήσομαι αύθις
καί μεγαλύνω σε.

Αγαλλιάσθω η Κτίσις, ευφραινέσθωσαν πάντες οι γηγενείς, ο γάρ
εχθρός εσκύλευται Άδης, μετά μύρων Γυναίκες προσυπαντάτωσαν,
τόν Αδάμ σύν τῇ Εύα, λυτρούμαι παγγενή, καί τῇ τρίτῃ ημέρα
εξαναστήσομαι.

Καταβασία

Μή εποδύρου μου Μήτηρ, καθορώσα εν τάφω, όν εν γαστρί άνευ
σποράς, συνέλαβες Υιόν, αναστήσομαι γάρ καί δοξασθήσομαι, καί
υψώσω εν δόξη, απαύστως ως Θεός, τούς εν πίστει καί πόθω σε
μεγαλύνοντας.

**Εξαποστειλάριον
Έχος β'**

Άγιος Κύριος ο Θεός ημών.

Τούτο λέγεται εκ γ' μόνον, καί ουδέν άλλο.

Εἰς τοὺς Αἶνους
Ἰδιόμελα Ἦχος β'

Σήμερον συνέχει τάφος, τὸν συνέχοντα παλάμη τὴν Κτίσιν, καλύπτει λίθος, τὸν καλύψαντα ἀρετὴ τοὺς ουρανοὺς, υπνοὶ ἡ ζωὴ, καὶ Ἄδης τρέμει, καὶ Ἀδὰμ τῶν δεσμῶν ἀπολύεται. Δόξα τῇ σῇ οἰκονομίᾳ, δι' ἧς τελέσας πάντα σαββατισμὸν αἰώνιον, ἐδωρήσω ἡμῖν, τὴν παναγίαν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν.

Τί τό ορώμενον θέαμα; τίς ἡ παρούσα κατάπαυσις; Ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, τὴν διὰ πάθους τελέσας οἰκονομίαν, ἐν τάφῳ σαββατίζει, καινὸν ἡμῖν παρέχων σαββατισμὸν. Αὐτῷ βοήσωμεν. Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνων τὴν γῆν, ὅτι σύ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Δεῦτε ἴδωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἐν τάφῳ κειμένην, ἵνα τοὺς ἐν τάφοις κειμένους ζωοποιήσῃ, δεῦτε σήμερον, τὸν ἐξ Ἰουδα υπνοῦντα Θεώμενοι, προφητικῶς αὐτῷ ἐκβοήσωμεν. Ἀναπνεύων κεκοίμησαι ὡς λέων, τίς ἐγερεῖ σε Βασιλεῦ; ἀλλ' ἀνάστηθι αὐτεξουσίως, ὁ δοὺς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως. Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β'

Ἡτήσατο Ἰωσήφ, τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ, ἔδει γάρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ πασπάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωϋσῆς προδιετυπούτο λέγων. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεός, τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην, τοῦτο γάρ ἐστι τό εὐλογημένον Σάββατον, αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα, ἐν ἣ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῇ σαρκὶ σαββατίσας, καὶ εἰς ὃ ἦν, πάλιν ἐπανελθὼν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν...

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα ἐζωοποιήθημεν, διό ἀνυμνοῦντες βοῶμεν. Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη

Ο δὲ Ἱερεὺς ἀλλάσσει ὅλην τὴν ἱερατικὴν στολήν, καὶ ψαλλομένου τοῦ Τρισαγίου (Ἦχος πλ. β'), εἰσοδεύει μετὰ τοῦ ἁγίου Ευαγγελίου.

Μετά δέ τὴν συμπλήρωσιν τούτου, λέγει.

Πρόσχωμεν. Εἰρήνη πάσι. Σοφία.

Τροπάριον

Ο ευσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τό ἀχραντὸν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρὰ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Τροπάριον τῆς Προφητείας Ἦχος β'

Ο συνέχων τὰ πέρατα, τάφῳ συσχεθῆναι κατεδέξω Χριστέ, ἵνα τῆς τοῦ Ἀδου καταπτώσεως, λυτρώσης τό ἀνθρώπινον, καὶ ἀθανατίσας, ζωώσης ἡμᾶς, ὡς Θεὸς ἀθάνατος.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Ανάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν.

Στίχ. Ο Θεός, ἐν τοῖς ὠσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΛΖ', 1-14)

Ἐγένετο ἐπ' ἐμέ χεὶρ Κυρίου, καὶ ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι Κυρίου, καὶ ἔθηκέ με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου, καὶ τοῦτο ἦν μεστὸν ὀστέων ἀνθρωπίνων, καὶ περιήγαγέ με ἐπ' αὐτά, κύκλωθεν κύκλῳ, καὶ ἰδοὺ πολλὰ σφόδρα, ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου, καὶ ἰδοὺ ξηρὰ σφόδρα. Καὶ εἶπε πρὸς με. Υἱέ ἀνθρώπου, εἰ ζήσεται τὰ ὀστέα ταῦτα; καὶ εἶπα. Κύριε, Κύριε, σύ ἐπίστασαι ταῦτα. Καὶ εἶπε πρὸς με. Προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὀστά ταῦτα, καὶ ερεῖς αὐτοῖς. Τὰ ὀστά τὰ ξηρὰ, ἀκούσατε λόγον Κυρίου, τάδε λέγει Κύριος τοῖς ὀστέοις τούτοις. Ἰδοὺ ἐγὼ φέρω εἰς ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς, καὶ δώσω εἰς ὑμᾶς νεύρα, καὶ ἀνάξω εἰς ὑμᾶς σάρκας, καὶ ἐκτενῶ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα, καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος. Καὶ προεφήτευσά, καθὼς ἐνετείλατό μοι Κύριος. Καὶ ἐγένετο φωνὴ ἐν τῷ ἐμέ προφητεύσαι, καὶ ἰδοὺ σεισμός, καὶ προσήγαγε τὰ ὀστά, ἐκάτερον πρὸς τὴν ἀρμονίαν αὐτοῦ. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἐπ' αὐτὰ νεύρα καὶ σάρκες ἐφύοντο, καὶ ἀνέβαιναν ἐπ' αὐτὰ δέρμα ἐπάνω, καὶ πνεῦμα

οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς. Καὶ εἶπε πρὸς με. Προφήτευσον, ἐπὶ τὸ πνεῦμα, υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον, καὶ εἶπε τῷ πνεύματι. Τάδε λέγει Κύριος Κύριος. Ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθέ, καὶ ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καὶ ζησάτωσαν. Καὶ προεφήτευσά, καθ' ὃ, τι ἐνετείλατό μοι, καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα, καὶ ἐζήσαν, καὶ ἐστήσαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγή πολλή σφόδρα. Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς με, λέγων. Υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὀστά ταῦτα, πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ἐστίν, αὐτοὶ λέγουσι. Ξηρὰ γέγονε τὰ ὀστά ἡμῶν, ἀπώλωλεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν. Διὰ τοῦτο προφήτευσον, καὶ εἰπέ πρὸς αὐτοὺς. Τάδε λέγει Κύριος Κύριος. Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνήματα ὑμῶν, καὶ ἀνάξω ὑμᾶς ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος, ἐν τῷ ἀνοίξαί με τοὺς τάφους ὑμῶν, τοῦ ἀναγαγεῖν με ἐκ τῶν τάφων τὸν λαόν μου. Καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ θήσομαι ὑμᾶς ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν, καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγώ Κύριος, ἐλάλησα, καὶ ποιήσω, λέγει Κύριος Κύριος.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Ε', 6-8, Γαλ. Γ', 13-14)

Ἀδελφοί, μικρά ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοί. Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιάν ζύμην, ἵνα ᾗτε νέον φύραμα, καθὼς ἐστε ἄζυμοι, καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός. Ὡστε εορτάζωμεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιά, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις ἐιλικρινείας καὶ ἀληθείας. Χριστός γάρ ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα. Γέγραπται γάρ. Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου, ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραάμ γένηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ τῆς πίστεως.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. α'

Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλείπétωσαν, ὥς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοί, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

Εὐαγγέλιον

Κατὰ Ματθαῖον

Τῇ ἐπαύριον, ἡτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν...

... σφραγίσαντες τόν λίθον μετά τής κουστωδίας.

ΤΩ ΑΓΙΩ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

Περί ώραν δεκάτην τής ημέρας σημαίνει. ο δέ Ιερεύς αλλάσσει στολήν λευκήν, καί Ευλογήσαντος αυτού μετά τόν Προοιμιακόν, γίνεται Συναπτή μεγάλη παρά τού Διακόνου. Είτα τό, Κύριε εκέκραξα..., ιστώμεν δέ Στίχους η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου δ' καί Ιδιόμελα τής ημέρας γ'.

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ἦχος α'

Τάς εσπερινάς ημών ευχάς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε καί παράσχου ἡμίν, ἄφεσιν αμαρτιών, ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας, ἐν Κόσμῳ τήν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοί Σιών, καί περιλάβετε αὐτήν, καί δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν, ὅτι αὐτός ἐστὶν ὁ Θεός ημῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ημῶν.

Δεῦτε λαοί υμνήσωμεν, καί προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αὐτοῦ τήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, ὅτι αὐτός ἐστὶν ὁ Θεός ημῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τόν Κόσμον λυτρωσάμενος.

Τῷ Πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἡλευθερώθημεν, καί τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθοράς ἐλυτρώθημεν. Κύριε δόξα σοι.

Στιχηρά Ιδιόμελα

Ἦχος πλ. δ'

Σήμερον ὁ Ἄδης στένων βοᾷ, Συνέφερέ μοι, εἰ τόν ἐκ Μαρίας γεννηθέντα, μή υπεδεξάμην, ἐλθῶν γάρ ἐπ' ἐμέ, τό κράτος μου ἔλυσε, πύλας χαλκᾶς συνέτριψε, ψυχᾶς ἄς κατεῖχον τό πρὶν, Θεός ὢν ἀνέστησε. Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καί τῇ Ἀναστάσει σου. (Δίς)

Σήμερον ὁ Ἄδης στένων βοᾷ, Κατελύθη μου ἡ ἐξουσία, ἐδεξάμην θνητόν, ὥσπερ ἓνα τῶν θανέντων, τούτον δέ κατέχειν ὅλως οὐκ ἰσχύω, ἀλλ' ἀπολώ μετὰ τούτου, ὢν ἐβασίλευον, ἐγὼ εἶχον τοὺς νεκρούς ἀπ' αἰῶνας, ἀλλὰ οὗτος ἰδοὺ πάντας ἐγείρει. Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καί τῇ Ἀναστάσει σου.

Σήμερον ὁ Ἄδης στένων βοᾷ, Κατεπόθη μου τό κράτος, ὁ Ποιμὴν

εσταυρώθη, καί τόν Αδάμ ανέστησεν, ών περ εβασίλευον εστέρημαι, καί ούς κατέπιον ισχύσας, πάντας εξήμεσα, εκένωσε τούς τάφους ο σταυρωθείς, ουκ ισχύει τού θανάτου τό κράτος. Δόξα Κύριε τώ Σταυρώ σου, καί τή Αναστάσει σου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τήν σήμερον μυστικώς, ο μέγας Μωϋσής προδιετυπούτο λέγων. Καί ευλόγησεν ο Θεός, τήν ημέραν τήν εβδόμην, τούτο γάρ εστι τό ευλογημένον Σάββατον, αύτη εστίν η τής καταπαύσεως ημέρα, εν ή κατέπαυσεν από πάντων τών έργων αυτού, ο Μονογενής Υιός τού Θεού, διά τής κατά τόν θάνατον οικονομίας, τή σαρκί σαββατίσας, καί εις ό ήν, πάλιν επανελθών, διά τής Αναστάσεως, εδωρήσατο ημίν ζωήν τήν αιώνιον, ως μόνος αν, αθός καί φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος α'

Τήν παγκόσμιον δόξαν, τήν εξ ανθρώπων σπαρείσαν, καί τόν Δεσπότην τεκούσαν, τήν επουράνιον πύλην, υμνήσωμεν Μαρίαν τήν Παρθένον, τών Ασωμάτων τό άσμα, καί τών πιστών τό εγκαλλώπισμα, αύτη γάρ ανεδείχθη, ουρανός καί ναός τής θεότητος, αύτη τό μεσότοιχον τής έχθρας καθελούσα, ειρήνην αντεισήξε, καί τό βασίλειον ηνέωξε. Ταύτην ούν κατέχοντες τής Πίστεως τήν άγκυραν, υπέρμαχον έχομεν τόν εξ αυτής τεχθέντα Κύριον. Θαρσείτω τοίνυν, θαρσείτω λαός τού Θεού, καί γάρ αυτός πολεμήσει, τούς εχθρούς ως παντοδύναμος.

Ανάγνωσμα Α'

Γινέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 1-13)

Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τόν ουρανόν...

Ανάγνωσμα Β'

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ξ', 1-16)

Φωτίζου, φωτίζου, Ιερουσαλήμ, ήκει γάρ...

Ανάγνωσμα Γ'

Τής Εξόδου τό' Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΒ' 1-11)

Είπε Κύριος πρός Μωϋσήν καί Ααρών...

Ανάγνωσμα Δ'

Προφητείας Ιωνά τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α' - Δ')

Εγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰωάνν, τὸν τοῦ Ἀμαθί...

Ανάγνωσμα Ε'

Ἰησοῦ τοῦ Ναυή τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ε', 10-15)

Παρενέβαλον οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ ἐν Γαλγάλοις...

Ανάγνωσμα ΣΤ'

Τῆς Εξόδου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΓ', 20-22 ΙΔ', 1-31 ΙΕ', 1-19)

Εξάραντες οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ ἐκ Σοκχώθ...

Ανάγνωσμα Ζ'

Προφητείας Σοφονίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Γ', 8-15)

Τάδε λέγει Κύριος. Υπόμεινόν με εἰς ἡμέραν...

Ανάγνωσμα Θ'

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΞΑ', 10-11 ΞΒ', 1-5)

Αγαλλιάσθω ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῷ Κυρίῳ...

Ανάγνωσμα Ι'

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΚΒ', 1-18)

Εγένετο μετὰ τὰ ρήματα ταῦτα, ὁ Θεός...

Ανάγνωσμα ΙΑ'

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΞΑ', 1-10)

Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ ἔνεκεν ἔχρισέ με...

Ανάγνωσμα ΙΒ'

Βασιλειῶν τετάρτης τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Δ', 8-37)

Εγένετο ἡμέρα, καὶ διέβη Ελισσαιέ εἰς Σωμάν...

Ανάγνωσμα ΙΓ'

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΞΓ' 11-19 ΞΔ', 1-5)

Τάδε λέγει Κύριος. Πού ο αναβιβάσας...

Ανάγνωσμα ΙΔ'
Προφητείας Ιερεμίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΛΗ', 31-34)

Τάδε λέγει Κύριος. Ιδού ημέραι έρχονται...

Ανάγνωσμα ΙΕ'
Προφητείας Δανιήλ τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Γ', 1-23 καί Ύμνου Τριών Παίδων 1-33)

Έτους οκτωκαιδεκάτου Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς...

...Ευλογημένος εί εν τώ στερεώματι τού ουρανού, ο υπερύμνητος, καί υπερυψούμενος εις τούς αιώνας.

Ήχος πλ. β'

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Είτα ο μέν Αναγνώστης λέγει τόν επόμενον Ύμνον, ημείς δέ μεθ' ένα έκαστον τών Στίχων αυτών ψάλλομεν, Τόν Κύριον υμνείτε, ως έπεται.

ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΛΓΙΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον, υμνείτε καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας. Ευλογείτε, Άγγελοι Κυρίου, ουρανοί Κυρίου, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας. Ευλογείτε, ύδατα πάντα τά υπεράνω τών ουρανών, πάσαι αι Δυνάμεις Κυρίου, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας. Ευλογείτε, ήλιος καί σελήνη, άστρα τού ουρανού, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας. Ευλογείτε, φώς καί σκότος, νύκτες καί ημέραι, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας. Ευλογείτε, πάς όμβρος καί δρόσος, πάντα τά πνεύματα, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας. Ευλογείτε, πύρ καί καύμα, ψύχος καί καύσων, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας. Ευλογείτε δρόσοι καί νιφετοί, πάγοι καί ψύχος, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψοúτε εις πάντας τούς αιώνας.
Ευλογεíte, πάχναι καί χιόνες, αστραπαί καί νεφέλαι τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψοúτε εις πάντας τούς αιώνας.
Ευλογεíte, γή, όρη καί βουνοί, καί πάντα τά φυόμενα εν αυτή, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψοúτε εις πάντας τούς αιώνας.
Ευλογεíte, πηγαί, θάλασσα, καί ποταμοί, κήτη, καί πάντα τά κινούμενα εν τοίς ύδασι, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψοúτε εις πάντας τούς αιώνας.
Ευλογεíte, πάντα τά πετεινά τού ουρανού, τά θηρία καί πάντα τά κτήνη, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψοúτε εις πάντας τούς αιώνας.
Ευλογεíte, υιοί τών ανθρώπων, ευλογείτω Ισραήλ τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψοúτε εις πάντας τούς αιώνας.
Ευλογεíte, Ιερείς Κυρίου, δούλοι Κυρίου, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψοúτε εις πάντας τούς αιώνας.
Ευλογεíte, πνεύματα καί ψυχαί Δικαίων, όσοι καί ταπεινοί τή καρδιά, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψοúτε εις πάντας τούς αιώνας.
Ευλογεíte, Ανανία, Αζαρία, καί Μισαήλ, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψοúτε εις πάντας τούς αιώνας.
Ευλογεíte, Απόστολοι, Προφήται, καί Μάρτυρες Κυρίου, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψοúτε εις πάντας τούς αιώνας.
Ευλογούμεν Πατέρα Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Τόν Κύριον υμνούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνούμεν, καί δοξολογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Αντί τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε. Αλληλούϊα.

Προκείμενον 'Ηχος πλ. α'

Πάσα η γή Προσκυνησάτωσάν σοι, καί ψαλάτωσάν σοι.

Στίχ. Αλαλάξατε τώ Κυρίω πάσα η γή.

Πρός Ρωμαίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ζ', 3-11)

Αδελφοί, όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθημεν, εις τόν θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν. Συνετάφημεν ούν αυτώ διά τού βαπτίσματος εις τόν

θάνατον, ἵνα, ὡςπερ ηγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρός, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. Εἰ γάρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ Ομοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλά καί τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα, τούτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιός ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τό σῶμα τῆς ἀμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἀμαρτίᾳ. Ὁ γάρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας. Εἰ δέ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καί συζήσομεν αὐτῷ, εἰδότες, ὅτι Χριστός ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει. Ὁ γάρ ἀπέθανε τῇ ἀμαρτίᾳ, ἀπέθανεν ἐφάπαξ, ὁ δὲ ζή, ζή τῷ Θεῷ. Οὕτω καί ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς, νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἀμαρτίᾳ, ζώντας δὲ τῷ Θεῷ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἦχος βαρύν

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σύ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Τὸν αὐτὸν ψάλλομεν καὶ ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἐπομένων Στίχων τοῦ Ψαλμοῦ πα', λεγομένων παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου χύμα.

Στίχ. Ὁ Θεός ἔστη ἐν συναγωγῇ Θεῶν, ἐν μέσῳ δὲ θεοῦς διακρινεῖ.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σύ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Ἔως πότε κρίνετε ἀδικίαν, καὶ πρόσωπα ἀμαρτωλῶν λαμβάνετε;

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σύ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Κρίνατε ὀρφανῷ καὶ πτωχῷ, ταπεινὸν καὶ πένητα δικαιώσατε.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σύ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Εξέλεσθε πένητα καὶ πτωχόν, ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ ρύσασθε αὐτόν.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σύ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Ουκ ἔγνωσαν, οὐδέ συνήκαν, ἐν σκότει διαπορεύονται,
σαλευθήτωσαν πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Ανάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σύ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι
τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Εγὼ εἶπα, θεοὶ ἐστε, καὶ υἱοὶ Υψίστου πάντες, ὑμεῖς δὲ ὡς
ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε, καὶ ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πίπτετε.

Ανάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σύ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι
τοῖς ἔθνεσι.

Τό κατά Ματθαῖον
Εὐαγγέλιον
Οψέ Σαββάτου, τῇ ἐπιφωσκούσῃ...
... ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἀντί δὲ τοῦ Χερουβικοῦ, ψάλλομεν τό παρόν.

Τροπάριον Ἦχος πλ. α'
Σιγησάτω πάσα σὰρξ βροτεία, καὶ στήτω μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ
μηδὲν γήϊνον ἐν αὐτῇ λογιζέσθω, ὁ γάρ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων,
καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, προσέρχεται σφαγιασθῆναι, καὶ δοθῆναι
εἰς βρώσιν τοῖς πιστοῖς, προηγούνται δὲ τούτου, οἱ χοροὶ τῶν
Ἀγγέλων, μετὰ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, τὰ πολυόμματα Χερουβίμ,
καὶ τὰ εξαπτέρυγα Σεραφίμ, τὰς ὀψεις καλύπτοντα, καὶ βοῶντα τὸν
ῥυθμόν. Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Κοινωνικόν Ἦχος δ'
Εξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος, καὶ ἀνέστη σῶζων ἡμᾶς. Ἀλληλούϊα.